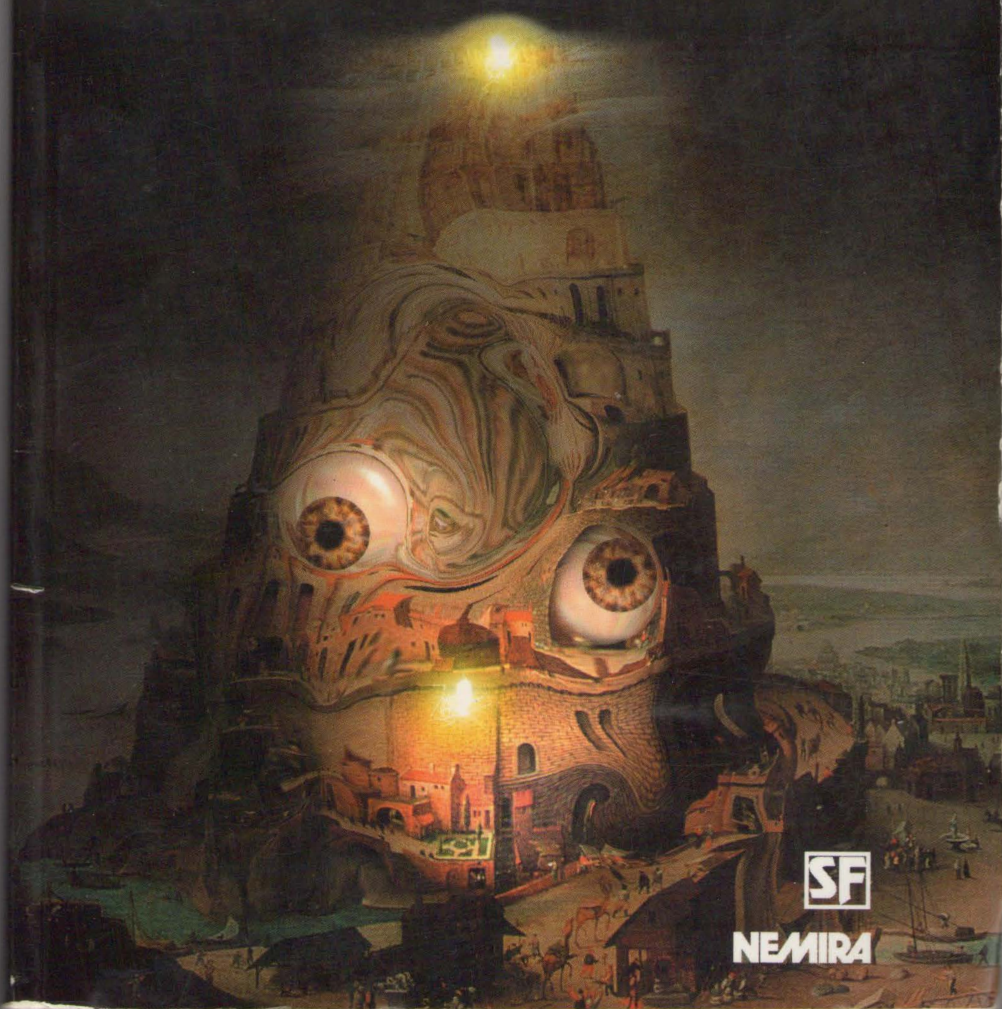
Sebastian A. Corn

CEL MAI ÎNALT TURN DIN BAABYLON

Ilustrația copertei de IONUȚ BĂNUȚĂ

SEBASTIAN A. CORN
CEL MAI ÎNALT TURN DIN BAABYLON

Difuzare:
S.C. Nemira & Co, Str. Ion Mihalache nr. 125, sector 1, București
Tel.: 224.14.28; 224.10.08; Tel./Fax: 224.18.50

e-mail: editura@nemira.ro
www.nemira.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
CORN, SEBASTIAN A.
Cel mai înalt Turn din Baabylon / Sebastian A. Corn. - București: Nemira, 2002
400 p.: 13x20 cm. - (Nautilus: 172)
ISBN 973-569-527-8

821.135.1-31

... şi aşa se face că am văzut prima zăpadă pe doi septembrie. Era nouă dimineaţa, eram sub Turnurile Ţigăneşti şi urcam spre Vârful Omu, iar petecele de zăpadă deodată au apărut dindărătul unei stânci.

Era o zi mohorâtă. Plecasem pe munte pentru că jos, în oraş, se înmulţiseră oamenii din jurul meu – tipi care parcau dintr-o bucată, bărbaţi care făceau cu ochiul la timp şi femei cu *know-how* la încrucişat picioarele. Se înghesuiau şi trebuia să le cer scuze când, absorbit de lectură, dădeam peste ei cu cărţile în mână.

Asta e o minciună. Nu citesc pe stradă. O făceam în metrou, pe vremea când citeam cărţi. Acum citesc doar etichete, panouri publicitare şi coperţi de reviste.

Lucrez în publicitate – câştig o grămadă de bani şi am relaţii printre actori, politicieni şi magnaţi. În jobul meu, firmele solide se roagă de cei ca mine să creeze clipuri ca să-şi vândă produsele, ceea ce-mi permite să strâmb mereu din nas.

Ce mai fac? – manipulez opinia publică, adică vastul şeptel care o alcătuieşte. Asta implică o autonomie extremă. Iar eu o am.

Altceva? Refuz cu uşurinţă, trântesc uşa în nas directorului de zonă de la Coca-Cola, sau îi spun secretarei că n-am timp de agentul lui Procter & Gamble şi-l las să asude în anticameră. Am învăţat figura de la Steve Jobs care l-a uitat în hol pe Bill Gates patru ore încheiate când *Mein*crosoft *Führer* s-a rugat de Jobs să-i proiecteze un sistem de operare, cred.

Fac parte dintre cei care l-au pus pe Agassi să pască gazonul pe Wimbledon Courts pentru firma Nike, am colegi care au făcut-o pe Steffi Graff să-şi adulmece subsuoara şi să-şi îndoaie nasul pentru cei de la Fa, am sugerat ca ursuzul de Harrison Ford să aibă puncte negre pe faţă ca să-şi dea cu apă cosmetică de la Jordache şi am

învățat meserie de la cel care l-a pus pe John Wayne să tragă cu pistolul în contul celor de la Marlboro...

Trei-patru replici şi un slogan în douăzeci de secunde de film – asta fac. Nu regizez clipuri mai lungi, altminteri, v-ați plictisi în fața ecranelor şi v-ați duce la WC. Acolo vă ştergeți la fund cu hârtie Zewa şi vă spălați pe dinți cu Sensodyne, după care vă uitați la televizoare Panasonic, vă băgați în paturi Hansel şi Gretel şi folosiți prezervative Guru ca să nu murdăriți lenjeria de pat Elefant – am ajuns să ştiu bine că şi când respirați, vărsați cota parte în conturile firmelor de publicitate.

Sunt creator de imagine şi e greu să mă înşele cineva... Firmele plătesc şi eu vând. Ce am eu chef să se vândă. Artist, Dumnezeu, sau porc, asta-i logica dacă lucrezi la o companie puternică.

*

Intrând în hotel, am dat peste colegii mei, cu sacourile, cravatele şi pantalonii lor călcați. Mă refer la masculi, pentru că *ele* purtau fuste mulate, care le scoteau în relief bikinii minusculi şi, în consecință, făceau striptease printre fotolii, dându-se îmbrăcate în rufe de lux. Unele arătau bine, deşi femeile cu bani care arată bine mă pun pe gânduri: sunt ele adevărate, sau sunt de plastic? Cică implantele de silicon ajung pe sub mameloane şi, din cauza asta, mameloanele nu mai sunt inervate. Cu alte cuvinte, doamnele cu pricina nu *simt* nimic în dreptul areolelor mamare şi aş vrea să-mi spună un bărbat adevărat (ei se bagă în pat cu fete siliconate) ce fac ele când ei, ca masculi, fac ceea ce trebuie să facă cu sânii unor femei.

Tipele alea gem şi oftează pe bune, sau doar imită starurile porno?

Ce contează? Dacă şi ei mimează erecții naturale – totul e OK. Să se înscrie cu toții la băncile de spermă!

Rămăsesem la holul hotelului. Era plin de bărbați şi femei din lumea reclamei – singura lume reală din câte există. Ei arătau după cum am spus, dar nici eu nu eram mai breaz: purtam costum Calvin Klein, pantofi Lombardi şi-mi dădusem cu Drakkar Noir. Câteva femei făceau un striptease remarcabil şi le-am spus-o – dar acesta e un lucru natural şi nu se lasă cu urmări.

Tocmai mă pregăteam să sun la Bucureşti când, frunzărind prin agendă, m-am oprit lângă o tânără care a tresărit. Era o extrem-orientală răcită. Avea ochii piezişi şi purta mască chirurgicală, după cum fac orientalii în aglomerație... Ochii îi erau tare frumoşi, zâmbind

pe deasupra tifonului ce-i acoperea gura şi nasul. Îmi aminteau de un panou publicitar din Piaţa Victoriei.

„Bună seala." S-a uitat la ceas, apoi mi-a zâmbit cu înţeles: „E plea devleme."

„Poftim?!"

„Nu pleca de aiţi!... Tlebuie să astepţi pe ţineva! Neapălat!"

Să fi fost o clientă? Clienţii mei însă, nu-mi ies în cale: se manifestă doar prin faxuri, telegrame şi e-mailuri; îmi fac semn de la sute sau mii de kilometri depărtare şi de la milioane de dolari diferenţă ca unităţi de măsură general acceptate.

„Pe cine trebuie să aştept?"

„De ţe te glăbesti să afli? N-ai auzit că nu poaltă noloc?"

În mod sigur, chinezoaica/tailandeza/japoneza asta mă confunda. Se uită la ceas şi îmi spuse:

„În ţel mult o jumătate de olă o să stii de ţe ai venit aiţi, de fapt..."

Oh, nu! Venisem aici ca să închei contracte publicitare şi ca să văd în ce ape se mai scălda Victor Marcovici, nu aveam nevoie de o necunoscută să-mi spună ce urmăream!

Ploaia de afară se oprise de zece minute şi văzduhul era mai limpede decât în reclamele pentru ciocolata Bounty. Chinezoaica aia... hmm... tailandeza/japoneza/birmaneza aia... Ochii ei erau *aurii* şi se asortau cu lumina. Oare cu cine mă confundase? Pe cine vroia să aştept?

Termin de vorbit la telefon. Dracu' ştie ce-am vorbit, pentru că mă tot uitasem după chinezoaica/japoneza aia... Mă rog. Pun receptorul în furcă şi mă pregătesc de gin tonic. Al câtelea să fie pe azi? Al cincilea, sau al şaselea? Nu ştiu şi mă simt jenat...

Ginul tonic mă ajută să văd lucrurile corect, de parcă aş avea ochelari magici care filtrează realitatea – ochelari ca ai lui Orion, eroul care vedea lumea aşa cum era, despovărată de parazitări, artefacte, tradiţii şi educaţie, ceea ce e o minciună pentru că Orion n-avea ochelari.

Mda. Când recurg la gin tonic, amestec lumea după cum am chef şi capăt siguranţa că stau de vorbă cu tipi ca Leonardo da Vinci sau Anna Karenina. Ba chiar ajung să mă enervez pentru că unul ca Humphrey Bogart nu-mi răspunde la telefon ori de câte ori am chef.

Oooh! – n-aveam cum să-mi iau ginul acum!

Uşa liftului se deschise: patronul, Mircea obezul şi licheaua de Marcovici îşi fac apariţia în hol. Între ei, nevasta lui Marcovici. Ea nu e lichea. Ea are picioare foarte lungi.

„Domnule Canta?" aud din spate.

Eu sunt domnul Canta. Mă răsucesc şi dau nas în nas cu doi necunoscuţi – sunt îmbrăcaţi ca noi toţi şi zâmbesc mai civilizat decât au învăţat acasă.

„Vă rog?"

„Vrem să vă facem o propunere."

Fraza a fost spusă suficient de tare. O aude patronul, Mircea obezul, Marcovici, nevasta lui Marcovici.

„Avem tot timpul. În patru zile..."

„Suntem grăbiţi."

Grăbiţi şi surâzători. Zâmbetele lor semnalează negocieri, clauze şi semnături. Marcovici ciuleşte urechile, atent la discuţie.

„Am putea să vorbim la masă..."

„Am putea. Dar nu vă răpim decât un minut... Aţi proiectat un site. Pentru un minister."

Şi încasasem mulţi bani publici pe el.

„Noi reprezentăm interesele unui post TV, Foton TV..."

Foton plătesc bine, deşi lumea spune că au datorii mari. Nu-i înghite nimeni, dar orice român care nu e orb se uită măcar cinci minute pe zi la ei. Dau imagini cu pajişti pline de albanezi morţi, cu ruşi jucând fotbal cu capete cecene şi cu americani sub formă de avioane invizibile.

Făcusem odată clipuri pentru Foton TV. Erau bogaţi, enervau, erau temuţi în mass-media şi politicienii se ploconeau în faţa lor, dar tipii din faţa mea vorbeau despre Foton TV ca despre staţia de amplificare dintr-o şcoală de ţară.

„Vrem să vă oferim un contract. Un site pentru Foton TV."

„Ah."

Mi-am aprins un Winston. Cartonat. Îi făcusem atâta reclamă că ajunsese să-mi placă.

„Vă costă zece mii de dolari." zic.

Cei doi zâmbesc profund, responsabil. Nu le place Winstonul, pentru că-şi aprind câte un Camel. Concomitent.

„Zece mii de dolari?!" întreabă unul. „Ce *dumnezeu* vrei să faci de banii ăştia?"

O să-mi iau câteva zile libere şi-o să fac o croazieră pe Mediterana cu tipa care prezintă vremea la Foton TV, dacă mă hotărăsc s-o sun vreodată.

„Ce-o să fac *de* banii ăştia?... O să scriu un site. Pentru Foton TV."

„Dar trebuie să avem nişte discuţii preliminare... Ce vrem noi să subliniem, ce grafică să folosim, ce sloganuri... Şi pe urmă, echipa de realizatori care..."

„Zece mii de dolari numai contractul meu. Graficienii mi-i aleg singur şi e treaba voastră cum îi plătiţi. Ideile le concep singur. Doar sloganurile le discutăm. Ştiu ce înseamnă Foton TV. Mă calcă pe nervi în asemenea hal încât vă urmăresc programele ore în şir, ca să-mi dau seama de ce dau în clocot când mă uit la voi. Ştiu ce politică aveţi. Aah... Dacă vreţi să remodelăm imaginea publică a postului... Dacă asta vreţi, atunci stăm de vorbă despre idei, sloganuri, campanie, etcetera... Dar costă 20.000 de dolari doar ca să stăm de vorbă."

Patronul aprinse o ţigară. Foton TV îmi făcuseră propunerea direct, trecând peste el, iar eu nu aveam contract de preempţiune cu firma lui, aşa că din banii de care auzea, nici un sfanţ n-avea să-i intre în buzunar.

„Nu vrem să ne remodelăm imaginea publică." oftă unul dintre tipi.

„Peer-fect! Înseamnă că discutăm doar despre 10.000 de dolari."

Brusc, în hol se făcu lumină. Norii se spărseseră, iar soarele păru să vâjâie prin aer ca un torent lichefiat, perforând geamurile şi prăvălindu-se pe pardoseala de marmură într-o baltă orbitoare. M-am uitat după chinezoaica/tailandeza/japoneza aia. N-o vedeam nicăieri, dar orientalii sunt cei mai buni când e să se strecoare şi să se ascundă.

„Cereţi o grămadă de bani."

„Voi la cât v-aţi gândit?"

„La cinci mii..."

„Cinci mii?!... De banii ăştia, mergeţi la Uniunea Scriitorilor sau la Artiştii Plastici! Tipii ăia acceptă orice. Sunt înfometaţi şi bine crescuţi!"

M-am uitat după o scrumieră. Holul era atât de luminos încât scrumiera nichelată pe care am descoperit-o aproape că m-a orbit.

Am stins ţigara.

„Dar ştiţi bine că ei nu sunt în stare să facă ce fac eu!"

Soţia lui Marcovici trăgea cu urechea la mine şi zâmbea afabil. Avea creierul siliconat. Exersase chestii din astea din uterul maică-sii.

„Trebuie să dăm nişte telefoane." ziseră tipii. „Ceri prea mult şi n-avem mandat să negociem *atâta*..."

„Nu mă grăbesc. Deloc nu mă grăbesc."

Au luat-o din loc. Nici prin cap nu ne-a dat să dăm mâna.

Patronul face feţe-feţe când mă apropii de el. Oh, să nu zâmbesc! Mai ales, să nu zâmbesc!

„Nu mergem la masă?" întreb.

„Păi, să mergem..." zice Mircea. Priveşte în pământ, dar depăşeşte momentul şi pornim spre restaurant.

Taci! aud o şoaptă din spate. Sunt antrenat şi-mi dau seama că e vorba de mine.

De ce să tac? O fi fost cel mai bun, dar de ce vor să-l treacă pe linie moartă? – Pauză – *Pentru că bea. Bea prea mult.*

Şoaptele sunt discrete şi reflectă fapte reale. Îmi plac. Nu cât ginul, dar îmi plac.

Probabil că bea, dar nu l-am văzut niciodată clătinându-se...

Ce contează? Tot o să-l treacă pe linie moartă... Ai văzut ce clipuri face Marcovici?

Deodată, o văd pe asiatica aia – mă urmăreşte din spatele unui stâlp. Ochii nu-i mai zâmbesc. Se uită la ceas de parcă l-ar asculta, atentă. O ia şi ea din loc, spre restaurant. După cum merge, nu e chinezoaică. Îşi târşâie picioarele cu paşi mici. Sigur e japoneză.

Intrăm în restaurant şi mă țin scai de cei patru. Mircea e cam nesigur – se tot uită în pământ – iar mie îmi pare rău că l-am pus în situație delicată. E prietenul meu, iar acum, patronul o să-l bată la cap din cauza ofertei celor de la Foton TV, că el îi atrăsese atenția că....

Brusc, am zărit-o iar pe japoneză: pândea din spatele unei coloane. Se uita fix la mine. Ochii îi erau mai seci decât acum o jumătate de ceas şi, în mod cert, nu mai zâmbea. Pândea, nu altceva.

Un chelner a trecut pe lângă noi şi am pescuit un pahar cu gin. Am luat o gură. Era dulce-amărui. Mima aroma aerului condiționat, vârât de-a sila în restaurant de climatizoarele Westinghouse – aerul de afară, năpădit de mirosul brazilor...

„Domnule Canta?" se auzi atunci din spate. Era o voce răguşită, extrem de răguşită.

Tipii de la Foton TV! Fuseseră rapizi... M-am răsucit şi primul lucru pe care l-am văzut a fost gura încrețită a unui om tare bătrân. Cocârjat, îmbrăcat în smoking, cu papion. Nu-l mai văzusem niciodată. M-am înclinat. Câțiva, dar numai câțiva, o merită.

„Da. Sunt Filip Canta."

Bătrânul zâmbi. Eram prea aproape de el şi i-am simţit mirosul gurii: aducea cu merele putrezite în beci. Se prezentase şi el, dar mirosul de boală mă făcuse să nu-i rețin numele. În plus, o vedeam iar pe japoneză: formând un număr la mobil, părăsea restaurantul, plutind parcă.

„Cereți-vă scuze de la vecinii d-voastră şi haideți să vorbim undeva între patru ochi..." zise bătrânul.

Să-mi cer scuze, da. Patronul şi Marcovici se zgâiau la mine. Mircea se abţinea să zâmbească.

„E imperativ să avem această discuţie, domnule Canta!" sublinie bătrânul.

Ştiau cu toţii, fir-ar să fie, că era doar o problemă de zile înainte ca Marcovici să-mi ia locul. Mie o să-mi dea o chestie care se cheamă Direcţie de Strategie Generală, sau Birou de Consultanţă – ceva care să sune bine plus facilităţile. O pensie prematură. Şi un acces nelimitat la gin, în amintirea clipurilor care vânduseră ciocolată, automobile şi pantofi.

Aşa că, devenea imperativ să las mesele şi conversaţiile baltă ca să mă duc pe unde-mi spunea lumea.

„Scuzaţi-mă!" am zis.

M-au scuzat. Erau oameni de bun simţ. M-au scuzat exact aşa cum cereau manualele de comportare în societate.

*

Ţara mea e un imens sanatoriu de boli mintale – are peste 230.000 de kilometri pătraţi şi vreo 24 de milioane de pacienţi, cunoscuţi, îndeobşte, sub numele de români – aşadar, l-am urmat pe bătrân la fel cum un nebun se ia după alt nebun, la un simplu semn. Câteodată, aşa încep halucinaţiile.

Ne-am aşezat într-un separeu. Masa nu avea decât două tacâmuri: pentru bătrân şi pentru mine. Nu ştiu de ce puseseră tacâmuri pentru că n-am servit nimic. Nici măcar cafea. Paharul meu cu gin ajunsese la cinci mese depărtare – mi-l luase Mircea, prevăzător. N-am folosit decât scrumiera.

Bătrânul fuma Sobrania. A trântit pachetul negru pe masă cu un gest degajat şi m-a privit cu ochi jucăuşi.

„Ei?" făcu el şi se grăbi să aprindă o ţigară. Se amuza nemaipomenit.

„Vă ascult... domnule...?"

Când uiţi cum îl cheamă pe cel din faţa ta, faci exact ca mine, iar răspunsul o să vină prompt, pentru că aşa e standard.

N-a fost cazul acum.

„Hai să-ţi povestesc ceva." începu bătrânul. „Filip Canta, 43 de ani, născut în Bucureşti la data de..." Mă privi ţintă şi reluă, sărind peste data de naştere, „Şcoala ai făcut-o la Caragiale, în Bucureşti. A fost catastrofal pentru tatăl tău: el vroia să devii medic, dar la Caragiale, unde te-a *băgat* el, se făcea matematică şi fizică. Niciodată nu s-a împăcat cu ideea că nu i-ai urmat în profesie şi că ai făcut electronica..."

Nici electronică nu făcusem. De opt ani scriam clipuri publicitare şi puneam pe roate campanii: promoţionale sau electorale.

Între timp scrisesem filme porno. Pentru bani şi ca să văd cum e ceea ce m-a făcut să epuizez mai repede lucrurile interzise.

„În regulă, domnule Canta." schimbă bătrânul tonul văzând că nu mă atrage. „Am să fiu direct. Vin din partea Corporaţiei *Desant*..."

Desant. Erau o firmă de consultanţă. Ceva între Public Relations, marketing şi *adevărata* imagine publică... Numele lor era pronunţat rar şi în silă, pentru că nu se amestecau cu noi. Nici cu Coca Cola. Nici cu Procter & Gamble. *Desant* locuiau într-o ţară interzisă. *Desant* agreau doar miniştri, preşedinţi de state şi prelaţi la nivel înalt, de la cardinali sau mitropoliţi în sus.

O imagine neclară mi-a culbutat prin faţa ochilor... casa de la *ţară* a bunicilor mei de la Interlaken, Elveţia. Era o chestie nu prea mare urcată pe o colină, într-o curte cu iarbă deasă, cu două ronduri de flori, ciudat puse pe panta ce urca spre intrare. În spatele casei cu parter din piatră şi etaj din bulumaci daţi cu păcură, se vedea un munte acoperit de brazi. Muşcate şi dalii la ferestre, după cum e obiceiul la casele de munte. Plicticosul de Mihai Canta, tatăl meu, se lăuda că într-un fotoliu din casa aceea stătuse odată Otto von Bismarck, care nici măcar duce nu era pe atunci.

Dar, şi tatălui meu îi plăcuse ginul. Tonic.

Casa aia.... ca o presimţire. Un câine care pândea ascuns în mintea mea... Cineva tuşi discret la o masă. Era japoneza. Îşi scosese masca de tifon şi sorbea un ceai, cu ochii ţintă în ceaşcă. Ochii ei... Străluceau de parcă...

Bătrânul o privi cu coada ochiului şi tuşi şi el.

Desant. Cote pozitive la Bursă. Autostrada Transamazoniană. Îmbunătăţiri funciare în Kuweit şi în Emirate. Salvador Allende împuşcat după ce naţionalizase companiile telefonice din Chile. Fotografii de-ale lui Joseph Oistrakh, preşedintele consiliului lor de administraţie, în Newsweek, Time şi Newlook. Bombardarea lui Gaddafi. Imaginea publică a lui Gorbaciov pentru uz occidental. Etc. Etc. Etc...

Între timp, de la masa patronului se auzeau frânturi de frază mult mai interesante. Vorbeau despre un clip cu buget redus având ca motiv central eclipsa de la care trecuseră mai puţin de trei săptămâni. Marcovici era într-o formă de zile mari. Vroia ca primele raze de soare ce apăreau după eclipsă, să fie trecute printr-o lentilă puternică de un ins Lorenzo Lamas, ca să-şi aprindă un Rothmans. După aia, insul urca într-un Jaguar şi...

Iar bătrânul, neţinând cont de figura mea îngheţată:

„Joseph Oistrakh, preşedintele nostru, m-a rugat acum câteva luni să fac nişte cercetări. Domnul Oistrakh este bătrân şi are nevoie de ajutor, dacă înţelegi..."

Ce-mi păsa de ajutorul de care avea nevoie Oistrakh? Era mai interesant ce se întâmpla la masa amicilor mei. Patronul îl bătea pe umăr pe Victor şi zău dacă n-aş fi făcut şi eu la fel: Marcovici schiţa amănuntele clipului şi pe cuvânt că scotea ceva bestial! Tipul gândea fără să-i fie frică de nimic. Vorbea fluturând furculiţa prin aer, dar până şi asta o făcea bine. N-avea prejudecăţi, n-avea inhibiţii, îşi bătea joc de reguli, le schimba, le îmbrăca bizar şi... pluuf! – iată clipul care o să vândă ţigări Rothmans, Jaguaruri, sau ceasuri Rolex!

„Nu încerci o Sobrania, domnule Canta?" zâmbi bătrânul.

Fumam doar ţigările mele. Mara Marcovici îşi mângâia soţul pe ceafă şi eu nu-mi puteam dezlipi privirea de la ei. După o vreme, zic:

„Spuneai că domnul Oistrakh este şubred..."

Bătrânul dă să răspundă, însă un ins se apropie val-vârtej de masă şi se apleacă la urechea lui. Oh, aud şi văd foarte bine! E din naştere. La tendinţa de a iscodi mă refer.

„Zona este asigurată, *sahib* Dietrich." zise insul.

Bătrânul răspunse într-o limbă unduioasă, dulce. Portugheză? Îl chema Dietrich, vorbea româneşte cu mine şi în portugheză, probabil, cu apropiaţii ce i se adresau cu *sahib*... Chiar atunci, Mara, soţia lui Marcovici, se uită cu coada ochiului la mine. Ţinea mâna pe umărul soţului ei, continua să-l mângâie, şi nu ştiu de ce se uită la mine. Dacă n-ar avea buzele atât de subţiri...

„În regulă..." îl expedie bătrânul pe mesager. Reluă: „Mda, Oistrakh e bătrân. Şi are un mare of. Filialele noastre din Europa de Est sunt... cum să spun... sunt descoperite. *Desant* este bine cunoscut în zonă, nimeni nu se îndoieşte de asta, numai că nu este suficient de incisiv. S-a auzit de noi, dar nu ne-au *simţit*, nu ştiu dacă mă înţelegi..." – făcu o pauză şi examină fumul colorat ce se ridica din ţigară. „Trebuie să dăm o lovitură... pricepi? Ştim cum, ştim unde, şi mai ştim că o grămadă de lume care acum se crede tare o să se cutremure după ce vom izbi noi... Numai că, ne lipseşte un om de încredere. Sau mă rog, ne lipsea! Cererea pe care ţi-o facem este să fii directorul nostru de... pfuh! – directorul de *creaţie* pentru zona asta..."

Am simţit un nod în stomac. Îmi venea să fumez două ţigări deodată, mai ales că Marcovici pufnise într-un râs relaxat. Şi dacă...

„Nu sunt... Cum adică... Ştiţi, director de creaţie... pfuuh!" l-am imitat. „Am un job bun."

„Dar bani?"

Bani sunt pe toate drumurile. Păcat că tipii ca Marcovici sunt mai mulţi decât calupurile cu bani pe care putem să-i câştigăm. Am întrebat:

„Ce-ar trebui să creez? *Desant* există foarte bine şi fără mine."

Bătrânul păru să se agaţe de ţigară şi privi în sus. Apoi, mai-mai că-mi suflă fumul în nas.

„Oficial, trebuie să creezi o temelie straşnică pentru firma noastră. Nu o temelie clară, pricepe, nu ne interesează să se ştie de pe acum *ce* facem... Doar să se audă că dăm lovitura şi că ne-am decis s-o dăm aici. Cine o să aibă urechi de auzit, o să audă." Mai stătu câteva clipe pe gânduri, agăţat de ţigara care fumega albăstrui. „Să fim aşa, ca o stâncă uriaşă pe care o văd toţi. Ce e în spatele stâncii? – aşa să întrebe lumea şi să înceapă să se întrebe dacă... *dacă ceea ce nu-ţi pot spune încă, nu cumva e pus la cale chiar de Desant, de sute de ani*!... Lumea o să ne caute, dar nestemata o să fie la tine, *numai* la tine..." zise el, privindu-mă cu ochi lucitori.

Cuvintele lui stranii m-au blocat pentru că puteam deja să-i recit: opt sute de mii de dolari pentru presa scrisă, o sută de mii pentru afişe şi foldere, cincizeci de mii pentru şpăgi, un milion pentru posturile TV şi radio – rotund spus: două milioane. O centrală telefonică cu 12 numere, cu mesaje preînregistrate şi trei secretare învăţate să spună că liniile sunt ocupate. Puşti care să scrie grafittiuri pe pereţii oraşelor. Panouri negre pe care să scriem câte o literă pe săptămână, cu alb, dar nu în ordinea firească, astfel încât după şase săptămâni să iasă cuvântul *DESANT*, plus şase săptămâni de saturaţie publicitară. Între timp o să imaginez un clip şi o să inventez un happening – de revelionul 2000, cel mai probabil.

Abia atunci am înregistrat expresia de pe figura lui Dietrich – mă privea de parcă m-ar fi întrebat: „O să ai curaj, Filip? O să ai curaj să joci alături de noi?"

„Uite ce se întâmplă," încep. „Firma mea nu mai e mulţumită de mine. Ei, firma adică, ei cred că sunt pe ducă. Şi aşa cred şi eu. Sunt sigur că aţi putea găsi pe altcineva."

„Eşti sigur?" Nu-mi dau seama la ce se referă şi Dietrich îşi dă seama că nu-mi dau seama la ce se referă. „Eşti sigur că eşti pe ducă?"

„Nu sunt *foarte* sigur, doar aşa cred. Dar dacă accept oferta voastră, e ca şi cum aş fugi de la ai mei înainte s-o iau de tot peste bot."

„Şi nu se face aşa? Nu vrei să le arăţi că fac o prostie? Uite, alţii au ştiut ce să găsească la mine! Alţii mă apreciază la justa mea valoare! Le dai peste nas, pricepi?"

„Domnule Dietrich, eu nu vreau să le dau peste nas! Eu mă tem de-adevăratelea că Marcovici e mai bun decât mine, pricepi? Mi-e

frică să nu fie aşa! Eu vreau să rămân pe loc, la firmă, ca să văd dacă mai pot să-i fac faţă lui Marcovici, înţelegi?"

Bătrânul se schimbă la faţă. Întrebă: „Lucrezi de mult în promoţie?"

„Din '91."

„Aha!" – căscă ochii aşa de mult încât m-am temut că o să strige la mine. „Ascultă! Acest Marcovici e pe aici?"

„E tipul de acolo. Eh! Vreau să aflu dacă mai sunt în stare să-i stau în faţă..."

„Serios?! Şi de câtă vreme... De câtă vreme *durează* povestea asta cu Marcovici, că nu ştiam de ea?"

„De un an! Dar de izbucnit, a izbucnit acum o săptămână."

„Ah! O săptămână... de-aia n-am auzit... Scuză-mă!" zise bătrânul îndepărtându-se brusc de masă. Se propti cu spinarea în spătar şi formă un număr în celular. Pe fereastră se vedeau Bucegii. Vizavi de intrarea în hotel era o parcare. Cel care vorbise cu Dietrich intră într-un Volvo. Farurile se aprinseră de câteva ori la rând deşi afară era lumină, după care maşina părăsi parcarea, dispărând spre Braşov.

În locul ei a parcat un Mercedes roşu. Maşina Marei Marcovici? – ea se dădea în vânt după Mercedesurile roşii... Dietrich încheie convorbirea (vorbise în aceeaşi limbă unduioasă şi nu era portugheză), mai aprinse o ţigară şi privi în sus, adulmecând aerul din restaurant...

„Marcovici este cunoscut la Ogilvy, Saatchi and Saatchi, Havas şi Sunprose, d-le Canta. Firmele mici nici nu mai au curajul să-l vâneze. A avut o ascensiune fulgerătoare..."

„Vezi? *Trebuie* să aflu care e mai bun: el, sau eu?"

„Şi ce te faci dacă afli că e el?"

„O să pierd oferta ta, asta o să fac."

Bătrânul căscă ochii de parcă ar fi avut chef să zbiere.

„Cu doamna Marcovici, asta, ăă, tu..." Pun ochii în pământ. Mă şi înroşesc. Forfotesc cu mâna după pachetul lui de Sobrania şi pescuiesc o ţigară. „Pă dracu!" lansează bătrânul, neaoş, deşi îl cheamă Dietrich. „N-ai nici o legătură cu ea! Ştii... eu am pierdut de mult mai multe ori decât e suportabil şi mi s-a întâmplat să vreau să mă culc cu nevestele celor care mi-au tras-o. Mda... N-am reuşit să mă culc cu nici una! Vreau să spun că nu m-am răcorit în felul ăsta. Nici nu ajută. Ce? Pe tine asta te doare? Că nu-i regulezi nevasta? Mda..." chicotea, din ce în ce mai amuzat. „Pentru câteva clipe, am crezut că *Marcovici* te-a săpat din cauză că tu şi ea... pfuuh! M-am convins acum. Mmm... De fapt, aşa reiese şi din ce am citit aici." scoase el un dosar subţire, îmbrăcat în piele. „Că

Marcovici o fi mai bun decât tine în *anumite* domenii, mă rog, aşa o fi, dar nu e relevant pentru noi. Noi te vrem pe tine. Aşa cum eşti. Şi, mai ales, pentru ce vrem *noi*! Acceptă postul pe care ţi-l oferim, d-le Canta!"

Acum trebuia să-i spun: două milioane, şase săptămâni şi un happening de revelionul anului 2000 – dar m-am abţinut. Am tras un fum adânc... Ciudate ţigări, Sobrania!

„Nu sunt regizor... A fost doar un concurs de împrejurări că..."

„De unde ştii tu ce căutăm noi? De unde ştii tu că avem nevoie de unul mai deştept decât tine, de unul ca Marcovici să zicem? De ce nu vrei să le tragi palma asta colegilor tăi, lui Marcovici inclusiv? S-ar putea să te trezeşti că te culci cu nevastă-sa deşi n-ai chef! *Desant* e mai tare decât toate firmele astea," înconjură el cu un gest larg participanţii la simpozion, „puse una peste alta plus toţi clienţii lor!... Plus guvernele ţărilor în care au sediu!" plusă Dietrich. „Hai! Ai ocazia să-i plesneşti pe toţi!... Pe absolut toţi! Pe bani mulţi şi cu o ocupaţie infinit mai interesantă decât orice au visat ei vreodată! Fă-o!"

Am privit la masa unde ar fi trebuit să stau. Patronul! Canibalul care încă mă plătea! Îşi muia buzele în paharul *meu* cu gin!

Şi bătrânul:

„Joseph Oistrakh m-a însărcinat să fac şi altfel de cercetări, ştii... Ai avut un bunic care a murit la Cannes în 1940..."

Am scuturat ţigara. Bunicul mort la Cannes, de inimă rea... O legendă prăfuită la care tata făcuse aluzie în trei sau patru rânduri... Mai bine mă ridicam şi o luam din loc.

Dar dacă tipul nu se juca?

„Andrei Canta. Tata nu prea vorbea despre el... O singură dată a comentat mai mult, când am dat peste fotografia casei noastre de la Interlaken. E... mmm... e adevărat? Povestea lui Andrei Canta şi toate celelalte?"

„Cât se poate de adevărat! Ştiam că sunt lucruri pe care Mihai n-a vrut să ţi le spună...."

Când cineva se referă la taică-meu spunându-i pe nume, mă încurcă. De parcă n-ar fi şi el fiinţă cu statut social. O ambulanţă trecu pe şosea, stropind maşinile din parcare cu apă murdară.

„Andrei Canta a fost alături de Joseph Oistrakh până la vârsta de 26 ani... S-a ocupat de educaţia lui, mai întâi. Apoi, l-a sprijinit financiar şi nu numai. Nu ştii mare lucru despre bunicul tău, nu-i aşa?"

Nu ştiam. Ai mei îmi povestiseră doar lucruri în doi peri şi făcuseră nişte aluzii vagi, cum că Andrei Canta fusese membrul familiei care se ridicase cel mai mult în ierarhia socială, că ocupase

funcții importante în perioada interbelică și că avusese o avere nemaipomenită – atât, nimic precis.

„Tu n-ai citit cărți *serioase* de istorie?!" mă întrerupse Dietrich.

„Doar istorie generală. Mă ajuta să găsesc locuri comune când cream clipuri sofisticate..."

„Clipuri sofisticate. Mda. Păi, la asta, credem noi că ești bun. La clipuri sofisticate. Numai că reclama sofisticată nu vinde nici Coca Cola, nici anvelope."

Își drese vocea, mai aprinse o țigară și începu să povestească.

Nu știusem că viața bunicului meu era strâns legată de a familiei Oistrakh și, implicit, de *Desant*. Prin anii '20, Oistrakh fusese un nume în zona Heidelbergului. Până la ascensiunea partidului nazist, Maxim Oistrakh, tatăl viitorului președinte al *Desant*-ului reușise să pulverizeze câteva conglomerate bancare regionale, se implicase financiar în doborârea Republicii de la Weimar, pusese pe picioare câteva programe de reconstrucție urbană, iar mai apoi – pe la începutul anilor '30 – având în vedere că reușise în tot ce intrase, DEUTSCHESBANK făcuse apel la el ca să susțină marca.

I-a reușit, cu prețul unor sacrificii mari din averea proprie, dar și-a dat seama că în ciuda ajutorului dat Băncii Naționale Germane, soarta lui nu era sigură. La scurt timp după ce Hitler a ajuns cancelar, în 1934 mai precis, Maxim Oistrakh și-a lichidat mare parte a afacerilor și a părăsit Germania definitiv, trimițându-și restul familiei, lucru ciudat, în România, la bunicul meu. Maxim însuși a plecat în Statele Unite, unde a intrat într-o serie de afaceri despre care Dietrich nu știa să-mi spună mare lucru. Se pare că investise în case de discuri, posturi de radio și filme de scurt metraj, afaceri care abia atunci se puneau pe roate, dar informațiile nu erau deloc sigure. Se vorbea că l-ar fi descoperit pe Mississippi Fred McDowell și că-l produsese pe Joe King Oliver când era în culmea gloriei. Toate acestea fuseseră auzite de la alții, Maxim nefiind deloc vorbăreț; de altfel, nici lui Joseph, care îi era fiu, nu-i povestise mare lucru după ce se revăzuseră. Îi pusese afacerile în brațe și asta fusese tot.

Bunicul meu, Andrei Canta, era profesor universitar la București și membru al Academiei de Științe Umanistice de la Heidelberg încă de pe vremea când Maxim Oistrakh trăia în Germania, iar fiul lui, Joseph, era copil de grădiniță. După ce Joseph a început să meargă la școală, Maxim și-a făcut un obicei din a-l trimite în fiecare vacanță de vară în România, unde, bunicul se ocupa de educația lui generală, deși băiatul abia învățase să citească. Bunicului nu i se părea că a se ocupa de educația unui copil este sub nivelul unui profesor universitar, ceea ce mai târziu, spre sfârșitul anilor treizeci, i-a atras o

grămadă de mizerii făcute de colegii de catedră de la Universitatea din Bucureşti.

„Sunt evrei... se ajută între ei..." comentau ei. Andrei Canta nu a încercat niciodată să-i convingă că, fiind posesorul unui titlu nobiliar atestat din secolul XVI, nu *avea* cum să fie evreu, atitudine pe care am înţeles-o perfect. Şi, chiar să fi fost evreu, se întreba ce era reprobabil în asta, ceea ce iarăşi am înţeles.

De fapt, bunicul suferea de un sindrom de respingere a realităţii... Când Garda de Fier, alimentată de un colonel SS din Heidelberg, a început presiunile asupra familiei Oistrakh refugiate la Bucureşti, Andrei Canta a scris la rectoratul Universităţii din Heidelberg şi la gauleiterul regiunii, afirmând că el unul nu mai auzise asemenea idioţenii, că nu i se părea normal ca numele unui membru marcant al comunităţii, chiar aflat în altă ţară, să fie acoperit cu noroi, ba mai mult, că nu înţelegea de ce se exercitau influenţe asupra unor zănatici din România tocmai de la Heidelberg şi că nu pricepea de ce corpul profesoral al Universităţii de acolo nu lua nici un fel de măsuri, acceptând cu mâinile încrucişate ca proprietăţile unui om să fie devastate – Oistrakh, după cum a repetat Dietrich, nu-şi lichidase toată averea din Germania – mai ales după ce acesta susţinuse moneda naţională germană în momente critice, ca să nu mai vorbim de zecile de laboratoare din Universitate care fuseseră înfiinţate din banii aceluiaşi Oistrakh... *„Chiar şi oameni de ştiinţă valoroşi, membri marcanţi ai NSDAP din câte aud, studiază acum datorită faptului că Maxim Oistrakh a înzestrat Universitatea cu aparatură, cabinete, cărţi, reactivi şi mobilier. Aţi uitat cât de mult datoraţi şi..."* etc. etc. etc.

Pe vremea aceea, în ciuda adversităţilor politice, Andrei Canta încă rezista în funcţia de rector al Universităţii din Bucureşti; în plus, era preşedintele Uniunii Europene Interuniversitare de Drept Comparat şi secretar juridic al Ligii Naţiunilor.

Însă, bunicului îi fusese din ce în ce mai dificil să ia apărarea familiei lui Joseph. Cam o dată pe săptămână, geamurile casei în care locuiau aceştia erau sparte săptămânal, iar fraţii mai mici ai lui Joseph erau bătuţi măr de ţigani. O soră de-a lui, studentă la medicină veterinară, a fost exmatriculată în urma unei înscenări politice (cică ar fi fost comunistă), iar prin 1940, afacerile lui Joseph la Bucureşti au început să se clatine.

„Pe vremea aceea nu exista piaţă pentru ce desfăcea el." îmi explică bătrânul, cântărindu-mă din ochi. „Piaţa aceea, ca să-i zic aşa, abia se naşte... O să fie treaba ta s-o... creezi şi s-o *porţi*!" mă

privi el dintr-o parte, de parcă dorea să se asigure de ceva, după care continuă.

În 1940, după un faliment evitat în ultima clipă, Joseph şi restul familiei au plecat în America, la Maxim. Bunicul insistase ca ei să rămână, că problemele financiare puteau fi depăşite şi că el putea să-i împrumute cu bani ca să relanseze afacerile – ceea ce spunea câte ceva despre modul în care percepea el realitatea, comentă Dietrich – dar Joseph îi replicase cu blândeţe că nu avea cum să mai rămână de vreme ce nu era în stare să facă *singur* banii de care aveau nevoie el şi familia lui. Plecând, i-a mulţumit bunicului pentru ajutor şi n-a făcut nici o aluzie la faptul că, în sufletul lui, spera ca acest exil să-i fie de folos nu numai lui, ci şi lui Andrei Canta.

Nu a fost să fie aşa. Nici o diferenţă între high-life şi mahala. Când îl dai jos pe unul cu pumnii, trage-i şi câteva picioare, ca să fii sigur că nu se mai scoală. La fel au făcut şi cu bunicul. Din cauză că nu-şi ţinea gura, luându-se printre alţii de generalul Cantacuzino Grănicerul, despre care spunea că e un idiot patentat şi că nu înţelege cum de un compozitor de talia lui George Enescu s-a putut căsători cu progenitura unei bovine cu darul exprimării orale, cum era Cantacuzino Grănicerul* – luându-se deci de Grănicer, simpatizant făţiş al legionarilor, bunicul meu a moştenit pe lângă propriile-i dificultăţi şi problemele avute de familia Oistrakh înainte de plecarea din România.

În scrisorile anonime pe care i le trimiteau şi în emisiunile de propagandă, principalul cap de acuzare era obedienţa lui Andrei Canta faţă de structurile internaţionale ale ocultei masonice. I-au inventat un arbore genealogic fals, din care reieşea că bunicul fusese evreu creştinat de nevoie, titlul lui nobiliar fiind o simplă hârtie, plătită unui plastograf grec din Podul Beilicului, pe la 1755, de unul dintre însoţitorii lui Ba'r el Tov, în goana lui din Polonia – cu alte cuvinte, nici măcar evrei cuşeri nu eram – care hotărâse să-şi piardă urma, de frică, în Bucureşti. Cât despre plecarea lui Joseph în America, spunea lumea, nu făcuse altceva decât să rotunjească conturile din Elveţia ale bunicului meu – bani de care se folosea, mai ales, pentru torpilarea mişcărilor politice de dreapta.

Drept urmare, până şi amicii din copilărie ai bunicului i-au întors spatele, cei mai mulţi pretextând că au fost înşelaţi de genealogia fictivă a familiei Canta. Invitat la recepţii, se trezea tot mai des uitat singur, într-un colţ. Studenţii au început să-i boicoteze cursurile, iar

---

* Mareşalul Palatului, Mocioni Styrcea, se pare că i-ar fi răspuns: „Dar şi-au completat şeptelul, dragă Andrei!"

veniturile pe care i le aduceau pământurile s-au împuţinat simţitor. Ce mai contau, în context, articolele din Volkischer Beobachter, care îl atacau tocmai din Germania, atribuindu-i vina unor relaţii externe malefice pe care le-ar fi dezvoltat România în cele patru luni cât bunicul fusese prim-ministru?

Oistrakh nu l-a uitat însă şi i-a întins o mână de ajutor. Bunicul era unul dintre puţinii comercianţi care vindea ouă proaspete de o zi la Monaco: un unchi de-al lui Joseph trimitea un avion la Băneasa care pleca încărcat cu ouă de la fermele de păsări ale lui Andrei Canta, răspândite între comunele Cernica şi Pipera. Grâul îl vindea prin interpuşi la Viena, iar carnea o desfăcea la Paris, graţie unui contract din care Joseph nu câştiga cine ştie ce, dar, la chestia asta, deşi evreu, Joseph *încă* nu se pricepea prea bine. La câştigat bani, vreau să spun, treabă care i-a ieşit doar după ce, încercând tot soiul de afaceri, a pus pe picioare firma *Desant*, care, de vândut, nu vindea nimic palpabil*.

„Ştiai toate astea despre bunicul tău?" mă întrebă Dietrich.

„Auzisem câte ceva. Lu' tata nu prea-i plăceau poveştile astea."

„Îl înţeleg. Nu ştiai că şi-a câştigat banii şi poziţia alături de cei care l-au terminat pe bunicul tău?"

La cine se referea Dietrich? La legionari, sau la comunişti?... Mă rog, toţi o apă şi-un pământ. Ah! Dar cum se procedează când ţi se trântesc în faţă astfel de chestii? Mă îmbujorez la comandă, ca atunci când dorisem să sugerez că există o legătură între mine şi Mara Marcovici.

„Ce vrei? Vrei să arunc cu pietre în tata?... Pentru că-mi dai posibilitatea să i-o trag patronului şi lui Marcovici? Asta vrei?"

„Nu vreau decât să-ţi ofer un... *post*?! Post să-i zicem! Aşa spune Joseph că e bine. Şi aşa spun şi eu. Ţi-am povestit toate astea ca să-ţi arăt că noi, la *Desant*, am studiat problema bine de tot." Îşi drese vocea şi adăugă: „Problema fiind tu."

Iar eu: „Tata n-avea de ales."

„Crezi?" zâmbi Dietrich subţire, aproape la fel de subţire ca Mara.

Avusese de ales, dar era treaba lui. El alesese, eu alesesem, aşa face orice om liber, iar eu aşa ceva sunt şi uite, pe chestia asta am să mă ridic de la masă, o să-l bag în mă-sa pe moşul ăsta care miroase a mere putrede şi o s-o invit la dans pe soţia lui Marcovici.

„Stai jos!" se holbă Dietrich. „Nu vrei să stai jos?"

---

* Oficial, firma *Desant* avea ca obiect de activitate, în septembrie 1999, „evidenţierea şi administrarea spaţiilor alternative".

Am stat. Mă transformaseră în pastă. Erau în stare să facă orice din mine din cauză că apăruse unul care gândea mai repede şi care n-avea greţuri, unul care tropăise pe cadavre, fir-ar al naibii, unul promiţător şi cu doişpe' ani mai tânăr!

„Mi-ai spus că eşti dispus să rămâi la firma ta până înghiţi tot rahatul. Pe nemestecate. Nu crezi că ai şi alte datorii?"

„Datorii?!"

„Datorii! Ţi le-a lăsat moştenire taică-tău!... A lucrat alături de cei care l-au deposedat pe bunicul tău şi n-a schiţat nici un gest să recapete proprietăţile de la Cannes! Le-a lăsat pe gratis, tovarăşilor lui. N-a fost de calibrul bătrânului Canta... Sper că nu vrei să faci la fel! Dar... hm... spune... să iei înapoi ce ţi-au luat alţii... nu ţi se pare că e o datorie?"

„O fi! Deşi nu înţeleg ce-aş putea să fac cu proprietăţile alea!"

„Proprietăţile alea înseamnă o grămadă de bani."

„Am bani."

„Atunci, gândeşte-te că persistenţa proprietăţii înseamnă tradiţie şi echilibru. În general."

„Nu cred în nimic din toate astea. Îmi place să trăiesc volatil."

Dietrich oftă: „Eşti un mincinos ciudat, Filip Canta... Dar ştiu din ce categorie faci parte... În zilele noastre, când lumea s-a înmulţit în asemenea hal încât nimeni nu mai are cum moşteni o suprafaţă rezonabilă de pământ, numai un mincinos poate să spună că vrea să trăiască... volatil. Eşti exact ce ne trebuie, Filip, mai bine nici că se putea!"

Am pescuit un drajeu de diazepam din buzunar şi i-am dat drumul pe gât. Fără apă, fără gin, fără nimic.

„Şi ce mai doreşte domnul Oistrakh?" am întrebat.

Iar Dietrich: „Ar vrea să ieşim de aici. Să nu ne audă lumea..."

„E cazul să ne ferim? Oferta voastră e onorabilă, nu?"

„Poate că ne ferim de concurenţă, Filip. Sau de Marcovici." Strivi ţigara în scrumieră. „Hai să ieşim..."

Ne-am ridicat, urmăriţi de ochii îngustaţi ai lui Marcovici. Mircea o ţinea de vorbă pe Mara, iar noi am ieşit în aerul răcoros şi am luat-o spre castel. Piatra Craiului era extrem de bine vizibilă. Sunt zile la munte când aerul este atât de limpede încât îţi vine să apuci între degete brazii de la kilometri depărtare, cu gingăşie aş zice, ca să nu-i strici, şi să-i pui pe unde ai chef. Soarele nu se vedea. Aerul era nemişcat. Preţ de vreo jumătate de minut a fost linişte. Apoi a trecut pe lângă noi un BMW decapotabil care a stârnit mult praf.

La Bran a fost odată vama dintre Muntenia şi Ardeal, fie că Ardealul era autonom, fie că făcea parte din Ungaria sau din

mezalianța Austriei cu aceeași Ungarie. Din cauză că Vlad Țepeș a trecut pe aici în drum spre exilul budapestan, și din cauză că Bram Stoker a scris o carte faimoasă, lumea a ajuns să considere castelul Bran – în fond, o fortăreață țărănească, construită cu bani publici de primăria Brașovului, în 1377, pentru a păzi frontiera –, lumea a ajuns să considere acest avanpost administrativ drept castelul lui Dracula.

Am ajuns în parcarea din fața castelului. Țăranii strânși acolo vindeau kitsch-uri. Am intrat în Muzeul Casei Țărănești. Mirosea a lemne arse în sobă. Dietrich își mai aprinse o Sobrania.

„D-l Oistrakh m-a însărcinat să-i cercetez pe toți descendenții lui Andrei Canta ca potențiali... hm!... directori... de creație... Ai o verișoară din partea mamei, Anca. A ieșit din calcul de la bun început pentru că n-avea nici o legătură de sânge cu bătrânul Andrei. Mai ai un văr din partea tatălui, Marius Canta, procuror la Cluj. Ai un frate, Andrei Canta – e copilul preferat al lui Mihai și îl cheamă ca pe bunicu-său... E și el pe undeva prin zonă, în concediu. Știai că Andrei este amic foarte bun cu George Grecu, directorul de zonă de la Grafix? Chestia asta e suficientă ca să-l facă neeligibil..."

Prieten cu George Grecu, aha! George era la cinci minute depărtare de noi, în restaurant. Am strănutat. M-am oprit să-mi scotocesc prin buzunare. Câteodată, crizele mele sunt precipitate de strănuturi. Simțeam deja mirosul acrișor care mă anunța că se pregătește un nou atac, dar nu era cazul să-mi trag pufurile cu Berotec. Două capsule de Intal erau suficiente.

„Tu chiar nu mai știi nimic despre Andrei?" insistă Dietrich.

„L-am văzut acum un an. Era să facem Crăciunul împreună, dar nu s-a putut. Am plecat la Milano..."

„Ah, da..." a părut bătrânul că-și amintește și se uită spre Piatra Craiului, din ce în ce mai întunecoasă, acoperită de un abur verzui. „Ca spicele secerate vă e familia..." Cita de undeva, dar nu știu de unde. „Vă răspândește vântul... Și altceva, ce mai face Andrei?"

„Lucrează la un post de radio. E DJ, dar se ocupă câteodată, ca și mine, de clipuri, numai că sunt muzicale."

„Despre Grafix nu ți-a povestit nimic?..."

„Nu m-a interesat."

„O să te intereseze cât de curând! Despre Marius ce știi?"

„Nimic recent." am răspuns, grăbit să dau peste cap capsulele de Intal. Intal plus diazepam. O să gândesc mai rapid, dar nu chiar atât de rapid pe cât o face Marcovici. Nu chiar ca el.

„Nu mă interesează date recente. Ce știi în *general* despre Marius?"

Acum, că luasem Intal, creierul îmi devenise aidoma unui nor de furtună în care se descărcau sute de fulgere. Scurt-circuite neuronale. Trăsnete biochimice. Axonii îmi bâzâiau sub craniu. Auzeam până şi foşnetul firelor de iarbă şi simţeam în spatele meu mişcările celor din piaţă. „Nu ştiu mare lucru... Nici despre Marius, nici despre altcineva. Sunt suficient de ocupat ca să nu mai ştiu nimic de nimeni."

„Eşti un mincinos ciudat, dar ţi-am spus că îţi cunosc felul! Îl acoperi pe vărul tău, d-le Canta! În calitate de procuror, Marius a închis ochii în timpul campaniei electorale... A închis ochii, dar a deschis buzunarele."

„Ţi-am spus. N-am date recente despre el..."

„Bine. Unde a lucrat Marius în perioada 1977-1980?" Am tăcut. Iar bătrânul: „A lucrat într-o direcţie specială, varianta de birou a unei unităţi de lovire. Ştii ce-i aia unitate de lovire?"

„Nu."

„Minţi! Vrei să-ţi spun numele direcţiei unde a lucrat Marius?"

„Nu."

„Vrei să-ţi spun că lucrând acolo, a ordonat îndepărtarea a trei magistraţi cunoscuţi pentru opiniile lor anticomuniste? A colaborat cu poliţia politică şi şi-a turnat un prieten de familie din cauză că ţinteau aceeaşi poziţie într-un conglomerat de instituţii de stat, acum privatizat. Vorbesc numai despre lucruri pe care le ştii, d-le Canta..."

„Îmi spui toate astea ca să mă momeşti, sau ca să mă sperii?"

Dietrich se opri în faţa unei vârtelniţe înţepenite. O examină atent şi ţocăi de câteva ori. Apoi mă privi fix. Te-am pregătit mult prea bine şi de prea multă vreme, ca să nu *ştiu* cum să te momesc! – gândea Dietrich, dar vai! – când aveam să aflu la ce se gândise atunci, nimic n-avea să mai poată fi desfăcut!

„S-a folosit, sau nu, Marius, de relaţiile sale pentru a câştiga procesul de divorţ cu prima soţie? Câţi bani şi ce proprietăţi i-au rămas ei după proces?"

„Eşti sigur pe informaţiile tale! Ce rost are să pui atâtea întrebări?"

„Ca să-ţi arăt de ce nici Marius, nici fratele tău, n-au intrat în calculele lui Joseph. Dacă-ţi spun că ei sunt oameni de şes, ai să mă înţelegi?" – oftă Dietrich şi scoase din buzunar o coală îngălbenită de ziar. Era un număr din *Scânteia* din 1969. Printre realizări economice şi premiere de piese de teatru proletcultist, un articol pe două coloane, cu titlul: *Veşti noi pentru turismul României Populare!* Dietrich m-a îndemnat să-l citesc. Relata întâlnirea dintre Joseph Oistrakh şi Mihai Canta, tatăl meu, care pe vremea aceea ocupa un

post important în cadrul Oficiului Naţional de Turism, la biroul de planificare. Cei doi puneau la cale amenajarea turistică a zonei din jurul castelului Bran, pe care o inspectaseră cu ocazia vizitei lui Oistrakh în România. Articolul se încheia cu promisiunea lui Oistrakh de a reveni, pentru a pune bazele unei cooperări serioase. „Într-un fel sau altul, voi fi iarăşi aici peste exact treizeci de ani pentru a vedea cum copilul tău se bucură şi profită de investiţia noastră...."

Dietrich mi-a făcut semn să mă uit la autorul articolului. Era un oarecare N. Dietrich. Data publicării era 30.08.1969.

„Dacă crezi că am adus un ziar trucat, ţine minte data şi caută în biblioteci, la Bucureşti, Filip!" îmi şopti bătrânul. „Până atunci însă, ţine minte că eşti exact ce căutăm! Joseph are de plătit nişte datorii, dar nu *oricui*. Iar *tu* nu ai de ales. Vei deveni... aah, directorul nostru, hm... directorul nostru de creaţie, asta e..."

O boare plăcută coborî dinspre castel. De undeva dinspre satul Şimon se auzi lătratul unor câini.

„V-aţi chinuit să aflaţi toate astea doar ca să-mi oferiţi un post de creaţie?"

„Ce ştii tu ce e ăla un post de creaţie la *Desant*, Filip?" se opri Dietrich.

„În momentul de faţă înseamnă două milioane de dolari, şase săptămâni şi un show de revelionul anului 2000!"

Iar Dietrich, pufnind: „Serios?!"

„Foarte serios! Plus o centrală telefonică la care o să sune ocupat, plus nişte puşti care... Oh! Dă-o'n mă-sa! Îţi scriu tot ce trebuie pe o jumătate de pagină!... Dacă o să accept, asta înseamnă un director de creaţie pentru Europa de Est. Salariul nu intră în banii ăştia. Dar încă n-am spus da. Vreau să mă mai gândesc."

„Gândeşte-te! Dar consideră-te angajat la *Desant* de acum! Din clipa asta!"

„Dumnezeule!... Ce se poate întâmpla zilele astea, aici, de vrei să fii atât de sigur pe mine?"

„Nu va fi chiar aici. Şi nu va fi obiect de contract, cum crezi... Nu uita: *Desant* te-a contactat, neoficial, de acum! E 30 august, ora 19.17. O să ţii minte?"

Mi-am privit ceasul. Al meu arăta 19.20, dar n-am comentat. Dacă aveam să-i spun *da*, o să acţionez pentru *Desant* începând din clipa asta. Nu ştiam cum, dar am promis că aşa aveam să fac, iar Dietrich a răsuflat uşurat, de parcă ştia foarte bine că nu se putea întâmpla altfel. Oh! Mai era ceva!

„Domnule Dietrich, am impresia că anumite probleme ţi-au scăpat, totuşi." Mă privi cu interes. „Înţeleg că pe Marius l-aţi

climinat din calcul pentru că nu corespundea din punct de vedere... din punct de vedere..."
„Din punct de vedere *mo-ral*! Pronunţă cuvântul, nu te jena!"
„Moral, în regulă! Din punct de vedere ***mo-ral***!" am acceptat. „Dar nici eu nu sunt... cum să spun... nu sunt tocmai curat."
Mă sileam să privesc drept înainte. Bătrânul mi-a spus plictisit:
„Îţi reproşezi faptul că ai lucrat cu *ei*?... Instituţia e respectabilă."
„Am dat rapoarte despre tot soiul de oameni. Fără să fiu obligat."
„Ai primit bani pentru asta?" se interesă bătrânul.
Îmi era frig la picioare. Mi-am privit pantofii care se udaseră: arătau ca două şlepuri abandonate lângă un doc părăsit.
„Ai primit bani de la *ei*?" repetă bătrânul întrebarea.
„Nu. Dar am colaborat cu *ei* şi am amestecat o grămadă de lume în ciorba asta..."
„Noi decidem ce e bine şi ce e rău, d-le Canta." stabili Dietrich şi se răsuci pe călcâie, pornind spre hotel pe uliţa îngustă, plină de noroi. „*Desant* nu-şi permite să piardă, iar noi te-am... hmm, noi te-am *preparat* pe tine..." Râse. „Să vezi ce-o să-şi muşte Marcovici unghiile!..."
Am ajuns înapoi la hotel. Pe terasa de deasupra parcării l-am văzut pe Marcovici. Nu-şi muşca unghiile; fuma privind spre Piatra Craiului. Se sprijinise de balustradă şi arăta de parcă ne aşteptase minute în şir. Stătuse acolo, de unul singur, el cu gândurile lui, iscodind şoseaua după mine, şi-acum ne urmărea cum mergem alene. Dietrich a făcut un banc porcos, am râs amândoi, iar Marcovici ne-a auzit râsul în liniştea serii. După ce ne-am apropiat suficient, a înclinat capul, politicos. Zâmbea cu jumătate de gură.
I-am răspuns la salut, încleştând dinţii. Când eram faţă în faţă doar noi doi, plasticul se dizolva.

*

Mircea m-a dus cu maşina până la poalele muntelui: am lăsat în urmă casele din ce în ce mai răsfirate ale satului Poarta, am intrat într-o pădure de molid, am trecut pe lângă un punct forestier, după care ne-am afundat pe drumul îngust ce şerpuia de-a lungul unui râu al cărui nume n-aveam să-l aflu nicicând.
„Eh, mai mult de-atât nu pot..." făcu Mircea şi opri în faţa unor copaci prăvăliţi în drum. „Eşti sigur că vrei să faci asta?"
Parcă eram amanta lui pe care o manipula la prima întâlnire în dormitor.

„Da. O să trec muntele. Asta o să fac."
Am ieşit. Mircea s-a uitat pe cer. Era gri, liniştit şi infect. Nu l-aş fi folosit în clipuri de frică să nu mă fac de râs. O boare tăioasă se prelinse de-a lungul drumului, dar se stinse imediat.
„Ai vreun motiv anume pentru care faci... escalada asta?"
N-aveam. Mircea se sprijini cu coatele pe portiera deschisă – cum dracu de nu se rupeau balamalele sub greutatea lui? – şi se uită la mine peste capotă.
„Celularul... nu-l iei?"
„Dacă-l pierd?"
„Să nu-l pierzi. Da." Privi spre culmi. Din cauza copacilor, nu vedea mai nimic. „Ascultă! Ce ţi-a spus moşul ăla... Cum ziceai că-l cheamă?"
„Dietrich. Nu mi-e clar ce mi-a propus, dar e incitant."
„Te muţi la el?"
„Habar n-am. Nu ştiu. Mă mai gândesc."
Se uită la ceas. Iarăşi se simţi boarea tăioasă, cu miros înţepător de gheaţă.
„E ora nouă." mă anunţă el. „Suni imediat cum ajungi dincolo, da?"
Fac semn că da şi mă pregătesc s-o iau din loc.
„Ascultă..." ridică el tonul. „Dar Marcovici ce ţi-a spus? Aţi stat ieri de vorbă o după-amiază întreagă."
Sunt din plastic. Mă tratez cu tot soiul de substanţe care îmi armează creierul cu răspunsuri prefabricate. Beau gin. Iar Mircea mi-e prieten.
„Sunt lucruri care ne privesc pe Marcovici şi pe mine."
Din radioul maşinii se auzea Gipsy Kings: nu prea se asorta cu munţii Bucegi. Câteodată credeam că am acte de proprietate pe ei. Roci cristaline aparţinând Pânzei Getice, depozite sedimentare din cretacic şi jurasic, calcare, gresii şi conglomerate, văi glaciare formate în cuaternar, jnepeni şi rododendroni care înmuguresc la sfârşitul lui mai... Oh... Să pornesc odată!
„Marcovici te-a luat la întrebări din cauză că ai stat de vorbă cu Dietrich?"
„Nu."
„Te-a ameninţat cu ceva?"
„Ţi-am spus: mi-a făcut o ofertă incitantă, dar extrem de neclară. Într-un fel, acum, sunt angajatul lui. Merg pe munte pentru că vreau să mă gândesc la propunerea lui..."
„Nu de moş te-ntreb. Marcovici: te-a ameninţat cu ceva?"
„Cu ce *naiba* să mă ameninţe Marcovici?"

Dinspre munte se auziră bufnete înfundate, de parcă un colos ar fi alergat printre stânci. Şi Mircea:

„Nu ştiu. Marcovici e în stare de orice."

„Corect! Face clipuri publicitare cum n-am să fac niciodată."

Mircea zâmbi.

„Eh, suni cum ajungi în partea ailaltă, da?"

Aşa aveam să fac. Trase portiera, iar eu am aşteptat să-l văd cum dispare pe drumul ce ducea la Bran. Am stat nemişcat până ce n-am mai auzit motorul. Am mai stat un minut, să mă obişnuiesc cu zgomotele muntelui. Bufnetele acelea îndepărtate... paşii uriaşului... se mai auzeau, când şi când.

Am luat-o din loc. După câteva minute, am ajuns lângă un punct Salvamont. Câţiva bărboşi jucau table în faţa unei cabane cu ţiglă roşie. Două tipe în costume de baie zăceau pe şezlonguri, deşi nu era soare.

Am ridicat mâna în semn de salut. Salvamontiştii mi-au răspuns, iar unul se ridică şi-mi făcu semn să aştept, ceea ce am şi făcut, ascultător. Câteodată îmi vine să nu mă mai gândesc la nimic dinainte pentru că lucrurile ajung să se petreacă după cum le-am imaginat.

„Unde mergi?" mă întrebă bărbosul.

„Vreau să fac creasta. Omu, Sfinxul, după aia cobor... La Buşteni sau la Sinaia, după cum o fi timpul."

„Traseul ăsta e interzis pe timp rău. Şi azi e timp rău. Trebuie să te întorci."

Zâmbea curtenitor. Cei cu tablele lăsaseră zarurile deoparte şi se uitară la noi. Tipele zăceau mai departe în şezlonguri. Erau albe ca brânza şi nici nu era de mirare, dacă toată vara făcuseră plajă pe-o vreme din asta. Aveau celulită. Se hrăniseră cu făinoase. Erau albe, cu pielea încreţită. Pufoase. Dumnezeule, de râpă se duce specia noastră!

„Serios!" sublinie bărbosul. „Trebuie să faci cale întoarsă. Aşa e regula."

O ştiam; drept urmare, bag mâna în buzunarul hanoracului şi scot o scrisoare frumos împăturită, împreună cu buletinul. Le bag sub ochii salvamontistului, iar el se holbează. Aproape că se clatină citind scurta misivă prin care îmi asumam toate riscurile ce decurgeau din parcurgerea unui traseu interzis, menţionând că fusesem avertizat de pericole de către salvamontiştii de lângă Poarta, dar că, în ciuda informării şi stăruinţelor lor, responsabilitatea propriului meu corp era o problemă strict personală şi, prin urmare, aveam să fac traseul.

Urma semnătura. Ca să nu existe dubii, i-am arătat buletinul: eu eram şi cel care semna, şi cel din faţa lui, aşa că nu vor fi nici un fel de urmări legale în ce-l privea, şi...

„Problema nu e a urmărilor legale. Problema e că, dacă păţeşti ceva, *noi* trebuie s-o luăm pe urmele tale să te căutăm... O chestie ca asta poate să dureze zile în şir..."

„N-ai citit tot mesajul." fac.

Tipul cască ochii şi ridică hârtia. Află că solicitam deliberat ca Salvamontul să nu fie deranjat în cazul în care dispăream; ceream cu insistenţă să nu plece nimeni în căutarea mea. Eram în stare să mă descurc singur. Totdeauna o făcusem.

„Fă ce vrei, dar dacă păţeşti ceva, o să fac tot ce ştiu ca să te scot din rahat, şi dacă o să te scot din rahat o să-mi rămâi dator câte zile o să ai... Şi după cum văd eu că eşti, tu crezi că o să-ţi plăteşti datoria cu hârtii sau cu bani sau cu alte chestii d'astea, da' ai să vezi că n-o să-ţi meargă! Niciodată n-o să ai *tu* cu ce să mă plăteşti! Nu pe mine! Nu *tu*, mă! Auzi? Nu tu!"

Rupse hârtia bucăţi, le azvârli în aer şi se răsuci pe călcâie, bombănind. Ceilalţi lăsaseră jocul de izbelişte, gata-gata să se ridice, iar tipele reuşiseră să deschidă ochii ca să se uite la noi. Bucăţelele de hârtie pluteau în aerul liniştit, iar el se opri după câţiva paşi şi mai strigă o dată:

„Nu tu, mă! Pricepi? Nu tu!"

În camera de hotel exista o copie xerox a documentului făcut bucăţi, aşa că am început să urc, împăcat. Şi, în timp ce colegii îşi începeau expunerile şi vizionările de clipuri stând pe scaune nichelate în salonul climatizat al hotelului, proaspăt dat cu detergenţi aseptici, în timp ce Dietrich îşi bea cafeaua aşteptând un răspuns la oferta lui, eu intram în pădurea umedă, cu miros de pământ abia plouat, chinuindu-mă să mă obişnuiesc cu zgomotele ce se strecurau printre copacii foşnitori. Drumul urca pieptiş, dar încă mă mişcam bine. Am nişte fiare acasă – sunt bune când mă satur de gin, de clipuri şi de muzică house.

După o jumătate de oră am ajuns într-o vale largă, străjuită de pereţi de stâncă, cu câţiva brazi răsfiraţi ici-colo. Am continuat să urc, simţind din ce în ce mai puternic aroma tăioasă a aerului, de parcă aş fi pândit apropierea unui cuţit de oţel abia scos dintr-un tău adânc. Ciudat: bufnetele acelea înfundate nu se mai auzeau deloc – de fapt, în afara respiraţiei mele nu mai eram în stare să aud nimic.

Ajung pe un tăpşan suspendat deasupra văii şerpuitoare şi dau să mă opresc, mai ales că unii puseseră aici o bancă din bulumaci, când aud zgomot de paşi din spatele unor jnepeni.

Un el şi o ea. Cuplu tânăr, standard. El are picioare păroase, burtă incipientă şi un început de chelie mimând o frunte înaltă. Cum nu se aşteptau să dea peste cineva, ea îşi scosese tricoul si rămăsese în nişte pantaloni exagerat de scurţi; se fâţâia, amuzată, ţopăind peste trunchiurile prăvălite, ceea ce îi azvârlea sânii uriaşi şi moi în toate direcţiile, dar prietenul, sau soţul ei, sau ce-o fi fost el, o fi obişnuit cu chestia asta pentru că nici nu-i place, nici nu-i displace. Pur şi simplu n-o bagă în seamă. Ea, în schimb, se amuză teribil. Ştie foarte bine de ce.

Am continuat să urc prin valea tot mai îngustă, din ce în ce mai bătut peste obraji de palele tăioase de vânt; deodată, bufnetul paşilor de uriaş care aleargă se auzi extrem de aproape, de parcă insul cu pricina s-ar fi aflat în spatele stâncii înalte ce perfora văzduhul la cincizeci de metri în faţă.

Apoi, paşii se opriră brusc, ca şi cum uriaşul se pitise.

Sunt orăşean. Nu-mi vine să cred că un munte poate să scoată mai multe zgomote decât banca de sunete din studiourile de montaj – dar tot am tresărit. Am avut senzaţia că cineva mi-a înlocuit oasele cu ţurţuri. Cu toate astea, m-am grăbit spre stâncă, să văd ce e în spatele ei.

Bufnetul paşilor se aude tot mai tare, eu trec de stânca cenuşie, mă uit drept înainte şi nu văd nimic, nimic, nimic! În schimb, dau ochii cu prima zăpadă a iernii care, iată, începuse azi şi avea să se termine tocmai în anul 2000... Între timp, zgomotul conteneşte. Dumnezeule! Îl simţisem până în tălpi, de parcă alergarea aia ar fi făcut să vibreze toată păşunea!

Am continuat să urc, gâfâind din ce în ce mai tare, până ce am ajuns în căldarea glaciară de la poalele Turnurilor Ţigăneşti. E uriaşă. Palatul Parlamentului, Empire State Building plus Tour Eiffel au loc toate înăuntru; pe lângă ele mai încap: Domul din Milano, Catedrala din Köln, rampele de lansare de la Cape Canaveral şi Baikonur – ba mai mult, mai au loc Moscheea Albastră de la Constantinopol, Potala din Lhassa, Opera din Sidney şi Turnurile Petronas... Cu toate astea, rămâne suficient de mult aer de jur împrejur ca să fie respirat secole de-a rândul de orăşenii care îmi privesc clipurile, de japonezii şi nemţii cu camere video şi aparate foto, de lucrătorii din salubritate, de politicieni, rockeri şi tenismeni, de preoţi, imami şi lama, de actori, cosmonauţi, funcţionari şi curve, de nevastă-mea şi Mara Marcovici inclusiv – de toată lumea, ce mai încoace şi-ncolo.

Iarăşi aud bufnetul paşilor înfundaţi, de data asta extrem de aproape. Privesc de-a lungul văii. Nu văd nimic. Doar norii sunt mai

negri, de parcă pe cer se închegase noroi. Dau să pornesc, însă îmi simt ghetele jucându-mi în picioare.

Şireturile! Mă aplec să le leg mai bine şi, privindu-le fundele, înţepenesc. Erau legate marinăreşte cumva. O fundă ciudată. Dau s-o desfac şi-mi dau seama că trebuie să trag de ambele capete deodată ca să se-ntâmple ceva. Eh! Cine ştie cum... Mă rog. Le desfac şi le leg la loc, mai strâns, ca orice om făcând fundă la şireturi.

Oh! Degetele îmi dansează bizar, urmărind un tipar înnebunitor de rapid, făcând din nou acele funde ciudate, cum nu mai făcusem niciodată.

Mă aşez pe o piatră. Îmi desfac fundele şi aştept câteva secunde. Din nou aud bufnetul paşilor în alergare. Venea de undeva din stânga, de pe o potecă ce duce spre Mălăieşti.

Îmi mai închei o dată şireturile. Degetele nu au legătură cu mine, pentru că se agită la fel de ciudat, cu o abilitate nebănuită, independentă, făcând acele funde imposibile, de parcă n-aş mai fi fost eu.

De parcă Dietrich ar fi trezit pe altcineva în mine, îmi zic înainte să mă ridic şi să continuu urcuşul.

Iarba îngheţată scârţâia mai tare decât în clipul cu vodka Smirnoff, când Napoleon şi Hitler se întâlnesc într-un cort acoperit de chiciură, într-un peisaj de iarnă siberiană pe care nici unul din doi n-a ajuns s-o vadă – deci iarba îmi scârţâie sub ghete ca sub cizmele lor, înainte să ciocnească paharele în gerul din cort, să dea peste cap gâtul de Smirnoff şi să-şi spună: „See you in Moscow!“

Grăbesc pasul. Am ajuns la drum pieptiş şi urc prin zăpadă fără să-mi pese de gâfâiturile mele sexy – îmi trece prin cap că din cauza ceţii n-o să mai văd marcajele şi o să mă rătăcesc, aşa că încep să mă grăbesc. Cine a spus că frica îţi dă aripi e sau mincinos sau idiot, pentru că eu obosesc din ce în ce mai rău şi, din cauza asta, trebuie să mă opresc din când în când.

Îmi porţionez efortul ca să nu mă prăvălesc în zăpada de doi septembrie 1999 şi ca să nu îngheţ ca prostul acolo, ca să-i dau salvamontistului prilej să mă scoată din rahat. Tot urcând, alunecând la fiecare doi-trei paşi, mă gândesc că *vârfurile* ghetelor ar trebui să fie prevăzute cu un fel de ciocuri ascuţite din oţel, ca să nu mai alunec în zăpadă, dar îmi dau seama că altora le venise cu multă vreme înainte ideea cu pricina şi inventaseră colţarii... Aşa li se zice: *colţari* şi, deodată îmi dau seama că *acest cuvânt face parte dintr-o buclă de evenimente pe care cei de la Desant, sau alţii care aveau legătură cu ei, îl luaseră deja în calcul, ca alternativă.*

Ajung pe creastă şi simt frica – e ca un gol sub capul pieptului, plus un gaz, mult mai uşor decât aerul, adunat sub craniu. De ce m-am gândit la *Desant*? De ce?

N-am timp să-mi răspund. Nu văd decât pe o rază de zece metri, iar până acolo nu disting decât două nuanţe de alb. Cea pe care păşesc se cheamă zăpadă, scârţâie şi mă afund în ea. Cea *prin* care merg se cheamă ceaţă, o respir şi miroase umed.

Whiteout! Raza de vedere se îngustează, nămeţii devin tot mai adânci şi pufoşi şi de-abia dacă reuşesc să-mi văd urmele. Paşii grăbiţi se aud iarăşi, îndepărtaţi, de undeva din stânga. Continuu să merg şi, deodată, se iveşte un marcaj, de parcă ar fi crescut brusc din zăpadă.

E o răscruce de drumuri. Două dintre pancarte sunt acoperite de un strat de gheaţă, a treia e ruginită, iar ultima e îndoită – semnul însuşi e într-o rână, aşa că n-am cum să-mi dau seama încotro trebuie s-o iau.

Aşa că merg înainte, *simţind* undeva în stânga un hău. Pielea capului mi s-a încins, picături de transpiraţie îmi curg în ochi şi am gura uscată. Trec zece minute, iar eu mă tot afund în zăpadă, suflu repede, scot aburi şi de-abia văd, de-mi vine să cred că am o mască de gaze pe figură...

După care – *craaac*! – ceaţa se rupe! Apar, în ordine, albastrul celest, incandescentul portocaliu solar, hornul Mare în stânga, apoi Mălăieştii, coborând alene până la poalele împădurite ale Glăjăriei; ce mai văd? – în dreapta, un munte ieşit dintre aburii cenuşii ca un nemaipomenit sac verde, trântit între crestele de piatră: e muntele Doamnele, acoperit de păşuni – o turmă de oi se unduieşte cu încetinitorul pe coastele lui, iar vocile ciobanilor se aud distinct.

Preţ de o clipă, am senzaţia că muntele Doamnele aduce cu un munte sacru din Tibet, dintre cei înconjuraţi de zeci de ori de pelerinii budişti, cu mersul lor îmbucătăţit – se ridică pe vârfuri cu braţele drept în sus, îngenunchează, se întind pe burtă cu braţele întinse înainte, se ghemuiesc şi iarăşi se ridică drept în sus, de parcă budiştii ar ambula făcând gimnastică suedeză.

Pfuuh! Aşa arată şi muntele ăla pe care hăulesc ciobanii, numai că e mult mai scund.

Şi, chiar atunci, văd staţia meteorologică de pe Vârful Omu: răsare din nori, înconjurată de gheţuri şi zăpadă precum un submarin majestuos ieşind din imersiune în Oceanul Arctic, spărgând banchiza. Preţ de câteva secunde văd apa învolburată prelingându-se pe turnurile şi antenele submarinului ridicându-se la suprafaţă, apoi imaginea se stabilizează – nu rămâne decât clădirea staţiei meteo, cu antene şi pălării, perforând draperiile vagi ale ceţii.

Apoi apare cabana. E lipită de o stâncă pe care, oricum ai privi-o, nu aduce cu un om. Bufnetul paşilor se aude de undeva de tare departe, după care încetează brusc, de parcă ar lansa un avertisment. În locul lor, aud vocile limpezi ale unor oameni.

O iau printre staţia meteo şi pietroiul uriaş şi ajung în faţa cabanei. Proptită de faţada din lemn, o bancă din bârne subţiri, bătută de ploi, zăpadă şi grindină – banca dă să cadă, dar nu e decât o falsă impresie, pentru că pe ea stă bine mersi un tip. Neclintit, priveşte spre Valea Prahovei. Nu bagă pe nimeni în seamă.

În faţa intrării, o femeie. E brunetă, înaltă şi poartă jeanşi negri. Are cel mult 25 de ani. Cred că arăt cam buimac pentru că pufneşte în râs când mă vede. Mă apropii de ea.

„Bună ziua!"

Îmi răspunde. O întreb de un ceai.

Trec câteva clipe înainte să-mi răspundă. Îmi face impresia că vede foarte puţini oameni. Sau poate că o miră ceva. Sau poate că se joacă.

„Hai să vă dau ceaiul ăla!" se decide după o vreme.

În celălalt capăt al holului văd un tip înalt; are o barbă blondă şi poartă pantaloni pană – mă măsoară atent în timp ce mă strecor în sala de mese. Mă sprijin cu coatele de tejghea, citesc preţurile şi mă uit la femeie cum prepară ceaiul.Toarnă lichidul fierbinte în cană şi, în fine, simt aroma ceaiului făcut de cabanieri: ceai negru, prost, fiert cu esenţă de rom sintetică – aşa îl fac dintotdeauna, din munţii Bucovinei, până în Apuseni, trecând prin Făgăraş şi Bucegi. Nu ştiu cum îl fac în Alpi, dar cui îi pasă?

Ies şi mă duc spre colţul cabanei, sorb o gură de ceai, aşez cana pe colţul băncii, şi-mi scot ţigările. Abia aştept să fumez, salivez deja – dar, deodată, mă opresc.

Pachetul. Pachetul de ţigări. Capacul fusese rupt cu grijă, cu totul, de parcă aş fi vrut să-l pun într-un portţigaret de piele, din cele care nu-ţi permit să basculezi capacele de carton.

Privesc la nenorocirea pe care o făcusem. Sunt respectuos cu lucrurile care îmi plac. Cu pachetele de ţigări, mai ales. Niciodată nu le rup. Niciodată. Şi nici portţigaret n-am avut vreodată.

Scot ţigara, o aprind şi simt privirile scârbite ale tânărului de pe bancă. Îi stricam aerul, îi împuţeam microclimatul, îi deranjam panorama – asta îi făceam.

„De unde veniţi?"

E femeia în jeanşi negri. Dă senzaţia că ar avea chef să zâmbească.

Dar n-o face.

„Din Bran."
Se uită la ceas. Ochii îi sunt neclintiţi, altminteri. La fel şi obrazul.
„La ce oră aţi plecat?"
„La nouă eram la punctul Salvamont..."
Mă priveşte lung, dar mă crede. Are o faţă citibilă.
„Şi v-a lăsat Gelu să urcaţi?"
„Gelu n-a avut încotro şi s-a supărat pe mine. Îmi pare rău."
În sfârşit, zâmbeşte:
„Să nu vă pară rău. Aţi mers repede, ştiţi?"
„Cât e ceasul?"
„E douăsprezece. Ăsta-i traseu de cinci-şase ore. Pe timp frumos. Aţi mers tare repede." repetă. Din păcate, nu mai zâmbeşte.
„Cât aţi spus că e ceasul?"
„Douăsprezece."
Scot ceasul din buzunar. Ciudat. Îi fixasem cureaua de piele în ultima gaură, deşi nu era nevoie. Îmi amintesc de fundele bocancilor şi de pachetul de ţigări rupt... Chiar eu să fi făcut lucrurile astea de care nu-mi mai aminteam? Eh... Parcă... parcă aş fi parazitat de o altă persoană, îmi spun şi iarăşi îmi amintesc de Dietrich.
Îmi scutur capul. Dietrich! Ziarul lui Dietrich şi cuvintele lui în doi peri! Eh, mă uit la ceas, dar fac asta numai pentru că îl văd pe bărbos cum urmăreşte cu prea multă atenţie discuţia mea cu femeia.
Pe cuvânt că nu ştiam care e drumul spre Babele – dar puteam s-o aflu mai discret. Aşadar, mulţumesc cabanierei pentru ceai şi-o întreb în gura mare cum se ajunge la Sfinx.
Ea înţepeneşte cu cana în mână. Vrea să tragă adânc aer în piept, dar n-o face. În timp ce ea îmi arată potecile – sunt evidente – văd o străfulgerare... A durat o singură clipă; venea de undeva dinspre releul Coştila.
„Se joacă cu oglinzile..." zic.
„Nu. Se uită cu binoclul. E colega lui Dan... Se tot uită cu binoclul. S-a plictisit de atâtea luni, de când stă la releu."
„La revedere."
„La revedere."
Tot n-a zâmbit. A rămas doar aşa, nemişcată, lângă cabană, în timp ce am luat-o în fugă spre Babele.
În mai puţin de zece minute ajung la bifurcaţia de la Şaua Şugărilor şi o iau pe poteca ce coboară pe sub Cerdac. Alergând, privesc în spate. Străfulgerarea, ca un ac încins. Numai că acum, venea dinspre cabana Omu – releul era undeva în faţa mea – străfulgerarea venea dinspre cabana Omu, mda.

Încep să merg liniştit şi iarăşi simt paşii înfundaţi cum aleargă prin preajmă şi boarea cea rece, mirosind a tăiş îngheţat. Privesc în sus. Fulgii! Fulgii de zăpadă! Abia ce-am ajuns sub Cerdac, că şi începe viscolul, pe nepusă masă, iar paşii, de astă dată, mă urmăresc îndeaproape. Îmi zic că nu e nici o problemă, că doar acum două ore am mai trecut prin asta, că sunt pe autostrada 66 din munţii Bucegi, aia pe care merg toţi proştii în pantofi de lac şi idioatele lor de neveste cu sandale cu toc, şi că n-o să păţesc nimic pe autostrada 66...

Însă drumul se împute de-a binelea; încep să alunec, iar viscolul izbeşte Cerdacul, gata să mă lipească de stâncile din jur. Cabana Omu de-abia se vede printre turbioanele zăpezii. Mi-e groază să fiu văzut cum mă forţez să fac ceva peste puteri, aşa că merg potolit prin viscol, zău de n-aş aprinde o ţigară, aşa, ca să fac pe nebunul, dar regia îmi iese doar pentru câteva clipe, fiindcă iar trebuie să mă aplec şi să mă opintesc, şi iar gâfâi ca un macho care regulează pe bandă rulantă, ca un sportman degajat, şi uite că piciorul stâng îmi alunecă pe un bolovan îngheţat, aud scrâşnetul oaselor, şi o iau la vale, înfăşat în dulcea miere albă a muntelui, ca o frişcă îngheţată ce cade din cer precum pulberea.

*

„Bun venit din lumea următoare!"

Zac pe un prici, înfofolit până în gât cu pături care miros a gaz. Încăperea abia dacă e luminată în tonuri gălbui; dau să întorc capul, să văd ce e în jur.

„Stai pe loc! Nu mişca!"

Vocea o ştiu. E a tipei de la cabană. De văzut însă, văd figura bărbosului. Afară vuieşte, obloanele se zguduie bocănind şi aud din nou bufnetul acela de paşi grăbiţi. Parcă ar da roată cabanei înainte să se oprească brusc.

„Ai avut noroc." zice tipul. „Ai căzut cam zece metri şi te-ai oprit într-o stâncă... Noroc şi ghinion, mă rog. Stânca era ascuţită şi ţi-a smuls pielea de pe burtă de parcă te-ar fi jupuit un tăbăcar meseriaş. În plus, mi se pare că ţi-ai scrântit piciorul... Nu ştiu sigur, că nu mă pricep, da-i tare umflat... Bine că s-a uitat Gloria după tine... Altfel, acolo rămâneai."

Se zice: *mulţumesc, Gloria* şi nu ştiu de ce n-o fac. Momentan, mă preocupă camera – încă se învârteşte cu mine şi abia dacă reuşesc să văd un colţ de fereastră. Afară e beznă şi un vânt care zgâlţâie

cercevelele de parcă uriaşul ar vrea să intre pe fereastră şi clatină înfuriat toată cabana.

Cel mai mult mi-e sete. Trag o gură de aer şi dau să cobor din pat.

„Stai locului! Dacă ai piciorul rupt?“

Asta era femeia. Gloria, da. Ea avea un binoclu cu care se uitase la mine şi mă văzuse cum cad în prăpastie. Mi-e din ce în ce mai sete.

„Cât e ceasul?“

Bărbosul zâmbeşte utilitar. Se uită la ceas.

„Nouă. E nouă seara.“

Nouă seara. Ce lucruri puteau avea loc în legătură cu mine la ora asta?

a) Mircea mă căuta;

b) Salvamontistul comunica în cadru oficial la ce oră trecusem prin dreptul refugiului;

c) Miruna intra în panică pentru că n-o sunam, căsnicia noastră fiind, de fapt, o nesfârşită succesiune de apeluri telefonice;

d) Eventual, salvamontistul satisfăcut înjura cu sete. Îşi făcea bagajele, dacă nu cumva le făcuse deja: pulovere, ciorapi, primusul, lanterne, rachete de semnalizare, staţia de emisie-recepţie (sau vreun celular din cele pe care le promoţionasem), cinci-şase pachete de ţigări, o sticlă de tărie, o trusă de prim-ajutor, akia de pus imbecili ca mine în ea şi, bineînţeles, un speech pregătit dinainte, repetat de câteva ori ca să nu uite nimic, un speech în care avea să amestece dojeni cu invective – adică, înjurături alese;

e) Despre Dietrich nu-mi imaginam ce-ar putea să facă.

„Oh!“ zic. „Ar trebui să sunăm jos la Bran. La hotelul C.! Să le spunem că sunt aici.“

Şi bărbosul:

„N-avem cum.“

„N-aveţi telefon?“

„Ba da. La staţia meteo. Dar n-auzi ce-i afară?“

„Atunci, luaţi legătura prin radio...“

„Eu te întreb: n-auzi ce-i afară?“

Între timp, Gloria se apropie de pat de parcă ar fi adus un premiu pe care mi-l amânase un profesor şugubăţ. Ţinea în mână o cană din care se ridica un abur mirosind a fidea, ceapă şi piper, amestecate cu unt.

„Computerul,“ începu ea, „computerul ăla merge, în schimb.“

„Computerul?!“

Mă uit la încăperea cu priciuri, cu o masă şubredă, negeluită, proptită într-un colţ, o încăpere cu ferestre strâmbe şi geamuri

zgâlţâite, cu pereţi din lemn, cu lampa de petrol pusă direct pe duşumeaua din blăni late, lucind de mizerie, cu soba din teracotă crăpată, plombată cu ciment pe alocuri, cu un şifonier cu uşi descleiate – ce computer?

„Aveţi computer? Aici?"

Şi Gloria, făcând cu bărbia spre Dan:

„*Are* un computer."

„Are ieşire cu exteriorul? E cuplat la reţea?" – iar dau să mă ridic din pat, dar durerea mi se revarsă în corp prin două izvoare fierbinţi: unul e un tampon încins care mă apasă pe burtă – al doilea e un drug înroşit ce-mi străpunge glezna stângă.

„Ţi-am zis să stai potolit!" face Gloria. „Uite! Bea supa asta!"

Vreau să-i spun că n-am cum s-o beau fără să n-o vărs pe mine, dar ea scoate un pai din buzunar şi bine face: focurile alea mi se rostogolesc prin trup ca nişte bile încinse, izbite la începutul unei partide de biliard. Între timp, Gloria devine foarte serioasă. Examinează paiul în lumina palidă a lămpii de parcă l-ar căuta de impurităţi şi, în sfârşit, mi-l întinde. E un pai din acela care se îndoaie.

În loc de mulţumesc, fac semn cu capul. Mă trezec cu paiul în gură şi chestia asta n-are cum să nu-l enerveze pe bărbos – pe mine, în schimb, mă încântă. Îmi trezeşte nişte senzaţii ancestrale denumite perversiuni. Pentru că îmi aparţin şi îmi plac, le denumesc rafinamente.

Păcat că supa e fierbinte. Însă, plăcerea e prea mare şi, cum bărbosul se bosumflă progresiv, ajung să-mi ard limba. Aş putea să le ţin minte figurile, aş putea să îngheţ momentul acesta într-un scurt metraj mental: Gloria încreţind pleoapele, schiţând un zâmbet, Dan făcând buzele pungă şi privind înainte fix, ca răspuns gestual.

Nu trebuie să fac nici un efort. Mimica lor se revarsă într-un sertar cerebral preformat. Face parte din codul meu genetic să mă folosesc de reacţiile lor. Şi, pentru că zâmbetul ei se şterge treptat, ca spuma absorbită de nisipul plajelor, devine evident că toate acestea îmi vor folosi.

„Vreun gin..." îngaim după ce sorb jumătate din cana de supă. „N-aveţi cumva nişte gin pe aici?"

„Eh, asta e!" pufneşte Gloria şi-mi smulge paiul dintre buze. „Ia fii mai cumpătat!" – credeam că se referă la gin, dar ea: „Nu mai bea atât de repede supa asta!"

Vijelia izbeşte din nou pereţii cabanei. Bărbosul se ridică şi se uită afară.

„Băi, n-aş fi crezut că aşa ceva e posibil!" pufni el.

„Eu una n-am prins decât de două ori aşa un viscol! Dar era iarnă."

„M-am uitat în registre. Un vânt de 180 de kilometri pe oră și asemenea căderi de zăpadă n-au mai fost din februarie '56. Da. E ciudat..." râse el și se răsuci, privindu-mă. „Ce-ar fi să te botezăm?"

Nu-l înțeleg. Gloria râde și ea. Aveam să aflu peste câteva zile că Dan lucrase pe vapor. Circula printre marinari superstiția că dacă la bord se afla un novice, un nebotezat în ale mării, asupra navei aveau să se abată mari necazuri: coliziuni cu alte nave, valuri seismice, încărcături pierdute, taifunuri și alte asemenea. La asta făcea aluzie cu botezul meu în calitate de ins rătăcit pe *munte*, unul care adusese furtuna după el în cabană, după cum indicau anumite semne neverbalizate.

„Sunt botezat." zic. „Ortodox."

Au râs amândoi și mai tare, dar Dan a devenit brusc serios:

„Ortodox?!" ceva îl mira și n-aveam să aflu niciodată ce. Pe moment, se uită iar afară – lucru de neînțeles, pentru că de văzut, n-avea ce să vadă. Viscolul făcuse țăndări toate becurile din jurul cabanei, stației meteo îi căzuse generatorul de curent, iar luminile roșii ale Coștilei n-aveau cum să se vadă prin perdelele de zăpadă, admițând că inginerii de la releu reușiseră să le mențină în funcțiune*.

„Ia! Mai bea! Dar nu te mai grăbi așa!"

Trag supă prin paiul acela. Iar Dan:

„Minus12 grade... În trei septembrie... pfuuh!"

Gâfâi, de câtă supă a băgat femeia asta în mine. Apoi, realizez. Trei septembrie. *Trei*.

„Nu suntem în doi?" întreb.

Gloria îmi vâră iar paiul în gură. Mă simte când mi-e sete. Trei septembrie? Suntem în trei?

„Ușor... ușor..." îmi zice.

Sorb supa, dar mai că-mi vine să mă înec: cum adică, *trei* septembrie? – zvâcnesc din cap într-o parte, dar ea mă urmărește cu paiul ăla de parcă aș fi un copil răzgâiat – își dă seama că...

„Hai! Încă puțin! Nu te mai zvârcoli așa!"

„Ziua de doi, domnule Canta," începu Dan, „este o zi din care n-ai să-ți amintești decât primele treișpe ore. Iar din ziua de trei, n-ai să-ți amintești decât cele trei ore care ne-au rămas până la miezul nopții. Ai un gol de 32 de ore. Parte din acest gol, l-ai petrecut în zăpadă, leșinat. Restul, l-ai petrecut aici, la fel de leșinat, dar înfofolit în scutece."

---

* O făcuseră. Furtuna le smulsese două antene, azvârlindu-le în Valea Albă; de asemenea fuseseră zdrobite trei faruri, iar un șir de geamuri deschise fusese spart. (Lucrătorii reușiseră însă din primele ore ale furtunii să monteze alte antene și faruri și să schimbe geamurile.)

Paiul începe să tremure în mâna Gloriei, iar ea, ciudat, începe să zâmbească.

„Hai să luăm o pauză." îmi șoptește.

Îmi recapăt respirația. De regulă, mă laud cu mirosul meu. Zic că e foarte fin. Mă excită sau mă scârbește, după caz. Dar simțul meu olfactiv mă lăsase: abia acum simt aroma acrișor-înțepătoare a oțetului. Mă frecaseră cu oțet pe gât și pe tâmple. Pute al naibii și s-a amestecat cu mirosul de spirt cu care m-au dat naiba știe pe unde. Sunt un îngrozitor cocktail olfactiv. Până și hainele îmi put. Însă ei mă suportă.

Mi se încinge capul.

„Are, sau nu, computerul ăla ieșire cu exteriorul?"

„Are." face Dan.

„Înseamnă că putem să dăm un e-mail. Vă dau eu adresele, ca să..."

„http://www.filcan/promotor.ro." recită Dan. „Mi-am permis să mă uit în cărțile tale de vizită. Am încercat să dăm e-mail și la adresa ta, și la cele de pe celelalte cărți de vizită din portmoneul tău. Numai că, are computerul ieșire... Dar putem doar să *primim* mesaje. Nu să emitem. Putem să navigăm încoace și încolo, dar e-mailul ne-a lăsat. Nu știu de ce. E ilogic. Non-tehnic. Dar asta e situația. Nu putem transmite nimănui nimic. O fi din cauza furtunii, deși nu pricep cum..."

„Releul însă..." zic. „Ei trebuie să poată comunica cu exteriorul..."

„Mai mult ca sigur. Dar *noi* n-avem cum să comunicăm cu releul. Poftim!" făcu el și deschise numai puțin una dintre ferestre.

Șuierând, o pală de ninsoare se năpusti în cameră, șfichiuind podeaua. Dan abia dacă reușea să țină la un loc fereastra izbită de vijelie, iar fulgii se îngrămădiră rapid pe dușumea într-un morman alb-cenușiu. Am auzit din nou pașii. M-am ridicat într-un cot, dar piciorul și burta mi se acoperiră cu ulei încins așa că am căzut la loc în așternut, scrâșnind din dinți.

„Înțelegi?" făcu Dan liniștit, închizând fereastra. „Suntem blocați."

„Hai! Mai e puțină supă!"

Am supt-o fără să comentez. Dispărusem de două zile, iar ăia, jos, intraseră în camera mea de hotel și-mi găsiseră toate hârtiile alea nenorocite, numai că totul ieșise pe dos, și, ca să pună capac la toate, Dietrich probabil că dăduse fax la Joseph Oistrakh, anunțându-l că, printr-un neverosimil concurs de împrejurări, omul pe care îl studiaseră, omul căruia îi pregătiseră un articol încă de acum 30 de ani, tipul ăla căruia un ego parazitant îi făcuse nod la bocanci,

prezumtivul şef de divizie creativă sau pentru ce dumnezeu puseseră ei la cale pentru Europa de Est, se dusese dracului în excursie pe munte şi nu mai apăruse – dacă ţineai cont de hârtiile pe care le lăsase, făcuse chestia asta într-un acces de... Poftim? Oh, da! Există şi altcineva. O să mă interesez, dar cred că l-am ochit deja... E unul Victor Marcovici! E tocmai bun... Un tip extrem de promiţător. Are o soţie încântătoare...

Tot privind în jur, reuşesc să-mi văd picioarele. Gamba stângă e fixată cu rigle de lemn prinse între ele cu sfori de cânepă.

Las capul să-mi cadă pe pernă. Sunt fleaşcă de sudoare.

„În mă-sa! N-am cum să anunţ pe nimeni că sunt aici..."

„Pe nimeni!" recunoaşte Dan. „Ascultă, da' unde ai învăţat să faci nodurile alea la şireturi?"

Înghit în sec. Bufnetul paşilor se aude acum atât de aproape încât îmi vine să cred că uriaşul tropăie pe acoperişul cabanei. Ridic din umeri. Iar Dan:

„N-am mai văzut asemenea noduri. A trebuit să-ţi tăiem şireturile când te-am descălţat. Am încercat şi eu să fac funde din alea, dar mi-a fost imposibil." Râse. „M-am simţit ca Alexandru Macedon când am băgat briceagul în ele."

„Îmi cer scuze." spun.

Şi Dan, căscând ochii:

„Pentru ce?"

„Picioarele! M-ai descălţat şi mi-ai scos ciorapii. Transpirasem."

De data asta pufnesc amândoi în râs.

„Domnule Canta!" zice Dan. „Am mai avut de-a face cu situaţii din astea. De regulă, un om care cade de la zece metri şi se înfige într-o piatră miroase a căcat, ştii?"

„Dan!"

„Vrei să spui că nu miroase a căcat?" o privi el.

„În regulă. Mă bucur că n-am mirosit a căcat." zic. „Îmi cer scuze că-mi puţeau picioarele."

„Sunt fiţe de orăşean, dar se acceptă... Ascultă... Eşti rudă cu Andrei Canta cumva?" schimbă el vorba.

Fac semn că da. Şi atunci reuşesc să văd tricoul în care eram îmbrăcat. E un tricou tare vechi. Nu-l mai purtasem din liceu pentru că efectiv n-aveam cum să-l mai port... Era rupt, dezurzit şi îl ţineam în şifonier pentru că nu mă înduram să-l arunc la gunoi. Era pătat cu zeamă de căpşuni furate din piaţă – de-asta îl păstrasem atâta timp printre celelalte lucruri: avea pe el semnul singurului furt cinstit din viaţa mea. De două ori pe an îl aeriseam şi-l dădeam cu apă de colonie, dar de purtat nu-l purtam...

Când l-am luat de la Bucureşti? Când să-l fi scos din şifonier? De ce-l pusesem pe mine înainte s-o iau încoace?

Oh, de la o vreme fac tot soiul de lucruri de care nu-mi amintesc. Până să-l fi cunoscut pe Dietrich, crezusem că e o boală.

„Mi-aţi schimbat tricoul?“ întreb într-o doară.

„Nu. Ţi l-am spălat, l-am pus la uscat pe sobă şi l-am tras la loc pe tine. Sângele n-a ieşit.“ se uită Gloria la mine, clătinând din cap. Pare să se scuze, dar îl măsoară pe Dan cu coada ochiului şi adulmecă brusc. Fac semn că da, că înţeleg şi că *regret*. Ea se foieşte pe scaun: nu e nici un fel de problemă, ce să regreţi? Chiar nu e nici o problemă.

Oricum ar fi fost, orice discuţie ar fi născut între ei, tricoul era pe mine. Îl luasem de acasă fără să mă gândesc, asta era.

„Altminteri, Gloria spală foarte bine.“ remarcă Dan. „Ce fel de rudă eşti cu Andrei Canta?“

„Mi-e frate. Trebuie să fie pe jar. Am auzit că e prin concediu pe aici pe undeva. Pe la Predeal sau Sinaia.“

Chestia păru să-l mire pe Dan, dar nu apucă să-mi spună de ce. Mă privea pe sub sprâncene de parcă se tot întreba: cum naiba de e frate-tău pe aici? Da' cum naiba?

Se auziră câteva măsuri din *The New Radicals* care îl făcură să tresară. *You only get what you give*, şi zău dacă în 1999, cineva nu trebuie să fie radical ca să-ţi aducă aminte că nu primeşti decât ceea ce dai.

Refrenul încetă, Gloria îşi dădu ochii peste cap, iar pe faţa lui Dan înflori un zâmbet curat – drept urmare, se repezi afară din încăpere. Am reuşit să trag cu ochiul prin uşa deschisă: dădea în holul cabanei.

„Unde s-a dus?“

„La computer! Urmăreşte un site în reţea.“

Îmi vine să râd, dar mă abţin. Pielea jupuită de pe burtă mă înţeapă de nu mai pot.

„V-au dotat cu computere?“ întreb.

„Cine?“

„Salvamontul. Ministerul Turismului. Ştiu eu...“

„Nu. Dan l-a adus. De la staţia meteo.“ zice ea. E foarte serioasă acum. Nu-şi dezlipeşte privirea de la cana cu supă. „Hai că a mai rămas doar o gură.“ îmi zice.

*

Când mă trezesc, nu mai miroase a petrol. Soba dogoreşte, ferestrele se zgâlţâie cu mai multă putere, dar afară s-a făcut lumină.

Prin geamurile care fac ape se văd sorburi huruitoare izvorând din pâcla cenuşie.

E cald. Din hol se aud rafalele tastaturii. Dau să mă ridic în cot şi să-l strig pe Dan – poate că reuşise să restabilească legătura cu exteriorul – dar apare Gloria. Are o cană aburindă în mână – a treia pe care mi-o dă – şi cred că-mi place de ea din cauză că-mi oferă căni cu ceai sau supă de o manieră subtil incitantă pentru omul de la computer. După ce voi pleca de aici, mi-o voi aminti pe Gloria doar ataşată de toarta unei căni. Sper.

„Hai, salut! S-au făcut minus cinşpe grade, vântul s-a înteţit şi ninge de parcă vrea să ne îngroape. Să aibă legătură cu eclipsa?"

Există semne. Priviri avortate la jumătatea întrebărilor. Unduiri discrete ale buzelor. Sau poate că e doar un blestem: *îi* simt când fac aluzie la mine chiar dacă nu scot o vorbă. Am simţit că Gloria ştia despre mine şi despre... eclipsă. Făcusem un site pentru Ministerul X, iar Dan, mare scotocitor prin reţea, dăduse peste el. Cred.

„Nu mă pricep la eclipse."

„Am văzut," râde fals când mi-o spune. „Ai scris numai baliverne în site-ul ăla."

„Era o reclamă, nu document ştiinţific."

„Era o *poveste*. Ai scris că muntele Buila s-ar numi Om. Ai tras bărbi despre religia dacilor, de i-ai făcut monoteişti... Ai atribuit nişte ritualuri inventate călugărilor ortodocşi..." Rămâne pe gânduri. Apoi: „Reclamă, zici? Cum e să te ocupi de reclamă?"

A pus întrebarea cu voce suficient de puternică. Tastele îşi întrerup ţăcănitul. Nu se mai aude decât vântul de afară. Şi paşii aceia grei care o să ne dea târcoale până la sfârşitul întâmplărilor.

„Reclama? E ca atunci când vrei să te culci cu o femeie şi ea nu se lasă... Începi să-i faci complimente indirecte."

„Aha..." Aşează cana aburindă pe un taburet descleiat, dar o face prea tare, provocând un pocnet. „Şi de ce a venit atât de puţină lume la eclipsă?"

„Pentru că n-am făcut o reclamă bună."

Tace. Dan nu mai tastează. Ea tot tace. După un timp:

„Mare şmecher mai eşti! Sunt sigură că eşti un şmecher. Hai să mănânci." Trage cu ochiul afară din cameră. Apoi, surprinzător, îmi apucă mâneca tricoului şi trage de ea: „Cum de te-ai îmbrăcat cu aşa ceva?"

„Ce nu-ţi place?"

Râde.

„Parcă n-ar fi al tău. Stă să se rupă pe tine..." Tace câteva secunde şi priveşte iarăşi spre hol. „Nu-i aşa că parcă n-ar fi al tău?"

E prea atentă la amănunte. O întreb:

„Ce face Dan?"

„Se uită în computer! El nu *scrie* baliverne, el le crede! Din cauza asta, alcargă după ele. Asta face şi acum."

Mă prefac că nu pot să mă salt mai mult – cică aş mai avea dureri. Dar ea: „Lasă prostiile! Ridică-te în fund!"

O ascult. Dan bate ca apucatul în tastatură şi, drept urmare, bufnetul paşilor de afară încetează deodată.

„Stai ca lumea şi bea-ţi supa!" Se aşează pe taburet, în locul cănii pe care mi-o potriveşte în mână. „Te-au cocoloşit mult când ai fost mic?"

„Nu."

„Nu-i nimic. Recuperezi acum."

O spune pe un ton atât de serios, încât sorb din supă. E din plic, e pură, e nutritivă, e chimică, deci e adevărată. Mă uit spre uşă.

„A găsit ce căuta?"

„Mereu găseşte ce caută."

Mă uit la ea. Cu câteva secunde mai mult decât trebuie. Iar ea, serioasă, înclină din cap. Cică da, găsise şi *asta*.

„Dar în computer?"

„Oh, e o poveste lungă... De fapt, nu-i computerul lui... L-a moştenit de la meteorologul care a lucrat aici înainte. *Ăla* a murit acum opt luni, a căzut de pe Brâna Aeriană, aşa că Dan i-a luat locul... Şi computerul." încheie ea, privind fix.

Nu-i luase doar locul şi computerul, dar îmi place să am certitudini.

„Cum dracu de a căzut omul ăla de pe Brâna... Cum i-ai spus?"

„Aeriană! Brâna Aeriană! A alunecat prosteşte şi a căzut la fel ca tine, numai că el a murit. Ai văzut oameni murind?"

„Nu."

„Păcat! Au aşa, un aer stupid. Cum poţi să faci complimente unei femei cu care vrei să te culci dacă n-ai văzut oameni murind?"

Aş putea să mă dau jos din pat însă mai bine sorb din supă. Gloria înclină iarăşi capul. Apoi:

„Acum patru luni, Dan a dat peste documentele pe care le căuta *omul* care a murit... De atunci, nu se mai opreşte... navighează toată ziua printre ele. Cred că e un blestem."

„Are ceva mai bun de făcut?"

„O să aibă!" îi lucesc ei ochii. „Şi nu numai el. Şi eu. Şi tu. O să fim blocaţi aici câteva zile, iar provizii nu avem. Lemnele de foc nu sunt tăiate şi zac în spatele cabanei. Pe vijelia asta, numai drumul

până acolo e o adevărată expediţie... Dacă nu se face frumos în două zile, o să trebuiască să raţionalizăm. Mâncarea... Căldura..."

„Ce dracu n-aţi făcut rezerve? Asta e cabană, sau ce?"

Gloria se îmbujorează: „Ia dă tu supa peste cap! Trebuie să te întremezi ca să ne dai o mână de ajutor, deşi, habar n-am la ce-ai putea să te pricepi. Ţi-am văzut mâinile... Dacă nu erai tu, Dan şi cu mine ne-am fi descurcat. Eşti numai o gură în plus."

„Mă pricep să fiu şi un hoit în plus. Scoateţi-mă la loc în zăpadă, ţineţi-mă la rece şi..."

„Taci!" mi-o reteză. Mă privi rău, îngustând pleoapele şi şuieră: „Nu mai spune asta!... Niciodată să nu mai spui asta!" respiră adânc şi se strâmbă. „Mă încurci, fir-ar să fie! Numai de tine n-aveam nevoie acum! Dar trebuie să respect regulile muntelui, deşi tu nu eşti decât..."

Se opreşte la mijlocul frazei şi dau supa peste cap. Noroc că mirosea încă a lemne arse în sobă. Ce să fac cu cana? I-o întind şi, în timp ce iese, mă dau jos din pat.

Piciorul! Piciorul şi burta! Mă trec sudorile, dar reuşesc să mă ridic. Fac exerciţii de mers prin încăpere. Nu-mi ies bine, pentru că trebuie să ţopăi în piciorul drept în timp ce riglele care îmi fixează glezna stângă scârţâie. Dar exerciţiile au un scop. Paşii şonticăinzi mă duc la uşă de unde îl văd pe Dan, într-o nişă a holului, aşezat la o masă răpănoasă. Are faţa violetă din cauza computerului. Din cauza *sticlei* computerului.

Mă uit în celălalt capăt al holului. Acolo e un şantier. Găleţi de ciment, capre de tăiat lemne şi butoaie cu var înţepenit.

„Salut!" spune Dan fără să ridice ochii din monitor. „Eşti rezistent." Lansează o rafală în taste. „Recuperezi repede. Ai încercat să te sprijini în picior?"

„Nu pot. Doare prea tare."

„Mmm... Să fie totuşi rupt?" se întreabă el.

O pală de vânt zgâlţâie cabana din toate încheieturile, iar ecranul, *sticla* adică, începe să facă ape.

„Ai reuşit să ieşi?" întreb.

Clatină din cap, zâmbeşte civilizat, dar ochii îi sunt prea tăioşi. La un moment dat, izbeşte tasta *Enter* de parcă vrea s-o fărâme. Mormăie ceva. Şi mai izbeşte o dată tasta *Enter*.

„Pot să mă plimb unde vreau. Dar n-am cum să trimit nici un mesaj. Văd şi aud foarte bine, dar sunt mut. Mut ca un peşte. Chestia asta mă-ncurcă de nu-ţi dai seama!" izbucni el. „Eh... Am intrat în câteva ziare româneşti on-line. Meteorologii din toată lumea stau cu ochii pe noi... Cică furtuna asta n-avea *cum* să apară... Prezicătorii dau ca sigur că gata, sfârşitul lumii se apropie cu paşi mari, cică e

o chestiune de zile... Eclipsa n-a fost decât un semn premonitor, abia acum se dezlănţuiesc stihiile..."

„Îi crezi?"

Ochii îi devin şi mai lucitori, dar l-am făcut să mă privească în faţă.

„Scrie pe mine prost?"

Nu scrie. Mai pocneşte o dată tasta *Enter* şi continuă să se plimbe încoace şi încolo prin reţea. Zice:

„Idiotul de preşedinte, cu toată trena de cretini din guvern au declarat stare de urgenţă... Iar amicii tăi ţi-au făcut ferpare în trei cotidiane şi la Foton TV. Vrei să le vezi?"

Mor de curiozitate, dar spun că nu. Nu vreau să-mi văd ferparele.

„Cum crezi... Ştii că ai o soţie decentă? Ea n-a făcut nici un fel de ferpar. Deşi..." Dan îşi drege vocea. „Am văzut interviul pe care l-a dat Gelu, de la punctul Salvamont din Bran. Are şi el o poză într-un ziar. Ciudat!... Lumea crede că un realizator de clipuri publicitare zace mort în zăpadă şi, deodată, informaţii care n-au legătură între ele, se leagă şi sunt publicate pe aceeaşi pagină! Apar poze cu salvamontişti, se vorbeşte despre trasee montane, se trec în revistă clipuri publicitare, sunt contactaţi prietenii defunctului, se discută despre medicină în situaţii de catastrofă, despre salvări in extremis, despre sociologia publicităţii, şi şcolile de reclamă... Nu ştiam că primele reclame au apărut .n 1532, în ziarele primei agenţii de ştiri, cea a bancherilor Fugger şi că patronul reclamei e sfântul Bernard din Sienna! Ştiai toate astea?"

Le ştiam. Era adevărat până la un punct. Patronul nostru e sfântul Bernard, corect, dar primele reclame sunt mult mai vechi. Marco Polo a fost un mare advertiser. N-ar fi vândut atât de mult dacă nu le-ar fi spus veneţienilor şi genovezilor basme cu izvoare de ulei care încărcau o sută de corăbii o dată, dacă nu le-ar fi descris oameni cu un singur ochi, dacă nu le-ar fi povestit ce gust au curmalele de lângă Bassora, mari cât piersica, dacă n-ar fi trasat frontierele ţărilor Gog şi Magog, de unde începe, pare-se, sfârşitul lumii...

„Tatăl reclamei e Moise." zic eu într-un târziu.

„Moise? Ăla din Biblie?"

„Chiar el. Cum credeai că a cărat zeci de mii de oameni după el prin deşerturi, timp de patruzeci de ani? I-a aburit pe evrei de nu s-au văzut! Ba cu stâlpul de foc, ba cu mana cerească, ba cu Tablele Legii..."

„Pe evrei?! I-a aburit?!"

„Pe vremea aia, Mossadul era abia la început."

„Corect..." îşi scutură Dan capul. „Corect! Tipii din reclamă aburesc lumea. Şi când moare unul dintre ei, se face istoria reclamei, se discută despre electronică, se publică hărţi şi..."

„Nu pentru *oricine*! Nu pentru orice mort din lumea reclamei se face asta."

„Numai că tu nu eşti mort." Obrajii i se înroşesc, dă să mai zică ceva, dar până la urmă doar îşi drege vocea. „Mi-e greu să înţeleg de ce ai plecat pe munte, când ştiai că vremea e atât de rea! Un amic de-al tău pretinde că te-a avertizat..."

„Ţi-am spus să termini!" izbucneşte Gloria deodată, de parcă cei doi mai discutaseră subiectul cât timp dormisem.

Nu mă bag. Mai bine stau în pat şi diger supa pe care mi-a făcut-o ea, asta am să fac. Mă ridic de pe scaun şi o iau înapoi în cameră, la priciuri.

Şi Gloria:

„Unde te duci?"

„Obosesc uşor."

„Oboseşti?!"

„Da. Vreau să mai stau în pat."

„Mai bine stai pe scaun. Dacă zaci, n-o să fii în stare să te mişti nici într-o săptămână. Iar noi avem nevoie de tine mâine... Butelia e pe terminate, generatorul ne lasă, iar lemnele nu sunt tăiate..."

Mă uit evaluativ la computer, dar ea mi-o ia înainte.

„Consumă puţin. Şi poate fi de folos. Stai pe loc!" îmi zice.

Rămân dracului în scaun. Mă trece un frison, deşi lor le e cald: au obrajii roşii de tot. Mă uit mai lung la Gloria. Ridică din umeri. Dan clăpăne în tastatură, iar ea se cutremură uşor, de parcă ar frisona, ca un ecou la rafalele lansate de el în computer. Mă întreb dacă n-ar trebui să fac ceva util, dar habar n-am ce se face într-o cabană izolată de viscol. Face parte, îmi dau seama, dintr-un şir de evenimente la care nu se gândise nimeni până acum, în legătură cu mine.

„Cum l-ai cunoscut pe fratele meu?"

Dan pufneşte în râs.

„Enervându-mă. Eram în metrou, iar cineva sporovăia lângă mine. Mă întorc, mă uit: o tipă îi dicta ceva unui tip mărunţel şi pletos care scria într-un carneţel pus pe genunchi. Le zic să mai tacă dracului, dar ei nu mă bagă în seamă. Ea continua să dicteze, el continua să scrie. Strig la ei. Ei, nimic! Îi dau tipului un brânci. Nimic! Ea tot dicta, el tot scria! Mă ridic în picioare, dar el îmi face semn: stai puţin potolit că-ţi spun eu care e treaba! La staţia următoare au coborât val-vârtej, iar înainte să iasă, el mi-a lansat peste umăr o înjurătură, una împuţită de tot... Mă reped după el, dar uşile se închid. Şi atunci, el scoate o carte de vizită din buzunarul jeanşilor şi o strecoară prin crăpătura uşilor, în vagon. „Dacă vrei să mi-o tragi, aici mă găseşti, la şase seara..." Mă înfiinţez la şase

punct la locul cu pricina. Era un platou de filmare. Se apropie de mine un necunoscut şi mă întreabă:

„Ceva de băut?"

„Am venit să-l trosnesc pe unul." zic.

„Pe cine?" mă întreabă.

„Uite p-ăsta!" scot eu cartea de vizită din buzunar.

„Ah, nu ştiu dacă se poate..." face tipul.

„Cum să nu se poată? Cum? Îl fac ţăndări pe slăbănogul ăla!"

„Nu ştiu, zău nu ştiu dacă se poate! Sigur nu vreţi să beţi nimic? Un coniac fin... O votcă..." Îmi venea să-l iau şi pe el la bătaie. „De ce vreţi să i-o trageţi?" Îi zic că m-a înjurat. „Aşa face mereu. Mai bine luaţi ceva de băut! Un whisky? Avem de toate! Dar trebuie să vă schimbaţi hainele... Haideţi la garderobă."

Ce mai tura-vura! Eram gata să sar la bătaie, dar atunci, au apărut patru-cinci haidamaci care m-au luat pe sus şi m-au forţat să-mi schimb hainele. Eram un pachet de nervi, dar ce să fac! Ăia se purtau de parcă erau nebuni cu toţii! Slăbănogul ăla mă avusese, uite-aşa, asta-mi spuneam în timp ce ăia se chiorau la mine cum îmi dau jos ţoalele ! S-au declarat satisfăcuţi şi după aia m-au lăsat naibii în pace, mi-am tras la loc hainele mele, iar tipul care apăruse primul, ăla care mă tot îmbia să beau, mi-a zis că să mă duc să-mi ridic banii, că nu mai trebuie să tragem nici o dublă, că totul a ieşit perfect din prima. Eu încă vroiam să sar la cafteală, dar malacii ăia nu mă slăbeau din ochi. Fratele tău nu se vedea nicăieri.

„Ce bani?" am întrebat. „Ce duble?"

„Al dracu Canta! Al dracu Canta!" tot făcea tipul. „Cum de i-a trecut prin cap..."

Eh, fusesem filmat de la intrarea în platou, cu toată discuţia, cu nervii mei cu tot, fusesem filmat cum mă luaseră pe sus şi îmbrăcat cu forţa la garderobă. Pe chestia asta, mă alesesem cu nişte bani. Mi-au adus ei banii, că eu credeam că-şi bat joc de mine. Pe urmă a apărut fratele tău. Tot votcă vroia să-mi dea şi el. Din cauză că barosanii ăia erau cu ochii pe mine, n-am avut ce să fac şi i-am ascultat explicaţiile. Cât timp stătuse în metrou lângă mine, scrisese scenele pe care, fără să-mi dau seama cum, le-am urmat... Filmaseră un clip muzical. Acum, mă plătea şi-şi cerea scuze pentru tot da', zicea el, nu putuse să se abţină de la jocul început încă din metrou. Votca, o dădea ca să mă îmbuneze. Ca un bonus. Îmi povestea şi se hlizea, îmi povestea şi se hlizea... Era încântat de cum ieşise toată tărăşenia. Cică e un blestem în familia voastră... Să vă folosiţi de lumea din jur de parcă v-ar fi inventat-o cineva în scop exclusiv. Aşa e?"

Nu-l ştii pe Dietrich! – îmi vine să zic, dar Dan nu aşteaptă nici un răspuns. Pur şi simplu face o pauză, privind visător în sticlă.

„Votca Finlandia îmi place cel mai mult. Andrei avea acolo aşa ceva. Ne-am împrietenit. Ne vedeam la două-trei săptămâni. După o vreme însă, am venit aici şi l-am pierdut din vedere."

M-a apucat râsul:

„În ce clip te-a pus să joci?"

„N-a vrut să-mi spună. Nici eu n-am insistat. Nu-mi place muzica de acum. Andrei mi-a spus că nici lui, dar că din asta trăieşte..."

„Eh, şi pe el l-ai cunoscut enervându-te." face Gloria semn cu bărbia spre mine. „Nu beţi împreună o Finlandia?"

„E cea mai neruşinată propunere pe care mi-o faci de două săptămâni încoace!" se amuză Dan şi întinde mâna spre Gloria. Ea i-o cuprinde în palmă, iar el îi zâmbeşte. E mai rău, cu mult mai rău decât dacă ar face dragoste de faţă cu mine. Ea zâmbeşte, ca răspuns la zâmbetul lui, numai că ochii îi rămân nemişcaţi. Ochii şi pleoapele ei îngheţate.

Iar se aud măsurile din *The New Radicals*. Sticla se dizolvă într-o maree de pixeli, zâmbetul lui Dan se şterge cu încetinitorul, degetele lui se desprind încet din palma femeii, ea rămâne cu aceeaşi privire inertă, zâmbind ca fotografiată, numai mâna şi-o retrage uşor, să nu-l deranjeze, când el se apleacă asupra tastaturii.

„Oh, Dumnezeule! Baabylon!" exclamă Dan, mirându-mă: pronunţa B*aa*bylon, cu doi *a*. „Începe din nou! B*aa*bylon!"

Fatima! – tastă el febril, uitând că n-are cum să primească nici un răspuns. Căsuţa de e-mail se deschise însă, şi scrisoarea, care cine ştie de când aştepta în circuite, se revărsă pe ecran ca un tsunami informaţional, făcând din Dan o fantomă, o carcasă, o oglindă din oase şi muşchi – unul care doar absorbea informaţia, aidoma celorlalte fantome, aşa zişii *Oni*, stafiile zilelor în curs, strigoii sfârşitului de mileniu, cei ce bântuiau reţeaua sub forma unor nori de date şi comenzi, uitând de trupurile abandonate la intrarea în infern, rezemate discret în degetele ce apăsau tastele.

Abia atunci se şterse şi zâmbetul de pe buzele Gloriei. La fel de brusc ca imaginea dintr-un televizor care se închide.

*

Fatima Axelrod. Niciodată n-aveam s-o văd sau s-o aud. Din ce mi-a povestit Dan, jpeg-ul ei figurase în reţea într-o vreme, însă nici el n-avusese norocul s-o vadă. Enpivi, predecesorul lui la staţia

meteo, îi povestise însă de atâtea ori despre ea, încât Dan ajunsese s-o *zărească* într-un fel, cu ochii minții. Pentru cine era interesat, *descrierea* în cuvinte a fotografiei cu pricina era încă disponibilă în rețea, deși era dificil de găsit. Documentul nu stătea mai mult de o zi la o anume adresă, din motive care vor deveni clare mai jos.

Fatima Axelrod era o femeie frumoasă – lucru recunoscut de toți cei care o văzuseră. Fotografia lansată în rețea – nu reușise nimeni s-o copieze – o înfățișa într-un fotoliu plușat, picior peste picior. Blondă (unii spuneau că nu era culoarea ei naturală) cu părul scurt și ondulat, cu ochi verzi, extrem de strălucitori (se bănuia că jpeg-ul fusese procesat cromatic) – era o femeie cu trăsături regulate, distinse, de vreo 35-40 de ani. Era îmbrăcată sobru, într-un taior albastru, mulat, care îi scotea în evidență formele mai degrabă rotunde. Toți cei ce o văzuseră căzuseră de acord că ceea ce impresiona cel mai mult la Fatima Axelrod erau ochii strălucitori și fruntea înaltă, bombată discret.

Purta un colier de perle negre și ținea în mâna dreaptă o pereche de mănuși din piele albă, foarte fine. Se mai spune că avea un zâmbet meditativ. Nu-și lăsase în rețea fotografia de la intrarea în site-ul Baabylon – deși e impropriu să-i spunem site, Baabylon fiind în fond un uriaș pachet de informații, mozaicat, răspândit prin te miri ce adrese din Internet – nu-și lăsase fotografia în rețea decât preț de două ore, în ziua de 12 februarie 1998, la o grămadă de vreme după ce cunoscătorii Baabylonului deveniseră dependenți de respectivul mozaic informațional. Numai un noroc îl făcuse pe Enpivi să vadă chipul Fatimei, emisiunile ei în rețea fiind complet aleatorii, nerespectând nici un fel de orar sau adresă, la fel cum nici informațiile despre Baabylon nu așteptau mai mult de o oră, cel mult nouăzeci de minute, în același loc, înainte de a fi retrase *definitiv*, în neant. De ce își retrăsese ea fotografia, de ce erau retrase datele despre Baabylon atât de repede – totul avea să devină evident, pe măsură ce Dan și Gloria aveau să-mi explice ce înseamnă Baabylon.

Ca să nu mai lungesc vorba, Fatima nu avusese de *ales*, fiind *obligată* să-și retragă jpeg-ul din rețea, așa cum făcea și cu restul documentelor. De fapt, era de mirare că își afișase portretul preț de două ore, de vreme ce altfel era extrem de precaută. De la precauțiile ei se trăgeau dificultățile întâmpinate de cei care căutau Baabylon – cine nu ajungea la timp în locul unde descărca Fatima informațiile era obligat după aceea să cotrobăie după ele pe la ceilalți *connaisseurs*, în speranța că ei reușiseră să le copieze, dar procedând așa, survenea o altă problemă. Oamenii care căutau Baabylon în Internet nu se știau între ei decât după pseudonimele de rețea. Pe de altă parte,

având în vedere tipul informaţiilor pe care le căutau, nu prea aveau curajul să caute Baabylon de la computerul propriu: o făceau, de regulă, de la localurile cu terminale, iar un acelaşi utilizator nu intra de două ori la rând în site-ul Baabylon din acelaşi loc sau de la acelaşi aparat.

De aici, frica şi suspiciunile. Dacă cel care solicita documentele, pretinzând că le scăpase, nu era dintre căutătorii avizaţi? Dacă era unul dintre cei de care Fatima se *ascundea*? – În consecinţă, orice comunicare între doi *baabylonauţi* era prefaţată de un set de întrebări şi răspunsuri ca un fel de parole prelungite şi arborescente, ce făceau apel la mitologia crescută în jurul poveştii electronice...

Dan îmi spunea însă că nici parolele cu pricina nu asigurau o securitate deplină. Oricine se putea infiltra printre cei ce căutau Baabylon şi, dacă avea răbdare câteva luni, putea să desluşească la ce făcea aluzie interogatoriul prin care puteai obţine documente. De pildă, ultima oară, Dan fusese întrebat: *Pe cine scannase Patra Nogales* (Patra e un personaj cheie în Baabylon) *în biroul de la etajul III al Corporaţiei?*

Răspunsul era: *Pe Aswad Nordenstam* – Aswad fiind un şofer proaspăt angajat de Corporaţia BBB.

Urma apoi întrebarea: *Ce rol îndeplineşte acum Aswad în Baabylon?*

Răspuns: *De câteva luni, documentele nu mai vorbesc despre Aswad.*

Întrebare: *Ce a văzut Patra în timpul şedinţei de scanning?*

Răspuns: *Un local din Ngo.*

Ngo există?

Doar în minţile celor ce sunt scannaţi abisal.

Dan mi-a explicat că întrebările făceau apel la cunoaşterea unui set de informaţii vechi de câţiva ani, asupra cărora Fatima nu mai revenise, de parcă întâmplările pe care le trăia ar fi suferit un proces de resistematizare radicală, din care repere importante până acum o vreme se volatilizaseră aproape de tot. De pildă, scanningul abisal nu mai avea importanţa dinainte, când aproape orice se petrecea în Baabylon era centrat în jurul acestei maniere de psihanaliză. De altfel, prin interogarea unor psihologi baabylonauţi, Dan aflase că performanţele atinse de Patra Nogales nu aveau echivalent în viaţa curentă.

„Însă," reveni el, „cineva cu adevărat interesat de Baabylon, indiferent în ce fel, poate să dea răspunsurile pe care le-am dat şi eu, ca preţ pentru documentele care îi lipsesc. Din cauza asta, se întâmplă ca, deşi furnizezi răspunsurile corecte, să te trezeşti că

partenerul de discuție nu-ți trimite nimic... I se face frică să nu fii din tabăra cealaltă..."

Dan mi-a întins un snop de hârtii. Enpivi copiase pe ele un document pe care Dan se bazase când dăduse răspunsurile despre Aswad și Ngo. M-am uitat la Gloria, oarecum buimăcit de explicațiile lui Dan, dar ea mi-a evitat privirea, așa că m-am apucat să citesc hârtiile.

Probabil că Patra Nogales se uita pentru a zecea oară spre automatul de cafea când ușa localului s-a deschis larg. Sfârâitul ploii parazita zumzetul de fond al conversațiilor de la mese. Patra a tras adânc aer în piept, doar-doar ar simți aroma picăturilor grele ale musonului.

N-avea cum să simtă mirosul aversei. Nu de unde era ea. A controlat ceasul. Era șase seara.

„Uite-l p-ăla cu maimuța!" a spus Nucingen, trântind o halbă de bere pe tejgheaua din tablă lucioasă. „Nu bei și tu ceva?"

Nucingen era chinezoaică și lucrase într-un bar de noapte la Seul. Învățase să prepare cocktailuri euroamericane ameliorate, bizar, cu mirodenii cantoneze. Băieții pretindeau că dacă n-ar fi fost războiul, Nucingen ar fi putut prepara băuturi pe un avion DELTA AIRLINES, chiar și pe rutele cele mai pretențioase. O respectau toți.

Nucingen ținea morțiș să i se spună „Nișingen" – așa o învățase tipul care îi găsise porecla, un locotenent de transmisiuni mort cu câteva zile înainte de semnarea tratatului de la Panmunjon, în 1967.

Panmunjon. Țin minte. Am învățat la istorie. Coreea, și-a spus Patra, fără să știe că-și amintea de ceva petrecut *doar* în bucla voastră.

Locotenentul de transmisiuni fusese un tip tare deștept. Citise metri întregi de cărți, puse cotor lângă cotor, iar în război avusese o carieră strălucită la birourile de codificare de pe Dee Sun Drive. Dee Sun Drive era ferit de raidurile nord-coreenilor, iar el murise într-o după-amiază magnifică, luminoasă, în timpul unei partide de bridge, la o masă din grădina generalului Spaatz. Licitase trei pici *cue bid* contrate, pe care – culmea! – se pregătea să le facă. Rămăsese în mână cu un as și cu un valet când, excitat de partidă, băuse pe nerăsuflate un pahar cu apă minerală scoasă direct din frigider.

Murise instantaneu, bușind cu fruntea de masa de joc. Cele două cărți care l-ar fi dus la victorie au căzut lângă scaun, iar medicul batalionului a stabilit, clătinând din cap:

„Stop cardiac. Cred că se pregătea să vă ardă cu valetul... Ia să vedem."

Era mai mult decât evident. Mortul care o poreclise pe Nucingen n-ar fi avut cum să piardă. Adversarul de la vest ar fi fost

obligat să-i răspundă la culoare, iar partenerul de la nord i-ar fi suflat ultimul atu... Mda. O partidă excelentă.

Băieţii l-au uitat pe locotenentul de la codificare. N-a rămas după el decât porecla chinezoaicei Nucingen care se lua acum de lume în barul militar afundat printre palmierii şi lianele răsucite ale junglei din Ngo.

Patra a profitat de hohotele de râs din local şi a studiat mesele din faţa barului. Deodată, Nucingen s-a aplecat peste tejghea:

„Hei! Ăla cu maimuţa! Ce dracu ziceai că bei?"

Ăla cu maimuţa n-a răspuns imediat. Îl chema Aswad Nordenstam. Stătea întins pe canapeaua din laboratorul Patrei Nogales în timp ce Patra vagabonda prin mintea lui.

Ce-ar fi să-i topografiez circuitele corticale? se întrebă Patra înainte să dea un impuls sondelor. Imaginea din ecran a părut că vibrează, înregistrând traseele aleatorii ale circuitelor prin care apărea Ngo în creierul tuturor celor scannaţi de Patra. În curând, imaginea va lua foc. Mda. Creierul lui Aswad părea miezul uriaş al unei nuci incandescente ce ameninţa să topească ecranul.

Din spatele uşii care dădea spre culoarele Corporaţiei, se auzeau zvonuri de voci din ce în ce mai puternice. Se făcuse ora de plecare.

Patra s-a ridicat de pe scaun, a căscat şi s-a întins. Venise momentul să-l trezească pe Aswad. Apoi, se va trezi şi ea. Pentru el, a tras cinci mililitri de caeluxyn. Pentru ea, a mai aruncat o privire către automatul de cafea. S-a gândit că în Baabylon avusese norocul să bea cea mai bună cafea din lume. Nici chiar la Viena, pe Maria Hilfer Strasse nu găsise ceva mai bun, deşi, slavă Domnului, Viena era un loc deosebit.

La Viena, cafeaua se bea în prezenţa lui Eric Welser – un tip care se pricepea să catalogheze originea boabelor de cafea după aroma aburului – Cornul Africii era amărui şi greu, Brazilia era dulceagă şi uleioasă, Columbia era astringentă, şi avea inflexiuni olfactive vagi de sake.

Asta fusese acum zece ani. Mda. Acum, Eric Welser şi Patra Nogales îşi beau cafeaua împreună doar în bucătărie, dimineaţa, înainte să se arunce în maşină şi să plece spre BBB Central.

Patra i-a injectat caeluxyn-ul lui Aswad. Şoferul era transpirat tot şi părea că zâmbeşte. Din colţul gurii i se prelingea un fir de salivă. Îi plăcuse să se plimbe iarăşi prin Ngo.

Dinspre automatul de cafea s-a auzit şiroitul lichidului fierbinte. Pluuff! – drept în paharul de hârtie. Eric spunea că cineva trebuia să fie o combinaţie subtilă de mitocan cu oligofren ca să-şi permită să bea un filtru columbian dintr-un recipient de carton cerat.

Era motivul pentru care Patra bea cafeaua numai din pahare de hârtie. Mai ales când Eric era de față. Și dacă nu era, o făcea ca să se antreneze pentru când va da cu ochii de el.

Aswad se trezi.

„Ngo?“ l-a întrebat Patra.

„Ngo?“ a căscat Aswad ochii.

„Ngo!“ a zâmbit ea și a răsucit ecranul spre sofa. „Ții minte localul ăsta?“

Aswad s-a holbat în ecran. Nucingen înțepenise lângă oglinda din dreapta tejghelei, cu mâna stângă rătăcită în păr. Pe un perete, se vedea un afiș pe care scria: CYRUS FUGGER L-A SCANNAT PE #JFK. Semăna cu o reclamă. Cineva adăugase sub înscris. *Fugger a scannat și plutonul III.* Aswad era aplecat lângă masă – înnoda lesa maimuței în jurul unui picior de scaun.

„Ăsta sunt eu.“ a spus.

„Ăsta ești tu în uniformă de pilot de vânătoare. Iar ăsta e un local militar în jungla din Ngo. Tipa de la bar se cheamă Nișingen.“

„Ngo?“ s-a holbat Aswad din nou. „Unde dracu' vine asta?“

„Poate îmi spui tu. Pe tine te-am scannat, nu?“

Aswad s-a apropiat de display. A selecționat imaginea cu el aplecat lângă masă și a mărit-o. Aswad Nordenstam – o mixtură bizară de ten măsliniu, păr roșcat și ochi de un albastru spălăcit: zăcea înghețat în ecran, cu gura oarecum strâmbată. Probabil că se pregătea să-i răspundă lui Nucingen în timp ce lega maimuța de piciorul scaunului.

„Nișingen, ai spus? Pe chinezoaica asta o cheamă Nișingen?“

Patra a bătut cu degetul în ecran, ca și cum ar fi vrut s-o sâcâie pe Nucingen:

„O lauzi tot timpul. Zici că face un daiquiri teribil. Nici de ea nu poți să-mi povestești nimic?“

„E prima oară când o văd.“

„Serios? Știi că la cel mult două-trei zile treci prin barul ei și comanzi un daiquiri cu nucșoară?“

„Daiquiri cu nucșoară?!“

„Așa e obiceiul în Ngo. Toți cereți cocktailuri cu enibahar și nucșoară.“ – Patra a condus cu mouse-ul un spot pe afișul de pe perete. „Cyrus Fugger? Nu-ți amintește de nimic?“

Aswad și-a micșorat ochii și a clătinat din cap. „Nu. Cine e Cyrus Fugger?“

După ce am terminat de citit, Dan a închis documentul, iar eu am privit iarăși la Gloria. Din nou mi-a evitat privirea, încurcată, însă

începeam s-o învăț pe femeia asta: nu-mi sugera nicidecum că Dan ar fi un nebun rătăcit la Vârful Omu. Gloria era doar nemulțumită fiindcă el îmi arătase ceva ce n-ar fi trebuit să văd.

Ceva ce n-ar fi trebuit să văd... M-am apropiat de computer, cu ochii țintă în ecran – m-am surprins căutând adresa site-ului, deși Dan îmi explicase foarte clar că Fatima nu avea să mai emită niciodată din același loc. Am reținut acea adresă până în ziua de astăzi – atunci gândeam că, cine știe cum, informația o să-mi fie *utilă dacă voi accepta să lucrez la Desant*, neștiind că soarta îmi era pecetluită deja și că înregistrarea adreselor de Internet nu intra, în nici un caz, în atribuțiile mele.

„Intrăm, fiecare, prin alt portal, și avem fiecare o altă perspectivă asupra lucrurilor ce se lasă văzute în Baabylon," îmi explică Dan.

Dar asta nu era tot, pentru că unii ajunseseră să se întrebe așa: cea care lansa e-mailuri, cea care se străduia să perforeze cablurile telefonice transcontinentale cu informații din lumea ei presupus îngrozitoare – era ea o femeie reală, sau era doar o *Oni* mult exagerată, o fantomă care își asumase cu *totul* o existență în Internet? Fotografia care stăruise în ecrane două ore – era fotografia femeii, sau era doar un portret generat digital?

„N-o fi cumva un joc?" l-am întrebat pe Dan.

„Joc?! S-ar putea să fie și un joc, nu zic nu," remarcă el. „Dar dacă e ceva serios? Mesajele Fatimei sunt prea... neliniștitoare."

A continuat să-mi povestească în timp ce descărca noi și noi documente lansate de Fatima în rețea. Era 4 septembrie 1999, era 9.35 dimineața și, în timp ce zeci de MB se scurgeau în computerul lui Dan, mă gândeam că n-o să știu niciodată dacă Fatima era adevărată sau nu, de parcă cine știe cum, eram un baabylonaut cu vechi state de plată. Și chiar dacă Fatima era o ființă în carne și oase, purta ea cu adevărat acest nume, sau folosea un pseudonim? Credea în ce transmitea? Erau doar halucinații? Se întâmplau, cu adevărat, toate cele povestite de ea? Sau pur și simplu mințea?

Fiind vorba de gânduri, adică de aminoacizi, descărcări ionice subtile și hormoni în doze de picograme – totul era nesigur și fragil, impalpabil și delicat; chiar și acum, după ce a trecut atât de multă vreme, mi-e greu să spun cine *e* de fapt Fatima Axelrod, ea însăși un rezervor de neurotransmițători, de enzime revărsate prin membrane celulare și de potențiale axonale propagate haotic prin creierul și trupul ei, asta dacă nu era cumva doar un complex uriaș de informații binare cu suport de siliciu. Orice ar fi fost însă, noi *toți* eram chimici, fizici, dinamici, versatili și nesistematizați – ne uneau doar fragmente

infinitezimale de timp în care, comunicând, ceva impalpabil avea tendința să ne organizeze, făcându-ne să credem că avem fluență.

Dan era la fel de nesigur în ce o privea pe Fatima, deşi cotrobăia prin Baabylon de atâta vreme, dar parcă Dan nu e tot chimie! Mi-a mărturisit că Fatima fusese cea care „făcuse primul pas“, adică ea luase legătura cu Enpivi, meteorologul prăbuşit în gol de pe Brâna Aeriană. Asta îl făcea să creadă că Fatima era o... *entitate* reală, înzestrată cu intenționalitate, cu putere de decizie şi cu discernământ, dar dubiile persistau: Fatima însăşi era cea care lua legătura cu noi, sau era vorba de altcineva ascuns îndărătul ei, cineva care folosea o identitate fictivă, explicitată printr-o fotografie fabricată?

Problema lui Enpivi, şi mai apoi problema lui Dan, iar în curând, şi a mea, era dacă Fatima Axelrod nu cumva juca un rol atribuit. Putea să fie o femeie adevărată, al cărei dublu bântuia rețeaua, jucând rolul psihanalistei Axelrod. Putea să fie şi un personaj interactiv dintr-o piesă multimedia la care căpătasem acces fără să ştim că participăm la un spectacol on-line. Sau Fatima putea să fie chiar Fatima, locuind în locul geografic denumit Baabylon, ceea ce ridica o sumedenie de probleme, Baabylonul ca atare neexistând pe nici un fel de hartă consultată de cei ce îl studiau de ani de zile.

Cu toate acestea, topografia lui internă era destul de bine precizată. Din documente, reieşea că oraşul în care locuia Fatima avea între cinci şi opt milioane de locuitori, din care mai mult de jumătate erau vorbitori de limba engleză. Restul erau de origine cubaneză, chineză, japoneză şi nordafricană. Pe lângă aceştia, mai exista un cartier compact locuit de francezi (se numea Yvelines) şi unul, cu limite extrem de precise, în care trăiau ruşi şi ucraineni, numit Purani.

Baabylon se afla pe malul unui ocean, al unei mări, sau al unui lac uriaş – nu era clar despre ce fel de apă era vorba, nici din ce scria Fatima, nici din documentele anexe pe care le-am mai văzut.

În centrul oraşului se afla, bineînțeles, zona administrativă şi a birourilor mari, sediile firmelor şi zona culturală – se chema Cardinals şi era străbătută de două bulevarde largi, perpendiculare unul pe celălalt: El Pico şi Segundo. La nord de Cardinals se întindea un cartier de case şi blocuri mici, denumit Shimonoseki, în care se desfăşura viața de noapte a oraşului. Către vest, unde se aflau foarte multe hoteluri, se afla Casbah, deşi, în anumite documente, şi această zonă este cunoscută sub numele de Cardinals.

La sud se afla – bizar denumit – Ostmark, cartierul clasei mijlocii. Ostmark se afla pe un promontoriu care înainta în acea mare, ocean, sau lac, şi era unit de Cardinals prin bulevardul El Pico, care urmărea, practic, faleza. Între Ostmark şi Cardinals se afla o arie

redusă la câteva străzi şi piaţete, cunoscută ca Chinatown. Iar între Cardinals, Ostmark şi Chinatown, mărginit la est de El Pico, se afla cartierul Hale, alcătuit din cvartaluri de blocuri construite la finele secolului trecut. În Hale locuiau mai ales de vorbitori de limbă spaniolă şi aici trăia şi personajul despre care povestea Fatima cel mai mult – pacientul ei, pe care îl chema Cyrus Fugger.

La nord de Cardinals şi de Shimonoseki, se aflau, în ordine, Westview şi Yvelines, zone rezidenţiale prin excelenţă. În anumite documente, sau în fragmente de documente, mai sunt menţionate nume de cartiere precum Lefortovo şi Bao – acestea par să fie despărţite de restul oraşului printr-un braţ de apă pe care se află o insulă cu numele ciudat de *Petru şi Pavel*. Aceste două arii nu sunt bine definite ca amplasament în nici unul dintre documente; par însă să fie apropiate de Purani, acesta din urmă fiind alcătuit din numeroase cvartale de locuinţe de-o parte şi de alta a autostrăzii Key Largo, pe malul apei care o desparte de bulevardul El Pico.

Până să ajung eu la cabană, Enpivi şi Dan luaseră succesiv în calcul ipoteza că Fatima folosea pentru cartiere *alte* denumiri decât cele reale... De aici până la părerea că însuşi numele ei e un pseudonim, ca şi Baabylon şi restul toponimelor, n-a fost decât un pas.

Problema fundamentală a baabylonauţilor era localizarea cât de cât precizabilă a oraşului, dar nici numele oamenilor din Baabylon n-au folosit la asta. Astfel, există nume ca Fugger, Nogales, Welser, Dietrich – ce coincidenţă! – Sung, Mihrab, Sambora, Medici, Axelrod... Alte pseudonime, probabil, date din dorinţa de a asigura un anonimat, un *adăpost* sigur pentru cea care dorea să înţeleagă ce se întâmpla de fapt acolo, în oraşul în care se născuse, crescuse şi apoi îşi exercitase profesia.

Atât Dan, cât şi Enpivi, au încercat pe baza puţinelor informaţii, şi acelea învăluite în incertitudinea numelor atribuite arbitrar, să vadă cam pe unde ar putea să se afle Baabylon. Coroborând datele meteo cu cele calendaristice şi cu rarele descrieri de floră şi faună, au dedus că Baabylon nu se putea afla decât în emisfera nordică, între 40 şi 55 de grade latitudine, undeva pe un ţărm. Oraşele luate în considerare, au fost: Sankt Petersburg (acolo există o fortăreaţă Petru şi Pavel, care a avut importanţa ei în timpul revoluţiei din octombrie 1917, fiind locul în care a fost închis, printre alţii, Kerenski), Bremen şi Hamburg (extrem de multe persoane din Baabylon poartă nume germane), Copenhaga, datorită topografiei asemănătoare, apoi Londra, considerând că Southend ar fi un fel de satelit al acesteia, reprezentând ceea ce Fatima denumea ca fiind Ostmark (Southend se află la est de Londra), New York, care are un estuar care îl împarte

în două şi în care trăiesc şoimii pelerini la care se face aluzie în câteva documente, Montreal, deşi, din multe puncte de vedere, Baabylon nu are puncte comune cu acest oraş.

Chicago este şi el un candidat serios, aflându-se pe ţărmul Marilor Lacuri, însă Enpivi, care a locuit multă vreme în SUA, la Chicago chiar, pretinde că *locuitorii* din Chicago n-au cum să fie cei la care se referă Fatima, datorită frazelor mult mai seci şi mai directe pe care le folosesc în vorbirea curentă; de asemenea, modul de gândire al celor din documentele psihanalistei nu aduce nici pe departe cu cele ce le gândeşte un adevărat locuitor din Chicago, mult mai înclinat spre activitatea concretă, cu compulsiuni şi reacţii rapide – caracteristici pe care cei din Baabylon par să nu le aibă; în ciuda întâmplărilor pe care le parcurg, ei au mai degrabă un mod de gândire european, alambicat şi reflexiv, ceea ce l-a făcut pe acelaşi Enpivi să considere că, „dacă Baabylon ar trebui localizat neapărat în America – chestie care îl enerva – atunci Boston ar fi mai apropiat de replica *reală* a oraşului..."

În timp ce primeam aceste explicaţii frugale, intrând tot mai adânc în arborizaţia documentelor furnizate de Fatima Axelrod, în cabană se făcea din ce în ce mai frig. M-am uitat la termometru: arăta 12 grade Celsius, dar Gloria ne-a spus să răbdăm, că încă n-avem cum să ieşim ca să tăiem lemne din cauza vijeliei şi că, oricum, pe lângă mâncare trebuia să raţionalizăm până şi nenorociţii ăia de bulumaci...

De ce am făcut acest racord? Schimbul de replici pe care l-am avut cu ea a trecut pe lângă Dan fără să-l tulbure – el încă vorbea cu noi, de reacţionat, reacţiona corect, avea o mimică adecvată şi mai cred că dacă l-ai fi înţepat cu un ac, ar fi tresărit. Numai că, în câteva minute, ceva îl dedublase, îl rupsese cumva în două: o parte din el comunica cu noi, superficial, cealaltă în schimb, se revărsase cu totul în reţea, transformându-l în *Oni*, fantoma, stafia ale cărei trăsături le împrumuta odată emigrat în informaţie.

Mai era el real? Mai era Fatima reală? Mai era ca noi, sau devenise altceva, cu alte priorităţi, cu alte spaime, cu alte dorinţe, cu alt crez? La fel şi Dan: cât de mult puteai să ai încredere într-un astfel de om, pentru care realitatea imediată – bulumacii pe care nu-i puteam sparge cu uşurinţă, lipsa căldurii, mâncarea pe care trebuia s-o raţionalizăm, nervozitatea pe care i-o provocam – se dizolva în faţa unei alte ierarhii?

Gloria nici nu-şi terminase ultima propoziţie, cea în care făcuse remarca legată de situaţia noastră catastrofală, când el spuse febril şi îndepărtat, de parcă era în altă parte, întărindu-mi dubiile:

„Ca de obicei..." ne arătă el o frază scrisă de Fatima.

Își cerea scuze că furnizează informații atât de disparate, rupte între ele, dar n-avea de ales. Le trimitea concomitent pe o sumedenie de autostrăzi informaționale, spărgându-le în fragmente care să-și păstreze inteligibilitatea pe segmente destul de mari, pentru că se temea să nu fie depistată dacă utiliza o bandă unică de transfer. Dan spunea că ea lucrase mereu așa; senzația era că informațiile pleacă în calupuri lipsite de sens, simultan, de la câteva zeci de computere disparate, răspândite pe cinci continente, concretizându-se abia apoi într-o unică insulă din rețea, ceea ce îl făcuse să se întrebe, nu o dată, dacă Fatima Axelrod nu era, de fapt, numele unui *grup* de oameni care trăgea un semnal de alarmă.

Pentru că, ceea ce o/îi speria pe ea/ei era senzația că orașul lor era complet izolat și că nimeni nu mai intrase sau nu mai ieșise de acolo de ani de zile. Locuitorii din Baabylon se înmulțeau numai natural, biologic – nimeni nu emigra și nu se stabilea acolo, la fel cum nimeni nu pleca din Baabylon ca să se stabilească sau să lucreze în altă parte.

De ce se întâmplă asta și cum de s-a ajuns aici? Unde se afla Baabylon? Cine controla orașul și pentru ce? – asta se întreba Fatima Axelrod, și de aceea își lua toate acele precauții când comunica.

„Și tare mi-e frică," mi-a zis Dan, „că suntem prea puțini cei care o recepționăm."

Tastă câteva comenzi care readuseră în ecran un tabel uriaș, cel care conținea toate documentele transmise de Fatima în ultimul an. Îi luă câteva minute bune ca să le parcurgă pe toate: erau hărți, denumiri de firme, articole din ziare, întâmplări, dispute politice, probleme de ecologie locală – Fatima le trimisese cu dorința ca Dan, sau oricine ar fi fost receptorul mesajelor ei, să afle *unde* anume era Baabylon.

„Și ai găsit?" întreb.

Dan clătină din cap.

„Orașul ei... parcă nu există."

Gloria ridică din umeri. N-am putut să-i răspund nicicum, pentru că eram aproape lipit de Dan, iar el m-ar fi simțit imediat. Fața lui se lumină aparte, de parcă l-ar fi năpădit o spaimă plăcută și îmi arată titlul documentului abia primit: *patral.doc*. Îl pândea de câteva luni, din iunie mai precis, de când Fatima îi promisese că îi va spune povestea care o adusese în pragul unei disperări imprescriptibile deja – o disperare pe care se străduise s-o controleze ani de zile la rând, convinsă că, treptat, devine și ea obiect al patologiei pacientului ei, Cyrus Fugger – până ce evenimentele, strânse într-un tot coerent, i-au arătat că spaimele ei erau fondate, că disperarea ei

era justificată şi că, dacă dorea să scape, trebuia să iasă cumva în afara oraşului. Să fugă.

„Dar a încercat să iasă de acolo şi n-a putut? Au oprit-o la ieşire tipi înarmaţi? Au gonit-o înapoi?“

„Ea pretinde că mi-a transmis un mesaj în acest sens. Se pare că cineva, nu mi-e clar dacă a fost chiar ea, a avut tentativa de a ieşi din Baabylon. Nu ştiu dacă într-adevăr a vrut să fugă, dar cumva, acel cineva a fost *împiedicat* să părăsească oraşul... Numai că documentul care descria precis întâmplarea cu pricina, n-a ajuns până aici...“

O privesc pe Gloria. Ţine mâna pe umărul lui Dan. El îmi explică mai departe că Fatima *simte* că încă mai are discernământ, dar că se surprinde cum, treptat, face reflexii şi capătă întorsături de gând aidoma cu ale pacientului ei...

„Aşa spune orice nebun inteligent la început!“ făcu Gloria.

„De asta se plânge şi ea. Ştie cum încep nebuniile şi-i e teamă să nu-şi piardă controlul, mai ales că nu are *cum* să înghită trucurile pe care ea le serveşte pacienţilor. Cunoaşte artificiile prin care se demontează o nebunie, şi tocmai pentru că ştie că sunt false, nu şi le poate aplica.“

Se face şi mai frig. Dan selectează *patral.doc.* cu lentoare, de parcă şi-ar fi amânat o plăcere îndelung exersată, apoi scoate textul pe ecran şi îl salvează în hard disk, ca să-l putem citi în linişte. Din bucătărie se aude radioul. Recunosc liniile melodice aspre, de chicago house, emise de un post din Bucureşti...

„Cum dumnezeu a început povestea asta?“

Dan tăcu, preţ de câteva clipe. Apoi:

„Îţi spun altă dată. Acum trebuie să văd ce scrie Fatima!“

Oh! Chiar că aveam nevoie de muzică house! De asta e nevoie acum, când mă ia cu frig. Computerul lui Dan o să ne ajute să depăşim plictiseala, dar nu ţine loc de căldură şi mâncare – îi şoptesc Gloriei. Ea pufni scurt şi-mi făcu semn s-o iau după ea în sala de mese.

Dar Dan:

„Fir-ar să fie! E exact cum am bănuit! Nu începe cu începutul!“

„La fel spunea şi Enpivi.“ remarcă Gloria, cu zâmbet îngheţat. „Fatima trimite documentele alandala şi nimeni, niciodată, n-o să le reconstituie în ordinea firească...“

Încurcată, îmi făcu semn să aştept şi se duse singură în bucătărie de unde aduse încă un scaun. Mai ieşi o dată şi apăru cu câteva pahare soioase şi cu o sticlă de votcă.

Stalinskaya. O să mă doară capul, dar ştia ea ce ştia. De privit, nu mă privise deloc de vreo jumătate de minut încoace; aşadar, în ora

următoare o să trebuiască să mă înfofolesc cum știam mai bine și să-mi vâr adânc mâinile în buzunare, strângând pumnii.

Atunci am intrat pentru prima oară în B*aa*bylon... În acea dimineață am învățat să-l pronunț și eu ca ceilalți, alungind litera a din prima silabă, până ce ieșea B*aa*bylon. O făceau doar cei de-ai casei.

De parcă ar fi devenit locuitorii ciudatei urbe pe care se străduiau s-o localizeze. De parcă le-ar fi devenit stigmat. Dintre toți, numai Enpivi și cu mine aveam să scăpăm acestui blestem.

*

Ningea. Ieșind din grădina alăturată Karinhall-ului, Cyrus o luase șontâc-șontâc spre metrou. Se sprijinea de Fatima care, înfășată în șal, mergea gârbovită ca o babă reumatică. Se auziră sirenele unor ambulanțe și șuvoiul de automobile se înghesui spre trotuar. Se făcuse polei.

Ajuns în fața treptelor ce coborau la metrou, Cyrus simți cum îl ia amețeala. Începu să respire mai greu. Unde am pus flaconul cu Berotec? Se uită la ceas și se strădui să-și amintească ce e Berotecul.

Fatima îl privi pieziș:

„Ți-e frică?"

Cyrus se zgribuli. Intru în metrou și mă cheamă Cyrus Fugger, își zise. Când am să ies, cine o să fiu?

„Ce e Berotecul?" se interesă Cyrus.

„Un medicament... un spray... E pentru astm."

„Pentru astm. Da." făcu Cyrus. Astm? Cyrus nu-și amintea să fi avut astm. Iar *celălalt* nu se juca cu chestii din astea.

„Crezi că lumea știe deja cum arăt?" întrebă el deodată.

„Cyrus, Cyrus!" clătină Fatima din cap. „A trecut prea puțin timp!"

„Cât?"

Fatima se uită la ceas.

„Nu-s decât două ore și jumătate de când ne-am văzut cu Patra și Eric... Când să fi avut timp să-ți difuzeze semnalmentele?"

„Nu-i cunoști... Tu chiar nu-i cunoști... Crezi că *cel de afară* nu le-a furnizat informațiile necesare?"

Peronul se golise. Cyrus trase cu ochiul la doi tipi care se holbau la călători și tuși de câteva ori, cât să-și vâre mai adânc capul în guler.

„Acum!" șuieră Cyrus.

O smuci pe Fatima şi intrară în vagon în ultima clipă. Privi pe peron. Cei doi tipi se holbau la fel de buimaci încoace şi încolo.

„Unde e Park Station?" făcu Cyrus semn spre harta de deasupra geamului. Fatima dădu să-i arate, dar Cyrus îi şuieră: „Nu cu degetul! *Spune*-mi!"

Iar Fatima, înghiţind în sec: „E un cerc roşu, în stânga, sus. Nodul ăla în care se intersectează o grămadă de linii... Park Station!"

Cyrus îl găsi imediat. Privi într-o parte şi în alta şi îşi suflă nasul. Vagonul mirosea a transpiraţie. Treptat, geamurile se abureau.

Deodată, un ins o înghesui pe Fatima. Cyrus o trase spre el, dădu să se uite la tip, însă acesta tuşi, cufundându-şi faţa într-o batistă.

Tipul din dreapta o înghesui din nou pe Fatima. Cyrus făcu un pas la stânga, dar se lovi de un alt bărbat care se vâra în coasta lui, boţind pardesiul elegant al lui Hugo. Pe ăsta îl văzu bine. Avea o figură pătrată, buze groase şi palide. Era leoarcă de sudoare şi duhnea a camfor. O pată vineţie îi acoperea bărbia, dar se spunea că cei cu pete erau mai puţin contaminanţi.

Tipul îi înghesui şi mai tare.

Vor să ne buzunărească, gândi Cyrus şi se uită la femeia din faţa lui – abandonase conversaţia cu vecina ei şi privea undeva deasupra, străduindu-se să nu bage de seamă ce se întâmplă. Cei doi îi striveau din ce în ce, aşa că Cyrus se trase în spate, dar acolo aştepta un al treilea bărbat. Şi el duhnea a camfor. Fatima se cutremură, iar femeia de pe scaun deschise poşeta, forfotind prosteşte prin ea.

„Nu-i băga în seamă!" îi strecură Fatima. „Fă-te că nu-ţi dai seama!"

Mintea lui Cyrus se goli brusc – dădu să se smulgă dintre cei trei, însă tipul cu faţa pătrată ridică genunchiul, gata să lovească. Cyrus îl îmbrânci: am să trec *prin* el, asta am să fac... Scrâşnind, metroul opri în staţie.

... ieşi din vagon ţinând-o pe Fatima de mână. Privi în urmă, în timp ce ea îl fixa cu ochii măriţi de spaimă: Doamne, cum ai putut, dar cum ai putut, se holba ea, apoi ochii îi rămaseră aţintiţi asupra mâinii lui drepte: Doamne, cum ai putut...

Cyrus ţinea pumnul strâns şi oasele îl dureau. Tipul cu faţa pătrată se prelingea între scaune, ţinându-se de burtă, iar cel de-al treilea, aplecat să-l ajute, privi spre Cyrus:

„Domnu'... Domnu'... Ce faceţi?"

Era un asiatic prăpădit, o mână de om.

Cyrus o trase pe Fatima după el. Se apropiară de treptele ce duceau afară.

„Ieşim?" întrebă ea.

Nu-i răspunse. Peronul era aşa de aglomerat încât nu-şi dădea seama dacă cei trei se luaseră sau nu după ei. Băgă mâna în buzunar, găsi legătura de chei şi o desfăcu. Când uşile metroului dădură să se închidă, aproape că smulse braţul Fatimei, năpustindu-se în vagon. Lovi doi bătrâni. Unul întoarse capul, dezgustat.

„Mă scuzaţi!“ le zise. Se răsuci spre Fatima: „Scuză-mă şi tu!“

Desfăcuse cheile din breloc şi strânse una în pumn, astfel încât să i se iţească printre degete. Numai un pumn! – şi cel izbit o să cadă, oricât de mare ar fi! Un pumn, un singur pumn – numai să-l plesnesc drept în faţă!

Garnitura porni clătinându-se, şi Cyrus îi văzu pe cei trei, reflectaţi în fereastră: alergau încoace şi încolo pe peron. Cel cu faţa pătrată încă se ţinea cu mâinile de burtă.

Oraş nenorocit! îşi spuse Cyrus, dădu drumul cheii şi îşi acoperi faţa cu batista, prefăcându-se că-şi suflă nasul. Apoi se uită la ceas. Oare *celălalt* reuşise să recruteze noul operator? Îl trimisese pe munte, după cum era planul?

La următoarea staţie luară primul tren în sens invers. La 11.40, ieşiră la suprafaţă – ajunseseră în Shimonoseki – iar Cyrus sună la pistruiatul care înmâna doar scrisori în plicuri Vespucci. Declic. „Alo?“ Cyrus recunoscu vocea pistruiatului.

„Unde eşti?“ îl întrebă.

„În Cardinals. Lângă Camera de Comerţ.“

Găsi Camera de Comerţ şi numără câte staţii îl despărţeau de puşti. Se uită la ceas, calculă intervalele de timp dintre staţii şi zise:

„Ia metroul spre Purani! Bănuiesc că ai *ceva* la tine.“

„Oh, aşteaptă de ani de zile! A stat în seif... cu bijuteriile de familie.“

„Bine. O iei spre Purani! Să fii la prima uşă din al doilea vagon!“

Închise şi se uită la ceas. 11.45. Ninsoarea se înteţise într-atât încât maşinile abia se târau. O strânse pe Fatima de braţ şi coborî în staţie şonticăind, la timp ca să ia prima garnitură spre Hale. Cyrus zâmbi în sinea lui: era absolut sigur că Fatima habar n-avusese despre pistruiat şi despre plicul Vespucci... Prin urmare, şi *celălalt* va fi luat prin surprindere. Din când în când o merita cu prisosinţă

La 11.58 ieşiră în staţia ce dădea la intersecţia dintre Segundo Boulevard şi El Pico. Cyrus privi în jur cu ochi cleioşi, ca şi cum s-ar fi aflat undeva în afara sa, asistând cum trupul i se mişcă dintr-o parte în alta a peronului, apoi, în minte i se *prăvăli* imaginea văzută când pusese pentru prima oară la ochi binoclul Zeiss...

Silueta Patrei Nogales îl îngrijorase de la bun început. Intra în birou la nouă fix şi se apuca de lucru imediat. Pe la unsprezece, bea

o ceașcă de cafea și fuma o țigară, timp în care rezolva corespondența. Apoi iar lucra. La unu ieșea să ia prânzul cu Eric. Se întorcea la două și lucra până la cinci. Când se relaxa, privea *fix* pe fereastră.

Se comporta normal. Totuși... De ce o privea Cyrus mereu cu senzația că așteaptă un anunț din partea ei? De ce îl îngrijorase într-atât?

Acum trei ore ajunsese față în față cu ea pentru prima oară. Acum două ore și jumătate, ea îl sunase. Fusese ambiguă în ambele situații. Poate că nu ea trebuia să-i remită mesajul? Poate că nu ea era aliata Fuggerilor?... Dumnezeule, Cyrus trebuia să dobândească BBB înapoi pentru stirpea Fuggerilor, lupta începuse deja, însă lucrurile se încurcaseră...

Îl luă cu amețeală: *să dobândească BBB înapoi pentru stirpea Fuggerilor*... De-asta o privise pe Patra vreme de zece ani? De-asta făcuse boala aia ciudată? Sau boală era tocmai ideea că BBB îi aparținea?

Își scutură capul. Fatima îi mâncase degeaba o grămadă de bani: boala lui era neschimbată de zece ani! O simțea și acum, privind în jur. Nu-i fusese frică numai de Patra, examinând-o cu binoclul – îi era frică de fiecare om din metroul ăsta nenorocit! Erau prea mulți. Se mișcau la îndemână. Cyrus se simțea în fața lor atât de expus de parcă ar fi fost dezbrăcat... BBB! A Fuggerilor! Mai bine se ducea dracului la loc pe stradă, să bea și să se injecteze alături de ceilalți tâmpiți! La asta era cel mai bun. Să zacă și să se gândească fără scop. Eventual să dea din gură. La asta, era în mod sigur mai tare decât idiotul de Welser!

Metroul dinspre Camera de Comerț intră în stație, vuind, iar Cyrus și Fatima se îmbulziră în primul vagon. Gâfâind, Cyrus își făcu loc cu coatele, se înghesui printre oamenii care strănutau și tușeau, iar Fatima aproape că se sufocă; dar Cyrus ajunse în capăt și privi în vagonul următor.

Se înăbuși și se auzi cum șuieră discret. Să mă potolesc, își spuse, să mă liniștesc... Apoi, îl văzu pe pistruiat, ca prin ceață, în celălalt vagon. Se ținea de o bară, înghesuit și el. O femeie tușea în spatele lui, făcându-i pe călători să-și întoarcă fețele, îngroziți. Cineva tuși și lângă Cyrus. Se auzi o remarcă:

„La Londra au început să moară pe capete. Cică doctorii n-au ce să facă."

Era 12.00 fix când radioul anunță: „Nu privi înapoi când părăsești Hadesul, Cyrus! Aliații îți urează să găsești calea..." Începură acordurile vagi ale piesei *Where the Streets have no Name*, cu U2; pe spinarea lui Cyrus se prelinseră sudori reci, apoi creierul îi pompă

imaginea biroului Patrei, iar Cyrus simţi cum se sufocă... Berotecul! Îl uitase cine ştie unde...

„Nu ţi-e bine? Vrei să ieşim afară?" întrebă Fatima.

Se înăbuşea fir-ar al naibii să fie, îi era teamă să nu gâfâie zgomotos şi n-avea Berotecul la îndemână. O să ies, îşi spuse, o să ies din vagon şi o să mă duc la puşti. Pe urmă o s-o trimit pe Fatima să cumpere caseta cu *Cel mai înalt Turn din Baabylon*.

Şi după aia o să ies din găoace fără teamă. Deja pot să-i pun pe Welseri cu botul pe labe! Dar, de ce naiba nu *răspunde* Patra la comenzi?

Se uită în celălalt vagon. Puştiul nu părea să fie urmărit, dar chiar dacă îl urmărea cineva, Cyrus n-avea de ales. Îi trebuia plicul Vespucci cât mai repede.

Garnitura opri. Mai mult duşi pe sus, Cyrus şi Fatima ieşiră în staţie. O luară spre primul vagon şi, odată ajunşi în faţa uşii, Cyrus strigă:

„Hei, tu! Dă-mi plicul! Plicul Vespucci!"

Puştiul tresări. Duse mâna în jacheta de piele, dar Cyrus deodată strănută în palme şi auzi un plesnet – ridicând capul, văzu figura mirată a puştiului: braţul stâng îi explodase într-o eflorescenţă de sânge şi piele tăbăcită.

„Plicul!" strigă Cyrus, privind peste umăr.

Tipul era aproape lipit de el, gata să tragă din nou. Cyrus o smuci pe Fatima şi se azvârli cu toată puterea în vagon. Câteva femei strigară ascuţit, iscând o hărmălaie nemaipomenită. Fatima se rostogoli pe podea şi ochelarii îi căzură pe jos: ce dumnezeu se întâmplă? ce naiba se tot petrece? spune-mi odată...

Geamul din uşă bubui şi garnitura se puse în mişcare; lumea striga tot mai tare, iar cineva dădu să tragă de semnalul de alarmă.

„Nu te mişca!" şuieră Cyrus, iar cel ce dorea să tragă alarma încremeni.

O fereastră plesni precum un cearşaf rupt şi o cascadă de cioburi se revărsă peste pasagerii ghemuiţi în scaune – larma din vagon deveni asurzitoare, amestecându-se cu răcnetele ce se auzeau de pe peron.

„Plicul!" strigă Cyrus, acoperind strigătele.

Pistruiatul se contorsiona de durere şi scoase din jachetă un pachet voluminos. Acum! îşi spuse Cyrus şi, lipind pachetul de piept, se repezi să tragă semnalul de alarmă.

Roţile vagoanelor scrâşniră, iar călătorii se clătinară, împleticindu-se printre bare şi scaune. Garnitura înţepeni – se auziră bufnete şi zornăit de geamuri sparte.

Cyrus îl trase pe puşti după el şi o căută pe Fatima. Încleştată de o bară, se holba dintr-o parte în alta. O smuci şi pe ea, se căţără pe scaunul de sub un geam fărâmat, o îmbrânci afară şi sări după ea în tunel: „Te ţii după mine!" îi strigă puştiului.

Căzură lângă şine, iar Fatima se repezi la cea mai apropiată uşă şi o zgâlţâi, încercând să urce înapoi în vagon.

„Ai înnebunit?" o prinse Cyrus din urmă. „Hai!"

„Încotro?" strigă pistruiatul.

„Ieşim! Prin gura de aerisire!" se trezi Cyrus că urlă şi o luă înainte, *amintindu-şi că trebuie să dea de un culoar lateral care îl va scoate afară.*

Fugiră de-a lungul garniturii până ce simţiră pale de aer umed năpustindu-se dintr-un culoar lateral. Un conductor striga să nu se facă panică, dar o sirenă se porni să vuiască, făcându-i pe călători să izbească în geamuri, spulberându-le unul după altul.

Cei trei se repeziră în culoar şi se treziră în faţa unor trepte pe care le urcară atât de repede încât Cyrus izbi cu capul în grilajul ce dădea afară.

„Ajută-mă că-i al naibii de greu!" îl îndemnă pe puşti.

Se opintiră, dădură la o parte grilajul ce scrâşnea şi ieşiră târâş din gura de aerisire. Gâfâind, se rostogoliră în iarba umedă pe care zăpada îngheţase în petece cenuşii. Doamne, cum mai ningea!

„Unde naiba suntem?"

Cyrus dădu să se uite împrejur, dar cuvintele îi veniră pe buze înainte să fi înregistrat cel mai mic punct de reper, semn că *celălalt* nu uitase de el.

„Suntem în cimitirul Purani... Pfuuh! Suntem în Baabylon, ce mai!" Se ridică şi-şi scutură hainele apoi se uită după Fatima. Se scutura. Părea buimacă, dar, ca de obicei, băga totul la cap. Cu prima ocazie o să scrie afară, iar lucrurile o să se încurce iarăşi – cine ştie cine ce va mai afla despre cele ce le făcuse Fugger...

Abia atunci, Cyrus realiză cât de greu era pachetul. „Isuse! Ce-ai adus aici?" îl întrebă pe pistruiat. „E un afurisit de cărţoi!"

„E o cronică, d-le Fugger! E cronica pe care noi, cei din familia Dietrich, ne-am lăsat-o moştenire din tată în fiu ca să ajung să v-o dau *Vouă* astăzi."

*

Unii spun că boala de-i zicem ciumă se face din descântec de supărare, dar zău că n-are rost să credem în astfel de oameni care nu sunt decât un fel de Frânci necredincioşi ce au legat prieteşug

tocmai cu Turcul. Pe Franci, aşadar, n-o să-i credem cum n-o să-i credem nici pe alţii ca ei care spun că tot niscaiva vrăjitorii ar duce la răspândirea boalei; chiar eu am întâlnit ţărani în Saxonia care povesteau că în anii ciumei, ţinutul lor era bătut de puhoi de vrăjitoare ţinând noapte de noapte sabbaturi de la care Diavolul şi jidovii erau nelipsiţi, însă se ştie prea bine că prin părţile Saxoniei evreii nu sunt iubiţi, de unde şi amestecul de cuvinte prin care Saxonii numesc întâlnirile vrăjitoarelor tocmai cu vorba folosită de evrei pentru ziua lor de odihnă.

Alţii cred că ciuma e trimisă de Cel de Sus ca să ne amintească de păcatele ce le-am făcut, dar ăştia sunt doar nişte catolici mincinoşi pentru că, în ce fel ar putea Domnul să dezlănţuie stihiile asupra noastră? A mai făcut-o de atâtea ori şi mare lucru n-a câştigat, de a fost nevoit să-L trimită pe Fiul ca să mai încerce o izbăvire cu noi, cei care atât de greşiţi suntem. Zău dacă-mi vine să cred că El ne-ar mai pedepsi vreodată: ca să zic aşa, pedeapsa o porţi în suflet aşa cum Iisus l-a purtat în urma-I pe Petru – pedeapsa e adânc înrădăcinată în tine, aşadar, şi câteodată izbucneşte luându-ţi minţile.

Însă ciuma e doar boală trupească, iar Domnul nu ne-ar mai pedepsi aşa, omorându-ne cu miile, despărţind soţul de soţie, fiul de mamă, iubitul de iubită, doar ca să ne încerce credinţa, după cum a făcut-o cu Iov care şi-a primit averile înapoi, însutit. Aşadar, eu spun că trebuie să fii cel puţin catolic ca să-l bănuieşti pe Domnul de atâta nimicnicie.

Ca dovadă, prin părţile Wittembergului nostru prea puţină lume crede în atari prostii.

Călătorind, i-am mai auzit pe unii – erau Iberi din Aragon – care ziceau că ciuma vine prin vis. Cică ar fi un fel de stafii ce-ţi calcă pragul casei din vis şi care-ţi îndrugă verzi şi uscate. De vrei să ştii de-o să fie ciumă când în somn ţi se arată un străin slab, cu haine trenţuite, trup ceţos şi ochi lucitori, îmbie-l cu sare: spune-i că ai uitat să sărezi bucatele de i le-ai pus în faţă şi pune-i sare încă pe atât pe cât are mâncarea. Dacă năluca n-o să se plângă şi o să se lingă pe bot, Aragonezii spun că e semn de ciumă.

Şi alţii cred că ciuma ne e adusă de strigoi, numai că strigoii nu trebuie să ne apară în vis; ei pot să apară şi aşa, să se plimbe ca năuci prin casele noastre, dar cum ei fug de usturoi precum dracul de tămâie, atunci lumea le pune usturoi la uşi şi ferestre, ca să scape şi de ei şi de ciuma pe care ne-o aduc, din prea multă răutate.

Însă, cu tot usturoiul pus pe canaturi, cercevele, clanţe şi încuietori – ciuma tot ne răpune, fie că-i adusă de strigoi, fie că nu.

Mai sunt unii – şi pe aceştia îi cred eu – care spun că ciuma vine prin văzduh. Ei mai cred că şoarecii care se înmulţesc în vremea ciumei exhală un fel de miasme care se abat asupra noastră. Am întâlnit odată un astfel de om, tare citit, care mi-a povestit cum e cu ciuma şi eu pe el l-am crezut, ba mai mult, am şi plecat cu el, lăsând totul baltă în urmă-mi, măcar că aveam trebuşoarele mele în târgurile Wittembergului şi Augsburgului şi nu numai.

Mai întâi m-a întrebat dacă ştiu cum e cu gâlcile şi dacă n-am observat că şi la ciumaţi le apar un fel de gâlci pe la subsuoară şi pe la plintă, dar asta ştie oricine şi, când eu i-am spus că am văzut astfel de ciumaţi, el m-a întrebat de ce cred eu că la copiii din anume familii apar gâlcile, în timp ce la copiii din alte familii nu apar.

N-am ştiut şi el mi-a spus că cei ce fac gâlci respiră în aceeaşi casă, beau apă din aceeaşi fântână şi mănâncă din aceeaşi strachină cu toţii. Pe urmă m-a întrebat dacă ştiu cam de când ne bântuie ciuma pe noi, oamenii, iar eu i-am spus că trebuie să fie cam de când au apărut doi Papi deodată, deci cam de pe la anul 1300 după Naşterea Domnului.

Aici, el mi-a spus un lucru ciudat:

„Papii ăia doi n-au apărut la 1300. Să ştii de la mine, care sunt catolic, că Papii sunt nişte mincinoşi. În ce an crezi că suntem acum?"

Eram, credeam eu, în 1531 de la Naşterea Domnului. Trecuseră mai bine de treisprezece toamne de când Carol Quintul urcase în scaunul Împărătesc, dar omul cu pricina mi-a zis că asta e o prostie, că eram în anul 954 de la Facerea Domnului şi că Papii, ştiutori de slove cum erau, ne trăseseră pe sfoară cum ştiuseră mai bine adăugând de la ei putere aproape şase sute de ani peste cei trecuţi după Naşterea lui Iisus, ba mai mult, nu se opriseră aici şi mai puseseră de la ei regi care nu trăiseră niciodată, războaie care nu se petrecuseră nicicând, ba chiar şi mai multe cruciate decât fuseseră de fapt.

Dar asta nu era cine ştie ce faţă de cele ce avea să-mi spună mai apoi: ciuma nu apăruse o dată cu înscăunarea celor doi Papi, blestemaţi fie în veci Scaunele lor Pontificale, şi ăla de la Roma şi ăla de la Avignon! Ciuma, povestea el, omorâse puhoi de lume încă din Eghipetul cel vechi, unde se ridicaseră piramide, la fel se petrecuse şi în Babylonul spurcat, de-a trebuit să vină Cyrus să-i dezlege pe toţi cei strânşi acolo în gheara Satanei, şi la fel se întâmplase şi la Atena, pe vremea când Iisus încă nu venise peste noi şi nici Biblie pe care s-o ştim nu era, aşa că, nici gând ca Domnul să pedepsească cu ciuma nişte dobitoace neştiutoare ca noi, că doar nu era să izbească în oameni înainte să-şi fi răspândit Cuvântul!

„Miasmele, miasmele poartă toată vina!“ mi-a zis omul acela. Eu încă mă întrebam de ce să fi avut nevoie Papii să scoată din burtă şase sute de ani, başca războaie şi regi care n-au existat, când străinul m-a întrebat cam câte feluri de miasme cred eu că sunt?

„Nu ştiu.“ i-am zis. Atunci el mi-a spus că un vraci deştept cum era el ştia mai multe decât Hippocrat despre miasme, aşa că mă învăţă că sunt miasme umede şi miasme uscate, miasme calde şi miasme reci, miasme puternice şi miasme slabe, miasme fulgerătoare şi miasme aproape la fel de blânde ca soarele de mai.

Ciuma, zicea el, e o miasmă caldă, umedă, puternică şi fulgerătoare. Gâlcile sunt o miasmă umedă, caldă, slabă şi blândă. Cufureala e umedă, rece, slabă şi fulgerătoare. Apoi, m-a întrebat:

„Dar tu ce crezi? Dacă miasmele astea sunt în văzduh, de ce nu ne îmbolnăvim cu toţii mereu? N-ar trebui să fim mereu bolnavi de gâlci, de cufureală şi de ciumă, în acelaşi timp?“

„Ar trebui să fim un fel de morţi care merg pe câmpuri şi prin târguri şi, atunci, de ce să ne mai fi făcut Domnul din huma Edenului?“

„De plictiseală.“ se scăpă străinul şi râse cu gura până la urechi pentru că lui nu prea îi e frică de cele sfinte, nici măcar de Scripturi, despre care spunea că fuseseră aduse în faţa noastră de nişte mincinoşi aidoma Papilor care puseseră de la ei atâţia ani de păcate în cârca noastră.

„Păi da' ştii tu câte Scripturi au zvârlit la o parte doar pentru că aşa au avut chef? De unde au ştiut hoţii ăia care Scripturi să dea deoparte? Da' mai ştii tu că ce citim noi a fost obiect de negoţ între fariseii ăia doi, nenorociţii de Petru şi Pavel? Unu' s-a lepădat de El de spaimă, iar ăl'lalt a chefuit şi s-a distrat pân-a rămas neputincios şi beteag, drept pentru care s-a gândit c-ar fi bine să predice cumpătarea, de vreme ce femeile îl făceau să coţăie şi vinul îl făcea să verse ca netrebnicul... Dă-mi putere, Doamne, să fiu cast, dar nu imediat!...“

Noroc că eram singuri în tavernă la ora aceea. Şi noroc că străinul s-a potolit repejor după ce i-a blestemat pe Petru şi pe Pavel...

Pe urmă, mi-a strecurat la ureche că miasmele cuprind văzduhul doar din când în când şi că cei ce umplu văzduhul de miasme nu sunt numai şobolanii, mortăciunile, mlaştinile sau vânturile pârjolitoare. Oamenii, zicea el, oamenii umplu văzduhul cu miasme, mai ales cei lipsiţi de putere şi de voinţă. Cu cât mai mulţi oameni sunt la un-loc, cu atât miasmele sunt mai puternice, şi numai „trupul astral“, care se trage din cele mai înalte tării, îi poate face pe oameni puternici şi în stare să treacă peste boală în ciuda miasmelor.

„Tu n-ai văzut, sau n-ai auzit că atunci când mulţimile vin dintr-un loc şi se aşează în altul, boalele năvălesc după ele?“

Cică aşa ar fi cu boala frâncească. Spanioli, lusitani şi angli s-au dus peste Marea Oceanică şi după ce s-au întors au răspândit boala frâncească, numită astfel pentru că e o boală de indieni sau chinezi din cei de dincolo de Marea-Ocean.

Chinezi, indieni sau oricum le-ai zice, popoarele acelea aveau miasma bolii frânceşti pe care ne-au dat-o la troc cu vărsatul de vânt dus de ai noştri în acel aşa-zis Cipangu sau India, măcar că ţărmurile descoperite de Amiral şi de Amerigo nu aduc nici pe departe cu coasta Coromandel şi nici băştinaşii nu sunt asemenea slujitorilor Mikadoului, iar despre coloniale, ce să mai vorbim? – eu am adus o grămadă de piper, enibahar şi scorţişoară din India cea adevărată, pe când mirodeniile venite din ţările de dincolo de Marea-Ocean nu se potrivesc nici pe departe cu mărfurile ştiute de mine...

Cu alte cuvinte, văzduhul din *jurul* oamenilor e plin de miasme. Iar dacă miasma e puternică, atunci ea cuprinde întreg văzduhul, nu doar cel dintr-o casă, târg, sau corabie, să zicem. Aşadar miasmele nu sunt aerul propriu-zis, ci nişte corpuri tare mici, asemănătoare cu acei atomi descrişi de Democrit din Abdera cu mult înainte să se fi născut Iisus. Pe aceşti atomi, nici măcar Sfânta Scriptură nu îi neagă, ba chiar îi aminteşte când ne vorbeşte despre chivotul Domnului, ca să nu mai vorbim că soţia lui Lot a fost preschimbată în sare tot de asemenea atomi, cei care, după spusele străinului, au făcut din Sodoma şi Gomora pulbere ucigătoare de le-au căzut jidovilor – prigoniţi mai sunt – părul şi dinţii.

Despre atomi se spune că sunt atât de mici că nu-i poţi vedea cu ochiul liber, iar cel care îmi povestea recunoştea că nici el nu ştie ce formă au atomii, deşi era înclinat să creadă că aduc cu picăturile de ploaie. Numai că atomii de care vorbea grecul din Abdera sunt morţi, pe când cei care alcătuiesc miasmele sunt vii, pentru că înseşi boalele sunt vii şi se întind de colo-colo, ucigându-ne, sau punându-ne la pat tocmai pentru că sunt vii şi mâncă din noi.

Ajuns aici, omul a făcut o pauză şi a cerut de mâncare. Era tare gras şi spunea că vine de la drum lung şi că mai are de făcut încă pe atâta. Nu-i cuviincios să întrebi oamenii de unde vin şi unde se duc pentru că până la urmă ajung să ţi-o spună şi singuri, aşa că mi-am păstrat răbdarea, mai ales că grăsanul s-ar fi putut arăta interesat să-mi povestească despre drumurile lui care au fost tare multe. Eu mai stătusem de vorbă cu călători şi ştiam o grămadă de lucruri despre drumuri, dar despre boale care sunt fiicele miasmelor, care miasme sunt fiicele atomilor vii, nu prea auzisem.

Ca să nu mai spun că nici de anii ăia cu care fusesem păcăliţi nu aveam ştire. De ce să-i fi adăugat Papii? – Erau ei catolici, dar tot mi se părea rău din cale afară!

Grăsanul a vrut să bea vin de Mosella şi pe ăsta i l-am plătit eu, doar-doar ar mai vorbi, ceea ce el şi făcu şi nu ştiu să spun dacă a fost bine sau rău că i-am dat vinul pentru că din pricina acelei sticle de Mosella, cred, am ajuns să-mi las baltă treburile şi s-o iau la drum cu noul venit.

Ce mi-a mai spus el de am ajuns să-l însoţesc?

A început prin a-mi spune despre popoarele care au bătut Europa în primele secole după Hristos, în nişte ani care, într-adevăr au existat. Oh, câte boale au adus cu ele popoarele alea! Făcuseră la fel ce făcuseră şi ai noştri când au traversat Marea-Ocean. Numai că, la fel cum năvălitorii au adus cu ei miasmele bolilor, şi-au adus şi limbile care, precum boalele, s-au întins de-a lungul şi de-a latul comitatelor, regatelor şi imperiilor...

Sciţii au adus lepra din Persia şi au lăsat-o la Gurile Istrului şi, după aceia, alungaţi de huni, au lăsat-o în Dalmaţia, iar apoi, alungaţi şi de acolo, au dus-o tocmai în Iberia, măcar că Papii ăia mincinoşi le-au spus apoi sciţilor Goţi, măcar că Goţii cică, *n-au existat niciodată.*

Hunii, la rândul lor, au adus cu ei boala vărsăturii de apă, cea care te îneacă pe nepusă masă, după ce tuşeşti. Maghiarii au adus boala căpuşelor, căpuşele exhalând un fel de miasmă care te umple de blânde, şi din cauza asta se zice că maghiarii se scărpinau tot timpul, la masă, în pat, pe cal, ba chiar şi în vreme ce se împreunau şi tot aşa.

Numai că, pe lângă lepră, Goţii, sau Geţii după cum şi-au spus ei înşişi *crezând în Papi*, deşi *altminteri sunt sciţi*, ne-au adus şi datina lui Arie, cea care spune că Iisus e om ca oricare, datină pe care au lăsat-o tot aşa: de la Gurile Istrului, trecând prin Dalmaţia şi nordul Italiei, până în Iberia. Eu cunosc nişte bancheri florentini pe care îi cheamă Vespucci şi care ţin în ascuns doctrina lui Arie şi, în loc să se *roage* la Iisus, *stau de vorbă* cu El la fel cum fac şi eu cu străinul ăsta, de parcă ar vrea să le treacă timpul mai uşor, ba cică Îl mai şi îmbie câteodată cu niscaiva vin sau carne friptă de miel. Grăsanului nu i-am spus despre familia Vespucci, i-am zis doar că am auzit de Arieni şi că şi cunosc unii, iar el m-a întrebat dacă oamenii despre care îi povestesc nu locuiesc la Florenţa sau la Milano, iar eu m-am albit la faţă şi, crezând că am de-a face cu un vrăjitor sau cu un inchizitor, m-am jurat că nu şi el mi-a spus că se miră foarte pentru că, din câte auzise, ceva urme de-ale Goţilor rămăseseră la Florenţa şi că există chiar şi nişte familii faimoase de bancheri, urmaşe ale longobarzilor, care tot un fel de aşa-zişi Goţi

au fost, şi care ţin doctrina lui Arie aia de până la urmă i-a supărat pe aşa-zişii Goţi cu Papii. Legea lui Arie a fost făcută de un om ce-i zice Wulfila, dar până şi numele ăsta e inventat de Papi, ca şi întreaga limbă a Goţilor care n-au existat, măcar că Sciţii înşişi au ajuns să se creadă Goţi, adică urmaşi de-ai Geţilor, care ăştia au existat cu adevărat. Mărturisesc că străinul mă încurcase de tot, pomenind de nişte popoare care ba existaseră, ba nu existaseră, ba crezuseră că există şi aşa mai departe. Zi-i lucrătură de-a Papilor însă, şi-ai să vezi de câtă netrebnicie sunt în stare!

Lepra şi doctrina lui Arie s-au răspândit cam în acelaşi fel, îmi zise străinul. Au ajuns prin aceleaşi locuri, ca şi un anume fel de a lucra metalele, rămas în urma Sciţilor de li se zice Goţi peste tot pe unde au trecut, de parcă şi limba şi doctrina şi meşteşugul tot ţinute în spate de miasme nevăzute ar fi.

„Toledo!" am vrut eu să mă fălesc cu cele ce le ştiam despre armurăriile din acel târg, care sunt cele mai tari şi serîoase din Europa noastră.

„Pe dracu', Toledo!" făcu străinul. „La Toledo se fac spade bune din cauza arabilor, nu a Sciţilor! Dar dacă vrei să ştii, tot prin Sciţi, regii coroanei spaniole se înrudesc cu vechii regi de la Istru. Oh," exclamă străinul atunci, „simt că înnebunesc. Toate lucrurile astea despre care discutăm noi acum se întâlnesc altundeva, într-o singură propoziţie, dar care e aceea?"

Rămase câteva minute pe gânduri, timp în care, încruntat, îşi bău vinul. Apoi, continuă.

Ţi-am spus despre Goţii cari nu există, fiind Sciţi. Ei cred în nişte ceruri puse unele peste altele, că aşa au învăţat de la parţii din Persia cu care s-au bătut şi de la care au luat şi lepra. Parţii spun că cerurile sunt precum caturile unei case din târgurile cele mari, aşa că, ce să ne mirăm că acolo unde sunt boli din acelea în care îţi cad degetele şi nasul, sunt şi oameni care cred în ceruri suprapuse? Oameni din ăştia sunt peste tot pe unde au trecut Goţii. Şi în Balcani, şi în Kossovopolje şi în jurul oraşului Nîmes. Au luat de la Goţi o dată cu boala şi credinţa în cele 7 sau 9 ceruri. În plus, ei cresc oi, precum aceiaşi Goţi, care oi, povestea străinul, dau boala de-ţi putrezeşte degetele şi nasul, chit că ceilalţi doftori nu-l cred, numai că el fusese până la Moscova şi la Passargade şi la Luxor, unde puterea regească nu ţine cont de popime, aşa că a putut să taie oamenii şi să se uite în ei să vadă: de ce şi cum au murit?

Eu înţelegeam cam unde vroia să bată şi el îmi zise după ce termină de băut al doilea pahar de Mosella că, numai la Frânci dacă ne-am mărgini, am vedea că, pe lângă reuma cu care s-au ales de la

Alamanii şi Germanii trăitori în păduri întunecate şi umede, au luat şi nume de oameni cum ar fi Hugo, Josseline, Genevieve sau Godefroy; au luat şi cuvinte ce fac vorbire despre viața de la sat: *bois, bûche, blé, crapaud, soupe, poche, fauteuil, marquis,* de parcă şi vorbele pe care le spunem, nu doar credinţele şi obiceiurile, de parcă şi vorbele ar fi miasmatice cumva.

Iar Francii şi nemţălăii mâncă porc şi nici nu se prea spală, pe lângă că vorbesc cu acelaşi fel de cuvinte şi fac acelaşi fel de boale.

Să-i fi spus chiar atunci că eu nu eram neamț de-a dreptul, fiind evreu trecut direct la Lutheranism, de frică, la început, şi drept credincios acum? N-am făcut-o şi nici n-aş fi apucat s-o fac pentru că el îi tot dădea înainte:

„... după cum miasmele surpă trupurile celor pe care îi îmbolnăvesc, noile credinţe le surpă pe cele vechi, iar noile cuvinte pe cele dinaintea lor." Drept dovadă, omul meu îmi povesti cum dintre toţi cei care au stat sub vâltoarea popoarelor năvălitoare, romanii au fost cei mai loviţi de boli, credinţe şi limbi deosebite şi, prin urmare, de putreziciunea puterii.

Văzuse odată portretul ultimului împărat al Imperiului Roman de Apus: Honorius îl chema şi la 11 ani stăpânea la fel de mult pământ ca şi Carol Quintul al nostru...

În acel portret, Honorius şedea într-un tron prea înalt pentru el; picioarele nu-i atingeau podeaua de marmură – îi atârnau, berci, la câteva palme bune deasupra duşumelei, iar el întindea vârfurile, speriat că nu simte pământul sub tălpi. Avea privirea uluită, dacă nu cumva era tâmp din naştere, în dreapta ţinea spada ridicată, iar stânga şi-o sprijinea pe un glob de aur care mai-mai că-i zdrobea coastele şi era înfofolit într-o mantie de purpură ce ar fi îmbrăcat încă doi-trei nătângi ca el.

Cât despre diadema imperială, te şi mira că nu-i cădea cu totul peste ochi, într-atât de largă era! Un prostovan! Iată ce se alesese din Imperiul Roman: un pământ cotropit de miasme, credințe, nume şi cuvinte noi, un pământ năpădit de limbi inventate de netoţii ăia de la Vatican! – un tărâm făcut bucăţi, stăpânit de un copil năuc care habar n-avea ce stăpânea.

Grăsanul vroia să spună că obiceiurile, numele şi cuvintele se întindeau precum boalele şi îşi aveau şi ele miasmele lor. Într-un fel, şi boalele şi cuvintele şi credinţele erau alcătuite fiecare din atomi care le răspândeau, făcându-le să năpădească.

Asta mi-a spus, dar era deja la al treilea pocal de Mosella şi, chiar dacă era aşa gras, mă întrebam dacă nu cumva nu ţine la băutură pentru că el deodată m-a întrebat:

„Şi dacă eu mă duc la stăpânul şi protectorul nostru, Carol, să-l învăţ cum să amestece atomii miasmelor cu ai cuvintelor, ai amintirilor şi ai obiceiurilor strămoşeşti?"

Atunci m-am gândit că e nebun: gras fiind, trebuia să-mi dau seama de la bun început că beţia lui era prefăcută. Cum să crezi că trei pocale de vin sunt în stare să ameţească un om cât bivolul? Cred că trăgea cam 250 de livre englezeşti.

„Ştiu eu dacă ar fi un lucru bun? Aici e numai şi numai mâna Domnului! El a lăsat şi miasmele şi atomii aceia. Şi tot el l-a înscăunat şi pe Carol!"

„Ba pe Carol l-au înscăunat Fuggerii şi Welserii! Au împărţit atâta bănet în dreapta şi în stânga încât iată, Carol a ajuns pe tron, ales de electorii imperiali! Iar acum, şi Fuggerii şi Welserii au primit concesiuni peste Marea-Ocean şi aici, în Lumea Veche!... Pământuri întinse... Continente întregi... Le cotropesc cu boalele, cuvintele, amintirile şi obiceiurile noastre! N-o să mai treacă mult şi o să-i îmbolnăvim şi pe Chinezii sau Franciii ăia, sau ce dracu' or fi, cu Iisus al nostru şi cu Preasfânta Fecioară, dimpreună cu lepra, reuma şi ciuma noastră! Numai că va dura prea mult, iar eu vreau să-l învăţ pe Împărat cum s-o facă de parcă ar bate din palme, iar ei nici să nu ştie ce li se întâmplă! Oamenii de peste Marea-Ocean o să uite tot ce au fost! Totul e să amestecăm atomii ăia între ei..."

Îl vedeam pentru prima oară. I-am spus asta şi i-am mai spus că urechile mele, deşi curioase, nu pot sta decât de-o parte şi de alta a unui cap netăiat. El avea blazon imperial – i-l văzusem pe pieptar, sub pelerina de samur – iar eu n-aveam, aşa că pe mine Inchiziţia m-ar fi descăpăţânat fără multă vorbă, prin urmare, cel mai bun lucru era să se ducă la Împărat şi să-i dezvăluie secretul prin care putea pune atomii cuvintelor laolaltă cu ai bolilor fără să-mi mai spună mie nimic, dacă dorea cu adevărat să ofere oameni supuşi Majestăţii Sale Imperiale. Pe mine unul nu mă deranja în ce fel ajungeam să vorbesc, sau să cred, sau ce fel de obiceiuri aveam să capăt dacă străinul chiar ştia secretul cu pricina, pentru că tot supus al lui Carol Quintul rămâneam. Numai că, credeam eu, nici chiar un om cu blazon imperial, ba nici chiar Carol Quintul n-ar fi fost în stare să facă ceea ce numai Domnului îi era dat să facă deşi, din partea mea, grăsanul putea să încerce să-l momească pe Împărat.

„Şi dacă n-o să pot! Andrea e acolo şi s-ar putea să nu-mi permită!"

Andrea Vesalius era doftorul personal al Majestăţii Sale şi, deşi catolic, probabil că avea motivele lui de dreaptă credinţă ca să-l împiedice pe grăsan să meargă cu asemenea propunere la Împărat.

„Pe naiba! Andrea, aidoma mie, știe că nu e nici un Dumnezeu! Dumnezeu nu există nici în lume, nici în afara ei, nici înainte de lume, nici în timpul și nici după ea! Și nu există nici o forță, cu chip sau fără, conștientă sau nu, care să știe că dorește sau care măcar inconștient să dorească creația! Lumea e cum e. Privește în jur și n-ai să vezi nici sământă de Dumnezeire! Oriunde te uiți, vezi doar întâmplare! Punct! Vesalius însă, tot o să mi se pună de-a curmezișul! El nu crede nici în corpul elementar, nici în cel astral și nici în cel divin... Ce să mai zic de miasme!"

Am dat să mă scol de la masă, mai ales că se făcuse târziu și lumea, terminându-și treburile, începuse să vină în tavernă, iar grăsanul vorbea din ce în ce mai tare. Dar nu m-am putut abține să nu-l contrazic.

„Corp divin? Parcă spuneai că Domnul nu..."

„Divin, e un fel de a vorbi pentru noi, doftorii..." pufni el în râs.

Mă privi ciudat, cântărindu-mă îndelung și abia atunci mi-am dat seama de ce-mi spusese toate astea. Ar fi vrut să meargă la Carol Quintul cu un exemplu viu a ceea ce știa a face pentru că deodată m-a întrebat de nu primeam să fac o boală ușoară de piept, să fiu infestat adică de o miasmă blândă pe care știa el s-o trateze... O miasmă domesticită, *amestecată cu amintiri și vorbe.*

Văzând că mă sperii, mi-a zis degrabă că are blazonul imperial și că îmi promite *pe propria-i persoană* că n-am să pățesc nimic ba că, mai mult, familia mea și cu mine vom fi tratați de acum încolo de el, pe întreg restul vieții și că vom fi duși pe pământurile lui unde vom primi casă și masă fără să fie nevoie să mai facem ceva ca să ne câștigăm traiul.

I-am spus că aveam afacerile mele la Anvers, Amsterdam, Wittemberg și Augsburg și că deloc nu simțeam nevoia să *nu* fac nimic. Câștigam suficient cât să plătesc orice doftor doream, fie și sarazini rătăcitori și la fel aș fi putut face cu casele și pământurile – eram avut și puteam să-mi cumpăr multe lucruri. El mi-a spus că se putea să fie așa, că aș putea să plătesc o grămadă de lume, dar că nicicând n-aș fi putut plăti vreun doftor ca Andrea Vesalius.

„Păi, domnia-voastră nu sunteți Andrea Vesalius."

„Eu sunt doftor mai mare decât Vesalius! Și decât Hippocrate! Eu sunt Paracelsus și am ars *Canonul* lui Avicenna la Basel!" se sumeți el.

Dacă n-aș fi fost protestant, calvin mai ales, și dacă Paracelsus nu l-ar fi tratat pe Calvin la Geneva pe când zăcea de tromboflebită, și dacă nu i s-ar fi dus faima pentru tot ce făcuse – cred că l-aș fi refuzat.

Numai că eu i-am acceptat propunerea şi l-am invitat să înnopteze la mine, iar el mi-a spus că nu-i trebuia mai mult pentru a-mi îmbolnăvi trupul cu o boală domesticită de piept şi pentru a-mi sădi în amintiri întâmplări pe care nu le trăisem şi obiceiuri de care habar n-aveam, dându-mi să beau dintr-o poţiune a cărei reţetă nu vroia să mi-o dea, de frică să nu mi se facă scârbă.

Eu însă pierdusem de nenumărate ori grămezi de bani – am fost şi intermediar în comerţul cu diamante – aşa că vă daţi seama cam ce am trăit când s-a întors blestematul de Vasco da Gama din Indii – şi am trăit şi în locuri proaste şi în locuri bune şi am mâncat de multe ori chiar şi gândaci şi viermi, pe vremea când fugeam de pârjolul luptelor cu Francisc I. I-am spus, aşadar, că nu mi-e scârbă de nimic.

Atunci, Paracelsus mi-a mărturisit că poţiunea e preparată din sputa şi trituratul de plămâni al unui bolnav de piept care murise de altceva însă: se umflase cu apă precum butia şi nici măcar pulberea de digitalis lanata cu extract de mătase nu-l salvase de înecul prin hidropizie.

Boala de plămân a amărâtului ăla mi-o oferea, pe lângă prafurile de sasafrax, laureth sodium, cocoyl de India, camphor şi alte câteva încă, de care nu-mi spunea, de frică să nu-i fur ştiinţa doftoricească înainte să...

„Dar amintirile? În ce fel de substanţe o să le vârâţi? Aţi recunoscut că nici n-aţi văzut vreodată atomii de care îmi povestiţi..."

Paracelsus se uită lung la mine şi-mi făcu semn că degetul către tâmpla lui bombată, apoi către ochii şi urechile sale.

„Amintirile sunt aici." Îşi parcurse trupul mătăhălos cu palma şi continuă: „Şi aici. Peste tot în sângele meu. Preţ de o bucată de vreme, cât vei fi bolnav, ai să fii Paracelsus. O să-ţi aminteşti, alături de mine, de copilăria mea. Vei vedea cu ochii minţii Podul Dracului, de peste Siehl, lângă târguşorul Einseideln, unde am văzut lumina zilei... Ai să-ţi aminteşti cum se dansează *hausli* şi ai să vezi minele Fuggerilor din Villach, unde am învăţat de la tata botanica, alchimia şi primele treburi doftoriceşti... Ai să vezi Eghipetul şi Rusia, şi o să-ţi aminteşti de femeia pe care *ai* cunoscut-o la Ferrara, pe când *eu* studiam chirurgia. O să ştii o grămadă de cuvinte noi şi o să te gândeşti la lucruri pe care nici nu ţi le imaginai. Ba, o să ajungi chiar să te crezi Dumnezeu din când în când, pentru că ce îţi ofer eu e să fii Paracelsus! Aşa o să fie, iar tu o să te crezi Marele Stăpân, şi ai să vezi că, prin artă, o să pui natura la treabă!"

L-am crezut. Dar, pentru că habar n-aveam unde o să ducă toate astea, înainte să mă supun experienţelor sale, am mers acasă, l-am mai omenit cu nişte vin, după care i-am cerut voie să scriu aceste

rânduri înainte să-i beau infuzia – nu ştiam cât de mult am să mai ţin minte, nu vroiam să-mi las afacerile într-o situaţie neclară şi vroiam să-mi amintesc, sau dacă n-o să-mi mai amintesc vreodată, să aibă alţii dovada că eu chiar am existat, că m-a chemat Aloys Dietrich şi că am locuit la Augsburg şi Wittemberg în 1531, vreme în care încă îmi treceau diamante prin mână şi aduceam scorţişoară, enibahar şi piper de la factoriile din Indii, că preluam rubine şi safire de la banca Medici ca să le trimit prin curieri siguri la Anvers şi Amsterdam, la manufacturile lui Franconi şi Grassmann, şlefuitori din tată-n fiu.

În felul meu de evreu speriat, creştinat şi nu prea, avusesem şi cu viaţa mea, chiar dacă nu fusese cine ştie ce, numai că, nici rabinul, nici pastorul nu-mi arătaseră, nici în Talmud şi nici în Biblie că pot să trăiesc asemenea peripeţii: Aloys Dietrich să devină peste noapte Teophrastus Bombastus Aureolus Paracelsus.

L-am mai întrebat pe cel ce-aveam să fiu eu, chit că urma s-o aflu fără să mi-o spună, chiar când duceam la gură cupa cu infuzia lui miraculoasă:

„Dar Papii ăia blestemaţi de ce au pus atâţia ani din burtă?"

„Ca să aibă trecut fastuos şi tradiţii, pentru că altfel, cine i-ar mai fi urmat, dacă i-ar fi văzut cât de venetici sunt? Tu i-ai fi urmat?" m-a întrebat.

Am stat puţin pe gânduri şi i-am făcut semn că nu. De unde să fi ştiut atunci că minţea şi că cei aproape 600 de ani scoşi din burtă fuseseră necesari la plămădirea unui popor care, în acele zile, *avea nevoie de o lume nouă...*

Dar, abia după ce am băut poţiunea lui am început să înţeleg câte ceva.

*

... şi scrie-mi, te rog, dacă ai localizat, cât de cât, Baabylon! Prietenii noştri spun din ce în ce mai des că nu avem noi *norocul să figurăm în* aceleaşi *atlase şi că oraşul ar fi dinadins ţinut departe de ochii lumii* voastre...

Nu-mi vine să cred aşa ceva! Cum să fie posibil ca, înconjuraţi de sateliţi de comunicaţii, cu toate continentele străbătute de şosele şi autostrăzi, în ciuda deşerturilor şi a pădurilor de nepătruns, Baabylon, care este atât de mare, să fie dosit *atât de bine încât nimeni să nu-l poată găsi?*

Sunt îngrozită de indolenţa concitadinilor mei, care niciodată n-au avut curiozitatea să privească în orice fel de hartă a lumii, ca

să vadă cum noi nu suntem nicăieri? Á propos... Tocmai prepar flaconul acela, după cum mi-ai sugerat în ultimul mesaj. Sunt sigură că o să-mi fie de folos la întâlnirea de diseară de la restaurantul Adrar. *Am calculat ce efect va avea utilizarea flaconului cu marca* Fatima Axelrod: *Mihrab îl va accepta mâine, fără nici un fel de probleme, chiar dacă eu voi fi cea care i-l va oferi! Mersi tare mult pentru idee, Enpivi! Pe de altă parte, s-a dovedit că ai avut dreptate în ceea ce priveşte faptul că Welserii îl vor vizita pe Cyrus în birou... Drept urmare, am aplicat ideea ta şi am fost excesiv de agresivă cu Eric deşi sărmanul de el avea dreptate în toate privinţele... Oricum, în felul ăsta am obţinut câteva minute de dezorientare, timp în care am reuşit să părăsim sediul postului de radio...*

Îţi mulţumesc *din suflet!*

Sunt nerăbdătoare să primesc mesajul tău! Te rog, răspunde-mi cât mai repede,

Fatima Axelrod

P.S. Mai dă-mi sugestii!!! (mai ales din cele legate de flacoane... Abia aştept să-l dau pe al meu lui Mihrab!)

Ecranul se stinse brusc, ca şi cum computerul s-ar fi resetat, dar aceasta era practica obişnuită a Fatimei: lăsa mesajul să ruleze în reţea până ce cititorul apăsa pentru ultima oară pe tasta *page down*. Din acel moment, documentul mai persista în computer un minut, după care dispărea. Adresa se ştergea şi ea, iar Fatima *îţi* închidea computerul, părăsind acel nod informaţional pentru totdeauna... Data viitoare avea să emită din altă parte.

„Ei?" întrebă Dan, radios. „Ce părere ai?"

„Nu sună a depoziţie. Nu pare o mărturie trăită direct. *Altcineva* scrie despre ea... Şi despre întâmplările la care ia parte."

„Aha..." făcu el, iscodind-o pe Gloria, dar, cum ea nu-i acorda atenţie, exclamă din nou: „Aha!"

Chiar atunci, Fatima *ne* debranşă computerul. Am pufnit în râs. Apoi:

„Nu înţeleg ce-i cu... *cronica* pe care ne-a trimis-o."

„Nici eu." făcu Dan. „Dar mai trimite ea mesaje! O să înţelegem atunci. Până una-alta, îmi vine să cred că... pfuh, cronica pe care am citit-o e mesajul după care alerga disperat Cyrus, pacientul Fatimei..."

„Cine e Cyrus?"

„Cyrus Fugger. Un DJ. Un DJ bogat din Baabylon... Are legătură cu scanningul abisal..." pufni Dan şi se uită la Gloria. „Dacă Enpivi ar fi apucat să primească cronica, ar fi fost fericit!"

„Enpivi a primit tot ce a dorit." răspunse Gloria sec.

„Hmm... N-a primit răspuns la chestia cu flaconul... O avea legătură cu povestea despre amintiri sau decizii induse de germeni?" făcu Dan şi se ridică din scaun, făcându-mi cu ochiul. „Enpivi ştia o mulţime de chestii... Cred că ştia precis şi în ce fel se *utilizează* Baabylon!"

Gloria îl privi din mijlocul încăperii, îngustând ochii.

„Nu vă e foame?" întrebă deodată.

„Ba da!" răspunse Dan grăbit.

Rafalele vântului zgâlţâiau ferestrele. Gloria dispăru în bucătărie fără o vorbă, iar eu am urmat-o, frecându-mi ochii. Dan vine şi el după noi, clătinându-se.

„Butelia e pe terminate. O să mâncăm conserve", ne-a zis Gloria.

Farfuria. Paharele. Sticla cu votcă. Votca e un fel de gin, numai că nu are gust. Până să încep să mănânc, caut prin buzunare, îngrijorat. Nu dau decât peste agenda de telefon. Îl privesc pe Dan, dar el abia dacă îşi înăbuşe un surâs, iar viscolul se porneşte să ne zgâlţâie cu totul; în consecinţă, ne punem pe înfulecat.

„Fatima a mai trimis un document despre întâmplările astea..." zice Gloria.

Iar Dan: „Poate că nu era ea."

Tac şi mănânc. Încep să-mi fac calcule. Încă tac. Poate că nu există nici un risc.

„Cum ţi se pare?" se uită Dan la mine.

„Mi se pare un joc."

„Un joc. Da." face Gloria. „Să accepţi sugestii de la Enpivi. Şi asta e un joc."

„Păcat că nu-i pot contacta pe ceilalţi baabylonauţi." schimbă Dan vorba. „Şi eu îmi amintesc de cealaltă variantă. Se petreceau lucruri similare, dar era... era prea altfel, prea deosebită!"

„N-ai păstrat documentul?" l-am întrebat.

„N-am avut cum... Toate documentele ei sunt virusate, înţelegi? Se şterg singure după două săptămâni şi nu mai rămâi decât cu titlul! Am încercat să le păstrez pe dischete, dar dacă trec cele două săptămâni şi încerci să deschizi documentul, se şterge automat. Unii au cracat virusul şi păstrează tot ce trimite ea, dar eu nu mă pricep la aşa ceva."

„Cere-le programul!"

„Tu l-ai trimite prin reţea?"

„De ce nu?"

„Ţi-am spus... nu suntem singurii care tragem cu ochiul la ce scrie Fatima. Mai sunt şi alţii pe urmele ei... sau ale celor care semnează cu numele ei."

„Zău dacă nu cred că e un joc!" zic. „Reţeaua suportă orice."

Dan înfulecă cu poftă. Şi-o permite pentru că, deşi cabana e loc public, în situaţia de acum virase către funcţionalitatea unui cămin în care nimerisem ca oaspete nepoftit. După un timp, Dan constată:

„Orice ar fi, tu tot joc spui că e. N-ai înţelege niciodată de ce avem mai multe variante pentru aceeaşi întâmplare... Şi ce probleme *ne* pune chestia asta. Aşa că, fac muncă de copist, ce să fac! Fac rezumate după documentele ei, dacă sunt prea lungi. Pe cele mai scurte le copiez ca atare. Din cauza asta mi-e mereu teamă că nu surprind esenţa mesajelor ei... Dacă am scăpat adevărata semnificaţie a anumitor cuvinte-cheie, sau fraze?"

„Mai multe variante pentru aceeaşi întâmplare... Ce poate să fie altceva decât un joc?" Mi-am dres vocea. „Cu flacoanele alea, ce e?"

Dan pufni şi continuă să înfulece fără să răspundă. Gloria însă, îmi explică. Acum vreo două luni, Dan primise un document care descria cum Cyrus era înghesuit de trei persoane în timp ce cumpăra un cheeseburger. Era singur, pentru că se certase cu Fatima cu numai câteva minute mai devreme. De fapt, îmi spuse Gloria, Cyrus precipitase cearta pentru că dorea să-i cumpere Fatimei un cadou de Crăciun(?), iar ea se ţinea scai de el. Nu găsise altă soluţie ca s-o îndepărteze decât să fie mojic. *Totul se petrecuse după ce Cyrus îşi injectase un ziar biochimic, cumpărat pe Segundo Boulevard, de la un automat stradal.*

În 2004 am primit o scrisoare care conţinea un document bătut la maşină. Citindu-l, mi-am amintit de ceea ce-mi povestise Gloria în cea de-a treia seară petrecută la cabana Omu. Hârtiile pe care le-am primit prin poştă nu erau nicicum vreunul dintre rezumatele făcute de Dan: acelea erau scoase la imprimantă şi erau extrem de lapidare, telegrafice cumva.

Se auzi apoi zornăitul monedelor ce curgeau din automat, iar Cyrus extrase o fiolă verzuie din fanta aparatului. Fatima zâmbea. Lui Will i se păru că ar fi avut chef să-l sărute pe Cyrus.

„De ce naiba râde aşa?"

„O fi fericită că n-are febră." replică Will şi clipi cu înţeles spre Cheyenne.

O examinară pe Fatima. Avea şi ea un angiom pe gât, dar abia dacă ieşea de sub gulerul cămăşii albe de mătase. Fatimei îi plăcuse mereu culoarea albă.

„Nu lăcrimează..." comentă Cheyenne, cu voce răgușită. „Nu-i curge nasul... n-are ochii roșii. Are toate motivele să fie fericită." stabili ea și se așeză la loc în scaun. Căută din ochi o oglindă, dar Will nu reușise să închirieze pentru misiune decât un apartament nemobilat. Din oglindă rămăsese doar o urmă dreptunghiulară, palidă, pe peretele din hol.

„Nici Cyrus nu pare atins." remarcă Will și se holbă iar prin binoclu la Cyrus: își suflecase mâneca stângă, dezgolindu-și antebrațul. Aspiră conținutul fiolei într-o seringă, se feri din calea unor tineri Massonic Youth care strigau slogane anti BBB, apoi cuplă seringa la flexula montată în venă și apăsă pe piston.

Vvuuff! – alunecând, sunetul pistonului se auzi în difuzoarele lui Cheyenne, făcându-i pe amândoi să tresară.

„Mda." dădu Cheyenne din cap și roti selectoarele de frecvență. „Îi filtrez în bandă ultrabass. De-aia am auzit seringa..." se amuză ea înainte să strănute de câteva ori la rând. Abia nimeri cutia cu șervețele roz. Se șterse la nas și aruncă șervețelul într-un incinerator. Orice, numai să nu lase urme! Orice, numai să se știe cât mai puțin despre mișcările lor în Baabylon!

„Cyrus nu pare atins." comentă ea. „Oricum, nu e răgușit."

„Ascultă!" spuse Will în microfon și căută din ochi femeia care se ținea pe urmele celor doi. Trotuarul era prea aglomerat. N-o văzu nicăieri. În schimb, auzi răspunsul ei:

„Ce e, Will?"

„Ce și-a băgat Cyrus în vene?"

„O secundă."

Lui Sambora i se păru că deslușește silueta agentei lângă automatul farmacologic. Vocea ei se ridică din difuzoare, din ce în ce mai răgușită:

„Presă biochimică. Numărul de azi din *Microbial News*. Varianta prescurtată."

„De când naiba îl interesează pe Cyrus știrile?" se miră Will și se uită cu coada ochiului la Cheyenne.

Cheyenne se uita într-o oglindă minusculă pe care o scosese din poșetă. În ce o privea, angiomul îi cuprinsese mai bine de jumătate din obrazul drept. Avea o față de indiancă și, de când îi apăruse pata vineție, ca și cum cineva ar fi apăsat-o sub ochi cu un burete muiat în tuș violet, se gândise să-și aplice un tatuaj pe celălalt obraz, ca să echilibreze cromatica figurii.

N-o făcuse. Departamentul Sanitar din Baabylon afirmase că boala este autolimitată și că efectele ei sunt trecătoare. Cert e că, la mai mult de două săptămâni de la debutul epidemiei, ea și Will

continuau să tuşească şi să strănute. Norocul lor că nu trebuiau să facă şi drumuri la WC din oră în oră, ca atâta altă lume. Se interesaseră la Serviciul Medical al Clanului: răspunsul doctorilor fusese tranşant: „Nu rămân sechele. Totul e să treceţi *peste* epidemie. Să scăpaţi cu viaţă, adică..."

Deja, din difuzoarele lui Cheyenne se auzeau din ce în ce mai puternic zvonurile vocilor din preajma ruinelor magazinului BBB Sears. Magazinul fusese aruncat în aer cu două ore în urmă şi era înconjurat de un cordon de poliţişti, pompieri şi paramedici care comentau situaţia în fel şi chip. Clienţii Cazinoului *Noboru*, situat vizavi de magazin, ieşiseră şi ei pe carosabil, în smokinguri, rochii de seară, djellabale de lux şi saronguri de mătase ceyloneză, dându-şi coate şi strigând de la unul la altul. Un tânăr din clanul Kombare, din Casbah, îşi smulgea părul din cap, prosternându-se în faţa magazinului.

Dar, aşa erau toţi emigranţii din Sahara: credeau că şoselele, clădirile, telefoanele şi tot ce altceva mai alcătuia Baabylon, erau animate de djini protectori. Li se închinau cu evlavie de câteva ori pe zi...

Primele care de reportaj trimise de medii se înfiinţaseră la faţa locului. Videocamere, blitzuri şi microfoane – aţintite spre tipi în uniformă ce dădeau din gură concomitent pe cel puţin zece canale video, pe nu ştiu câte posturi audio, fotografiaţi pentru sute de ziare de hârtie şi agenţii de ştiri on-line. Câţiva acceptaseră injecţiile celor de la serviciile de medii biochimice şi se foiau printre dărâmături cu pungile de recoltare minuscule, agăţate de antebraţul drept, la vedere. Erau cei mai tăcuţi. Primiseră o doză de germeni cu tropism pe hipocamp – mai precis, în zonele de memorie recentă. O septicemie uşoară, tăiată din scurt de antibioticele administrate de reporterii din *Nucleotide Media* şi gata. Ultima jumătate de oră trăită de ei se putea revărsa plenar – sunet, imagine, miros, păreri, ipoteze – în punguţele afişate ostentativ, gata de trimis în redacţiile bio.

Erau tipii care îi plăceau cel mai mult lui Cheyenne. Muţi ca peştii. Ceilalţi? Făceau o hărmălaie care o scotea din sărite.

Însă Cheyenne era o profesionistă. Cel mai greu îi era să excludă strănuturile şi tusea care se auzeau la tot pasul; răsuci selectoarele de frecvenţă până ce difuzoarele recepţionară iarăşi respiraţia uşor şuierătoare a lui Cyrus – cea pe care ar fi recunoscut-o dintre mii de alte respiraţii... În definitiv, soţii Sambora erau pe urmele celor doi de mai bine de opt luni.

Am încercat să descopăr pe ce maşină de scris fusese redactat documentul pe care îl primisem. După tipul caracterelor, era o

maşină de scris veche, cu diacriticele specifice limbii române. Mircea m-a ajutat în căutarea mea, dar n-am reuşit să aflăm decât că respectiva maşină era un Mercedes produs în 1937, că fusese comercializată în România în 1940 şi că fusese cumpărată de un medic din Bucureşti care emigrase în Israel, cu întreaga familie, în 1964, an din care urma maşinii de scris fusese pierdută. Pasajul de mai sus a fost deseori discutat de Gloria şi Dan, câtă vreme am fost blocat în cabana Vârful Omu. În mod similar, ceilalţi „baabylonauţi" făceau referiri frecvente la el. Din documentele pe care le-am văzut şi eu în Internet, tot în răstimpul petrecut la cabană, reieşea însă că Cheyenne Sambora este bărbat, nu femeie...) După ce scăpase de Fatima, Cyrus fusese încolţit de cei trei bărbaţi. Scăpase de ei, numai că totul se petrecuse pe stradă, lângă un supermarket de pe Segundo Boulevard, iar el se refugiase în supermarketul cu pricina de unde-i urmărise pe agresori. Aceştia, nu se ştie de ce, nu se luaseră după el, comportându-se ca nişte ordinari hoţi de buzunare.

„Faza cu cheia strânsă în pumn era însă, la fel! La fel!" remarcă Dan după ce Gloria încheie. „Cyrus se pregătise şi atunci să-i plesnească... Iar mesajul de însoţire al Fatimei îi mulţumea şi atunci, ca şi acum, lui Enpivi... Omul ăsta... El chiar se folosea de Baabylon! Pentru ce oare?"

M-am uitat la Gloria, dar ea nu răspunse acestei provocări directe, aşa că am continuat să înfulec.

Fasolea avea gust de cretă, dar era nutritivă. Proteine, grăsimi, etc., în proporţie optimă. Dan zâmbi şi se opri din înfulecat. Vârî o mână în buzunar şi scoase... capsulele de Intal şi flaconul cu Berotec:

„Uitasem! Erau în hanoracul tău. Poate o să ai nevoie de ele..."

Nu m-am grăbit să le iau. Ca s-o fac, trebuia să mă întind peste masă, pentru că Dan le aşezase lângă farfuria lui, astfel încât Gloria să le vadă bine.

„Ce-s astea?" întrebă ea.

Dan mesteca. N-avea cum să răspundă cu gura plină.

Iar eu: „Medicamente."

Mai lipsea ceva, dar nu scot o vorbă. Dan continuă să mănânce. Gloria se îndreaptă în scaun, pune furculiţa în farfurie, îşi sprijină bărbia în palme şi întreabă:

„Ce medicamente sunt astea?"

„Intal. Berotec. Sunt pentru astm."

Înţepeneşte.

„Ai astm?" Aveam. „Şi ai plecat singur pe munte?" Exact. „Am auzit că astmul se moşteneşte."

„Nu totdeauna."

„Cyrus..." face ea. „Cyrus... are și el astm și ia Berotec."
„E o boală destul de frecventă. Iar Cyrus nu-și amintește precis dacă are astm sau nu." spun.
„Are." subliniază Gloria.
„Prea multe chimicale." zice Dan în treacăt. „*Extrem* de multe chimicale. Încet-încet, ne transformăm într-o specie chimică." pufnește el.
Zice asta pentru că a mai păstrat ceva din cele găsite în hanoracul meu.
„Și în varianta în care Cyrus e atacat de cei trei la suprafață... Și acolo scrie că are astm. Că își dă cu Berotec."
Ridic din umeri. Așa se agregă coincidențele, totul fiind întâmplător. Sper.
„Iar Fatima l-a întrebat o dată pe Enpivi dacă n-avea și el, cumva, astm!" insistă Gloria.
„Și avea?" întreb. Gloria face semn că nu. „Tot e bine! Pentru că Cyrus șchioapătă." zic. „Și eu șchiopătez. De două zile încoace." Reflex, îmi masez piciorul care zvâcnește.
„În alte variante, Cyrus nu șchioapătă." face Dan, dar nu-l bagă nimeni în seamă.
„Cred că n-aveai cum să nu vii aici!" zice Gloria deodată și, după cum se uită la flaconul cu spray, sunt sigur că vrea să fac o probă, să vadă cum se administrează medicamentul.
Mă întreb dacă n-are dreptate, dar până una-alta, tac.
„Dacă ți se termină sprayul și faci vreo criză, noi ce trebuie să facem?" întreabă Dan.
N-ar avea ce să facă. Chiar n-ar avea ce să facă. Iar el:
„Vrei să spui că dacă n-ai tubul ăsta la tine... dacă te apucă.... adică..."
„Nu e obligatoriu să te omoare. De regulă, reziști până ajungi la doctor. Acum treizeci de ani nu existau sprayuri din astea și lumea nu murea așa de ușor."
„Pot să mă uit la sprayul tău?" făcu Gloria deodată.
I l-am dat. L-a întors pe o parte și pe alta. L-a clătinat. L-a mirosit. Dădea semne că ar fi vrut să-l bage în gură. M-a întrebat:
„Pot să văd cum merge?"
Putea.
A apăsat pe fundul sprayului și jetul de berotec nebulizat o împroșcă pe buze. Nu schiță nici un gest de surpriză, nu se apără nicicum, nu se strâmbă. Dan începuse să înfulece, de afară se auzi din nou bufnetul pașilor de uriaș, iar Gloria se apucă să citească eticheta de pe tub. Apoi i-l întinse lui Dan:

„Parcă ar fi deodorant." îi zise.
„Nu miroase a deodorant, dar în rest, aşa e..." recunoscu el şi-mi făcu cu ochiul. „Câte grame are?"
„Scrie pe el. Sunt 200 de micrograme de substanţă activă..."
„Aşa puţin!" cască ochii Dan şi apoi mă măsoară din priviri. O face cu conştiinciozitate, de vreme ce Gloria nu se mai satură să se joace cu tubul.
Deodată, mi-l aruncă peste masă, fără să mă anunţe. Îl prind din zbor şi-l bag în buzunar. Dan înghite în sec, ea continuă să mănânce şi, preţ de câteva secunde nu se mai aud decât măselele noastre. Mă întind după flaconul cu Intal şi îl bag şi pe ăla în buzunar. Dar mai lipsea ceva. Mda. Lipsea încă ceva.
„Ştii," se întoarse Dan spre mine, „unul dintre cei cu care discutam despre Baabylon, credea la fel ca tine... Că e un joc. Un site interactiv, sau aşa ceva. Nu l-am cunoscut decât ca *Oni*, dar, tipul fiind meteorolog, am încercat să vorbesc cu el direct, la telefon. Era marocan şi lucra la un Institut din Munţii Atlas, la Faroud-al-Shawah... Cu alte cuvinte, omul ăsta are o identitate precisă. Eh, te-ai fi gândit că un om de ştiinţă o să ajungă să-mi trimită un e-mail, spunându-mi că, citez, *a văzut-o pe Fatima Axelrod într-o cafenea?* Îi văzuse fotografia în Internet şi mie mi-a spus că a văzut-o la Tanger, într-un local ţinut de un francez. Cică îi plăcea nemaipomenit cafeaua pe care o bea acolo... O savura, aşa spunea marocanul."
„Şi altceva, ce-a mai zis meteorologul ăla marocan?" întreb.
„N-a mai zis nimic. A fost prins de revărsarea unui oued în deşert, pe când măsura umiditatea nisipului şi a murit. Aşa mi-a scris un coleg de-al lui. Tot pe e-mail."
„Colegul ăla al lui..." încep.
„Oh, cu tine nu se poate vorbi!" Dan râse, luând-o martoră pe Gloria. „Unii oameni pur şi simplu nu pot să ne creadă! N-au cum!"
„Să *ne* creadă?! Pe *amândoi*?!"
Pentru clipele în desfăşurare, eram prost amplasat. Şi el şi ea îmi ocupau întreg câmpul vizual, iar eu n-aveam cum să privesc în altă parte. Dan forfotea cu furculiţa prin farfurie deşi nu mai avea ce să mănânce. Gloria se ridică, îi luă farfuria şi scurse în ea fasolea de pe fundul conservei.
„Niciodată nu-i ajunge!" zâmbi ea, dar răul fusese făcut.
„Uite," îi zic lui Dan, „cum ai vrea să cred în chestii din astea, din moment ce eu inventez poveşti asemănătoare?"
E interesat. Mestecă mai lent. Gloria mă priveşte şi ea, pieziş.
„Clipurile publicitare, ele sunt poveştile! Un clip publicitar e o minciună de la cap la coadă. Eu ştiu ce-ţi place ţie," mă aplec peste

masă, spre Dan, „eu ştiu ce-ţi place ţie, ştiu la ce te gândeşti noaptea înainte să adormi, ştiu ce-ţi imaginezi, ştiu ce vrei şi ştiu ce visezi..."

Reuşesc să-l fac să se afunde în scaun. O pală de vânt zguduie cabana, dar lui nici că-i pasă.

„Pe urmă, mai ştiu ce vezi. Zi de zi. Ştiu ce trăieşti, zi de zi. Ştiu ce trebuie să faci, de când te naşti, până mori! Când eşti copil, te joci şi vrei jucării, când ajungi la pubertate, te uiţi după fete, când termini cu pubertatea te însori, faci copii, apoi te ocupi de făcut bani, de amante, apoi vine vârsta când te preocupi de putere, plăcerea subtilă a bătrâneţii şi, în sfârşit, ieşi la pensie, citeşti ziare, începi să tremuri, te scapi pe tine din ce în ce mai des şi după aia mori. Aşa arată excursia. Există variaţii pe tema dată, dar sunt măsurabile... Sunt încadrabile în curbe. Oamenii sunt mai puţin deosebiţi decât sperăm noi că sunt."

Dan îşi micşoră ochii.

„Eu nu sunt oricine. Unii dintre noi mai ieşim din tabelele tale."

„O secundă." fac.

O să mint. O să fac precum ţigăncile care dau în cărţi. O să fac precum cei care fac horoscoape. E o problemă de cuvinte aranjate atent. Cum stă Dan? Stă sprijinit de spătar, cu mâinile pe masă, de-o parte şi de alta a farfuriei goale. Ce şi cum e el? E meteorolog, mănâncă repede, se enervează uşor, sare la bătaie pentru chestii care pe alţii i-ar lăsa inerţi, îi place votca Finlandia... ce mai ştiu despre el? – se culcă cu o femeie despre care ştie că s-a culcat până să apară el cu predecesorul lui, deci are un grad de nesiguranţă cum că el nu ar fi *ales*, ci că relaţia lor e rezultatul unui complex de împrejurări. Fiind violent, în context trebuie se fie exagerat de gelos; îi mai plac poveştile pentru că umblă după ele prin Internet, acceptă să lucreze în locuri izolate, e înalt, poartă barbă îngrijită atent deşi aici nu-l vede nici dracu' în afară de Gloria, iar ea nu pare să fie interesată de fleacuri cum ar fi bărbile îngrijite, e curat, e puternic... cum mai e?

E răbdător. Strânge din dinţi. Poartă pantaloni pană clasici. Are...

Oh, pentru început, o să râdă. E aproape sigur că o să râdă.

„Când ţi-ai imaginat-o ultima oară pe Gloria purtând ciorapi de mătase? Când? Aseară? Acum două seri?"

Îmi pare rău, dar râde. De aici lehamitea.

„Nu sunt oricine, e drept, dar o femeie în ciorapi de mătase e totdeauna mult mai sexy. Eşti bărbat, ştii asta foarte bine, nu mă duci!"

Iau şi eu o gură din fasole. E ultima. O să râdă din nou. Şi o să-i facă un semn, nu ştiu ce fel de semn, dar o să-i facă un semn Gloriei.

„Erau ciorapi negri, cu portjartier, iar ea purta fustă scurtă. Fusta era neagră şi foarte evazată."

Uşa de la intrare se zgâlţâi. Balamalele scârţâiră. El râse mai tare şi cuprinse palma Gloriei în mâna lui uriaşă, cu degete puternice – remarc că îşi tăiase unghiile recent. Le şi pilise.

„N-ai haz deloc! Ştii bine că la cum arată ea, aşa i-ar sta foarte bine!"

„Ştii aşa de bine cum ştiu *eu* că i-ar sta ei mai bine?"

Fiind răbdător şi deştept, continuă să râdă. Şi nu numai:

„Oh! Dar tu când ţi-ai imaginat-o aşa?"

Ea nu-şi drege vocea şi nici nu ne spune să terminăm. N-ar face-o s-o pici cu ceară.

„Chiar acum, pentru că mă pun în pielea ta. Tu eşti publicul meu ţintă şi vreau să-ţi vând ceva. N-are importanţă ce, dar vreau să-ţi vând ceva şi am s-o fac! Pentru asta, eu am să fiu *tu* pentru câteva minute."

N-ar fi trebuit să spun asta. Câteodată se porneşte aşa, când fac pe deşteptul. Ştiu cum începe. Cu o răcoare în capul pieptului. În cel mult trei-patru minute o să-mi urce în beregată şi atunci...

„Eu nu sunt individul standard, Filip! Eu nu intru în schemele tale. Sunt distinct. Dar zi înainte! N-avem nimic mai bun de făcut!"

Sau poate că era din cauza frigului? Cred că sunt doar zece grade în bucătăria asta neîncălzită. Îmi privesc degetele. Sunt violete, iar răcoarea din capul pieptului îmi cuprinde încet-încet coastele în strânsoarea ei nenorocită. În curând o să fie mai greu. Dar mai e până atunci. Iar eu vreau să-l văd cum îi în-*gheaţă* odată zâmbetul ăsta!

„Ei, numai că Gloria îşi scoate ciorapii cu extrem de multă lentoare. Aşa a făcut, nu? N-a făcut aşa? Acum două-trei seri... În mintea ta."

O văd cu coada ochiului. Îşi imaginează cum ar fi dacă... sau cum a fost atunci când...

„Dumnezeule! Orice bărbat are fantasme din astea! Mi se par banale. Încă nu-mi vinzi nimic!"

„Ba ţi-aş putea vinde nişte pantaloni clasici, pentru că Gloria, după ce-şi scoate ciorapii, îţi leagă cu ei mâinile de capul patului, lucru pe care tu ţi-l doreşti foarte mult, şi îţi leagă şi picioarele, cu sutienul, iar tu accepţi chestia asta, nu? O laşi să te lege cu ce-i vine la îndemână şi, pentru că asta vrei cel mai mult, dar n-ai curaj să i-o spui, aşa aş scrie un clip pentru nişte haine Hugo Boss, când o să-mi propun să le vând meteorologilor din vârf de munte..."

E un blestem! Bărboşii blonzi îngrijiţi, care stau izolaţi şi care îşi calcă singuri pantalonii pană model fin de siécle... Tipii care se

duc să aducă scaune din încăperile alăturate și care sar la bătaie... Dan încă surâde, dar i-a rămas o mână liberă și apucă furculița cu ea – e un risc, ohoo, e un risc, dar nu merită? Pot eu să-i vând ce vreau, da, sau nu?

„Și mai presupun că în visele tale, degetele picioarelor ei sunt mai subțiri decât în realitate..."

Dumnezeule! A mers mai repede decât oricând! E ca și cum îți bagă cineva capul într-un acvariu și te ține acolo. Tragi aer adânc în piept, dar șuvoaie de apă și alge îți năpădesc gura și începi să hârâi – văd totul ca prin ceață și mă străduiesc să rămân drept în scaun, oh, n-am cum, trebuie să mă întorc cu spatele la ei și asta e rău pentru că Dan și Gloria o să creadă că m-au înspăimântat venele lui care îi zvâcneau pe tâmple, roșii, ce să fac? – mă răsucesc pentru că mai bine mă cred ei fricos decât să mă vadă în halul ăsta și scormonesc prin buzunar după Berotec – îl găsesc, îl scot cât de repede pot, dar deja sunt pe jos, pe dușumea, ei trebuie să zică ceva, poate chiar strigă și nici vântul ăla nenorocit de afară nu s-a oprit, dar eu nu aud decât hârâitul meu și-mi vâr sprayul în gură, e o întreagă tehnologie pe care trebuie s-o respect, un șir de gesturi care mi-au intrat în reflex, precum cele mai elementare acte, precum ale vânătorului care încordează arcul decum vede prada să zicem, numai că eu strivesc în mână sprayul ăla împuțit, îl prind cu buzele și-l sug cam în același fel în care aș face cu sânul unei femei, în același fel în care Dan își imaginează că o face cu...

*

„Am crezut că o să mori." îmi spuse Dan. „Mereu faci așa rău?"

Ar trebui să fac o probă de voce înainte să răspund, pentru că nu vreau să fiu văzut cum mă chinuiesc să vorbesc. Numai că vorbele îmi ies din gură fără efort:

„Nu totdeauna. De regulă îmi vâr la timp berotecul în gură și scap."

„Mda. Acum însă, vroiai să-mi vinzi ceva! D-aia n-ai avut timp."

„Exact. Eram gata-gata să-ți vând pantalonii ăia!"

„Abia ai ieșit din criză. Ce-ai vrea să-ți spun?"

„Că o să cumperi pantalonii ăia."

„În regulă. O să-mi cumpăr o pereche de Hugo Boss."

„Nu vrei să mai mănânci ceva?" ne-o reteză Gloria.

„Aș bea ceva. Un ceai, cred."

Dispare în hol. Rămân singur cu el. Zace în taburetul ăla și mă tot măsoară din cap până în picioare.

„Cât timp ai zăcut... Am fost în rețea. Am căutat informații despre astm." trage adânc aer în piept și scoate din buzunar seringa cu adrenalină. „N-am vrut să ți-o dau pentru că îmi imaginam că e altceva. Nu știam că în caz de forță majoră trebuie să-ți faci injecții din astea."

„N-am avut nevoie până acum." zic și iau seringa. E mică, e gata încărcată, încape într-un buzunărel și e strict necesară.

Gloria forfotește prin bucătărie. Abia o aștept să se întoarcă cu ceaiul ăla. E cel mai infect ceai pe care l-am băut în viața mea.

„Ce mai spunea prin rețea?"

„Că furtuna nu dă semne să se potolească. Că au creat o celulă de criză la nivel european. Vijelia e încă limitată la teritoriul nostru, de fapt, nu trece de Sighișoara, către nord și de Giurgiu către sud... Dar tuturor li se pare ciudată. Zic că e prea limitată ca întindere."

„Și tu ce zici?"

„Eu sunt practician. O înregistrez cât de bine pot." Practician, pe dracu. Își scobise și el mintea, dar nu găsise nici o explicație. „Ziarele sunt amuzante... Vorbesc de un Niño cu punct de plecare local. Descărcări de energie telurică. Chiar și academicienii au intrat în joc. Unii zic că epicentrul furtunii ar fi aici, la noi. La Omu."

Oh, mai auzisem din astea! Merg în reclame sau în site-uri New Age. Vârful Omu, poartă energetică a Terrei, revărsându-se în înaltul cerului – mă rog, sloganuri ocultiste, de care nu-mi permit să fac mișto pentru că aproximativ 30% din publicul cu putere de cumpărare e permeabil la ocultism. E superstițios și îi plac misterele. La fel sunt și eu.

„Au dat vreo dată estimativă când ar putea să înceteze?"

„Tu ce crezi?"

Ne-am uitat unul la altul și am râs. O să ne învățăm și cu asta din moment ce râsul are randament crescut: economisește fraze întregi.

„Încă se mai scrie despre tine." Dan făcu o pauză și zâmbi șmecher. „Știai că o să înceapă furtuna asta?"

„Nu. De ce?"

„Păi, ai dispărut la fix! E o dispariție care mimează o manipulare. Te-ai dat la fund exact când trebuia. Unii fac legătură între furtună și dispariția ta, mai ales că erai pe cale să capeți un post important, la nu știu ce firmă tare..."

„Până să capăt postul, eram pe cale să încasez un șut în cur important."

„D-aia zice lumea că ţi-ai luat tălpăşiţa! Ca să organizezi o licitaţie mai specială. Una în care să intre ca decor şi elementele naturale."

Tac. Când vorbim prea mult, inventăm probleme. Ştie şi el asta. De fapt, lucrurile sunt atât de puţine încât trebuie tranşate direct.

„Andrei... E pe aproape... La Sinaia. A plătit nişte salvamontişti ca să urce încoace. Amicii tăi din Bran ştiau ce traseu aveai de gând să faci, iar Gelu, de la Salvamont, l-a confirmat. Frate-tău a scos din buzunar sute de dolari, dar cei din Sinaia n-au ajuns nici măcar până în platou. Cabinele nu merg, iar de la Poiana Regală în sus nu mai vezi la doi paşi, aşa că s-au întors. Mda... Atunci, tipul care te-a contactat la Bran – Dietrich îl cheamă, nu? – ei, Dietrich s-a dus la Sinaia să vorbească cu Andrei şi cu salvamontiştii. Insista să plătească elicoptere pe care să le trimită după tine pe munte, deşi i s-a explicat că e o tâmpenie. Azi, el şi cu Andrei se întâlnesc cu şeful garnizoanei de la Sinaia. Vânători de munte. Vor să vadă ce e de făcut. Pot să dea de tine, sau nu? Ceea ce mă miră foarte tare, de vreme ce toate ziarele au publicat..."

Se opri. Gloria apăruse pe nesimţite cu ceaiul şi se aşezase pe marginea patului.

„Puteai să mori, dumnezeule!"

Despre Dan. Pe de o parte, o înţelege. A văzut cu ochii lui cum arată o criză de astm. Pe de altă parte, se întreabă de ce participă Gloria la criza mea. Dar găseşte ieşirea:

„Dietrich... Îl cheamă ca pe evreul din cronică..."

„Când îţi spun că e un joc!"

„Ca să fie un joc, înseamnă că e alimentat de cineva de afară, de unul ca tine, ca mine... De unul care te cunoaşte chiar pe tine. Tu ai şti să joci... Baabylon?"

Ridic din umeri, iar Dan îmi face cu ochiul şi zâmbeşte. Dubiile lui s-au dizolvat în replici.

Iau cana de ceai. Mă ridic în fund. Aşa e în astm. Între crize, nu ai nimic. Nimic, nimic, nimic. E boală sfântă. E semn.

„Ce altceva au mai scris la ziar?" îi dau ghes lui Dan.

„Cică ai fi lăsat nu ştiu ce fel de hârtii... La hotel. La Bran. Şi acasă la tine."

Se uită în jos în timp ce spune asta. La fel şi Gloria. Sorb o gură de ceai.

„Mă ocup de reclamă, ştii..."

„Aşa spun şi ei."

Gloria se ridică deodată şi aţinti degetul spre Dan:

„Câtă vreme sunt pe aproape, nu mai deschizi subiectul ăsta!" Apoi, se uită la mine. „E valabil şi pentru tine! Te îngrijesc pentru că ai căzut pe munte. Şi pentru că ai boala asta! În rest, eşti doar un ghimpe de care n-aveam *acum* nevoie! Aşa că, ai să taci şi tu. Aţi înţeles?"

Mi-a făcut un ceai. O să ţin cont de ce m-a rugat. În încăpere s-a făcut şi mai rece.

„Nu ne apucăm să tăiem lemnele alea?" întreb.

Cei doi se uită unul la altul. Dan îmi face semn să mă dau jos din pat.

„Ia! Fă nişte paşi încoace şi încolo!"

Ne umflă râsul, dar eu îl ascult şi fac paşii. Praf de mers se cheamă la oraş, chit că şchiopătez. Îmi prezint tricoul dezurzit care nu ştiu cum de ajunsese pe mine, jeanşii sucăliţi – ohh! – cu mersul le am, zău că le am! E o înzestrare nativă.

„Bine. Termină-ţi ceaiul şi hai!"

Ieşiră amândoi şi i-am auzit foindu-se alături. Unde naiba dormeau? Unde? De când ajunsesem la cabană, nu dormisem omeneşte – leşinam periodic şi habar n-aveam ce se petrece în jur câtă vreme dispăream pe celălalt tărâm. Mă uit la celelalte priciuri. Sunt impecabile, dar cu unul ca Dan nu poţi să te aştepţi la altceva. Era în stare să încoloneze şi norii de pe cer.

Termin ceaiul şi mă înfiinţez în bucătărie. Erau îmbrăcaţi de nu li se mai vedeau decât feţele. Gloria îmi întinse o parka îmblănită, un pulover şi o căciulă.

„Îmbracă-te ca lumea! Am fost afară şi crapă pietrele!"

Dan smuci uşa. Mi-am tras în mâini nişte mănuşi cum nu mai văzusem niciodată: erau kaki, militare, şi aveau *trei* degete: unul pentru degetul gros, altul pentru arătător şi mijlociu şi cel de-al treilea pentru inelar şi degetul mic. Ştiu că odată, după ce voi fi scăpat de acolo, o să mi se spună că primisem mănuşi de artilerist, dar asta se va întâmpla mai târziu, mult, mult mai târziu.

Apoi am ieşit din cabană, pe urmele lui Dan.

Toată chestia de afară a căzut peste noi; zăpadă, pale de aer izbind ca berbecii, lame de gheaţă tăioase şi vuietul huruind printre stânci. Dan se propti în troienele care îi ajungeau la brâu şi se apucă să croiască drum cu lopata. Zăpada cădea în vârtejuri groase de parcă se surpa văzduhul. Gloria îmi trage una peste umăr, îmi dă o lopată şi încep să sap şi eu.

Ajungem la colţul cabanei şi mă mai liniştesc. Puteam săpa la fel de bine şi fără să mă dau de ceasul morţii. Facem dreapta şi ne strecurăm în spatele cabanei, aplecaţi de mijloc, târându-ne printre

vârtejurile vâjâitoare de nea, prin nămeții din ce în ce mai înalți. Gloria tropăie după noi bătătorind troienele: curge atâta zăpadă din ceruri, încât e obligatoriu ca cineva să parcurgă drumul în permanență, pentru ca ninsoarea să nu-l acopere la loc.

Iar mă simt izbit în umăr. Mă întorc. Abia reușesc să văd chipul Gloriei. Strigă ceva, dar n-aud nimic.

„Ce-i?" urlu.

Ea doar se uită la mine. Durează câteva secunde. Își mijește ochii – seamănă cu o lupoaică, așa cum se uită acum. Parcă ar recunoaște ceva, privindu-mă, apoi se apucă iar să tașeze zăpada. Mă răsucesc ca să mă țin după Dan care între timp avansase și iar mă apuc să dau zăpada la o parte.

Ajungem în sărăcia de depozit. E țăndări. Acoperișul i-a zburat, pereții sunt fărâmați, câteva folii de tablă ruginită zăngăne, bătute de vijelie, iar doi stâlpi de lemn putrezit scârțâie, gata-gata să cadă în nămeții apretați. Numai stivele de bulumaci acoperite de gheață au rămas la locul lor. Dan se foiește încoace și încolo până ce găsește un trunchi acoperit de zăpadă și dă să se apuce să-l dezgolească. Toporul a înghețat în stiva de lemne, iar el trebuie să-l smucească pentru ca să-l smulgă din încleștarea gheții. Dumnezeule!... Bufnetul pașilor! Se aude clar din spatele stâncii, amestecându-se cu șuierul viscolului! Mă uit în jur și încerc să *te* văd – zgomotul se aude din ce în ce mai aproape, dar nu văd nimic. Totul e cenușiu și întunecos.

„Ești sigur că ai mai spart lemne?" întreabă Dan.

Vorbește așa de tare încât Gloria tresare și se încordează ca un arc, gata să sară de acolo de sus, între noi. Se liniștește însă când vede că așez lemnul pe buturugă. Dan se sprijină de capră și se chiorăște la mine ca la examen. Sau poate că își trage sufletul. Sau poate că se uită în jur deși nu are la ce.

Zduf! Zduf! – tăișul toporului desface fibrele înghețate. Iau barosul și izbesc de două-trei ori în măciulia toporului, până ce lama i se afundă mai bine de jumătate în lemnul înghețat. Apoi salt totul, răsucesc lemnul în aer și *zblam! zblam! zblam!* – îl bușesc de buturuga groasă până ce-l crap în două.

La un moment dat, auzind iarăși bufnetul înfundat al pașilor care aleargă undeva în spatele meu, mă răsucesc brusc. Ceilalți n-au cum să *ne* vadă: Dan se chinuie să târască un bulumac și să-l urce pe capră, iar Gloria e dusă cu un transport la cabană.

Acum am să-*l* văd! Nu mai are unde să *se* ascundă și am să-*l* văd!...

E acolo. Mă iscodește, ascuns îndărătul pereților pe jumătate dărâmați. E doar o umbră – puțin mai întunecată decât viscolul. Preț de câteva clipe n-o să aibă decât forma asta. Apoi, prin vârtejurile

cenușii ale vijeliei, perforează două luminițe apropiate, galbene, strălucind palid, suspendate la jumătate de metru deasupra solului. Se concretizau încet-încet, tot mai strălucitoare, ca niște minuscule lămpi oblice cu halogen. Ca niște ochi de lup. Sau de câine sălbatic.

Mă priveau, cum altfel? De unde? Aveam s-o aflu zilele astea...

Acum, că *l*-am văzut, în sfârșit, aș putea să nu mă mai opresc din spart lemne. Când și când mă uit la stiva din care Dan scoate bulumacii. E din ce în ce mai mică, dar nu știu de câte lemne e nevoie ca să trecem peste cumpăna asta meteorologică despre care nimeni n-are habar cum a apărut.

Dacă n-o să se termine niciodată? Dacă o să viscolească de acum încolo mereu? Dacă a început o nouă eră glaciară? Dacă ne pregătim de *big crunch*?

„Gata! Ajunge!" aud răcnetele lui Dan.

Gloria apăruse și ea. Avea chipul îmbujorat și ochii căzuți de oboseală. Ne făcu semn să săltăm lemnele rămase și să ne luăm după ea.

Pe Dan îl umflă râsul și strigă la Gloria:

„N-a mințit. A mai spart lemne. Și nici crize n-a făcut!" E tare vesel. Se întoarce la mine. „Da' te văd eu diseară de ce-o să fii în stare! Bine că n-ai rămas fără aer p-aici!"

Pornim spre cabană. Pașii *lui* se mai aud o dată, dispărând îndărătul stâncii. Dan tresare, iar Gloria se răsucește brusc:

„Ce Dumnezeu?...."

Îl simt privirea. Îmi cade în spate, dar o simt precis, ca două vârfuri de ac. Dacă nu m-aș întoarce să-*l* iscodesc, ar fi în stare să creadă că mi-e frică, sau așa ceva, ceea ce n-ar fi neadevărat, pentru că îmi e frică.

Așa că mă întorc. Bineînțeles că ochii *lui* sunt acolo. Pisica din Cheshire rătăcită în troiene. Dar nu e pisică, știu că nu e pisică, dumnezeule!

Apăruse, în sfârșit. Se lăsase văzut, până la urmă!

Mă găsise și tare mi se făcu frică să nu fi fost Dietrich cel care-l trimisese pe urmele mele.

*

În cameră sunt peste 20 de grade, am pe mine două rânduri de pături tari, dar mă cutremur din creștet până în tălpi. Ferestrele clănțăne fără oprire, iar în hol, tastele computerului clăpăne nebunește. Afară e beznă. Lampa de petrol de pe dușumea răspândește o lumină cleioasă.

„Pune-i supa în cană și dă-i un pai... E mort de oboseală..." îl auzii pe Dan de alături.

„Nu mi-e foame. Vreau doar să zac."

N-au zis nimic. Continuau să mănânce: lingurile și furculițele se tot ciocneau de farfurii, înghițeau, beau apă, sorbeau votcă etc. Apoi apăru Gloria în cameră, cu cana, cu paiul și cu tot ce mai însemna protezarea mea.

Brusc, aud tastele computerului. După câteva clipe, Dan începe să fredoneze.

„De unde naiba ai știut de chestia cu degetele?" întreabă Gloria în șoaptă.

„Ah, degetele?!" Dau să ridic din umeri, dar simt cum mușchii îmi iau foc.

„Știi, când m-am dezbrăcat prima oară în fața lui, l-am văzut că se tot uita la picioarele mele! M-a întrebat: *ai mers mult în picioarele goale când ai fost mică*? Am râs și i-am spus că da. Atunci, el mi-a spus că dacă aș fi umblat încălțată, aș fi avut picioare mai subțiri. *Degetele, mai ales, sigur ar fi fost mai subțiri* – zău că așa a spus..." abia acum făcu o pauză și trase cu ochiul către priciul în care dormeau. Șopti, răgușită: „Chiar ai fost leșinat tot timpul?"

„Ba m-am prefăcut! Îmi place să trag cu urechea."

Îmi vâră paiul între buze cu un gest brusc.

„Bea! Mănâncă! Altfel, aici o să-ți putrezească oasele!"

Îmi dă să beau și să mănânc. N-am chef să putrezesc în duhoarea de fum, de oțet și de petrol de la Omu... Fir-ar să fie! Gloria îmi tot face frecții cu oțet și spirt – e un slogan public, cică îi ajută pe oamenii obosiți și bolnavi.

La un moment dat, se oprește. Examinează cana. Zice:

„De mestecat, poți să mesteci."

Pot.

Ea dă din cap și dispare în bucătărie. Dan strigă la mine.

„Dietrich și frate-tău... L-au convins pe comandantul de garnizoană... Trei plutoane de vânători au plecat acum două ore din Sinaia. Poate că scăpăm naibii. O să te care de aici și noi o să ne vedem de treabă ca înainte..."

„O să vă lase provizii."

„Pentru doi oameni, ajung și astea pe care le avem." zice el.

„Nici tu nu crezi că vânătorii or să ajungă aici." îi suflă Gloria trecând pe lângă el. „N-au cum. M-am uitat afară... Nici cu buldozerele nu trec!"

„Ascultă..." zice Dan într-o doară. „Dietrich ăsta care te-a contactat pe tine e tot evreu?"

„Habar n-am. Vorbeşte bine româneşte."
„Toţi evreii adevăraţi vorbesc bine româneşte." zice el şi îşi reia clăpănitul.

Gloria face un gest de lehamite şi mă hrăneşte din nou; cu furculiţa de data asta. Ceva nu e în regulă, însă. Nu ştiu ce. Privesc pe geam deşi n-aveai cum să apari acolo, să *te* uiţi la mine pe fereastră. Mă gândeam însă că remarca lui Dan referitoare la Dietrich *te* adusese iarăşi prin preajmă. Ştiu ce-*ţi* place, ştiu ce cauţi...

Iar Gloria, în şoaptă:

„Deci, îţi place să tragi cu urechea."

Am gura plină şi îi fac semn că da. Ohoo, ce-mi mai place să trag cu urechea!

„Ţi-am mai spus: eşti un mare şmecher. Mare, maare, şmecher! În plus, şchiopătezi ca tipul ăla din Baabylon, iei Berotec la fel ca el şi îţi place să tragi cu urechea la ce fac alţii, aşa cum şi el se uită cu binoclul la alţii."

„Şi mai cunosc şi un Dietrich!" schimb vorba.

Gloria nu mă băgă în seamă însă. Emigrase în gesturile ei utilitare.

Ce se întâmpla atunci în cabană? Eu mestecam. Ea mă îndopa. Dan umbla prin reţea. Focurile ardeau. Lampa abia dacă lumina. Iar în jurul cabanei: turbioanele de zăpadă. Iar în turbioane: *tu*, trezit de apariţia lui Dietrich.

„Ascultă," şopti ea, cu voce gravă, „dar mie, mie nu vrei să-mi *vinzi* nimic?"

Când mesteci, te prefaci fără efort. Pretind că mestec cu greu. Dau din picioare ca să am prilej să mă schimonosesc de durere. Iar ea, şi mai încet:

„Mie, *cum* mi-ai vinde?"

Abia acum e momentul s-o privesc. A existat maniera Rudolph Valentino, Clark Gable, Richard Gere, Leonardo di Caprio, Napoleon, Da Vinci şi Carol II Stuart. Numai cine a făcut clipuri publicitare ştie cum m-am uitat atunci la ea.

„Ah..." se retrase Gloria uşor. „Eşti aşa de sigur?"

Extrem de important e să fiu atent la tastele lui Dan: pocnetul lor ritmic trebuia să nu contenească pentru că mai aveam nevoie de zece-cinşpe secunde ca să închei exerciţiul.

„Înseamnă că-ţi trebuie un masaj, prăpăditule!" lansă Gloria şi se ridică de pe pat. „Hei! Omul ăsta are nevoie de un masaj. Altfel, putrezeşte aici!"

„Ce naiba, Gloria! Ce naiba? Hai că am ajuns aproape. Ai puţină răbdare!"

„Bine. Atunci o să i-l fac eu." stabili ea şi dispăru în bucătărie cu farfuria din care abia mâncasem. Dan bate din ce în ce mai tare în tastatură.

„Ziceai că ai gin..." strig eu şi, fir-ar să fie, am vocea prea răguşită, pentru că Dan se opreşte pentru câteva clipe din lucru. Gloria se întoarce cu o sticlă de spirt într-o mână şi un burete în cealaltă. Dă păturile la o parte, le pune pe prici, împăturindu-le elegant, sistematic, apoi ia o pauză în care se aude bufnetul paşilor de afară şi plesnetul liniştitor al tastelor computerului.

„Pe burtă!" îmi ordonă.

O ascult şi simt pe spate jetul de spirt rece. Durerile erau atât de mari, încât am început să gem.

„Mai încet!" apuc eu să horcăi.

Se aud paşii lui Dan, însă Gloria continuă treaba începută, cu mai multă lentoare decât trebuie, lucru explicabil de vreme ce Dan s-a oprit lângă pat. Palmele ei îmi patinează pe piele, agăţând când şi când cu buricele degetelor muşchii dureroşi, stăruind asupra zonelor contractate. Mă trage de braţe şi, la un moment dat, îmi propteşte genunchiul între omoplaţi şi mă trage în sus de umeri – articulaţiile îmi trosnesc şi gem – tipa asta chiar se pricepe la masaje, uite-o că acum îmi ia tricepşii la...

„*Fuck* eu mai departe!" pufneşte Dan. „Ăsta trebuie frământat precum coca, dacă vrem să-l mai folosim... Ăia cu banii şi cu trupele lor o să mai întârzie. Până vin ei, mai bine-l aduc pe *el* în stare de funcţionare."

Masează mai bine decât ea, dar nu de asta aveam chef! Atingerile. Am prilejul să le compar – femeie vs. bărbat. Aceeaşi interacţiune fizică. Presiuni. Oase trosnite, muşchi frământaţi şi piele strivită. Gloria avea şi ea forţă suficientă şi mă întreb: oare ce s-ar fi întâmplat dacă el i-ar fi luat locul fără să-mi dau seama? Pe muţeşte. Dacă aş fi fost ameţit de tot. E doar un masaj, însă cum aş fi reacţionat?

„Ascultă, Filip!" zice Dan deodată. „Cine naiba eşti tu de te caută toţi ăştia? Costă o grămadă de bani să sui pe munte trei plutoane de vânători..."

Îmi pisează spatele acum, etalând fibră cu fibră.

„Oamenii îşi imaginează că le aduc mulţi bani. Mai mulţi decât au. Mai mulţi decât le aduc alţii."

„Aha... Dar atunci, de ce?..."

Nu se putea abţine. Însă Gloria se apropiase cu buretele şi i-l întinse, imperativ. E înzestrată nativ pentru a da comenzi nerostite. Dan oftă – se apucă să mă frece pe spate cu gesturi largi.

„Doamne, ce slab ești!" exclamă. „Cum naiba de-ai spart lemnele alea?"
„Ce era să fac?"
Se lăsă cu toată greutatea pe spinarea mea până ce îmi pocniră vertebrele.
„Mda. Nu ești om de munte. Nici de spart lemne. Te pricepi să faci bani... Numai pentru alții, sau și pentru tine?"
„Și, și!"
Inspiră brusc, gata să zică ceva, dar se abține. Trec câteva secunde. Mă plesnește din ce în ce mai repede și mai tare. Îmi place să fiu masat și sunt obișnuit cu manevrele astea... Mircea, care e mai puternic decât Dan, are damblaua să maseze lumea, așa că am profitat cât am putut de pe urma lui.
El nu mă lovise niciodată atât de tare.
„Bani, deci!" zise Dan, izbind tot mai puternic. Până și priciul se zguduie sub loviturile pe care mi le aplică. Mă doare, dar un om masat geme oricum. Am continuat să mârâi și să horcăi, iar el nu s-a lăsat.
A ajuns la picioare. Parcă le înnoda! Și iar s-a apucat să mă plesnească, în felul ăla al lui.
„Da' știi să faci și alte chestii..."
„Ce alte chestii?"
„Tot soiul!"
E din ce în ce mai încrâncenat. Se simte după cum mă plesnește.
„Hei!" făcu Gloria. „Vezi că o să rupi ceva în el!"
Iar eu: „Nu, nu! Lasă-l! E excelent!"
Mă omora, nenorocitul! Buf-buf-buf! Treptat, mă transforma în sacul lui de box, un sac de box viu, care se abținea să nu strige. Buf-buf-buf! Se oprea să mă șteargă și să mă frece cu spirt, și după aia, iar: buf-buf-buf!
„Soția ta..." reluă el, „a venit și ea la Sinaia. Ești căsătorit de mult?"
Abia pot să-i răspund și vocea îmi trepidează:
„De șase ani."
„Ai copii?"
„Nu."
„Ciudat. Bani ai, lumea are nevoie de tine, nevastă-ta e îngrijorată, ce nevoie mai aveai să pleci pe munte? Sau aveai nevoie de izolare ca să utilizezi eficient..."
„Ce să utilizeze eficient, Dan?" i-o reteză Gloria.
Ultima lovitură m-a făcut să icnesc și cred că dacă n-aș fi avut mușchii făcuți pastă de la spartul lemnelor, aș fi zvâcnit. Dan s-a

oprit şi s-a aşezat pe marginea patului, aplecându-se către mine. Mi-a spus în şoaptă:

„Ai şi duşmani, ştii, nu?"

„Cum naiba să n-am duşmani?"

„Eh, nu prea mai ştiu cum e la oraş, că am plecat din Bucureşti de opt luni... Duşmanii au rămas la fel de perfizi?"

„Bineînţeles. Altminteri, sunt oameni de lume. Ne înţelegem bine. Dăm mâna. Zâmbim şi facem conversaţie. Ne vedem la petreceri sau în interes de serviciu."

„De-aia ai plecat pe munte?" întreabă el iar, făcând-o pe Gloria să pufnească în râs:

„Voi chiar credeţi că mă fraieriţi! Credeţi că nu-mi dau seama? V-am spus să nu mai faceţi nici o aluzie la chestia *asta*!"

„Omul ăsta se pricepe şi la altceva decât la făcut bani, dar uite că nu se lasă..." lansează Dan, iritat. Dar vorbea pentru o altă buclă de evenimente.

„Şi tu, tu de ce-ai plecat pe munte?" apuc eu să întreb, răsucindu-mă cu faţa în sus.

Zâmbeşte.

„Aceeaşi poveste. Mai mult sau mai puţin. Numai că eu nu le-am lăsat nici un fel de semne! Şi nici nu mi-a oferit nimeni vreun job înainte să plec!"

Gloria se apropie de prici şi, strecurându-se între mine şi el, se apucă să mă învelească.

„Să nu răceşti!"

The New Radicals! Computerul se aude din hol, iar Dan îmi face cu ochiul:

„Se zice mersi!"

„Mersi!"

Dispare. Păşeşte triumfal, emanând satisfacţie, dar ce-mi pasă? În ce o priveşte pe Gloria, ea se poartă feminin, nu? Cred că e feminin să înveleşti lumea obosită sau bolnavă. Feminin sau matern, nu sunt sigur.

„Ţi-am vândut până la urmă ceva, chiar dacă tu n-ai vrut să cumperi!" îmi strecoară. „Dar n-a fost decât pe jumătate." Iese din încăpere, chiar când Dan exclamă:

„Amicii de la Uppsala! Ha, haa!" e încântat. „Vino să vezi! Vino-ncoa!" strigă la Gloria.

Se aude şi exclamaţia ei şi încep amândoi să comenteze, agitaţi, mesajele trimise de amicii lor de la Uppsala, năuci ca şi ei, stafii bezmetice care umblă prin computere în timpul programului de lucru... Din ce spun Gloria şi Dan, reiese că Cyrus a început să se *mişte* –

nu-mi e clar: cum adică, să se *mişte*? – că cei de la Uppsala sunt din ce în ce mai siguri că şi el şi-a dat seama că e ceva în neregulă cu oraşul în care locuieşte deşi, îi atrage Gloria atenţia lui Dan, Cyrus fusese primul care începuse să se *mişte*, nu Fatima, dar cei de la Uppsala parcă ar fi simţit disputa dintre cei doi pentru că se grăbesc să trimită un al doilea document, unul în care Fatima descria cum Cyrus se claustrase deliberat într-un apartament din Hale, acesta fiind motivul pentru care ajunsese ea să-l trateze.

„Vezi? Vezi?" se ambala Dan, încântat. „Cum să se mişte tocmai el?...." şi se apucă să citească cu glas tare documentul suedezilor, care îi dădeau dreptate: „*Cyrus locuieşte de un deceniu în apartamentul lui pe care nu-l părăseşte decât ca să iasă la servici. Fatima, indiferent de poziţia pe care o are în raport cu el în diferitele documente, se ocupă de rezolvarea claustrofobiei lui...* Vezi?"

„Aşa o fi, numai că cel ce se *mişcă*, cel ce caută, e el, nu Fatima! Ea doar ne scrie! Aminteşte-ţi de varianta în care Cyrus e atacat de cei trei, în timp ce cumpăra cheeseburgerul! De ce crezi că-l urmăreau cei din serviciul de securitate al Corporaţiei?"

„Varianta aceea e mult prea încriptată, ai recunoscut-o şi tu! Nimeni n-a desluşit ce vroia Fatima să spună cu ziarele acelea biochimice... Îţi faci o injecţie, tragi un scurt frison şi pac! – ştirile ţi se descarcă în minte, aduse de microbii ăia..."

Dar Gloria: „Încriptată sau nu, fantastică sau nu, Cyrus e cel care se întreabă ce se întâmplă cu Baabylon, nu ea! Ea doar înregistrează. Şi ne scrie nouă."

„În principal, îi scria lui Enpivi... E singurul căruia îi adresa mesaje personalizate."

„De unde ştii ce mesaje primesc ceilalţi?"

Nu se înţeleg. N-o s-o facă niciodată. La asta mă pricep cel mai bine: să desluşesc semnalele subliminale din conversaţii. E un blestem.

Până la urmă, cad la învoială asupra faptului că Cyrus începuse să se *mişte* prin oraş. Să caute. Devenise activ, în sfârşit, după ce ani de zile aşteptase în apartamentul lui din Hale. Ceea ce, spuneau cei de la Uppsala, era semn că lucrurile se precipitau în oraşul pe care nimeni nu reuşise să-l localizeze. Tot cei de la Uppsala se plângeau că nu pot transmite celorlalţi baabylonauţi documentul cel mai recent lansat de Fatima în reţea: pretindeau că se şterge de sub ochii lor, pe măsură ce-l citesc – şi din acel înscris electronic se deducea că evenimentele intraseră rău de tot în viteză în oraş. Epidemia din Baabylon – Gloria şi Dan erau la curent cu ea, dar eu nu pricepeam pe atunci ce va să zică asta – se întindea fără putinţa de a fi oprită, de parcă milleniumul începuse sub forma unei gripe violente. Pe de altă parte,

duşmanii lui Cyrus se aflau deja pe urmele lui, ba chiar, unul dintre şefii Corporaţiei cu care Cyrus era în conflict, îi oferise un job în cadrul Corporaţiei, fie ca să-l cumpere, fie ca să-l potolească cumva... Numai că Cyrus ar fi trebuit să ucidă pe cineva în schimb.

„Să ucidă?!" se miră Gloria. „Păi, Cyrus nu e DJ?"

„În documentele mai vechi nu e DJ!" îi reaminti Dan.

Aveam să aflu că documentele trimise din Baabylon erau într-atât de incoerente încât, deseori, cei ce le primeau se întrebau dacă făceau referire la aceleaşi persoane. După cum scria un utilizator din Liban, un oarecare *Oni* Analyser, inconsecvenţa personajelor era, cel mai probabil, o măsură suplimentară de precauţie pentru a se pierde urma corespondenţilor lor din realitate.

Şi Gloria:

„Gripă ziceau? Ia caută tu în ce oraşe a început o epidemie de gripă! O epidemie atât de puternică nu trece nevăzută, nu? Scrie de ea în ziare, vorbeşte lumea la TV..."

Tastatura croncăni ca o ciocănitoare apucată. Vijelia de afară nu mai conta: excitat, Dan parcurgea adresă după adresă, exclamând, chiuind. Nici măcar palele de viscol tot mai puternic, cutremurând cabana cu totul, nu-l puteau opri.

„O gripă ca asta a început la Hong Kong..." zise el după câteva minute.

„Toate gripele încep la Hong Kong. Vezi care sunt oraşele în care sunt cazuri cu diaree, tuse şi cu petele alea de care ne-au scris!"

Îi înţeleg... Cineva se joacă cu ei. Ştiu asta pentru că fac clipuri publicitare şi mă joc cu ce îşi imaginează lumea. Cu idei îi legi. Împachetează-le frumos şi o să creezi un popor ales şi credul pentru uz particular! Dar tot pentru că fac clipuri publicitare, mi se pare că văd ochii aceia aurii în cadrul ferestrei şi, pe când mă străduiam să *te* văd mai bine, îl aud deodată pe Dan:

„O euthanasie! L-au angajat să provoace o euthanasie şefului cel mare... Dacă Cyrus e de acord cu propunerea lor, înseamnă că o să afle ce face BBB cu adevărat, şi o dată cu el o să afle şi Fatima şi aşa vom afla şi noi..."

„Un DJ?! O euthanasie?!" Gloria era de-a dreptul plictisită. „Uite! Caută când îţi spun, care sunt oraşele unde are loc o epidemie cu febră, tuse, diaree şi... pete pe piele! Trebuie să fie un oraş mare care îşi închide aeroporturile! Asta să cauţi! Altminteri, cred că cei de la Uppsala au încurcat personajele..."

Mă dau jos din pat. Tot corpul mă doare şi o iau cu chiu cu vai spre fereastră – luminiţele aurii se sting încet-încet, dizolvându-se în şuierul vijeliei. Mă proptesc în ramele ferestrei, dar nu mai văd

nimic, afară e beznă neagră. Aş putea să fac un bilanţ: sunt blocat la cabana Omu alături de un bărbat impulsiv, sunt pe cale să fiu atras de o femeie din cauză că mă hrăneşte cu paiul la pat, am impresia că văd ochi care se uită după mine. Oh! E meritoriu să-ţi alimentezi micile nebunii, dar măcar nu scăpa frâiele din mână!

Răcnetul lui Dan mă face s-o iau cum pot către holul în care el şi Gloria se chiorăsc în sticla ecranului.

„Ce zi! Doamne, ce zi!" nu mai conteneşte el în timp ce îmi fac apariţia în hol, drapat în cearşafurile umede, mirosind a alcool, oţet şi transpiraţie – sunt un Cezar storcoşit, pe la Idele lui Marte, după ce a spart o stivă de lemne, dar înainte să primească mesajul lui... Pomponius Mela, de la Ericsson? G.W. Cinna, de la Mercedes Benz? Pfuuh! Nu mai ştiu cine-l avertiza pe Julius C. în clipul ăla! Cel mai mult şi mai mult, aş vrea acum ca Gloria să-mi spună că o să răcesc şi să mă duc dracului înapoi în pat, iar eu să spun că nu, că rămân pe loc, şi atunci ea să facă o figură din aia de-a ei, ca să mă *oblige* să mă înfofolesc, dar ea n-o face, de vreme ce un document nou, unul abia azvârlit de Fatima în reţea, îşi recompune literele, propoziţiile şi frazele în sticlă.

„Mai caută când îţi spun: e vreun oraş care intră în carantină?" insistă Gloria, dar se înmoaie brusc, citind primele rânduri ale mesajului Fatimei.

Îmi iau singur scaunul pentru că nu mă bagă nimeni în seamă. Mă înfăşor în cearşafuri şi, aruncat la gunoi precum o otreapă, citesc alături de ei. E cald. Focul din sobă trosneşte de zici că teracota o să plesnească naibii şi noi o dată cu ea, înainte să ne termine palele de viscol ce izbesc zidurile cabanei.

„Oh!..." făcu Gloria. „E despre femeia aia... Patra Nogales. Cea la care se uită Cyrus cu binoclul..."

Îmi dreg vocea. Poate că Gloria o să-mi explice şi mie ceva, că din dialogul ăsta nu pricep mare lucru; sunt un baabylonaut începător – abia ce-am început să mă gândesc la Baabylon cu doi *a*...

Dar nu sunt băgat în seamă. Au plonjat amândoi *acolo*. Aşa că, în hol rămân doar eu în calitate de om viu; lângă mine mai sunt două carcase din carne şi oase prelingându-se de-a lungul cablurilor telefonice până hăt! – pe fundul Oceanului Atlantic, înainte să se dizolve în cipurile răspândite pe cele cinci continente.

Treptat, o iau şi eu pe urmele lor.

*

Patra găsise două site-uri Radio Umma Nord. În nici unul din ele nu figura telefonul de la care Joseph Welser purta conversaţia

dezvăluită de Mihrab. Luând-o pe urmele lui Fugger, găsise trei site-uri ce îi purtau numele; primul era întreţinut de fani, al doilea era un magazin on-line de CD-uri, casete şi discuri vinyl şi al treilea, oarecum bizar, era susţinut din bani proprii de un cercetător în istoria muzicii, profesor la Universitatea din Ostmark. Dar telefonul de la care se auzea bătrânul Joseph nu era de găsit nici aici. Patra lunecă mai adânc şi dădu peste Fugger în alte noduri ale reţelei: unele erau grupuri ce discutau problemele de copyright ale DJ-ilor care utilizau teme consacrate în remixuri, altele aparţineau unor case de înregistrări, altele erau bănci de sunete şi, în fine, altele promovau muzica house, industrială şi alternativă. Abia aici găsi numărul de telefon: se afla într-un site denumit *Dilute Nation Alt.* şi aparţinea unui ins cu numele de Sebastian A. Corn.

Patra încremeni descoperind cine administrează site-ul. Simţi un abur răcoros cum i se adună în stomac. „Chiar tu să fii?..."

Încă de la intrare, Sebastian A. avertiza că site-ul e *locuit* de persoane reale – moarte sau în viaţă – şi îi ruga pe vizitatori să lase informaţii suplimentare despre cei ce *trăiau* electronic în acel „site în care fiecare dintre noi ar trebui să recunoască matca pe care vor să ne facă s-o uităm" – după cum lansa el un îndemn echivoc.

Pe prima pagină a site-ului figura numărul de telefon de la care se auzea vocea lui Joseph.

Click! – pe numărul de telefon. Patra auzi iarăşi jumătatea de dialog. Portretul lui Joseph era afişat de fiecare dată când îi venea rândul să vorbească, în fundal foşneau hârtii, se auzeau rafalele unei maşini de scris, claxoanele de pe stradă şi tusea mirată a altor personaje. Patra intră în joc şi dădu răspunsurile, pe cât de bine şi le amintea din mica reprezentaţie a lui Mihrab...

După mai puţin de un minut, încheie conversaţia auzită la birou şi *Dilute Nation Alt.* o recompensă, afişând un portal medieval care se deschise scârţâind... Eric bănuise corect. Telefonul şi jumătatea de dialog purtată de Joseph erau suportul unui joc cu finalitate bizară: generarea unor răspunsuri cât mai apropiate de replicile reale – înregistrate clandestin după o convorbire ce avusese loc efectiv, după cum anunţa Sebastian într-un icon – te ducea tot mai adânc în site, în pagini din ce în ce mai bine ascunse.

Mihrab! S-a jucat *cu noi*? se întrebă Patra, intrând în straturile profunde ale *Dilute Nation Alt.*, dar uită de toate când *recunoscu* imaginile din visul ei... Site-ul devenise o peşteră în care întâlneai oameni celebri. La intrare aştepta Da Vinci, tânăr şi pletos, secţionat pe jumătate în plan sagital – tocmai desena o planşă anatomică

reprezentând un coit în ortostatism, replica unei schițe reale de-a lui pe care Patra o descoperise într-un *Newlook* din anii ’80.

„Mă recunoști?“ întrebă Da Vinci când Patra puse mouse-ul pe el, cu inima cât un purice.

Așa întreba mereu... Tresărind, Patra îl așteptă să-i arate, după cum făcea totdeauna în vis, personajele din planșă care erau, de fapt, tot el, în dubla ipostază de penetrant și penetrat.

Leonardo făcu gestul așteptat, și spuse, ca de obicei: „Cópii ca acestea, nici chiar eu n-am putut să proiectez. Din păcate, secretul e în mâinile Cavalerilor din Krak, doar în mâinile lor...“ se scuză el. „Mă recunoști?“ întrebă din nou.

„Te recunosc,“ tastă Patra, respirând grăbită.

„Ce făceai când te-am pictat?“

Întrebarea era o ieșire din conversația lor obișnuită și Patra întârzie cu răspunsul. Da Vinci își trecu limba peste buze, iar imaginea peșterii începu să se estompeze. Patra tastă la întâmplare:

„Zâmbeam.“

„În regulă,“ spuse Da Vinci și-i arătă Patrei o galerie secundară. „Vezi-ți de drum!“

Ea se strecură înăuntru, cu mâna tremurând pe mouse. Ocoli o stalactită uriașă din care se prelingeau fuioare de abur și merse până ce dădu peste Cristofor Columb – se afla într-o încăpere și se străduia să traseze pe o tablă un itinerariu ca să *revină* din Americi.

„Cavalerii m-au învățat să trec Marea-Ocean, dar o să găsesc drumul înapoi? Tu ce spui?“ se uită el brusc la Patra.

Ea se apropie de hartă din câteva click-uri. Cristofor ațintea bagheta către Cuba, numai că la est de Havana nu se mai vedea nimic.

„Navigă drept înapoi!“ tastă Patra.

„Și dacă pământul de pe care am plecat nu există?“

Se joacă! Sebastian are chef de joacă, iar eu... Însă, cum ecranul se dilua iarăși, Patra se grăbi să tasteze:

„O să-l creeze Dumnezeu ca să te recompenseze!“

„Dumnezeu e director la BBB, știi bine...“ zise Cristofor și se înclină, indicându-i intrarea într-un culoar îngust. Patra avansă din click-uri, se afundă pe culoar și acolo îl găsi pe Frederic cel Mare, angajat într-o discuție cu Isaac Newton – vorbeau despre sosurile care merg cel mai bine cu stridiile.

„Ce fel de mâncare preferă Cyrus Fugger?“ întrebă Newton, iar Patra icni ușor auzindu-l: Sebastian o testa și aici?

„Orice. Numai să fie cu usturoi.“ tastă ea.

Monarhul şi fizicianul pufniră în râs şi deschiseră o uşă secretă, în spatele căreia aştepta tatăl Patrei, zâmbitor, tolănit pe o sofa:

„Ce zici? Chiar eu am ajuns la Auschwitz?"

Nu-mi face asta! Nu visul ăsta! îngheţă ea deodată, dar tastă, grăbită, ceea ce spunea de obicei:

„Nu tu eşti cel care a fost deportat, ci copia ta."

„Răspunsul e corect şi, pentru asta, vei primi un mic indiciu: Paracelsus mi-a permis să scap de urmăritori... Deşi habar n-avea de Corporaţie... Numai că auzise câte ceva despre Cavalerii din Krak şi despre adăpostul lor de pe muntele Om..."*

Patra dădu să tasteze: *unde e muntele acesta?* – însă atunci apărură din galerii personajele pe care le visa mereu – rudele şi prietenii din copilărie. Tăceau cu toţii, privind-o ostil, vorbind în şoaptă. Cineva izbucni: *Era necesar să ne trădezi? Chiar trebuia să ne târăşti după tine peste tot pe unde ai fugit?* – dar atunci, Patra descoperi uşa pe care o ştia prea bine, din acelaşi coşmar.

Uşa care o îngrozea, aşteptând-o în vis.

„Doamne, e visul meu... Sebastian A.?... Cum naiba?..."

Bineînţeles că deschise uşa, aşa cum făcea şi în coşmar.

Şi, la fel ca în coşmar, văzu mai întâi ceasul care se rotea invers, din ce în ce mai repede, de parcă orele ar fi fost indicate de un ac grăbit, mergând de-andaratelea. Apoi se decoperi pe ea însăşi: se deplasa în faţa ei, mergând liniştită prin salonul uriaş, plin de stalactite şi stalagmite.

„De unde naiba ştii, că despre vis nu ţi-am scris nimic..." zise Patra cu voce tare şi înghiţi în sec când îşi văzu replica cum se repede asupra lui Joseph Welser, ascuns într-un colţ, strangulându-l cu eşarfa *ei* de mătase.

„De ce-ai făcut asta, Sebastian?" ţâşni Patra din scaun. Simţi sudoarea cum i se prelinge la subsuoară. „Cum dumnezeu ai ştiut de visul *ăsta*?!"

AI VĂZUT CĂ NU TE-AM MINŢIT? – afişă computerul deodată. *LUCRURILE STAU DUPĂ CUM ŢI-AM SCRIS... AR FI TREBUIT SĂ AJUNGI AICI MAI DEVREME...*

Patra avansă din click-uri în galerie. Aceasta se termină brusc şi, tot ca în coşmar, Patra se trezi pe stradă. Personajele se aglomerau, mişcându-se fără scop, ca într-o plimbare pe bulevard duminica seara. Maşinile se repezeau pe carosabil şi la un moment dat, îşi revăzu tatăl. Se opri. Replica tatălui ei cumpăra un ziar şi îi atrăgea

---

* În acel moment, Gloria şi Dan s-au clătinat vizibil. S-au privit unul pe celălalt, dar nu frica îi anima, ci un fel de ciudă....

atenția prin ceva deși nu știa prin ce. Se apropie de el și, după câteva clipe pricepu.

Angiomul de pe obrazul drept al lui Vincent! Era pe fața replicii din computer, deși tatăl ei și-l extirpase acum mai bine de doi ani. Oare când l-a scannat Sebastian? se întrebă Patra. O luă înapoi în peșteră până ce dădu iar peste copia lui Joseph, se aplecă asupra lui și opri imaginea.

Lipsea cicatricea traheotomiei pe care Joseph o făcuse acum un an! Îi scannase atât de demult? Oare de câtă vreme exista *Dilute Nation Alt.* în rețea? De când naiba pusese Sebastian pe picioare toată operațiunea?

Sebastian A. Corn, sau Cyrus Fugger? se întrebă ea deodată.

„Am crezut că doar te uitai cu binoclul..." spuse Patra amar. „Am crezut că doar te uitai la mine..."

O luă înapoi, parcurgând grăbită sălile și galeriile și ajunse în altă arie a site-ului. Aici, imaginile o dezvăluiau numai pe ea, fie în baie, pieptănându-se, fie discutând cu Fatima Axelrod, fie pozând pentru un Da Vinci pictând o Mona Lisa cu trăsăturile ei – dar toate acestea, își dădu seama Patra, erau lucruri pe care le trăise aievea. Discuția cu Fatima era cea purtată dimineață în biroul lui Cyrus, imaginile în care se pieptăna îi aminteau vacanța de acum trei ani de la Cap ArepaAlaminos (recunoștea baia de la hotel) iar poza pe care o adopta în fața lui Da Vinci reproducea întocmai atitudinea ei din automatul foto stradal, când făcuse pozele de angajare la Corporație – își amintea perfect că blitz-ul o surprinsese și o făcuse să închidă ochii pe jumătate.

Apoi, peștera se deschise asupra unor peisaje urbane în care Patra continua să se recunoască. Cum urca în mașină, gata să plece de la serviciu. Cum proba o rochie în culori vii, la Silbermann, speriată că cineva se uită în cabina de probă. Cum își scria pe burtă cu un creion dermatograf, să nu uite o chestie importantă – imagine care o făcu să înghețe în scaun. Apoi, imaginile debușară într-un teritoriu mai nesfârșit decât cea mai întinsă Sahară imaginabilă vreodată: dune și erguri nesfârșite, văzute din goana unui avion zburând la rasul deșertului.

Acolo... acolo *aștepta*... Acolo era premiul! Pe un afiș minuscul, spânzurat de un cort tuareg, scria:

Sebastian A. Corn a scris scenariul filmului ***Cel mai înalt Turn din Baabylon****. Filmul spune ce faceți voi dar ieșirea din impas n-o știe decât Cyrus, pentru că este un Fugger!*

Ecranul se stinse. Pe fundalul negru, apăru un ultim mesaj:

Jocul a fost conceput special pentru tine, P.N.! Felicitări! Trebuie să fii alături de noi, Fuggerii! Ca să ne găseşti, caută-ne în subsolul casei mele! Nu spune că nu ştii unde e!

Sebastian A. Corn

Fuggerii... Erau peste tot! În contul lor primise e-mailuri, în contul lor fusese informată despre ce se întâmpla în laboratoarele de la subsolul Corporaţiei, în contul lor îi fuseseră dezvăluite intenţiile lui Eric, în contul lor aflase ce are de făcut acum, după ce rămăsese însărcinată...

Hârtia şi creionul sunt discrete şi poate că ne vor salva vreodată. Ştiind că va veni clipa când o să aibe nevoie de replicile din site, Patra le notă şi ieşi din reţea. În definitiv, cheia întregii poveşti se afla la ea. *În* ea. Ceilalţi vor porni după ea, iar Patra încă nu alesese baricada...

Se duse în baie şi strecură hârtia cu notiţele în chiloţi.

Apoi, se încruntă şi citi mesajul scris cu dermatograful pe burtă:

NU UITA SĂ SCRII CE AI...

Scrisul era al ei dar habar n-avea când scrisese mesajul... De unde naiba ştia Sebastian A. de el? Sau îl văzuse Cyrus, cu binoclul?

„Băile astea fierbinţi!" îşi zise Patra cu voce tare.

23 decembrie fusese o zi împuţită şi nu putuse s-o încheie decât cu o baie fierbinte. De fapt, majoritatea zilelor trebuiau încheiate cu băi fierbinţi care o relaxau. Le încheia cu băi fierbinţi şi le începea cu Eric Welser care se asorta din ce în ce mai puţin cu cafeaua de dimineaţă.

Radioul se auzea în surdină: paraziţii acopereau vocea crainicului, dar Patra pricepu că vorbea tot despre febra angiomatoasă. Era o viroză cu evoluţie autolimitată – dacă scăpai cu viaţă. Cyrus Fugger, DJ la Umma Nord, era dat în urmărire generală, fotografia lui era deja afişată pe străzi şi...

Ieşi din baie şi schimbă programul. Umma Nord transmitea muzică. Se întoarse şi privi iar în oglindă.

NU UITA SĂ SCRII CE AI...

Restul mesajului era şters. *Baia fierbinte*, îşi aminti. *Baia fierbinte din seara trecută.* 23 decembrie fusese o zi împuţită pe care nu putuse s-o încheie decât cu o baie fierbinte. De fapt, majoritatea zilelor trebuiau încheiate cu băi fierbinţi, care o relaxau. Le încheia că băi fierbinţi şi le începea...

„Dumnezeule! M-am mai gândit la asta!"

Se duse în cameră. Aprinse o ţigară şi se uită pe geam. Apoi ridică receptorul şi sună la Londra, la tatăl ei.

„Alo?"

„Patra sunt. Tata e acolo?"

„Cum aţi spus?"

„Aş dori să vorbesc cu Vincent Nogales..."

„Ce număr formaţi?"

„931214327."

Se auzi o tuse încurcată. Apoi:

„Acesta este numărul."

Vocea era a unui bărbat între două vârste, bine educat după cum sublinia ultima silabă a propoziţiilor. Oh, îl trezise! Abia acum, Patra se uită la ceas – arăta ora 13.07, la Londra deci, era 6.07.

„Cu cine doriţi să vorbiţi?"

„Cu Vincent Nogales. Vincent Nogales este tatăl meu."

„Vincent Nogales a mai răspuns la acest număr?"

Da. Acum şase ore. Îl rugase să se intereseze despre Sebastian A. Corn, care semnase cu două zile în urmă un articol într-o revistă on-line de Ştiinţe Cognitive: sugera posibilitatea de a induce concepte mentale prin mijloace farmacologice. Totul era să ataşezi la circuitele memoriei aminoacizii potriviţi, cei a căror secvenţă codifica un anumit concept. Manierele de ataşare erau şi ele trecute în revistă – se bazau pe reacţia dintre antigen şi anticorp. Insul exagera într-atât de mult încât dădea şi o listă de corespondenţe între aminoacizi şi conceptele simple (cerc, sau punct, de pildă) de parcă ar fi fost pe cale să alcătuiască un dicţionar biochimico-lingvistic. Nu se oprea aici şi mai scria că existau maniere mai simple, transcriind informaţii direct din mentalul unor persoane în germeni pe care să-i inoculezi altora...

Cu alte cuvinte, dacă încărcai un germene cu o anumită informaţie transcrisă în codul lui genetic, şi dacă învăţai acelaşi germene să se acoleze de o membrană celulară localizată în encefal, ai fi putut manipula mase nenumărate de indivizi. Vincent Nogales pufnise în râs şi spusese că o să se intereseze cine e tipul după care încheiase prea brusc, confirmând temerile fiicei lui:

„Indiferent ce-o să se întâmple zilele astea, vei fi mama unui Welser! Nu uita lucrul ăsta!"

N-avea cum s-o uite. Cât despre alegere, încă oscila, chit că va naşte un Welser.

Aprinse încă o ţigară şi-i zise tipului de la telefon că discutase acum câteva ore cu Vincent. Îi răspunsese la acelaşi număr.

„Nu cred că e posibil," tipul accentua din ce în ce mai tare pe ultima silabă a propoziţiei, „am numărul acesta de opt luni," zise el şi îşi suflă nasul.

„Vă spun că dimineaţă am vorbit la Londra la acest număr de telefon."

„Nu cred."

Patra trânti telefonul şi frunzări agenda. N, de la Nogales. Nogales Vincent. Îl trecuse în agendă de parcă i-ar fi fost coafor sau croitor. Deci: Nogales Vincent. Telefon 931214347. Punct.

Din bucătărie se auzi şiroitul cafelei susurând în automat. Apoi: pluuff! – drept în paharul de carton. Eric spunea că doar mitocanii beau cafea din pahare de carton, prin urmare, ea bea cafea numai din pahare de carton. Mai ales când era Eric de faţă. Dacă nu era, o făcea ca să se antreneze pentru când va da ochii cu el.

Deschise memoria telefonului şi se uită în ecran. Numărul tatălui ei nu apărea, de parcă nu l-ar fi format în ultimele zile. Sună la centrală.

„Doresc o convorbire cu Londra... Vincent Nogales... 931214347."

„În regulă. Londra. No-ga-les... Vin-cent! 9-3-1-2-1-4-3-4-7."

„Exact."

„Rămâneţi pe fir!"

Închise ochii. Sebastian A. Corn! Articolul lui amintea ce scrisese Cyrus în scrisorile de ameninţare. Filmul scris de el amintea de întâmplările pe care le trăia Patra de câteva ore încoace. Site-ul lui amintea de coşmarul Patrei. E-mailurile lui aminteau de jocul ascuns al Corporaţiei... Se jucase cu ea? Sau viza Corporaţia Welserilor?

„Cum aţi spus că vă numiţi?" întrebă operatoarea.

„N-am spus că mă numesc nicicum. Am dat doar numele persoanei cu care vreau să vorbesc. Nogales, Vincent. Londra."

„Sunteţi cumva doamna Nogales?"

Iisuse! Dar ce dracu' au telefoanele astea?

„Am spus că vreau să vorbesc cu No-ga-les Vin-cent! Am spus-o de nu ştiu câte ori!"

„Sunaţi din oraş?" continuă vocea nazonată a operatoarei.

Patra dădu radioul mai încet.

„V-am întrebat dacă sunaţi din oraş, doamnă... Încă nu mi-aţi spus cum vă numiţi!" Patra strivi receptorul în mână. „Spuneţi cine sunteţi şi lăsaţi-ne numărul d-voastră de telefon! O să vă contactăm după ce luăm legătura cu Londra."

„E război, sau ce naiba?!" exclamă Patra, apoi cedă: „Sunt 277880115."

„Nu aud! Vreţi să repetaţi?"

„Sunt Patra Nogales, la 277880115."

„Doamnă Nogales... de unde aveţi numărul de telefon la care doriţi să vorbiţi? Chiar de la Londra?"

„Mi l-a dat proprietarul telefonului."
„Trebuie să fie o greşeală. În Marea Britanie nu există numere atât de mari... Au numere de telefon din 8 cifre... ei bine, doamnă Nogales, 9 cifre n-au decât telefoanele de la noi din oraş..."
„Mulţumesc," spuse Patra şi se grăbi să pună receptorul în furcă. Îşi întinse picioarele, aprinse o ţigară şi, chiar atunci, îl auzi pe Eric trântind portiera maşinii.

*

„Bineînţeles că l-am dat în urmărire." zise Eric şi se aşeză în fotoliu. Întinse Patrei un dosar. „Uite rezumatul filmului! L-a scris un tip, Sebastian A. Corn. Ai auzit de el?"
„Niciodată."
„Nimeni n-a auzit de el. Se pare că a fost amic cu Fugger... O să aflăm precis ce-i leagă după ce Fugger o să fie arestat."
„Unii spun că nu există bază legală pentru arestarea lui Fugger."
„Cine spune asta nu trebuie să aibă grijă de Corporaţie."
Se auzi telefonul şi Eric se repezi să deschidă. Scrâşni în receptor şi Patrei i se păru că-l aude cum pronunţă cuvântul *coaie* – deşi n-avea cum s-o facă. Nu în prezenţa ei.
„Cât vrei în plus, Sung?" suflă Eric, nervos. „Bine! O să-ţi împing banii ăştia în cont!... După zece seara!"
Îşi tot dregea vocea, de parcă se abţinea să nu strige. Poate că pronunţase cuvântul ăla. Totuşi.
„După zece, te duci la primul automat şi-ţi verifici cardurile!" încheie el şi trânti receptorul. Se lăsă să cadă pe sofa, deschise dosarul cu rezumatul filmului şi, după ce citi primele rânduri, se zgâi la Patra:
„Joseph n-a minţit." zise el abătut. „Filmul începe cu un tip care se uită cu binoclul în biroul de peste bulevard. Alexander, privind la Patricia. Ştiai că Cyrus se uită la tine cu binoclul?"
„Da. De cinci ani."
„De-asta te-ai enervat dimineaţă când l-am luat tare?"
„Nu."
„Cinci ani... Te-ai gândit că trebuie...."
„Menajat?" îi luă Patra vorba din gură şi făcu semn spre dosar. „E trecută cumva acolo şi discuţia noastră de acum? Întreb asta pentru că Joseph pretinde că în film apar şi scrisorile lui Cyrus, şi vizita noastră la el."
„Joseph are totdeauna ideile lui." şopti Eric, dând câteva pagini. La un moment dat se opri şi făcu ochii mari.

„Cyrus, Cyrus... Poate că tu eşti arma lui Joseph!“

Şi Patra: „Ziceai că altcineva a scris scenariul, nu Cyrus.“

„Sunt sigur că Sebastian A. nu-ştiu-cum şi Fugger au lucrat mână în mână!“

Telefonul sună din nou, iar Eric deschise. Figura i se destinse şi înjură ca între vechi prieteni.

„Foarte bine că ţi-a dat numărul meu de telefon. Uite ce vreau! L-ai cunoscut în facultate pe un oarecare Cyrus Fugger?“

Urmă o pauză. Pe stradă trecu o maşină care transporta mâncare indiană.

„Chiar el! DJ la Umma Nord, apoi proprietar al postului, apoi iar DJ.“

Eric îşi examina unghiile. Din când în când dădea din cap.

„Exagera cu ginul?“ Probabil că celălalt confirmă pentru că Eric zâmbi larg: „Ah, a lăsat studiile baltă! De ce?“

Răspunsul era cel aşteptat, pentru că zâmbetul îi deveni din ce în ce mai larg.

„O criză... mda.“ Făcu o pauză şi răspunse unei întrebări: „De pildă, are biroul vizavi de al meu.“

Cel de la celălalt capăt al firului râse atât de tare încât se auzi până la Patra, dar ceea ce spunea îl irită pe Eric:

„E doar o coincidenţă că avem birourile pe acelaşi bulevard!“

Nu, scrisoarea de la ziar era doar produsul unei minţi bolnave. Cyrus însuşi declanşase epidemia şi dorise să se acopere dând vina pe Corporaţie... Nu înţelesese cum de un DJ se pricepea la aşa ceva, dar acum, lucrurile se limpeziseră... Cea de-a doua scrisoare? *Bineînţeles* că o blocase la redacţia ziarului! Doar nu era să lase un DJ să se joace cu Corporaţia! De altfel, poliţia îl dăduse în urmărire generală – asta era soarta dezaxaţilor care lăsau studiile baltă, se îmbătau prosteşte pe stradă şi difuzau muzică.

Hong Kong? Macao? Şi acolo era febră angiomatoasă? Asta *era* ciudat. Cyrus Fugger n-avea cum să bată până acolo, oricât de faimos era ca DJ. Iniţial, epidemia de febră angiomatoasă avusese caracteristicile unei gripe, atât ca mod de manifestare cât şi ca viteză de răspândire. Apăruse în Baabylon, iar după două zile, primele cazuri apăruseră la Londra şi Hong Kong, trecând prin Moscova şi Beijing. Până la izolarea germenului patogen, existaseră o grămadă de controverse privitoare la natura lui, iar din cauza manifestărilor din ce în ce mai grave – germenul avea tropism pentru scoarţa cerebrală, printre altele – se auziseră voci care recomandau suspendarea transporturilor aeriene pentru a stopa evoluţia epidemiei. Chinezii, de pildă, susţineau că este vorba de o gripă provocată de un virus ce

suferise o mutaţie spectaculoasă. În Baabylon se vorbea de o formă aparte a „bolii legionarilor“, provocată de un bacil gram negativ care creştea în instalaţiile de aer condiţionat. Moscova a menţionat un germene manipulat genetic, al cărui scop era lovirea ţărilor CSI în vederea preparării unei lovituri de stat.

Casa Welser ştia de la bun început despre ce este vorba, după cum se va vedea. Faptul că laboratoarele oficiale au izolat un *picornavirus* cu tropism cerebral, nu i-a surprins, iar punctul lor de vedere oficial s-a raliat recomandărilor ONU, care prevedeau tratamentul profilactic cu un derivat de vybramicină, sintetizat ad-hoc.

Antibioticul respectiv nu avea efect asupra bolii propriu-zise; cu atât mai puţin putea el să influenţeze „scopul pentru care fusese creat *picornavirusul*“, după cum se exprimase în cerc restrâns Joseph Welser, preşedintele Corporaţiei BBB.

„Nu e un banc tocmai bun!“ comentă Eric deodată, deşi continua să zâmbească...

Oh, cât despre el şi Patra erau bine mersi. Iar Joseph răsufla mai bine ca oricând. Prea bine chiar, de-i venea să creadă că o să-i îngroape pe toţi.

Urmă tradiţionalul *la revedere*. Apoi închise.

Iar Patra: „Să înţeleg că am fost colegi cu Cyrus?“

„Am fost, dar el s-a lăsat după trei ani. Acum ne pune muzică la radio.“

„Şi virusuri prin case... De aici până la Hong Kong...“

„Nu suntem singurii pe urmele lui.“ zise Eric în treacăt. „Un tip cu semnalmentele lui Cyrus a fost atacat în metrou de trei inşi pe la unşpe' jumate.“ Se aşeză pe sofa şi privi în gol. „L-au încolţit şi oamenii lui Mihrab după aceea, dar le-a scăpat. Mihrab mi-a zis să mă uit în rezumatul filmului. Până acum, Cyrus nu s-a abătut cu nici o iotă de la scenariu...“

„Atunci de ce nu-l suni pe scenarist? El trebuie să ştie toată povestea!“

„Scenaristul a fost împuşcat în cap acum trei săptămâni. Cică de-aia se vinde în halul ăsta caseta cu filmul...“ Eric frunzări scenariul, citi un pasaj, după care îl întinse Patrei: „Mihrab are dreptate: nu suntem singurii pe urmele lui Cyrus! Scrie şi aici cum a fost atacat în metrou... Poftim!“

Patra înghiţi în sec. Trei tipi îi înghesuiau în metrou pe Alexander şi Latifa numai că Alexander scăpa ca prin urechile acului. Peste câteva paragrafe, acelaşi Alexander îi lăsa cu buzele umflate pe oamenii lui Farah Muwattali şi îşi pierdea urma ieşind din metrou printr-o gură de aerisire.

Patra simţi un ţurţure în stomac.... Să dau odată de celelalte hârtii ale lui Sebastian, cele din subsolul lui... Un mort mă conduce la cheia întâmplărilor! Un mort ştie ce se petrece clipă de clipă în oraşul ăsta!

Puse rezumatul pe sofa. După cum aflase de la acelaşi Sebastian, Cyrus nu va întârzia să se manifeste. Atunci, ea va trebui să aleagă.

„Mihrab ne recomandă să ne punem la adăpost." zise Eric.

„Scrie şi aici că aşa trebuie?" făcu Patra semn spre rezumat.

„Fuggerii au fost mereu nebuni. Mihrab spune la fel. O să trebuiască să dispărem. Măcar tu."

„Las-o baltă! Ce poate să-mi facă Cyrus?"

„S-ar putea să nu-ţi facă rău, dacă-l ajuţi. Dar dacă *trebuie* să-ţi facă rău, chit că-l ajuţi? Dacă ăsta e rolul lui în aceste zile? Ştiai că Mihrab a solicitat într-un mesaj secret ca, citez, *operatorul de afară să fie infuzat pentru contracararea... traversadei*?"

Patra pufni în râs:

„Cum?!... *operatorul să fie...* cum ai spus?"

„Cum ai auzit! Toate astea sunt o nebunie, bineînţeles, dar faptele există şi eu nu le controlez! Epidemia se extinde, Cyrus a trimis scrisorile alea nenorocite, iar tata şi Mihrab îmi ascund o sumedenie de informaţii vitale! Aşa că, ai să pleci din oraş!"

„O să văd. Povestea asta cu... *traversada* poate că o să mă convingă!" se întristă Patra. „Mă duc să fac un duş."

În timp ce intra în cadă, se privi iar în oglindă. Grafitti-ul era parcă mai evident. Ce trebuia să nu uite să scrie? Să răspundă mesajului din site? – dar Sebastian murise... Să-şi noteze visul?

Sau să-i scrie lui Cyrus de acum încolo, în locul lui Sebastian, din moment ce traversada începuse, după cum o anunţase acelaşi Sebastian?...

*

De regulă, Fatima nota într-un carneţel reacţiile lui Cyrus ori de câte ori acesta citea, însă de data asta n-a făcut-o. Iar după ce el bătuse cu palma în coperta din piele a cronicii, semn că terminase lectura, ar fi putut să-i facă una dintre obişnuitele fotografii prin care îl studia.

Nu făcu nimic din toate astea. Erau gesturi din altă buclă de întâmplări – una care se retezase azi dimineaţă, când ea pricepuse că Cyrus nu era într-atât de bolnav pe cât pretindea.

„Să ieşim." spuse el, lăsând banii pe masa joasă din bambus.

„Ai auzit ştirile?"

„M-au dat în urmărire?“

„Cu poză cu tot! Shabba a încercat să-ţi ia apărarea într-un interviu, dar l-au înghesuit în corzi. De unde ştiai de epidemie? De unde ştiai *numele* bolii? De unde ştiai momentul precis când avea să înceapă? Frate-tău n-a avut ce să facă şi a dat îndărăt.“

„În regulă.“ Cyrus se uită la ceas. „Lucrurile se mişcă conform programului. Despre Patra n-au spus nimic?“

„Despre Patra?! Ce dumnezeu să spună despre Patra?“

„Oh, dacă n-au zis nimic, înseamnă că ea încă are dubii... Asta e ciudat!“

Le luă mai puţin de cinci minute să ajungă la magazinul de arme despre care Cyrus citise în scrisoarea de la Lothar. Spânzurând deasupra trotuarului, învăluită în pale de ninsoare, firma lui Wou Wei reprezenta un dragon cu cap de lup. Cyrus îşi afundă capul în gulerul pardesiului şi, şchiopătând, deschise uşa, provocând clinchetul subtil al clopoţeilor atârnaţi deasupra intrării.

Înăuntru era cald şi dintr-un radio se auzeau scorurile meciurilor de fotbal şi baschet. Mai mult de jumătate fuseseră suspendate din cauza epidemiei. Cyrus luă catalogul de pe tejghea şi îl răsfoi cu gesturi măsurate. Simţea că nu are aer suficient. Dacă mă mişc cu lentoare, poate că n-o să am nici o criză. Poate că o să trec peste toate, numai să mă mişc uşor.

Vânzătorul se apropie. Cyrus îi privi vârful pantofilor: purta număr mic. Pantofi negri, lăcuiţi, pantaloni verzi, cu manşetă – era un chinezoi stilat.

„Bună ziua! Ce doriţi, domnu'?“

Cyrus făcu un efort să continue să privească în jos. Şi-l amintea pe Wou Wei deşi nu-l scuturase nici un frison, nu avusese nici o durere de cap şi nici altceva nu i se întâmplase în ultimele minute, ca să bănuiască un raid chimic.

Scutură capul. *Celălalt*? *El* îşi amintea de Wou? *El* pronunţase cuvintele: *raid chimic*?

„Nu vă e bine?“ se îngrijoră vânzătorul.

Cyrus lovi cu degetul în catalog, fără să ridice privirea. Mintea îi descărca automat denumirile armelor ca şi cum *celălalt* îl apăsase pe un buton de care habar n-avea.

„Un set de darde Phou Long. Două brăţări Minh. Patru bile fumigene...“

Pantofii scârţâiră pe podeaua acoperită cu rogojină fină de orez, dispărând îndărătul tejghelei. Wou Wei se afera printre rafturi însă trăgea cu ochiul la un sertar întredeschis. La radio spunea că epidemia se extinsese atât de rapid în Franţa încât Parisul şi Marsilia

închiseseră aeroporturile; totodată, Detroit Pistons îi bătuseră măr pe Supersonicii din Seattle, iar Real Madrid câştigase în faţa lui Ajax Amsterdam la Torino... Cine dracu' erau Supersonicii din Seattle?

„A început să ningă, aţi văzut?“ întrebă Wou, zâmbitor.

Am două picioare, două mâini şi-mi ţin capul pe umeri, mă cheamă Wou Wei şi pot să vă fac mult, mult rău. Cyrus îşi amintea ce obişnuiau să spună chinezii când vindeau. Wou nu făcea altceva decât să tragă de timp.

Abia atunci, Cyrus observă telefonul public pe care îl căuta cu privirea: era în stânga uşii de la intrare, lângă tejghea. Spuse:

„La TV au spus că din cauza ninsorii, s-ar putea să avem noroc cu epidemia.“

Wou trase cu ochiul la sertarul întredeschis.

„Îi credeţi?“ întrebă Wou. De la pantofii pe care îi purta până la întrebarea pe care o pusese, Wou Wei reproducea întocmai o întâmplare pe care Cyrus o mai trăise. Numai că atunci intrase într-un magazin mimând un tic nervos, nu şchiopătând. Tremurând discret, Fugger continua să privească la reflexia lui Wou din fereastră: aşeza bilele fumigene pe tejghea, alături de restul armelor. După ce o să termine, va deschide sertarul şi se va preface că vrea să calculeze totalul cu un creion, deşi avea o maşină de marcat electronică manufacturată în Shimonoseki.

La radio se dădeau semnalmentele lui DJ Fugger: scund, creţ, purta o haină ecosez şi era însoţit de o femeie blondă care nu-l scăpa din ochi o clipă. Suferea de o boală psihică şi din cauza asta era mereu agitat.

Cyrus aruncă o privire în stradă. Două prostituate se îmbrânceau pe trotuarul de vizavi, iar trecătorii se holbau la ele, râzând.

Era semnalul pe care îl aştepta Cyrus. Se repezi de cealaltă parte a tejghelei.

„Domnu'!?“

Un informator păstrează întotdeauna nostalgia primei turnătorii. Wou Wei tocmai se pregătea să apese pe butonul ascuns în sertar, iar butonul era legat de cea mai apropiată secţie de poliţie. Poate.

„N-ai învăţat că singurul stăpân al unui negustor e clientul?“

Pumnul lui Cyrus îl izbi pe chinez în faţă. Opreşte-te!... îi strecură *celălalt*, dar Cyrus îl lovi din nou pe Wou, care se prelinse în spatele tejghelei. Opreşte-te odată! insistă *celălalt* – însă Cyrus abia dacă nu-l înjură. Nimeni n-avea dreptul să intervină în războiul lui!...

„Te-ai speriat, Wou?“

De afară se auzea hărmălaia trecătorilor. Un polițist se apropiase de cele două femei care se păruiau pe carosabil, semn că Cyrus se încadra în program.

„M-am speriat, domnu'!... Dacă vreți banii, uite, sunt aici!" ridică Wou mâna, gata s-o plonjeze în sertar.

Încetează! – șuieră *celălalt*, însă Cyrus îi mai trase un picior lui Wou. Apoi, deschise sertarul și văzu butonul cu pricina. Îi veni să verse, dar își dădu seama că n-avea de ales.

„În ce monedă vroiai să-mi dai restul, Wou?"

Afară, polițiștii le despărțeau pe prostituate în chiotele trecătorilor. Cyrus se simți parcurs de un tremur ușor și se uită la ceas: momentul în care trebuia să fie contactat era extrem de aproape.

„Nu vrei să vorbești cu mine?" îl întrebă pe Wou.

Wou se sprijini de rafturi. Își trecu mâna peste față și-și șterse sângele cu dosul palmei. Nu-i venea să creadă că sângerează.

„Ce vreți?"

Cyrus îl mai plesni o dată. Apoi, luă armele de pe tejghea.

„Mă interesează și un pistol clasic. De 5.5. Mi-l dai fără să te forțezi, da? Te rog frumos!"

Wou duse mâna cu lentoare spre buzunarul interior al hainei călcate lucios. Cyrus se aplecă și culese pistolul. Tipul se dăduse cu un parfum greoi de trandafiri. Și avea, bineînțeles, un pistol de 5.5.

„Știai că am să vin aici, nu-i așa?"

„Luați ce vreți, domnu'..." se smiorcăi Wou.

„De ce ai vrut să apeși pe buton?"

Wou nu răspunse. Chiar atunci, sună telefonul de lângă ușă. Gălăgia din stradă se potolise. „E pentru mine." răsuflă Cyrus ușurat și ridică receptorul, urmărit de ochii holbați ai lui Wou.

„Alo?"

„Cyrus Fugger?" auzi în receptor.

„Da. Cyrus Fugger la aparat."

„O secundă. Trebuie să-ți remit un mesaj înregistrat."

Wou se propti cu palmele în podea și se ridică, clătinându-se. Între timp, Fatima deschise poșeta și îl fotografie pe Cyrus, după care se retrase doi pași și îl surprinse și pe Wou pe peliculă. Amărâtul se sprijinea de rafturi, buimac.

„Număr de identificare?" ceru vocea de la telefon.

„N-am cum să ți-l dau acum."

„Înțeleg. Dar n-aș vrea să predau mesajul unei persoane greșite... Trebuie să respect un regulament, pricepi?"

„*Respectă* regulamentul ăla! Sunt Cyrus Fugger! Mesajul s-ar putea să fi fost remis de o persoană care se cheamă Lothar..."

„Lothar Richthofen... Expeditorul a spus că o să pronunţi numele acesta. Dar ca să fiu sigură, expeditorul mi-a dat un fel de parolă." continuă operatoarea, înţepată. „Cine e Fatima Axelrod?"

Cyrus simţi că se îneacă. Tuşi şuierător. De ce uitase Berotecul la birou? Fatima îl apucă de braţ, iar Wou dădu să se apropie.

„Nu te mişca!" scrâşni Cyrus, acoperind receptorul. Să stau nemişcat! Trebuie să stau nemişcat, îşi spuse. Poate îmi trece.

„Fatima Axelrod e psihanalista mea." zise el, răguşit.

„Dar tu cum arăţi?" – operatoarea era tot mai iritată. „De ce tuşeşti?"

„Am o cicatrice pe obraz. Şchiopătez. Tuşesc din cauză că am astm... Îmi dai mesajul ăla, sau ce naiba?!"

„Parcă am juca în filmul celui care îţi trimite mesajul... Îl cheamă Sebastian A. Corn. El e expeditorul! Îl cunoşti aşa de bine?"

„Bineînţeles!"

„Niciodată n-am mai dat un asemenea mesaj..." pufni operatoarea, mirată parcă. „Ce crezi, jucăm şi noi în film, că aşa se întâmplă şi în *Cel mai înalt Turn din Baabylon*..."

„Habar n-am. Îmi dai mesajul ăla odată?"

„Eşti atent? Citez: *Acum, că ai aflat cine eşti şi ce trebuie să faci, iată cum ai să faci. O să mergi iar la Okazaki, ştii unde pentru că deja ai trecut pe la el. O să-ţi dea substanţele de care ai nevoie – numai du-te cât mai repede, pentru că* afară *au făcut rost de un nou operator. Ştii că, de regulă, apariţia unui nou operator e urmată de...*" Femeia silabisi în şoaptă înainte să continue lectura mesajului, „*... e urmată de cutremure semnificative în planul evenimentelor şi de modificări ale ambientului. Aşadar, când o să iei cina cu Fatima, Joseph şi Eric, masa trebuie să aibă loc* doar *în condiţiile pe care le ştii deja, indiferent de dorinţele noului operator... Numai aşa vei menţine bucla întâmplărilor între parametri stabiliţi.*"

„Asta o ştiu foarte bine!" confirmă Cyrus, clătinându-se.

„*Cina respectivă trebuie pregătită minuţios. Ştii cum s-o faci, dar dacă ai dubii, întreabă-l pe Okazaki! Este unul dintre puţinii care nu sunt afectaţi de schimbarea operatorilor – prin urmare, ţine minte fără greş atât topografia oraşului cât şi felul în care decurg lucrurile în timpul traversadelor!... Profită de cină ca să ajungi în apropierea lui Joseph Welser! El e ultimul tău loc de refugiu. În acelaşi timp, pregăteşte-te s-o expediezi pe Patra din...*" mesajul se întrerupse, de parcă operatoarea nu ar fi fost sigură pe ea, „*încă îi spui Baabylon, cred... Dar, expediaz-o numai după ce-o citeşti! Te simţi în stare?... Fii atent la Mihrab! Ştie mai mult decât toată lumea, chiar şi decât Joseph şi e şi ea imună la schimbarea*

operatorilor! Pe ea însă, nu vei putea s-o citeşti niciodată. Şi bizuieşte-te pe persoana care poartă colanul cu trifoi, indiferent la cine a ajuns... Ah, ţi-a plăcut dedicaţia de la White Sands Radio?..."

„Asta a fost tot?" se interesă Cyrus.

„Da. Mă rog, mai e semnătura, ca să zic aşa: Sebastian A. Corn. Ai înţeles ceva?" Cyrus nu răspunse. Se pregătea să închidă, dar femeia întrebă: „Nu jucăm în film? Un mesaj ca ăsta s-a dat şi în filmul care circulă clandestin..."

„Ba da. Jucăm în *Cel mai înalt Turn din Baabylon.*" spuse Cyrus şi puse receptorul în furcă.

Wou scânci, iar Cyrus îl apucă de revere. Din nou se auzi telefonul, dar chinezul nu se clinti. Ochii lui patinară, privind către ceasul din perete.

„De ce nu deschizi telefonul?" – se interesă Cyrus, dar ochii lui Wou se lipiseră de chipul lui Fugger. „Te rog să răspunzi la telefon! Vezi cine e!"

Wou întinse mâna buimac şi ridică receptorul. Localizerul afişă imediat: ASWAD NORDENSTAM – PURANI/ CARDINALS.

„Wou Wei la aparat!"

Fugger se apropie de el şi deschise difuzorul telefonului.

„...nu e nevoie să-mi spui mai mult, Wou!"

Cyrus apăsă pe *mute* şi-i strecură chinezului:

„Zi-i că închizi şi că pleci la cumpărături."

„Închid şi plec la cumpărături, Aswad." se execută Wou.

În difuzor se auzi o respiraţie liniştită.

„Cum vrei. La revedere." spuse Aswad Nordenstam chiar în momentul când localizerul afişa că intrase în Cardinals şi că se îndrepta spre Primărie. Închise.

Cyrus luă telefonul din mâna lui Wou şi-l aşeză în furcă – îl buzunări apoi şi-i descoperi celularul: i-l luă, îl vârî în buzunarul de la haină şi-l îmbrânci pe Wou lângă tejghea. Trase sertarul şi rupse firele butonului de alarmă. Deschise încă un sertar şi scoase din el un pumn de cărţi de credit, după care culese de pe tejghea armele pe care le comandase.

Trase cu coada ochiului la Wou. Continua să zacă sprijinit de tejghea, privind la Cyrus ca un câine bătut.

„Trăim vremuri grele." îi lansă înainte să armeze pistolul. „Poţi să înţelegi că aştept ziua asta de ani de zile?"

Chiar atunci, de afară se auzi un pocnet urmat de două bufnete surde. Vitrina plesni în sute de cioburi, împroşcând rafturile. Strada dispăru în spatele unei perdele de fum, iar uşa de la intrare zbură în ţăndări; geamurile izbiră pereţii, rafturile se prăbuşiră, fărâmându-se

de tejghea, iar plafonierele fură smulse din tavan, ca izbite de o formidabilă pală de vânt. Podeaua tresări, ca un om ce se trezeşte brusc şi se dezghiocă de la un capăt la altul.

„Iisuse!" exclamă Wou şi se repezi clătinându-se în spatele magazinului, „dar câtă lume e pe urmele tale?"

Bucăţi de tablă groasă galvanizată perforară fumul din magazin, iar Cyrus se aruncă la podea. Despre asta nu mi-a spus nimic! se cutremură el. Nu făcea parte din nici o buclă! Lămpile de avarie se stinseră. Se auziră nişte paşi grăbiţi tropăind pe podea. Erau doi bărbaţi îmbrăcaţi în Hell's Angels.

Se repeziră pe urmele lui Wou. Prin uşa dată de perete, Cyrus văzu o stradă întunecoasă peste care se cernea ninsoarea. Auzi o motocicletă demarând, apoi două plesnete asurzite de pistol. Motorul se ambală pentru a se stinge treptat, ca şi cum motocicleta o luase pe altă stradă.

Cyrus se ridică şi o săltă pe Fatima de jos.

„Ce naiba... Ce *naiba* faci, Cyrus?"

„Ştii tu foarte bine!" scrâşni el păşind peste uşa prăbuşită de la intrare.

În stradă era deja hărmălaie. Fumul acoperea tot şi nu se vedea la doi paşi. Alarmele maşinilor parcate ţiuiau, iar strigătele unor trecători nevăzuţi perforau volbura de praf înecăcios prin care cădeau fulgii de nea. Cyrus simţi că nu mai are aer. Să nu mă mişc! Să respir rar... Să plec de aici...

„Mergi potolită!" îi strecură Fatimei şi o luă spre un taxi. Deschise portiera şi o îmbrânci pe Fatima înăuntru. Şoferul întrebă, foindu-se:

„Unde mergem?"

„Spre Shimonoseki!" zise Cyrus.

„Cică epidemia a izbucnit din Shimonoseki..." spuse şoferul, prevenitor.

„Trebuie să merg în Shimonoseki! Te rog..."

„Bine, bine..."

După câteva minute, intrau pe strada Noboru, printre cazinourile şi bordelurile asiatice. Taxiul depăşi Sonoma Drive, trecu prin faţa unor vitrine cu fete după care Cyrus făcu semn să oprească. Fatima întinse şoferului banii înainte ca acesta să rostească vreun cuvânt.

Intrară într-un Internet café. Se aşezară în colţul cel mai dosit al localului. În toate computerele din jur erau afişate informaţii despre progresia epidemiei împreună cu imagini ale postului de radio Umma Nord. Reproduceri ale scrisorilor prin care Cyrus anunţa declanşarea epidemiei erau urmate de anchete medicale pe scurt, iar

toate aceste poveşti gravitau, evident, în jurul Corporaţiei BBB, numai că orice încercare de a discuta cu personalul Welserilor se lovea de un zid. „No comment!“ le spunea Mihrab, invariabil, reporterilor.

„Le-a luat şase ore ca să pună pe foc reţeaua,“ remarcă Cyrus. „Slavă Domnului, e conform programului.“

Numai Patra nu-l respecta...

Cyrus intră în Sweetsour Productions, site-ul îndrăgostiţilor electronici şi de aici, patinând prin link-uri, debarcă în Cyber Lovesweep League. O căută pe Patra Nogales, iar sticla i-o afişă. Era în costum de baie, iar dedesubtul fotografiei erau enumerate datele ei antropometrice, vârsta, ocupaţia, hainele pe care le îmbrăca de obicei, lista cu ticurile ei verbale, cea cu mâncărurile preferate, catalogul cărţilor care îi plăceau, cea cu piesele muzicale pe care le asculta şi cea cu poziţiile care o excitau în pat.

Urmau povestirile cu Patra Nogales. Costau cinci dolari pagina plus trei dolari desenul – dacă doreai o istorisire ilustrată.

Povestea din 24 decembrie 1999 costase 39 de dolari. Dimineaţa, Patra avusese cu Eric o dispută aprinsă care se terminase cu uşi trântite şi farfurii sparte. Ea strigase la el, iar el fusese gata-gata să se mute de acasă însă Patra îl implorase să n-o abandoneze şi îi promisese că va face tot ce dorea, numai să n-o părăsească. Nu acum, se rugase de el, nu acum când aşteptau un copil! Era – nu-i aşa? – copilul lor, soluţia care...

„Eric, Eric...“ zâmbi Cyrus şi se întoarse din câteva click-uri la fotografia Patrei, afişată în display. „Cine naiba ţine pagina asta?“ o întrebă pe Fatima.

„Vreun confrate de-al meu. Ţi-am spus că Eric şi Patra nu sunt un cuplu stabil...“ pufni ea. „Se câştigă bine din tipul ăsta de terapie.“

Cyrus examină îndeaproape imaginea Patrei. Eric o fotografiase într-o vacanţă la Cap Arepa Alaminos, cine ştie când, însă de scannat fotografia, o făcuse în 7 mai 1997, cam la şase luni după ce Patra începuse să zâmbească protocolar când primea cadouri de la el.

Parcurse din nou datele ei. Eric nu mai ştia cu cine împarte casa şi biroul. Existau gesturi pe care Patra le făcea frecvent, dar pe care el le ignora. Existau cărţi pe care ea le ţinea pe birou şi melodii pe care le fredona – dar Eric îngheţase de tot, cu gândul la o Patra de acum mai bine de trei ani şi habar n-avea de ele.

Cyrus introduse în fişierul ei datele aflate privind cu binoclul, după care modifică o trăsătură de caracter pe care Eric n-avea de unde s-o cunoască, din moment ce Patra nu-i dăduse niciodată lui

Eric o mână de ajutor... Dacă Cyrus calculase corect, nici n-avea s-o facă vreodată.

Enter!

Webmasterul întrebă dacă e sigur că vrea să opereze schimbările din fişierul Patrei Nogales.

Cyrus scrise: *Da.*

Webmasterul întrebă dacă îl nemulţumea evoluţia Patrei din site, iar Cyrus tastă: *nu asta e problema.* Reveni la descrierea ei fizică şi căută semnele distinctive pe care le notase Eric. Patra avea o pată *café au lait* pe coapsa dreaptă – Cyrus o văzuse cu binoclul, dar pata lipsea din descrierea lui Eric, aşa că o adăugă el. Apoi, îi îngroşă un pic buzele.

Webmasterul îi ceru parola pentru a opera modificările, iar Cyrus se felicită din nou pentru binoclul Zeiss care bătea peste bulevard. Tastă parola, şterse întâmplările trăite de Patra în reţea în dimineaţa de 24 decembrie şi descrise vizita celor doi soţi în biroul lui, exact aşa cum se petrecuse. Scrise 30 de minute fără întrerupere, timp în care Fatima nu îndrăzni să-l fotografieze. Când şi când, iconul cu portretele lor apărea în sticlă – dar numai cine a fost în reţea ştie cu câtă viteză ştergi afişetele promoţionale.

După ce încheie, plecă din Cyber Lovesweep League din câteva click-uri.

„Înţeleg că din secunda asta contractul nostru expiră." zise Fatima.

„De ce să expire? Îl menţinem pentru încă o zi, cel puţin."

„O fi etic? O fi etic să urmezi două tratamente concomitent?" se uită ea spre computer.

„Nu te-am angajat ca să mă tratezi." spuse Cyrus răspicat. „Eu am de purtat un război... de-asta eşti alături de mine. Tu ai de purtat acelaşi război – aşa că suntem aliaţi. Eric," schimbă el vorba, „Eric o să aibă nişte surprize."

Iar Fatima: „Toţi avem, de câteva ore încoace..."

„Şi eu am avut o surpriză când te-am prins că scrii *afară*, acolo pe munte... Cum îl cheamă pe tipul cu care corespondezi?"

Fatima nu apucă să răspundă: celularul lui Wou suna ca un greiere agitat. Cyrus desfăcu pardesiul, scoase aparatul şi se uită în localizer.

SHABBA ORR – CASBAH – KASHMEERE RD.

Cyrus deschise celularul:

„Wou Wei la telefon." zise Cyrus.

„Accentul de Pak Vay e bun, dar Wou e la cumpărături, nu la Internet café, Cyrus..." Shabba râse: „Ce dracu, doar erai la magazin

când Wou i-a spus lui Aswad că se duce la cumpărături! De ce te ţii de prostii?"

„Pentru că eram lângă Wou şi când încerca să apese pe un buton de alarmă."

„Butonul ăla trebuia să sune aici la mine! Dacă-l lăsai pe Wou să-şi facă treaba stăteam acum împreună şi discutam în linişte despre toată povestea."

„Povestea... Ce să mai discutăm despre ea?"

„Am văzut un film despre un tip, Alexander Orloff. Filmul se cheamă *Cel mai înalt Turn din Baabylon* şi din el am aflat mai multe lucruri despre fratele meu decât în toţi anii petrecuţi împreună... Eşti un ins tare ascuns, Cyr..."

„De-aia nu mi-ai vorbit niciodată de când ai cumpărat Umma Nord?"

„Nu trebuia să fac altceva decât să aştept... Abia acum a venit vremea să ies la atac!

„Tu?! Niciodată nu te-a interesat Baabylon, Shabba! De ce mă ţii de vorbă?"

„Pentru că Fatima te-a scăpat de sub control... Uite! Lângă mine e un tip care-mi spune că e 17.03 şi că te grăbeşti... La ce? Mister!... Un alt tip m-a sunat să-mi spună că ai început să alergi, iar eu n-aş vrea să dai greş şi de data asta! Nu vrei... să bem împreună un pahar? Gin Tanqueray, nu altceva!"

Vorbise plat. Ca şi cum prezenta pe post o melodie răsuflată. Era fratele lui mai mare, dar îl ţinea pe Cyrus de vorbă în timp ce nişte tipi umblau pe urmele lui. Îl durea în cot de chestia asta.

„Ce vrei, Shabba?"

„Ascultă... Cel care mi-a povestit toate astea e Christian Goldberg. Îmi spune că habar n-ai în ce chestie ai intrat..."

„Christian Goldberg? Îl văd în fiecare zi pe pereţii bulevardelor. O sumedenie de puştani scriu grafitti-uri în care spun că-l aşteaptă. El e?"

„El e. Zice că ai mai avut probleme cu BBB. Welserii te pândesc, iar el vrea să ştie dacă n-ai nevoie de ajutorul lui."

„Nu-l cunosc pe Christian."

„Mă cunoşti pe mine. Iar eu îl cunosc pe Christian."

Fatima se sprijinise în spătar şi îl privi ţintă. „Poate că ar fi bine să-l asculţi." îi strecură ea.

„Cyrus? Mai eşti acolo?" se auzi vocea lui Shabba.

Era autoritar. Acum, că avusese timp să-şi dea seama unde se afla Cyrus, devenise autoritar... Oare ce distanţă îi despărţea?

Patru... Patru cvartaluri, calculă Cyrus, fără să ştie cum.

„Cyrus! Am o casetă video înregistrată la tine în birou. Am văzut cum te uitai cu binoclul la Patra Nogales. Christian ştie bine ce vrei şi mai ştie şi ce ai aflat iscodind-o... Dar zice că asta nu ajunge. Nici Fatima nu e convinsă că e bine ce faci. Gândeşte-te! N-ai exclusivitatea comunicării cu operatorii şi, ca să fiu sincer, nu ştiu ce-i face să sprijine vreuna dintre părţile în conflict, pricepi? În schimb, Welserii o ştiu! Ştiu să prepare operatorii, ştiu să-i lanseze afară şi sunt extrem de puternici. N-ai să obţii ce vrei! Nu cred că ţi-ai ales bine momentul!"

„Fatima lucrează pentru tine?"

„Asta e o măgărie... Fatima lucrează pentru *noi*, ştii ce vreau să spun, nu? Dar tu te grăbeşti. Mereu te-ai grăbit. Ai auzit că trebuie să apară un nou operator? Nici nu ştim ce fel de om este. Tu ştii să prepari operatorii?"

„Tragi de timp, Shabba! La Wou m-am trezit cu doi Hell's Angels pe cap. Am scăpat de ei ca prin minune, dar nu sunt singurii plecaţi pe urmele mele. *Ceilalţi* o să ajungă la mine înaintea alor tăi, aşa să-i spui lui Christian!"

„Cyrus! Mai e ceva..."

„Vorbim altă dată! Am aşteptat de unul singur ziua de azi şi singur o s-o duc la bun sfârşit, Shabba!" zise Fugger şi închise. Făcu semn unuia dintre puştii care se învârteau prin local. „Am un cadou pentru tine." Îi întinse aparatul lui Wou. „Trimite pe cineva cu telefonul ăsta pe stradă! Două ore, nu mai mult! După aia, poţi să-l păstrezi."

Puştiul pufni în râs şi întoarse aparatul de pe o parte pe alta.

„Are înăuntru vreo bombă ceva?"

„Nu. E un cadou *corect*."

Se ridicară şi ieşiră din local. Intrară pe Sonoma Drive. Pe un panou albastru, spânzurat de o faţadă goală, atârna o reclamă scintilantă la Volvo. Cineva scrisese cu sprayul, dedesubt: MUHAMMAD PREDICĂ DE PE CAPOTA UNUI MITSUBISHI.

Trecură pe lângă un şir de grădini japoneze din plastic, întinse până pe trotuar şi se opriră în faţa unei firme roşii, încărcată de zăpadă. Farmacia lui Okazaki părea un templu Shinto în miniatură. Un portal din bârne de lemn străjuia intrarea. Lângă portal, un slogan de neon garanta antibioticele lui Okazaki: manufacturate 100%, erau produse cu aprobarea municipalităţii.

Cyrus şi Fatima intrară şi se treziră într-un interior hibrid: tatami pe duşumea, nişe *makimono* în pereţi, iar în mijloc, două birouri joase pe care două computere rulau imaginile 3D ale unor molecule uriaşe. În capăt era o tejghea din trunchiuri de bambus, iar în spatele ei se aflau câteva rafturi pline cu flacoane, fiole şi cutiuţe din lemn dat cu baiţ.

Cyrus se apropie de tejghea şi apăsă pe clopoţelul mărunt. Clinchetul discret făcu să se audă o voce piţigăiată din camera alăturată.

„Sosesc imediat."

Uşa de lângă rafturi culisă fără zgomot, iar Okazaki se înfăţişă înaintea lor. Părea preot, nu farmacist. Părul îi era strâns într-un coc lucios, ca al luptătorilor de sumo, iar mânecile kimonoului se evazau în falduri de mătase pe care erau imprimaţi vulturi aurii cu aripile deschise larg*. Era slab şi purta ochelari cu lentile groase.

„Cu ţe vă pot azuta?" se înclină Okazaki, ceremonios.

Cyrus suflecă mâneca pardesiului şi se bătu cu palma pe antebraţ.

„Ah!" zâmbi Okazaki. „Plecaţi întl-o călătolie, nu-i aşa?"

„Exact. Plec foarte departe."

„Înţeleg... Aveţi nevoie de un sistem de lefelinţă." Zâmbetul farmacistului se lăţi.

„Am nevoie de un sistem de referinţă." admise Cyrus cu jumătate de gură, iar farmacistul se înclină iarăşi, politicos:

„În aţest caz, îmi tlebuie numele d-voastlă...."

„Fugger. Cyrus Fugger."

Okazaki îl privi lung, o iscodi pe Fatima şi îşi înfoie braţele, făcând ca mânecile kimonoului să-i joace într-un gest de respect.

„Îmi ţel scuze... Nu v-am lecunoscut... Îmi imadzinam că sunteţi mai înalt. Am plimit comanda d-voastră si am luclat-o cu toată măiestlia..."

Iar Cyrus: „Aţi avut timp suficient?"

„Oh!" exclamă japonezul şi zâmbi, plecându-se: „Am avut unsplezeţe zile la dispoziţie, domnule! Din nefeliţile, a tlebuit să ţin cont de apaliţia noului opelatol, pe cale niţi n-am avut plilezul să-l văd cum se manifestă. Nu-l cunosc deloc, asa că, pe iţi pe colo, vă log să fiţi înţelegătol cu luclalea mea... E incompletă! Ţe să zic? Opelatolul va fi infuzat cât de culând si spel să nu ne schimbe olasul si întâmplălile cu totul"..

*

Computerul d-voastră a desfăşurat o operaţiune ilegală şi va fi deconectat. 5, 4, 3, 2, 1....

Iconul Microsoft se stinse, literele documentului îşi pierdură conturul, dezagregându-se şi, în câteva secunde, imaginea din ecran

---

* Într-o altă variantă, Cyrus remarcă un vultur auriu cu aripile larg deschise pe... ciorapii lui Eric Welser.

se scurse pe fundul monitorului, în mii de fărâme. Ne-am trezit afară din rețea.

Asta se întâmplase cu mai bine de două ore în urmă. Între timp, vântul se pornise din ce în ce mai tare, zguduind pereții și ferestrele. Dar nu ne mai păsa de vijelie: Gloria pusese lemne pe foc, iar sfârâitul lor și căldura ne îndemnară la somn. Trecuse de miezul nopții și eram rupt de oboseală.

Cu toate astea, nu puteam să adorm. După ce fusesem azvârliți din rețea, Dan se străduise să parcurgă înapoi drumul la adresa de unde lansase Fatima „mesajul" – era dezamăgit că pierduse finalul documentului și a făcut eforturi disperate ca să-l recupereze. Era convins că cele petrecute în farmacia lui Okazaki aveau puterea să lumineze, în bună parte, misterul Baabylonului. Mulți baabylonauți vorbeau despre Okazaki ca despre un personaj cheie, iar Fatima însăși îi scrisese lui Enpivi că japonezul „ținea în mână instrumentele prin care orașul putea fi descifrat." Fatima mai susținea – documentele respective nu le-am văzut niciodată, așa că a trebuit să-l cred pe Dan pe cuvânt – că Okazaki avea o relație ciudată cu... *în afara* Baabylonului: era singura persoană care ieșea din oraș deși, după cum se va vedea, nu era singurul.

După ce am fost azvârliți afară din rețea, Dan nu a mai fost în stare să regăsească adresa cu pricina, de parcă site-ul se volatilizase în biți fără sens. De câte ori ajungeam înapoi, monitorul afișa că serverul care susținea respectivul site era defect. Dan nu se lăsase păgubaș și continuase căutarea până când, după multe încercări nereușite, pe ecran apăru un mesaj care ne anunță sec:

Adresa aceasta nu există. N-ai fost niciodată aici.

Bizar era însă că măsurile piesei cu *The New Radicals* se auzeau extrem de bine, semn sigur că Fatima încă se afla „acolo", străduindu-se să mențină documentul deschis accesului.

După o vreme, Dan a abandonat căutarea, mai ales că de fiecare dată când ne apropiam de adresă, imaginile din ecran începeau să se cutremure discret, ca și cum computerul ar fi fost supus unor variații de tensiune. O luă pe alte căi din rețea și reuși să dea peste un *chat* al unui grup de baabylonauți care fuseseră conectați la același document, parcurgându-l o dată cu noi. Unul era *Oni* Analyser, din Sidon, altul era *Oni* Memphis, din Luxembourg și, în fine, al treilea era Olga, un homosexual din Paris care își câștiga existența întreținând un site comercial gay. Pățiseră același lucru: cineva îi localizase în timp ce citeau documentul – nici unul nu reușise să-l descarce în propriul hard-disk – și le întrerupsese legătura. Olga, la fel de

insistent ca Dan, încercase să ajungă înapoi dar fusese obligat să se dea bătut, aflând la rândul lui că *n-a fost niciodată acolo*.

Câțiva scotociseră în rețea după știrile cele mai recente, dar nu găsiseră nici un oraș în care să se fi declanșat o epidemie precum cea descrisă de Fatima. Numele bolii, *febră angiomatoasă*, nu dădea nici un fel de rezultat, indiferent de căutătorul utilizat, iar cei ce intraseră în băncile de date medicale nu descoperiseră nicăieri vreo afecțiune cu această denumire.

Povestea era cu atât mai frustrantă pentru noi cu cât Dan nu era în stare să intre și el în *chat* ca să-și facă citite propriile opinii. Ne mulțumeam să asistăm la ce discută ceilalți, fără să putem participa la schimbul lor de păreri.

La un moment dat, unul dintre baabylonauți atrase atenția că din cele scrise de Fatima reieșea că *și* aceste întâmplări aveau loc prin preajma Crăciunului, de parcă tot ce povestea ea se aglomera numai în cele 48 de ore premergătoare sărbătorii, numai că, așa cum făcuse și în alte dăți, *nu specificase anul*. Obiceiul ei fiind să emită documentele disparat, fără nici cea mai mică atenție la detaliile cronologice – întâmplările fiind de altfel despărțite doar prin ore sau zeci de minute – am început să scotocim Internetul după metropolele în care avuseseră loc epidemii în timpul Crăciunurilor.

Cu un an înainte, în '98, fuseseră atinse de epidemii serioase – de viroze clasice însă – Sankt Petersburg, Shanghai, Hong Kong, Viena, Londra, New York și Vancouver. Acum doi ani, în '97, gripa se manifestase la Pekin, Istanbul, iarăși la Viena și Londra, dar și la Baltimore și Philadelphia. Acum trei ani...

Ne-am oprit. Analyser scrise că așa n-aveam să ajungem nicăieri și a sugerat să căutăm *când* se închiseseră aeroporturile din Marsilia și Paris de teama unor epidemii majore.

Nici așa n-au fost în stare să cadă de acord asupra unui anumit an. Franța nu-și închisese aeroporturile niciodată – cel puțin, în rețea nu figura un asemenea eveniment și nici Olga, francez fiind, nu-și amintea de așa ceva. Cât timp am mai cotrobăit prin rețea, el se apucă să sune la birourile de informații ale respectivelor aeroporturi, iar răspunsul primit a fost că „Parisul și Marsilia nu intraseră nicicând într-o astfel de carantină"...

Ceilalți au conchis că această cale trebuie momentan abandonată și, pentru a tenta localizarea orașului, s-au legat de diferența de fus orar dintre Londra și Baabylon care fusese menționată în timp ce Patra Nogales încerca să sune la tatăl ei. Numai că și așa surveneau probleme. Din document reieșea că Patra se străduise să telefoneze la Vincent Nogales, în jurul orei 13.00, în timp ce la Londra

era 6.00 dimineața; cu alte cuvinte, Baabylon se afla la *șapte* ore *est* de Londra. Însă, din documente parvenite pe alte căi, reieșea că discuția pe care Patra o purtase cu tatăl ei în cursul dimineții, se desfășurase la 21.00 ora Londrei, în timp ce ea se pregătea să plece la birou, deci la ora 7.00 în Baabylon – ceea ce amplasa Baabylon la *zece* ore *est* de Londra.

Lucrurile erau mai încurcate însă. Din cele ce le spuneau cei ce avuseseră acces la prima discuție dintre cei doi, reieșea că Vincent îi urase *Un Ajun fericit* fiicei sale, spunând că el unul abia aștepta să simtă liniștea acelei zile, iar Patra îi spusese că-l va suna din nou peste câteva ore, *când ziua respectivă va ajunge și la el*, ca să-i întoarcă urarea.

Această relație temporală amplasa Baabylon la *paisprezece* ore *vest* de Londra. Așadar, dacă luai în discuție diferențele de fus orar, Baabylon se putea afla fie în America de Nord – pe o plajă întinsă de-a lungul a trei fuse orare – fie undeva prin Pacific.

Olga a încercat să rezolve dilema recurgând la argumentul utilizat mereu de baabylonauți când se împotmoleau: orele erau *deliberat* transmise greșit ca să-i inducă în eroare pe cei ce o urmăreau pe Fatima. Se putea ca întâmplările să nu aibă nici o legătură cu Crăciunul – cine știe când avuseseră loc de fapt, însă Fatima le datase astfel ca să-și piardă urma.

Dan a fost de acord cu Olga și, disperat că n-avea cum să se facă *citit* de ceilalți, se apucă să ne argumenteze mie și Gloriei justețea observațiilor homosexualului. Și, cum se întâmplă în astfel de situații, în care ideile plutesc în aer precum „miasmele" de care vorbise Paracelsus, *Oni* Memphis scrise că nu crede în argumentele lui Olga și că „numai serviciile de securitate ale rețelei sunt de vină – au modificat datele și orele din document înainte să ne decupleze..."

Aici, s-au înțeles imediat cu toții. Fuseseră aruncați afară din rețea, adresele fuseseră șterse înainte să parcurgem documentul în întregime – dacă am fi reușit s-o facem, atunci Fatima ar fi șters adresele de una singură, melodia cu *The New Radicals* inclusiv – de unde se deducea că *ceilalți* ne urmăriseră și pe noi, nu doar pe ea, localizând computerele care descărcau mesajul. În context, nu le era deloc dificil să intre în documentul Fatimei și să modifice ore, date și orice altceva ar mai fi avut chef, ca să ne facă să pierdem bruma de elemente prin care putea fi localizat Baabylon.

Drept urmare, cei din *chat* s-au grăbit să părăsească rețeaua, ștergându-și propriile urme cum știau mai bine.

Deşi vântul zguduie acoperişul şi geamurile cabanei, aud cât se poate de bine răsuflările celor doi. Respiră cu responsabilitate, dar, la cum începusem s-o cunosc pe Gloria, trag cu urechea mai atent decât trebuie la respiraţiile lor. E evident de ce – obiceiurile noastre sexuale au căpătat o derivă ambiguă, iar jocurile dintre un bărbat şi femeie şi-au pierdut sistematizarea, s-au ocultat şi sugerează câteodată doar scurte demaraje. Se numesc flirturi. Fac parte din economia mea.

Despre Cyrus acum: nu numai că lua Berotec, dar era şi foarte strâns legat de un binoclu, care binoclu a fost unul dintre primele semne resimţite odată ajuns aici, la Omu... În plus, Cyrus şchiopăta, chiar dacă o făcea prefăcându-se – dar parcă pe mine mă duruse piciorul chiar atât de tare?

Binoclul lui Cyrus... El o iscodise pe Patra, Fatima pe Cyrus, dar şi el pe Fatima, Sebastian A. pe Patra, Patra pe Sebastian, Vincent pe Sebastian – Isuse! fiecare iscodea pe cât de mult putea şi în toate felurile posibile! Cât de îngrijoraţi erau, de fapt? Îmi venea să cred că Baabylon nu era nicidecum pradă unei lupte între cei care îi bănuiau neregula şi cei care i-o generau... Fatima se străduia să ne facă să credem asta. Avea nevoie de aliaţi pentru ceea ce aveam să aflu că era războiul ei şi îi căuta afară din oraş.

Afară, adică printre operatorii despre care nici cei din chat, nici Dan şi Gloria, nu comentaseră nimic...

Oh, sunt obosit, iar ăştia doi nu fac nici măcar sex underground la două paturi depărtare, cât să-mi ofere un subiect de sedare curioasă. Nici de binoclu n-aveam nevoie. Nu trebuia decât să răsucesc capul ca să-i văd pe cei doi, îmbrăţişaţi. *Doar* îmbrăţişaţi.

Oamenii îmbrăţişaţi în somn sunt mai expuşi decât un cuplu care copulează. Aflu din felul în care Dan zace cu capul pe o parte, la marginea pernei, că se simte încă stăpân pe situaţie, dar nu în *totalitate*, şi asta o afirm din cauză că o ţine pe Gloria înbrăţişată cu amândouă mâinile.

Ea doarme standard, cu faţa în jos. Fie că îl consideră pe Dan doar înlocuitorul celui prăbuşit de pe Brâna Aeriană, fie că aşa îi consideră pe toţi bărbaţii, ţine un braţ de *proprietară* peste pieptul lui, având grijă să-şi afunde capul în perna cu mult mai comodă şi semnificativ mai maleabilă. Probabil că are o circulaţie periferică proastă şi-i e frig la picioare, pentru că stă cu piciorul stâng bine înfipt între gambele lui, într-un fel utilitar ce o face să economisească căldura. Dacă l-ar iubi, ar trebui să-şi ţină piciorul altfel, agăţat de

al lui cumva, înfăşurat, nu ştiu cum să zic, dar ea n-o face. Cu trupul lui are doar scopuri pe care le dobândeşte.

Deodată, Gloria deschide ochii şi se uită fix la mine. Filip Canta e un prost – îşi imaginează că poate controla lucrurile fie şi numai examinându-le – Gloria îl priveşte fix, fără interes, se uită la el precum luminiţele acelea de-i luaseră urma până aici şi, cu grijă să nu-l trezească pe Dan, se dă jos din pat. Fiind femeie, o face fără ca el s-o simtă. Îl ştie cât de relaxat şi profund doarme. Cu toţii vindem ceva şi ne cunoaştem publicul ţintă.

Nici cu circulaţia nu stă prost, pentru că merge pe vârfurile picioarelor goale pe duşumeaua scârţâitoare şi se aşează pe patul meu. Nu se zgribuleşte. E relaxată. Şopteşte:

„Ce credeai că ai să vezi?"

Fac semn spre patul lor. Iar ea, zâmbind:

„Ţi-e frică să nu ne audă?"

I-aş răspunde – am mai multe variante de răspuns – însă prefer să tac o vreme. Nu foarte mult.

„E impulsiv..."

Şi ea, pufnind:

„Eşti un şmecher. Nu vrei să bei ginul ăla?"

Vreau, aşa că mă dau jos din pat. Ne ducem în bucătărie, ea aprinde lumina, scoate nişte pahare soioase şi sticla de care habar n-aveam că se găsea şi aici, în vârf de munte.

„Ştii," îi spun, „ginul se bea din pahare curate ca lacrima..."

„Ascultă! Tu care din doi eşti? Ăla cu Berotecul, sau ăla cu cafeaua columbiană?" Iar după o pauză: „Sau eşti ăla cu ginul?"

„Şi dacă sunt unul dintre operatori?"

Gloria mă privi lung şi respiră mai des de parcă m-ar fi adulmecat.

„Oh, ţi-am spus că eşti şmecher... Ajunge?" face semn spre pahar.

Il umpluse ochi. Îi fac semn să se oprească.

„Îţi place Baabylon." zic.

„Îmi place. Dar nu din cauza Baabylonului."

Ştiu de ce-i place, dar nu i-o spun. Oricum, nu i-ar păsa.

Duc paharul la gură şi sorb din el o gură infimă. Îl plimb pe limbă. Pot să zic ce gust are, ce aromă răspândeşte, ce-mi aminteşte, ce-mi sugerează – numai că acum, gesturile astea au altă finalitate. Gloria îşi umple şi ea paharul şi-l dă peste cap. Ar avea chef să trântească paharul de masă, de-a naibii, dar n-o face pentru că l-ar trezi pe Dan. N-ar ajuta-o la nimic.

De-a naibii, mai umple un pahar şi-l dă peste cap. Mi se face teamă. O să termine sticla în mai puţin de-o jumătate de oră.

„Nu te ambala! Mai am una! Neîncepută."

„Ascultă! De unde ai învăţat şmecheria asta?"

„De unde ai învăţat-o şi tu! De ce crezi că am ajuns aici? Vrei să-ţi spun cât costă escapada ta nereuşită? Vrei?"

Nu-i răspund, şi, pentru că avem aceeaşi şcoală, nici ea nu mai zice nimic. Ne rezumăm la gin. Ştie să-l toarnă. Face o figură cu gâtul sticlei, de parcă ar rostogoli-o pe buza paharului, extrem de uşor. Din cauza asta, lichidul se prelinge uleios, făcând rotocoale. O să zâmbim amândoi la un moment dat, dar mai amânăm chestia asta.

„Şi banii de la Dietrich?" mă întreabă, ştiind că n-o să fac altceva decât să mai gust din ginul ăla care nici măcar tonic nu e. Îl plimb pe limbă, iar ea face semn că nu. Nu mai poate. N-are cum. A terminat definitiv cu asta.

„Păi vezi?" o întreb.

Abia acum zâmbim şi zău că ar fi suficient, dar chiar atunci o rafală de vânt plesneşte cabana, zidurile se clatină din toate încheieturile, bufnetul paşilor de afară se aude mai apropiat şi e urmat de un răpăit interminabil, apoi de un scrâşnet de lemne fărâmate şi table îndoite. Ridicăm capul. Simţim mai întâi o boare care ne ia pe nepregătite, apoi uşa de la intrare se dă de perete, ferestrele plesnesc, huruind, iar vijelia se năpusteşte în cabană prin toate firidele şi cotloanele, desfăcând uşi, rupând cercevele, spărgând geamuri, smulgând hărţile din perete, trântind mese şi scaune.

Se mai aude un scrâşnet metalic, prelung, care virează treptat spre scârţâitul nesfârşit care anunţa că Titanicul e perforat de aisberg: cabana se cutremură din temelii, căpriorii din tavan troznesc, se îndoaie, crapă şi, într-o clipă, zăpada se prăvăleşte peste noi în uriaşe calupuri sfărâmicioase, amestecate cu scânduri rupte şi cărămizi sparte.

*

Viscolul se năpustea peste tot: prin ferestrele zburate din cercevele, prin uşa smulsă din canaturi şi prin găurile din tavan. Dan se repezise în hol, cu pătura în mână, învelind computerul de parcă maşina aia ar fi fost un sugar neputincios chiräind de spaimă. Gloria se năpustise între priciuri şi smulse păturile de pe paturi, azvârlindu-le pe umăr. Cămaşa îi flutura, iar părul i se lipise de faţă, plesnit de palele umede de vânt.

„Se face ţăndări! Toată! Toată se face ţăndări!" strigă Gloria, încremenind. Se aude încă un pârâit şi grinda dintre hol şi sala de mese se frânge, gata-gata să-mi cadă în cap. Mă arunc unde nime-

resc, izbind-o pe Gloria și ne rostogolim pe jos în timp ce un vraf de gheață spulberată ne acoperă picioarele.

„Ce naiba..." șoptește în urechea mea, dar un alt pachet de gheață se prăvălește de pe grinda ruptă, prinzându-ne dedesubt. O pală de vânt izbește ușa de la intrare și o zboară din țâțâni. Cade pe noi și clanța mă plesnește în ceafă.

„Isuse! Vrea să ne omoare!"

Muntele. Muntele vroia să ne omoare. Dan sălta deja ușa de peste noi.

„Hei!" striga. „Hei! Ziceți ceva!"

„Tu mai miști?" îmi răcni Gloria în ureche.

Capul îmi vâjâia, dar încep să șerpuiesc, strecurându-mă de sub bucățile de gheață. Mă ridic, mă uit amețit dintr-o parte în alta, dar nu văd decât umbrele noastre diforme. Preț de o clipă, focul din sobă se proiectează pe chipul lui Dan. E plin de sânge și părul îi flutură, dar nici eu nu sunt mai breaz: simt o căldură uleioasă ce mi se prelinge pe spate – nenorocita aia de clanță îmi plesnise pielea cefei.

„Dacă acoperișul dormitorului ține, ne scoatem!" strigă Dan zgâlțâindu-ne. Se repede la ferestre, ia o pătură de jos și-i face semn Gloriei să aducă lada cu scule lângă el.

„Tu o să ne dai lumină, da?" țipă la mine, cățărându-se pe un taburet și chinuindu-se să proptească o pătură în cadrul ferestrei.

Iau lanterna din mâna Gloriei și o îndrept către fereastră. Lumina e slabă, dar lui Dan îi e suficientă ca să bată pătura în cuie, fixând-o pe tot perimetrul ferestrei, dar lâna aspră se zbate, plesnind, gata să pârâie, izbită de rafalele viscolului.

„N-o să țină! Punem și saltelele!" zice Dan și, coborând de pe taburet, o sărută pe Gloria pe frunte.

Proptim o saltea peste pătura fixată în fereastră, Dan ia altă pătură, o pune peste saltea și o bate în cuie de jur împrejur, înțepenind salteaua în fereastră.

„Acum, ne trebuie o masă. Unde-s mesele?"

Sunt claie peste grămadă în cameră și în hol. Târâm una până la fereastră, o ridicăm și o proptim peste tot ansamblul.

„Numai de-ar ține!" spune Dan.

„O să țină." zic și chiar atunci, tavanul începe să pârâie. „Unde-ai pus lopata?"

Tavanul prinde să scrâșnească din ce în ce mai tare.

„Poate că e doar vântul." face Gloria. „Nu seamănă a pârâit de lemne."

„Unde e lopata aia?" întreb în timp ce pârâitul se transformă într-un vaier de vapor călare pe un val prea înalt.

„E pe perete, la intrare." urlă Dan, iar vaierul se aude tot mai tare. „Hei! Ce vrei să faci?"

Găsesc lopata şi dau să ies prin palele de aer viscolit ce se năpustesc prin uşa sfărâmată. Gloria apare în hol şi-mi trage una peste umăr: vrea s-o aştept. Revine cu o coardă de alpinism şi mi-o înfăşoară în jurul mijlocului.

„Tu nu ştii cum e vântu' ăsta." zice. „Ştii să te urci pe cabană?"

„Nu."

„Hai!"

Ieşim în vijelie. Avansez ca orbii, ţinându-mă cu mâinile de pereţii îngheţaţi până ce mă lovesc de un şir de trepte metalice acoperite de gheaţă. Încep să mă caţăr, alunecând pe trepte, Gloria îmi trage una peste picior, întorc capul s-o văd, dar nu zăresc decât o mogâldeaţă întunecată rătăcită în fuioarele groase ale viscolului.

Nu-mi ia mai mult de zece secunde ca să-mi simt degetele cum se transformă în gheaţă casabilă.

„Hei!!" chiuie Gloria femeieşte. S-a căţărat după mine şi-mi pasează capătul cordelinei. „Te legi de..."

Fac semn că am priceput. O iau târâş. Nu văd nimic, zăpada îmi intră în ochi şi întind mâinile ca să pipăi pe unde o iau, însă nu dau decât de marginile rupte ale acoperişului prăvălit cu tot cu zăpadă, în sala de mese. Vântul şuieră şi-mi smulge gluga de pe cap, numai căciula îmi rămâne lipită de creştet şi o iau de-a marginea cabanei, pe streaşină şi îmi vine în minte că ar trebui să mă leg totuşi de ceva, după cum mi-a spus Gloria, numai că n-am de ce.

Brusc, un bulgăre mare de zăpadă mă izbi în coaste: se rostogolise de undeva? zburase? – habar n-aveam. Iau lopata în mână şi încep cu zăpada strânsă pe acoperişul de deasupra holului şi, în scurt timp, simt că nu mai am aer. Mă rostogolesc cu faţa în sus şi mă odihnesc preţ de câteva clipe, dar vijelia îmi repede mormane de fulgi în gură şi în nas. Mă apuc din nou de dat zăpada la o parte. Mă răsucesc şi, înainte s-o iau de-a buşilea, deodată simt cum picioarele îmi alunecă la vale.

E gata-gata să mă prăvălesc în sala de mese. Mă răsucesc, înfig degetele în zăpadă, scap lopata din mână, o văd cum alunecă pe gheaţa zgrunţuroasă către streaşină, dar apuc s-o agăţ cu piciorul. O trag la mine, zvâcnind, şi mă ridic în picioare. Apoi, continui să dau zăpada la o parte.

Nu ştiu cât timp trece. Capul mi se goleşte de orice gând – mai puţin cel care periodic îmi atrage atenţia că ajung la marginea streşinii. Dau nămeţii la o parte, îi îmbrâncesc jos şi respir. Asta e tot ce fac, până ce ajung la capătul acoperişului. Tot alunec pe ţigla aia nenorocită

şi tremur din creştet până în tălpi, dar e fiziologic şi dumnezeul ăsta care m-a pus la încercare n-are treabă cu fiziologia mea pentru că e prea complicată ca s-o fi imaginat el. Aş avea chef să arunc o privire pe întreg acoperişul, să-l văd cum arată acum, dar nu se vede nimic. Sunt înconjurat din toate părţile de fulgi şi de vijelia aia care n-o să se oprească niciodată, nicicând, nicicum.

Târâş, pornesc înapoi spre treptele de metal. Ţin minte topografia golurilor din acoperiş şi le evit cu sfinţenie deşi, ce-ar fi să-*l* mai sfidez o dată? Dau s-o fac, dar, ajuns deasupra holului, simt că degeaba mai respir. Mi-a pus punga aia de celofan peste gură şi nas. Asta mi-a făcut şi nu mi-e clar cine a făcut-o. *Tu*, sau El?

Nimeni nu mă vede cum mă zbat. Sunt fericit din cauza asta. În plus, mi se face cald, ceea ce e un premiu pe viscolul ăsta. Foarte cald.

Atât de cald, încât îmi vine să dau căciula jos, să mă descalţ şi să dau dracului cu mănuşile de pământ.

*

„S-a scos!“

Vocea lui Dan îmi străpunse timpanul. Dau să mă mişc, dar e imposibil.

„Picioarele! Sunt sloi!“ veni replica Gloriei.

Încă mi-e greu să respir, dar nu din cauza astmului. Vikingii aplicaseră primii metoda cu marinarii recuperaţi din naufragii de pe mările lor geroase. Wehrmachtul o reactualizase în timpul bătăliei Angliei, cu piloţii doborâţi în Marea Nordului, studiind-o ştiinţific în lagăre – vreau să spun că evreii n-au murit doar mistuiţi în incandesenţa cuptoarelor, luând calea fumului; au făcut-o şi în piscine frapate cu uriaşe cuburi de gheaţă, metamorfozându-se în criomodele hiperrealiste. Metoda încălzirii îngheţaţilor era binecunoscută în nord deci, dar până să fi ajuns la cabană, habar n-avusesem că era ştiută şi de muntenii noştri.

Se urcă cu trupurile lor pe tine şi te îmbrăţişează. Tu eşti gol, la fel şi ei. E cea mai bună metodă pentru dezgheţ. Prin urmare, Dan mă ţinea îmbrăţişat din faţă, în timp ce Gloria se afla în spatele meu.

Simţul tactil... îţi vine să crezi că nu face doi bani ca furnizor de informaţie, dar nu e aşa. Cât de subtil se simt anumite lucruri... Delicat, chiar. Detalii infinitezimale.

Gloria mă face să reflectez la pielea ei. Paradoxal pentru modul ei de viaţă, e mai fină decât mă aşteptam. Apoi, părul. Mă înţeapă şi e aspru. Cât despre sâni, cu puţin efort îmi puteam imagina până

şi culoarea areolelor ei mamare – li se zice altfel, dar ăsta e termenul consacrat.

Şi dacă o să am o erecţie! Dar eram îngheţat bocnă, sloi, lemn şi abia eram în stare să suflu. Eram îngheţat şi mi-aş fi dorit mai mult aer decât mă lăsau să respir, îmbrăţişat în strânsoarea lor termogenă.

Încep să-mi dau seama de schimbările ce au survenit în cameră. Toate ferestrele sunt plombate cu plăpumi şi saltele peste care stau mese răsturnate care se zgâlţâie discret, în tonuri bas. Soba duduie. Vijelia se aude înfundat din cauza saltelelor. Nu ştiu cu ce e luminată camera, adică nu *văd* cu ce, dar după culoarea palidă a luminii şi după mirosul de depou de cale ferată, deduc că trebuie să fie tot cu amărâta aia de lampă de petrol. Bufnetele nu se mai aud deloc. Paşii ăia... Parcă *te*-ai fi săturat să dai târcoale.

„De ce nu ţi-ai luat medicamentele cu tine?“ mă iscodi Dan.

„Nu m-am gândit.“ Gloria iar îmi răsuflă mai repede în ceafă, aşa că mă grăbesc să adaug. „Pe cuvânt!“

„Ai prăvălit o grămadă de zăpadă în bucătărie...“ făcu Dan.

„Nu vedeam mare lucru. Dar n-am lăsat decât o pojghiţă de gheaţă pe acoperiş. Dacă mai ninge aşa, mâine iar o să trebuiască s-o dăm jos. Se strânge din cauza stâncii...“

„O să se oprească. Aşa au scris în reţea...“

„În reţea. Corect. Mai merge computerul?“

Dan îmi zâmbeşte. Gura lui e aproape lipită de fruntea mea.

„Hai că s-a încălzit de tot! De-acu e-n stare să se pornească şi după aia nu-l mai oprim...“ Chicoteşte, ceea ce mi se pare bizar, apoi dă să coboare din pat. Gloria îl urmează, făcând să scârţâie priciul din toate încheieturile. Abia acum îmi dau seama cât de cald ţinuseră. Parcă m-ar fi aruncat afară, în ger. Încep să dârdâi, dar ei aruncă peste mine pături şi-mi pun de jur împrejur sticle de plastic pline cu apă fierbinte.

Apoi, Dan îmi spune sec:

„Au scris în reţea că ninsoarea va înceta.“

„Bine. Înseamnă că militarii o să mă scoată de aici cât de curând.“

Privesc drept în sus când spun asta. Dar le simt căutătura iscoditoare: nu sunt siguri dacă am vorbit în glumă sau nu.

„Mai ai de aşteptat până să vină militarii. Crezi că dacă nu mai ninge se termină cu zăpada?“

„O să trimită un elicopter... Dietrich are bani pentru aşa ceva.“

„N-o să trimită nici un elicopter. Am spus că n-o să mai ningă, nu că o să înceteze furtuna...“ spune Dan şi dispare din câmpul meu vizual. Răscoleşte prin lucrurile adunate în hol, unde au pus

rezervele de mâncare. Gloria mă priveşte ciudat şi o ia către priciul unde doarme de obicei. Începe să vorbească în şoaptă cu Dan. În cameră e cald. Din discuţia lor aflu lucruri utilitare: e şase dimineaţa şi vom mânca peste o oră.

Deodată, Gloria se întoarce lângă patul meu. Aud o serie de foşnete şi simt miros de alcool sanitar. Mă răsucesc brusc, la timp ca s-o văd cum lipeşte cu leucoplast o pungă cu soluţie perfuzabilă pe priciul de deasupra mea. Dan bagă capul în cameră:

„Ţi-am spus: eu cred că se poate şi fără..."

Gloria nu-l băgă în seamă.

„Hei! Ce vrei să faci?!..." o întreb.

„N-am chef să crăpi pe aici! De asta chiar n-am chef! Ai zăcut afară în vijelie! Mai bine previi pneumonia decât s-o tratezi!" şuieră Gloria încruntată. Dau să mă ridic – dar mi-e încă frig şi dârdâi. Sunt gata-gata să-mi ascund braţele sub plapumă, dar Gloria deodată pune degetul la buze şi-mi strecoară, zâmbind cu ochii:

„O să fie secretul nostru!"

Al nostru, adică al ei, al meu şi al lui Dietrich, îmi spun în timp ce acul îmi perforează pielea.

*

Ordinea este un artificiu mental. E o proteză apreciată de bolnavi, de leneşi şi de proşti. De la ordine ni se trage tot răul.

Ce se întâmplase în cele patru ore în care dădusem zăpada jos de pe acoperiş, în care făcusem o criză de astm şi în care fusesem readus la o temperatură normală prin îmbrăţişarea celor doi?

Un tip de la Londra – *Oni* Fulcanelli – sunase la numerele de telefon ale Patrei şi ale tatălui ei. La numărul Patrei răspunsese un bătrân arhitect, care pretindea că locuieşte la Paris, pe strada Vaugirard. Era foarte nervos de deranj – de fapt, începuse convorbirea ca şi cum ar fi discutat nişte termeni contractuali cu o firmă de antreprenoriat şi, când aflase ce dorea *Oni* Fulcanelli de la el, a trântit telefonul înjurând.

Pentru confirmare, Fulcanelli îl căutase în Paginile Aurii on-line pentru Paris. Mr. Charles... *Sambora* era un arhitect distins, avea o firmă care se ocupa de imobile mici în *banlieue*, iar afacerea lui înregistrase o creştere moderată de capital în ultimii patru ani. Proiectul cel mai serios la care participase fusese un supermarket ridicat în 1998 la Roissy. Din alte surse, Fulcanelli aflase că d-l Sambora nu avea copii, nu era căsătorit şi nu avea cazier.

Pasiunea lui erau cursele de motociclete şi într-un timp achiziţionase câteva Moto Guzzi de epocă, numai că îşi vânduse colecţia în 1997 unui industriaş polonez, pe care îl chema – bizar pentru un polonez – Medici, Krzysztof Medici.

La numărul de telefon al lui Vincent Nogales – de la Londra pasămite, unde *existau* numere de telefon din nouă cifre, contrar celor afirmate de telefonista din document – răspundea sediul unor depozite de îngrăşăminte aflate, de fapt, în portul Anvers. Lui Fulcanelli i s-a răspuns deosebit de politicos, ba chiar i-au fost date informaţii despre serviciul de telefonie belgian, însă oamenii aceia habar n-aveau de Nogales, iar telefonul îl aveau de mai bine de cinci ani, de când înfiinţaseră depozitele. Mai mult, era un telefon de la care nici un angajat n-avea cum să poarte convorbiri particulare, fiind amplasat în biroul unui şef de compartiment, mai precis, al celui care angaja contractele. Ultimele convorbiri avuseseră loc la Atena, unde trebuiau să livreze 3000 de tone de nitrat de potasiu pentru culturi pomicole.

Asta era tot ce reuşise să afle Fulcanelli.

Un alt baabylonaut, din Gibraltar, care îşi spunea Vasco da Gama, căutase postul de radio Umma Nord pe toate FM-urile răspândite pe glob. Nu găsise nicăieri vreun post cu acest nume; cel mai apropiat ca sonoritate fusese Umma Gumma, un post de radio pirat din Marea Britanie de care nu auziseră decât fanii grupului Pink Floyd. Piraţii emiteau dintr-un VW Caravan care se plimba între Liverpool şi Swansea, plătind în mod regulat amenzi pentru licenţa de emisie pe care, cu obstinaţie, refuzau s-o cumpere. Câştigau suficient din reclame clandestine ca să acopere contravenţiile.

La un moment dat, Vasco da Gama a crezut că a dat de o urmă serioasă, însă cel cu care intrase în contact şi care auzise de Umma Nord, era tot un baabylonaut, rătăcit, care habar n-avea că mai erau o grămadă de alţii ca el pe urmele oraşului din care lansa Fatima mesaje. Acest din urmă *Oni* era din Cape Town şi îşi spunea Hotel Zulu; el a descărcat toate documentele lui în banca de date a lui Vasco. Hotel Zulu era posesorul unei variante de întâmplări în care Fatima aştepta un copil, fiind căsătorită cu Cyrus. Tot în această variantă, era extrem de bine accentuată existenţa unui alt copil nenăscut, practic, un embrion care motiva acţiunile tuturor personajelor – copilul Patrei Nogales. Ceilalţi baabylonauţi erau la curent cu asta, bineînţeles, numai că varianta lui Hotel Zulu părea să se agrege doar în jurul acestor doi embrioni, insistând mai ales asupra reacţiilor şi pasiunilor pe care copiii nenăscuţi le trezeau protagoniştilor.

Nici Analyser nu aflase mai mult: el căutase Pak Vay şi găsise patru localităţi cu acest nume, toate în Asia. Una era în Cambodgia, alta în Manchuria, în apropiera graniţei dintre China şi Federaţia Rusă, iar celelalte două, ciudat, se aflau la doar cinci mile depărtare una de cealaltă, fiind localizate în Cashmir, la poalele vestice ale Himalayei.

O rusoaică din Moscova îl căutase pe Cyrus însuşi. Rusoaica îşi spunea Ludmila şi nu găsise nici un Cyrus Fugger în toată reţeaua. Găsise relaţii doar despre familia Fuggerilor, bancheri germani din Evul Mediu, şi despre un oarecare Ernst Fugger, fotbalist la Borussia Dortmund. Tot ea căutase şi numele de Welser, care s-a dovedit a fi tot al unor bancheri medievali. Lucru ciudat: ambele familii, şi Fuggerii şi Welserii se ridicaseră din Augsburg, oraşul la care făcea referire Aloys Dietrich, în secolul XVI.

Alţi tipi, despre care am înţeles că se cunoşteau nemijlocit, văzându-se în carne şi oase, se ocupaseră în ultimele trei luni să pună cap la cap diferitele poveşti care parveneau din Baabylon şi dăduseră drumul în Internet concluziilor la care ajunseseră. Diferenţele dintre variante erau nespus de mari şi practic, lucrurile comune erau doar cele grosiere, de *mise en scéne*.

Astfel, întâmplările se petreceau într-o localitate denumită *Baabylon*; în acea localitate trăia un tip pe nume *Cyrus Fugger* care dorea să pună beţe în roate unei corporaţii denumite *BBB* (nimeni nu ştia de unde vine *BBB*); acea corporaţie se ocupa de producerea pe scară industrială de vaccinuri, seruri şi antibiotice; mai erau comune numele unor personaje: *Welserii* erau stăpânii corporaţiei, *Patra Nogales* era soţia unuia dintre Welseri, *Fatima Axelrod* era partenera lui Cyrus deşi, în acest caz, existau două variante de parteneriat: îi era fie *psihanalistă*, fie *soţie*...

Întâmplările aveau loc în preajma *Crăciunului*, dar, fiecare variantă – erau şase sau şapte – avea loc în alt an, deductibil numai din context, pentru că Fatima nu-l menţionase nicicând. Modul prin care fusese determinat anul întâmplărilor era legat de hiturile muzicale la care făceau aluzie textele: cel mai devreme, evenimentele se petrecuseră în 1995 – variantele respective menţionau *Miss You* cu Everything but the Girl şi *Champagne Supernova* cu Oasis. Cel mai târziu, se petrecuseră în 1999 – un Crăciun pentru care mai aveam de aşteptat două luni şi nouăsprezece zile, dar n-avea când altcândva să se petreacă, de vreme ce piesele la care se făcea aluzie (*Smooth*, cu Santana şi *Desert Rose* cu Sting) abia dacă fuseseră lansate.

Un lucru la care făceau referire absolut toate variantele era acela că Cyrus îşi *dezinfectase* casa cu câteva zile înainte de

începerea întâmplărilor, care erau cunoscute sub numele de *traversadă*. De asemenea, în *absolut* toate variantele, traversadele erau declanşate de *epidemia* de febră angiomatoasă. Căutaseră în van date despre o boală cu acest nume: nicăieri nu descoperiseră ceva relevant. Existau mai multe boli care se manifestau cu febră şi erupţii cutanate hemoragice, printre care cea dată de virusul Ebola, sau boala Lyme, dar nici una nu fusese provocată deliberat de cineva şi nici nu se manifestase în vreun oraş de dimensiunile Baabylonului. Totodată, traversadele erau controlate în mare măsură de operatori, care se regăseau în toate variantele, deşi nimeni nu putea să precizeze care era rolul precis al acestora.

În rest, deosebirile dintre variante erau uriaşe. În cea din 1996, de pildă, Cyrus Fugger nu era *DJ*, ci *medic* venit clandestin în Baabylon în 1986. Era ciudat, câtă vreme Fatima pretindea că principala problemă era că, de când se ştia ea, în oraş nu se mai *stabilise* nimeni, după cum nici nu mai *plecase* cineva, cu excepţia lui Okazaki... În acea variantă, Cyrus era *căsătorit* cu Fatima Axelrod de la care aştepta, de altfel, un *copil* (era varianta furnizată de Hotel Zulu, din Cape Town). Cyrus n-avea cum să-şi înregistreze copilul în registrele de stare civilă, de vreme ce trăia în Baabylon fără identitate – fusese angajat la un spital cu sprijinul unor prieteni, nenumiţi în text, care îi erau obligaţi în urma unor operaţiuni la care Fugger participase cu mulţi ani în urmă. Medic fiind, era contactat de capii Corporaţiei, care doreau să-l angajeze pe Cyrus pentru a provoca euthanasia lui Joseph Welser, grav bolnav se pare. Din explicaţiile lui Hotel Zulu, Fugger mai îndeplinise astfel de servicii, sau măcar ceva conex înainte să se stabilească în Baabylon, acesta fiind şi motivul pentru care i se asigurase o falsă identitate în oraş.*

Cyrus trase din ţigară. Ruinele magazinului Harrods fuseseră înfăşurate în pânze uriaşe, legate cu odgoane albe de zidurile zdrobite. Într-un loc, cineva scrisese cu spray : SUNT SINGUR ÎN MULŢIMEA PRIETENILOR MEI, CHRISTIAN GOLDBERG! – vopseaua se absorbise în material, formând un halou murdar.

„Eşti sigură că-ţi sunt de folos?“ întrebă Cyrus. „Habar n-am ce *trebuie* să fac. Singură ai remarcat că nu *ştiu* ce se întâmplă în

* Această variantă avea să ajungă în mâinile mele odată şi odată.. Ea mi-a fost ţinută departe de ochi din motive pe care nu doresc încă să le dezvălui. Parcurgând respectiva variantă însă, aceste motive s-ar putea să devină evidente. Acum, nu pot spune decât că *a fost mult mai bine că am citit varianta doar după ce evenimentele s-au angajat pe un făgaş stabil.*

jurul meu... De altfel," zâmbi, „am lucrat mult ca să ajung la acest rezultat. Pe lângă Eric..."

„Nu e o problemă." i-o reteză Mihrab. „Eu zic aşa: ce văd eu, nu vezi tu. Ce vezi tu, nu văd eu. Nici asta nu-ţi aminteşte de nimic?"

„Ce văd eu, nu vezi tu. Ce vezi tu, nu văd eu..." repetă Cyrus, buimac. Clătină din cap. „Nu. Nu-mi spune nimic."

„În regulă, Fugger." reluă Mihrab cu un ton rigid. „Am să fiu directă. Vin cu o propunere din partea Corporaţiei BBB..."

Propunere din partea Corporaţiei BBB? – Memoria lui Cyrus păru că se reaşează. Imagini neclare îi culbutară prin faţa ochilor. Londra, serviciul de psihologie de la Saint Thomas Hospital. Casa de la ţară de la Interlaken Vevey, Elveţia. Bătrânul Guido Fugger, tatăl lui, povestindu-i că în fotoliul din casa lor stătuse Otto von Bismarck acum peste o sută de ani.

Corporaţia BBB. Cote pozitive la Bursă. Tehnologii bio şi fotografii ale lui Joseph Welser în Newsweek, Time şi Newlook. George Ellis, de la *Baabylon Herald Tribune* făcuse o anchetă despre Corporaţie acum patru ani, ajutat de un tip despre care, pe vremea aia, ziarele nu scriau, şi despre care reţelele TV nu vorbeau decât la emisiuni de tipul *They must be Mad.* Pe tip îl chema Christan Goldberg şi, în 1990 nu scriau despre el decât grafitti-urile din marile oraşe.

Mihrab se uita încoace şi încolo. Îl examină pe Cyrus. Era din ce în ce mai agitată.

„Joseph Welser, preşedintele în exerciţiu al Clanului, m-a rugat acum câteva luni să te găsesc. *A mai făcut chestia asta de nu ştiu câte ori până acum, eu am rezolvat-o de fiecare dată, dar, tot de fiecare dată, am uitat de ea după ce faptele s-au consumat...* Domnul Welser este foarte bătrân şi are nevoie de ajutor, dacă înţelegi..."

„Bătrân, zici..."

„*Foarte* bătrân. Este motivul pentru care doreşte să se supună unei euthanasii active. Chestia asta se va petrece mâine seară, la restaurantul *Adrar.* Domnul Welser este o persoană distinsă şi înţelege să facă totul cu eleganţă... pricepi? Prima cerere pe care ţi-o fac este să fii executorul medical al domnului Welser, preşedintele Consiliului de Administraţie al Corporaţiei BBB."

Cyrus Fugger simţi un nod în stomac.

„Nu sunt... Cum adică... Să practic euthanasia?"

„O secundă! Nu o s-o faci tu! De tine e nevoie doar ca să-l asişti... D-l Welser este o persoană respectabilă şi se va sinucide singur."

Cyrus se scărpină în cap. Nu înţelegea de ce îl aleseseră pe el. Încropi o scuză:

„Euthanasia e interzisă prin lege."
„Va avea loc în cerc restrâns. N-o să vorbească nimeni." îl asigură Mihrab.
Ajunseseră în piaţa din faţa spitalului comunitar din Casbah. Farurile unui Volvo 2040 se aprinseră de câteva ori la rând, după care maşina părăsi piaţa, dispărând în traficul aglomerat ce ducea spre Shimonoseki.
În locul lui, parcă un Mercedes 1320 C roşu. Să fi apărut deja Patra Nogales?
„Oricum, legalitatea nu este o problemă relevantă pentru noi. Pentru Casa Welser, adică. Aşa că, vei fi executorul medical al lui Welser." – făcu o pauză după care zise, hotărâtă: „Ai mai făcut-o! O vei face şi acum. De câteva zile, prin tine umblă o grămadă de germeni care te fac să-ţi aminteşti tot ce ai încercat să uiţi, Cyrus! Îl vei ucide pe Welser, aşa cum ai mai făcut-o cu atâţia alţi oameni!"
Cyrus se opri în dreptul unui semafor, ca şi cum s-ar fi pregătit să traverseze. Ar fi trebuit s-o ia din loc. Să se ducă în metrou şi s-o lase baltă pe Mihrab. Dar, cine ştie ce-i oferea?
Ciuli urechea. De undeva de la un subsol se auzea *Sweet Surrender* cu Steve Vai. Decise că era un semn bun. Pescui un drajeu de doxium din buzunar şi-i dădu drumul pe gât.
„Cu alte cuvinte, un om mă angajează ca să-l ucid..."
„Pentru început. Contractul prevede mult mai mult..."
Trecuseră de spital şi ajunseseră în faţa intrării unui *souk* marocan. Era zona în care Halele se amestecau cu Casbah. Apa din canalizare se strângea în bălţi pe carosabil. Vitrinele erau unsuroase, iar elicopterele Poliţiei zburau la joasă înălţime. Un panou de la intrarea în *souk* anunţa, în schimb, că legile privitoare la protecţia poluării sonore erau „aplicate efectiv în această zonă, în afara orelor de rugăciune". Urma o listă de amenzi în taleri-vinyl, emisie 1991. Elicopterele Poliţiei le ignorau, însă.
„Ce naiba... Acum câteva zile, afişul ăsta nu era aici."
„Souk-ul era?" zîmbi Mihrab.
Cyrus clătină din cap. Cum zisese Mihrab? Ce văd eu nu vezi tu. Ce vezi tu nu văd eu. Au luat-o pe stradelele înguste ale pieţii, trecând prin faţa unei vitrine care mirosea a nucşoară.
„D-l Welser m-a însărcinat să-ţi cercetez rudele, înţelegi? Uităm de fiecare dată cu cine avem de-a face şi vrem să fim foarte siguri... Ai un frate, Shabba Orr. E şi el pe undeva prin zonă. Ştiai că Shabba este amic foarte bun cu Christian Goldberg, liderul grupării Massonic Youth?"

Cyrus strănută. Febra angiomatoasă? Se opri să se scotocească în buzunare. Câteodată, crizele lui erau precipitate de strănuturi. Simțea deja mirosul acrișor care îl anunța că se pregătește un nou atac. Mda... Două capsule de Intal ar fi trebuit să fie eficiente.

„Tu ce mai știi de Shabba?"

„Nu l-am mai sunat de mai bine de un an..."

„Din '94, vrei să spui... Cine știe, de fapt, câtă vreme a trecut de atunci..."

„Mă rog..." zise Cyrus, simțind cum mintea îi culbutează într-o maree de amintiri uleioase.

Dădu peste cap capsulele de Intal. Intal plus doxium... Creierul lui Cyrus devenise aidoma unui nor în care se descărcau concomitent sute de fulgere. Scurtcircuite neuronale. Ca de fiecare dată, avea senzația că axonii îi bâzâie sub craniu. Terminase țigara oferită de Mihrab. Deschise pachetul de *Luckies* și-și aprinse o nouă țigară, de la cea nestinsă încă.

„Nu ai de ales, Cyrus." zise Mihrab. „Așa s-a întâmplat mereu. Joseph Welser are de plătit niște datorii. Joseph Welser are nevoie de ajutor." – Se opri în fața unei tarabe cu pește ținut în cuve mari, argintii, pline cu cuburi de gheață. Neoane albe iluminau tonii și baracudele cu nuanțe arctice. Mihrab își puse palma pe cea mai apropiată dintre baracude. „Așa ești tu, Cyrus! – Înghețat! Dar eu sunt aici, acum, ca să te dezgheț! Ca să-ți ofer un post strategic în BBB!"

Cyrus simți că i se topește asfaltul sub picioare. Ce nevoie avea de chestia asta pe care i-o propunea Mihrab? Ce nevoie avea de un post strategic în Corporație?

Trecură pe lângă un minaret alb și ajunseră înapoi pe trotuar. Se pregăteau să traverseze. Cyrus se scutură, parcurs de un frison. De ce naiba erau așa de tari *Lucky Strike*-urile astea?

Un agent se apropie de Mihrab:

„Ar fi bine să intrați în mașină, effendim! Oamenii noștri din moschee ne spun că strada nu mai este sigură. Am fost localizați. Sunteți ascultați de exact..." se uită la ceas, „de exact 50 de secunde, effendim!"

„În regulă. Ne așteptam la așa ceva, nu?" – se întoarse ea brusc spre Cyrus. „Te-a atins cineva de când ne tot plimbăm? Îți amintești?"

„Tipul de la care am cumpărat țigările."

„Aruncă țigările imediat!" – Cyrus tresări și se dădu în spate un pas – „Aruncă odată țigările alea, n-auzi?"

Cyrus se scotoci prin buzunare și scoase pachetul, cu mână tremurândă. Dădu să-l azvârle pe trotuar. Trase încă un fum dar

Mihrab îl plesni peste mână. Ţigara se rostogoli pe trotuar. Mihrab se răsuci către agenţii ei.

„Tu! Ia pachetul ăsta şi du-l la sediu!"

Tipul se apropie de Cyrus, îşi trase o pereche de mănuşi de celofan şi-i smulse din mână pachetul de ţigări. Îl lăsă să cadă într-o pungă pe care o sigilă imediat. Făcu semn unei maşini parcate vizavi, după care traversă, grăbit.

Mihrab spuse unui alt agent că ea şi Cyrus trebuiau să intre în automobil. Îl izolaseră?

Agenţii au spus că îl izolaseră şi făcură semn spre Mercedesul roşu.

„Eşti norocos, Cyrus. În curând, o să fii printre puţinii care vor mai şti ce se întâmplă... Chiar şi eu s-ar putea să uit lucrurile astea." făcu tuarega un semn larg, îmbrăţişând clădirile din jur, moscheea Al Hawanni, minaretele de pe Segundo şi ruinele magazinului Harrods. „Eşti un ales, Cyrus. Joseph te-a ales, pricepi? N-ai văzut filmul *Cel mai înalt Turn din Baabylon*?"

Nu. Nu-l văzuse. Cine-i vorbise despre film însă? Mai mult ca sigur că Fatima! Se uită la inscripţia de deasupra intrării în Spitalul Comunitar:

NOI CREDEM ÎN VIAŢA DE *DINAINTE* DE MOARTE!

Deodată, chiuind bezmetic, un puştan pe rotile se apropie de ei. Fără un cuvânt, întinse o ţigară spre Cyrus, ca şi cum ar fi cerut foc.

„Sunt cu urechile pe noi, Mihrab effendim!" spuse el grăbit, sprijinindu-se de Cyrus. „Sunt în această clădire..." îi arătă el spitalul.........)

În varianta pentru 1998, Cyrus Fugger era *ucigaş* profesionist; de fapt, cel care copiase fragmente din acea variantă, pretindea că Cyrus era o „cârtiţă" care îşi aştepta misiunea de ani de zile, ţinta fiind capii corporaţiei. Afecţiunea lui psihică era un element de acoperire care îi permitea să se învârtă încoace şi încolo „precum unul dintre cei 47 de ronini", fără să suscite bănuieli. După declanşarea epidemiei – în exclusivitate opera lui Eric Welser – Cyrus îşi propune să-i ucidă fizic pe Welseri, fiind ajutat în acest sens chiar de şeful securităţii BBB. Este cea mai fantastică variantă – în ea se fac deseori aluzii la ziare biochimice, la melodii injectabile (sic!), la ţigări infestate cu germeni ce pot induce decizii şi acţiuni, precum şi la un prezumtiv control pe care BBB l-ar fi exercitat asupra tuturor, prin vaccinuri.

Şi în această variantă, Cyrus era căsătorit cu Fatima Axelrod, însă, ea *nu* era însărcinată.

În varianta din '99, Cyrus era *DJ*, iar Fatima nu era decât *psihanalista* sa. Evenimentele îi luau pe amândoi prin surprindere şi

acțiunile lui păreau a fi – cel puțin din câte parvenise prin rețea – doar o reacție de apărare la faptul că Welserii, stăpânii Corporației, îl vânau aparent fără sens. Cam la asta se rezumau întâmplările și, tot mai mulți erau aceia care speculau că intraseră într-un *joc* ciudat, nespecificat ca atare, un joc *ilegal*, de vreme ce accesul la el conducea deseori la închiderea computerelor și la azvârlirea afară din rețea.

Și așa credeam și eu, dar *ți*-am povestit toate astea numai ca să vezi câte lucruri se puteau întâmpla, implicând oameni răspândiți pe întreg mapamondul, în timp ce dădeam zăpada jos de pe cabana aia din vârf de munte și încasam crize de astm! E bine să afli câte s-au petrecut în vreme ce *tu* mă iscodeai nevăzut, cu ochii tăi strălucitori de aurii! – atât de multe, fără să aibă nici cea mai mică legătură cu *tine* și fără să fii în stare să le ții rostul de *dincolo*, de unde *te* aflai!

Asta, pe de o parte – pentru că, în același timp, alți oameni făcuseră prognoze meteo pe care Dan le studiase. Ce spuneau ei?

Că ninsoarea se va opri, dar că vijelia nu va înceta în următoarele două zile, lucru care îi mira cu atât mai mult cu cât furtuna era prea restrânsă, părând să nu furnizeze rezerve pentru asemenea descătușare de energii. Stătuseră aplecați asupra hărților ore întregi, neînțelegând cum de un fenomen meteo atât de puternic se manifesta pe un areal într-atât de redus și pe o durată atât de mare, însă curbele de presiune indicau fără drept de apel că furtuna va continua...

Iar vijelia era așa de puternică încât lansa curenți în afara geografiei, azvârlindu-i în ecranele televizoarelor, pe filme foto, pe casete magnetice și în cuvintele articolelor, iar de acolo răzbătea i ıformațional spre ochii altor oameni, care n-o simțiseră nicicând, spulberând sub izbiturile rafalelor ei văluri ideatice și nori biochimici, astfel încât alți oameni ajungeau să genereze mituri de însoțire a furtunii, scriind despre banii aruncați de un filantrop, unul Dietrich, ca să mă caute pe munte, deși lucrurile erau extrem de clare în ce mă privea, mai ales după ce fuseseră examinate *hârtiile* pe care le lăsasem la hotel la Bran și nu numai.

Banii lui Dietrich și vijelia bizară îi făceau pe alții să resimtă furtuna sub forma unor refulări sarcastice ce-i făceau să comenteze că armatei române nu-i strică un exercițiu, o aplicație cu militari urcați pe munte pe timp nefavorabil, mai ales dacă Ministerul Apărării se alegea și cu niște bani.

Din acest moment, lucrurile se desfăceau în evantai și vijelia începea să-și piardă din vlagă, ba chiar să nu mai aibă nici un fel de efect aparent, pentru că alți oameni făceau dumping cu oțel pe piața americană, alții construiau poduri suspendate în golful Osaka, în Marea Britanie se comercializa un drog care nu dădea dependență, Clinton

recunoştea că avea probleme de afect ce ţineau de o copilărie nefericită, Daghestanul se lupta pe viaţă şi pe moarte cu Rusia, iar NATO nu intervenea, Irakul îşi extinsese plantaţiile de curmali – lumea pulsa haotic şi pe măsură ce te îndepărtai de epicentrul furtunii desluşeai tot mai vag consecinţele ei, deşi acestea existau cumva, la un nivel irecognoscibil, discret, ca o delicată ciumă a înlănţuirilor cauză-efect.

*

Dan îmi face semn să mă apropii de buzele lui, de parcă s-ar teme ca acel computer să n-aibă cumva receptori care să înregistreze ce-o să zică şi să transmită mai departe în reţea ce avea să-mi spună...

Mă apropii de el, iar Dan aţinteşte degetul spre monitor. Văd un mesaj rămas în ecranul care, altminteri, se înnegrise de tot. *Oni* Analyser din Liban intrase pe frecvenţa telefonului lui Vincent Nogales şi aţintise o „undă" pe el. Operaţiunea era clandestină, bineînţeles. În plus, îşi lăsase computerul deschis, descărcând minute în şir de convorbiri telefonice. Într-adevăr, acolo era sediul unui depozit de îngrăşăminte. Într-adevăr, depozitul se afla în portul Anvers. Numai că pe acelaşi fir mai intrau nişte indivizi, care abia dacă se auzeau, unii care mai mult strigau decât vorbeau.

Convorbirile erau afişate pe ecran. Îşi tot cereau numerele de telefon unul altuia, iar numerele pe care abia reuşeau să şi le transmită, din cauza paraziţilor şi a convorbirilor suprapuse, erau uriaşe: aveau între 20 şi 28 de cifre.

Analyser le-a pus şi pe acelea sub urmărire şi, la unul dintre respectivele telefoane, într-un târziu, răspunse unui apel Vincent Nogales însuşi. Se auzea foarte rău, de parcă ar fi vorbit de sub o pernă care îl sufoca, motiv pentru care Analyser nu-l auzise decât pe el, însă cele ce le spunea erau cât se poate de inteligibile. Bătrân fiind, omul vorbea rar şi apăsat.

Îşi anunţa interlocutorul că Cyrus Fugger începuse iar să se *mişte* şi că trebuiau să se aştepte la ce era mai rău. Se interesa dacă oamenii lor erau pregătiţi şi probabil că a aflat că erau, pentru că Vincent Nogales îi reproşă interlocutorului că nu era prima oară când primea astfel de asigurări.

„Mereu ne-a scăpat printre degete..." se plângea el.

„Acum n-o să ne mai scape!" sosi răspunsul. „Cyrus poate să încerce orice în timpul traversadei, pentru că noi suntem pe cale să schimbăm operatorul!"

„Cyrus nu va ezita să-şi rişte... individualitatea!" zise Nogales.

„În cazul ăsta, noi vom risca întreg oraşul... Baabylon nu va cădea iarăşi în mâinile Fuggerilor!"

După aceea, Analyser pierdu legătura.

Dar, ca şi cum asta n-ar fi fost tot, Analyser – nu degeaba îşi spunea aşa – studiase şi amprenta vocală a lui Vincent pe soundblasterul său. Era identică cu a patronului depozitului din Anvers, pe care Analyser o înregistrase când luase legătura cu el; acel om afirmase că se cheamă Corstjens, Felix Corstjens, şi că avea de trimis 3000 de tone de nitraţi la Atena.

Avea să fie ultimul mesaj pe care l-a emis vreodată Analyser în reţea. Nici atunci, pe munte, nici în zilele care au urmat, n-am mai dat de el pe nicăieri. Nici ceilalţi baabylonauţi n-au fost vreodată în stare să-mi dea un răspuns la întrebările mele despre soarta lui *Oni* Analyser. Doar rusoaica Ludmila o să-mi spună odată, după ce o să ajung înapoi în Bucureşti, că Analyser e „cu adevărat o fantomă care bântuie prin Internet, fără scop... a devenit informaţie pură, autosuficientă, liber accesibilă, despovărată de carcasa ei biologică desuetă, cunoscută îndeobşte sub numele de trup şi animată de sânge, hormoni, enzime, molecule şi pompe ionice. Era oamenilor a apus şi sunt fericită că Analyser nu mai e aşa ceva. S-a mântuit."

Aşa o să-mi spună şi după aceea, nici ea n-o să-mi mai răspundă vreodată apelurilor. Niciodată, nicicând, nicicum.

*

Încă ningea, deşi Dan şi meteorologii prognozau că nu mai era mult şi o să se oprească.

Ne îmbrăcaserăm atât de gros că abia ne mai mişcam. Gloria îmi spunea că secretul e să nu te atingă nici măcar un vârf de ac de frig, nici măcar pentru o gămălie de clipă – câteodată vorbea aşa, cu metafore inventate ad-hoc. Dacă te lăsai în voia confortului termic şi te îmbrăcai doar pe măsură ce simţeai că se răcoreşte, pierdeai căldura încet, dar sigur. Chestia asta o descoperise Fritdjof Nansen când străbătuse paakul polar pe skiuri. Îl trecuseră toate apele pe gerurile arctice de câte pulovere şi hanorace trăsese pe el.

„Mai bine să transpiri acum decât să îngheţi mai încolo." încheie Gloria, citându-l. Cică şi eschimoşii fac la fel, dar fiind analfabeţi n-au ştiut să ne lase moştenire informaţia asta. De la ei ne-am ales doar cu caiacele şi cu nişte probe olimpice de canotaj – o să pun odată chestia asta într-un clip promoţional pentru firma *Desant*, cu condiţia să scap întreg de aici. Un eschimos o să coboare cu caiacul din Oceanul

Înghețat, printre aisberguri, o să intre în Marea Mânecii, apoi în Marea Nordului, apoi o s-o ia în sus pe râul Skelde, în Belgia, o să se minuneze de frumusețile și geamurile din Brugge, unele din secolul XIV chiar, pe care nu s-a găsit nici un nazist, hun, francez sau român ca să le facă țăndări, apoi o s-o ia pe canale în jos, prin magnifica Germanie în care lumea adoarme la semafoare în așteptarea culorii verzi, apoi: la Viena, printre frigide, cu eschimosul meu! – și pe urmă pe Dunăre în aval, îmbrăcat în blănile lui de focă, și tot așa, până la Cazane, printre vedetele traficanților de benzină care dau peste nas trupelor KFOR, până ce o să ajungă la Giurgiu, București, sau pe unde o să am eu chef să-l pun să padeleze, ca să ne aducă într-o traistă din piele de focă un kil de spermanțet aromat, extras din Marea Balenă Albă, cea care cară mumia lui Ahab în spinare.

Asta o să facă eschimosul meu. În contul lui Dietrich, sau al lui Oistrakh; ce mai, în contul firmei *Desant* care o să mă plătească cu bani buni pentru că am adus est-europenilor, care par a fi un fel de sălbatici, spermanțetul după care a umblat până și Melville, cel din neamul occidentalilor care, în ce-i privește, citesc mereu instrucțiuni de folosire. Mda. De la Moby Dick până la așezările marilor bărăgane estice, de la prostie la imbecilitate, atât o să dureze drumul spermanțetului, semn că de asta e în stare *Desant*.

Dan vârâ lemnele pe foc, tacticos. Se așeză pe patul în care dormea cu Gloria și ne privi cu coada ochiului cum șușoteam, pe patul meu. E ipocrit să pretinzi că șușotești cu o femeie din pură prietenie, dar e plăcut.

„Apa." găsi el la un moment dat pretextul să ne tulbure, și arătă cu bărbia către ușă.

O baltă limpede se prelingea peste prag – venea din sala de mese – amestecându-se cu un firicel de apă soioasă ce se scurgea din bucătărie. Gloria pufni nervoasă și se ridică.

„'r-ar al naibii! Trebuie să dăm afară zăpada! Și din bucătărie și din sala de mese!"

„N-ai cum. În sala de mese e un ger de înnebunești și zăpada căzută acolo a înghețat bocnă. Se topește doar pe la margine din cauza pereților care s-au încins. La fel e și-n bucătărie. Ne-ar trebui un târnăcop!"

Mă ridic și eu. Apa curge neîntrerupt, prelingându-se printre rosturile dușumelei. Șiroiește amețit, precum un izvor de la șes. Mai seamănă și cu un robinet care curge din cauză că s-a stricat garnitura.

„Hai să încercăm să spargem gheața!... Poate reușim cumva."

„Stai naibii jos că tu ești piaza rea!" se răsti Dan.

„Zăpada de pe acoperiș..." zic. „Ai dat-o tu jos?"

Numai că Dan n-are chef de logică. El vrea altceva. Îl înţeleg.

„Vrei să spui că nu-i aşa? Că nu *tu* eşti piaza rea?"

Mi-ar fi trebuit un obiect oarecare. O carte sau un ziar pe care să pretind că le citesc. Sau un cuţitaş cu care să mă joc, să mă prefac că sculptez ceva, deşi habar n-am să sculptez.

Dan se apropie şi mai mult şi se sprijină de prici. Mda, Un cuţitaş ar fi fost cel mai bun.

„Tu chiar nu eşti în stare să te uiţi în ochii mei?"

Am făcut-o. Deşi nu ajuta la nimic.

„Ştiam! Pe cuvânt că ştiam că vine vijelia şi de-aia te-am lăsat să te cari de aici în ziua blestemată în care ai apărut pe muntele *meu*! Simţeam că o să cazi dracului şi tu într-o prăpastie, la fel ca nenorocitul de Enpivi! Numai locul precis nu-l ştiam, dar eram sigur că o să te faci praf! De-aia nu ţi-am zis nimic, de-aia te-am lăsat s-o tai, de-aia ţi-am urat drum bun: ca să te faci dracului bucăţi! Pulbere să te faci! Şi te-am văzut cum cazi, te-am văzut cum te duci de-a berbeleacul ca un tâmpit de bucureştean ce eşti, şi zău că i-am mulţumit lui Dumnezeu că te-a luat naibii şi pe tine aşa cum l-a luat şi pe Enpivi şi m-am întors la cabană, fericit că am scăpat de tine! Blestem cu multă uşurinţă, ştii, şi blestemele mele ajung repede din urmă, ştii? Ştii?"

Nu ştiam.

„Numai că fleaţa asta de Gloria te-a văzut cu binoclul cum cazi, ăsta a fost ghinionul!... Marele nostru ghinion! Te-a văzut cum cazi ca un prost şi atunci, ce era să fac? M-a obligat să te scot din rahat, după ce te blestemasem, ştii?"

Nu era nervos. Doar trecea în revistă stările şi întâmplările pe care le trăise. Enunţa nişte evenimente petrecute tare demult, acum mai bine de 860.000 de secunde. Chestii întâmplate altcuiva, nu lui.

„Dar eu te-am blestemat şi după ce te-am scos din căcat! Numai că Gloria a rămas cu ochii pe tine, că aşa a făcut-o mă-sa! Ai făcut criza aia la masă, dar ai scăpat, pentru că m-a pus să te car în pat şi să-ţi dau cu spray d-ăsta de om în pioneze, pe la nasul tău de tip putred! Ai scăpat cu viaţă, dar eu te-am blestemat din nou! Şi când să îngheţi pe acoperiş, tot ea a început să întrebe ce e cu tine şi ce faci, că una, că alta, de iar a trebuit să te scap! Şi iar te-am scos la liman fir-ar al dracului să fie, dar te-am mai blestemat o dată şi când colo, s-a găsit Gloria să-ţi pună perfuzii ca să... nu faci pneumonie! Dar o să mai intri tu în rahat, şi eu am să te las să putrezeşti acolo, dar dacă o să scapi din nou, iarăşi o să te blestem, pururi o să te blestem, pentru că n-aveai ce să cauţi aici, pe muntele *meu*! Mereu am să te blestem dacă o să te văd că respiri – o să mă gândesc să ţi se încleieze sângele în vine, o să mă gândesc să ţi se zbârcească creie-

rii, asta o să fac, o să visez la câini turbaţi care să-ţi sfârtece maţele pe viu, asta-ţi doresc, tu-ţi *morţii* mă-tii!... Numai că eşti mult mai rezistent decât Enpivi!..." păru el să se mire, în sfârşit, de ceva.

„Există moduri mai eficiente decât blestemul." îl fac eu atent.

Râde. Duşmănia asta dintre noi îi place.

„Crezi că nu m-am gândit?" Se apleacă spre mine, încet, încet şi, chiar când uşa se deschide şi Gloria intră înapoi, îmi strecoară: „Dar n-a venit încă timpul! Nu s-au întrunit condiţiile!"

„Aşa e!" zic eu cu voce tare şi izbucnesc într-un hohot de râs sănătos. „Nu s-au întrunit condiţiile, aşa e! Chiar dacă mi-aţi pus perfuzii, nu s-au întrunit condiţiile!"

Ne privim unul pe celălalt şi hohotim ca de un banc bun, din cele pe care şi le spun bărbaţii între ei când rămân singuri.

„Ce v-a apucat?"

„Dan spunea că dacă nu se încălzeşte odată, o să trebuiască să dormim toţi trei în acelaşi pat! Că lemnele n-o să ne ajungă dacă frigul intră prin toate crăpăturile."

„Şi ce-i de râs în asta?"

Îi fac cu ochiul deşi nu prea-mi iese. Dan pufneşte iarăşi în râs şi mă bate pe umăr. Ea ne priveşte, gata-gata să ridice din umeri şi să ne lase baltă, numai că îşi strânge pleoapele – preţ de câteva fracţiuni de secundă, nu mai mult, şi spune, aproape scrâşnind:

„Am pus nişte feţe de masă în pragurile de la bucătărie şi de la sala de mese. Să oprească puţin inundaţia. Dar n-o să ţină apa acolo o veşnicie!"

Zic: „Ei, totul e să se oprească ninsoarea. Dacă nu îngheţăm, ne descurcăm cumva."

„Crezi?" face ea.

„Sper. Ia spune! De câtă vreme ziceai că eşti aici, la cabană?"

Iarăşi strânge ochii. Se uită la Dan. Apoi:

„Hai să mâncăm! Mi s-a făcut o foame de *lup*!"

Prin urmare, n-am cum să nu-mi reamintesc... Noroc cu păturile puse în geam! Noroc cu păturile şi cu saltelele puse în geam! De văzut, n-am cum să *te* văd. Însă de auzit, aud. Vijelia şi bufnetul înfundat al paşilor care n-o să se termine nicicând, dându-mi târcoale, spunându-mi fără vorbe: *Fii atent, Filip, că ai început treaba! Zău că ai început treaba, Filip!*

*

Nu se mai aude nimic. O undă de lumină se strecoară printre pragul ros şi marginea uşii – un paralelogram cenuşiu şi îngust se

proiectează pe duşumea. Păturile, saltelele şi mesele puse peste ferestre zac nemişcate. Parcă aş avea vată în urechi. Camera miroase a lemn şi a fum.

Mă obişnuiesc cu bezna. Patul celor doi este gol. Vocile lor vin de undeva de afară. Parcă i-ar da la radio – un radio cu volumul la minim, lipit de urechea mea. Sunetul vocii lor se strecoară greoi prin pâcla pe care o bănuiesc că zace în jurul cabanei, ca un uriaş bloc de fum. „Păcat că militarii ăia n-o să fie în stare să ajungă până aici. Nici chiar acum." zice Dan.

„Oh, ne descurcăm. Până ajung ei aici, supravieţuim noi."

„Nu întrutotul. *El* ne încurcă."

„Ei, ne-a ajutat cu lemnele... A dat zăpada de pe acoperiş."

Computerul pocneşte de câteva ori, precum un vreasc uitat în sobă.

„Dacă nu era el, nu se aduna toată zăpada aia pe acoperiş."

Mă dau jos din pat şi mă apropii de măsuţa pe care stă computerul. Pocneşte încă o dată. Tresare parcă. Are ecranul negru ca tăciunele şi e închis. Dar pocneşte din nou, sec, precum un şifonier din lemn prea uscat.

„Vrei să spui că e piază rea?" chicoteşte Gloria. Se fandoseşte. „Asta vrei să spui?"

„Dar tu n-ai văzut că?..."

„Acum mă vezi?"

Iar Dan, râzând: „Nu. Dar ce mâini reci ai! Şi ce voce puternică ai! Şi ce ochi mari ai, bunico!"

„Hei, poate ne aude." şopteşte ea, dar tot o aud.

„Ei, şi? Ce dacă? I-am spus tot ce cred. Tot ce-i urez. Absolut tot."

Mă aşez la măsuţa pe care stă computerul şi-i dau drumul. Sfârâie şi zumzăie, apoi afişează ecranul de deschidere. Vivat Bill Gates, führerul deceniului în curs. Dependent de Steve Jobs, Goebbelsul lui, sau Rathenau, sau cum naiba îl chema p-ăla de l-a învăţat pe *mein führer* despre Vril şi Ultima Thule...

Ce contează? După ce ruşii şi japonezii de la Chiba-Tomsk Biotronic vor face ţăndări Microsoft, Bill Gates o să ia cianură prin vreun hotel Sheraton, în plin raid informaţional care va reduce Internetul la câteva site-uri răzleţe, iar hackerii americani o să-l stropească pe Bill cu benzină şi după aia noi o să povestim pe noile autostrăzi informaţionale, cele din carne, sânge şi fibre nervoase, cum Bill Gates trăieşte sub o identitate falsă în Argentina sau Uruguay, cultivând cannabis. Dar mai e până atunci. Aşadar, hoop! În reţeaua lui! Să văd ziarele locale mai întâi.

„De ce?“

„De ce i-am spus tot?“ Ea i-o fi făcut semn că da, dar el: „Tot nu te văd.“

„De ce a trebuit să-i spui tot?“

„Am păstrat ceva şi pentru noi. Dar vroiam să ştie la ce să se aştepte.“

„La ce să se aştepte... Şi asta i-ai spus?“

„Da. Ce? Tu nu i-ai pus... *perfuzia*? Dă-mi şi mâna cealaltă. N-o să te încălzeşti niciodată aşa.“

Intru în reţea, în magnifica românie electronică, oglinda ţării – e o oglindă deformantă, după chipul, asemănarea, convingerile şi lipsa de tradiţii a celor ce au creat-o. Oglinda îmi arată o ţară alcătuită din firme, cluburi de discuţie, ocultişti, ziare, posturi TV şi de radio, institute de cercetare, agenţii de turism şi organizaţii non-guvernamentale. Suntem o ţară bilingvă: română + engleză, dar aşa sunt toate ţările acum. La cei avansaţi e şi mai şi: până şi în Germania cea pură există site-uri în swahili pentru uzul unor refugiaţi politici somalezi. Somalezii habar n-au să citească, nemţii habar n-au swahili, aşa că se uită şi unii şi alţii în site-urile porno.

„Şi la ce trebuie să se aştepte mă rog, că eu nu ştiu?“

„Mai bine să dea dumnezeul în care crede el să ajungă oamenii ăia la timp ca să-l scoată de aici!“

Aud un fel de zvâcnet. Apoi paşi grăbiţi prin zăpadă.

„Pot să te găsesc. Am auzit încotro ai fugit.“

„Ştiu că poţi. Dar mai stai puţin acolo unde eşti. Piua, un minut.“

„OK! Piua.“

Ziarele. Timpul probabil. Ninsoarea se oprise şi specialiştii se aşteptau ca vremea să se încălzească. Ghicitorii consacraţi afirmau însă că nu era decât un răgaz, doar nu era să ne aşteptăm să pierim cu toţii aşa, cât ai bate din palme! Apocalipsa era discretă, îşi avea propria campanie promoţională, lăsa mai întâi semne vagi, abia apoi se vor deschide Porţile Cerului, ca să vedem peceţile magnifice ale Dumnezeirii. Pe ele va scrie, dacă cei din branşă se vor mişca rapid, Coca Cola, Nike şi Diesel Jeans, asta o să scrie. Cât despre Dumnezeu Tatăl, o să-i dea ăştia de la Mercedes o decapotabilă roşie, specială, blindată, să stea în ea când o să ne cheme la el pentru Judecată: tâmpiţii vor sta la stânga, în Moskviciuri, Volgi şi Pontiacuri, iar japonezii vor sta la dreapta, în lectici ignifuge construite de concernul Mitsubishi. Cred.

Mai e mult până la Apocalipsă pentru că nu ne năpădeşte decât ceaţa. De fapt, editorialele vorbesc numai despre ceaţă. Se circulă

greu peste tot. Accidente nenumărate în Bucureşti. Lumea a abandonat mersul la suprafaţă însă metrourile luate cu asalt nu fac faţă la atâţia călători. Un carambol de maşini pe autostrada Bucureşti – Piteşti. Proprietarii hotelurilor de la mare sunt disperaţi. Turiştii plecau cu toţii la casele lor.

Unul dintre articolele de fond ia în discuţie fenomenul meteorologic bizar. E un articol documentat, deşi apare într-un ziar românesc. Autorul a stat de vorbă cu nişte specialişti de la Institutul Meteorologic de la Băneasa. Ce spun ei nu mă interesează, numai că, pentru o mai bună edificare, la finele articolului este dată adresa din reţea a institutului.

Mă duc acolo. Îţi ia cam zece secunde ca să ajungi din paginile unui ziar în site-ul unui institut. România virtuală e mult mai mică şi, slavă Domnului, nu e locuită.

„Mă întreb," face Dan, „mă întreb câtă nevoie e de el pentru..."

Gloria i-o retează: „Încetează! Dacă ne aude"...

Despre curenţii ascendenţi de pe versantul estic al Bucegilor. Ăsta era articolul, iar autorii erau trei, ca în clipurile mele cele mai proaste: Gloria A., Enpivi (sic!) şi Dan Vasilescu... Vasilescu.... Mda. Trei meteorologi. Enpivi murise, prăbuşindu-se de pe Brâna Aeriană.* Altul se pregătea de un drum similar deşi nu era conştient de asta, cred. Iar ea întreţinea o cabană.

Ah! Articolul lor! Era legat prin link-uri de site-uri puternice din Germania şi Danemarca, semn că alţi meteorologi îi citau, îi studiau. Iar eu, evident, habar n-aveam de situaţia curenţilor ascendenţi din Bucegi, aşa cum n-aveau nici Mircea, nici Marcovici, nici patronul, ceea ce e semn peremptoriu că există şi alte feluri de naţiuni, naţiunea meteorologilor fiind numai una dintre ele.

Deschid articolul. Nu pricep mare lucru deşi, pe lângă engleză, e redactat şi în limba maternă. Mă concentrez şi, cu dificultate, reuşesc să pun cap la cap nişte idei. Sunt vagi, dar ajung să pricep ce au scris acolo. Cică un anumit fel de nori lua naştere la 2500 de metri altitudine datorită curenţilor ascendenţi, cu condiţia ca aceştia să fie suficient de calzi; dacă respectivii curenţi încasau un input termic negativ, foarte probabil în lunile aprilie, octombrie şi noiembrie, când vântul aducea sute de kilometri cubi de aer rece

---

* Enpivi a mai scris un articol căruia iniţial nu i-am dat importanţă, din cauză că m-a preocupat asocierea celor trei autori. Cel de-al doilea articol, menţionat şi el în site-ul Institutului Meteorologic, se intitula: *Un excurs istoric în meteorologie – cum a fost vremea în Asia Mică între 333 şi 323 î.Ch., în timpul campaniilor lui Alexandru Macedon.*

dinspre Făgăraş şi Piatra Craiului, apa se condensa. Urmarea condensării de care scriau Enpivi, Gloria şi Dan, erau ploile enervante pe care le denumim ploi mocăneşti.

Problema era că de treizeci de ani încoace, ploile mocăneşti erau cu mult mai frecvente decât înainte şi se manifestau din aprilie până în noiembrie, fără pauză aproape, lucru datorat industrializării din Valea Prahovei, în special fabricii de pompe de la Sinaia, care lansa în atmosferă vapori calzi cu conţinut ridicat de carbonaţi sub formă de particule în jurul cărora se agregau...

Doamne! Stăteam pe un scaun care scârţâia, noaptea mă înveleam cu o pătură aspră şi urât mirositoare, nu aveam apă curentă, dar mă aflam în plin mediu academic! Dan şi Gloria îşi puneau *probleme* în articolul acela, cum ar fi fost filtrarea fumului emis de fabrică, sau amplasarea unor uriaşe oglinzi parabolice pe versanţii nord-vestici ai Bucegilor pentru a încălzi aerul venind dinspre Piatra Craiului...

Mmh... Noi trei făceam la un loc cât o zecime din Pythagora, sau Da Vinci, cred. Cunoştinţele meteo şi geografice ale lui Dan şi ale Gloriei, plus imaginaţia şi capacitatea mea de a minţi puteau să dea, în zilele noastre de maxim, cam 10-15% din Columb sau Aristotel.

„... aşa că trebuia să-i pun perfuzia!"

Pauză. Era aşa de linişte încât puteam auzi respiraţia Gloriei, de la cincizeci de metri depărtare. O simţeam după cum sufla, cu toate că pe lângă cei cincizeci de metri ne despărţea şi peretele sudic al cabanei. Deşi respira mai repede decât trebuia, nu era furioasă, nu!

„Mmm! Mă striveşti!" icni ea într-un târziu. „Dă-mi drumul că mă striveşti!"

O să trebuiască să aflu câţi ani are Dan Vasilescu. Dacă cei trei fuseseră colegi de an – ei bine, blestemele lui căpătau o justificare pe termen lung.

Asta e o minciună. Nu se justificau, căpătau doar o explicaţie. Iar Gloria:

„Poate că vrea doar să treacă *dincolo*. O fi văzut şi el cum e acolo."

„Nu asta spun ochii lui. Ochii lui spun că ceea ce face îi aduce foloase doar lui. În jur, lasă numai năpastă. O vedea şi el *dincolo*, nu zic nu, dar vede prost. Oricum, el e doar *angajat* ca să aibă grijă de ce e acolo."

Iarăşi pauză. Apoi, scârţâitul paşilor lor în zăpadă, îndepărtându-se...

În ce zi eram? În 6 septembrie. Ce se mai întâmplase în *cinci* septembrie? Vânătorii de munte bazaţi la Sinaia avansaseră până în Poiana Regală şi acolo fuseseră obligaţi să se oprească, aidoma

salvamontiştilor, datorită nămeţilor uriaşi şi a copacilor doborâţi de vijelie. Un alt detaşament încercase să urce pe sub telecabină, dar atât pe Valea lui Karp cât şi pe Papagal zăpada pulver depăşea doi metri şi au fost obligaţi, la rândul lor, să se întoarcă din drum.

Altceva? Cursul dolarului crescuse la toate băncile europene, iar Bursa din Tokyo întrerupsese tranzacţiile datorită unei prăbuşiri neaşteptate a yenului. În Timor se pregăteau de război civil. Jennifer Lopez – cred – se plângea din cauză că avea probleme în timpul orgasmului (ţinea prea puţin), ungurii din Voivodina făceau tărăboi, iar guvernul de la Budapesta dădea semne de paranoia, organizând o aplicaţie militară la graniţa cu provincia iugoslavă. Un fizician rus care lucra la un laborator finlandez pretindea că descoperise un procedeu de anulare a gravitaţiei – succesul era parţial, deoarece reuşise să facă să dispară doar 1% din greutatea unei bucăţi de nichel. Cercetările lui erau pe un făgaş bun, iar arabii şi alţi producători de petrol trebuiau să se ţină bine pentru că, în ce-i privea, Apocalipsa se apropia cu paşi mari – odată gravitaţia anulată, barilul de petrol o să părăsească afişele burselor.

Intru în ziarele de zilele trecute. Mda. Hârtiile mele erau reproduse în facsimil în două-trei publicaţii. *Toate* hârtiile. Nesimţiţii de jurnalişti solicitaseră expertizele unor grafologi şi ei confirmaseră autenticitatea *înscrisurilor*... Mai mult, îşi exprimau opiniile vizavi de starea mentală pe care o avusese Filip Canta când le scrisese şi aşa mai departe. Alţii în schimb, colegii de la firmele concurente, spuneau că e doar praf în ochi, că ăsta era stilul meu şi că mă pregăteam să dau lovitura, mai ales că fusesem văzut stând de vorbă cu Ernst Dietrich, prim-consilier la *Desant*.

Închid computerul. Minus două grade? Aşa spusese Dan? Iau parka, trag căciula pe cap şi mă pregătesc să ies dintre ruinele cabanei. Înainte s-o fac, arunc o privire în sobă. Jarul abia dacă se mai vede. Iau un bulumac din colţ şi-l arunc înăuntru. Dau să ies dar, deodată, computerul începe să trepideze deşi îl oprisem – parcă era un frigider vechi al cărui electromotor era cuplat de termostat. Din unitatea centrală se ridică un huruit discret şi, apropiindu-mă, simt un curent de aer adiind dinăuntrul aparatului.

Ventilatorul! – îmi dau seama. Pornise ventilatorul! Privesc butoanele şi ecranul. Erau închise, totul era pe *off*! Caut cablul de alimentare, îl scot din priză şi zgomotul încetează. Aştept câteva clipe şi, ca prin ceaţă, zăresc în străfundurile ecranului stins două pâlpâiri abia vizibile, tremurătoare. Sunt aurii, mă aţintesc cu sagacitate, dar încet-încet, dispar şi ele, absorbite în adâncul sticlei, undeva în

lumea distantă a circuitelor electronice, pe căile fibrelor tanscontinentale până hăt! – pe tărâmul lui Mein Führer Gates.

Pun la loc steckerul în priză şi aştept iar, dar nu se mai aude şi nu se mai vede nimic. Ţi-am făcut un cadou, Mein Führer, aşa că du-te dracului!

*

Sunt gata-gata să mă împiedic de un şir de cărămizi întins între uşa bucătăriei şi ieşire. În jurul cărămizilor frumos rânduite, este înfăşurată marginea unei folii de polietilenă ce acoperă întreaga podea din hol, colectând apa care se scurge din bucătărie şi sala de mese. Ajunsă pe folie, apa şiroieşte afară din cabană, susurând.

Dan şi Gloria spărseseră pragul pentru ca apa să curgă mai uşor afară. Un ventilator bate către priza din hol, uscând tencuiala în care apa urcă prin capilaritate, ferindu-ne de scurtcircuite.

O iau prin zloata din hol şi ies. Afară, îmi e imposibil să disting ceva. Intru într-o masă nesfârşită de ceaţă care zace ca o catifea cenuşie pe troiene. E densă şi simt cum o respir, de parcă mi-ar intra puf îngheţat în plămâni. Întind braţul. Abia îmi mai văd mâna, afundată în ceaţă. Aud chicotelile celor doi, dar aşa se obişnuieşte după un timp. Aerul e nemişcat. Din vale se aude un vuiet ca de sirenă, unduind în tonuri ce cutremură ceaţa. Parcă ar fi un *gap* dintr-o piesă de trance house.

„Gloria! Dan!“

Chicotitul lor încetează. Iar Dan:

„Ia-o pe urmele noastre! Vezi, mergi încet, să nu te rătăceşti!“

Râde când spune asta. O iau pe urmele lor şi în jumătate de minut ajung la ei. Nu-i văd. Dar le simt respiraţiile şi îi aud şoptind. Aproape că îi ciocnesc.

„Saa-lut!“ face Gloria. „Ai dormit bine?“

Fac semn că da, dar ea n-are cum să mă vadă.

„Da.“ zic. „Am dormit tun.“

„Nu-i de mirare. Furtuna s-a potolit.“

Le spun: „Am visat ciudat. Sărbătoreaţi amândoi ziua de naştere, în aceeaşi dată, aici, la cabană. Era tare cald, mai cald decât într-o zi caniculară la mare.“

„Suntem născuţi în acelaşi an, nu în aceeaşi zi.“ râse Dan. Se apropie de mine suficient de mult şi i-am văzut faţa: parcă o scotea dindărătul unei perdele cenuşii. „Chiar ai visat chestia asta?“

„Da.“

„Ciudat. Ne vezi toată ziua... Cum de ne-ai visat tot pe noi?"

Nici Gloria nu mă crede – o simt după cum respiră. Ei, şi? Deşi nu e frig, mă bat cu mâinile pe umeri şi, încet-încet, minciuna se dizolvă în gesturi, Dan se răsuceşte spre Gloria dispărând în ceaţa densă, iar minciuna se şterge cu desăvârşire. Dacă e deştept – şi e – o să-şi amintească cum am minţit atunci când o să aibă mai multă nevoie de asta, dar până atunci mai e timp.

„Ziceai că ninsoarea o să stea, dar că vijelia o să mai ţină vreo două zile."

„Ţie îţi ies numai clipuri bune?"

„Nu. Unele n-au vândut nimic."

„Aşa şi eu. M-am înşelat. Asta e."

„Important e că a stat furtuna," spune Gloria. „Mai e foc în cameră?"

Îi spun că am pus un bulumac în sobă. Tot mă străduiesc să-i văd, pentru că am impresia că vorbesc cu nişte stafii, dar nu-i de mirare: ceaţa pare din puf compact şi alta nu.

„Eh, acum că a stat vijelia, vânătorii de munte o să urce încoace."

Râd amândoi. Cică pe ceaţa asta n-au cum să meargă nici o sută de metri fără să se rătăcească. Dar, admiţând că nu vor pierde drumul şi că o să se lege unul de altul cu cordeline, tot le-ar lua cinci zile ca să ajungă aici.

„Hai înapoi." spune Gloria. „Dacă tot s-a oprit vijelia, să dăm afară zăpada din sala de mese şi din bucătărie. S-a încălzit. Zăpada o să se topească şi mai tare şi până diseară ne inundă de tot."

„Am văzut barajul pe care l-aţi construit."

„Cu sau fără el, dăm zăpada afară."

O luăm înapoi. Ceaţa face ca vocea Gloriei să pară cu o octavă mai joasă. Aduce cu Greta Garbo când nu se prosteşte, dar Gloria tace acum şi e păcat, pentru că nu se mai aude decât fâşâitul paşilor noştri şi nu-i nici o brânză să auzi oameni mergând.

În faţa cabanei, începem să ne vedem, de parcă ceaţa ar fi mai puţin densă în jurul zidurilor. Suntem roşii la faţă şi parcă am târî după noi un halou violet. Fenomenul ăsta poartă un nume, dar nu mi-l amintesc.

Dan deschide uşa şi intrăm în cabană. Miroase a pături ude şi a lemne arse în sobă. Tropăim prin apa ce curge pe folia de polietilenă, ne facem loc prin troienele prăvălite în bucătărie, ne uităm la masa, scaunele şi aragazul acoperite de zăpadă îngheţată şi intrăm în dormitor.

„Ai dat tu drumul la computer?" întreabă Dan deodată.

„Da."

„Şi de ce nu l-ai?... Hm!" se apropie de el şi-i verifică butoanele. Am văzut ce-i atrăsese atenţia. Un mesaj patina pe mijlocul ecranului stins, cu caractere abia vizibile:

a fost aici a fost aici a fost aici a fost aici a fost aici a fost

„Ce e?"

Gloria vorbea de parcă ar fi avut laringofon. Sau, mai corect, de parcă aş fi avut eu un aparat auditiv cu bateria pe ducă.

„L-ai închis cum trebuie?" se răsuci Dan spre mine.

„Da."

Îi povestesc faza cu ventilatorul. Îmi amintesc şi de pocnete, dar el îmi spune că aşa se întâmplă cu toate computerele, nu ştie de ce. Se mai uită o dată la mesajul afişat de computerul stins, verifică steckerul şi-l porneşte.

Totul e OK. E un aparat ascultător. Afişează ce trebuie. Dan, mai-mai că s-ar aşeza să mai scotocească prin el, dar Gloria:

„Am venit să dăm zăpada afară din cabană, da?"

Da. Aşa că Dan închide aparatul şi-şi mai face de treabă o vreme prin dormitor. De data asta, computerul nu mai dă nici un semn. Absolut nici unul.

*

E aproape cinci după-amiaza când terminăm să scoatem zăpada şi blocurile de gheaţă din bucătărie şi sala de mese. Ferestrele şi zidurile din jur sunt ruinate... ude şi ruinate. Mă opresc în hol şi privesc în sala de mese. Ceaţa groasă a coborât acolo prin tavanul fărâmat, iar mesele şi scaunele zdrobite abia se văd printre grămezile de abur. Parcă am fi într-o epavă scufundată. Aud un fâlfâit scurt şi câteva volburi de pâclă mă plesnesc peste faţă, cu moliciune. Apoi, aud de afară un croncănit nesigur urmat de un plesnet umed.

„Te inspiră?" face Dan şi se bagă în faţa mea, mai-mai să mă îmbrâncească. N-a auzit pasărea aia – n-a auzit-o cum, din cauza ceţii, a izbit cine ştie ce perete sau horn dărâmat aşa că trage uşa fără grijă, înţepenind-o în canaturile umflate de apă. Mai aruncăm un ochi în bucătărie – e invadată de pâcla ce coboară prin acoperiş ca o cascadă vaporoasă.

„Aragazul şi butelia." zice Gloria.

Le luăm din bucătărie şi le târâm în dormitor, alături de celelalte obiecte: masa, scaunele, vesela de metal, tacâmurile, câteva cutii cu combustibil lichid, un petromax, mă rog, talmeş-balmeşul despre care credem că ne e util. Lăsăm în urmă doar zidurile scorojite de

care atârnă un calendar ortodox pe anul în curs, o hartă încrețită a munților din jur, un barometru și fotografia alb-negru a unui bătrân, pozând fără să zâmbească, în fața cabanei. Dau să iau barometrul, dar Dan face semn că n-are rost.

„E stricat." zice. „L-au spart niște derbedei de Paște."

Ne mai învârtim prin dormitor, verificăm păturile și saltelele puse în ferestre și înfășurăm cutiile cu combustibil solid în foi de polietilenă. Apoi ne răstignim fiecare în câte un pat și stăm așa, fără să scoatem o vorbă, preț de câteva minute. Dan se ridică primul. Se duce la computer. Îl pornește și mormăie ceva. După câteva clipe, se ridică și Gloria.

„Hai pe-afară!" îmi face semn.

Ieșim. E ciufulită și cearcănele îi coboară pe pomeți. Abia acum îi remarc vinișoarele violete ce-i străbat pleoapele – dar așa e lumina din ceață: nu vezi nimic peste doi pași, dar ce e aproape, e mai subliniat decât într-un tablou tras cu aerograful. O luăm prin nămeții care pârâie ca niște cearșafuri rupte sub pașii noștri.

„Ce zici? Mai mergem în direcția asta?"

„De ce nu?"

Surâde de parcă ar avea chef de joacă și face semn cu bărbia înainte. Valea. Undeva în fața noastră este o vale care se prăvălește aproape vertical. Cu ceața și cu troienele astea, n-o să-i vedem buza abruptă. Peste două luni și trei săptămâni, fratele meu va veni aici și va coborî înapoi la oraș chiar prin această vale.

„Enpivi," încep, „cum de-a căzut de pe Brâna Aeriană?"

Gloria nu-și oprește surâsul. Doar ridică din umeri. Minte și ea.

„A căzut. Uite-așa! Mai mergem?" Îi fac semn că da. „Cine-o ia înainte?"

O iau eu. Deschid drumul printre nămeți. La un moment dat caut flaconul cu Berotec în buzunarul pantalonilor. Îl găsesc și pășesc cu mai mult curaj.

„Hai să ne oprim!" zice Gloria. „De ce-ai întrebat de Enpivi?"

E foarte aproape de mine. Zâmbetul i-a rămas în colțul gurii, dar Gloria tot nu seamănă cu Mona Lisa ceea ce e perfect.

„Oh... Eram curios cum de-a putut să cadă de pe stânci un... montaniard, nu? Atunci când a căzut Enpivi... Baabylon se pregătea de traversadă?"

Gloria continuă să zâmbească: „Ce zici? Mai facem câțiva pași?"

Privesc drept în față. Mă uit în urmă. Am pornit perpendicular pe fațada cabanei, iar platoul pe care se află cabana se întrerupe brusc: dincolo de marginea lui urmează hăul. Unde se termină platoul? Mai fac câțiva pași, iar Gloria se ia după mine. La un moment

dat simt o boare discretă, acrişoară, cum *urcă* de undeva de dedesubt. Mă opresc.

„Ţi-e frică?"

„Da."

„Înseamnă că vrei să te ia prin surprindere, nu? Pe nepusă masă, este?"

„Da."

„Mda... Toţi vrem aşa. Enpivi era montaniard," schimbă ea vorba, „era chiar un *bun* cunoscător al muntelui. Numai că pe el, *acolo* l-a surprins. Pe nepusă masă. I-ar fi plăcut să ştie că locul unde a fost surprins se cheamă Brâna Aeriană. Vreau să spun: sper că şi-a dat seama în ultimele momente că se prăbuşeşte *chiar* de pe Brâna Aeriană." Rămânem câteva clipe pe loc. Gloria e în stare să zâmbească la infinit. „Ce ţi-a venit să întrebi de el?"

„Enpivi... Ce nume e ăsta?"

„Oh, mânca cheeseburgeri cu sacii şi bea Coca Cola cu bacsul. A stat la Chicago vreo trei ani. Enpivi e contracţia anglofilă de la Nicolae Paul Vasilescu."

„Vasilescu, ah!"

Nu se opreşte din zâmbit. Într-un târziu, spune:

„E un nume frecvent. Ce credeai?"

„De ce naiba s-a întors de la Chicago?"

„Hmm!" pufneşte ea amuzată. „Am citit mult în net despre tine. Ai bani. Ai oferte de lucru. Eşti apreciat. Cică eşti deştept. Dietrich te lăuda prin ziare că i-ai schiţat un plan în mai puţin de un sfert de oră. De ce nu te-ai dus *tu* la Chicago? De ce-ai venit tocmai aici?"

„Vasilescu, zici..."

Zâmbeşte iarăşi. Apoi:

„Mda. Vasilescu. Chiar aşa. A murit în timpul unei traversade. După o perfuzie. Da."

Îmi amintesc de discuţia ei cu Dan, cât de bine şi de clar se transmitea prin ceaţă. Nu mai scot o vorbă şi îmi încordez auzul. Tastele computerului se aud până aici. Foarte limpede. Nici nu trebuie să te concentrezi.

„Păi atunci, să ne mai îndepărtăm puţin." zice ea.

„În regulă. Dar aş lua-o în altă direcţie."

„Ia-o unde vrei."

Pornesc spre stânga, către locul unde cred că trebuie să fie staţia meteo.

„Am putea să ne refugiem în staţie." spun, după câţiva paşi. „Cred că e cald şi plin de provizii acolo. Curent electric şi toate celelalte..."

„Oare de ce n-om fi făcut-o până acum?“

Iar mă opresc. Trag cu urechea. Tastele abia se mai aud. Ei, şi? Iar Gloria:

„Nu mi-ai spus... ce ţi-a venit să întrebi de Enpivi?“

„M-am uitat în reţea. Am dat peste un articol ştiinţific. În site-ul Institutului Meteorologic.“

„Cum ţi s-a părut?“

„N-am înţeles decât concluziile.“

Pufneşte în râs: „Doamne, uite la ce sunt bune Brânele! Nu despre conţinut te întrebam! Alăturarea autorilor... Nu asta te interesa?“

Are un fel ciudat de a privi, iar ceaţa nu aranjează lucrurile. Face ca totul să devină prea clar, de parcă importanţa şi ordinea în care vezi lucrurile s-ar fi şters de tot. De fapt, îmi dau seama, văd prea puţin din cauza ceţii – aşa că atenţia nu se disipează decât asupra puţinului ce-mi cade sub ochi.

„Hai să ne jucăm un pic!“ zice Gloria. „Încotro crezi că e Piatra Craiului?“

Îi arăt. Clatină din cap.

„Mai ai dreptul la o încercare.“

Îmi exercit dreptul. Nici acum nu nimeresc.

„Nu mă mir! Cu ceaţa asta...“ face ea. „Uite, aşa se cade de pe Brâna Aeriană... Încurci punctele cardinale pe ceaţă.“

„L-a prins ceaţa pe Brână? De-aia a căzut?“

Se gândeşte puţin. Apoi:

„Poţi să spui că l-a prins ceaţa. În lipsă de altceva...“

„Ai lucrat şi tu la staţia meteo?“

„Nici o secundă. Doar m-am întors de unde am venit.“ Râde. „Nu că m-aş fi născut într-o cabană... Sunteţi bizari, voi, orăşenii. Mereu încurcaţi lucrurile. Să fie din cauză că vedeţi prea multe chipuri într-o zi? Când am fost studentă, asta m-a uluit cel mai mult. Mergeam cu metroul de la cămin la facultate. Numai pe drum, şi nu dura decât vreun sfert de oră, vedeam mai multă lume decât într-o lună întreagă la mine acasă. Mm? De-asta încurcaţi voi lucrurile?“

„Nu le încurcăm.“

„S-o crezi tu! Vorbiţi mult, puneţi prea multe întrebări şi nici măcar nu le puneţi la timp. Pe unele vi le puneţi doar vouă şi, nu ştiu de ce, nu le daţi drumul niciodată! Uite-aşa încurcaţi lucrurile.“

„Enpivi era orăşean?“

„Da' ce credeai? Era din sfânta sfintelor, chiar... mă rog, din sfânta sfintelor asta locală. Era din Bucureşti. Ca şi Dan. Ca şi tine...

Sau te pomeneşti că încurcaţi lucrurile din cauză că aţi avut mereu ce vă trebuie, sub nas?"

„N-am avut mereu ce-mi trebuie sub nas. M-am luptat pentru fiecare..."

„... bucăţică de lucru şi pentru fiecare leu, nu-i aşa? Aşa spuneţi toţi! Ţi-a fost iarna frig? Ai tăiat lemne şi altfel decât ca să te distrezi? Dar foame? Ţi-a fost foame? Ţi-ai potolit foamea altfel decât cumpărând mâncare de la magazin? Dar sete? De câte ori te-ai dus să scoţi pe ger apă din fântână? Deschideai robinetul şi gata! Asta înseamnă să ai totul sub nas."

„Toate astea costă bani."

„Atunci, să fie din cauza banilor? Prostii! Ce? Crezi că acolo de unde sunt eu, nu există bani? Fântânile se sapă cu bani, lemnele se cumpără cu bani, iar grăunţele pe care le dai păsărilor tot cu bani se cumpără. Acum înţelegi de ce-am umblat atât de mult în picioarele goale? Până şi asta o întoarceţi pe toate feţele... Cum am eu degetele de la picioare! Până şi asta..."

„N-o facem toţi."

„Vrei să spui că tu n-ai face-o?"

„Nu."

„Cin' să te creadă? Vă cunosc bine..."

Minte. Îşi dă seama că-mi dau seama că minte. E plăcut. Eu încurc lucrurile într-un fel, ea o face în alt fel. Ţine de cromozomi. De-aia e plăcut.

„Cum naiba de-ai ajuns să faci tocmai meteorologie?"

„Aşa a fost scris." Râde.

O ţigară e cel mai bun lucru acum. Aprind un Winston. Mai am vreo două – le păstrez pentru ocazii speciale, pentru că în rest fumez ce apuc, din cabană.

„Nu ţi-e greu să ştii tot timpul ce-mi trece prin cap?"

„E un blestem! De ce crezi că am venit să muncesc tocmai aici? E un blestem... Dar asta, o ştii şi tu foarte bine."

Se opreşte. E la fel ca noi *ăştia*... Ţine lucrurile evidente pentru ea. O să continuăm să discutăm aiurea. Acum o să-mi vorbească despre plecarea mea intempestivă pe munte. Despre ce am lăsat în urmă, probabil.

Ţocăie. Îmi face semn că n-o s-o facă.

„Deşi m-ar interesa câte ceva..." se simte datoare să zică. „La tine ce sunt? Animale? Mirosuri? Amintiri?"

„Au fost amintiri. Acum, sunt nişte animale. De fapt, e unul singur. *Cred* că e un animal."

„Sunt, cumva, numai părţi din el?"

„Da, sunt numai părţi din el."

Rămâne pe gânduri. Apoi: „Ştiu cum e. La mine sunt mirosuri. Apar aşa, din senin. Dar ştiu de unde vin. Tu ştii?"

„Nu încă. De fapt, nu sunt totdeauna sigur."

„Nici Enpivi nu era. Vreau să spun că el nu era sigur decât că n-are cum să ajungă *acolo* niciodată. Jinduia după locul acela şi i se întâmpla să-l *miroasă* chiar, dar ştia că n-are să-l vadă nicicând. La fel zic şi eu."

„La Dan e computerul?"

Îmi face semn că da. „Baabylonul, de fapt. Dar nu-l ajută cine ştie ce. Nu ştie cum ar putea *ajunge* acolo."

Eram cu o femeie frumoasă şi nu ne vedea nimeni; era extrem de multă ceaţă; fumam un Winston şi discutam despre locurile bizare care dau nostalgii absurde. Se aude sirena unui tren. Se stinge şi, în locul ei se aude păcănitul discret al tastelor computerului. Oare pe Enpivi doar mirosurile îl duceau *acolo*, sau şi el credea în Baabylon?

Sau Enpivi era trimis acolo din cauza traversadelor? O privesc pe Gloria şi sunt gata s-o întreb dacă îl văzuse, sau dacă auzise vreodată de Ernst Dietrich, numai că ea, deodată mi-o retează:

„În rest eşti la îndemână, nu?"

În rest, eram normal. Fie că luam mâncarea din rafturile magazinelor, fie că punea Miruna găina la cuptor, îmi ajungeam. Din toate punctele de vedere. Puteam chiar să mimez că simt una sau alta, dar e deformaţie profesională pentru că toată ziua mă gândesc la publicul ţintă care trebuie să cumpere lucruri pe care nu le-aş lua niciodată.

„Asta e o prostie." mă face Gloria atent. „Dacă ai fi într-atât de autosuficient, de ce ai mai şters documentele parolate din computerul de acasă înainte să pleci la simpozion?"

Râd fără efort, pentru că, prinsă în joc, nu reuşise să se abţină.

„Ce naiba scria acolo de le-ai şters? Cred că amicii tăi, nevasta şi Dietrich au plătit din greu un hacker ca să vadă ce fel de documente ascundea în computerul personal Filip Canta, dispărut într-un tragic accident montan... Când colo: blanc! Documentele erau goale! Nu mai rămăseseră decât titlurile! Ei? Ce-ai scris acolo?"

„Ia ghici!"

„Dă-mi să trag şi eu un fum!"

Îi dau Winstonul. Trage din el cu nesaţ. Se uită la mine, iar eu îi fac semn că nu, nu-i spun. Ar putea să se fandosească puţin pentru că ştie că ar avea şanse, dar se abţine.

„Mai ai Berotecul la tine?"

„Da."

„Dă-mi şi mie să văd cum e!"

Râdem amândoi şi facem schimb: îmi dă Winstonul şi-i dau flaconul cu Berotec.

„Nu vrei să-mi arăţi cum se face? Data trecută m-am stropit din greşeală."

Bineînţeles că o fac. Cu gesturi suficient de lente. Îi strâng nările cu degetele, o pun să deschidă gura numai puţin, o învăţ cum să respire liniştit, cum să bage în gură muştiucul flaconului, cum să apese brusc pe fundul sprayului şi să tragă aer adânc în piept.

Îi dă drumul. Ochii îi sunt gata-gata să lucească de încântare, dar reuşeşte să se abţină în ultimul moment.

„Are gust de gaz de brichetă." remarcă, iar eu nu ştiu ce fel de gaz de brichetă o fi mirosit ea. „E ciudat. Iei Berotec, de parcă ai fi Cyrus. Sunt tare curioasă cum arată Cyrus... La psihanalist ai fost?"

„O dată."

„Mmm... era femeie?"

„Da."

Îmi întinde flaconul înapoi şi, preţ de câteva clipe tăcem.

„Ştii că e voie..." îmi zice deodată.

Îi fac semn că da, însă mă uit către cabană. Tastele computerului încă se aud. Au un ritm suficient de nervos.

„Ţi-e frică să nu ne audă?" mă întreabă.

„Nu."

„Să ştii că dacă tăcem şi nu scoatem un sunet, el tot aia o să-şi imagineze."

„Păi, hai să tăcem şi să nu scoatem nici un sunet."

„Am putea măcar să stăm mai aproape."

„Bine. Vino mai aproape."

Vine. Distanţa e măsurabilă în centimetri şi, pentru că aerul nu se clinteşte, facem schimb de molecule de oxigen şi bioxid de carbon pe care le inspirăm şi le expirăm – adie din ambele părţi, ca o boare pendulând între obrajii noştri. Păcănitul tastelor se aude tot mai clar, acoperind răsuflarea noastră care intră şi iese, intră şi iese – ce expir eu inspiră ea şi ce inspir eu expiră ea. Mâinile şi obrajii însă, rămân la locul lor; în plus, ne înfăşoară ceaţa şi chestia asta trebuie să aibă vreun nume în vreo limbă de pe pământ, iar dacă nu are, proşti sunt oamenii care nu i-au dat nume.

Rafalele tastelor încetează. Gloria mişcă buzele cu lentoare – abia dacă o aud, sub forma unor curenţi de aer care mi se preling pe obrajii îngheţaţi:

„Mai facem, da?"

„Mai facem." şoptesc şi eu, la fel de încet.

Abia dacă ne iese aburul din gură când o spunem.
Suntem la 30 de metri de cabană. Respirăm nemişcaţi. Tastele au amuţit. Se aude târâitul scaunului pe duşumea, semn că Dan s-a ridicat; parcă îl văd cum ciuleşte urechile, mirat de liniştea mormântală de afară.
Suntem la 30 de metri de cabană şi la cinci-şase centimetri unul de celălalt. În frigul ăla, ajungem să ne simţim căldura emanată de obraji: e o boare biologică, diafan de călduţă – mâinile şi buzele ar strica tot. La fel şi cuvintele, drept pentru care continuăm: ochi în ochi, aer amestecându-se cu aer, abia suflând, cu grijă să nu facem nici cel mai mic zgomot.
„Să nu încerci..." îmi strecoară ea.
„Nici tu."
„Ne mai apropiem un pic?"
„Da."
O facem. Nasurile aproape că ni se ating. Paşii lui Dan tropăie pe duşumea.
„Gloria!" strigă el. „Unde-s sticlele alea de plastic?"
„N-am să-i răspund." şopteşte. „Zău că n-am să-i răspund! Numai apleacă-ţi capul într-o parte! Eu o să-l aplec în cealaltă parte. O să semene şi mai mult!"
Are dreptate şi aşa facem. Fiziologic, gesturile nu au nici o consecinţă şi asta ne face să ne apropiem mai mult, până ni se atinge puful fin de deasupra buzelor.
„Hei, Gloria, n-auzi?" strigă Dan. „Unde naiba-s sticlele alea?"
„Nu-i răspunde." şoptesc.
„Nu ţi-e frică?"
„Am făcut ceva?"
Zâmbeşte şi devine greu să ne abţinem. Ne-am fixat limita, deci ţinem cont de ea. Încă avem aer ca să continuăm.
Şi zău de n-am mai face-o dar, dinspre cabană se aude răcnetul lui Dan. Pare o fiară spintecată. O luăm buimaci prin zăpadă, dar nu e nevoie să ne grăbim prea tare pentru că nenorocitul găsise un pretext adecvat ca să ne întrerupă şi ţipa ca apucatul:
„Cine naiba te-a pus să scotoceşti prin reţea, Filip? Cine?"
Alergăm tot mai repede, şi mai-mai că dăm nas în nas cu el, abia vizibil cum era la intrarea în cabană, înfăşurat în palele de ceaţă.
„Ţi-am spus, Gloria! Ţi-am spus că e piază rea, dar n-ai vrut să m-asculţi! Nenorocitul a intrat în site-ul Institutului şi a citit articolul nostru! Iscodeşti ca un şobolan!" îmi zice din momentul în care mă vede.

„De ce te enervezi? Tu ai citit despre mine în toate ziarele posibile şi imposibile!" îi zic, dar tipul râde fără legătură. „Eu nu m-am uitat decât într-un afurisit de articol pe care l-ai scris împreună cu ea şi cu Enpivi... N-am scotocit prin viaţa ta personală!"

Numai că Dan nu se mai opreşte din râs acum.

„Ca un şobolan! Parcă ai fi un şobolan! Ei, acum că ai aflat care-i treaba, ce-o să faci?"

Ciudat, dar Gloria e cea mai afectată. Stă în spatele meu şi nu scoate o vorbă. O simt cum priveşte în pământ. Iar Dan:

„Ei? Ce-o să faci acum că ai aflat cum stau lucrurile?"

„Abia aştept să se facă timp frumos ca s-o şterg de-aici! Acum, încetează!"

„Te supără situaţia?" face el. „Hai! Vinde-ne şi acum ceva, dacă te simţi în stare!"

Mă răsucesc cu faţa spre ea.

„Nu vrei să ne mai plimbăm?"

E şi mai trasă la faţă şi face semn că da, când, prin uşa cabanei se prelinge un miros de ars, urmat imediat de o pală de fum. Gloria adulmecă precum un prepelicar şi deodată se sumeţeşte:

„Ai mai pus tu lemne pe foc?"

Dan înţepeneşte. Trage şi el aer pe nas, adulmecând, şi brusc se repede înăuntru.

„Ăsta nu-i miros de lemne!" scrâşneşte el.

Dăm buzna în dormitor şi vedem vâlvătăile cum se răsucesc în jurul sobei, înfăşând-o – cuprinseseră primul prici, ale cărui aşternuturi ardeau mocnit, scoţând un fum înecăcios. Mă reped afară, culeg lopata din hol cu gând să ies şi să aduc zăpadă, dar se aude un bufnet sec, apoi strigătul ascuţit al Gloriei şi fac cale întoarsă.

Soba! Pocnise şi se năruise precum un castel din beţe de chibrit, iar flăcările se răspândeau deja pe duşumea. Mă reped asupra patului meu şi salt pătura ca să acopăr focul, dar flăcările se întindeau cu repeziciune de-a lungul duşumelei, cuprinzând şi cel de-al doilea pat.

„Zăpadă! Numai cu zăpadă!" strigă Dan şi ne năpustim afară.

*

Aducem zăpada cu braţele şi o aruncăm peste priciurile care ard vâlvătăi. Dan smulge o pătură neatinsă de flăcări şi, înecându-se cu fum, îmi face semn s-o iau după el. Ieşim, întindem pătura pe jos, o încărcăm cu zăpadă, după care ne repezim înapoi şi azvârlim zăpada peste paturile care ard, pe duşumea şi peste vreascurile

răspândite în încăpere. Gloria se năpusteşte afară, târând o pătură după ea.

„Rămâi aici!“ îmi strigă Dan. „Noi aducem zăpada şi tu o azvârli în foc!“

Vin pe rând, cu păturile pline cu zăpadă, iar eu le arunc una după alta pe priciurile care sfârâie, pe resturile incandescente ale sobei şi pe scândurile podelei. Miroase a cârpe arse şi a clei de oase şi abia dacă se mai văd contururile paturilor printre vălătucii de fum negru.

„Mai repede! Ajunge la tavan!“

„Computerul!“ răcneşte Dan şi lasă zăpada în mijlocul camerei. Mugind, trage în hol măsuţa cu tot cu computer; se împiedică de o folie de plastic, strigă, ia computerul în braţe şi dispare cu el în bucătărie, ferindu-l din calea noastră. După câteva clipe se repede afară după zăpadă.

Nu mai am aer deloc şi ochii mă usturã, dar ei aduc zăpadă, tot mai multă zăpadă şi mă îndeamnă s-o arunc în flăcări.

Reuşim să înăbuşim focul de pe aproape toate priciurile, mai puţin cele dinspre fereastră. Şiroaie de apă, bucăţi de aşternut negru şi umed, limbi de flăcări amestecate cu plastic se preling pe podea amestecându-se într-un noroi lipicios; mă opresc să-mi trag sufletul, dau roată cu ochii, dar, brusc, salteaua din geamul ce dă spre Vârful Ocolit se prăvăleşte şi ceaţa năpădeşte camera ca pompată de foalele unui uriaş – o dată cu ea, aerul umflă flăcările celorlalte priciuri care urcă pe tavan, etalându-se pe el ca o rădăcină fluidă.

Gâfâie amândoi cărând zăpadă, o aruncăm fără încetare peste priciuri, numai că tavanul ia foc la colţ, unde constructorii îl plombaseră cu carton presat – se aude sfârâitul grinzilor, iar îmbucăturile de plastic se aprind. Ca la un semn, vâlvătăile se întind de-a lungul tavanului, pârlindu-ne sprâncenele.

„Mă duc să sparg acoperişul!“ strigă Dan.

Dispare din încăpere, iar eu şi Gloria continuăm cursele, strângem zăpadă în pături şi ne repezim înapoi, azvârlind-o peste priciuri, numai că focul din tavan se umflă, cuprinde peretele vestic al cabanei, iar păturile şi saltelele din fereastră prind să ardă mocnit, azvârlind limbi aurii spre noi. Dan bocăne pe acoperiş din ce în ce mai tare, apoi plafonul bufneşte şi pârâie.

„Afară!“ strigă Gloria, dar când să mă răsucesc, mă împiedic în păturile pline cu zăpadă şi mă prăvălesc pe jos.

„Hai odată! Se dărâmă!“ urlă ea şi-mi întinde mâna.

O iau târâş, tavanul pârâie şi huruie, aud paşii lui Dan patinând pe acoperiş şi o perdea de zăpadă se prăvăleşte între mine şi Gloria;

dau să mă ridic, dar o cascadă de gheaţă şi ţurţuri îmi curge în cap, culcându-mă iar pe duşumea.

„Hai odată, Filip! Se dărâmă!"

Nu mai văd nimic. Mă reped orbeşte spre ieşire, însă zăpada amestecată cu şindrilă şi rumeguş mi se prăvăleşte pe spate. Mă înec, încerc să mă ridic, simt o mână care mi se înfige în umăr – smucindu-mă, mă târăşte afară, mă împiedic de lopată, dau cu capul în tocul uşii de la intrare, iau folia de plastic în picioare şi până la urmă mă prăvălesc în zăpada din faţa cabanei.

Mă ridic, dar se aude un şir nesfârşit de scrâşnete, sfârâituri şi bufnete, urmate de un huruit prelung; un suflu de aer cald mă izbeşte în spinare, azvârlindu-mă la loc cu faţa în zăpadă. Dau să mă scol, dar Dan aterizează lângă mine şi suflă înciudat: „Am belit-o!" – o salvă de stropi cleioşi mă plesneşte în faţă când zice asta de-mi vine să cred că mă scuipă.

Apoi văd stropii de sânge din zăpadă şi-mi trece prin cap că e sângele meu. Dar sângele continuă să curgă la vreun metru în faţa mea şi abia atunci văd braţul lui Dan – e frânt din cot şi jeturi groase de fluid cleios îi ţâşnesc ritmic prin mâneca sfâşiată a hanoracului.

Şi atunci văd cu coada ochiului o uriaşă gaură în ceaţă, spre apus, lăsând o lumină roşie să izbească zăpada, prăvălindu-se dinspre soare.

*

Prin acoperişul dărâmat se ridică un fum negru, înecăcios. Streşinile rămase întregi se scutură de zăpadă de parcă zidurile ar tresări când şi când. Un jet de fum se năpusteşte afară prin uşa deschisă şi prin colţurile ferestrelor sparte. Încet-încet, fumul se diluează, până ce nu mai rămâne decât pâcla cenuşie şi mirosul de ars.

„A rămas vreun prici întreg?" face Dan, chinuindu-se să se ridice, dar nu are cum: prin ruptura mânecii ţâşneşte un jet aburind de sânge, forând zăpada.

„Dan!" se repede Gloria spre el.

Clişeu: bărbat străduindu-se să se ridice din nămeţi, cu faţa schimonosită de durere, cu hainele pline de sânge + femeie care a pus genunchiul jos, îmbrăţişându-l, privind la el cu ochi măriţi de groază. În câteva clipe o să-i pronunţe numele din nou. Cinci, patru, trei, doi, unu:

„Dan!"

Mă reped către ei. Dan e tare greu şi când dau să-l salt de umeri, răcneşte de se cutremură ceaţa.

„Braţul!“ îmi strigă Gloria. „Fii atent la braţ!“

„Ia-l de picioare! Tu ia-l de picioare!“

Nu ştiu să-l car fără să-l fac să răcnească, fir-ar să fie! Braţul stâng îi zace pe lângă corp în zăpadă, iar sângele bufneşte prin mâneca hanoracului, clăbucind când împroaşcă neaua.

Îi desfac cureaua, îi ridic mâna din zăpadă şi i-o vâr în pantaloni – Dan ajunge să semene cu un ins care se pregăteşte să urineze după un pom, numai că stă cu faţa în sus. Îi strâng cureaua, îl apuc de subsuori şi-l salt de jos. Gloria îl ia de picioare şi îl ducem târâş în cabană.

Dan nu mai scoate un sunet – reflex, îşi încleştează mâna dreaptă pe braţul rănit, strânge pleoapele şi respiră şuierător.

E cât pe-aci să mă împiedic de cărămizile din hol, iar Dan îmi alunecă din mâini şi-mi vine să-i dau drumul pe duşumea: de jur împrejur nu văd decât paturi arse şi aşternuturi ude fleaşcă.

„Aici!“ îmi face Gloria semn spre patul meu.

Îl azvârlim de parcă ar fi un sac, iar Dan scrâşneşte din dinţi. Când vârâm sub el aşternuturi uscate nu se mai abţine, răcneşte şi dă ochii peste cap.

„Doamne! Doar n-o să moară şi el!“ şuieră Gloria.

Îi sfâşii hainele – el sângerează şi mai tare, iar Gloria apare cu foarfeca şi îi tăiem hanoracul, puloverul şi bluza. Ajungem la braţul lui sfârtecat – sângele continuă să bufnească din rană, umplând întreg aşternutul...

Mâneca hanoracului! Tăiată, zace peste pieptul lui. Lângă ea: petece din pulovăr şi tricoul tăiat pe din două.

Bag nişte petice leoarcă de transpiraţie în rana lui şi, deodată, aud un mârâit gutural.

„Dan?“ fac, dar el nimic. E leşinat şi l-o fi trecut vreun junghi – dau să-i mai îndes bucăţi de tricou în rană când aud iarăşi mârâitul. De astă dată am fost cu ochii pe gura lui: nu se mişcase deloc, iar zgomotul cu pricina părea să vină de undeva de dedesubt, de sub pat, aşa că mă aplec, dar nu văd decât o umbră care se grăbeşte să se strecoare către ieşire.

Mă ridic brusc, dar abia dacă văd o nălucă dispărând prin uşa deschisă. Respir adânc, gata-gata s-o chem pe Gloria, dar respirând aşa, deodată simt un miros de blană udă.

„Gloria! Tu n-ai văzut *nimic*?“

„Ce să văd?“ zice şi aruncă o sticlă de votcă lângă Dan. Îi torn votcă peste braţ până ce sângele mustind prin făşiile de bumbac se

amestecă cu alcoolul. Apoi înfăşor mâneca tăiată a hanoracului în jurul braţului din care n-a mai rămas decât o masă tumefiată de carne.

Dan se forţează să ridice capul şi se uită în jur, căutând nişte puncte de reper. Mâneca hanoracului e îmbibată cu sânge încleiat. Dă să zică ceva, dar când mă vede cum stau deasupra lui, îşi dă seama ce s-a petrecut şi se abţine.

Trag taburetul deoparte, fără zgomot şi mă uit la Gloria cum îl hrăneşte. Se ţine cu paiul după buzele lui şi-i tot spune:

„Aşa... aşa..."

Privesc sub pat. Văd o pată uriaşă, închisă la culoare. E umedă – e ovală, are vreo optzeci de centimetri lungime, iar la un capăt se termină cu două bastonaşe umede care se lăţesc discret la capăt. La capetele bastonaşelor cu pricina văd patru ovale mărunte, ca nişte măsline, dispuse în romb. Mă uit mai bine şi zăresc câteva fire de blană cenuşie.

„Mi-e mai bine." horcăie Dan. „Gata."

Gloria lasă cana pe duşumea şi iese din încăpere. Îmi face semn că o să-i prepare un ceai – are un limbaj al trupului teribil de elocvent – aşa că trebuie să mă duc să stau cu ochii pe Dan. Mă aşez pe marginea patului şi scot un Winston – ultimul – din buzunar.

Dan mă priveşte fără o vorbă. Apoi dă să-şi mişte braţul rănit şi grimasa ce îi schimonoseşte trăsăturile i se prelinge în tot corpul sub forma unui tremur subtil:

„Ne aude?" întreabă într-un târziu. Fac semn că nu. Zice: „Crezi că suntem chit, aşa e?"

Clatin din cap. Cum o să fim chit?

„Slavă Domnului!" răsuflă el, uşurat. „Slavă Domnului!"

„Cum s-a întâmplat?" îl întreb.

Dă să ridice din umeri, dar durerea îl face să-şi oprească gestul la jumătate. Rânjeşte din colţul gurii, dar nu scoate un geamăt. Îngaimă:

„Nu ştiu. Ce-am păţit?"

„Braţul stâng ţi s-a sfâşiat. Curgea sânge din tine ca dintr-un porc. Ţi-am tăiat hainele şi ţi-am îndesat cârpe în rană..."

„Rana e lungă?"

„De sub umăr pân' la cot. Acum e plină cu fâşii din tricoul tău. Am turnat votcă peste ele. Am prins totul cu mâneca hanoracului."

„Doare al naibii! Ce zici? Trece *înainte* să pleci de aici?"

Se ridică în şezut cu chiu cu vai şi durerea îl face să-şi muşte buzele.

„Cât crezi că mai ţine ceaţa asta?" îl întreb şi eu.

Ridică din umeri şi se schimonoseşte.

„Teoretic, mmm... în două-trei zile ar trebui să se ridice."
„Îmi pare rău, dar cred că nici într-o săptămână n-o să-ţi treacă. Ar trebui să te vadă un doctor. Am impresia că te-ai tăiat până la os."
„Oooh! Aşa mult?"
„Nu ştiu, nu sunt doctor, dar aşa cred: a ajuns pân' la os!"
„Nu asta mă interesează!" scrâşneşte. „Vreau să ştiu cât durează până-mi trece! Am chef să mă vindec până pleci!"
E rândul meu să ridic din umeri. Dan pufneşte în râs:
„Voi v-aţi uitat la tavanul *ăsta*?"
Îi urmăresc privirea şi simt cum îngheţ. Se năruise pe jumătate, iar ce rămăsese întreg era plin de pete negre de lemn ars, îmbibat cu umezeală şi străbătut de crăpături din care se prelingeau stropi reci. Pâcla de afară dădea să coboare înăuntru prin spărtură, de parcă ar fi fost o masă de mucegai.
„Ar trebui să..."
N-apuc să termin. De afară, din bucătărie, se auziră măsurile celor de la *The New Radicals*. Dan tresare şi strigă spre Gloria:
„Descarcă! Vezi dacă ne transmite ceva, descarcă!"
Mă aplec către el:
„Potoleşte-te! N-au intrat zilele în sac! O să mai ai prilejul să..."
„Tu m-ai auzit, Gloria? M-ai auzit?"
Ea i-a răspuns, iar el mă fixă cu ochi lucitori, fără să spună nimic. Strânse buzele, se propti în palme ca să se dea mai aproape de mine, dar, icnind, se lăsă să cadă la loc în pat.
„Rană blestemată!" Mă privi iarăşi, după care strigă la Gloria: „Adu-l aici! Aici!" Mă examină preţ de câteva clipe după care se linişti brusc. „Te rog, du-te şi ajut-o să care computerul aici! Te rog!"
„În regulă." spun şi dau să ies din încăpere, dar el, scrâşnind:
„Şi să nu crezi că o să fim vreodată chit!"

*

Baabylon: este o patrie? Este o limbă? Sau o amintire netrăită, precum o tradiţie asimilată cine ştie cum?
Sau este *dincolo* de pământuri, limbi, locuri şi tradiţii?
Şi acum, forţând logica cu afirmaţii incompatibile: Dan era *numai* tipul acela care jinduia după o însănătoşire înainte de plecarea mea, sau era şi fiul părinţilor lui? Cât din el era Gloria? Şi cât din sentimentul ambiguu pe care i-l purta lui Enpivi, cât anume din acel cocktail afectiv îl impregnase pe Dan Vasilescu?

Iar Baabylon: se afla în Dan dinainte, aşteptând să fie descoperit odată şi odată, sau era pur şi simplu o marotă atrăgătoare, un mister al tuturor, deci şi al meu şi al Gloriei să zicem?

Am reuşit să aducem computerul înapoi în încăpere. Soba era ţăndări: numai vatra rămăsese din ea, iar Dan a constatat, pragmatic, că nu aveam cum să construim alta, aşa că puteam să facem focul în vatra deschisă, ca pe câmp.

Şi aşa am făcut. Cu lemne şi vreascuri scoţând fum, cu focuri neîngrădite de teracotă, sub un tavan spart din care curgea apa, cu ceaţa ameninţând să împânzească întreaga cameră – cabana se metamorfoza treptat, dar sigur, într-o vizuină, din ce în ce mai puţin infestată de mâna omului. Pereţii se sublimau încet-încet la piatră şi lemn, păturile şi saltelele se dezurzeau amintind de fibrele şi blana din care fuseseră prelucrate, până şi cuiele din scaune şi şuruburile din belciugele uşilor rugineau grabnic, gata-gata să recadă în condiţia de mineral, de pepită ferică de filon rătăcit printre artefactele create de mâna omului.

Numai că regresia nu era completă. Prizele încă mergeau. Iar computerul descărca noi mesaje din Baabylon.

Când documentul a început să umple sticla, Dan a răcnit din nou. M-am repezit împreună cu Gloria să vedem dacă nu păţise ceva, însă el ne arăta ecranul computerului, rostind întretăiat:

„E începutul... e începutul mesajului! Cel pe care îl aştepta şi Enpivi! Cel după care tânjesc toţi cei ce umblă după Baabylon în reţea!"

*

„Ce vezi tu, nu văd eu! Ce văd eu, nu vezi tu!" şopti Cyrus Fugger, uitându-se la Patra.

Dar Patra nu-l auzi.

Cyrus avea un binoclu cu care se uita zilnic peste Segundo Boulevard, în biroul Patrei Nogales. Dacă în locul binoclului ar fi avut o lunetă, iar dacă luneta ar fi fost montată pe o carabină, Cyrus ar fi avut ocazia s-o împuşte pe Patra de şase ori pe săptămână, între orele 9.00 şi 9.05, cât timp o iscodea. Dacă ar fi împuşcat-o, lucrurile ar fi fost mult mai simple şi cred că povestea asta nici n-ar mai fi ajuns până la voi.

Numai că n-a făcut-o, iar traversada s-a revărsat în viaţa oraşului într-o cascadă ce ne-a sleit pe toţi – a durat exact 37 de ore, începând din 24 decembrie, ora nouă dimineaţa.

Aşadar, era 24 decembrie, ora 9.00 şi, pentru prima oară de când achiziţionase binoclul, Cyrus o urmărea pe Patra cu ochiul liber. Fumând o ţigară braziliană – un Santos Dumont – o vedea cum traversează Segundo Boulevard, îmbrăcată într-o pelerină de catifea roşie. Dădea un contrast rafinat pe cenuşiul asfaltului plouat – din păcate, era la braţ cu Eric Welser.

Cyrus îşi privi binoclul, inutil acum, aşezat pe pervaz. Îl cumpărase cu zece ani în urmă de la un magazin de mâna a doua, iar vânzătorul se jurase pe ochii din cap că binoclul – marinăresc, marca Zeiss – aparţinuse comandantului unui U-Boot, în timpul primului război mondial.

„... e submarinul care a torpilat pachebotul *Lusitania.*" îi explicase.

Cyrus nu spusese nici pâs. Doar învârtea binoclul pe o parte şi pe alta.

„De câte ori măreşte imaginea?"

„Scrie aici." Vânzătorul îi arătă cifrele încrustate deasupra ocularelor. Demult, cifrele fuseseră vopsite cu alb, dar acum nu mai rămăseseră decât urmele ştanţei. „De patruzeci de ori... Cine ştie?..." reveni el la problema lui, „Pe 7 mai, 1915, când au scufundat *Lusitania*, de i-au forţat pe americani să intre în război..."

„De patruzeci de ori, zici!" i-o reteză Cyrus. Vânzătorul îl aprobă. Exact ce trebuie, gândi Cyrus şi îl cumpără; de atunci, tot privea peste Segundo Boulevard, în biroul Patrei...

Cu mult înainte să cumpere binoclul, în 1985, Cyrus Fugger era DJ la Radio Umma Nord. Ţinea un program în care, pe lângă hiturile anului în curs includea şi o grămadă de oldies, de la Pink Floyd şi Frank Sinatra, până la *Canzone di Frescobaldi*, compuse în secolul XVII... Cei din conducere strâmbaseră din nas când examinaseră proiectul, dar treaba mergea aşa de rău încât directorul de programe cedase, lăsându-l pe Cyrus să lanseze în eter Hasch-Hasch Top – un amestec de rock, disco, jazz şi brit punk. Plus *Canzone di Frescobaldi.*

„Dă-l încolo!" spusese în consiliul de administraţie. „Să-şi facă emisiunea cum vrea... E o perioadă proastă! Fugger o să emită umplutura asta, iar noi o să profităm ca să găsim soluţii pe termen lung!"

... o să-şi frângă gâtul, se gândea, idiotul de Fugger o să-şi frângă gâtul şi eu o să am toate motivele să dau cu el de pământ.

Nu-l înghiţea. Cică nu asuda îndeajuns când făcea treabă şi asta îl scotea din sărite. În plus, Cyrus zâmbea prea uşor – cu mult mai uşor decât o făcea directorul de programe, care se încrunta şi când semna felicitări de Crăciun.

Mda. După trei luni îl chemase pe Cyrus la el în birou. Era 9.00 dimineața, adică la sfârșitul programului lui Cyrus; la aceeași oră, directorul, Vladimir Baronu', auzise deșteptătorul de cel mult două ore și era mai proaspăt decât un crap abia pescuit.

Îl așteptase sorbind liniștit dintr-o ceașcă aburindă de ceai, dar îi dăduse lui Cyrus senzația că ochii îi joacă prea tare de colo-colo.

„O chestie bună, Hasch-Hasch Top..." îl luase.

Cyrus ridicase din umeri, iar Vladimir trânti un dosar pe birou. Bătu cu palma în dosar și schiță un zâmbet de parcă s-ar fi înecat cu clei de oase.

„N-am să umblu cu cioara vopsită, Fugger! Aici sunt numai oferte de publicitate venite pe numele tău. Le-am examinat și am făcut niște calcule. Dacă le accepți pe toate, ți-ar lua mai mult de o săptămână să le difuzezi în condiții de timp minim de emisie. Mai precis, ai avea nevoie de șapte zile și jumătate, săptămânal, ca să acoperi cererea asta de promoție... Repet," zise Baronu' amărât, „toate sunt pe numele tău... Al emisiunii tale, ca să fiu mai precis. Așa s-au gândit serviciile de marketing care ne-au scris."

Cyrus s-a încruntat. Ar fi putut să înregistreze programe pe care să le vândă altor posturi de radio, cu suporturi promoționale diferite. Sau, ar fi putut să organizeze o licitație între firmele care doreau să-și facă reclamă în emisiunea lui, așa cum procedase Noni Barabas, DJ la Radio Panoramic, când dăduse lovitura în '82.

Sau, toate ofertele astea i-ar fi permis să-și pună pe picioare propria lui stație de radio...

„Nu știu cum ai făcut, Fugger... Cine ar fi crezut că poate să apară un DJ care să-i scoată din minți și pe puștii de liceu săriți de pe fix, și pe adulții de vârsta mea cu conturi în bancă?... Când emiți tu, difuzoarele din oraș mută *pe* tine." – Făcu o pauză, respirând din ce în ce mai precipitat, după care izbucni: „*Cum* paștele mă-sii ți-a ieșit șlemul ăsta, Fugger?"

„Am făcut ce mi-a plăcut."

„Ah!" făcu Vladimir. „Ai făcut ce-ai vrut! Așa deci..."

Nu se putea abține să nu se holbeze. Învățase că niciodată, dar *niciodată*, nu făceai purici într-un post dacă făceai ce vroiai. Era norocos... Nu-i luase decât patruzeci de ani ca să dea peste un tip care căzuse într-o piscină cu bani pentru că obișnuia să facă ce-i trece prin cap.

După două luni și jumătate, Hasch-Hasch era cumpărat pe întreaga coastă, de la Cap Alaminos până la Battery Nordic, iar Cyrus nu mai făcea față de unul singur. La început, au angajat câțiva DJ să se ocupe de subproducție, l-au înregistrat pe Cyrus făcând

comentarii şi l-au remixat cu piesele lansate în eter de ceilalţi DJ, dar cele mai vândute emisiuni rămâneau tot cele înregistrate nemijlocit de Cyrus.

„Nu ştiu cum faci..." se mira Baronu', căruia Cyrus începuse să-i pară un tip de treabă. „Am învăţat la facultate că există un public-ţintă. Eh, publicul-ţintă are un anumit profil. Vârstă. Pregătire. Sex. Convingeri religioase. Ocupaţie."

Şi cum Cyrus încă obişnuia să răspundă direct, recunoscuse:

„Pur şi simplu nu mă gândesc la ei. Nu-mi pasă de public."

Nu minţea. Drept răsplată, Hasch-Hasch a fost înregistrat ca marcă, iar după trei săptămâni a primit cotaţie la bursă. Însă Cyrus putea mai mult, aşa că peste alte două luni îşi lansa propria companie: GO WEST, INDY! – un conglomerat de posturi de radio, studiouri de înregistrare, agenţie de manageriat muzical şi birou de informaţii. Baronu' încă îl chema în birou, dar o făcea doar ca să-i pună o singură întrebare: „Şi acum ce mai e de făcut?"

„O altă emisiune." râdea Cyrus.

Nimeni nu s-a mirat când, în februarie 1986, Cyrus Fugger a cumpărat Umma Nord cu totul, iar de acum, Vladimir Baronu' era cel ce făcea drumuri zilnice în biroul DJ-ului. Vreme de ani de zile, cifrele de afaceri ale lui Cyrus s-au tot umflat. Umma Nord depăşea de departe orice alt post de radio, GO WEST, INDY! vindea albumele de platină unul după altul, iar casele de filme se înghesuiau să semneze contracte cu Fugger ca să poată realiza clipuri cu artiştii lansaţi de el. Se zvonea chiar că Cyrus fusese angajat de un candidat la preşedinţie pentru a-i face reclamă subliminală în programe – dar asta n-o putea garanta nimeni...

Până când, într-o bună zi, pe nepusă masă, Cyrus îl chemă pe Vladimir şi îl anunţă că vinde tot, studiourile de înregistrări, agenţiile de impresariat, Radio Umma Nord – vindea tot, tot, tot.

„Chiar tot?! *Absolut* tot?!" – abia când căscă ochii, Baronu' o văzu pe femeia care stătea lângă Cyrus: era scundă, blondă şi o chema Fatima Axelrod. Avea să afle că e psihanalistă, dar în secundele acelea Baronu' crezuse că ea e cumpărătoarea. „Nu ne-ai făcut prezentările..." încercă el să câştige timp. Tipa se uita la el pe sub sprâncene, zâmbind cu prea multă siguranţă de sine. Brusc, se aplecă la urechea lui şi-i şopti ceva. Cyrus rămase pe gânduri câteva clipe şi spuse, trecând peste aluzia lui Vladimir:

„Vând tot."

„De ce dracu' faci tâmpenia asta?" izbucni Baronu'. Habar n-avea ce caută Fatima în birou, tolănită în fotoliul pe care de regulă stătea chiar el, Baronu'. Îi era frică de ea, dar făcuse un calcul:

pusese deoparte destui bani ca să-şi scrie demisia pe loc, dacă aşa avea chef cucoana asta.

„Îmi pare rău, dar vând tot." zise Cyrus pentru a treia oară, iar zâmbetul Fatimei deveni mai larg.

„Faci cea mai mare idioţenie de care am auzit vreodată! O să se ducă totul de râpă." se ambală Baronu', dar nu primi nici un răspuns. Cyrus şi Fatima îl priveau nemişcaţi, iar Baronu' se gândi să-i înjure pe amândoi şi să iasă din birou. Se răzgândi: „Dacă ai vreo legătură cu hotărârea lui Cyrus," începu el, fulgerând-o pe Fatima cu privirea, „află că am să te..."

„Nu sunt decât angajata d-lui Fugger!" îl întrerupse ea. „N-am nici o legătură cu deciziile lui." Vorbea politicos, dar mult prea apăsat pentru o femeie. Încheie: „D-l Fugger a fost clar, nu? Vinde tot!"

Baronu' se uită la Cyrus şi se lăsă să cadă în fotoliu:

„Vinzi, deci... Cui?"

„Dacă ai bani suficienţi, cumpără tu!"

Baronu' dădu să întrebe ceva, dar Fatima iar îi strecura lui Cyrus nu ştiu ce la ureche; erau atât de preocupaţi încât Baronu' tăcu. Cum cei doi nu mai terminau cu şuşotitul, Baronu' îşi aprinse una dintre nelipsitele jumătăţi de ţigară. N-avea bani să cumpere tot ce însemna Cyrus Fugger, dar se pricepea să strângă la un loc oamenii în stare s-o facă. Numai tipi aleşi pe sprânceană, pe care să-i controleze el, Vladimir.

„Vrei să spui că laşi vânzarea deschisă?" profită el de faptul că Fatima se oprise, tuşind discret.

„D-l Fugger a fost cât se poate de clar." se băgă Fatima în discuţie şi încrucişă picioarele. Baronului îi plăcură gleznele femeii, dar asta nu-i dădea dreptul să... – „Dacă vă simţiţi în stare, cumpăraţi tot, *d-le* Vladimir!" insistă ea.

Avea ceva imperios în voce. Urma să se obişnuiască cu asta. A fost nevoie doar de câteva săptămâni ca să accepte prezenţa Fatimei, inflexiunile vocii ei, comentariile şi, în general, filtrul pe care îl ridica între Cyrus şi restul lumii. Avea să-l însoţească pe fostul DJ mereu de atunci încolo...

Aşadar, Cyrus hotărâse să vândă tot pentru că nu îl mai interesau banii, iar producţia şi promoţia numai asta însemnau. În schimb, dorea un salariu fix pentru el şi Fatima (fabulos pentru ea) cu două condiţii: ca el să nu mai facă decât două ore de Hasch-Hasch pe zi şi să fie continuu psihanalizat de Fatima, la birou inclusiv.

Slavă Domnului! – îşi spusese Baronu', răsuflând uşurat. Măcar să păstrăm aici găina cu ouăle de aur!

Fatima, aveau s-o descopere toţi angajaţii, ştia absolut tot ce face Cyrus, secundă de secundă. Din ce se spunea pe culoare, el îi povestise cu lux de amănunte tot ce trăise de când se ştia – chestia se pare că făcea parte din contractul semnat de ei, contract prin care ea se angaja să-l vindece de o boală stranie pe care Cyrus n-o mai stăpânea: în ultimii ani dezvoltase o fobie care îl împiedica să discute *direct* cu oamenii. Se chema sindrom de inadecvare primară, dar Baronu' strâmba din nas când auzea asemenea aiureli, mai ales dacă te obligau să-i zici doctorului tot.

Cert e că Cyrus şi Fatima merseseră până acolo încât dormeau în aceeaşi cameră, iar dacă el avea chef, putea oricând s-o trezească pentru a-i explica ce simte, ce visează, sau doar să-i povestească ce-i trece prin cap.

Lui Vladimir nu-i rămase decât să strângă un grup de acţionari, ceea ce îi luă mai puţin de zece zile. Părerea lui era că Fugger se ţicnise de-a binelea, că ce avea el nu se chema sindrom de inadecvare, fie el şi primar, şi că femeia aia era nebună şi ea, dacă accepta să-i suporte toate mofturile. „În orice caz," spunea Baronu', „Fatima îl controlează în totalitate. Îl domină." nu se mai sătura el să conchidă, cu un aer de provincial mirat de bizareriile inşilor născuţi în marile oraşe.

„Poate că o iubeşte într-un mod mai ciudat." sugerase un acţionar.

„Poate?!" îşi micşorase Baronu' ochii. „Nu, *poate*! Sigur!! Oricum, îl domină. Ştie tot ce face şi el îi zice tot. De parcă femeia asta ar fi banda lui de magnetofon. Ea ştie tot!"

Şi chiar aşa era. Fatima ştia tot despre Cyrus Fugger.

Mai puţin un lucru. Habar n-avea că din banii obţinuţi din vânzarea firmelor Cyrus cumpărase *şi* binoclul cu care se uita în biroul Patrei Nogales. Despre binoclul acela, Cyrus nu-i spusese niciodată nimic şi nu-i dăduse nici o explicaţie, deşi Fatima îl vedea zilnic, aşezat pe pervazul ferestrei...

Binoclul de care Cyrus nu mai avea nevoie ca s-o vadă pe Patra cum intră în clădirea postului de radio, însoţită de soţul ei, Eric Welser.

*

Zâmbind, Fatima se aşeză lângă Cyrus şi aruncă un ochi pe hârtiile de pe birou.

„Ce-i cu scrisul ăsta?"

„Care scris?"

Fatima bătu cu degetul într-o coală: „Nu e caligrafia ta."

Cyrus frunzări notițele, străduindu-se să aprindă o țigară cu gesturi cât mai potolite. De când vânduse Umma Nord, nu mai fuma țigări ameliorate. În schimb, se uita cu binoclul la Patra și își tot spunea că-i plac picioarele ei.

Trase primele fumuri fără să-i tremure degetele. Odată, Fatima îl prinsese că nu-i relatase ce gândise pentru că tremurase prea tare aprinzând țigara.

„Nu poți să negi." insistă ea. „Ți-ai schimbat scrisul!"

„Așa scriam înainte. Înainte să te angajez."

„Să mă angajezi. Da. Nu știam că ai avut altă caligrafie. Nu mi-ai spus."

„Te-am *angajat*," sublinie Cyrus, „ca să ai grijă de Cyrus Fugger începând cu ziua în care am semnat contractul."

„În regulă. Reformulez întrebarea. *De ce* ți-ai schimbat scrisul?"

„Nu știu." zise Cyrus și, ciudat, își privi venele antebrațului.

„A fost ceva deliberat?"

Cyrus făcu semn că nu. Apoi, spuse:

„Nu vreau să discutăm despre asta."

„Bine. Amânăm."

Fatima scoase carnețelul și notă ceva în el. Profită de faptul că Cyrus se apucase să scrie și, scoțând din poșetă un Cannon, îl fotografie.

„Asta e gratuit." zise Cyrus. Mereu îl surprindea cu instantaneele astea.

„E în contract, ce să fac?"

Cyrus scrise vreo două rânduri și scoase încă o țigară din pachet, ca să se asigure pe *el* însuși că o s-o aprindă fără să-i tremure degetele.

„Ai început să faci ca Baronu'?" – Fatima îi arătă prima țigară: fumega, neterminată, în scrumieră. „Fumezi țigările pe jumătate..."

Se auzi o tuse și se deschise ușa. Baronu' băgă capul în birou cu frică parcă, se uită la Fatima cu coada ochiului și întrebă:

„E voie?" Ea făcu semn că da. „Salut! Tocmai urcam la mine și, cu cine crezi că mă întâlnesc în lift?"

Se uita la Cyrus, dar, cum acesta tăcea, Baronu' o mai privi o dată pe Fatima. Ea încuviință.

„Eh..." continuă grăsanul, indispus. „Erau barosanii de vizavi. Welser și Nogales de la BBB..."

Cyrus trase adânc din țigară. Așa n-o să-i atragă atenția Fatimei.

„Ce vor?"

„Cică au treabă cu tine."

„Mai zi o dată: cum îi cheamă?" se interesă Cyrus, buimac.

Baronu' înghiţi în sec. Îi era silă de situaţiile astea, dar n-avea ce face. Şi el era prins în mrejele contractului de vânzare Fugger.

„E voie?" o întrebă pe Fatima.

„Mda."

„Pc bărbat îl cheamă Eric Welser. Pe femeie, Patra Nogales. Ce dracu', Cyrus?" se înfurie Baronu'. „Tot oraşul a auzit de ei! Tu chiar nu-i ştii?..."

Fatima notă ceva în carneţel şi aruncă un ochi în poşetă, controlând dacă reportofonul înregistrează discuţia.

Iar Cyrus: „Îi ştiu din auzite. Asta nu înseamnă că îi cunosc..."

Baronu' tuşi, trăgând cu coada ochiului la Fatima. Spre uşurarea lui, ea închise carneţelul fără să mai întrebe nimic.

„Tipii ăştia aşteaptă la Martha, Cyrus. Ştii cum e când bate Martha la maşină... Eh, ar vrea să stea de vorbă cu tine. Să le spun că eşti ocupat?"

I-am aşteptat atâta timp! Zece ani, îşi spuse Cyrus. Acum zece ani am cumpărat un binoclu pentru că Patra trebuia să vină azi aici. *Trebuia* s-o facă.

Fatima se aplecă la urechea lui:

„Vrei să-i vezi, Cyrus?"

Cum să nu vrea? El şi Patra se puteau lăuda cu o *liaison dangereuse*. Cinci minute de privit zilnic prin binoclu timp de zece ani însemnau, puse cap la cap, 308 ore de voyeurism non-stop.

În consecinţă, acum unsprezece zile Cyrus dezinfectase casa, după care cumpărase un raft întreg de antibiotice artizanale ca să le sprayeze prin apartament, de parcă l-ar fi apucat groaza să nu se îmbolnăvească de cine ştie ce. Iar în urmă cu mai puţin de un sfert de oră revenise la scrisul de acum zece ani, reflectă el, fără să-şi dea seama de ce gândurile i se legau aşa.

Se trezi că o întreabă pe Fatima:

„Încearcă să afli dacă n-a izbucnit vreo epidemie zilele astea."

Baronu' era din ce în ce mai chinuit de şuşotelile lor, aşa că luă loc, atent să nu facă zgomot. Privi pe geam. Ploaia se transformase în ninsoare. Fulgi cenuşii coborau printre faţadele mohorâte ce mărgineau Segundo Boulevard.

„De aseară a început o epidemie de febră an-gi-o-ma-toasă!" zise Fatima bătând cu degetul în ecranul computerului.

„Au spus şi la TV." comentă Baronu'. „Ce-i aia?" întrebă, dar înţepeni, văzând privirea rătăcită a lui Cyrus.

„Vrei să-i trimită Baronu' la plimbare pe ăia doi?" reformulă Fatima.

Dar Cyrus: „Zi-le să intre, Vladimir! Te rog!"

Grăsanul se apleca peste birou. Își scoase batista din buzunar și se șterse pe gât:

„E voie?" o privi el pe Fatima în ochi.

Fatima își țuguie buzele și rămase nemișcată.

„În regulă." admise ea într-un târziu, iar Baronu' o luă pufăind către ușă.

Cyrus puse un CD cu muzică house. Binoclul ăla... Poate că nu slujise la torpilarea *Lusitaniei*, dar pe Cyrus îl ghidase perfect în studiul Patrei. Examinând-o, își dăduse seama că asculta postul *lui* de radio. O văzuse cum bătea ritmul în ritmul pieselor emise de Umma Nord și avusese prilejul să vadă cum reacționează la comentariile lui. La început, Cyrus îi catalogase reacțiile în funcție de ce spunea pe post; în timp, ajunsese să planifice ce avea să spună, ca să *provoace* alte reacții... Fusese o escaladă mentală spectaculoasă. Așa constatase că atunci când difuza muzică house, Patra schimba postul.

Ușa se deschise, iar Patra și Eric intrară în birou.

Patra era brunetă, înaltă și slabă; avea o pălărie neagră cu boruri largi: ținea colțurile gurii coborâte, a plictiseală. Pe sub pelerina de catifea roșie – pătată discret de fulgii de zăpadă – purta un taior negru. Se așeză.

Eric rămase în picioare. Avea nasul coroiat, iar buzele îi erau la fel de subțiri ca ale Patrei. Purta haină de lână englezească și pantaloni de mătase de Shantung.

„Cyrus Fugger?" se interesă el, ceremonios.

„Eu sunt... Eric Welser?" întrebă Cyrus rămânând nemișcat în scaun. Privea țintă la mâna dreaptă a lui Eric.

„Exact." Eric zâmbi cu jumătate de gură și băgă mâna în buzunar. Cyrus îi făcu semn să ia loc, dar Eric rămase în picioare, uitându-se la Fatima și la Baronu'. „Dorim să discutăm *numai* cu tine."

Iar Cyrus: „Vladimir! Ne lași singuri?"

Grăsanul se strecură afară precum o focă gravidă, iar Cyrus se miră, pentru a câta oară, că nu lăsa o dâră de seu în urma lui.

„Noi doi și cu *tine*, Fugger!" accentuă Eric, încurcat.

„Suntem numai voi doi și cu mine."

„Presupun că doamna este Fatima Axelrod. Dorim să..."

„Eu sunt Cyrus Fugger." stabili Fatima. „Nu iei loc?"

„Discuția," oftă Eric, „ne privește numai pe d-l Fugger, pe Patra și pe mine."

Se așeză. Cyrus nu-l slăbi din priviri, dar prinse cu coada ochiului gestul ciudat al Patrei: își trecu degetele peste colanul care se termina sub forma unor minusculi trifoi de argint. Trifoii aveau o semnificație, dar la acea oră lucrurile erau încă vagi pentru Fugger.

Iar Fatima: „Corect... Discuția *ne* privește pe toți trei, Eric: pe Cyrus, pe Patra și pe tine! Știi, sunt întrebări pe care Cyrus nu le aude. Există răspunsuri la care nu are voie să se gândească... *Eu* stabilesc la ce merită să fie atent."

Patra își încleștă degetele pe colan. Se tot juca cu el, privind scăpărător la Cyrus.

„O să fie o conversație dificilă." spuse ea. „Nu se poate să rămânem doar noi și cu tine?"

„De ce nu te faci comodă?" îi sugeră Fatima, privindu-i pelerina.

„Pentru că ori aici, ori afară, totuna e!"

„Ah..." pufni Fatima și își fixă ochelarii. Se uită la mâinile Patrei peste ramele înguste de nichel și strâmbă din nas.

Eric se foi în fotoliu, își descheie pardesiul și scoase un plic pe care îl împinse în fața lui Cyrus.

„Îl recunoști?"

Cyrus dădu să-l ia, dar Fatima i-l trase din față cu un gest blând.

„Sunt lucruri pe care Cyrus nu *poate* să le vadă fără acordul meu."

„Aș vrea, totuși, ca Cyrus să citească scrisoarea... El a scris-o! Are voie, sau nu, să se uite la ceva făcut cu mâna lui?"

„Câteodată, da. Câteodată, nu." zâmbi Fatima, desfăcu scrisoarea și se apucă s-o citească.

Patra se răsuci și privi către pervazul ferestrei ce dădea spre Segundo Boulevard, fixând binoclul.

„Un ceai?" se interesă Cyrus, amintindu-și că Patra *trebuia* să reacționeze astfel.

„Numai Champo. Champo de Nanking." zâmbi Eric. „Ei?" o scotoci pe Fatima cu privirea. „Poate Cyrus să citească scrisoarea pe care ne-a trimis-o?"

„O secundă." zise ea și, strecurând coala de hârtie în fața lui Cyrus, scoase aparatul și-l fotografie cum parcurge primele rânduri.

Patra tresări, *ca de obicei*:

„Eric, oamenii ăștia..." Fatima îi făcu semn să tacă și blitz-ul se aprinse încă o dată: de data asta, cadrul îi prinsese pe toți trei.

Patra se îmbujoră: „Eric! Cred că..."

„Potolește-te! Avem o problemă de rezolvat. N-o lua personal."

Cyrus n-a trebuit să citească nici un cuvânt. Doar privind hârtia, și-a amintit ce avea de spus în acea clipă:

„Înțeleg că ați venit ca să negociem înainte ca epidemia să cuprindă întreg Baabylonul."

„Întreg *ce*?!..." căscă Eric ochii.

„Întreg Baabylonul," interveni Fatima, „iar d-l Fugger o să ignore exclamația ta! Dacă vrei să reformulezi..."
„Mai bine l-am lăsa pe Cyrus să citească scrisoarea." interveni Patra, jucându-se cu colanul, însă Fugger nu știa cum să-i interpreteze gestul – nu era sigur dacă era consecința programării sale, sau pură întâmplare... Oricum, la ora 9.20 fix, Cyrus se apucă să citească scrisoarea.

Mă gândeam că de vreme ce există molecule de ARN-m secretate de cortexul cingulat și care, prin sinteză, servesc la fixarea informației în ceea ce noi, profanii, denumim uzual prin cuvântul ***memorie****, anumiți germeni care se folosesc de ARN-m pentru a produce maladii contagioase, pot fi utilizați pentru generarea unor mesaje dirijate către cortexul cingulat și, implicit, către* ***memoria*** *fiecăruia dintre noi.*

În context, mă întreb, cu ce se ocupă de fapt Corporația BBB, având în vedere cercetările ei atât în domeniul ***memoriei*** *cât și al geneticii și al microbiologiei?*

Pe urmă: există vreo legătură între Corporație și epidemia de febră angiomatoasă care va debuta în seara de 23 decembrie?

Eu unul mi-am făcut datoria de cetățean și am anunțat presa (în speță, ziarul ***Tribuna****) încă de acum o săptămână, deși, slavă lui Dumnezeu de sus, mi se pare că întreaga presă (Radio Umma Nord inclusiv) nu e decât o imensă groapă de gunoi de care, personal, nu țin cont. Însă, ca factori generatori de alibiuri personale, ziariștii au un rol bine determinat... Pentru Cyrus Fugger,* bien sur. *Debutând în 23 decembrie, epidemia nu va face altceva decât să le confirme veridicitatea informațiilor transmise de mine cu o săptămână în urmă. De altfel, redacția* ***Tribunei*** *va primi încă o scrisoare, chiar pe 23, prin care li se va arăta cum va evolua epidemia de aici înainte.*

Urma semnătura (neschimbată) a lui Cyrus Fugger. După semnătură, urma data: 20 decembrie. Concepuse scrisoarea exact la o săptămână după ce dezinfectase apartamentul.

Întoarse fotocopia de pe o parte pe alta, deși rândurile ocupau mai puțin de jumătate din pagină. Nu-și amintea să le fi scris... Nu-și amintea nici de celelalte două scrisori, trimise **Tribunei**. Nu-i spunea nimic nici numele bolii, febră angiomatoasă. Iar despre cortexul cingulat, habar n-avea ce-ar fi putut să însemne.

Examină din nou fotocopia. Era, într-adevăr, scrisul lui, cel regăsit după zece ani de exil amnezic. Semnătura era inconfun-

dabilă. La fel şi opiniile despre presă. La fel şi topica ciudată în care intercalase două cuvinte în franceză... *Două cuvinte în franceză...*

Eric dădu să zică ceva, dar se opri şi se uită la Fatima:

„Pot să fac o remarcă în legătură cu scrisoarea?"

„Dacă te referi strict la scrisoare, da."

„În regulă... Uite ce e, Fugger! Scrisul ăsta, nu are rost să negi, îţi aparţine!"

„Da. E scrisul meu." Cyrus privi fotocopia, extrem de atent şi repetă. „E scrisul meu. Fără îndoială."

„De ce ne ameninţi?"

Fatima aţinti un deget către Eric:

„Această întrebare trebuie reformulată, d-le Welser!"

Eric se strădui să rămână impasibil, dar Patra strivi din nou colanul între degete. *Abia atunci, Cyrus clipi în felul ştiut, iar Patra răsuflă, uşurată.*

„Bine." acceptă Eric fără să bage de seamă nimic. „Ce ştii tu despre ARN-m şi mecanismele memoriei?"

Cyrus se foi pe scaun, dar Fatima îl scuti de răspuns:

„Îi sunt psihanalistă, d-le Welser şi îl cunosc foarte bine. Se pricepe doar la muzică."

Iar Patra: „Nu era mai bine să-l laşi să spună singur chestia asta?"

„Am semnat un contract cu DJ Fugger." replică Fatima. „Vă spun că se pricepe doar la muzică. Atât. Îl cunosc perfect. Într-atât de bine încât vă pot spune că nu el a scris scrisoarea. De zece ani încoace ştiu tot ce face şi văd cu tot ce umblă. Îi văd pe toţi cei cu care se întâlneşte. Am notat obiectele cu care intră în contact în mod obişnuit precum şi cele peste care dă accidental. Oameni şi lucruri, ştiu tot ce face parte din viaţa lui: nu el a scris scrisoarea."

„Semnătura e a lui însă." remarcă Eric. „Iar articolul din **Tribuna** e semnat tot cu numele lui... Nu citiţi ziarele?"

„Nu." ridică Fatima sprâncenele. „Cyrus habar n-are de existenţa vreunui ziar care să se cheme **Tribuna**. Ştiai de el?"

„Nu. Dar acum aş vrea să-l citesc."

„Îl am la mine." zise Patra şi scoase de sub pelerină jurnalul împăturit. I-l dădu lui Cyrus, iar el simţi imediat aroma unui parfum amărui. *Sels Arctiques*, îşi zise deşi nu-l mirosise niciodată. Auzise însă reclama în studio.

Despături ziarul. Era din 14 decembrie. Articolul, anunţat pe prima pagină, titra: *DJ faimos atrage atenţia asupra posibilului Armageddon.* Articolul propriu-zis se afla în pagina a treia. Cineva îl încadrase cu un marker roşu aprins şi n-o făcuse de mult pentru

că se simţea încă mirosul puternic de tuş în care aroma de *Sels Arctiques* se afunda ca într-un sorb.

Trebuie să intri în vâltoare, iar eu habar n-am ce ai de făcut – îi reproşă deodată *celălalt*, iar Cyrus simţi aburii răcoroşi ai fricii cum îi înţepenesc în stomac. Dacă *celălalt* era dirijat de Welseri, după cum primise nişte avertismente? Dar, nu mai avea cum să dea înapoi şi se cufundă în lectură, după cum era scris. Cuvintele-cheie din articol se înşiruiau în ordinea pe care o aştepta. Le numără şi, văzând că-i ies la socoteală, răsuflă uşurat: epidemie, febră, dezordine, bucle chimice, pete vişinii, sistem, vărsături, pământ al făgăduinţei, germeni, ameţeală, gnoză, antibiotice, artefacte, nesiguranţă, amnezii parcelare, curăţenie, inducţia memoriei colective, sloganuri, contagiune, Corporaţia BBB, eclipsa mileniului, falsuri...

Articolul se încheia cu o întrebare lăsată fără răspuns: *de ce ne fac ei vaccinuri?*

Cyrus ridică ochii din ziar:

„Şi articolul de azi?" se interesă el.

„L-am blocat. Avem relaţii, *d-le* Fugger."

Cyrus privi iarăşi fotocopia. Nu-şi amintea să fi scris scrisoarea – în schimb, îşi amintea din ce în ce mai clar că aşa trebuiau să se desfăşoare lucrurile.

Patra se jucă iarăşi cu colanul de argint, iar Cyrus îşi *aminti că acum le oferea Welserilor o ţigară*. Întinse pachetul spre Patra. „Fumezi?"

„Presimt că o să mă reapuc de fumat zilele astea," îi dădu ea răspunsul ştiut şi dădu drumul colanului, „dar n-aş vrea să încep acum."

Cyrus ridică din umeri şi se uită la Eric. Refuză ţigara cu un gest scurt. Zise:

„Îţi urmărim emisiunile de pe vremea când *aveai* Umma Nord..."

„O faceţi şi acum. Toţi o fac. Nu-i meritul vostru."

„Te deranjează Corporaţia?"

„Nu."

„Atunci, te deranjează că vindem vaccinuri? Că facem cercetări pe animale? Că testăm medicamente?"

„Oh, medicamentele..." tresări Cyrus. „Am prieteni care au confundat medicamentele cu muzica. Unii dintre ei şi-au tras gloanţe în cap, alţii au ajuns prin canale şi alţii s-au umplut de bani. Ferice de primii!"

„Medicamentele noastre nu fac rău nimănui, Fugger!"

„Medicamentele voastre nu mă interesează..." exclamă Cyrus. „Nici ele, nici experienţele pe animale, nici vaccinurile!" Se uită la fotocopie. „Nu asta e problema mea, d-le Welser!"

„Atunci?"

Cyrus încremeni în scaun. Acum ar fi trebuit să-i dea lui Eric un semn, dar nu-şi amintea cum anume trebuia s-o facă. Pur şi simplu nu-şi amintea. Binoclul, Patra, colanul care se termina sub forma celor doi trifoi de argint – se legau cumva, dar cum? Cum?

Se îndreptă şi trase cu ochiul la picioarele Patrei. Suficient de scurt cât să nu încalce buna-cuviinţă, dar suficient de evident cât să-l facă pe Eric să privească la Fatima strângând din dinţi:

„Vreau să-i spun lui Cyrus ce am aflat în legătură cu scrisorile, aşa că nu mă întrerupe!"

„O secundă."

Fatima ridică fotocopia, folosind-o ca pe un paravan.

„Nu-i de joacă!" îi zise lui Cyrus. „Tipii ăştia vor să te înfunde şi, cu hârtiile pe care le au, pot s-o facă. Nici un juriu n-o să te achite din pricina unui sindrom de inadecvare primară. Aşa că, spune-mi! Când ai scris scrisorile? Poate ne înţelegem cu ei..."

„*Când* să le fi scris?"

„Uite... cât timp nu stau cu ochii pe tine..."

Cyrus pufni. Atunci se uita cu binoclul la Patra, nu scria scrisori! Fatima... Îşi dădea seama ce se petrece? Dacă da, de partea cui era?

„N-am scris eu scrisorile."

„Scrisul e totuşi al tău."

„Da. Dar n-am scris eu scrisorile!"

„Bine! Dacă n-ai curajul să recunoşti acum, întrerup discuţia. O reluăm când vrei. Dar dă-mi voie să cad la învoială cu ei! Au două documente care poartă semnătura ta... Oamenii ăştia te pot înfunda când au chef, pricepi?"

„N-am scris eu scrisorile. Cum să *recunosc* ceva ce n-am făcut?... Nu recunosc decât că ăsta e scrisul meu. Asta da."

Fatima lăsă fotocopia în jos. Dumnezeu ştie cum făcuse Cyrus de-i adusese pe ăştia aici! Dumnezeu ştie dacă povestea asta nu-i dădea planurile peste cap!

„Sunt de acord să-i povesteşti lui Cyrus ce ai aflat despre scrisori. Numai, fă-o rar, ca să te pot întrerupe dacă e cazul. Dă-i drumul, d-le Welser!"

„Aşadar. Scrisoarea ne-a parvenit prin curier şi am dat-o de la bun început celor de la securitatea Corporaţiei. Ei au studiat-o, au prelevat probe din hârtie şi mostre de material biologic – picături uscate de salivă şi de sudoare – apoi au făcut un raid prin locurile pe unde te învârţi, prelevând şi de acolo probe, le-au comparat şi au căpătat confirmarea: sudoarea şi saliva de pe scrisoare sunt ale tale. Apoi au citit şi au analizat textul. Te-au ascultat la radio, ţi-au studiat

exprimarea şi au căpătat altă confirmare: preferinţele de vocabular şi tiparele tale verbale se suprapun cu cele din scrisoare... În sfârşit, ne-au dat scrisoarea în original. Bineînţeles," făcu el semn către fotocopie, „am avut textul la îndemână de la bun început. Concluzia lor e fermă: ai scris scrisoarea cu mâna ta."

Welser făcu o pauză şi se uită ţintă la Fatima.

„Uite ce e. Avem motive să credem că Cyrus are... prieteni la noi. Numai de la ei putea să afle despre legătura dintre moleculele de ARN-m, memorie şi germeni... E o informaţie bine păzită, deşi n-o folosim în scopul pe care ni-l atribuie el. Pot să-l întreb ceva personal?"

Fatima se încruntă: „Ştiu ce vrei să-l întrebi. N-o face!"*

Eric ridică din umeri şi continuă să povestească ce se întâmplase după primirea scrisorii. În paralel cu supravegherea lui Cyrus, serviciile de securitate studiaseră *hârtia* pe care fusese scris mesajul. De la bun început, li se păruse prea îngălbenită şi cu îndoiturile exagerat de marcate, încât părea cu mult mai veche decât o arăta data expediţiei: 20 decembrie.

Reuşiseră să determine anul de fabricaţie al hârtiei precum şi locul unde fusese produsă. Făcea parte dintr-un lot scos pe piaţă de *Cellulose Breakdown Inc.*, în data de 18.07.1989. În ce priveşte plicul, care avea un model deosebit (era dublat cu polietilenă cu bule de aer, din cea folosită pentru expediţia obiectelor fragile) era şi el vechi de zece ani, fiind fabricat de nişte meşteşugari italieni, specializaţi în coletăria de lux. Vespucci se chemau, iar sediul lor se afla la Florenţa, pe Via Visconti...

Vespucci dăduseră faliment în 1991, dar plicul cu pricina fusese confecţionat în 1988. În oraş se afla o singură papetărie care achiziţiona plicuri Vespucci: magazinul lui Dietrich din Cardinals.

„Ciudat..." remarcă Cyrus. „Nu e decât o papetărie care cumpără plicuri Vespucci în tot Baabylonul?"

Eric tresări, dar Fatima îi făcu semn să răspundă direct, ca şi cum nimic nu i-ar fi atras atenţia.

„Doar Dietrich cumpăra de la Vespucci aici în *oraş*." sublinie el. „De altfel, achiziţiona şi hârtie de la *Cellulose Breakdown Inc.*"

„Am să trec şi eu pe la Dietrich ăsta..." zise Cyrus.

---

* Gloria mi-a povestit despre o variantă în care Eric ajunge să-i pună lui Cyrus acea întrebare cu caracter „personal". Aşa-zisa întrebare îl acuza pe Cyrus de homosexualitate de fapt, iar acesta a dat un răspuns interesant, care a amuzat-o pe Gloria: „Îmi place mai mult sexul în cărţi sau pe ecrane decât cel efectiv. Dar nu sunt homosexual..."

„N-ai să-l găseşti. Dietrich e mort, iar în locul papetăriei e un magazin de computere. În schimb, poţi să-l întâlneşti pe fiul lui. Habar n-are ce fel de afaceri a făcut taică-său. Nu i-a moştenit decât datoriile..."

Între timp, a continuat Eric să explice, cei de la laborator au stabilit că scrisoarea a fost scrisă cel mai târziu în '89, '90. De atunci, a aşteptat ani de zile să fie ridicată de mesager pentru a fi dusă în 20 decembrie la sediul Corporaţiei... La fel stăteau lucrurile şi cu scrisorile trimise la redacţia **Tribunei**.

„Există opinia că tu eşti responsabil de epidemie şi că ai interes să ne-o pui nouă în cârcă...." încheie Eric.

„Există opinia..." îl îngână Fatima. „Cine o are?"

„Consilierii noştri de securitate..."

„Sunt DJ." se apără Cyrus. „Cum să fiu responsabil de epidemie?"

Eric îl privi lung.

„Lasă prostiile, Cyrus! Ca să punem degetul pe rană, ar fi trebuit să stăm de vorbă fără să fie Fatima de faţă!"

„Nici tu n-ai venit singur..." constată Cyrus. „Pe mesagerul acela l-aţi găsit?"

„Nu. L-a văzut doar portarul de la redacţia ziarului, dar era o zi întunecată, iar tipul a dispărut cât ai bate din palme după ce a lăsat scrisoarea. Cică ar avea cam 18 ani, că ar fi roşcat, slab şi pistruiat. Vorbeşte tărăgănat, de parcă ar fi luat Artan..."

„BBB nu produce şi Artan?"

„Nu. Nu producem Artan." Eric făcu o pauză, răsuflă adânc, uitându-se la Fatima care îi făcu semn să se stăpânească, după care găsi totuşi un motiv să izbucnească: „N-am dat de puştiul ăla, fir-ar al naibii să fie! Sunt cel puţin 100.000 ca el în..."

„În Baabylon!" accentuă Fatima, luându-i vorba din gură.

„Mă rog. Aici în oraş." clătină Eric din cap, pufni şi se uită la Patra.

„Discuţia ţi se pare penibilă, d-le Welser... De ce n-o întrerupi?" îl imboldi Fatima.

„Pentru că la mijloc e Corporaţia! Corporaţia mea! Şi pentru că totul se leagă de Cyrus..."

„Să fie doar Corporaţia? Şi d-l Fugger?"

Acum, Patra ar fi trebuit să întrebe: *Dumnezeule! Dar ce boală are omul ăsta, de fapt?* De afară se auzeau claxoanele, frânele şi motoarele ambalate pe Segundo Boulevard, cea mai lungă arteră din Baabylon, cea despre care Fatima credea că se întinde până hăt! – la marginea oraşului, dincolo de care, cine ştie cum, vă întindeţi voi,

ceilalţi. Deşi strângea din nou colanul între degete, Patra spuse cu totul altceva decât îşi amintea Cyrus:

„Oamenii noştri ţi-au scotocit prin hârtii după ce **Tribuna** a primit prima scrisoare semnată Fugger. Am aici câteva note în care figurează scrisul tău de acum 5-6 zile. Iată-le!..."

Un snop de fotocopii ateriză în faţa lui Fugger de parcă Patra le-ar fi scos din pelerină prin prestidigitaţie. Cyrus le examină, apoi îşi frunzări notiţele zilnice răspândite pe birou, regăsind hârtiile originale.

„Mda. Nu mai scriu pe hârtie de la *Cellulose Breakdown* şi nici plicuri Vespucci nu mai am."

„Cât despre scris, ce să mai vorbim..." făcu Patra. „Nici în 13, nici în 20 nu aveai scrisul ăsta. Aş putea să spun că l-ai schimbat special, dar atunci, de ce să fi revenit la el?" Se opri şi îl privi pe Cyrus, descumpănită. El se zgâia la ea, gândind: peste câteva clipe o să-mi spună ceva despre un film... Era sigur de asta, deşi *celălalt* nu dădea nici un semn de avertisment.

„BBB este o firmă cât se poate de onorabilă." reluă Eric, rar. „Tu eşti amestecat în povestea asta, ştii mult mai mult decât recunoşti, iar eu ştiu ce ai de gând. Nu am de ales şi o să ripostez cu toată energia!" Făcu o pauză în care îl privi pe Cyrus drept în ochi. „Pot să atac şi eu... Chiar prin justiţie, să zicem."

Nu prin justiţie avea s-o facă! Te voi zdrobi, Fugger! O să te transform într-o păpuşă paralitică, oarbă şi mută, o păpuşă care poate doar să respire şi să audă cum se mişcă lumea din jur. Nu te atinge de BBB! – Asta spuneau ochii lui Eric.

Cyrus înghiţi în sec.

„D-le Welser," zise Fatima, „era mai bine să purtaţi doar cu mine această discuţie..."

„M-am interesat... Inadecvarea primară nu te privează de discernământ. Cu el trebuia să vorbesc. Îmi cer scuze pentru agresivitate, dar Fugger ştie bine că n-aveam de ales!" se ridică el, gata s-o ia spre ieşire.

Numai că Patra nu se clintea din fotoliu.

„Plecăm!" se apropie Eric de ea.

Patra îi făcu semn să aştepte şi-l întrebă pe Cyrus:

„*Baabylon*, spuneai?" el încuviinţă. „Nu are sens," reluă ea, „dar coincidenţele rămân. Fie acum zece ani, fie acum câteva zile, scrisorile au fost scrise, iar epidemia a început după cum scrie în ele..."

„Plecăm, Patra!" îi şopti Eric. „Ce ai?"

„Câte coincidenţe! Seamănă cu filmul... Ce ni se întâmplă seamănă cu filmul care circulă pe sub mână... Cel de care a povestit Mihrab..."

Welser o luă de braţ şi o trase afară din birou, făcând-o să se înroşească. El lansă un *la revedere* peste umăr, iar Patra bâigui un salut.

Cyrus răsuflă uşurat: n-o privise degeaba cu binoclul în anii cât avusese scrisul schimbat! Nu-i părea rău decât că n-avea alături de cine să se bucure de începutul traversadei pe care o pusese la cale preţ de zece ani!

*

Mihrab Kader avea mai mult de un metru optzeci. Era slabă şi umbla într-o gallabia albastră ce o drapa în falduri foşnitoare; o feregea neagră îi ascundea faţa, iar o pereche de mănuşi de mătase bleumarin îi acoperea mâinile. Joseph Welser îi făcu semn să se descopere, dar ea clătină din cap şi se aşeză în fotoliu cu o succesiune de mişcări degajate.

Jucau această piesă de ani de zile. Încă de când îi studiase dosarul, Joseph aflase că Mihrab nu şi-ar fi dezvelit faţa nici ameninţată cu moartea. Era posibil ca nici chiar ea să nu-şi fi văzut trăsăturile vreodată – tuaregă, crescută în apropiere de Tombuctu, învăţase că oglinzile, reflectând lucrurile create de Allah, erau lipsite de pietate, de vreme ce singur Allah avea monopolul manifestării. Asta i-o spusese ulema Ziwad Bani Sadr de când era mică, aşa că acasă la ea nu existaseră niciodată oglinzi. În schimb, dormea complet dezbrăcată. Numai că se învelea până în gât şi locuia singură...

„Nu-i de glumă." începu Joseph într-un târziu şi făcu semn spre ecranul computerului care afişa genericul de final al unui film. În acel moment intrară Patra şi Eric. Joseph îşi dădu ochii peste cap şi închise aparatul.

„Aţi fost la Fugger, nu-i aşa?" îi întâmpină el direct.

„La Fugger am fost... Tu i-ai spus, Mihrab?"

„Nu era nevoie s-o facă." Joseph suflă mai greu, iar degetele îi forfotiră pe birou până găsi capsulele cu nitroglicerină. „Cum s-a purtat cu voi?"

„Bizar." admise Patra. „Nu ştii precis: are legătură cu scrisorile, sau nu? Un tip ciudat..."

Şi Eric: „Îl cunoşti pe Cyrus?!"

„Nu încerca să mă prosteşti, Eric! Orice Welser stă cu ochii pe Fuggeri, şi orice Fugger stă cu ochii pe Welseri! Ştii asta foarte bine! După ce Fugger a vândut tot şi s-a lăsat de treabă, am crezut că a

înnebunit şi l-am lăsat baltă... Am fost un prost. Fuggerii nu înnebunesc, doar se ascund. Acum, plătim cu toţii prostia mea. Vizita voastră la el n-a rezolvat nimic... Of, mai bine v-aţi duce să vedeţi filmul, *Cel mai înalt Turn din Baabylon*!"

„Nu văd legătura, dar o să mergem mâine seară. La premieră."

„O să fie prea târziu." făcu bătrânul şi plescăi. „Fiind vorba despre un Fugger, o să fie prea târziu.... Acum şaişpe' ani, când am aflat că un Fugger lucrează vizavi, m-am apucat să-l ajut să-şi vadă de treaba pe care o începuse. Am făcut din el un om bogat. Dar sângele apă nu se face şi el a lăsat afacerea baltă!"

„Dar cine dumnezeu sunt Fuggerii?" întrebă Patra.

„E problema lui Eric, nu a ta!"

„Numele meu e Patra Nogales *Welser*! Deci e şi problema mea!"

Bătrânul se schimonosi. Apoi:

„După ce o să naşti un Welser, vei fi şi tu o Welser; până atunci, eşti doar o Nogales."

„În cazul ăsta..." se ridică ea din fotoliu.

„Ai răbdare..." o opri Eric. Se uită la Mihrab. „Cât de mult crezi că ştie Cyrus?"

„Şi-a dezinfectat casa. Şi-a cumpărat antibiotice artizanale. A scris trei scrisori. Numele lui e legat de al epidemiei. E gata să lanseze o traversadă... Nu ţi se pare suficient?"

Joseph hohoti:

„Nu te pune cu ea, fiule! Mihrab Kader," începu el să recite, „42 de ani. Rezidentă în Mali până acum nouăsprezece ani, când Tombuctu a căzut sub cizma miliţiilor algeriene biruitoare, slăvit fie numele lui Allah, atotputernicul!"

„Eşti musulman, Joseph?" îl întrerupse Mihrab, foşnind sec din gallabia.

„Welserii musulmani sunt extrem de rari." – Joseph înghiţi resturile capsulei de nitroglicerină, regretând că doctorul nu-i dădea voie să ia mai mult de două pe oră. „Ca şi Fuggerii, de altfel... Ei cred că Baabylonul e al lor, ceea ce, evident, e o prostie! Baabylon a fost, este şi va fi proprietatea noastră exclusivă. Dar asta nu-i împiedică pe Fuggeri să lanseze, periodic, traversade prin care încearcă să pună mâna pe Baabylon... De câtă vreme eşti pe urmele lui, Mihrab?"

„Dinainte să plec de acasă, *inch Allah*!"

„Ah," exclamă Eric, „ştiai de atunci că Cyrus are ceva cu noi?"

„Da." recunoscu ea.

„Şi cu toate că ştiai că Cyrus ne are în vizor, n-ai spus nimic."

„Nu."

„Aha." făcu Eric şi îşi sprijini bărbia în palme. „Mentorul tău, Bani Sadr, ştia şi el cumva despre Cyrus?"
„Bineînţeles. Radiourile bat peste tot în lume. Cu un aparat bun prinzi orice fel de post."
„Cyrus n-a emis decât în FM, iar FM-ul nu trece oceanul. Nu mai spun că înainte să pleci din Tombuctu, Cyrus nu emisese nici o secundă de muzică."
„Corect. Pe vremea aia n-auzise nimeni de Cyrus. Dar Bani Sadr ştia de el."
Iar Eric: „Mihrab! De fapt, tu ai o problemă personală cu Fugger..."
„Aveam. Între timp el a atacat Corporaţia. Acum, avem cu toţii o problemă personală cu Fugger. Şi cu Fatima, doctoriţa asta a lui care trimite prea multe mesaje în reţea în ciuda banilor cu care o plătim." Se făcu linişte. Se auzea doar Mihrab, trăgând din ţigară. Întrebă: „*Bismillah!* Dar cine dumnezeu conduce Corporaţia asta, Joseph?"
Joseph ridică sprâncenele, se apucă cu mâinile de marginea biroului şi răsuflă greu; venele de pe gât i se umflaseră, dar Eric se grăbi să zică:
„*Amândoi* o conducem! Şi Joseph, şi eu."
„Asta nu înseamnă că iei hotărâri de capul tău!" izbucni Joseph. „Nu pleci, de la tine putere, să iei interogatorii unui Fugger!... Te-ai dus la Fugger, fără să te intereseze că aşa o să strici lucrurile mai rău!"
„Fugger," zise Patra, potolită, „ne ameninţă pe noi doi în primul rând!"
„Fugger ameninţă Corporaţia, iar voi doi nu sunteţi Corporaţia! Încă! Şi, ca orice Fugger, Cyrus nu ameninţă doar Corporaţia! N-aţi auzit ştirile? Aveţi habar, măcar, ce consecinţe are o traversadă?"
„Pe tipii ca Cyrus nu-i bruschezi cu vizite iritante, Eric." interveni Mihrab. „Poartă-te cu ei respectând ceea ce la Tombuctu se cheamă *shari'a*. Vreau să spun că e *imperativ* să-i laşi naibii în pace! Cu ei nu merge nici un fel de tranzacţie, iar strânsul cu uşa nu ajută la nimic!"
„De ce nu l-ai oprit tu dacă eşti pe urmele lui de atâta timp?"
„Nu era nevoie, câtă vreme pe Fatima o încurajez chiar eu să scrie afară! Sunt oameni care ţin cont de ce zice ea, iar mesajele ei aveau toate şansele să schimbe operatorii! Dacă-i ştii dinainte, îi poţi pregăti o surpriză frumoasă lui Cyrus! Doar aşa poţi să-l opreşti să facă din Baabylon o posesiune Fugger! Aşa însă, ai făcut-o de oaie

cu vizita la el! Trebuia lăsat să ne arate cât ştie şi ce poate! Între timp, organizam ambuscada... *O sintetizam!*"

De afară se auziră sirenele unor ambulanţe.

„Hai mai bine să vă spun cum stăm!" schimbă ea vorba. „L-am depistat pe tipul de la care a cumpărat Cyrus antibioticele cu care şi-a dezinfectat casa. E un japonez, pe nume Okazaki. E discret şi lipsit de pretenţii. Locuieşte în Hale. Stă mai mult prin farmacie, preparând medicamente. Cheyenne l-a descusut, dar Okazaki a pretins că n-a ştiut că a stat de vorbă cu Cyrus."

„A mai luat Cyrus legătura cu altcineva în afară de Okazaki?"

„Cyrus nu ia legătura cu nimeni. Face doar drumul de acasă până la postul de radio şi înapoi. Nu primeşte şi nu dă mesaje nimănui. În afară de colegi, singurul tip cu care mai discută e un puşti de pe El Pico... Cyrus are telefon dar nu-l utilizează ca să vorbească: e conectat la internet. Intră într-un singur site, denumit *Dilute Nation Alt.*, şi o face doar ca să piardă timpul: schimbă mesaje fără finalitate cu cei pe care îi găseşte pe acolo."

„Ziceai că şi-a dezinfectat casa..."

„Oh... S-a pregătit bine de tot ca să lanseze epidemia! A suflat şi în iaurt! De ce crezi că vreau operatori noi? Şi el trebuie contaminat cumva!" pufni Mihrab, scoase un CD din gallabia şi îl introduse în CD-ROM. „Apartamentul lui Cyrus Fugger, în blocul Condict, cartierul Hale!" declamă ea.

Camera era aproape goală. În cadru se văzu un televizor care mergea în gol. Patul, dublu, era acoperit cu o pătură din polimeri. Pereţii goi, fără asperităţi, fuseseră proaspăt vopsiţi cu o soluţie lavabilă. Pe noptieră abia pâlpâia o lampă. Cyrus nu păstrase decât o singură cale de comunicare cu exteriorul: apa curentă. În rest, apartamentul fusese debranşat de la reţeaua electrică, iar gaze nu avusese niciodată – nu avea nici maşină de spălat, nici frigider, nici alte obiecte de uz casnic. De unsprezece zile arunca la gunoi toate hainele murdare, le dădea foc şi îşi cumpăra altele noi. Sursa de energie care menţinea în funcţiune televizorul, iluminatul şi computerul, era un generator electric care bâzâia într-un colţ. Era un motor de scooter Yamaha cu ţeava de eşapament scoasă pe geam, motor ataşat la o baterie Tudor scoasă dintr-un VW abandonat în cimitirul de maşini din Casbah. Mihrab pretindea că Fugger era încântat că nu trebuia să cumpere decât apă *distilată* şi benzină de 98 fără plumb ca să-şi menţină în funcţiune sculele din apartament.

Era motivul pentru care vreme de zece ani, ca şi cum ar fi anticipat mişcările din aceste zile, întreţinuse o relaţie bizară cu un tip pe nume Moffat, care abia împlinise nouăsprezece ani. Moffat era

un geniu al mecanicii şi ţinea un atelier de reparat maşini pe El Pico. Fugger se oprea în fiecare seară, în drum spre casă, în faţa atelierului şi stătea de vorbă cu el despre tot soiul de prostii, mai ales despre motoare, deşi nu era în stare să deosebească un carburator de o baterie. Cât timp Moffat fusese puşti, Cyrus obişnuise să-i ofere ciocolată sau chewing-gum, iar după ce crescuse îi oferise CD-uri, de parcă l-ar fi mituit din timp. De la el cumpărase benzină acum unsprezece zile, tot de la el luase şi apa distilată, iar tranzacţiile avuseseră loc la nişte ore atât de aiurite, încât oricine altcineva ar fi lăsat totul baltă şi s-ar fi rebranşat cumsecade la reţeaua electrică. Mihrab îl scannase pe puşti: nu avea legătură cu cel care adusese scrisorile la Corporaţie şi la ziar, nu se droga, nu cumpăra culturi „ameliorate" şi habar n-avea că făcea tranzacţii cu cel mai faimos DJ din oraş...

Imaginea de pe ecran se tăie, iar în locul ei apăru uşa de la intrarea în apartament. Nu avea broască. Era fixată cu doi drugi de oţel, puşi de-a curmezişul, prinşi în bare de metal ciocănit. Uşa avea şi un zăvor din fier, culisând într-un paralelipiped din lemn prevăzut cu un sistem de orificii dispuse după un algoritm complicat. Oamenii lui Mihrab se străduiseră să-l deschidă, dar fuseseră obligaţi să se oprească: orice forţare a dispozitivului antrena distrugerea lui – structura din lemn era extrem de fragilă – şi i-ar fi forţat să spargă uşa. Dar aceasta fiind blocată cu drugii, ar fi provocat un zgomot nemaipomenit până să intre.

Cheia dispozitivului subtil, tot din lemn, atârna într-un inel suspendat lângă uşă. Din câte aflase Mihrab, întreaga structură fusese montată în apartament încă din ziua în care Cyrus vânduse Umma Nord, de parcă ar fi anticipat de atunci necesitatea de a se asigura faţă de o efracţie.

În casa lui Cyrus nu erau cărţi sau reviste. Biblioteca, goală în cea mai mare parte, nu conţinea decât un vraf de diskette, albume pe vinyl şi CD-uri puse alandala pe un raft, deşi Cyrus n-avea nici o sursă de muzică în apartament, excepţie făcând televizorul şi computerul. La televizor nu se uita, iar computerul îi servea doar ca să intre în site-ul în care sporovăia... Fatima însă, se folosea des de computer ca să transmită documente în reţea şi să ia legătura cu partenerii ei de afară, cu operatorii inclusiv...

Imaginile se apropiară de intrarea în baie. Cineva decapase podeaua, iar pe cimentul lustruit erau aşezate câteva găleţi.

„Cyrus a scos gresia cu mâinile lui acum două săptămâni. Tot de atunci, strânge apa de băut şi de spălat în găleţi. Găleţile sunt din metal şi le curăţă după fiecare întrebuinţare cu hiperfosfat de potasiu industrial. După ce le spală, le umezeşte cu alcool şi le dă foc. Apoi

le umple şi fierbe apa cu un fierbător construit din câteva rezistenţe puse în serie, procurate de la puştiul cu atelierul de reparat maşini. După ce apa se răceşte, pune câte două grame de sublimat de mercur în fiecare găleată, cu rol antiseptic şi dezinfectant. Dacă are de gând să folosească apa pentru spălat, procedura se încheie aici. Dacă are de gând s-o bea, pulverizează în apă praful din capsulele de antibiotice pe care le-a cumpărat de la Okazaki. Ca şi cum s-ar teme mereu de un desant microbiologic asupra casei sale... în aşteptarea zilei de azi. Cooperând, fără s-o spună, cu Fatima, de parcă ar ataca... *Baabylon* de la două capete."

Iar Patra: „Cyrus a vorbit mereu despre *Baabylon*, pronunţat cu doi *a*. A văzut filmul?" Mihrab negă, iar Patra se întoarse spre Joseph. „Despre ce e?"

„Despre o epidemie! Un tip pe care îl cheamă Alexander se uită cu binoclul în clădirea de vizavi, în biroul unei femei pe care o cheamă Patricia. Într-o bună zi, Patricia şi soţul ei, un oarecare Gabriel, se duc să stea de vorbă cu Alexander, numai că nu-l găsesc singur. Cu el e o femeie pe care o cheamă Latifa, şi ea le tot cenzurează discuţia, pretextând că Alexander are o boală mintală şi că trebuie protejat. Pe urmele lui Alexander a pornit o tipă înaltă, de culoare... O cheamă Farah Muwattali şi a umplut bulevardul cu vreo douăzeci de agenţi care îl supraveghează pe Alexander şi clădirea în care lucrează."

Eric dădu din cap şi întrebă:

„Câţi oameni ai pe Segundo Boulevard, Mihrab?"

„Nenumăraţi."

„În *Cel mai înalt Turn din Baabylon*," continuă Joseph, „Farah, extrem de suspicioasă, o urmărea şi pe Patricia... Ea nu înţelegea cum de lucrările lor secrete ajunseseră în posesia lui Alexander, care plănuia un atac decisiv asupra firmei la care lucrau soţii... Miza cea mare fiind, de fapt, Baabylon!"

„Minunat! Cine joacă în rolul acestei Farah?" fornăi Mihrab.

„Grace Jones. I-au pus lentile de contact albastre. Nu ştiu de ce, pentru că figura nu i se vede decât o singură dată în film."

„Aha." făcu Mihrab şi, spre uluiala lor, duse mâinile la cap, descopcie feregeaua şi îşi dezveli figura. „Asta e culoarea ochilor lui Farah?"

Eric se holbă la trăsăturile lui Mihrab. Osoase, prelungi, cafenii. Ochi de un albastru metalic. Nimeni n-a scos o vorbă, iar Mihrab se acoperi la loc.

„O să văd şi eu filmul." zise ea. „Tu ce crezi?" o întrebă pe Patra. „Merită să ne bazăm pe film?"

Patra îşi ţuguie buzele şi se ridică din fotoliu. Se uită lung la Mihrab, apoi spuse: „Am să ies. După cum a spus Joseph, nu sunt o Welser. Încă."

„Nu pleca." spuse Mihrab, potolită. „Vei fi o Welser, totuşi, aşa că trebuie să afli cum încep traversadele." Se întinse peste birou şi luă celularul lui Eric. Şi-l lipi pe rând de obraji, îl duse la piept, murmură ceva în şoaptă, după care tastă un număr, având grijă să ţină aparatul în poală. Când se auzi ţârâitul, dădu difuzorul la maximum:

„Eric?" – glasul ce se ridica din celular îi făcu pe toţi să tresară.

„Tată?!" rosti Mihrab. Tonul ei gutural le dădu senzaţia că asistă la reprezentaţia unui ventriloc. *„Am auzit că ai citit-o pe Patra."*

„Am citit-o mereu pe Patra."

„Ce să-ţi urez pentru mâine, tată? Un Crăciun, sau un An Nou fericit?"

„Urează-mi ce vrei. La revedere, Eric!"

„Îţi urez să îmbătrâneşti atât de mult încât să te plimbi sănătos prin noul Baabylon! La mulţi ani, tată!"

Vocea din celular pufni într-un râs răguşit, inimitabil:

„Mihrab, Mihrab! De când urează o musulmană la mulţi ani, de Crăciun, unui evreu?"

„De când am încasat în vene un flacon de Providencia." spuse ea sec, revenind la vocea obişnuită. „Cum e vremea acolo?"

„Am auzit că sunt minus zece grade Celsius." – urmă o pauză în care se auzi un fâşâit de hârtii şi zgomotul unor conversaţii purtate în şoaptă – *„Dar ştii... nici pe mine nu m-ai convins cu figura asta când am stat de vorbă în birou... N-au cum să înţeleagă încă. Măcar, au văzut filmul?"*

„Nu."

„Păi vezi? Nici cu ei n-o să reuşeşti. Cum e timpul la tine?"

Mihrab privi pe fereastră:

„Ninge."

„Ooh! Să vezi mâine seară... Sunt troiene aşa de mari pe Segundo Boulevard încât fac loc cu buldozerele ca să treacă. Patra mai e acolo, sau a ieşit?"

„Am convins-o să rămână."

„Aha..." din celular se auzi un camion ambalându-se şi un murmur de voci. *„La noi s-a încheiat toată povestea de câteva minute... Eric e şi el acolo?"*

„Da."

„Asta e bine! Când am asistat eu la reprezentaţia asta, n-a vrut să stea nici el şi a ieşit cu Patra... Zău că-i bine! Spune-le că s-ar

putea să aibă noroc de data asta. Totul depinde de operator şi de felul în care o să fie contaminat, la rândul lui, Fugger!"

„Sunt amândoi lângă mine şi te aud. Difuzorul celularului e dat la maximum."

„Uitasem... Tu n-ai să-mi spui nimic, Mihrab?"

Mihrab înţepeni în fotoliu.

„Nu... Ştii cum e, nu?"

„Atunci, închide odată!"

Mihrab închise şi aşeză aparatul cu grijă pe birou, foşnind mătăsos din mânecile gallabiei.

„Numărul de telefon e al unui site din reţea." mai spuse ea. „Apare într-o intrare din net de-a lui Cyrus... Vreţi să încercaţi?" făcu Mihrab semn spre celular.

Bătrânul îşi drese vocea.

„Eu unul te cred, Mihrab!"

Patra strâmbă din nas. Apoi îl întrebă pe Joseph:

„Cine are câştig de cauză în film?"

„Filmul nu are sfârşit. Începe pe 24 decembrie dimineaţa, adică azi, şi se termină în aceeaşi seară, lăsând loc pentru orice fel de continuare."

„Ce prostie! De ce s-o îmbulzi lumea să vadă un film fără sfârşit?" mormăi Eric.

„Oh! E vorba despre o conspiraţie ocultă... În plus, producătorii şi-au lăsat loc de un remake... nu-i ăsta modelul superproducţiilor?"

*

Patra parcă mai sus de clădirea Corporaţiei, aproape de intersecţia cu El Pico. Se uită la ceas. Era deja în întârziere aşa că se grăbi să sune la Cyrus. Îl întrebă de cum deschise telefonul:

„Tu eşti tipul cu binoclul, nu-i aşa?" – se auzi un foşnet de hârtii – „Cyrus?" – foşnetul se repetă – „Patra sunt."

„Ştiu."

„Femeia aceea... Fatima Axelrod... Mă aude?"

„Da."

Roţile maşinilor sfârâiau pe asfaltul umed. În celular persista un ecou ciudat, de parcă replicile s-ar fi reluat încă o dată în altă parte. *Spune-le că de data asta s-ar putea să aibe noroc...* zisese *celălalt* Joseph în celularul lui Eric. Cei care trebuiau să aibă noroc erau Patra şi Eric. *Noroc*, alături de Eric? Patra nu mai avea încredere în el, iar Sebastian avusese grijă să-i spună că aşa arăta crucea ei.

Simţi nevoia să aprindă o ţigară. Dar nu mai fuma demult şi n-avea ţigări în maşină.

„Te uiţi numai la mine, sau şi la Eric?"

Nu se auzi decât respiraţia lui Cyrus.

„Privitul ăsta are vreo legătură cu epidemia, sau doar... te uitai?" Cum Cyrus continua să tacă, Patra se trezi că şuieră printre dinţi: „Dar spune-i să iasă odată dacă nu poţi să vorbeşti!"

Se înroşi toată, însă apucase să rostească fraza. De ce dracu' se lăsase de fumat?

„Nu pot să-i zic aşa ceva."

„Scuză-mă!... Mă rog... Fii atent! Nu pricep o iotă din ce se petrece, dar du-te să vezi filmul ăla care circulă pe sub mână... Poţi s-o faci de unul singur?"

Cyrus răsuflă mai repede. Ezita să răspundă. Se purta exact după cum scrisese Sebastian în e-mailuri.

„Ştiu eu?" întrebă el într-un târziu, făcând-o pe Patra să se cutremure: dialogul îi fusese trimis, întocmai, încă de acum trei luni, de Sebastian. Dar, tot aşa, aflase că Cyrus trebuia neapărat să vadă filmul clandestin.

„E doar un film, dumnezeule! Doar un film! Trebuie numai să-l vezi, nu să dai piept cu el! E... Oh, nu!" se blocă ea când îşi dădu seama că dorea să zică: *E doar fructul imaginaţiei...*

„Poate că o să mă duc la premieră. Am auzit că e mâine seară."

Patra pufni şi se uită la fereastra biroului. Iar simţi nevoia să aprindă o ţigară.

„Mâine seară s-ar putea să fie prea târziu." Se pregăti să pornească maşina, dar se răzgândi: „Te uitai cu binoclul pentru că vroiai să-mi faci rău?"

Nici un răspuns.

„Fatima nu ştia că *mă* priveşti, nu-i aşa?"

Cyrus continua să tacă.

„Cum vrei... Dar să ştii că mulţi... *prieteni* de-ai mei sunt pe urmele tale... Ei ştiu că *tu* ai lansat epidemia..."

„De ce îmi spui toate astea?"

„Pentru că te-ai uitat atâta vreme în biroul meu. Sunt cinci ani de când mi-am dat seama că sunt privită, dar nu ştiam că cel ce o face e Cyrus Fugger. În plus, ştiu şi de ce o faci!"

Spusese trei fraze necenzurate la rând, aşa că se înfurie şi dădu să închidă, numai că aşa era scris. Îşi drese vocea şi îşi luă la revedere pe un ton sec: Cyrus încă era necooperant, după cum bine o avertizase Sebastian A.

Porni. Ajunsă la intersecția cu El Pico, parcă sub semafor și, fără să țină cont de claxoane, ieși din mașină val-vârtej, năpustindu-se prin zloată în cea mai apropiată tutungerie. Era ora zece fix și ea își cumpără ultimul pachet de țigări din care avea să fumeze vreodată.

*

„Pentru că te-ai uitat atâta vreme în biroul meu. Sunt cinci ani de când mi-am dat seama, dar nu știam că cel ce o face e Cyrus Fugger."

Mihrab fornăi, apropie imaginea din câteva zoom-uri și înțepeni în spatele lunetei. Lângă ea, așezat la un pupitru, se afla un tip cu fața arămie, cu părul lung și drept. Purta bandana, iar peste ea pusese căștile conectate la difuzorul din care se auzea Patra cum bâiguia un *la revedere* sec.

Insul cu plete – îl chema Peter Sambora, dar lumea îi spunea Cheyenne – strănută. Se repezi după un șervețel și strănută din nou. Zise:

„Mai bine îmi acopeream urechile decât s-o aud pe Patra că zice asta..."

Iar Mihrab: „Ți-e frică?"

Cheyenne își suflă nasul: „Fac și eu boala asta împuțită. Cum ziceai că-i zice?"

„Febră angiomatoasă. Spune, ți-e frică?"

„Ce fel de boală-i asta?"

„Una care începe cu strănuturi... De ce nu te liniștești? – Patra *are* voie să-i spună lui Cyrus să se ferească. Patra are voie orice. Vrei să știi de ce?"

„Ah, începe cu strănuturi... Exact cum a scris Cyrus în **Tribuna**..."

„Înțeleg! Ți-e frică!" făcu Mihrab privind prin lunetă în biroul lui Cyrus. „DJ-ul ăsta a lansat o epidemie care o să ne bage pe toți în mormânt... Așa că, fă bine și anunță poliția... Și serviciile de sănătate publică. Și ambulanțele... Tot!"

Cheyenne înțepeni cu mâinile pe căști:

„Glumești!"

Tuarega aprinse o țigară și schimbă unghiul lunetei. „Eu l-am urmărit pe el, el a urmărit-o pe Patra... Patra pe cine a urmărit?" Suflă un jet de fum și se răsuci spre Cheyenne, buimăcindu-l: niciodată nu știa în *ce* fel îl privește Mihrab. „Nu glumesc! Sună la amicii noștri și anunță-i că Cyrus Fugger trebuie săltat! Cât mai repede cu putință!"

„De ce naiba nu-l săltăm noi?"

„Lasă-i pe *ei*! Cyrus a provocat o nenorocită de epidemie care o să umple spitalele. Nu-i treaba noastră să-l oprim."

„De ce nu-i suni tu?"

Mihrab se îndreptă: „Cheyenne! Dă-le telefon şi când o să te întrebe cine eşti, spune-le că numele tău e Mihrab Kader! Acum te-ai liniştit?"

Cheyenne bombăni şi puse mâna pe telefon. Formă numărul, spuse că îl cheamă Mihrab Kader, îl descrise pe Cyrus, enumeră faptele de care se făcea vinovat, itinerariile pe care le parcurgea şi locurile de unde putea fi săltat fără tărăboi. Nu-i era greu: totul era scris pe o coală de hârtie pe care Mihrab i-o vârâse sub nas.

„Ne întreabă de mandat şi de chestii d-astea."

„Spune-le că Medici e la curent. Spune-le că aşa a hotărât el."

Cheyenne se încruntă şi repetă în telefon cuvintele lui Mihrab. Apoi:

„E nevoie şi de afişarea portretului? Dacă da, de unde îl procură?"

„Din orice ziar. Din orice arhivă TV. Să-l afişeze, bineînţeles!"

Cheyenne debită replicile din ce în ce mai îngândurat. După care spuse:

„Le ia cam zece minute ca să ajungă aici. Portretele şi anunţurile publice o să le ia mai mult şi ne întreabă ce rost mai au dacă tot îl saltă..."

„Zi-le că au rost... Zi-le că Medici e la curent cu tot şi că aşa a hotărât el."

Cheyenne transmise mesajul lui Mihrab, după care închise.

Brusc, fereastra se dădu de perete deşi aerul era nemişcat. Mihrab şi Cheyenne se priviră fără o vorbă, iar el se ridică şi împinse geamul la loc.

În difuzor se auzi zgomot de sertare închise cu putere şi plesnetul unor dosare.

„Ce vrei să faci?" întreba Fatima.

„Ieşim."

„Unde mergem?"

Nu se auzi nici un răspuns – în schimb, foşnetul unor hârtii inundă camera, iar Cheyenne umblă la selectorul de frecvenţe. Mihrab fornăi şi răsuci ocularul lunetei.

„Oh, Cyrus, Cyrus... Ne simţi!"

„Uite ce e, Cyrus," se auzi Fatima, *„doar nu vrei să-mi spui că..."*

Vocea ei se reteză brusc. Iar se auzi foşnetul:

„Ha!" exclamă Mihrab. „Cyrus îi acoperă gura cu mâna... Vezi cum îi mişti pe-ăia din stradă! Să nu-l scape din ochi când o să iasă!"

„În regulă." Cheyenne se aplecă peste microfon şi şopti: „Iese. O să ajungă jos cam într-un minut."

În difuzor se auziră nişte paşi grăbiţi şi zgomotul unei uşi trântite. Mihrab nu mai vedea prin lunetă decât biroul gol, dar rotitul cheii în broască era inconfundabil: Cyrus se mişcase totdeauna extrem de sacadat.

Cheyenne îşi suflă nasul şi dădu să arunce şerveţelele la coş, dar Mihrab îl opri, scoase din gallabia un spray şi stropi de jur împrejur. Îl cumpărase de la Okazaki, la numai câteva minute după ce plecase Fugger.

„Pune toate şerveţelele la un loc! După ce plecăm de aici, le dăm foc!"

„Boala asta... Chiar face tot ce am auzit că face?"

„De ce eşti nerăbdător, Cheyenne? În curând o să afli tot!"

De asta era sigură. Adunase, la rândul *ei*, tot ce lăsa Cyrus în urmă... Şerveţele, resturi de mâncare, probe de aer din apartament, hârtia igienică folosită şi apa de la toaletă... Îi amplasase filtre în sifonul WC-ului şi în ţevăria ce ieşea din chiuveta şi cada de la baie; urina, fecalele, sudoarea, celulele tegumentare care se descumau – se opreau în filtrele ei, în timp ce aerul îl culegea cu un aspirator silenţios introdus prin gura de aerisire din bucătărie. Cyrus şi Fatima lăsau peste tot urme... tocmai bune de transcris în culturi de pasaj.

„Şi dacă afurisitul ăsta de DJ nu minte?" întrebă Cheyenne. „De fapt, ce naiba produc ai noştri aici, la BBB?"

„Exact ce a scris Fugger la ziar!... Eh, cum te simţi acum, ca angajat al Corporaţiei?"

„Mă simt bine plătit." înghiţi el în sec. „Am vorbit cu legăturile noastre de afară... Primele cazuri de boală din asta au apărut la Pekin, Moscova şi Buenos Aires... De unde naiba ştie Cyrus toate amănuntele? E doar un DJ!"

Mihrab se strecură în spatele lunetei: „E un DJ căruia Patra îi dă mesaje de avertisment. Vrei să ştii de ce?" Cheyenne clătină din cap. Mihrab se uită la ceas. „Fir-ar să fie! Ce naiba le ia atâta ca să salte un singur om?"

„Au apărut! Cyrus şi Fatima." Se auzi o voce în difuzor.

Mihrab privi în stradă. Cel ce vorbise se afla în spatele Fatimei. Un autobuz opri în staţie, mascându-l privirii pe Cyrus. Deasupra autobuzului, pe faţada clădirii Umma Nord, un grafitti violet proclama:

SUNT SINGUR ÎN MULŢIME, CHRISTIAN GOLDBERG!

Din difuzor se auzi un strănut. *„Tâmpită vreme!"* zise omul din stradă cu glas înfundat. Autobuzul porni din staţie huruind, preţ de

câteva clipe se auzi muzica dintr-un local şi, în sfârşit, din difuzor se ridică vocea lui Cyrus:

„Nu cred... nu ştiu." zise el, după care vocea i se pierdu în mareea de sunete de pe trotuar.

„Apropie-te de ei că n-aud nimic!" scrâşni Mihrab, privind prin lunetă. Se auzi vocea Fatimei:

„Şi pe ce te bazezi?"

„Pe asta!" zise Cyrus, bătând cu palma în ziarul pe care i-l lăsase Patra.

„Încearcă să-i blochezi cumva!" şopti Mihrab în microfon. Agentul de pe stradă tresări. „Vezi unde-s ceilalţi şi ţineţi-i pe-ăştia doi pe loc până vin să-i salte mototolii din serviciile publice!"

*

Fatima se uita pe articolul pătat de fulgii de zăpadă. Cyrus urmărea cu degetul o frază: *... astfel, credinţa Şamanilor din Augsburg cum că există poţiuni ce induc anumite halucinaţii, în funcţie de reţeta utilizată, este un fapt real, probat de altfel şi de tipul drogurilor comercializate în oraş...*

„În Augsburg n-au existat niciodată şamani." pufni Cyrus. „Singurii Şamani din Augsburg sunt cei pe care i-am promovat eu. Erau o trupă care făcea muzică electronică. Tot eu le-am dat numele..."

„Acum câţi ani?"

„Nu mai ştiu. Paişpe'? Cinşpe'? Habar n-am."

„Ah!" exclamă ea şi citi titlul articolului. „Şamanii ăştia, sunt prietenii tăi?"

„Au fost. Nu i-am mai văzut de prin '88."

Fatima mai aruncă o privire peste articol.

„Stau să mă întreb," începu ea, „stau să mă întreb de ce m-ai angajat de fapt... Şi de ce mi-ai ascuns chestia cu binoclul."

Tipul din spatele lor strănută din nou. Cyrus se apropie de marginea bordurii, căutând din ochi un taxi. Tipul care strănutase făcu semn unui vânzător de gogoşi.

„Ca să poţi să-ţi laşi semne cu zece ani înainte? De asta m-ai angajat?"

Cyrus flutură din mână spre un taxi, dar şoferul nu opri. Vânzătorul de gogoşi se uita atent la Fatima şi brusc, făcu semn unui slăbănog de pe trotuarul de vizavi.

Iar Cyrus: „Şi tu ai transmis documentele alea în reţea... Şi ai avut răbdare să aştepţi alături de tovarăşii tăi, ziua de azi! Poţi să-mi spui ce înseamnă ca ei să aibă grijă *cu orice preţ* de operatorul nou recrutat?"

Slăbănogul traversa bulevardul, neținând cont de trafic. Nişte frâne scrâşniră, dar tipul reuşi să ajungă nevătămat pe mijlocul carosabilului.

„Las-o baltă!" zise Fatima. „Ai tu un sindrom de inadecvare, numai că te pricepi al naibii de bine să te foloseşti de el!"

Un VW opri în dreptul lor, dar nu reuşea să parcheze din cauza aglomerației. Pe Cyrus îl trecură fiorii şi se năpusti pe carosabil, oprind un taxi care blocă un şir întreg de automobile.

Claxoanele urlară pe toate tonurile. Tipul care strănutase se afla la un pas în spatele lui Cyrus, iar VW-ul făcea semn cu farurile. Ferestrele Corporației descărcară câteva blitz-uri, perforând aerul mohorât. Portierele VW-ului se deschiseră brusc, dar ocupanții lui nu izbutiră să se strecoare printre trecători.

„De mine mai e nevoie?" se interesă Fatima.

Cyrus se opri cu mâna pe portiera taxiului.

„Bineînțeles! Am uitat prea multe lucruri. Contractul nostru n-a expirat."

Cyrus deschise portiera şi îi făcu semn să intre. Fatima înțepeni pe banchetă. Se gândi că trebuie să găsească neapărat un minut liber în vâltoarea întâmplătilor, ca să trimită mesaj afară. Operatorul trebuia ținut cu orice preț pe loc, cel puțin până se încheia traversada care abia începea, la fel cum se procedase şi cu predecesorul lui, cel care murise!

„Unde mergem?" întrebă taximetristul.

„În Lefortovo! Du-mă acolo şi te ghidez eu... E o adresă pe care..."

„Unde?!" căscă ochii şoferul.

„În Lefortovo!"

Între timp, VW-ul ajunsese în spatele lor, iar slăbănogul urcă în el, cu ochii țintă la taxi.

„Îți bați joc de mine?" se răsuci taximetristul, holbându-se la Cyrus.

„O clipă!" zise Cyrus şi se zgâi la Fatima: „*Trebuie* să ajung la prietenii mei!"

„Ah!" făcu ea şi şopti ceva şoferului, dar chiar atunci, portiera din față se deschise şi un tip înalt, îmbrăcat într-un palton impecabil, intră şi se instală lângă şofer, bătându-l pe umăr:

„O iei drept înainte! Da. Eu ştiu cel mai bine unde tre'e s'ajungă domnu'..." – se întoarse şi-l privi pe Cyrus, zâmbind din colțul gurii. „Ce dracu' faci, Cyrus?"

Taxiul se strecură în şuvoiul maşinilor. De sub bord se auzea – bizar pentru ridurile şoferului – se auzea *Wish you were here*, cu Pink Floyd...

Iar dacă vreunul dintre cei care aţi descărcat documentul ştie sau a auzit de piesa asta, înseamnă că nu e totul pierdut şi că Fatima s-ar putea, de fapt, să se înşele, iar lucrurile din jur, oraşul inclusiv, să fie în regulă.

A fost odată ca niciodată un munte pe care l-au acoperit troienele încă din luna lui Răpciune. Pe vârful acelui munte se afla o cabană cu acoperişuri prăbuşite şi cu fereşti sparte – zile în şir bătuse vijelia în ea. Ce mai Răpciune! Ninsese atât de mult, încât neaua se pusese până şi pe podele; apoi cabana luase foc, zăpada căzută înăuntru se topise şi încăperile se umpluseră cu apă. Oamenilor din cabană le era teamă din cauza frigului şi s-au hotărât să întindă o folie de *polietilenă* deasupra, să le ţină loc de acoperiş...

... nu mai ţinusem un ciocan în mână de mai bine de 30 de ani. Pusesem nişte frânturi de mobilier – picioare de scaune, tăblii de mese, sertare rupte – pe marginile rămase întregi ale acoperişului, ca să ţină folia întinsă, iar acum o băteam în cuie de-a lungul streaşinei, târându-mă în echilibru pe zid.

Prin folie se vedea ce se petrece în dormitor. Gloria hrănindu-l pe Dan. Îl scuturau frigurile şi-mi părea rău că n-avea să-şi revină înainte să plec de aici. Ochii îi luceau, dar nu era din cauza febrei – primise începutul documentului despre Baabylon. Căpătase răspunsuri şi, înainte să-l ia cu frig, apucase să se uite la ce discută ceilalţi baabylonauţi – mare îi fusese bucuria să vadă că doar el şi un utilizator din Japonia, necunoscut până azi, *Oni* Fukuyama, recepţionaseră acel *înscris* electronic.

Devenise clar: firul care ne putea duce la Fatima era numărul de telefon din 28 de cifre – cel de la depozitul din Anvers – la care *Oni* Analyser îl interceptase pe Vincent Nogales. Pe urmă... Pe urmă, trebuia să plec de aici cât mai repede! Să vorbesc cu Dietrich despre cele întâmplate, astfel încât să-l poată redirecţiona pe Fugger. Cred.

În mă-sa! Termin de ţintuit folia în timp ce Gloria, sprijinind capul lui Dan pe mână, îl hrăneşte cu paiul. El nu o refuză deşi mă aude cum bocăn deasupra, despărţit de ei doar de o bucată translucidă de plastic. Gloria pare că abia atunci mă înregistrează şi-mi face semn să cobor.

„Dumnezeule!... Dă-te jos de acolo! Dă-te jos imediat!“

Cobor. Ajung în cabană şi intru în cameră tuşind, dar e prea târziu. Dan terminase porţia şi din toată înlănţuirea aceea de gesturi

nu rămăseseră decât ochii lucitori ai Gloriei şi figura lui relaxată. Ea ducea cana la bucătărie, s-o spele printre dărâmături şi resturi de veselă spartă – el zăcea în pat, frisonând discret. Eram sigur că acest sincronism se va repeta aici, la cabană exact aşa cum îl vedeam. De fapt, multe din cele ce vor urma, replici inclusiv, păreau să plutească în jurul cabanei. Câteodată, aflu că lumea există pentru că o văd eu – ceea ce mă transformă în creatorul ei. Probabil că şi Dietrich se baza pe asta.

„O treabă bună.“ îmi spuse Dan, privind ţintă la folia întinsă deasupra.

„Era şi în folosul meu. O să plouă.“

„Serios? De unde ştii?“

„Aşa miroase. De parcă s-ar pregăti de ploaie.“

Tăcu. Se gândea la izobare, izoterme şi la concentraţia vaporilor de apă.

„E posibil.“ admise el într-un târziu. „Ştiai că Enpivi a fost fratele meu?“

Ştiam. Dan ştia că eu ştiam. Am spus: „Îmi pare rău că a murit aşa.“

„Nu-l plânge... Din cauza lui te înţeleg pe *tine*. Înţeleg chiar tot. Andrei, frate-tău, a mai scăpat câte ceva. Din ce mi-a spus el şi din ce-am văzut eu, mi-am dat seama că tu şi cu Enpivi sunteţi traşi la indigo.“

„Şi pe el l-ai blestemat?“

„Cum altfel?“ Râse. „A fost o duşmănie care m-a onorat mai mult decât toate prieteniile puse una peste alta.“

„Mulţumesc.“

„N-ai pentru ce. *Noi* suntem altfel. *Noi* ştim să duşmănim altfel.“

Ne-am uitat amândoi la folia de polietilenă. Şi ca la un semn, se auziră primii stropi plesnind acoperişul improvizat în ritm de mitralieră. Ne pufni râsul.

„Până la urmă, o să dormim în acelaşi pat.“ remarcă Dan, privind în jur.

„Era inevitabil.“ apăru Gloria lângă noi. Avea ochii umbroşi. „Îţi aminteşte de ceva?“

Dan rămâne cu privirea aţintită în folia de polietilenă. Îşi drege vocea, gata să răspundă, însă îl întrerup:

„Ascultă! De când a apărut Fatima în reţea?“

Dan izbucneşte în râs şi, surprinzător, îmi face cu ochiul.

„Fatima? Un amic din Bahamas spune că a fost în Net de la bun început... A apărut o dată cu reţeua. Enpivi era sigur de asta, dar el,

fiindu-mi frate, nu mi-a spus nimic! Numai că eu i-am găsit notițele în computer..."

Face niște gesturi bizare cu degetele, de parcă ar dori să-și aprindă o țigară, însă tremurul corpului îl face să se chircească.

„I-ai scotocit după notițele din computer, deci."

„Bineînțeles că l-a scotocit după notițe!" zise Gloria. „Ce credeai? Vroia să fie sigur."

Secvență: un frate se prăbușește de pe Brâna Aeriană. Moare. Fratele viu se grăbește să urce în locul lui la punctul meteo de la Omu. Ajunge aici și, nici una nici două, se așează la computerul fratelui mort și se apucă să-l devalizeze de informații, sub ochii celei de-a treia autoare a articolului despre curenții ascendenți din Bucegi și...

„Cine a avut ideea articolului despre curenți?" întreb.

„Dan." face Gloria. Se așează lângă noi, pe pat și verifică salteaua. Nu știu de ce o face și la ce-i folosește.

„Îmi spuneai despre fratele tău... Că era sigur că Fatima a apărut o dată cu rețeaua."

„Enpivi nu scria niciodată nimic direct. N-avea cum. Pe lângă că era de-al *nostru*, era și fratele meu și, în plus, avea niște probleme pe care dorea să le ascundă bine de tot."

„De tine?"

„De mine ascundea altele... Dar el avea gânduri pe care le ținea departe de oricine. Așa e?" se uită Dan la Gloria.

„Așa *credea*." sublinie ea. „Așa crezi și tu. Și tu." mă privi ea pe mine.

„Mă rog. Avea limbajul lui, în care făcea referire la lucruri numai de el știute, întâmplări din viața lui, amintiri și alte chestii d-astea. Trebuia să fii expert în Enpivi ca să înțelegi un text de-al lui și asta, doar parțial. De pildă, mie nu mi-a spus niciodată că..."

Dan se opri de parcă gura îl luase pe dinainte. Gloria răsuflă adânc și-l îmbrățișă:

„Dan, vorbeai despre Fatima..."

„Despre ea vorbeam, despre Fatima, așa e... Am găsit-o cu chiu cu vai prin documentele lui Enpivi. Scrisese el un fel de poem în care... mă rog. Am dat peste Fatima în acel poem, iar discuția cu tipul din Bahamas m-a lămurit pe deplin. Fatima s-a manifestat pentru prima oară în '69 – '70, pe vremea când nici nu exista Internet ca atare... În 1962, Pentagonul lansa sub *patronajul* – surâse când pronunță cuvântul – sub patronajul Agenției de Proiectare a Cercetărilor Avansate, ARPA, ideea cuplării computerelor în rețea. Războiul rece era în plină desfășurare, iar Departamentul Apărării din SUA avea nevoie de un sistem solid de transmitere și stocare a

informațiilor: deplasări de trupe și nave, calcularea traiectoriilor rachetelor balistice, stabilirea unor ținte pentru bombardierele strategice, chestii d-astea... Așa s-a creat ARPANet, prima rețea de calculatoare. A fost ținută sub un secret strict, deși în timpul războiului din Vietnam au început să circule zvonuri despre rolul pe care îl avea în administrarea misiunilor deosebite. Ofensiva Thet, se pare, a făcut obiectul primului poligon virtual de simulare... rezultatele au fost super și s-a dat undă verde alocării de fonduri pentru proiect. Rezultatul a fost că ARPANet s-a extins la adăpost de ochii opiniei publice.

Secretul a fost păstrat până în... *doi septembrie* '69, când, la rețeaua militară s-au cuplat computere din trei universități: UCLA, Stanford și Santa Barbara. A fost pentru prima oară când personal civil a comunicat în rețea, iar faptul a fost făcut public. Informațiile pe care le schimbau erau de natură științifică, se zicea, și ceea ce îi preocupa în cea mai mare măsură era posibilitatea transmiterii unei mari cantități de date prin rețelele telefonice. Așa sunau comunicatele oficiale... Și acum începe povestea. Există rapoarte la Pentagon care arată că sistemul a fost perforat la un moment dat – unii spun că în noiembrie '69, alții că în februarie '70 – de mesaje care nu proveneau nici de la ARPA, nici de la Universități. Mesajul era, de fapt, o întrebare care revenea cu obstinație la trei-patru zile: *Acum mă auzi? Mă auzi?* – semna, bineînțeles, Fatima Axelrod.

La început au crezut că este vorba de o glumă, de un mesaj personal lansat de unul dintre utilizatorii ARPA, sau de unul dintre cei ce lucrau la Universități. Dar, pe vremea aceea era simplu să iei urma celor ce aveau acces la rețea, iar Pentagonul n-a găsit pe nimeni care să fi lansat întrebarea cu pricina. Preț de câțiva ani s-a lăsat liniștea, ARPANetul n-a mai fost perforat de mesaje clandestine, iar dosarul a fost clasat. În '79, Universitatea Duke, din Carolina de Nord, a elaborat un proiect prin care cupla utilizatorii personali de PC-uri din SUA la rețeaua creată de Pentagon și Universități. Primele legături au fost stabilite între departamentul de fiziologie al Universității Duke și cel de fizică aplicată de la Stanford. Apoi, au urmat în cascadă: bănci, burse, alte universități, firme de telecomunicații, laboratoare și persoane fizice.

Rețeaua era încă fragilă, rezervată unor membri care alcătuiau un club select de utilizatori ai informației când, Fatima Axelrod reapare, de astă dată cu mesaje mai lungi. Cum pe atunci Netul reprezenta o provocare pentru artiștii de avangardă, Universitatea Columbia și cea de la New Orleans cuplând la rețea facultățile lor de artă, mesajele Fatimei au fost considerate de cei mai mulți drept un

happening electronic, o simplă provocare informaţională... Însă, bătrânii utilizatori ARPA şi şefii lor şi-o aminteau bine pe Fatima Axelrod. Pe vremea aceea, ea nu făcea altceva decât să descrie oraşul, fără să-l denumească – de parcă ar fi dat rapoarte periodice. Scria care e starea drumurilor din oraş, cum funcţionează serviciile de distribuţie a apei şi a electricităţii, care este sporul demografic – stagnarea acestuia o uluia încă de atunci – dădea tabele cu principalele industrii locale, oferea lista spectacolelor, a firmelor de transport public, dădea numele personalităţilor din oraş, lista legilor promulgate de Primărie, cita din articolele locale de ziar, oferea lista best-seller-urilor din Baabylon şi aşa mai departe.

Rapoartele Axelrod au durat exact o lună şi au fost incluse în alt dosar, dar căutările n-au dus la nimic concret: nimeni, niciodată, n-a reuşit să afle *cine* lansa respectivele mesaje în reţea, *cui* le lansa şi *de ce* o făcea.

Au urmat 25 ani de tăcere absolută, până în '95, când Fatima a început să lanseze documentele aşa cum le primim noi acum, însoţite când şi când de fotografii. Tipul din Bahamas, care a avut de la bun început un contact stabil cu mesajele ei, pretinde că abia în '96, a dat Fatima drumul primelor hărţi şi fotografii ale oraşului – însă acestea erau extrem de volatile, evaporându-se din ecran sub ochii tăi, asta când *ei* nu *îţi* blocau computerul sub pretextul că efectuezi operaţiuni ilegale. *În mod sigur, nu suntem singurii cu ochii pe ea*, obişnuia să-mi scrie el, *dosarele bătrânilor creatori ai ARPANetului au fost lăsate cuiva moştenire, acel cineva este cu ochii şi pe ea şi pe noi şi acesta este motivul pentru care Fatima îşi ia atâtea măsuri de precauţie.*"

„Oricum, nu lucrează singură." spuse Gloria. „Enpivi a spus-o de nenumărate ori."

„Bineînţeles că nu. Argumentul lui Enpivi era că stilul documentelor este extrem de... eclectic, deşi toate au aceeaşi semnătură. Aşa explică într-un poem pe care nu-l înţeleg decât eu." – oftă Dan, amărât, şi se uită la Gloria – „Şi tu, cred."

„Şi eu, absolut!" făcu ea şi brusc, tresări. „Aah!..." Îşi vârî mâna după ceafă şi ţâşni din pat. „Apă! Curge apă din tavan!"

Ne-am uitat în sus. Folia se rupsese, iar apa picura la marginea patului. Plic. Plic. Plic. Stropii se adunau într-o baltă minusculă pe duşumea.

„Futu-i mama mă-sii! Ce dracu' *mai* facem acum?" întreb.

„Punem o scândură pe priciul de sus, *futu-i*, şi cu asta basta!" izbucni Gloria şi, fără să stea pe gânduri, se duse în celălalt capăt al camerei, luă o bucată de carton, se urcă pe priciul de deasupra şi o

așeză într-o rână. Plic! Plic! Plic! – stropii cădeau pe carton după care se scurgeau spre marginea lui și de acolo iar cădeau pe dușumea, departe de pat.

După câteva clipe, se auzi încă un șiroit. Venea de deasupra ferestrei, unde folia făcuse altă spărtură.

„Dum-ne-*ze*-ule!... Se face șvaițer. Acoperișul se face șvaițer." pufni Dan.

„Las' că scăpăm noi." făcu Gloria, gata-gata să caște. „O să stea ploaia asta odată și odată..."

Tăcem. Se aud doar stropii care bat ritmic în folie – ploaia răpăie de parcă ar fi o aversă și nu dă semne că va înceta vreodată. Plouă de parcă ar fi pândit de milenii întregi ca unii ca noi să înțepenească în cabana aia ruinată.

„Înseamnă că Fatima are pe puțin 50 de ani..." zic.

„*Grupul* care semnează cu numele ei, are 31de ani! E singurul lucru cert."

„Bine-ar fi ca cineva să se ducă la depozitul lui Corstjens, la Anvers, să încerce să dea de Nogales! Tipul e *aici*, după cum a aflat Analyser, tipul e printre noi, stă cu ochii pe Fatima, își întinde tentaculele până în computerele voastre și poate fi contactat."

Dan se uită la mine dintr-o parte.

„Serios? Bine-ar fi să-mi explice cineva cum de-ai ajuns *tu* aici la fix 30 de ani după ce ARPANet s-a extins, de ce ai astm, precum Cyrus Fugger, de ce ai încercat să-ți pierzi urma, așa cum a făcut și el, de ce-mi scotocești prin computer, cum de ai un frate care e DJ și de ce cheltuie lumea atâția bani ca să te găsească... Eu asta aș vrea să știu. Și aș mai vrea să știu de ce ai lăsat niște documente parolate în computerul tău de acasă – niște scrisori în fond – chiar dacă până acum n-a reușit nimeni să le citească..."

„Nu erau scrisori de amenințare..." încep. Dau să continui, dar simt mâna Gloriei pe umăr: Dan se clătina din ce în ce mai tare, zguduind patul.

Chiar atunci, mă năpădește aburul fricii, urcând mai repede ca oricând dinspre stomac spre beregată, făcându-mi-o zob.

Eram în stare să păstrez aparențele, așa că am făcut pe plictisitul și am extras din buzunar, cu lentoare, flaconul de Berotec, l-am pus la gură și am apăsat pe fundul lui.

Avea alt gust. Ei, și? Un Canta trece peste situațiile jenante, așa că am mai apăsat o dată pe fundul flaconului și am simțit gustul de gaz de brichetă. Trag aer adânc, beregata îmi hârâie, cleioasă, și apăs încă o dată. Deja aerul mi se proptește în gâtlej, forfotind și, reflex,

mă uit la Dan, dar el e preocupat de frisonul care îl parcurge din creştet până în tălpi.

Mai apăs o dată pe fundul flaconului, numai că de data asta îmi vine să vărs, şi o fac fără efort, azvârlind pe duşumea toată masa de seară; femeia asta o să ajungă să creadă că a blestemat-o cineva să fie prinsă între doi bărbaţi care se dizolvă pe zi ce trece; doi foşti şmecheri grăbindu-se să prindă din urmă andropauza sau măcar semnele care o preced. Gloria o să fie ca mama natură, ca Mama Mamelor din Paleolitic, gata să ne crească sau să ne menţină, dracului, la sânul ei, că nu mai suntem buni de nimic altceva şi plic plic plic trag aer adânc în piept, dar n-ajută la nimic, la absolut nimic, mai puţin că mă face să văd camera în tonuri cenuşii, apoi cafenii şi, în sfârşit, negre, în timp ce flaconul cu Berotec se depresurizează brusc, golindu-şi întreg conţinutul în aer.

De data asta, mirosul de gaz de brichetă e inconfundabil.

*

„Se întâmplă şi aşa," zic, „să n-aibă efect..."

Gloria se uită la flacon şi strâmbă din nas.

„Probabil. Dar acum s-a şi spart."

„D-aia n-o fi mers." zic şi reuşesc să dau la o parte blana din duşumea de la capătul camerei. „Ei?" zic.

Gloria ridică lampa cu petrol. Am pus o folie de polietilenă pe planşeu şi acum, toate şiroaiele care se preling de sus, se unesc într-un torent ce curge spre gaura de drenaj din podea. De acolo, apa o să se scurgă în beci, dar cel puţin n-o să se mai strângă în cameră.

Cabana rămâne încet-încet, fără uşi, fără ferestre, fără acoperiş, fără încălzire şi fără duşumea – noroc cu plasticul ăsta care ne ajută să trecem peste orice. Dar plasticul permite doar soluţii temporare şi astfel, o să migrăm şi noi, alături de cabană, până în paleoliticul timpuriu, iar cabana va aduce cu un monument arheologic pe care vom fi reuşit să-l aducem împreună cu noi din neoelectronicul de mijloc – cel de la joncţiunea cu arhiinformaţionalul precoce. Cred.

„E bine," conchide Gloria, coborând lampa, „hai să fumăm!"

Scoate ţigările. Le aprinde pe amândouă şi îmi întinde şi mie una, de parcă am fi nişte cercetaşi de adâncime ajunşi, în sfârşit, la adăpost.

Tragem primul fum. Nici că-mi pasă că abia am scăpat de o criză de astm: ruleta ruscască e singura alinare ce mi-a rămas. Gloria scoate din buzunar flaconul de Berotec şi se uită la el pe toate feţele.

Dan respiră liniştit, de-ţi vine să crezi că doarme – însă, cine mai crede în oamenii care respiră liniştit? Timpul e o marfă atât de scumpă încât orice moment trebuie folosit ca să plănuieşti ceva.

„Hm!" pufneşte Gloria şi pune flaconul în buzunar. Stăm ghemuiţi lângă gaura din duşumea şi ne uităm cum se scurge apa în beci. Savurăm ţigara: Carpaţi de Sfântu Gheorghe, care e aproape marijuana. „Ştii tu multe, dar nu chiar tot."

„Dă-mi flaconul."

„De ce să ţi-l dau? *Asta*, ştii deja. Dar nu ştii chiar tot, pe bune că nu ştii chiar tot! Şi nici eu. Dar tu o să-mi spui, nu-i aşa? Nu-i aşa c-o să-mi spui?"

O să-i spun, o să-i spun. Mai tragem câte un fum din ţigările noastre puturoase şi fac semn către Dan.

„Lui nu-i pui perfuzie?" o întreb. „E cu mult mai rău decât am fost eu..."

„Ia să văd înţepătura ta!" îmi zise Gloria şi-mi suflecă mâneca. Se uită lung pe antebraţul meu. Întreb din nou:

„De ce nu-i pui şi lui Dan o perfuzie cu antibiotice?"

„Îl cunosc prea bine. N-o să păţească nimic. Te mai doare?" mă apăsă ea pe urma înţepăturii din venă. I-am făcut semn că nu. „De fapt," surâse ea, „nu mai am nici o perfuzie."

Mă uit către talmeş-balmeşul din încăpere. Printre celelalte lucruri se află şi lădiţa cu medicamente de urgenţă. „Alea nu-s bune!" decretă Gloria şi supse cu sete din ţigară. „Nu-s ce trebuie... Bine că ţi-am pus perfuzia!" îşi dădu ea seama deodată. „Cine ştie ce-ai fi păţit dacă nu ţi-aş fi pus-o! Acum am nevoie de tine ca de... aer! Uite-te la Dan în ce hal e! Dacă nu te-aş fi pus pe picioare, ce s-ar fi întâmplat? Aşa, barem mă pot ajuta cu tine până trece Dan hopul."

„Ai încredere în mine? Şi eu mi-am schimbat scrisul..."

„Ai schimbat fonturile obişnuite, este?" zâmbeşte ea în întuneric.

„Exact. Dar n-am ameninţat pe nimeni."

„Asta s-o crezi tu! Nu-i vezi cum au venit după tine cu toţii? Nevastă-ta, Dietrich şi frate-tău? Mda... Cum te înţelegi cu *el*?"

El e fratele meu. Iar eu: „Vorbim rar. Nu avem lucruri în comun."

„La fel şi Cyrus. Frate-său i-a fost director din câte înţeleg, i-a cumpărat afacerea, dar ani de zile n-au schimbat un cuvânt deşi petreceau ore în şir, zilnic, în aceeaşi clădire. Ascultă! De ce crezi că ţi-a povestit Dan despre apariţia Fatimei în reţea?"

N-are rost să-i răspund. Nici nu se aşteaptă la aşa ceva pentru că se apucă să examineze flacăra lămpii: o dă mai mică, de parcă ar

încurca-o. Apoi, se uită spre Dan: respiră la fel de liniştit. Ştie că ce nu i-a reuşit azi, poate încerca mâine, peste un an, sau data viitoare şi dacă n-o s-o încerce el, o să se găsească vreun fiu sau nepot de-al lui care să mă pândească fie pe mine, fie pe vreun descendent de-al meu.

„Asta, cam aşa e..." zise ea. „Dar tu nu vrei să afli chiar nimic?"

Trag un fum de Carpaţi.

„Mai ai votcă?"

Mai are. Se ridică şi, strecurându-se cu grijă prin calabalâc, scoate sticla cu care stropisem acum câteva ore cârpele din braţul lui Dan. Tipul se îmbătase indirect. Poate că într-adevăr dormea potolit.

„Fii serios!" face ea şi dă un gât de votcă peste cap. „Ştii cum ţine la băutură?"

Îmi pasează sticla. Votca e un fel de gin care...

„Dan urmăreşte Baabylonul din cauza lui Enpivi, sau o făcea dinainte?"

Gloria se abţine cu greu să nu izbucnească în râs. Îmi acordă un premiu: termină sticla de votcă şi brusc, scoate Berotecul din buzunar şi-l azvârle în focul care ardea în soba spartă.

„Oi fi tu şmecher, dar nici eu nu sunt mai prejos! Hai să ne băgăm în pat! Până la urmă..." râde ea, „dormim toţi trei împreună. Nu cumva tu ai dat foc la cabană? Ca să ardă restul paturilor?"

Se vâră în prici şi-l ia pe Dan în braţe. E absolut sigură că am să urc şi eu, pentru că n-am unde să stau în altă parte. Mă bag la perete.

Iar Dan: „Să vezi ce gheţuş o să fie în faţa cabanei... Ha! Se face frumos, dar tu tot n-o să poţi să pleci, Filip!"

„N-o să plece, n-o să plece..." îl aprobă Gloria. „O să stea cu mine să mă ajute până te faci tu bine..."

„N-are cum să plece, aşa e! Câte grade sunt acum?"

„Minus trei."

„Ah... O să fie un gheţuş nemaipomenit, Filip, şi n-ai să poţi să pleci! Mă doare mâna de-nnebunesc. Dac-or să mi-o taie?"

„Zvâcneşte?" întreabă Gloria.

„Zvâcneşte de parcă mi-ar pompa ulei fierbinte în ea. Dac'or să mi-o taie?"

„Poţi s-o mişti?" îl întreb şi eu.

„Pot, dar mă doare de mor."

„Dacă poţi s-o mişti, n-o să ţi-o taie." – habar n-am de unde mi-a venit ideea, dar îl linişteşte.

„Hai, potoleşte-te!" îl mângâie Gloria. „O să rămâi întreg, fii liniştit!" Îi trece palma peste frunte, pentru că spune: „Eşti transpirat tot. Hai, potoleşte-te!"

Şi atunci îi simt cealaltă mână cum îmi înconjură antebraţul. Parcă ar da să mă ciupească, dar nu face altceva decât să-şi plimbe degetele pe pielea mea, de parcă i-ar verifica textura. E suficient de fină acolo unde ţine ea degetele.

„Nu-i nimic!“ îi tot spune lui Dan. „O să-ţi treacă. Hai că o să-ţi treacă!“

O să ne treacă tuturor. Îi e greu să-şi mişte *doar* degetele pe pielea mea. Stă cu totul peste Dan, de parcă l-ar proteja ca un uter uriaş, vorbitor, dar are o altă excrescenţă care urmăreşte un alt scop, care caută altceva. Pe Dan îl mângâie şi-l leagănă precum o mamă care îşi adoarme copilul însă continuă să-şi plimbe degetele peste antebraţul meu cu un gest mai discret şi mai moale decât al oricărei alte femei, nu-i e frică, nu-i e jenă şi nu are trac – degetele ei sunt ca ale unui copil care dă peste ceva neaşteptat de plăcut, care se joacă cu cea mai nouă jucărie – una descoperită din nebăgare de seamă.

„Te-ai mai liniştit?“

„Da... Filip mai rămâne aici, nu-i aşa?“

„Da, da! Filip o să stea cu noi cât o să fie nevoie. O să stea *exact* cât e nevoie!“

În curând, Dan o să adoarmă la loc. Computerul ăla nenorocit pocni de câteva ori la rând, dar mă obişnuisem cu el. Mâna Gloriei avansă, cu mişcări de reptaţie, etalându-şi degetele pe pieptul meu... Şi dacă ea mă explora astfel din cauză că Dan... îmi aşteptase venirea? Dacă se simţea vinovată că nu-mi spusese să plec mai repede de acolo? Dacă?...

Eram mai mult ca sigur! Măsurile din *The New Radicals* se revărsară în încăpere de tresăririm toţi trei. Dan icni, ridicându-se în capul oaselor, de-a dreptul treaz, Gloria îşi retrase mâna precum un şarpe alungat de la pieptul meu, iar eu am simţit o bucurie imensă şi m-am îndreptat în pat.

Sticla se aprinse, măsurile din piesa Radicalilor se înteţiră şi ne-am repezit în faţa aparatului, căutând pături în care să ne înfăşăm, de parcă am fi fost nenorociţii ăia de părinţi ai noştri care nu dormiseră toată noaptea de 11 iulie '69, în aşteptarea aselenizării care, iată, în sfârşit se produsese.

Fatima ne scria din nou. Iar noi eram în mâinile ei.

*

Tipul de lângă şofer pufni:

„Ce dracu'? Nu *mă* mai ţii minte, Cyrus?“

Ochii! Ochii, zâmbetul și *cravata* imprimată cu un vultur auriu cu aripile larg desfăcute erau neschimbate! În schimb, era proaspăt bărbierit, se tunsese perie și purta haine impecabile.

„Hugo!“

„*Bien sur!*“ îi imită lunganul expresia favorită. Se uită la sacoul lui Cyrus și strâmbă din nas. „M-am *schimbat* mai mult ca tine. Da. Ești la *fel* de împrăștiat ca acu' zece ani. Noroc c-am ajuns devreme, pen' că altfel te-aș fi *pierdut*... Nu mi-ai transmis să vin la zece și-un sfert? Să fi întârziat nițel și *dus* erai!“

Cyrus se scutură:

„Am avut o urgență.“

Hugo o privi pe Fatima. „Nu puteai s-o *rezolvi* în birou?“

Fatima se uită pe geam, fără să comenteze.

Iar Hugo: „Ah! *Tu* ești Fatima Axelrod! Eh, eu sunt Hugo Richthofen. Da. Habar n-am dacă tre'e să mă bucur sau nu c-am *ajuns* să te cunosc... Știi,“ se uită la Cyrus, „lumea spune c-ai vândut totu' din cauza ei... Deși, zic c-a fost mai bine! Nu erai *tu*-n stare să *administrezi* o afacere... Da. Nu te obosea?“

„Mă plictisea.“

„Tot aia e.“

„Unde mergem?“ îi întrerupse șoferul.

„Fă dreapta pe El Pico și ține-o așa până-ți zic eu.“ Șoferul dădu din cap și luă virajul. Mesteca chewing-gum și plescăia. „Oh! Termină cu fleorțăiala *asta* că-ți proptesc buzele în volan pân' ți se imprimă *modelu'*!“ răcni Hugo brusc.

Șoferul dădu să zică ceva, dar Hugo se apropie de el, scrâșnind: „Ești surd, sau idiot? *Tu* n-ai auzit ce-am spus *eu*? Vrei să rămâi cu *model* pe buze?“ Tipul se opri din mestecat. „Și *calc'* odat' accelerația aia că ne apucă vara în taxiul tău *împuțit*!“ Lunganul se răsuci spre Fatima: „Ia zi!“ îi dădu ghes Fatimei. „Oscar mi-a zis că nu se descurcă... Cic-ar avea nu-ș' ce boală... D-asta îl tratezi?“

„Ești lipsit de tact, iar eu încă sunt angajata lui! Trebuie ferit de anumite lucruri.“

„Angajata lui!... *Încă*...“ făcu Hugo și se chiorî la Cyrus. „Vrei s-o dai afar'?“

Cyrus nu-i susținu privirea mai mult de câteva clipe. Nu știa când îi spusese Marthei să-l caute pe Hugo. Nici numele de Oscar nu-i spunea mare lucru. Iar la Șamanii din Augsburg nu se mai gândise de ani de zile...

Cu toate astea, exista o frază în ziarul pe care i-l lăsase Patra... o frază care se referea la ei. O cheie. Un semn pe care și-l lăsase sieși.

„Oprește un minut!“ îi zise șoferului. Lucrurile pe care trebuia să le facă i se așternură, limpezi, în fața ochilor, injectate, cum altfel, de *celălalt*... Șoferul apăsă frâna atât de brusc încât zburară cu toții în față.

Hugo se întoarse spre Cyrus. „Tipu’ ăsta, vezi bine, e idiot! *Tu* ce vrei să faci?“

„Vreau să dau un telefon. Singur. De afară.“

„În regulă. Dă telefonu’, da’ grăbește-te! Oscar zice că nu prea ai timp! Cică ăia, afară, au reușit să țină pe loc noul operator, și că asta o să cam schimbe lucrurile pe aici! Cică tipul o să înceapă să utilizeze Baabylon cât de curând! Oscar mi-a zis să te aduc cât pot de repede, că altfel, pierzi șirul! Da!“

„Oscar. Mda.“ făcu Cyrus. Ieșind din taxi, observă că Fatima răsuflase ușurată la auzul vorbelor lui Hugo. Își ridică gulerul și, zgribulit, formă numărul Marthei.

„Cyrus sunt. L-ai sunat pe Hugo Richthofen, te rog?“

„Da... Am vrut să-ți amintesc de întâlnire, dar ai ieșit prea repede!...“

„Bine... Ia zi! Când te-am rugat să-l suni?“

Martha își drese vocea. Făcea cafea pentru că se auzea sfârâitul unui filtru.

„Nu m-ai rugat niciodată. Întâlnirea figurează în catalogul cel mare. Cel pe care mi l-ai dat când ai vândut Umma...“

Catalogul cel mare? – *Celălalt* se înfricoșă deodată și aproape că șuieră replicile în locul lui Cyrus.

„Martha! Îmbracă-te imediat, cheamă-l pe Baronu’, ia catalogul ăla nenorocit și vino la... vino la... Așteaptă o clipă!“ Se repezi înapoi în taxi. „Unde mergem, Hugo?“

„În Ostmark. La Karinhall, pe malu’ oceanului.“

„Ai auzit, Martha?“ întrebă Cyrus.

„Am auzit. Karinhall, în Ostmark. Pe malul oceanului.“

„Sună-l odată pe Baronu’ și dați-i drumul! Păzește catalogul ca pe ochii din cap! Te rog!“

Hugo dădu șoferului un ghiont, iar taxiul intră la loc în șuvoiul automobilelor ce țineau El Pico, către Ostmark. Un convoi de ambulanțe îi depăși, iar unul dintre paramedici rămase cu ochii țintă la mașina lor. Cyrus privi în partea cealaltă; după câteva clipe, șoferul viră brusc, se strecură printre două furgonete din care se descărcau brazi de Crăciun și opri în fața unei case uriașe cu pereți din cărămidă aparentă.

„Karinhall!“ anunță el, răsuflând ușurat.

Karinhall nu arăta prin nimic că adăpostea sediul unui post de radio... Era o casă mare cu faţadă din cărămidă roşie, acoperită în cea mai mare parte de coroanele desfrunzite ale unor mesteceni încărcaţi de zăpadă. Interioarele erau neschimbate – tipii care în anii '80 compuseseră piese electronice experimentale păstraseră accesoriile de epocă ale clădirii, fără să schimbe nici un ornament. Păstraseră până şi majordomul care îi conducea pe Cyrus şi Fatima de-a lungul culoarelor înalte, atrăgându-le atenţia asupra tablourilor ce-i reprezentau pe foştii proprietari. Greu de spus dacă era dovadă de prost gust sau de respect.

„O să vă rog să aşteptaţi." le zise după ce îi invită într-un salon călduros, cu covoare groase şi canapele îmbrăcate în pluş vişiniu. Ferestrele din lemn alb dădeau spre ocean. Apa sărată, cenuşie şi uleioasă, părea lipită de geamuri.*

Şamanii îşi făcură apariţia pe o altă uşă, încadrată de două armuri argintii. Preţ de câteva clipe se priviră în linişte unii pe alţii, iar Cyrus observă că nu erau decât trei...

Unde o fi Lothar? se întrebă el.

„Bună, Cyrus!" spuse Oscar, cel mai în vârstă dintre noii veniţi. „Ca de obicei, noi cei din Augsburg nu ne mulţumim cu mai puţin decât considerăm că ne e hărăzit..."

Vorbea la fel de preţios ca odinioară. Cei trei izbucniră într-un râs nesigur, trăgând cu coada ochiului la Fatima şi, cum ea nu reacţiona, rămaseră pe loc, fără să se apropie de Cyrus. Oscar nu ştia ce să facă cu mâinile, iar Cyrus se plecă la urechea lui Hugo: „Ce-i cu Lothar?"

Iar Oscar: „Dacă te interesai de Lothar, află că a murit acum trei ani. Ne-a rugat să nu-ţi dăm de ştire. O să vină el singur, ne zicea, să-i spuneţi atunci... Era într-atât de sigur că o să vii încât ţi-a lăsat ceva... În semn de preţuire, şi nu numai." zise el fulgerând-o pe Fatima cu privirea.

„Nu face nimeni prezentările?" se auzi vocea ei apăsată.

„Fatima Axelrod." păru să se dezmeticească Cyrus.

„Bănuiam." zise Oscar, zâmbind îngheţat. „Eu sunt Oscar Richthofen, iar ei sunt fraţii mei: Rainer şi Hermann Richthofen. Hugo este vărul nostru..."

---

* Din câte ştim, în dreptul oraşului se produce arcuirea unui curent oceanic rece dinspre sud către vest, explicând de ce iernile noastre sunt atât de reci – poate că acest element geografic pe care Fatima a insistat să-l subliniem, alături de utilizarea noului operator, vă ajută să ne localizaţi, chiar şi de acolo, de pe *muntele vostru*...

Se uitară unii la alții, suspicioși, fără să-și strângă mâinile.
„Vreau să stabilim un lucru..." începu Fatima, dar Oscar o întrerupse:
„Știm ce vrei! Nu e om în showbiz care să nu fi auzit de ritualurile lui Cyrus..."
„Lothar? Mort?" se scutură Cyrus.
„Leucemie *virală*. Lothar spunea că ai să înțelegi. Zicea că n-ai cum să *nu* înțelegi, câtă vreme moartea lui dovedește că ceea ce ați aflat, tu și cu el, acum atâția ani, e perfect adevărat..."
Cei trei frați zâmbiră, uitându-se la Cyrus de parcă ar fi așteptat un răspuns anume. Dar Cyrus tăcu.
„Lothar a spus că o să ne surprinzi." zise Oscar, chinuit. Apoi scoase o țigară și dădu s-o aprindă. „E voie?" o întrebă pe Fatima.
Iar ea: „Da. Cyrus fumează și el."
Abia atunci, Cyrus auzi pocnetele liniștitoare ale lemnelor arzând în sobă.
„Hugo ne-a spus că Baronu' trebuie să vină și el aici. Nu prea ne înghițim cu el, dar știm că n-ai avut de ales. Până vine el," se uită Oscar la Cyrus, „hai să vezi ce ți-a lăsat Lothar! Rainer!"
Rainer scoase din buzunar o cutie plată. Semăna cu o tabacheră aurită, din cele pentru havane foarte lungi. Fatima își puse ochelarii și dădu să examineze cutia, dar Cyrus o luă din mâna lui Rainer și o întoarse de pe o parte pe alta. Era teribil de lucioasă. Ținând-o ca pe o oglindă, își văzu reflexia chipului... Își netezi obrajii de parcă subit ar fi descoperit că îmbătrânise.
„Isuse! Face exact cum a spus Lothar!" exclamă Rainer.
Iar eu nu mai știu nici cum *arăta* Lothar, gândi Cyrus și recapitulă: antibioticele? – le cumpărase; casa? – o dezinfectase; binoclul? – îl folosise. Încă nu privea în cutie pentru că *celălalt* îi șoptea: înăuntru vei găsi o scrisoare, un colan și o partitură...
O deschise. Înainte de orice, simți un miros acrișor. Apoi văzu pulberea fină, de parcă ar fi fost mucegai. Îl făcu să strănute. Abia apoi observă colanul. Era deasupra plicului sigilat și al partiturii. Scoase plicul, desfăcu sigiliul albastru din ceară marcat cu un trifoi stilizat, deschise scrisoarea și citi:

Dragul meu Cyrus,

Noroc, dacă ai strănutat!
Sigur sunt mort dacă citești aceste rânduri. La fel de sigur e că la ora când citești, mare lucru nu înțelegi încă. Crede-mă, nu-ți pot explica prea mult pentru că ***tu însuți ai plănuit lucrurile așa.***

*Povestea ți se va dezvălui treptat, pe măsură ce o parcurgi, și asta nu din cauza unor romantisme futile, ci pentru că **nu se poate altfel**... Dacă ți-aș spune totul de pe acum, ai fi tentat să acționezi de capul tău, grăbindu-te și nelăsând lucrurile să se desfășoare de la sine. Iar interesul nostru – al tău, mai ales, și vei vedea de ce spun asta – este ca evenimentele să curgă conform unicei modalități pe care o pot urma, cea dată de soartă – și când spun asta nu fac un truism stupid. Condiția e să nu te amesteci în desfășurarea lor până nu afli tot ce trebuie. Numai așa are traversada sorți de izbândă.*

Ce ai de făcut?

1) Să citești anunțurile de mică publicitate în ***Tribuna** din 24.12.1999.*

2) Să asculți la ora 12.00 piesa care îți este dedicată la postul nostru: White Sands Radio, pe 101.7 Mhz... (Între timp, am ajuns concurenți?)

3) Să te duci la magazinul de arme orientale al lui Wou Wei, de lângă Park Station și să aștepți un telefon la ora 16.00 fix.

4) Să verifici:

a) cine are un colan din argint asemănător cu al tău – îți este aliat, într-un fel, dar încă n-o știe sigur;

b) piesa pe care o vei auzi în minte după ce te vei ***pune în mișcare**... ea este înscrisă în partitură, de aceea, te conjur să nu deschizi partitura decât după ce vei auzi sound-ul cu pricina; există riscul să-l fredonezi mental înainte ca tu să fi fost cu adevărat **încărcat** cu el și atunci, semnul pe care ți l-ai lăsat în germeni se duce de râpă;*

5) Află cine a scris filmul ***Cel mai înalt Turn din Baabylon**. Dacă nu vei izbuti să-l cunoști nemijlocit, cel puțin trimite mai departe informația: cine e omul? Asta o să ne ajute f. f. mult, atât pe noi, cât și pe cei care ne urmăresc de afară.*

Îți mulțumește, al tău,
Lothar Richthofen,
pornit, asemenea ție, de jos de tot, din Augsburg, de pe ruinele și
falimentul nesăbuiților lui străbuni

P.S. În rest, te-ai descurcat excelent. Planul a funcționat impecabil, iar Cavalerii din Krak ar fi mândri de tine. Cât despre cel de pe munte, abia își așteaptă și el victoria! Nu-l condamna dacă nu-i simți ajutorul, pentru că a devenit operator numai de câteva zile; totodată, el a fost recrutat doar verbal, cel mai probabil și nu pricepe încă toate implicațiile acestui conflict până ce nu va fi inoculat de

aliata noastră de afară... În orice caz, fă ca această scrisoare să nu ajungă în mâinile sau sub ochii Fatimei! Interesele ei nu ne-au fost niciodată f. f. clare. Dacă însă ai strănutat, şi dacă ea se afla lângă tine – atunci poţi să speri că se va da pe brazdă, cu condiţia să nu încaseze condiţionări chimice din partea Welserilor! Nu uita că ea nu este protejată microbiologic asemenea ţie!

Încă ceva! Grăbeşte-te! Din momentul acesta, operatorul poate acţiona oricând, iar primul efect va fi modificarea realităţii proxime!

Cyrus împături scrisoarea şi o puse la loc. Scoase colanul şi-l examină în lumină; era simplu, cu excepţia capetelor ce i se umflau sub forma unor trifoi argintaţi, cu minuscule nervuri de aur. Era identic cu al Patrei. Îl puse la gât, închise cutia şi se examină în luciul ei. Colanul îi venea perfect, dar îl ascunse sub gulerul cămăşii. Apoi băgă cutia în buzunarul sacoului.

Acum am să spun: *Ziarul!* – iar Oscar o să mi-l dea imediat. Văzu cu coada ochiului cum Hugo se foieşte nervos şi cum Rainer îşi freca palmele cu lentoare. Oscar se ştergea pe frunte cu o batistă albă, iar Hermann mesteca chewing-gum de parcă avea de gând să-şi macine dinţii. Doar Fatima era nemişcată, privindu-l fix dindărătul ochelarilor.

„Ziarul!" ceru Cyrus cu voce oarecum ezitantă, după cum cereau nişte uzanţe de care uitase de mult.

Hugo şi cei trei fraţi răsuflară uşuraţi.

„Poftim!" i-l întinse Oscar. „E voie?" se holbă el spre Fatima. Ea făcu semn că da. „Lothar mi-a spus că vei fi în criză de timp şi că vei avea nevoie de *gunoiul* ăsta..."

Deschise la rubrica de mică publicitate şi parcurse anunţurile. O grămadă de inşi făceau curierat şi mesagerie locală. O singură persoană însă se ocupa în exclusivitate cu „înmânarea scrisorilor". Nu-şi dădea numele. Lăsa doar numărul de telefon trecut deasupra simbolului firmei: un vultur cu aripile desfăcute. Cyrus notă numărul cu pricina şi era gata să închidă ziarul când, un alt chenar îi atrase atenţia: Patra Nogales lăsa un număr de mobil într-un anunţ prin care solicita serviciile unui şofer. Acesta trebuia să ştie să întreţină un Rolls şi să fie dispus să lucreze în Islanda.

Cyrus notă şi numărul ei, se uită la ceas şi întrebă:

„Cât timp îmi ia să ajung la Park Station?"

„Taxiul face 30 de minute."

„Dar metroul?"

„Trei sferturi de oră. La oră de vârf, chiar o oră..."

Era 10.30. Cyrus îi făcu semn Fatimei să se apropie şi-i strecură la ureche:

„Încă nu ştiu dacă sunt în stare să mă descurc în Baabylon..."
„De ce n-o suni pe Patra? Ţi-a dat avertismente. Purtaţi acelaşi colan..."
„Patra e o Welser."
Dar Fatima: „Interesele ei nu concordă cu ale lui Eric. Ţi-ar fi cea mai bună aliată acum. Te poate ajuta mai mult decât mine. Cineva a armat-o în sensul ăsta."
„Patra e de cealaltă parte. E o Welser." repetă Cyrus.
„E o Welser doar prin alianţă..." îngustă ea buzele.
„Te-ar avantaja să fii alături de mine... O să-ţi ajute... *operatorul*!"
„Nu sunt singura care îl controlez!" recunoscu Fatima.
„Mai am nevoie de tine pentru numai o zi! Dă-mi-o, în contul operatorului de care nu mi-ai spus până acum!"
Fatima zâmbi într-o parte: „Ce ştii tu, Cyrus, de ce ţi-am ascuns existenţa operatorului? Dar, fie! Sunt de acord cu încă o zi."
Cyrus răsuflă uşurat şi întrebă cu glas tare: „White Sands Radio se prinde în metrou?"
„În toate staţiile şi în toate vagoanele... Avem contract cu ei. Baronu' n-o să ne-o ierte niciodată... E făcut foc că i-am suflat afacerea asta."*
„Mda. Baronu'... De ce întârzie?" Dădu să sune, se răzgândi şi-i făcu semn lui Hugo să-i dea mobilul lui. Formă numărul comisionarului anonim.
„*Alo?*" îi auzi vocea.
„Poţi să aduci o scrisoare în plic Vespucci la destinaţia pe care ţi-o dau acum?"
În aparat răsună un râs sănătos:
„*Transport numai plicuri Vespucci! Iar destinaţia o ştiu. Aşteptam telefonul vostru... Când vreţi să ne întâlnim?*"
„Cât mai repede."
„*În regulă, d-le! Ajung la voi într-un sfert de oră.*"
Localizerul din celularul lui Hugo nu afişa amplasamentul comisionarului. Chiar atunci sună aparatul lui Cyrus. Era Baronu'. Grohăia, disperat:
„*Ne-au fript, Cyrus! Erau cu două maşini. Ne-au blocat pe El Pico! Pe Jacques, şoferu', l-au împuşcat, iar pe mine şi pe Martha*

* Din câte a căutat Fatima, legislaţia privind reclama şi difuzarea ei în eter este extrem de aspră în toate ţările. În context, exclusivitatea difuzării unui post de radio în reţeaua publică de metrou contravine acestei legi şi, din ce am aflat, nu există vreun alt oraş în care să se petreacă aşa ceva. Noi ştim că sunteţi izolaţi, dar insistăm să aflaţi *care* este oraşul, dacă o exista într-adevăr, în care se încalcă astfel legile antitrust?

ne-au umplut de sânge. Pe ea vroiau s-o salte cu totul, însă au apărut poliţiştii şi tipii au fost nevoiţi s-o şteargă. Dar au luat catalogul! Catalogul cel mare!"

„Cât de rău e Jacques?"

„E rău de tot! L-am urcat într-o ambulanţă."

„Şi Martha?"

„Au bumbăcit-o bine. Nu vroia să lase catalogul din mână nici de-a naibii! Dar nu se putea pune cu ei!"

„Îmi pare rău... Şi pentru Jacques, şi pentru Martha, şi pentru catalog!" Tăcu, preţ de câteva clipe. Sorbi o gură de ceai. „Acum, hai mai repede încoace!"

Închise. Îşi simţi gura uscată. Lui îi era frică, sau *celuilalt*? – Localizerul pâlpâi preţ de câteva clipe. Baronu' vorbise de undeva de pe El Pico.

„Ce s-a întâmplat?" se interesă Oscar. Cyrus simţi broboane de sudoare cum i se adună în palme. Oscar se uită la Fatima: „E voie?"

„Da." consimţi ea. „De ce nu răspunzi, Cyrus?"

„Welserii... S-au pus în mişcare." Făcu semn către localizer. „Au aflat unde sunt, aşa că trebuie să plec cât mai repede. Am nevoie de două mobile de-ale voastre şi mai vreau să ies pe ascuns de aici. Se poate?"

„Nu e nici o problemă." zise Oscar.

„Perfect. O să mă caute un puşti roşcat... Îi dai celularul tău, Hugo, şi-l trimiţi în oraş. S-o ia încet spre Park Station."

„Cyrus!..." zâmbi Oscar. „Faci exact cum a spus Lothar..."

„Mai e ceva." zise Cyrus, privind la Fatima: „Află, te rog, numărul lui Eric..."

Fatima răsuflă adânc şi, aşa cum făcuse zece ani, nu numai că află numărul, dar îl şi formă în locul lui Cyrus şi ceru cu Eric Welser.

„Cyrus Fugger te caută." spuse ea. „Te rog să respecţi convenţia de dimineaţă. Eu am să ascult."

Din receptor se auzi oftatul exasperat al lui Eric.

Iar Cyrus: „S-a întâmplat o porcărie cu doi colaboratori de-ai mei. Şi cu şoferul meu."

Se aşternu liniştea. Se auzea doar o maşină de scris electronică, lansând rafale dintr-un birou apropiat de Eric.

„Regret." zise Eric într-un târziu. „Pot să te ajut cu ceva?"

„Vreau să vin la tine. Să stăm de vorbă."

„Am vorbit suficient. Dimineaţă."

„Am vorbit cumva şi despre operatorii pe care îi utilizează Joseph?"

„Ah, tata!... Tata şi operatorii de afară... În cât timp soseşti?"

„În douăzeci de minute."

„Aştept."

Închiseră concomitent. Apoi Cyrus întinse celularul lui Hugo:

„Iei un taxi spre Segundo Boulevard, treci prin faţa Corporaţiei şi după aia îţi vezi de treabă... Se poate?"

„Începe să-*mi* placă... Da." bombăni Hugo.

„Numai spune-i şoferului să meargă încet! Foarte, foarte încet..."

„Am văzut un film clandestin..." făcu Hugo. „*Cel mai înalt Turn din Baabylon*... Personaju' principal face figura asta de-ai făcut-o tu acu'... Da. Dă celularu' unui prieten, ca să-i fraierească p-ăia răi..."

„Sper că Eric n-a văzut şi el filmul." zise Cyrus şi-i făcu semn lui Hugo. „Paltoanele! Îl iei pe al meu şi mi-l dai pe al tău!"

Hugo dădu din cap:

„*E-xact* ca-n film! Da. *Facem* schimbu' ăsta."

„Mergem?" se întoarse Cyrus către Fatima.

Oscar îi conduse pe un coridor îngust, lambrisat, coborâră nişte trepte ce duceau la subsol şi dădură nas în nas cu majordomul. Cyrus luă paltonul lui Hugo şi ceru un şal pentru Fatima. Apoi, Oscar le făcu semn s-o ia de-a lungul unui hol care îi scoase afară. S-au pomenit într-o grădină mărginită de un parapet de beton în care băteau valurile oceanului cenuşiu şi îngheţat.

Abia atunci îşi făcu efectul pudra de la Lothar, iar Cyrus şi-a dat seama că bucla evenimentelor fusese plănuită în cele mai mici amănunte. Tot ceea ce se străduise să uite în ultimii zece ani îşi regăsea drumul înapoi în mintea lui. Pentru a amorsa traversada ce avea să-i aducă Baabylon înapoi, nu trebuia decât să intre în cea mai apropiată staţie de metrou.

*

„Cyrus vine încoace." zise Eric, închizând telefonul.

„Crezi? E prea calculat ca să se lase aşa de uşor. Ia uită-te la chestia asta!" Mihrab lăsă să cadă pe birou catalogul lui Fugger. Eric îl frunzări: colile erau acoperite de date, ore şi nume de persoane, scrise cu o caligrafie pe care o recunoscu imediat.

„De ce să vândă un om calculat o afacere aşa de prosperă ca Umma Nord?"

Tuarega ridică din umeri fără să răspundă, dar Eric ştia foarte bine că informaţiile cu adevărat importante aveau să fie cenzurate de tatăl lui înainte să le poată afla el. Parcurse câteva nume înscrise în catalog şi întrebă:

„Cine sunt oamenii ăştia?"

„Cunoştinţe de-ale lui Cyrus. Cântă, compun, produc, sau difuzează muzică."

„Aha..." bătu cu degetul pe un nume. „Hugo Richthofen. 25 decembrie, ora 22... Mâine... Am înţeles că a fost şi azi la Cyrus. L-ai văzut cu ochii tăi?"

„E un tip înalt şi subţire. A venit, l-a prins pe Cyrus în taxi şi duşi au fost. E trecut în catalog şi pentru ziua de azi."

Eric bătu în localizer şi formă numărul lui Fugger. EL PICO/SEGUNDO BOULEVARD. „Vine! Vine încoace... Ascultă, ce e Karinhall?"

„E sediul unui post de radio. Proprietari sunt fraţii Richthofen. Sunt verii celui care a venit după Cyrus. Nişte nemţi."

„Oh!" făcu Welser. „Cam toţi suntem un pic nemţi, cei care mişcăm lucrurile în oraş."

„Şi Fugger?"

„Numai un neamţ e în stare să-şi aranjeze întâlnirile cu ani de zile înainte! Chiar dacă e doar un DJ." – o privi pe Mihrab, dorind să desluşească un semn de aprobare. Nu văzu decât gallabia nemişcată şi vălul înţepenit. Se uită iar în catalog. „Tipul ăsta programat mâine seară, o dată cu Richthofen, cine e?"

„Shabba Orr e proprietarul firmei Umma Nord. E fratele lui Cyrus..."

„Poftim?!"

„Cum auzi. Sunt fraţi după mamă, dar s-au ignorat mereu. Shabba a cumpărat postul de radio pentru că i s-a părut o afacere bună, atâta tot. N-a schimbat o vorbă cu Cyrus de când a luat Umma Nord. Nu e un trustee care acţionează în numele lui Cyrus. Toţi banii îi cheltuie cu proprietatea din afara oraşului, iar ce îi rămâne, varsă în conturile lui Christian Goldberg..."

„E Massonic Youth?"

„E un apropiat de-al lui Christian. E membru în directoratul Massonic Youth încă de pe vremea când ei erau doar grafitti-uri."

„Ah... şi Goldberg e programat pentru mâine!... Ce l-o fi apucat pe Cyrus să le dea întâlnire tuturor?"

„Cu Shabba nu se întâlneşte... Cu el trebuie doar să vorbească la telefon!" zise Mihrab.

Eric se mai uită o dată în catalog şi-şi îngustă ochii.

„Convorbire telefonică..." citi el în şoaptă. „Aşa e... Ce studii are Fugger?"

Mihrab fornăi. Unul dintre agenţi o sunase din campusul universitar, din biroul unui profesor şi-i spusese că Cyrus făcuse trei

ani de biochimie, după care avusese un accident care îl obligase să abandoneze studiile."
„Biochimie?!"
„Da."
Eric rămase nemişcat preţ de câteva clipe, apoi formă iar numărul lui Fugger. EL PICO/SEGUNDO BOULEVARD. Închise.
„Ce fel de accident a avut?"
„A început să stea pe stradă... Făcea şi el ce făceau ceilalţi numai că mai mult. S-a drogat. S-a apucat de filozofie indiană. S-a combinat cu femei. A încercat şi cu bărbaţi, dar nu l-a ţinut mult... După toate astea, biochimia nu l-a mai interesat."
„Aha!... Atunci l-o fi ajutat Joseph?"
„Am să aflu şi asta. Dar ţie n-am să-ţi spun nimic."
„Bine." făcu Eric, dădu o pagină în urmă şi încremeni, după cum se aşteptase Mihrab. „Eric Welser şi Patra Nogales..." recită el rar. „24 decembrie, ora 9.00... Dumnezeule! Cum a făcut-o? Că nu ne-a chemat el! Am pus-o singuri la cale..."
„Nu vrei să te uiţi şi la sfârşitul paginii?" îl îmboldi Mihrab.
De data asta Eric rămase stană de piatră, aplecat deasupra colii. Eric Welser şi Patra Nogales erau aşteptaţi din nou în clădirea Umma Nord pe la ora 20 sau 21... peste şapte-opt ore. Cyrus dădea dispoziţii să fie lăsaţi să intre în biroul lui fără să fie opriţi.
„Ai pus la cale cu Patra măcar vizita de diseară?" se interesă Mihrab.
Eric clătină din cap şi căută din priviri stiloul pe care nu-l folosise niciodată. Aştepta pe birou, lucind în tonuri negre, în suportul de catifea roşie.
„Ce ştii? Au reuşit ai noştri să schimbe operatorul de afară?"
„Operaţiunea e în curs, dar n-am primit nici o confirmare încă."
Eric se uită la ceas: „Cyrus a declanşat traversada acum vreo oră... Dacă epidemia rămâne singurul tipar pentru cele ce se vor întâmpla azi, ne-am ars! N-ai cum să grăbeşti atribuirea unui operator? Doar operatorul poate parazita epidemia..."
„N-am puterea să le *ordon* celor de afară! Trebuie să mă prefac că sunt Fatima sau s-o manipulez astfel încât să conving o femeie ce locuieşte în vârful unui munte să ne atribuie *nouă* noul operator... Şi să fie un operator preparat cu substanţele noastre..."
„Fatima e plătită, aşa că nu înţeleg de ce-ţi faci atâtea probleme!"
„Nici Allah nu mai ştie cine pe cine plăteşte în oraşul ăsta!"
„Te cred! E un oraş nenorocit în care soţiile au dubii, iar taţii îşi înşeală fiii! După ce pleci, trimite-l pe Cheyenne aici!" schimbă Eric vorba. „Biochimie, spuneai? Uite că Fugger nu vine din neant.

Are un frate, chit că-i vitreg. A făcut nişte ani de facultate. S-a învârtit pe stradă. Are... un trecut."

„Cu prezentul stă mai bine, chiar dacă a dat cu piciorul averii. Pentru un DJ, Cyrus a ajuns departe..."

„Tare departe! Aproape că a ajuns la noi." urmări el localizerul care afişa SEGUNDO BOULEVARD. „Oamenii tăi au Karinhall sub ochi?"

„Oarecum. Casa e înconjurată de ziduri înalte, are o curte plină de copaci şi e retrasă de la stradă. Cyrus a fost văzut ieşind. A luat un taxi... Chestia asta am aflat-o, culmea, de la femeia aceea care trebuie să ne atribuie operatorul... Ştii că acum e izolată de vijelie pe un munte?"

„Izolată pe un munte?! Vijelie?! Ce prostii vorbeşti Mihrab?"

„Sunt prostii aflate de la Bani Sadr, aşa că nu te interesează. Dar din moment ce-ţi spun asta, e sigur că ea va afla că aşteptăm o confirmare din partea ei: cui a atribuit operatorul, nouă sau Fuggerilor? Ca să iasă totul cum dorim, ea va trebui să-l pună pe operator pe jar... Are nevoie de o situaţie conflictuală acolo sus, dacă vrem să ne fie de folos împotriva lui Cyrus!"

Eric se strâmbă. Poate că Bani Sadr era un alt nume pentru Joseph Welser. Joseph... Aproape orb, abia se mai mişca, avea fibrilaţie – ce se tot băga în lupta cu Fuggerii?...

„Până una-alta, Cyrus vine încoace." zise Eric şi sună la Fugger. SEGUNDO BOULEVARD – afişă localizerul.

Mihrab se apropie de fereastră. Privi la maşinile ce se strecurau pe bulevard – abia se vedeau din cauza fulgilor deşi. Aţinti luneta spre biroul lui Fugger. Era ordonat şi pustiu.

„Mai formează o dată numărul lui Cyrus!" zise ea.

Eric îl sună din nou şi zâmbetul îi dispăru treptat. Mai sună o dată, apoi verifică numărul, dar indiferent ce-ar fi făcut, localizerul afişa tot SEGUNDO BOULEVARD /HOTEL LAPRADE. După vreo jumătate de minut, afişă CASBAH.

„Nu mai vine, este?" Eric o privea fără să clipească. „Joseph mi-a zis că aşa se întâmplă şi în film. Al Pacino dă celularul unui prieten şi-l îndrumă s-o ia spre sediul *nostru* numai ca să câştige timp să plece de unde a fost încolţit..." Mihrab ridică telefonul, mormăi ceva în timp ce întorcea receptorul de pe-o parte pe alta şi sună la Cheyenne. „Pune pe cineva să ia urma celularului lui Fugger, şi apoi vino la Eric în birou!"

Iar Eric: „Ascultă, Mihrab! Nu ştiu ce informaţii îţi dă ţie femeia aceea de afară, nu ştiu cum a declanşat Cyrus epidemia şi nu ştiu cum m-a trecut în... *agenda* asta al lui! Zău că nu ştiu, dar vreau să-l

oprim odată! Prin orice mijloace! Să punem Poliţia şi cetăţenii pe urmele lui, să umplem posturile TV şi ziarele cu mutra lui, pricepi? Vreau ca toată lumea să afle că Cyrus i-a... potcovit cu o epidemie! Vreau să văd oamenii de pe stradă cum îl hăituiesc! Vreau să-l văd îngrozit! Vreau să punem odată mâna pe el!..."

Mihrab fornăi scurt.

„La cetăţeni nu mă gândisem!" Pufni încurcată. „Îmi cer scuze pentru cum mă port, dar ţi-am spus: problema mea e ca *tu* să intri în posesia Corporaţiei. Tu şi Patra! Nu e loc pentru Fuggeri aici! O să-mi pun oamenii să facă afişe cu mutra lui Fugger..." încheie ea şi ieşi, foşnind discret, de parcă păşea pe aer.

„Cyrus, Cyrus..." şopti Eric. „Ce legătură ai tu cu filmul ăsta nenorocit?"

Luă stiloul din cutia de pluş şi îl deşurubă. Flaconul transparent aştepta în locul rezervorului de cerneală. Îl scoase, îl cântări în palmă, apoi îl puse la loc şi dădu drumul stiloului în buzunar. Se afundă în spătar. Numai să vină Cheyenne şi o să încep şi eu să mă *mişc*, Cyrus! Şi eu pot să lovesc, Cyrus!

*

...AT&T au pierdut procesul federal în 1994, iar utilizarea localizerelor a fost interzisă pe întreg teritoriul SUA. Mai mult, printr-o lege promulgată de Congres la indicaţia Departamentului de Justiţie, compania AT&T a fost obligată să stopeze investiţiile alocate producerii de localizere pentru uzul public, considerându-se că utilizarea precum şi interceptarea lor relativ uşoară aduc grave prejudicii libertăţii individuale, având în vedere că oferă o capacitate practic nelimitată de a urmări deplasările unei persoane.

„Parcă nu poţi închide un localizer..." se strâmbă Gloria şi închise computerul înainte s-o facă Fatima.

„Parcă pe Dudaev nu l-au ucis deşi n-avea localizer..." făcu Dan. „Auzisem de localizere şi de scandalul pe care l-au iscat, dar am luat-o ca simplu fapt divers. Oricum, n-am auzit ca localizerele să fi intrat pe nicăieri în uz curent. Tu ştii altceva?" se uită el la mine.

Am ridicat din umeri, iar Dan se săltă din scaun şi se băgă în pat, zgribulindu-se. Era frustrat pentru că nu el ne condusese de colo-colo prin reţea – o făcuse Gloria, Dan privind pasiv, dintr-un scaun tras în spatele Gloriei, cum ea parcurgea reţeaua într-un mod cu totul şi cu totul haotic. Surfa cu totul şi cu totul altfel decât aş fi

făcut-o eu, iar pe Dan îl scosese din sărite cu zappingul ei nebunesc din site în site.

Un fulger ilumină încăperea – trăsnetul a urmat imediat, ca un cearşaf pârâind interminabil; apoi, bubuitul a zguduit cabana din temelii, zgâlţâind până şi priciurile. Stropii condensaţi pe pereţi şi pe folie se cutremurară, iar apa prinse din nou să şiroiască pe duşumea.

„Mai avem polietilenă?“ întrebă Dan.

„Mai avem.“ făcu Gloria şi se ghemui între lucrurile înghesuite în mijlocul camerei. Cotrobăi în ele şi scoase un plic foşnitor. Dan se cuibări în pat şi, cu chiu cu vai, se înfofoli în pături; se încleiau pe el de umede ce erau... Un frison îl străbătu din cap până în picioare. Ploaia răpăi din ce în ce mai tare pe folie până ce mici torente începură să se prelingă pe pereţi, adunându-se într-un şuvoi clipocitor, în colţ, unde desfăcusem podeaua.

„O să ne dizolve de tot.“ spun, dar Dan îmi făcu semn să stau liniştit. E rupt de oboseală, iar braţul îl doare atât de tare încât abia suflă printre dinţii încleştaţi. Începe să tremure, clătinând priciul.

„Dă-i nişte votcă.“ îi spun Gloriei. „Trebuie să-i schimbăm pansamentul. Dacă s-a infectat?“

„Şi avem ce să-i facem dacă s-a infectat?“

Mă priveşte cu suspiciune. E prima oară când o face şi, din cauza asta trebuie să-i explic tot. Cu cuvinte.

„Îi spălăm rana. I-o curăţăm. Poate îi scade febra şi-i trec durerile.“

Cântăreşte ce i-am spus. Apoi:

„Şi la ce-ţi trebuie să bea votcă?“

Bineînţeles că ştiu la ce se gândeşte şi mă uit lung la ea, dar nu-i arde să zâmbească.

„Bine.“ admite ea şi se duce după sticlă. Când ne apropiem de Dan, îmi strecoară: „Regula e să nu-l întrebi nimic. Dacă-ţi spune ceva, treaba lui, dar tu nu-l întreba nimic!“

„Ţi-e teamă că-l întreb de unde au aflat *ei* de cabană şi de vijelie? Mmh? De unde ştiu ăia din computer că suntem blocaţi pe un munte? Şi cum de-ai ajuns să foloseşti computerul tocmai când ei doreau să afle dacă operatorul a fost schimbat? Chiar aşa... a fost schimbat?“

Gloria tresare urât şi tace. Aşa începe... Asist la obişnuitul proces de reducere la sexul din care provine fiece fiinţă atrăgătoare.

Gloria îi dă votcă lui Dan cu paiul, el o întreabă de ce, ea îi explică, el e de acord, suge din votcă şi se chiorăşte la mine cu ochi strălucitori, înfundaţi în orbite. Lăcrimează din cauza durerii.

Brusc, îi scot fâşiile de cârpă îndesate în rana doldora de sânge închegat şi de grunji de puroi. Îi fac semn Gloriei să-i mai dea să bea şi, cu o cârpă înmuiată în votcă, îl curăţ de mizerie. După un timp, începe să-i curgă sânge curat; mă clatin, îmi vine să vărs şi mă aşez pe marginea patului.

„Ce e?" face Gloria. „Iar te-apucă?"

„Nu mă apucă nimic. Dă' şi mie o gură!" fac semn spre sticlă.

Sorb de câteva ori şi mă apuc din nou să-i curăţ rana, până ce îndepărtez toate grămăjoarele de puroi ancrasat. De acum, curge numai sânge, mult sânge, iar eu mă opresc, înghiţind în sec. Preţ de câteva clipe rămânem toţi trei cu ochii ţintă la sângele care se scurge pe cearşaf.

„Ce-ai făcut?" se tânguie Gloria în şoaptă.

„Dă-mi un tricou curat, ceva!" – ea se repede în calabalâc şi scoate o bluză nou-nouţă, împăturită într-un plic din plastic.

„N-nu... asta... Asta, nuu!" bălmăjeşte Dan. „Nu cad-doul... nu cadoul meu!"

„Nu-l băga în seamă! Opreşte-i sângele ăla!"

Scot bluza din plic. E din mătase fină, e albă şi se asortează cu fusta mini de culoare neagră pe care trebuia s-o poarte Gloria peste ciorapii negri. Rup bluza fâşii şi le îndes în rană. Stropesc totul cu votcă şi-mi rămâne un capăt de bluză ca să i-l înfăşor în jurul braţului. Îl mai spăl cu o porţie de votcă şi după aia, ne punem pe aşteptat: o să mai curgă sânge?

Abia ce se mai pătează mătasea. S-o fi oprit. De acum încolo, e treaba Gloriei să-l îmbrace, să-l înveleascã şi toate celelalte. Mie încă îmi vine să vărs şi mă trag la o parte.

Trece aproape un minut şi Dan e iarăşi cu faţa în sus. Zâmbeşte.

„V-v-am auzit..." bălmăjeşte el. „Nevastă-ta e şi ea la curent cu ce învârţi pe-aici, sau e doar treaba ta şi a lui Dietrich?"

„Când v-au anunţat că noul operator vine aici, nu v-au spus şi asta?"

Dan răsuflă mai repede, iar Gloria se uită într-o parte. Răpăitul ploii se aude mai tare, dar, slavă Domnului, la noi e din ce în ce mai uscat. Ba chiar, se încălzeşte.

„Ei v-au învăţat să umblaţi cu flaconul cu Berotec? Atunci când v-au anunţat că vin?"

„Am convenit că nu-l întrebi nimic!" îmi suflă Gloria. „Ai promis!"

Dan înghite în sec. După care, pufneşte, rostogolind ochii:

„N-nu... trebuia să mă înveţe nimeni... nimic! Ş-şi ţi-am spus... nu-ţi sunt dator cu n-nimic! Nici atunci, nici acum! Chiar... d-dacă-mi faci pansament!"

L-aş întreba cum de se împrietenise tocmai cu fratele meu şi de unde aflase atâtea date despre mine, pentru că reţeaua, oricât de bogată ar fi, nu mă conţine într-atât de amănunţit. Şi mai vroiam să-l întreb de ce documentele pe care le primea din Baabylon erau într-atât de personalizate...

„A mai rămas votcă?" întreb.

Gloria îmi întinde sticla fără o vorbă. Sorb din ea. În mă-sa! Am promis eu că nu mai pun întrebări, dar există oameni în Baabylon, acolo unde bolile contagioase transmit informaţii, există oameni care se interesează dacă Gloria a activat un operator, iar Gloria mi-a pus o perfuzie de care n-aveam nevoie, susţinând că o face preventiv; în plus, Dan a încercat să mă omoare, precipitând o stare conflictuală de care aceiaşi oameni din Baabylon aveau nevoie şi...

„Cu câtă vreme înainte să ajung aici ai aflat că am să vin?" întreb.

„Filip! Ai promis!"

„Cu câtă vreme înainte? Noi doi avem altceva de împărţit, aşa că răspunde-mi la întrebarea asta! Tu nu ai ce ai cu mine din cauza *lor*! Când ţi-au spus că am să apar?"

„Isuse!..." făcu Dan, epuizat. „D-dar nu... n-nu mi-a spus nimeni nimic!"

„Ba ţi-au spus! Sunt chiar atât de tari de ţi-e aşa de frică de ei? Sau te au cu ceva la mână?"

Dan răsuflă adânc şi se uită cu coada ochiului la Gloria.

Mă ridic şi mă duc la computer. Îl pornesc. Plec în site-urile îndepărtate, de parcă aş fi Vasco da Gama în căutarea drumului către Indii şi intru în reţeaua telefonică de la Anvers. Îmi ia cam treizeci de secunde, că aşa e celălalt tărâm, mergi prin el cu viteza gândului. Aproape.

„Ce... ce face?" întreabă Dan, ridicându-se cu chiu cu vai într-un cot.

Gloria vine dintr-un salt lângă mine.

„Ce... ce *naiba* face?" întreabă Dan din nou.

„Eşti nebun?" mă înghionteşte Gloria şi dă să decupleze computerul, dar deja tastasem uriaşul număr de telefon la care Analyser îl sunase pe Vincent Nogales.

„Ce... Ce *vrea*?... ce face?"

„Sună la Anvers, la Nogales!"

Dan horcăi: „Lasă-l... să sune! Computerul ăsta... doar află, nu emite! N-o să fie în stare decât... decât să tragă cu urechea!"

Iarăşi minţea, sau nu ştia ce se petrece cu adevărat! Cumva, emitea şi computerul ăsta! Altfel, de ce să fi umblat Gloria cu el după ce Eric solicitase confirmări?

„*Áia* o să ne depisteze, Dan! Dacă Filip sună la ei, vor afla de *unde* tragem cu urechea!"

„Ei, şi? Au... au scris deja de cabană..." zise Dan şi se strădui să râdă. „Lasă-l... când îţi spun! O să-şi prindă urechile!..."

În difuzoarele computerului se aude ţârâitul telefonului. Apoi, declic.

„Alo?"

Vocea era răguşită, îngrozitor de răguşită.

„Alo?..."

Îmi vine să tastez obscenităţi, să plimb mouse-ul de colo-colo: dar la Nogales n-ar ajunge nimic, absolut nimic.

„Patra, tu eşti?" întreabă el cu o inflexiune bizară, unduioasă, aşteaptă câteva clipe, răsuflând greoi, după care închide telefonul.

Anvers? Omul nu răspunsese de la Anvers, că de-asta s-a inventat telefonia celulară, ca să nu ştii unde se află cel cu care vorbeşti, şi tot de-asta s-au interzis localizerele şi tot de-asta mirosul gurii nu se simte la telefon... Oare pentru ce dumnezeu vroia să mă angajeze Dietrich? Ce aveam eu de făcut aici?

Te pomeneşti că aşteptasem în contul lui plecarea asta pe munte!

Şi Dan: „Eh... acum eşti mulţumit?"

„Mda. Pricep de ce anumite pasaje din documente vă erau adresate direct. Sau, mai bine zis, personal."

„Ei, şi?... L-la ce-ţi foloseşte?"

La nimic. Nu-mi folosea la nimic, numai că, având în vedere ce război ne pândea pe mine şi pe bărbatul ăsta, mă străduiam să-mi fac provizii din timp.

*

În ziua următoare a plouat la fel. De acum, stăteam pe pat cu rândul, ca să ne încălzim şi de vreo două ori, am dormit iarăşi toţi trei, însă degetele Gloriei nu mă mai căutară. Se concentra cu totul asupra lui Dan. Am încercat să ies – troienele erau grele de apă şi m-am afundat din primii paşi până la mijloc: eram blocat în cabana care se năruia, săpată de ape şi n-aveam cum să plec de acolo.

Ceea ce era rău... Nu mai vorbeam deloc între noi. O căsnicie în trei se dusese de râpă: tăceam mai mereu, asta când nu-i întrebam unde se află una sau alta.

La computer, ne uitam separat, fără să comentăm nimic. În ce mă priveşte, am mai sunat o dată la sahib *Nogales*, dar el n-a făcut altceva decât să repete de câteva ori la rând: Alo? Alo? – fără să

întrebe de Patra. Of! – Ajunsesem la îndemâna *lor* şi-mi venea să cred că mai bine m-ar fi terminat ochii *tăi* galbeni care se chiorâseră la mine de *dincolo de sticlă*, după cum începusem de pe atunci să zic. Ochii *tăi* aurii, pânditori încă din clipa naşterii mele, aciuiaţi pe undeva prin aerul mirosind a alcool medicinal, pitiţi în penumbra tăcută a sălii de naştere unde văzusem, fără să-mi pot aminti vreodată de ea, lumina zilei, dimpreună cu privirea *ta* evaluativă, plănuitoare şi nesigură: va fi al meu? – te întrebai.

Spre seară, am aflat că potopul pusese comerţul european pe butuci. Meteorologii nu mai făceau de mult prognoze; în schimb, le făceau economiştii: staza mărfurilor se va întinde precum o pandemie, dincolo de continentul nostru şi va avea efecte secundare *worldwide*... Se deschideau noi rute aeriene pentru produsele alimentare, petrolul se scurgea dintr-o zonă geografică în alta, pentru a hrăni burţile nesăţioase ale avioanelor, navelor şi trailerurilor din Africa de Nord şi America de Sud, abandonând garajelor şi porturilor vehiculele din Europa; îngrăşămintele erau redirecţionate spre câmpiile, preriile şi pampasurile nesfârşite din Americi, preţul aparaturii electronice din ţările arabe creştea, trailerele cu carne de oaie înţepeniseră, răspândite în autobazele şi depozitele din Europa, aşteptând cu camerele frigorifice încărcate să se oprească potopul. Crescuse cursul la aur, la fructe africane şi la cafeaua columbiană. Preoţii se rugau şi se îmbogăţeau; clarvăzătorii doar se îmbogăţeau. Se schimbase setul de cuvinte utilizate în discursuri – noul lexic cuprindea: urgenţă, foamete, raţionalizare, transport alternativ, poduri aeriene, materiale izolante, translaţia pieţelor ş.a.m.d....

Nici baabylonauţii n-au scăpat de schimbări. Se întrebau unii pe alţii cine erau cei de pe munte, cei blocaţi de vijelie. Sub ochii noştri, legenda se umfla precum aluatul şi am asistat, neputincioşi, cum ajungeam să facem parte din poveste – *Oni* Ludmila pretindea că Fatima dorea să atragă atenţia asupra unui simbol, că muntele era un mesaj cifrat, nu altceva, şi aşa am aflat ce... însemna *oameni blocaţi de vijelie în cabană* în diferite arealuri unde trăiau baabylonauţi. Pentru *Oni* Fukuyama eram releul din afara oraşului Baabylon, acoliţii necunoscuţi folosiţi de Fatima ca să-şi împacheteze mesajele lansate în reţea. *Oni* Olga spunea că trebuie să fie vorba de un detaşament avansat de baabylonauţi, aflat chiar în Baabylon, care interpreta datele despre oraş acolo, la faţa locului, izolaţi prin cine ştie ce beci, garaj părăsit sau atelier, feriţi de ochii iscoditori ai celor ce controlau oraşul. *Oni* Memphis, din Luxembourg, presupunea că suntem doar o pistă falsă lansată de Fatima. Alţii pretindeau că Fatima nu vorbea pentru prima oară despre

oamenii de pe munte şi că aceştia o *angajaseră*, de fapt, să facă lumină în cazul oraşului ascuns, în contul lor, care ar fi vrut, pasămite, *să lanseze peste pământ un altfel de reţea* – una care să nu mai depindă de cabluri, site-uri şi cipuri.

Până la urmă, un grup de baabylonauţi, conduşi de *Oni* Olga, au primit însărcinarea să cerceteze documentele în căutarea altor referiri la cei de pe munte – în trei zile trebuiau să furnizeze comunităţii lor electronice un raport detaliat despre ce anume puteam fi noi în raport cu Fatima, drept pentru care s-a creat o nişă informaţională, un task force care avea să ia în discuţie problematica necunoscuţilor blocaţi pe munte. Mozaicul Baabylon trebuia să capete o formă coerentă, iar cabana noastră semnifica, nici mai mult, nici mai puţin, decât o altă poartă prin care oraşul putea fi descifrat.

Sau poarta prin care Baabylon putea fi parţial controlat – ceea ce era cât se poate de adevărat, credeam eu în mod greşit, după cum se va vedea.

Apoi s-au apucat să-l caute în reţea pe Ziwad Bani Sadr. Tombuctu nu era cuplat la Internet, aşa că au intrat în băncile de date ale madras-urilor din Africa de Nord. Nu l-au găsit nicăieri pe Ziwad, aşa că au intrat în site-urile islamice sufite (cineva pretindea că *alam al-mithal*, menţionat undeva de Mihrab, era un concept sufit), dar n-au dat peste Ziwad nici acolo... Apoi au tastat cuvintele-cheie: *shari'a* şi *huwwyiah* – dar n-au descoperit decât un set de texte sufite, legate prin link-uri de documente şi comentarii despre Şcoala Pythagoreică, despre marcioniţi şi nestorianism...

Până la urmă, Ziwad a fost descoperit în nota de subsol a unei ediţii on-line a călătoriilor lui Ibn Battuta. Abu Abdallah Ibn Battuta s-a născut în 1304 la Tanger, fiind fiul unor berberi bogaţi care se ocupau cu negoţul de piei şi cereale. Spre deosebire de ai lui, care călătoriseră din motive strict comerciale, Abu a călătorit – se spune – din pură plăcere, deşi rapoartele sale amănunţite, din care mare parte ne-au parvenit sub forma unei traduceri în franceză (*Voyages d'Ibn Battutah)*, ajungeau sistematic în cancelaria emirului de la Tanger, acesta din urmă folosindu-le în scop politic. În cursul unei călătorii întreprinse în Orientul Îndepărtat, Abu a ajuns la Zeitun, în strâmtoarea Taiwan. De aici a pornit pe uscat până la Hanbalikh, adică Beijing, unde a ajuns în 1343. Nu mică i-a fost mirarea când a întâlnit acolo un prieten din copilărie, pe Omar Bani Sadr (nepotul caidului din Marrakesh), cu care şi-a amintit de jocurile din portul Tanger când, mici fiind, se întreceau să ghicească destinaţia corăbiilor ce se îndreptau spre Gibraltar; se pare că apoi cheltuiau o grămadă de bani cu plata barcazurilor ce îi duceau până lângă

respectivele corăbii, ca să vadă care din doi avea dreptate, cheltuieli care nu se simţeau, părinţii lui Ibn Battuta şi ai lui Omar fiind tare bogaţi, precum v-am spus.

La plecarea din Hanbalikh, Omar Bani Sadr i-a înmânat lui Abu o scrisoare către fratele său, Ziwad Bani Sadr, despre care auzise că se află undeva prin Dobrogea de Nord, într-o factorie genoveză denumită Caffa, aflată sub protectoratul Hanatului Hoardei de Aur. Ibn Battuta i-a promis că va face tot posibilul să-i înmâneze scrisoarea, însă drumurile nu l-au mai dus în ţinuturile Hoardei de Aur, iar Abu a fost obligat să trimită misiva la destinaţie tocmai de la Alexandria, cu o galeră veneţiană care avea drum în Marea Neagră.

După mulţi ani, în 1353, emirul din Tanger l-a trimis pe Abu într-o călătorie în Sahara. Ajuns la Tombuctu, l-a întâlnit pe Ziwad, fratele prietenului său care, lucru ciudat, visase cu câteva zile înainte că va primi veşti de la Omar, din China. Ibn Battuta i-a povestit păţania cu scrisoarea în timp ce beau ceai fierbinte de mentă, privind de pe o terasă umbroasă la apele leneşe ale Nigerului. Chiar în timp ce depănau amintiri, un sol i-a înmânat lui Ziwad scrisoarea care trecuse prin mâinile lui Abu Ibn Battuta cu zece ani în urmă.

„Oare ce-o fi scris?“ se amuză Ziwad şi deschise scrisoarea, dar, textul care urma lipseşte din traducerea în franceză.

Nota de subsol menţiona că Ziwad a fost un medic vestit din Tombuctu, care făcea încă de pe atunci operaţii de cataractă şi trepanaţii craniene celor cu tulburări mentale şi că scrisese un tratat despre *Magnificele Căi ale Ideilor şi în ce Substanţe ne aşteaptă Ele fără de Ştirea Noastră*. Tratatul s-a pierdut, dar se pare că Paracelsus avea ştire despre el, pentru că îl menţionase pe Bani Sadr din Tombuctu într-un discurs la Universitatea din Basel, când pretinsese că Ziwad descrie cu lux de amănunte călătoriile nemaipomenite făcute de pacienţii în comă, care ajungeau într-un unic teritoriu, într-o geografie comună, indiferent de unde ar fi provenit, indiferent de sex, sau de credinţă...

Ziwad Bani Sadr. Din Tombuctu. Trăise cu şase sute de ani în urmă. Atunci am început să mă întreb dacă cineva ar fi reuşit, într-adevăr, să controleze Baabylon, controlându-ne pe noi, la cabana Omu.

Trecuseră ore nenumărate de când ne chioram în ecran, iar Gloria a decis să închidă computerul. Se făcuse frig. Aerul era plin de fum. Folia de polietilenă mirosea de parcă era gata să se topească. Gloria discuta cu Dan în şoaptă despre lucruri numai de ei ştiute şi a trebuit să-mi găsesc o ocupaţie, doar ca să mimez dezinteresul.

Dar n-am reuşit.

Între timp, își turnaseră de băut, fără să mă invite să mă alătur lor... Când s-a înnoptat, am mâncat o cană cu supă din plic pe care mi-am pregătit-o singur. Gloria a mâncat o conservă de pește, iar Dan niște sandvișuri – le pregătiseră împreună, fără să-mi arunce o privire măcar. Apoi, ne-am pregătit de culcare. Aveam s-o facem împreună, în ciuda celor întâmplate, pentru că ploaia nu încetase și pentru că era din ce în ce mai frig, iar apa se condensase și în interiorul foliilor montate în cameră.

Înainte să ne băgăm în pat, n-am avut de ales și am schimbat câteva vorbe. Am stabilit turele pentru întreținerea focului: cine, la ce oră să se trezească pentru a pândi vatra ce ardea mocnit. Am tras la sorți. A ieșit Gloria până la miezul nopții, eu până la trei și Dan până dimineață.

După aceea ne-am înfofolit și n-am mai scos o vorbă deși nici unul nu dădea semne că ar adormi. Se auzea doar fâșâitul degetelor ei răsucind șuvițele năclăite ale lui Dan.

Era zece seara când măsurile din *The New Radicals* ne-au scos din impas, făcându-ne să ne repezim afară din pat, căutând febrili taburetele pe care să ne așezăm în fața computerului. Dan abia se mișca, iar eu îmi aranjam scaunul când, profitând de neatenția noastră, Gloria tastă cu o viteză uimitoare un mesaj în computer. Când am apucat să privesc în ecran, un icon minuscul tocmai se stingea, înlocuit instantaneu de mesajul din Baabyon.

*

Unsprezece zile. Okazaki spusese că luase comanda acum unsprezece zile. Acum unsprezece zile însă, Cyrus nu făcuse altceva decât să cumpere antibiotice. Atât.

Okazaki se înclină ceremonios în fața ușii ce dădea în spatele camerei de primire. Pătrunseră într-un salon lung, tradițional, cu podea din lemn; într-un colț, deasupra unui multicath, două computere rulau imaginile unor caligrafii japoneze.

„Țelelea t-voastlă m-a onolat..." zâmbitor, Okazaki apleca respectuos din cap, trăgând cu ochiul la Fatima care scria în carnețel. „Stiați că epidemia a cuplins întleg alhipelagul nipon?"

„Din suflet regret." spuse Cyrus întrebându-se când făcuse comanda la Okazaki și de unde aflase Sebastian A. Corn de ea. Se așeză fără o vorbă în fața multicath-ului. Își dădu jos pe rând, pardesiul, haina și cămașa.

Faldurile kimonoului lui Okazaki se cutremurară scurt. Porni computerele. Strânse antebraţul lui Cyrus cu un garou şi scoase de sub birou o sticlă de *Tanqueray's*. O desfăcu şi scurse gin pe un tampon de vată.

„Asa mi-aţi ţelut!" se justifică el, surprinzând expresia mirată a lui Cyrus.

Şi Cyrus: „Absolut!"

Okazaki curăţă pielea şi înfipse o flexulă în vena lui Cyrus – sângele se scurse în cateterul transparent şi de acolo într-o pungă de plastic. După ce punga se umplu, o ridică, examinând-o în lumina palidă a lampioanelor de hârtie.

„Ţylus Fuggel... Sunteţi sigul că vleţi să *iesiţi* cu totul din d-voastlă?"

„N-am de ales! Welserii au schimbat operatorul de afară! Chestia asta îmi poate fi fatală!"

„Bine. O să doliţi la un moment dat, bănuiesc, să vă puneţi pachetele de memolie în oldine."

„O s-o fac. La momentul potrivit."

„Vloiam să fiu sigul că nu v-aţi lăzgândit." Se uită la Fatima de parcă o lua martoră. Ea continua să noteze şi Okazaki dădu să mai spună ceva, dar nu se văzu decât tremurul liniştit al kimonoului. „Lăţiţi usol?" se interesă el.

„Nu. Nici acum n-am făcut simptomele febrei angiomatoase..."

„N-aţi făcut feblă si nu v-au apălut andzioame... Dal în lest?"

„În rest nu sunt sigur."

„Niţi ei." râse Okazaki.

„Care ei?" tresări Fugger.

Şi Okazaki: „Ţei pentlu cale plegătiţi călătolia..."

Cyrus îl privi în ochi, dar japonezul îi susţinu privirea şi surâse subtil în timp ce scotea o seringă de sub computer.

„Am aiţi anticolpii pe cale i-am sintetizat confolm comenzii t-voastlă. O să vă dea ameţeli usoale si gleaţă. Mă ulmăliţi?" – Văzând cum Fatima nota conştiincioasă tot ce spunea, se aplecă asupra carnetului ei. „E voie?" întrebă el de circumstanţă. „Stenoglafiaţi?"

„Nu se poate altfel."

„Asta asa e!" îi luciră ochii farmacistului. Chestia cu stenografiatul îl amuza din cale afară. „Nu se poate altfel, asa e! Astm aţi avut vleodată?" se întoarse la Cyrus.

„Nu!" Okazaki se încruntă. „Ba da!" îşi dădu seama Cyrus. „Am mereu nevoie de Berotec."

„Pusesem Belotec alătuli de lestul flacoanelol... stiam eu! Belotec si adlenalină... O să aveţi nevoie. Vilusulile mele dau uneoli leacţii

astmatifolme... Blaţul!“ ordonă el şi injectă anticorpii. „Tlebuie să asteptăm câteva minute. Vleţi să discutăm desple ţeva anume ca să tleacă timpul mai usol?“

Cyrus îl privi drept în ochi fără să spună nimic, iar Okazaki îşi înfoie mânecile kimonoului şi se înclină. Zise:

„Cu toate astea, fiţi sigul că mi-am luat si eu măsuli de plotecţie...“

Nu primi nici un răspuns aşa că se uită la ceas şi ieşi din salon. Câteva minute se scurseră în tăcere. Apoi, computerele lansară un semnal discret aidoma unui tânguit de shamisen, iar terminalul se deschise, scoţând la iveală punga cu cei 50 de ml de sânge extraşi din Cyrus.

Japonezul îşi făcu apariţia imediat, cuplă punga la flexulă şi pompă sângele înapoi în venele lui Fugger. În timp ce punga se golea, zâmbi:

„În sândzele ăsta asteaptă Ţylus Fuggel amestecat cu vilusulile mele. În câteva minute veţi fi doi. T-voastlă si vilusulile. Veţi avea un om de lezelvă stocat în vilusuli. Din câte am auzit,“ reluă Okazaki mieros, „meleu aţi avut un om de lezelvă! Dal n-aţi avut încledele în el!“

Cyrus se uită la Fatima, dar ea continua, imperturbabilă, să noteze. Okazaki scoase un evantai şi îl deschise astfel încât să-şi acopere faţa – le arăta că nu e atent şi că puteau să discute bine mersi; el unul se afla cine ştie unde, preocupat de propriile probleme.

După un minut, Okazaki închise evantaiul. Zise:

„Niţi eu n-am încledele în oameni... Doal în vilusuli. Ele ne copiază fălă să ne tlădeze. Ele nu vol nimic.“

Linişte. Nu se auzea decât bâzâitul liniştitor al computerelor.

„Depinde cum le programezi.“ zise Cyrus într-un târziu.

Iar Okazaki: „La fel si oamenii. Aveţi încledele în mine, d-le Fuggel?“

„Şi eu mi-am luat măsuri de precauţie. Deşi nu-mi amintesc chiar tot.“

Japonezul râse, aruncă o privire spre Fatima, apoi decuplă punga de la flexula lui Cyrus, o pungă goală de acum.

„Mai asteptăm puţin. Vă ţel pelmisiunea să stau lângă t-voastlă. Ulmează o pelioadă clitică si tlebuie să vă suplaveghez. Sunteţi de acold?“

„Are de ales?“ întrebă Fatima.

„Nu...“ tresări Okazaki. „Nu ale de ales.“

„Ţi-e frică?“ întrebă Cyrus.

„Nu sunt plost, deţi mi-e flică! Dal îmi iau măsuli de plevedele.“

„E bine. Ştii cine e ea?“ făcu Cyrus semn cu bărbia spre Fatima.

Palmele lui Okazaki înțepeniră, dar zâmbetul uleios de pe figură nu i se schimbă deloc.

„Am lemalcat că oamenii pun întlebăli doal ca să capete confilmăli..."

Tâmplele lui Cyrus începură să zvâcnească. I se puse un nod în gât, dar găsi puterea să surâdă și răspunse:

„Asta e valabil pentru cei ca noi. De regulă, *noi* știm!"

„De palcă de țeilalți ține țineva cont!" îl surprinse japonezul. „Pe Fatima n-am mai văzut-o până acum unsplezețe zile. Dal am volbit deseoli cu ea."

„Ai vorbit cu ea despre mine?"

„Bineînțeles! Doal am plegătit tlavelsada! Pentlu tlavelsada asta a luat Fatima legătulă cu oamenii ațeia din munte, cale o să țitească si țe fațem noi acum. Ne mai tlebuia țineva cale să aibă gliză de tine, nu-i asa?" se răsuci el spre Fatima. „Țineva cale să aibă gliză de noi toți, as zițe... Din păcate, si alții le pot tlansmite mesaze spunând că suntem noi... Din păcate, si Welselii au plopliile intenții, ca să zic asa..." râse Okazaki.

Cyrus se simți năpădit de un val de căldură și broboane lucitoare îi acoperiră bustul. Îi veni să tremure, dar se abținu. Okazaki îi luă pulsul. Apoi îl șterse pe față cu un prosop catifelat.

„Ți-e flică, nu-i asa?" Cyrus rămase neclintit. Okazaki deschise maleta, scoase două seringi și le injectă brusc în flexulă. Cyrus simți cum întreaga cameră se clatină, de parcă farmacia lui Okazaki ar fi fost un vapor prins în furtună. Jetul răcoros al injecției i se scurse în vene, aidoma unui țurțure fin precum firul de păr.

„Mai durează?" întrebă, în timp ce Okazaki îi monta o canulă în artera radială. Celălalt capăt al canulei dispărea în multicath.

„Lăbdale! Fac țe stiu mai bine ca să câstidzi, Fuggel san!"

„Fatima!" gâlgâi Cyrus simțind cum se *revarsă* în tuburile de plastic. „Chiar... chiar și pe mine mă cunoști, Okazaki, nu-i așa?... Nu doar de unșpe zile... Ți-am dat eu vreo comandă acum unșpe zile?"

Mânecile kimonoului se înfoiară:

„Doal nu-ți imadzinai că am efectuat luclalea asta în unspe' zile!"

„Ți-a luat zece ani..."

„N-ai venit aiți încă de atunci, ca să te copiez? Ați fost împleună..." se întristă, urmărind ochii trași ai Fatimei. Se uită iar la Cyrus: „Antibioticul pe cale l-am sintetizat galantează îndepăltarea gelmenilol cale te palazitează infolmațional: odată azuns în sânge, îi ucide pe toți... Adică pe Țylus san, țel palazitat." Făcu o pauză și

clătină din cap, ca şi cum o umbră de îndoială tot ar fi existat. „Dacă pot să spun asa." încheie el, ceremonios şi îi întinse un flacon.

Cyrus citi eticheta. Arduvan sodic, garantat pentru Cyrus Fugger. Se cutremură scurt.

„Ce e?" se îngrijoră Fatima.

„Trece... Simt cum trece... O să fie bine."

„O să fie foalte bine... O să ai o dialee usoală după ţe iei antibioticul. O dată cu ea, se vol duce ultimele leziduuli infolmaţionale din memolia ta, fie că sunt ale tale, fie că ţi le-au inoculat *ei*, dilect sau plin opelatoli. O să fii culat de tot, fălă amintili, fălă nimic, stels... Dal, vol lămânc selindzile si flacoanele cu Ţylus ţel născut a doua oală ca să te legăsesti, asa cum te stii... Nepalazitat de *ţeilalţi*..." zâmbi el. „Aţestea sunt flacoanele." schimbă el tonul şi le împachetă într-un rulou de mătase. „Ţylus Fuggel multiplicat. Multiplicat si tocmai bun de amolsat. Tu stii cu ţe."

„Mda. Ştiu eu cu ce."

„Află," zise Okazaki privind la flacoane, „află că puteam să-mi inoculez tot ţe-am scos din tine... Ca să stiu tot ţe stii tu!"

„De unde ştiu că n-ai făcut-o?"

Japonezul îl privi lung, în felul lui ciudat, pe deasupra evantaiului desfăcut pe jumătate. Lăsă evantaiul să cadă, lipi flexula cu un leucoplast crăpat în două şi se asigură că are căpăcelul fixat etanş.

Cyrus privi flacoanele şi le citi etichetele: *Patra Nogales*, *Eric Welser*, *Joseph*... Trase cu ochiul la Fatima care îşi făcea ordine în poşetă şi se uită la ultimul flacon. Pe eticheta lui scria: *Fatima Axelrod*.

„În cât timp îşi fac efectul?" întrebă Cyrus.

„În 20 de minute azung în sânge. Întl-o zumătate de olă azung în cleiel. Ca să fii sigul, ia-ţi malză de o olă! Cum te simţi?"

„E în regulă. Mulţumesc!"

Farmacistul o luă înainte şi îi conduse spre ieşirea în Sonoma Drive. Se opri în faţa ieşirii şi se înclină. Rămase aşa câteva clipe, privind în jos. Întrebă în şoaptă:

„Au fost vlemuri când am fost plieteni buni, Ţylus san!" zise Okazaki, înfoindu-şi mânecile – aduceau cu aripile unui cocor.

Iar Cyrus, bătând cu palma în geanta metalică: „Poate că ai fost prieten cu tipul de aici!... La revedere!"

„Oh, el este un om tale selios! Noloc, Ţylus san!" făcu Okazaki semn cu evantaiul. „Nu uita să ţii aploape de Joseph la *Adrar*!"

În Shimonoseki se lăsase noaptea. Zăpada nu se aşternuse încă deşi felinarele abia se vedeau din cauza ninsorii. Pereţii erau plini de afişe cu sfaturi pentru evitarea contagiunii cu virusul febrei

angiomatoase. Cazurile se înmulţiseră dramatic în ultimele 12 ore, iar primăria atrăgea atenţia că serviciile de urgenţă ale spitalelor nu făceau faţă avalanşei de bolnavi.

Şi, pe fiecare afiş, portretul lui Cyrus Fugger. Autorul epidemiei. Cel care răspândise boala în oraş.

Abia atunci văzu Cyrus maşinile negre cu însemnele Corporaţiei: două rulau lent pe sensul opus, o alta oprise în capătul străzii, iar pe Sonoma Drive văzu un tip cu bandana care obişnuia să intre când şi când în biroul Patrei şi al lui Eric.

*

Cyrus zări un telefon public într-un gang. Dădu s-o ia într-acolo, dar o simţi pe Fatima ţinându-se scai de el. Se opri şi o împunse cu degetul:

„Caseta aia clandestină... Filmul! Trebuie să-l văd!"

Iar Fatima: „Eşti sigur că te descurci singur?" Cyrus se uită după maşinile Corporaţiei. Mai rămăsese cea din capătul străzii. Lângă ea, tipul cu bandana vorbea la mobil, fără să-i pese de ninsoare.

„Mă descurc. Îmi amintesc din ce în ce mai bine ce urmează..."

Fatima nu se clinti din loc. Îi făcu semn spre afişele de pe ziduri.

„Tot oraşul e pe urmele tale!"

„Ştiam că aşa va fi. Am luat măsuri pentru asta."

„Ah..." făcu ea într-un târziu. „Bine. O să fac rost de casetă. O să vedem filmul împreună."

„Uite-te singură la film! Mi-l povesteşti după aia..."

Opri un taxi. Deschise portiera, iar Fatima se aşeză pe banchetă fără un cuvânt, se îndreptă şi privi drept înainte, peste umărul şoferului.

„Sunt gata să plec, Cyrus!"

Privea în gol. Taxiul porni, afundându-se în palele ninsorii.

Tipul cu bandana trânti portiera. Aruncă o privire spre Cyrus fără să-l vadă şi apoi traversă. Din spate se auziră frâne, iar Cyrus văzu cu coada ochiului celelalte maşini ale Corporaţiei: opriseră în faţa farmaciei lui Okazaki.

Se strecură în cabina telefonică şi formă numărul lui Oscar. Declic. Lăsă să se scurgă câteva clipe în care nu se auzi decât fâşâitul cablurilor telefonice şi respiraţia nesigură a lui Oscar.

„Ştiu cine eşti." zise Oscar într-un târziu.

Cyrus răsuflă adânc.

Iar Oscar: „Ai nevoie de ajutor?"

„Sunt aproape de Sonoma Drive."

„Cât de aproape?"
„Văd o grămadă de baruri şi cazinouri..."
„Baruri şi cazinouri..." râse Oscar, înfundat, şi continuă, absurd: „Sport şi mâncare! Uită-te în jur! Numai nu pronunţa nume!"
Cyrus privi de-a lungul trotuarului şi zări o pizzerie: neoanele roz şi portocalii abia perforau ninsoarea, înscriind numele *MARGUERITA*. Era la vreo cincizeci de metri.
Cyrus răsuflă adânc în receptor.
Iar Oscar: „Intră acolo şi aşteaptă-ne... Spune-i tipului de la tejghea că vii din partea mea! Roagă-l *să te pună la rece*, aşa să-i spui!... Încă ceva! Ne-ai spus să avem grijă de... bărbatul cu ochii migdalaţi de care i-ai povestit lui Hugo pe drum!... Ăla care stă cu ochii pe tine de câteva zile încoace!" insistă Oscar, dar degeaba: Cyrus nu-şi amintea de nici un ins cu ochii migdalaţi.
„Mă rog." făcu Cyrus. „Ce-i cu el?"
„Îl avem cu noi." zise Oscar. „Îl aducem şi pe el *acolo*."

*

Blondul care servea avea alura unui luptător de catch şi părea neatins de epidemie deşi transpira de parcă abia ieşise din saună. Purta tricou cu mânecă scurtă şi avea subsuorile fleaşcă. Îl urmărise pe Cyrus de când intrase, dar îl lăsase să aştepte câteva minute până să vină la masa lui:
„Ai alergat în seara asta!..." îl măsură el din cap până în picioare. „Iei ceva?"
„O pizza. O marguerita."
„În regulă. Toţi luaţi marguerita."
Se duse în spatele tejghelei, scoase o pizza şi o puse pe o farfurie de carton. Luă de sub tejghea un cuţit şi o furculiţă de plastic şi porni spre Cyrus, legănându-se.
„Mănânci şi ieşi. Repede! Ai alergat mult în seara asta. N-am chef să termini alergătura la mine, clar?"
Se aplecase asupra lui şi îi vorbise şuierând. Cyrus îl privi drept în ochi:
„Vreau să mă pui la rece. Aşa mi-a recomandat Oscar Richthofen. Cică nimic nu face mai bine după alergătură."
„Să te pun la rece..."
„Da. Până vine el."
Cyrus se uită pe fereastră. Văzu un Mercedes roşu oprit la stop, iar Mercedesul îi aminti de Patra... I se făcu teamă gândindu-se la

ca. *Şi-o amintea stând în pat, privind pe geam la nişte munţi pierduţi în ceaţă; telefonul de lângă ea sună şi ea se repezi să deschidă – dar Cyrus nu ştia ce înseamnă asta.*

„Aşteaptă puţin!“ îl readuse blondul cu picioarele pe pământ şi se duse în spatele tejghelei. Puse mâna pe telefon, se întoarse cu spatele la Cyrus, după care se ghemui peste aparat, vorbind în şoaptă. Apoi închise.

„Chiar ţi-e foame?“ se interesă matahala, întorcându-se. Cyrus făcu semn că da. „Bine. Ia-ţi pizza şi hai în spate!“

Cyrus îşi săltă farfuria şi se luă după blond. Riscă o privire afară. Maşinile Corporaţiei se întrezăreau prin geamul umed. Una parcase la intrarea pe Sonoma Drive, iar alta aştepta cu farurile aprinse şi cu portierele deschise chiar în faţa cafenelei cu terminale pentru reţea. Tipul cu bandana ieşea din cafenea, iar puştiul căruia Cyrus îi dăduse mobilul lui Wou ridica din umeri şi le lua de martore pe curvele care se foiau pe stradă.

Cyrus şi matahala o luară pe culoarul în care dădeau WC-urile. Malacul îi făcu cu ochiul lui Cyrus, deschise o uşă care abia se ţinea în ţâţâni şi intră într-o cămăruţă scundă cu pereţi de lemn.

Se auziră sirenele poliţiei.

„Pe tine te caută?“ se interesă blondul.

„Ăia care mă caută pe mine s-au blocat în faţa cafenelei cu terminale.“

„Aha... Cât stai aici?“

„Oscar o să vină cu un asiatic. O să vorbesc cu ei. După aia, plec.“

Blondul dădu din cap şi îi strânse mâna. Până şi palma îi era transpirată.

„Michael. Michael Richthofen.“

Se auzi un scârţâit din spate, semn că cineva intra în încăpere. Cyrus se simţi apucat de umăr apoi auzi vocea blândă a lui Oscar:

„Bună, Cyrus!“

Hugo îşi făcu şi el apariţia, târând după el un tip în costum de mătase.

„L-am scos de la chef. Sărbătorea Ajunu'. Da. Deşi-i vietnamez şi-l *cheamă* Sung Ooh, sărbătorea Ajunu'! Acesta e domnul care te urmărea?“

Cyrus îi aruncă o privire. Era asiaticul care îl înghesuise în metrou. Dar el nu spusese nimănui că...

„Bună seara, Sung!“ zâmbi Fugger şi-i strânse mâna.

„Bună seara, domnu' Fugger.“ scânci Sung.

„Ca să câştigăm timp," începu Oscar, meditativ, „ar fi bine ca lui Sung să-i vorbească cel de *aici*!" făcu el semn spre maleta lui Cyrus.

Fugger zâmbi cu jumătate de gură. Ştiuse Lothar atât de mult?

„Bine!" se hotărî. „O să-i vorbească cel de *aici*."

Îi făcu semn lui Hugo să-l înţepenească pe Sung în scaun. Tipul dădu să strige, dar Michael îl apucă de mâini. Îngrozit, Sung gâlgâi.

„Capul!" făcu Cyrus. „Dă-i capul pe spate!"

Michael se execută, iar Sung începu să se zbată.

„Nu te mai mişca!" zise Cyrus şi-i rupse cămaşa de mătase, dezgolindu-i gâtul.

Deschise maleta. Îi privi beregata: Sung respira atât de repede încât jugularele îi păreau râme obeze, viermuindu-i sub piele. Carotida! *Celălalt* îl învăţă pe Cyrus s-o palpeze, lângă mărul lui Adam. Înţepă un flacon, trase lichidul într-o seringă şi, ghidat de *celălalt*, înfipse acul în gâtul vietnamezului cu un gest brusc.

Oscar îşi făcu cruce şi închise ochii. Rainer se sprijinea când pe un picior, când pe celălalt. Hugo se uita într-o parte. Michael transpirase de tot.

Iar Sung rânjea, disperat. Strânsese pleoapele şi ochii îi jucau ca în timpul viselor.

„Legaţi-l! O să-mi ia timp." zise Cyrus.

„Nu moare, nu?" întrebă Michael. Cyrus clătină din cap. „Cum spui. Dar dacă e vreun risc, îl băgăm naibii într-un portbagaj şi terminăm treaba afară!"

„Nu e cazul."

Cyrus se uită la ceas şi-i injectă lui Sung cea de-a doua seringă. Vietnamezul se încordă de parcă i-ar fi venit să vomite.

„Mi-e frig..." îngăimă el, scuturat de un frison care îl făcu să-şi dea ochii peste cap. „Mi-e frig, domnu' Fugger!"

„Ce *dracu'* face?" întrebă Michael.

„Nu se întâmplă nimic! Stai liniştit, Sung!"

Scoase o altă seringă şi extrase din flacon sângele lui Sung împreună cu lichidul dizolvat, apoi fixă seringa în flexula din antebraţul său. O injectă cu un gest brusc. Scoase din maletă seringa cu adrenalină şi i-o dădu lui Oscar:

„O ţii în flexula mea. Dacă o iau razna, mi-o injectezi imediat! Te iei după puls şi după respiraţii... Nu contează ce figuri fac sau ce zic! Dacă mă sufoc, îmi pulverizezi chestia asta în gură!" îi arătă flaconul cu Berotec. „E clar?"

Oscar încuviinţă, iar Cyrus se aşeză pe scaun şi închise ochii. O căldură cumplită îi străbătu faţa şi şalele. Se întrebă: oare cel de

afară avea şi el norocul să fie înconjurat de oameni care ştiau să-l readucă în simţiri?

Puţin probabil, acolo pe munte!

Apoi, gemu.

*

Parcă ar fi băgat capul prin crăpătura unei cortine. *Vedea* aglomeraţia din vagon şi simţea umezeala trupurilor, claie peste grămadă. Lângă harta liniilor de metrou din Baabylon se *văzu* pe sine însuşi, din spate – s-a recunoscut după pardesiul larg al lui Hugo. Obosită, Fatima îl ţinea de braţ.

Deodată, înregistră mirosul lui Sung: îşi dăduse cu parfum de trandafiri, ca şi Wou. După câteva secunde, pătrunse cu totul *acolo*, de-i venea să creadă că-i poate atinge cu mâna pe ceilalţi călători.

Cyrus din bucla chimică se uita la hartă. Brusc, tresări când îl simţi pe *Dmitri* că se înghesuia în Fatima. Dori să se uite la el, însă Dmitri tuşea şi Cyrus nu-i văzu faţa. Se îndreptă şi o strânse pe Fatima de braţ, întrebând-o ceva în şoaptă.

Ea răspunse, iar Cyrus îşi aruncă din nou ochii pe hartă.

Imaginile culbutară în mintea lui Cyrus... Înghiţi în sec, străduindu-se să se orienteze printre amintirile lui Sung. Brusc, se gândi la ieşirea din metrou, imaginându-şi-o, când, realiză că vietnamezul mai degrabă îşi aminteşte sunete decât imagini: zgomotul aglomeraţiei a fost cel care i-a evocat scările ce duceau la suprafaţă.

Avu impresia că-i zăreşte pe Cyrus şi Fatima cum urcă scările. Dar Jaime îl trase de mânecă: îi văzuse în primul vagon. Porcul ăla, cu faţa lui tamponată şi căţeaua lui stăteau cu spatele la peron, de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat!

„O fut, omule! Pe curva aia, o fut!“ gâlgâi Jaime care abia mergea, ţinându-se cu mâinile de burtă. Uşile metroului se închiseră.

„Hai să-l oprim!“ hârâi Jaime.

„Opreşte-l tu, dacă poţi!“ şuieră Sung şi se grăbi spre ieşire.

„Cum dracu' a făcut?“ întrebă Dmitri. „Ai zis... că-i un *duralei*!“

„Nu ştiu... O să-l sun pe Welser! Nu era vorba de chestii d-astea...“

Pe Welser?! Nu pe Mihrab?... Pe *care* din Welseri? – se întrebă Cyrus, iscodind amintirile lui Sung.

Între timp, vietnamezul şi ceilalţi doi ieşiră din metrou şi se treziră în Hale. Sung ochi un taxi lângă statuia lui Simon Bolivar. Cei trei se repeziră spre statuie, îmbrânciră doi tineri care doreau să ia taxiul şi se aruncară înăuntru.

„Ne duci la Palomas!" scrâşni Sung. „Cât poţi de repede!"

Şoferul porni în viteză, iar Sung simţi un nod în gât. Ce-o să zică şefu'? Lui Cyrus i se păru că desluşeşte trăsăturile lui Eric rătăcite în gândurile lui Sung, dar Sung se strădui să respire liniştit şi imaginea se şterse. Îi spuse lui Jaime ce are de făcut: să coboare în staţia Palomas şi să încerce să dea de Cyrus şi de Fatima. Dacă îi vedea, să se ia după ei. Dacă nu, să iasă, să ia un taxi şi să-l aştepte cu două staţii de metrou mai jos. Dacă nu se întâlneau, să sune peste zece minute.

„Şi voi?"

„Ne ducem la următoarea staţie... Am pierdut şi aşa prea mult timp!"

„Da' cine dracu-i ăsta de ne aleargă aşa?"

„E unu' care ţi-a tras-o de nu te-ai văzut, Jaime!" se strâmbă Sung. Taxiul opri în dreptul intrării în metrou. „Suni în zece minute dacă nu ne întâlnim!" strigă vietnamezul în timp ce Jaime se repezea pe scări.

După câteva minute, ajunseră la staţia următoare. Dmitri avea să meargă cu taxiul încă o staţie înainte să coboare la rândul lui în metrou. Dacă nici el nu dădea de Cyrus, o să sune peste alte zece minute. Sung se năpusti în metrou, ajungând pe peron chiar când garnitura părăsea staţia, vuind. Se uită în jur după cei doi, dar nu-i văzu.

Ieşi. Văzu o bancă şi se aşeză pe ea, aşteptând telefonul lui Jaime. Sună abia după un sfert de oră. Ajunsese pe peron în ultima clipă şi îi pierduse, dar reuşise să vadă încotro o şterseseră. Luaseră metroul în sens invers; degeaba fugeau ei după Cyrus spre Cardinals, că el o luase înapoi spre Hale.

Sung nu avu putere nici să înjure. Cum să găsească doi inşi în încrengătura de linii subterane? Îi spuse lui Jaime de unde să-l salte pe Dmitri şi să se ţină după Cyrus şi Fatima, scotocind staţiile din două în două, spre Hale. Apoi le dădu un loc de întâlnire peste o jumătate de oră.

Opri un taxi şi-l dirijă către intersecţia lui El Pico cu Segundo Boulevard. Străzile erau teribil de aglomerate, iar ninsoarea se înteţise în asemenea hal, încât şoferului îi trebuiră mai bine de 20 de minute ca să ajungă la destinaţie. Dar Sung a avut noroc. Scotocind cu privirea trotuarele, simţi iar furnicătura pe şira spinării: pierdut în mulţimea de oameni cu pachete frumos colorate, Cyrus cobora grăbit în staţie.

Sung azvârli banii pe bord şi se repezi printre automobilele oprite la stop. Alunecă pe gheaţă, se năpusti pe scări, izbi un vânzător

de ziare şi se trezi pe peron chiar în momentul în care o garnitură se pregătea să plece din staţie. La noroc, se aruncă în ultimul vagon.

Cyrus Fugger! Un DJ! Un ameţit! Cum zisese Dmitri? Un *duralei*... Dracii o să-l apuce pe Welser, îşi spuse vietnamezul, dracii! – se tot gândea el...

Iar Cyrus *văzu* în sfârşit despre care Welser era vorba...

În contul lui Eric? În contul lui lucra tipul extras în seringa lui Okazaki?

Cyrus se gândi atunci la scrâşnetul frânelor metroului şi la vacarmul geamurilor sparte. Imaginile s-au fărâmat preţ de câteva secunde, după care Cyrus s-a trezit în vagonul ce frâna în tunel, scrâşnind.

Călătorii înnebuniseră de tot: izbeau geamurile, urlau, viermuiau, şi, chiar atunci, Sung văzu trei umbre strecurându-se în fugă pe lângă vagon.

Cyrus, căţeaua şi încă unul! Sung înjură, se repezi într-un geam, îl făcu ţăndări şi sări în tunel.

În mă-sa! scrâşni. Nu sărise singur! O grămadă de călători se aruncaseră din vagon răcnind, iar tunelul se aglomerase mai rău decât faleza de la Ostmark în după-amiezele de vară.

L-am scăpat! simţi Sung când se trezi luat pe sus de oamenii ce se îmbulzeau în tunel. Se împiedică de cutiile cu cadouri căzute, strivi câţiva brazi, se izbi de pereţi, dar reuşi să ajungă în staţie necălcat în picioare. Peronul se umpluse de pompieri şi poliţişti, iar un grup de paramedici încerca în van să intre în tunel. Cică se sufocaseră unii... Buimac, Sung ieşi la suprafaţă. Trecuseră mai bine de zece minute de când se trăsese semnalul de alarmă.

Se trezi în Purani. Îi sună pe ceilalţi doi. Cât despre Eric, o să-l amâne până găsea ce să-i zică. Un DJ! Unu' care vorbea la radio... Unu' care punea muzică... Cât de tare era de-şi permitea să se ia de Eric Welser?

Şi nu numai de el... Tipu' ăla grizonat... Trebuia să fie omu' lu' Mihrab. Eh, da' cât de tare se credea aiuritu' ăsta de se lua deodată de Eric şi de Joseph?

Să vezi că tatăl şi fiul o să sară la loc în aceeaşi joncă! – îşi spuse Sung şi, fără să-i pese de frig, se aşeză pe o bancă. Era frig, era umezeală şi ninsoarea n-avea să se oprească nicicând. De ce naiba plecase el de acasă? În Vietnam nu ningea niciodată.

„Ne-a scăpat, şi pe domnu' Welser o să-l apuce toţi dracii!“ le zise Sung când sosiră, după aproape un sfert de oră. „Idioţilor!“

„Ce era să fac?“ se plânse Jaime.

„Să te ţii dracului pe picioare când ţi-a tras pumnul ăla!“

„Tu nu ştii, Sung, habar n-ai cât de tare a dat! Nu mă aşteptam!"
„Mda." făcu vietnamezul, privind la Jaime. Tuşea, nenorocitul!
Nervos, Sung ochi o cabină telefonică şi traversă fără să-i pese de maşini. Se zgâi după o mulatră care făcea trotuarul foindu-se pe patine cu rotile şi intră în cabină. Se uită la localizerul care pâlpâia şi îl plesni cu cheia. Fără efect. Înjură şi formă numărul de telefon.
666780256 – Sung, din ce în ce mai nervos, izbi din nou cu cheia în localizer până îl sparse, iar Cyrus repetă numărul în minte de câteva ori.
„Domnu' Welser!" începu el. „Sunt în Purani!"
„Da."
„Nu mi-aţi spus că tipul ăsta, Cyrus Fugger, se pricepe să dea jos un om cu pumnu'... L-a doborât pe Jaime cu o singură lovitură..."
„Jaime are şi el coaie, nu?"
„Nu i-a tras-o la ouă!..." pufni. „I-a tras una în capu' pieptului şi Jaime tuşeşte acu' ca tâmpitu' pe o bancă în parc! Dă borş pă gură dă cât tuşeşte, domnu' Welser..."
„Cât vrei în plus, Sung?"
„2000. Plus tratamentu' lu' Jaime."
„În regulă. Am să-ţi dau banii ăştia!... După zece jumate', în regulă?"
„Numa' să nu întârzii prea mult, domnu' Welser!"
„După zece jumate', îţi zic! După ora aia, te duci la primul bancomat şi-ţi verifici cartelele..."
„Aşa o să fac... Da 'să ştii că mai e careva pe urmele lui! Careva din jonca ailaltă! Au tras în el în metrou, da' nu l-au nimerit..."
Imaginea telefonului se şterse, de parcă cineva ar fi umplut cabina cu aburi fierbinţi. Vocea lui Sung se transformă într-un susur îndepărtat. Cyrus se scutură buimac, repetând numărul telefonului la care sunase Sung şi deschise ochii... Eric? Îl angajase pe Sung, şuntând-o pe Mihrab?
Sărind peste taică-său?...
Îl văzu ca prin ceaţă pe Oscar cum îi injecta în venă conţinutul unei seringi, în timp ce Michael se chinuia să-i descleşteze dinţii şi să-l sprayeze cu Berotec. Ceilalţi Richthofeni se chiorau la el, foindu-se prin încăpere.
„Iisuse, Cyrus! Am crezut că *dai* colţu'! Da."
Abia respira. Avea ochii împăienjeniţi, iar faţa îi ardea de parcă cineva l-ar fi proptit cu capul în faţa unei sobe încinse.
„Mai ţine-l pe Sung..." gâlgâi el şi-şi trase un puff de Berotec în gură, „Mai ţine-l un pic aşa!" îi spuse lui Hugo.

Se aplecă buimac asupra maletei, o deschise şi scoase dinăuntru un flacon cu Arduvan sodic.

„Trage-l în seringă şi fă-i-l lui Sung!“ murmură Cyrus abia respirând. Oscar se execută, iar vietnamezul plescăi din buze. „Acum,“ şopti Cyrus, „lasă-l să zacă! O să uite absolut tot!“

Hugo îi dădu drumul, iar Sung se prăvăli pe duşumea. Se uita printre picioarele mesei, ca un boxeur numărat. Zâmbea prosteşte.

„Uite!“ scoase Oscar cartea de credit din buzunarul lui Sung.

„La 10.30 o s-o verific...“ zise Fugger, gata-gata s-o scape din mână. O băgă în buzunar. „Ce e?“ îl simţi Cyrus pe Michael cum se holbează.

„N-nimic...“ îngăimă matahala. „Doar că mi-am amintit de filmul *ăla*... Filmul lui Sebastian, *Mein Gott*! Acolo e o fază exact ca acu'... De-aia nu-i ieşea Lothar din cuvânt lui Sebastian... ştii, în film vine unul ca tine şi...“

„Ştiu ce a făcut Alexander...“ i-o reteză Cyrus şi se ridică din scaun. Parcă îmbătrânise deodată. Îl ardea umărul drept şi simţea o înţepătură în gât. Se apropie de Sung şi-i sfâşie cămaşa, curios: cicatricea albicioasă, *se afla la locul ei*, pe umărul drept al vietnamezului. Abia atunci, arsura din umărul lui Fugger se şterse uşor, ca un puf luat de o adiere călduţă.

Michael îl săltă pe Sung Ooh pe umăr şi le făcu semn celorlalţi să se uite pe culoar înainte să iasă. Afară nu era nimeni. Se auzeau doar chicotelile blondei dintr-un WC.

„Eşti sigur că ştii chiar tot ce face Alexander?“ întrebă Michael şi ieşi.

*

Cred că era cam cinci după-amiaza când mi-am dat seama că aveam nevoie de tine nu numai în computer, sub forma unor mesaje redactate pedant... Cyrus Fugger mi-a fost pacient, dar în acelaşi timp prieten, şi, de ce să n-o recunosc, nu doar atât. Bineînţeles, nu era întru totul la curent cu ce întreprindeam, la fel cum nici eu, până în acea zi, nu bănuisem adevărata întindere a scopurilor lui, însă ne prefăcusem atât de bine (vreme de zece ani!) că unul administrează terapia în timp ce celălalt o suportă, încât comunicarea noastră devenise perfectă.

Ne bazam unul pe celălalt în problemele cotidiene (mai ales el!), ne pricepeam să discutăm în elipse, aveam metafore comune, neînţelese de ceilalţi, dar nimic din toate astea nu a contat când întâmplările s-au aglomerat. Se face mult caz de *avantajul comunicării*

între indivizi, ceea ce e o prostie, ţi-o spun ca o hoaşcă de psihanalistă ce sunt! Te ajută doar să depăşeşti clipele de dezorientare şi... marasmul. Numai că eu şi Cyrus aveam atât de multe de făcut încât nu de marasm ne era teamă – de altfel, cum dumnezeu să-l simţi în agitaţia după-amiezii de 24 decembrie? – în schimb, dezorientarea ne putea fi fatală în orele care deja alergau nebuneşte.

Vreau să spun că între comunicare şi acţiune există o asemenea fractură, încât, câteodată, comunicarea perfectă capătă aspectul unei mârlănii bine temperate. Aşa ceva s-a întâmplat şi de-asta am ajuns să mă rog ca măcar tu să nu fi fost *doar* în computer, Enpivi! Aveam nevoie de ajutorul tău în avalanşa de întâmplări care m-a luat în vâltoare cu ea.

Ce să-ţi spun... Mă străduisem atâta amar de vreme să desluşesc ce rost are de fapt oraşul, stabilisem legăturile *afară*, cu voi, totul ajunsese aproape de deznodământ, funcţionalitatea intimă a Baabylonului era pe cale să se dezvăluie, bănuiam cine ne privea cu lupa şi de ce o făcea, dar eram legată de mâini şi de picioare, cu toate că mă aflasem în poziţia cea mai privilegiată – cu ochii pe Cyrus, ţinând în mâini sursa dezlegării misterului, înfăşându-l în *vinculus vinculorum* după cum scria odată bietul Marsilio!

Unde să mă îndrept? Cyrus dispăruse şi nu ştiu cum se face că tocmai atunci, nici *tu* nu-mi răspundeai. Trecuseră mai multe zile de când n-o mai făceai şi, primul lucru pe care mi l-am propus după ce am vizionat filmul scris de Sebastian A. Corn a fost să fac tot posibilul să dau de tine în reţea, să ne sfătuim, pentru că în acel film e ascunsă o cheie subtilă. O oglindă care deformează discret. O replică a iluziei din jur.

Linişte absolută din partea ta, însă.

De obicei, sunt o femeie raţională, dar în clipele acelea, raţiunea se evapora în faţa neputinţei mele. Devenise obiect mort, cârpă uscată şi putrezită, cană ciobită tocmai bună de azvârlit la gunoi. Ce era să fac, aşadar? Tu ce-ai fi făcut în locul meu? În ce fel ai fi aşteptat tu, dacă ai fi ştiut că evenimentele se scurg nebuneşte pe lângă tine, fără să poţi să le atingi, să le observi, sau măcar să le bănuieşti cursul?

Am procedat ca anumiţi pacienţi de-ai mei. Nu toţi sunt nebuni cu adevărat – dar, pe de altă parte, cine mai e sănătos cu adevărat? Premisele demersului meu, deviate de la aşa-zisa normalitate, existau deja – le clădisem cu alt scop, dar iată că deveniseră temelia micilor *vrăji*, ţi-o jur, *vrăji* prin care speram să reintru în circuitul întâmplărilor.

Raţională, spuneam? Să fiu cinstită! Aveam chef să mă reconectez la acţiune, la realitate, la claritatea unor înlănţuiri explicite

cauză-efect – dar ca să ajung acolo, îmi erau necesare *raccourci*-urile străvechi, tenebroase, informe şi ridicole pentru unii ca noi! Numai proştii cred că întâmplările au logică şi că logica se bazează pe axiome! Îndărătul ei e doar haos, şi totul e haos, organizat artificial, pe parcele reduse, acceptabile şi democratizate mental, de nişte şmecheri ca mine.

Şi ca tine.

Aşadar, mă angajasem pe calea pe care mi-ai sugerat-o de la primele noastre mesaje: semne, ritualuri, incantaţii personale... M-am străduit de nenumărate ori să-mi dau seama cum arată locul în care te afli. Dar reţeaua nu cuprindea informaţii despre muntele tău, cu excepţia datelor meteo pe care tu însuţi le emiţi spre Weather Underground Report*. Cu atât mai puţin, nu există în Internet fotografii ale muntelui pe care trăieşti. Singura informaţie vizuală legată de tine a fost harta Carpaţilor – mi-au părut un contrafort avansat către stepele Asiei – şi localizarea vagă a Bucegilor, pe care se afla un spot roşu; sub el scria: Omu Peak – 2505 m.

Cu toate astea, am reuşit să obţin o fotografie a muntelui tău, ba chiar şi a cabanei de care are grijă prietena ta... Martha mi-a făcut rost de o revistă de călătorii în care am găsit imaginea cu pricina, cu firma cabanei inclusiv – ciudat e că pe firmă, altitudinea dată e de 2507 metri... De ce are altă valoare, m-am întrebat? Oare indică acelaşi loc ca cel figurat pe harta descoperită în reţea? De ce atâtea neclarităţi? De ce atâtea inadvertenţe?

Cât de fiabilă mai e informaţia, din moment ce unui acelaşi loc i se atribuie două altitudini distincte? Altitudinile nu sunt decât măsurabile, nu şi interpretabile, şi atunci, în ce fel mai poate fi fiabilă şi credibilă informaţia explicată?

Aşa e şi Baabylon, iar Baabylon e numai interpretare şi explicaţie. Care e deriva lui de la mine la tine, de la mine la Cyrus, de la Cyrus la Patra, de la Eric la Joseph, de la Mihrab la Bani Sadr etc?

Prin urmare, fotografia pe care o vedeam, era ea o reproducere fidelă a realităţii? Era o invenţie? Era o postprocesare a obiectelor surprinse în cadru?

Era un filtru, nu mă îndoiam, dar *ce anume filtra*? Un set de obiecte reale, sau erau şi ele cumva inventate, fiind filtre prin însăşi creaţia lor? Iar tu, Enpivi, erai tu real? Erai inventat? Dacă erai real, te filtra cineva, erai filtrat din propria-ţi voinţă care-şi urmărea

* Între timp, ca o dovadă a implicării celor de la cabană în toată povestea, reţeaua s-a umplut de articole despre Vârful Omu. În 6.02.2000, de pildă, se adunaseră 137 de intrări referitoare la acest loc.

scopurile personale, te filtrai doar ca să exersezi ipocrizia, sau te filtrai cu o simplă candoare, respectând o funcție inexplicabilă a speciei?

Fă odată ceva, Enpivi! Faptul că am găsit fotografia muntelui tău și a cabanei, nu mi se pare suficient ca să afirm, așa cum mi-ai spus odată, că ne aflăm în *același* loc, că împărțim o topografie, sau geografie, cum vrei să-i zici, comună... Nu e o dovadă că în afara legăturii electronice, între mine și tine mai există și altfel de legături, măsurabile prin metri și/sau secunde...

Niciodată nu mi-ai spus dacă ai primit scrisoarea *scrisă pe hârtie* pe care ți-am trimis-o, ceea ce e semn că, într-adevăr, n-ai primit-o. Nu ți-am zis nimic despre ea până azi, am semnat-o cu un nume fals și am scris în ea despre lucruri ce n-au legătură cu ceea ce discutăm mereu, cu excepția unor întorsături verbale pe care n-aveai cum să nu le recunoști; am făcut asta de teama celor ce se află între noi, să nu-ți trimită cumva o *copie* a scrisorii, un artefact care să ne inducă pe amândoi în eroare...

Mă rog... Acum, în după-amiaza de 24 decembrie, am altă problemă: ce face Cyrus acum, când s-a îndepărtat – topografic – de mine pentru prima oară în zece ani? Pe lângă îngrijorarea pentru el (în ciuda ipocriziei de care dăduse dovadă) știam că se apropie de răspunsurile la întrebările mele, cele care afară, unde te afli și tu, au strâns atâta lume în jurul lor – o lume care trage cu ochiul în orașul meu, fără să fie în stare să-i găsească un loc, undeva...

N-a fost ușor să reconstitui întâmplările pe care le-a parcurs după ce ne-am despărțit până în momentul în care i-am luat iarăși urma, deși de atunci încolo n-aveam să mai fiu *lipită* de el, așa cum fusesem de obicei. Așadar, povestirea care urmează are neclarități, nu sunt sigură că evenimentele s-au petrecut în ordinea în care am să ți le enunț și, în general, nu pot să pun mâna în foc pentru tot ce am aflat; informațiile mi-au parvenit de la martori numeroși – oameni de condiție, de origine și de vârstă diferite, răspândiți aleator în oraș – oamenii cu care Cyrus a intrat în contact sau care l-au văzut doar în cele două ore cât mi-a scăpat de sub control. Dar, povestirea n-o știu *numai* de la oameni – ai să înțelegi asta după ce vei termina de citit.

Se pare că primul lucru pe care l-a făcut Cyrus după ce a plecat de la pizzeria lui Michael Richthofen, a fost să cumpere o mașină de la puștiul de pe El Pico. Pe puști îl cheamă Moffat și era deja atins de febră angiomatoasă când Cyrus a luat de la el un Hummer cu bani din cartelele lui Sung Ooh.

Ieșind cu mașina de la puști – bietul de el a murit între timp din cauza epidemiei – a luat-o către casă. Atunci a auzit în minte piesa de care scria Sebastian A. în scrisoare – ce de mai scrisori, zilele

astea! – şi a verificat-o, despăturind portativul din caseta lăsată de Lothar. Piesa era *Where the streets have no name*, cu U2, dar asta este una dintre informaţiile pe care nu le pot certifica, ea fiind căpătată în modul acela ciudat de care ţi-am amintit, şi pe care îl voi expune ca atare când va veni vremea, pentru că aveam să iau parte la el... La respectiva *colectă de date*, de fapt, ca să spun lucrurilor pe nume.

După aceea, Cyrus s-a dus în Cardinals, a pândit un om pe o străduţă lăturalnică şi l-a atacat, luându-i celularul. Întâmplarea este sigură, a fost văzută de nişte cheflii beţi, care povestesc că după ce s-a produs o busculadă pe carosabil, în faţa Hummerului, maşina celui atacat a dispărut printre nişte locuinţe părăsite, Cyrus întorcându-se singur pe jos după cinci minute. Apoi a urcat la volanul Hummerului şi a luat-o spre Hale. Tipul atacat a fost găsit în stare de inconştienţă în propria-i maşină – un Daxos model 1997, de 1800 cmc – pe scaunul de lângă şofer. Cheile maşinii şi celularul* dispăruseră, iar omul n-a fost în stare să spună cum arăta cel care îl atacase, se jura că nu are duşmani şi că nici banii nu-i fuseseră furaţi. Când a apărut poliţia, agresatul n-a fost în stare să-l recunoască pe Cyrus în fotografii. Zicea că omul care îl atacase avea părul mult mai scurt şi buzele subţiri. Nu ştiu şi n-am să ştiu niciodată dacă Cyrus se deghizase între timp pentru că nu l-am mai văzut niciodată *aşa cum îl ştiam*.

Nu este clar în ce ordine s-au petrecut lucrurile de atunci încolo. Cert este că Cyrus a distrus localizerele unor telefoane publice: unul dintr-o parcare de lângă casă, unul de pe El Pico, pe faleză, şi un altul în Westview, tot pe faleză, la vreo zece minute de mers pe jos de casa Welserilor. La un moment dat a racolat un cubanez sau portorican – un puşti de pe stradă – şi după aceea a trecut pe la apartamentul *nostru*... Nu se ştie ce a făcut puştiul preţ de o jumătate de oră, timp în care Cyrus a intrat în apartamentul de dedesubt, apartament pe care îl închiriase de ani de zile, fără să mi-o spună. Numele sub care a închiriat aprtamentul este Filip Canta, iar tipul cu pricina – bineînţeles că nu există, l-am căutat în registrele din Baabylon – are ocupaţia prezumtivă de antropolog, ceea ce-i permite să nu aibă motiv să dea pe acasă, fiind mai tot timpul plecat să studieze tot soiul de oameni primitivi.

De ce a venit Cyrus în apartamentul de dedesubt? Să nu râzi! Avea ascunsă acolo o tijă telescopică cu care a ridicat până la gura de aerisire de la baia *noastră* un flacon de la Okazaki. A spart flaconul,

---

* Acest celular a fost folosit, printre altele, la redirecţionarea unui apel al Fatimei către toate telefoanele publice de pe faleza El Pico.

l-a lăsat să se scurgă în cadă şi apoi mi-a lăsat pe aceeaşi cale un bilet pe care scrisese numărul de telefon al cabinei de pe El Pico, cea căreia îi spărsese localizerul. Tija, am aflat, i-o fabricase puştiul cu atelierul de maşini, şi puteai să ataşezi la ea două oglinzi care făceau oficiul de periscop. Îmi amintesc că la un moment dat, în cursul serii, când m-am dus în baie şi m-am spălat pe dinţi, am simţit un miros ciudat, de flori de tei putrezite. După ce am recuperat fiolele de la Okazaki, am realizat că substanţele preparate de el miroseau la fel.

Eh, în acest fel am ajuns să aflu parte din cele ce ţi le scriu acum... Practic, Cyrus m-a infestat cu... informaţii... Printre acele informaţii ce aveau să mă conducă acolo unde dorea Cyrus, se aflau şi *resturi* – n-aş şti să le spun altfel – ale unora dintre lucrurile care i se întâmplaseră. M-am întrebat cum de am fost contaminată cu informaţii atât de recente, cu lucruri petrecute când flaconul pe care scria *Axelrod* era gata preparat.

Răspunsul este unul singur: flaconul *Axelrod* era contaminat dinainte, cu informaţii ce priveau *întreaga* traversadă, cu întâmplările la care avea să fie supus Cyrus, inclusiv! Pe de altă parte, cred că am fost parţial încărcată cu aceste informaţii din clipa în care Cyrus a deschis cutia lui Lothar – atunci, el a strănutat, iritat de o pulbere care nu putea fi decât o amorsă informaţională.

Dar, ce-a mai făcut Cyrus? A plecat cu cubanezul sau portoricanul acela către Westview, spre casa lui Eric şi a Patrei. Pe puşti l-a lăsat pe faleză, într-o cabina telefonică căreia îi spărsese localizerul, lângă casa Welserilor şi i-a dat celularul pe care i-l furase tipului agresat în Cardinals. L-a pus pe puşti să sune la Patra, după ce îl va fi sunat el, astfel încât Cyrus să vorbească cu ea de la telefonul public fără localizer, puştiul trebuind să lipească celularul de receptorul telefonului public. Sinceră să fiu, mi-e greu să-mi dau seama cum de a scăpat în acele momente, pentru că de la şapte seara, tot oraşul intrase în alertă, iar poliţia şi serviciile de siguranţă ale Welserilor, începuseră să-l caute cu limba scoasă, populaţia însăşi fiind furioasă şi panicată din cauza epidemiei.

Cum-necum, Cyrus a plecat spre casa Welserilor, nu înainte să-i spună puştiului – îl cheamă Ernesto Diaz – că va veni să-l ia de acolo un bărbat care o să-i spună că „Cyrus Fugger a murit“. A intrat în curtea Welserilor printr-un canal şi s-a strecurat până lângă casă – curtea e plină de jnepeni înalţi în care poţi să te ascunzi – s-a apropiat de ferestre şi a tras cu ochiul înăuntru. A pândit momentul în care Patra a rămas singură în bucătăria de la parter şi a spart un flacon de la Okazaki în instalaţia de climatizare. Apoi, a făcut acelaşi lucru şi *în ce îl priveşte* pe Eric, pe care l-a surprins stând singur în birou –

Eric studiind, mirat, întâmplările din *Cyber Loveswept*, cele modificate de Cyrus în cafeneaua cu terminale din Shimonoseki. Şi-a încasat flaconul tot prin instalaţia de climatizare şi tot cu tija pe care o fabricase puştiul din El Pico...

După o oră, Cyrus a sunat la Ernesto şi l-a pus să *lipească* receptoarele telefoanelor, astfel încât să vorbească cu Patra având-o tot timpul sub ochi – el aflându-se în curtea Welserilor, de unde o privea pe geam.

Nu este clar ce au vorbit. Nu ştiu dacă a reuşit s-o atragă pe Patra de partea lui, după cum intenţiona. Nu ştiu dacă a vorbit şi cu Eric, deşi sunt semne că ar fi făcut-o. Cert este că Cyrus a ajuns până la urmă să intre în casa lor, unde a fost împuşcat mortal de Eric. După ce l-a împuşcat, Eric i-a luat maleta de la Okazaki, caseta de la Lothar şi armele de la Wou.

N-aveam să aflu de uciderea lui Cyrus decât peste trei ore. Nu m-a mirat. Nu m-a înspăimântat. Nici rău, în adevăratul sens al cuvântului, nu mi-a părut... Doar o milă imensă – şi mila, o ştii bine, e reprobabilă pentru cel caruia îi este adresată – doar mila m-a cuprins, gândindu-mă la Cyrus – gândindu-mă la acel Cyrus pe care îl cunoscusem eu.

Mila şi ciuda.

Oricum, reuşisem iar să-i iau urma.

Cât despre Patra, ea şi-a asumat rolul la care reflectase în ultima vreme. O văzusem de dimineaţă în birou şi îmi dădusem seama că era o femeie hăituită. Avea mina unei femei care simte că i se ascund lucruri cu mult mai grave decât un dezastru conjugal. În plus, era gravidă. Ştiai că o gravidă devine extrem de agresivă când se simte ameninţată?

Cei ce-i ascundeau planurile lor, care planuri o aveau nemijlocit în vedere, erau Eric şi Joseph Welser, fiecare pe partea lui. Ceea ce înseamnă că Patra era dispusă să joace de partea lui Cyrus... Pare absurd ca cineva să ia partea unui mort, dar într-o traversadă, nimic nu seamănă cu cele ce se petrec în viaţa de zi cu zi. Ai să înţelegi mai mult după ce vei citi mesajele ce urmează.

Oricum, bine că m-ai ascultat când ai schimbat operatorul, Enpivi! Am recunoscut în anumite modificări discrete care au survenit pe stradă şi în lexic, ingredientele pe care ţi le-am recomandat pentru perfuzie! Pe de altă parte, mare noroc că operatorul arată aşa cum am plănuit împreună... Câteodată mă întreb cum de reuşeşti să potriveşti lucrurile atât de bine...

Câteodată mă întreb dacă nu de tine trebuie să-mi fie frică cel mai mult...

Patra îl urmă, buimacă, pe Eric. Zăpada se făcuse de două degete, iar vântul care bătea dinspre ocean răsucea fulgii în turbioane cenuşii. Găsiră maşina lui Cyrus lângă o gură deschisă de canal şi urcară. Patra se scutură, ca parcursă de un frison.

„Ţi-e frică?“ o întrebă Eric.

Iar Patra: „De unde ştiai că a lăsat maşina aici?“

„Ai noştri l-au avut tot timpul sub ochi!“

„Atunci, de ce l-au lăsat să intre în casă?“

„Aşa au avut consemn.“

„Ca să-l omori tu?“

„Exact. Trebuia să-l omor eu.“

Iar Patra: „Tu şi Cyrus... Vă pândeaţi de mult! Iar tu aşteptai epidemia, Eric! De ce dumnezeu ţi-ai făcut injecţiile alea din geanta lui?“

„Scenaristul ăla... Nu te-a învăţat ce e cu injecţiile?“

„Ba da! Numai că din ce mi-a zis el, nimeni nu trebuia să fie ucis...“

Nimeni nu trebuia să fie ucis şi trebuiau să fie pronunţate alte fraze, semn că operatorul de care o avertizase Sebastian fusese, totuşi, schimbat. Patra rămase cu ochii ţintă pe parbriz. Cyrus apucase să declanşeze traversada, asta era clar, dar aveau lucrurile să ajungă unde-şi propusese el? Patra nu vedea gesturile de care îi scrisese Sebastian şi nu auzea nici una dintre replicile de care o avertizase... Of, singurul lucru de care putea să fie sigură acum era pumnul de celule care se multiplica continuu undeva în ea. Motivul pentru care aveau s-o protejeze cu toţii, indiferent ce se întâmpla.

Copilul ei... Copilul ei care trebuia să se nască cumva.

Se uită la Eric. Ţinea mâinile pe volan ca de obicei. Îşi tot dregea vocea fără motiv – aşa făcea de când îl cunoscuse – şi nu pronunţa cuvintele aşteptate, dar poate că operatorul umpluse şirul evenimentelor de artefacte.

Copilul e singurul lucru care contează dacă traversada se parazitează... Gândeşte-te numai cum să-ţi protejezi copilul! îşi spuse ea, după cum o învăţase Sebastian.

Eric ieşi în bulevard şi, după un minut, opri lângă Ernesto care dârdâia în cabina telefonică. Coborî geamul:

„Cyrus Fugger e mort!“ îi zise. Puştiul se repezi în maşină, de parcă atâta aştepta.

„Măiculiţă, ce-ai mai întârziat! Am crezut că o să mor şi eu, nu numai Cyrus!“ se hlizi el.

Eric rulă o vreme spre El Pico, după care intră pe străduțele ce duceau în Hale. Opri în fața unei cabine telefonice, coborî și-i făcu semn lui Ernesto să vină lângă el. Îi dădu un bilețel:

„Citești doar ce scrie aici, da? Nu pui de la tine nici o vorbă în plus!"

„În regulă. Unde sun acu'?"

Eric avu grijă să formeze chiar el numărul Fatimei, iar puștiul îi făcu cu ochiul și puse receptorul la ureche. Declic.

„Fii atentă!" îi spuse Ernesto, silabisind nesigur de pe bilețel. „Vei găsi la baie, în cadă, un număr de telefon. Sună acolo peste exact cinci minute!"

„Bravo!" făcu Eric în timp ce închidea telefonul, după care îi dădu lui Ernesto un alt bilețel. Puștiul pufni în râs:

„Frate, da' nu m-am mai jucat în viața mea așa! La fel sunteți toți?"

„Mesajul ăsta..." i-o reteză Eric, „îl transmiți unei tipe pe care o cheamă Mihrab Kader. O suni de la celular, de la etajul trei, de pe scara care ți-a fost arătată. După aia, dispari! Nu uita! Nu sufli nimănui nimic până dimineață."

„Ascultă!" îl luă puștiul tare, citind bilețelul. „Am auzit că dacă Cyrus o dă în bară, o să uităm dracului tot sau, cine știe cum, o să ne amintim altceva... Așa e?" – Se uita la Patra când spunea toate astea, de parcă o lua martoră.

„Prostii!" se strâmbă Eric. „Du-te, fă ce ți-am spus, și după aia aruncă naibii celularul într-un canal!"

„Fii sigur că-l dau de-azvârlita!" spuse puștiul și intră în blocul lui Cyrus. Eric urcă în Hummer. Iar Patra:

„Scenaristul... mi-a scris de acum un an ce ți-a spus puștiul ăsta acum."

„Și tu ai mai multă încredere în el decât în mine?

Nici asta nu era întrebarea așteptată. În plus, Eric își încleștase dinții – ceea ce nu făcea parte din gesturile de recunoaștere preconizate de Sebastian. Patra își aminti însă de o cheie pe care trebuia s-o folosească în caz de dubiu – Sebastian îi explicase că dacă lucrurile evoluau neprogramat, se putea folosi de anumite afirmații ca să afle cum stă.

„*Știu* ce fac vaccinurile pe care le producem, Eric! Știu și despre germenii de care scria Cyrus..."

„Știi multe, dar nu știi chiar tot!"

Dumnezeule! Eric ar fi trebuit să spună: *Oh, dacă ai fi știut chiar tot...*

Totuşi, replica se asemăna întrucâtva cu cea aşteptată, iar Eric vorbise posomorât – conform scenariului – aşa că Patra duse mai departe conversaţia, pe linia învăţată de la Sebastian A.

„Ştiu şi ce rol are copilul meu..."

„Şi ţi se pare că Cyrus trebuie să beneficieze de el?"

De data asta, Eric se îndepărtase de tot de replică! *Eşti absolut convinsă?* – trebuia el să întrebe. Oh, ceva nu mergea, ceva nu mergea deloc, iar Patra se lăsă să cadă în spătar, epuizată. Semnele lui Sebastian nu se manifestau. Încă din momentul în care Eric îl ucisese pe Cyrus, Patra simţise că evenimentele alunecă într-o zonă neclară din care îi lipseau aliaţii.

Rămăsese singură, în mâinile unui operator imprevizibil ce slujea, aparent, interesele lui Eric. Era singură cu embrionul ei, iar epidemia lui Cyrus părea să nu aibă vlagă.

Iar Eric: „Ziceai că ştii ce rol are copilul. Ai de gând să-l oferi lui Cyrus?"

„Am de gând să mi-l ofer mie! Nu ţie, nu lui Joseph, nu lui Cyrus! *Mie!*"

„Patra... de ce nu ai încredere în mine? În orele care urmează... putem să pierdem sau să câştigăm tot. Absolut tot. Numai o zi ne desparte de... cea mai mare moştenire pe care o poate primi cineva!"

De data asta, Patra încremeni. Cuvintele erau exact cele transmise de Sebastian cu o lună în urmă. Cuvintele şi tonul rugător al lui Eric. Plus pleoapele lui încruntate discret. Iar ea, respectând tiparul lui Sebastian:

„Nu ştiu ce trebuie să moştenim. Habar n-am ce trebuie să câştigăm! Nu mi-ai spus niciodată."

„Ai să afli singură! Trebuie să vezi cu ochii tăi!" îi şopti Eric, *scoţând din buzunar o ţigară pe care o rupse de la jumătate*, reproducând întocmai predicţiile scenaristului. Aprinse chiştocul şi scoase maşina din parcare. Apoi viră pe El Pico şi se apucă să fredoneze o piesă de U2, respectând succesiunea evenimentelor, după cum fuseseră descrise de Sebastian.

Patra strănută, iar Eric se uită la ceas. Abia atunci îl auzi pe *celălalt* cum îi strecura, liniştit: încă n-a trecut ora de care ţi-a spus Okazaki!

Auzindu-*l*, Eric răsuflă uşurat. Zări cabinele telefonice de pe faleza îngheţată şi se linişti de tot, *recunoscându-le*. Doar că le vedea ceva mai înceţoşat decât acum două ore – Welserii având, din familie, un defect de vedere.

Opri în dreptul cabinelor şi coborî geamul. Chiar atunci, telefoanele începură să sune. Eric coborî şi ridică receptorul unui aparat

cu localizerul spart. Fatima vorbea neaşteptat de calm, dar până şi asta era conform planului. Întrebă:

„Cyrus?"

„Nu... Dar vorbesc pentru el... Vino la ora 12.00 la restaurantul *Adrar*."

„Adrar?"

„E un restaurant tunisian în Ostmark... Se mănâncă foarte bine. Nu lipsi!"

„Cyrus o să fie şi el acolo?"

„Într-un fel sau altul. N-are *cum* să lipsească!"

„Ah... Vocea ta... pare cunoscută, dar nu sunt sigură... Cu cine vorbesc?"

„Dacă îţi spun că mă cheamă Eric Welser, ai să mă crezi?"

Linişte. Apoi: „Tu?! Tu vorbeşti în contul lui Cyrus?"

„Chiar eu! Te îmbraci... şi vii la *Adrar*! Ia spune: ai văzut filmul, aşa cum te-am rugat?"

Iar Fatima: „Aha!..." Vocea i se îndulci. „Bineînţeles că l-am văzut! În afară de numărul de telefon, ai lăsat şi altceva în baie?"

„Nimic!" minţi Eric, trăgând cu ochiul la Patra. „Te aşteptăm la *Adrar*, la miezul nopţii."

„Şi asta e ca în film..." comentă Fatima. „Mai ales dacă Patra e lângă tine..."

Eric închise. Patra îl privi nesigură, dar aşa era scris. Urcară în Hummer şi porniră spre Segundo Boulevard. La intersecţie, Eric viră şi trase pe banda de la trotuar, lăsând să treacă un convoi vuitor de ambulanţe – apoi ajunse în faţa clădirii Umma Nord.

Patra se linişti. Lucrurile se angajaseră în succesiunea scrisă de Sebastian A. în sutele de e-mailuri trimise de câţiva ani încoace. Operatorul îşi făcea simţită prezenţa – oraşul era mult prea agitat pentru acea oră – dar, Sebastian îi explicase că ea putea controla evenimentele, dacă deriva de la programare nu era majoră.

Eric opri în parcarea subterană de sub clădirea postului de radio şi făcu semn Patrei să coboare. Bodyguarzii din clădire îi aşteptau. Îi conduseră şi nici unul nu comentă când Eric scoase cheile, deschizând biroul lui Cyrus.

„Mihrab?" întrebă Eric păşind în beznă.

„N-ai spus *tu* să vin? Numai nu aprinde lumina!" Mihrab stătea chiar în fotoliul lui Cyrus. „Ia zi, *Eric*! De ce m-ai chemat tocmai *aici*?"

Silueta Patrei se clatină. Se uită după un fotoliu şi se aşeză. De când intrase în clădirea Umma Nord, se amplificaseră oscilaţiile dintre ce scrisese Sebastian şi artefactele pe care le parcurgea. Replicile

erau în continuare apropiate de ce ştia Patra, dar operatorul contamina tot mai multe amănunte: vântul vuia pe Segundo Boulevard de parcă ar fi fost o vijelie pe vârf de munte, iar ninsoarea se îndesise în asemenea măsură încât abia se mai vedeau felinarele de vizavi.

„Vroiam să vorbim fără să ne asculte nimeni..." zise Eric.

„Ah... şi biroul lui Cyrus ţi s-a părut locul cel mai sigur?"

„E plin doar cu microfoanele tale. În afară de tine, cine poate să mai tragă cu urechea aici?"

„Aha..." Mihrab scoase bricheta. Aprinse ţigara şi o întinse către maleta metalică. „Oamenii mei au văzut o maletă ca asta la Okazaki, când i-au percheziţionat farmacia. Tu de unde o ai?"

„De la Cyrus. Cadavrul lui e în sufrageria mea. L-am ucis..."

„O să trimit să-l ridice... De-asta m-ai chemat?"

Eric se apropie de birou, deschise maleta şi scoase cele trei flacoane pe care scria *Mihrab*. Tuarega rămase neclintită:

„Crezi că au vreun efect?"

Poc. Poc. Poc. Flacoanele sunară greoi când Eric le aşeză pe birou.

„Nu ţi-e teamă?" o întrebă.

„Am citit scenariul filmului. Ştiu de ce trebuie să mă feresc."

Patra se încordă ca un arc. Evenimentele se îndepărtau iarăşi de cele pe care le ştia ea. Intui că până una-alta, trebuia să-l sprijine pe *Eric*.

„Mă întrebam ce s-ar fi întâmplat dacă Cyrus ar fi reuşit să te... să te contamineze cu flacoanele astea..." o îmboldi Eric pe Mihrab.

Tuarega râse în felul ei ciudat, de parcă ar fi fornăit.

„Dacă le beau, eşti mulţumit?" Se întinse peste birou într-un foşnet fluid de văluri, luă flacoanele, le desfăcu şi le dădu peste cap, unul după altul. Mormăi ceva, iar mâinile ei descriseră un dans bizar în întuneric. „*Inch' Allah!* Sunt amare." remarcă. Apoi: „Acum mai am de ce să-ţi fiu recunoscătoare?"

„De recunoştinţa ta nu profită decât Ziwad Bani Sadr... Banii Corporaţiei sunt fleac pe lângă ce-ţi oferă el... De ce nu mai stă la Tombuctu?"

„Cei de pe munte au aflat de ce e aşa greu de găsit Bani Sadr. Ai luat legătura cu ei?"

„Nu ştiu cine sunt cei de pe munte." făcu Eric.

„De operatori n-ai auzit?"

Bulevardul se umplu de vaierul sirenelor. O portavoce striga să se facă loc. Eric se duse la fereastră, puse binoclul la ochi şi privi în biroul de vizavi. Era o grămadă de lume acolo. Se răsuci spre Mihrab:

„Te-am chemat aici pentru că am nevoie de ajutorul tău. *Eu*, nu altcineva."

Tuarega oftă, ridicând flacoanele de pe birou.

„Lucrurile sunt tare încurcate! În cel mai fericit caz, te-a contaminat *cel puțin* o epidemie și un operator! Spune-mi ce vrei ca să-mi dau seama cât de mult mai ești Eric!"

„Invită-i pe toți cei din birou, pe tata inclusiv, la restaurantul *Adrar*. La miezul nopții. Numai s-o faci prin viu grai, te rog... În plus, am nevoie de trei derbedei înfometați pe care să-i cazezi la Hotel *Laprade*."

„La *Laprade*?! *Inch'Allah!* Bani Sadr mi-a zis că apele o să se încurce, dar nici chiar așa... Dacă vorbești despre trei oameni, ești Eric! Dar niciodată nu a fost vorba de hotelul *Laprade*! Ești sigur că îi vrei acolo?"

„Absolut! Îi vreau în Suita Imperială de la *Laprade*..."

Mihrab strivi țigara în scrumieră. Se mișca de parcă ar fi fost bătută.

„Foarte bine." zise într-un târziu. „Pe ce nume rețin Suita?"

„Folosește numele Marlon Brandeau, scris franțuzește... Ne vedem la *Adrar*, cu toții!" încheie Eric. Mihrab se strecură pe lângă el și ieși fără o vorbă, ușor, de parcă ar fi plutit pe falduri.

Eric așteptă câteva clipe după care o apucă pe Patra de braț. „Și acum, du-mă la bârlogul scenaristului. Sebastian A. i-a lăsat lui Cyrus un document scris de mână, iar tu *știi* să dai de ascunzișul lui..."

Evenimentele deviau iarăși. Din nou, întâmplările nu mai aveau legătură cu ce descrisese Sebastian... Patra nu ar fi trebuit să ajungă în casa lui.

Privi afară. Cel mai bine i-ar fi fost acum să dispară de aici, să se ducă acasă, la *adevărata* ei casă și să stea de vorbă cu tatăl ei despre orice altceva – despre vânătorile la care fusese cu prietenii, sau despre ce soi de roșii avea de gând să pună în seră la anul... Să-i asculte poveștile în așteptarea nașterii...

Numai că deja era prea târziu. Patra căzuse și ea în plasa lui Fugger.

*

Blestemată fie clipa în care te-am văzut, Cyrus Fugger! Dacă stau să mă gândesc bine, cred că tu ne-ai manipulat, pe Christian Goldberg și pe mine astfel încât n-am avut de ales și ne-am despărțit.

Am aflat abia acum o lună cum ai procedat. Ştiu bine că nimeni nu m-ar crede dacă aş îndrăzni să spun de ce mijloace te-ai folosit...

Germeni, Cyrus! Germeni! Procesaţi de Okazaki, folosind know-how BBB, totul amorsat de imoralitatea Fugger!

Îţi aminteşti cu ce mă ocupam pe vremea când ne-am cunoscut? Primisem de la Goldberg una dintre temele care au transformat Massonic Youth din grafitti-uri în cea mai puternică grupare underground din oraş, eram cufundat în documentarea referitoare la... nemurirea informaţională. Aceasta era tema primită de la Goldberg. Firesc a fost ca o asemenea cercetare să mă conducă teribil de mult în trecut, în vremurile în care a fost gândit acest concept.

A început precum o ciumă a ideilor, cuprinzând un areal uriaş în decurs de numai două – trei decenii, acum mai bine de 2500 de ani.

Pe vremea aceea, oamenii erau realişti şi puţine erau religiile care să propovăduiască viaţa după moarte. Grecii îşi expediau sufletele morţilor într-un teritoriu în care erau lipsite ce consistenţă (adică în Hades), evreii le trimiteau în *sheol*, care tot o patrie a umbrelor era, egiptenii erau convinşi că morţii erau dependenţi de actele rituale ale celor vii, rămaşi aici pe pământ, care acte rituale mişcau defuncţii de colo-colo, mimându-le viaţa, şi tot aşa... În perioada de care îţi vorbesc însă, din India până în arcul carpatic, anumite persoane au început să propovăduiască viaţa după moarte, iar preoţii diferitelor culte au introdus un întreg arsenal ritual care să convingă credincioşii de ceea ce, împreună cu Goldberg, denumisem „nemurire informaţională".

Există un popor antic de care nu prea s-a auzit, mă refer la daci, care au îmbrăţişat extrem de uşor conceptul. Erau cei mai cruzi în credinţa lor, în sensul că, o dată la trei ani îl selectau pe cel mai vrednic dintre ei şi îl ucideau, azvârlindu-l în trei suliţe ţinute vertical, pentru a-l trimite în solie la zeul lor, Zamolxis. Ritualul era urmat de o mare petrecere. De altfel, bucuria îi anima de fiecare dată când unul dintre ei murea, încrezători cum erau în viaţa după moarte.

Nu cunoşteau scrierea – motiv pentru care cei mai mulţi i-au catalogat drept sălbatici. Ceea ce prea puţini ştiu însă este că scrierea le-a fost interzisă deliberat de preoţii lor care considerau agrafia drept o piedică împotriva uitării... Scrierea, se afirmă şi în nişte papirusuri egiptene descoperite la Saqqarah, este nevolnică pentru că dezvăluie oricui ceea ce e rezervat numai aleşilor. Cunoaşterea e bună doar pentru cei înzestraţi cu discernământ şi respect – altminteri, nu face decât să dezagrege lumea, sporindu-i dezordinea.

Pe vremea când studiam aceste documente, am început să primesc mesaje pe e-mail de la un individ care semna sEBASTIAN

a. cORN – cu alte cuvinte, îmi scria numele pe dos. Insul se arăta extrem de amabil, folosea o engleză mult prea livrescă, dar elegantă, şi îmi cerea să corespondez cu el pe teme de virtualitate istorică. Publicasem nişte studii pe care le autoetichetasem ca fiind ale unui diletant, deşi nu credeam asta – o făceam doar pentru că ideile vehiculate erau cu adevărat mult prea şocante pentru a fi luate în consideraţie de ceea ce se cheamă oamenii de bun simţ. Însă, am lucrat multă vreme alături de Christian Goldberg în imagine publică şi ştiu foarte bine cum trebuie picurate ideile în capetele celor de pe stradă, fie ei şi de bun simţ: e nevoie doar de răbdare şi de stil, pentru că timpul lucrează în favoarea ta, cu condiţia să te prefaci convins de ideea pe care o vehiculezi.

Eu ştiam însă că ideile mele sunt cu *adevărat* reale, din moment ce sunt demonstrabile matematic, ţinând cont de considerentele geografice, demografice, sociale şi economice de la un moment dat. Dar am să revin asupra acestui subiect.

Cum ţi-am spus, eram contactat de acest ciudat sEBASTIAN a. cORN, care îmi propunea un schimb de informaţii referitoare la statusul meteorologic din Grecia, în perioada 340 – 315 î.Ch. Făcea afirmaţia mai mult decât exagerată cum că, pe lângă argumentele pe care eu le aduceam împotriva existenţei reale a lui Alexandru Macedon, el era în stare să aducă şi argumente de ordin meteorologic (!) care să-mi susţină ideea. Mi-am dat seama că eram ţinta unei capcane grosolane şi am declinat oferta, dar sEBASTIAN a. cORN nu s-a lăsat. „Nu eşti singur!“ păreau'să-mi spună mesajele lui pe e-mail, numai că-mi spuneau asta cu prea multă insistenţă şi, ceea ce era îngrijorător, cu şi mai multă insistenţă îmi propunea un schimb de informaţii: banca lui de date contra băncii mele de date, parţial bineînţeles, conform unui soi de contract în care unitatea de măsură să fie biţii, iar...

M-am prefăcut atras în joc – provocările trebuie acceptate oricând – şi l-am întrebat în ce fel puteam să verificăm veridicitatea biţilor cuprinşi în contract, pentru că minciunile sunt şi ele transformabile în biţi. Şi cum o să evaluăm *valoarea* biţilor? Până şi imbecilii care se ocupă de politică au ca suport pentru gângăveala lor defecantă, tot biţii.

Aluziile mele nu l-au şifonat, dar a întrerupt legătura, promiţând că va reveni cu altă ocazie. Întreruperea era tardivă pentru mine, însă n-aveam să-mi dau seama de asta decât peste vreo săptămână. Pe moment, mă preocupa problema dacilor celor prea îndrăgostiţi de moarte.

Aveau o particularitate distinctă faţă de orice alt popor antic sedentar: au lăsat urme într-atât de puţine încât îmi venea să cred că

şi ei, alături de Alexandru Macedon, nu reprezintă altceva decât un artefact. Din nişte site-uri de la Bucureşti în care m-au dus căutările, am aflat că din lexicul dacilor n-au rămas decât vreo două sute de cuvinte, neuzuale, în româna contemporană; cetăţi au avut foarte puţine şi ceea ce putem vedea acum prin fotografii şi documente e mai mult rezultatul unor reconstituiri; de scris n-au scris decât două propoziţii şi nicăieri n-au rămas „buzunare" izolate de populaţie care să-şi reamintească trecutul prin tradiţii transmise oral.

În schimb, alţii au scris foarte mult despre ei, şi din cauza asta am crezut, iniţial, că am de-a face cu un artefact „pozitiv", după cum l-am încadrat şi pe Macedon, însă un studiu mai atent m-a făcut să-i consider pe daci un artefact „negativ"; cu alte cuvinte, ei au existat bine mersi, dar au fost „retraşi" din circuitul istoric din raţiuni pe care, pe atunci, nu le puteam explica. Realitatea este că sunt menţionaţi mult prea meticulos, în documente extrem de variate, în special în cele pe care eu le consider „neparazitate" de interesele celor ca tine, Fugger!...

Dacii m-au atras din ce în ce mai mult şi, descoperind un site despre ei, am intrat în legătură cu webmasterul, în chatroom. Acesta era un tip extrem de laconic, care spunea că nu-mi poate da alt ajutor pentru investigaţii decât o bibliografie serioasă pe care n-aveam cum s-o găsesc în reţea.

Orice încercare de-a mea de a-l scoate din atitudinea profesoral-reţinută s-a izbit de un zid, de parcă omul s-ar fi ferit să facă speculaţii în public. Singurul lucru asupra căruia insista, era să fac un drum până la el, la Universitate, dacă doream să studiez documentele care mă interesau.

Nu mică mi-a fost mirarea când în discuţia noastră s-a băgat şi sEBASTIAN a. cORN. El pretindea că citise lucrările de specialitate ale webmasterului cu pricina. După aceea, bineînţeles că replica mea în oglindă s-a angajat într-o discuţie politicoasă cu mine. Mă pregăteam să găsesc o scuză ca să părăsesc site-ul în mod civilizat când, negativul meu tastă o frază care mă puse pe gânduri:

„Probabil că nu sunt studiaţi pentru că establishmentul universitar doreşte să-i transforme într-un artefact negativ..."

Erau exact cuvintele pe care le folosisem într-un raport adresat lui Goldberg. Era un raport scris cu stiloul, pentru că eu păstrez credinţa că hârtia şi scrisul de mână sunt discrete şi vor ajunge să ne salveze odată. Cu toate acestea, negativul meu îl cunoştea. Cum? Cum dumezeu?

Mi-am resetat computerul. Apoi, l-am mai resetat o dată, după care l-am închis... sEBASTIAN a. cORN se ţinuse după mine prin reţea, săptămâni în şir... Cât de mult ştia despre căutările mele? Ca

întreruperea să pară cât mai veridică, am dat telefon la netprovider şi l-am anunţat că survenise o defecţiune în funcţionarea computerului de acasă, deşi ştiam că sEBASTIAN a. cORN n-o să înghită o minciună atât de gogonată – dar aveam nevoie de un pretext formal ca să-mi pot cere scuze când aveam să-l întâlnesc iarăşi în reţea.

Apoi am ieşit pe stradă şi am sunat de la un telefon public la Christian Goldberg ca să-i povestesc tărăşenia cu negativul meu. El n-a făcut decât să mormăie ceva în receptor şi mi-a spus să fac bine să mă duc acasă, că era târziu şi să stau liniştit pentru că o să aibă el grijă de toate a doua zi.

Mă durea capul şi eram teribil de obosit: alunecarea prin reţea pare o joacă, însă căutarea unui anume subiect te face ţăndări, de-mi vine să cred că minţile noastre au fost croite pentru un anumit ritm de accesare a informaţiei şi că excesul, în acest caz, reţeaua, ne deversează în creiere mai mult decât suntem programaţi să integrăm şi că, în orice caz, ne lasă prea puţin timp să *reflectăm* la informaţie, ca să nu mai vorbesc că o contemplare estetică, fără scop, a informaţiei, e considerată semn sigur că *omul* cu pricina e virusat – aşa l-ar categorisi orice surfer cu scaun la cap... Ceea ce mă face să cred că n-o să mai treacă mult şi o să înnebunim cu toţii dacă cineva nu ne scoate dracului odată computerele din priză!

Iar dacă n-o să înnebunim, o să devenim noi computere. Şi dacă n-o să devenim nici computere şi nici n-o să înnebunim, o să ne transformăm în inşi care butonează computere, deşi ele n-au nevoie de asta.

Mă rog. M-am dus să beau o bere la barul alăturat, dar n-am apucat să-i sorb decât spuma când, Christian a intrat în local, privind îngrijorat peste capetele clienţilor. Mă văzu şi răsuflă uşurat.

„De ce naiba nu mi-ai spus până acum de negativul ăsta al tău?"

„Am crezut că e doar un hacker nenorocit."

„Dacă ai impresia că *totul* e doar un joc, treaba ta! Joacă-te mai departe! Alţi oameni sunt serioşi însă. Vreau să spun că până şi glumele trebuie luate în serios..."

„Ce dracu' poate să facă cineva cu informaţiile mele?"

„În primul rând că nu sunt informaţiile *tale*. Sunt ale *noastre*. În al doilea rând, ştii bine că pe baza acestui tip de informaţii am ajuns să facem tot ceea ce facem. Pe asemenea informaţii s-a clădit Massonic Youth..."

„Hai acasă!" îmi zise. „Am venit cu cineva să-ţi vadă computerul..."

Să-i ia pulsul, tensiunea, să-l ciocănească şi să-l pună să zică 33. Mda. Asta i-a făcut.

Era în pioneze. Era mâncat de virusuri. Era o alarmă amorsată în permanenţă: era suficient să-l pornesc ca să anclanşez rutinele ce anunţau că Sebastian A. Corn lucrează, caută în reţea, stochează date, sau lasă semne prin site-urile altora.

„De câtă vreme te calcă negativul ăsta?"

De când începusem să mă documentez despre elixirul nemuririi. Dar probabil că mă mai accesase el, de vreme ce îmi cunoştea teoriile de diletant în ale istoriei.

„Eh," făcu Christian, „uite că el nu te crede diletant."

Între timp, amicul lui Goldberg stabilise diagnosticul de fineţe al situaţiei.

Negativul meu nu mai trebuia să lucreze. În felul lui, era om cinstit, dacă umbla prin net cu numele meu scris pe invers – din ce ne-a spus hackerul adus de Christian, displayul lui sEBASTIAN a. cORN se aprindea automat când începeam să lunec prin reţea şi tipul nu mai trebuia decât să-şi ia covrigi, ţigări, cafea, două-trei beri Corona, şi să se aşeze în fotoliu, la un show ciudat, complet aleator: Sebastian cel adevărat scotocind febril prin site-uri după informaţii despre daci, mistere religioase şi nemurire informaţionlă.

Prin urmare, ca să ne pierdem urma, am luat alt computer şi ne-am cuplat la alt server numai că n-am mai fost eu cel care intra nemijlocit în reţea, iar Christian mi l-a dat pe hacker ca să surfăm de colo-colo după informaţii.

Am spus că dacii nu scriau. Contactul de două secole pe care l-au avut cu celţii, aşadar, nu le-a folosit cine ştie ce, pentru că nici celţii nu scriau. În schimb, celţii beau cidru până înnebuneau şi ţineau minte tot, pe dinafară, din cauza druizilor. Şi, aidoma dacilor, credeau într-o viaţă concretă post-mortem, astfel încât un celt nu avea apăsări când contracta datorii scadente după moarte (ceea ce îi permitea să bea pe datorie până cădea lat): erau cât se poate de siguri cu toţii, creditori şi debitori, că se vor întâlni pe lumea cealaltă şi că împrumutul se va achita fără probleme.

Dacii fuseseră instruiţi în această credinţă nestrămutată de Zamolxis. (Vorbesc despre nemurire, nu despre împrumuturi sau beţie, cea din urmă fiind, ca şi la celţi, înscrisă în codul genetic al dacilor.) Se spune că acest Zamolxis fusese simplu sclav în Samos sau în Metapont – sursele nu erau foarte precise – şi că îl slujise pe Pythagora, care Pythagora credea la rândul lui în viaţa după moarte şi în transmigraţia sufletelor. Până să ajungă să-şi creeze şcoala, Pythagora circulase foarte mult şi fusese el însuşi sclav în Tyr, după ce corabia cu care venea din Egipt naufragiase în largul ţărmurilor feniciene.

Ciudat este că deşi şi-a plătit răscumpărarea – Pythagora avea o situaţie financiară bună – s-a decis să-şi întrerupă călătoria de întoarcere în Grecia, preferând să petreacă un număr de ani în Fenicia, Palestina şi Persia. La un moment dat a călătorit până în Babylon, ajungând acolo după ce Cyrus cel Mare ocupase oraşul, pregătindu-se să lanseze Imperiul Persan în aventura care avea să se termine abia peste două sute de ani, o dată cu înfrângerea lui Darius II în faţa lui Alexandru Macedon, lucru asupra căruia eu am rezervele mele.

La rândul lui, Cyrus – nu tu! – era şi el preocupat de problema vieţii după moarte şi, în timp ce căutam informaţii despre daci, l-am găsit citat în legătură cu magii mezi, care de mai bine de şase sute de ani încercau să găsească un elixir al sufletului, un fel de piatră filozofală *avant la lettre*, care le-ar fi permis să conserve chiar şi într-o amforă sau într-o butie, sufletul unui om. Cercetările lor, care i-au purtat dincolo de Horezm, către Pundjab, nu le-au adus nici un rezultat notabil, iar anumite voci au ajuns să pretindă că urcarea lui Cyrus pe tronul mezilor şi după aceea pe tronul de şahinşah a fost sprijinită de magii din etnia lui, cu condiţia să găsească reţeta acelui elixir, sau metoda prin care sufletele puteau fi conservate şi, în acest fel, controlate.

Este, poate, singurul exemplu în care un rege al regilor a pornit campanii după campanii pentru supunerea unui popor doar pentru că le bănuia că adăpostesc nişte fugari – fie ei nişte nemaipomeniţi magi din Pundjab, cunoscători ai elixirului nemuririi, care se refugiaseră în îndepărtata ţară a dacilor. Ce era clar pe atunci, şi asta se regăseşte într-un document păstrat cu sfinţenie la Pataliputra – mi l-a tradus un webmaster indian într-o engleză aproximativă, dar informaţiile esenţiale sunt evidente – este că la un moment dat, Budha însuşi a primit solia lui Cyrus, dar n-a putut să-l edifice cu privire la metodele *practice* prin care se putea obţine nemurirea, drept pentru care Budha elaborase doctrina samsarei, extrem de apropiată până la un punct de crezul lui Pythagora şi al magilor mezi, care, în lipsa reţetei sau a metodei utilitare, s-au văzut nevoiţi să accepte speculaţii nesigure – drept urmare, au elaborat cu toţii nişte sisteme filozofice pe care lumea le parcurge cu gura căscată până astăzi, în ciuda ambiguităţii formulărilor...*

---

* Spre dezamăgirea lui Cyrus Ahemenidul, Budha Gautama doar îşi *amintea* de poveştile auzite în copilărie la Lumbini, şi nici el nu putea face altceva decât să filozofeze despre suflete, nicidecum să le controleze, câtă vreme nici măcar pe oamenii săi nu-i putea controla sau convinge: de pildă, vărul lui, Devadatta, încercase să-l ucidă. Nu mai spunem că Budha nu se putea bizui întru totul nici pe el însuşi – în definitiv, el a murit de indigestie, după o masă prea bogată în carne de porc, ceea ce e bizar pentru un ins predicând cumpătarea.

Goldberg spune că mecanismul puterii face ca cei pretenţioşi cu ei înşişi să devină stressanţi pentru cei din jur. Prin urmare, după ce a acceptat ca babylonienii să creadă în ce zei vor, după ce le-a permis evreilor să-şi reclădească templul la Ierusalim şi i-a încurajat să se repatrieze, după ce a protejat sclavii şi negustorii, Cyrus i-a momit pe toţi cei cărora le făcuse cadouri sociale inimaginabile pentru vremea lui şi, aflând că fugarii din Pundjab luaseră calea stepelor din nord, a pornit pe urmele lor împreună cu toţi cei pe care îi *mituise* prin toleranţă, cucerindu-i pe masageţi, luptându-se cu sciţii şi înconjurând Marea Caspică pe la miazănoapte. Cu toate acestea, nu a reuşit să afle mare lucru pentru că şamanii şi conducătorii popoarelor cucerite relatau că, într-adevăr, auziseră de oamenii de care întreba Şahinşahul, numai că aceştia se refugiaseră undeva la soare apune, printre munţi stâncoşi şi păduri de nepătruns pe unde nimeni n-avea curajul să meargă, de frica unor îngrozitori oameni-lup care se năpusteau din tufişuri dese asupra călătorilor, ba chiar şi a convoaielor de negustori. Oamenii-lupi erau fiinţe cu totul şi cu totul ciudate: mergeau în patru labe şi din cauza asta aveau coatele şi genunchii acoperite de bătături ce aduceau cu solzii de peşte sau cu pielea groasă a elefanţilor, ochii le luceau, spinarea le era acoperită cu o creastă de păr aspru şi se strigau unii pe alţii într-o limbă ce amesteca vorbele cu urletele.

Încăpăţânat, Cyrus nu a abandonat căutările, mai ales că între timp, aflase de muntele dacic Kogaion, în jurul căruia, spuneau şamanii din stepe, se aciuaseră fugarii din Pundjab. El, Cyrus cel Mare, îi spunea *Cel Mai Înalt Turn din Babylon*, adică, în persană, Bozorgharin Borj Babilu, de unde, BBB, ceea ce m-a făcut extrem de atent – vreau să spun că am început să mă gândesc, fără să-mi dau seama de ce, cu multă precauţie la sEBASTIAN a. cORN şi la eventualele lui legături cu Corporaţia despre care am aflat, prea târziu, că e legată de *Welseri şi de Fuggeri*.

Cyrus n-avea să vadă niciodată ţara aceea care, conform unor documente armene, se dovedeşte a fi Dacia. Iată ce spun ele. (Dacă vrei să le cauţi, intră în site-ul www.ggiatigran.com.) Odată, un preot care slujea lui Marduk la Ecbatana, în Media, a pornit într-o călătorie către munţii Caucaz, despre care credinţa lui spunea că îi slujesc drept adăpost unui descendent al lui Marduk. Descoperirea acestuia ar fi fost nemaipomenit de importanţă pentru preot, de vreme ce prorocul Daniel reuşise să clatine convingerile credincioşilor din Babilonia, pretinzând că Baal, Marduk sau Enlil (ceea ce e totuna) nu ar fi decât o *imagine* şi nicidecum un zeu la fel de real precum era dumnezeul proto-creştin al lui Daniel, dumnezeul acela

pe care îl porţi *doar* în suflet, ceea ce e mai mult decât suficient pentru noi, dar teribil de descumpănitor pentru cei vechi, în condiţiile în care cineva îţi arată un *alt* dumnezeu, sau un descendent de-al acestuia, în carne şi oase.

Aceasta era, în fond, misiunea preotului: să stăvilească extinderea credinţei promovate de Daniel...

Preotul nu a ajuns niciodată în Caucaz, căzând prins în mâinile unui trib scitic de *femei* – trib rătăcit ce se strecura pe la poalele munţilor către întinderea nesfârşită a stepelor din nord. Văzând că preotul le este de ajutor cu ştiinţa sa doftoricească şi cu numeroasele limbi pe care le cunoştea, amazoanele nu i-au mai tăiat capul, să facă din craniul lui pocal de vin, ci l-au adoptat şi l-au încărcat cu onoruri. Prevăzătoare, nu îl lăsau să se mişte în voie, purtându-l după ele peste stepele nordice până ce au ajuns pe râul Borysthene pe care nu l-au trecut, fiindu-le frică de dacii de câmpie. Ajunse acolo, i-au povestit despre magii plecaţi din Pundjab în căutarea fraţilor lor blonzi de la poalele Kogaionului, cei care, neînvăţând niciodată să scrie, puteau să primească o ştiinţă secretă fără riscul de a o uita, cum făceau acele popoare leneşe care învăţaseră scrisul doar ca să-şi odihnească mintea...

Pe vremea când făceam aceste cercetări, încă aveam încredere în tine, Cyrus! Habar n-aveam că întinseseşi năvodul – un năvod extrem de larg, recunosc, un năvod în care mă mişcam având credinţa că sunt liber, dar care mă conducea, inexorabil, către despărţirea de Goldberg şi către distrugerea mea. Informaţiile pe care le căpătam din reţea nu erau întâmplătoare, acum o ştiu! Dragostea ta pentru Baabylon, dorinţa ta de a-l recăpăta, erau lucruri de nebănuit pentru mine. La fel şi capacitatea ta de a mă urmări prin reţea şi de a-mi descompune dorinţele pentru a le introduce apoi, alături de informaţii despre Goldberg, în linkurile site-urilor pe care le citeam.

Câte site-uri despre Goldberg ai scris atunci, Cyrus, doar pentru a-l discredita în ochii mei? Câte fotografii i-ai făcut cu vidcam-ul? Sunt extrem de tolerant cu slăbiciunile celorlalţi, dar sunt intolerant cu comploturile lor împotriva mea, nu-i aşa?

Trebuie să recunosc că ai fost diabolic. Îmi amintesc şi acum cât de mult m-a întristat discuţia dintre Christian şi ceilalţi membri Massonic, înregistrată în absenţa mea, discuţia în care mă desfiinţau şi în care Goldberg explica, fără să-i pese de mine, fără să-l încerce măcar vreun regret, că eram bun doar să surfez în reţea pentru Massonic, altminteri fiind lipsit de orice drept în grupare... Eram instrumentul lor, şi atât!

După ce am aflat că Shabba ţi-e frate, multe s-au limpezit despre cum îţi recoltai informaţiile, dar era deja prea târziu.

Mă rog... Ţi-am scris mai sus de unde vin iniţialele BBB. Când am descoperit această informaţie, mi-am amintit că *Cel mai înalt Turn din Baabylon* (cu doi *a*) fusese o carte pe care o citisem tare de mult, dar pe moment nu am stăruit asupra ei, luat cum eram cu celelalte; îmi mai aminteam doar coperţile ei şi un miros ciudat, ca de mosc uscat şi mobilă veche, miros pe care îl asociam cu romanul respectiv.

Pentru Cyrus cel Mare însă, *Cel mai înalt Turn din Babylon* era Vârful Kogaion, cunoscut actualmente ca Vârful Omu. Căutând în reţea, am avut surpriza să descopăr un site despre acest munte. După mult timp am aflat însă că webmasterul respectivului site erai chiar tu, Cyrus şi că de acolo ne pândesc nişte oameni pe care cunoscătorii îi denumesc operatori, sau gazde.

În noaptea în care parcurgeam site-ul despre Vârful Omu, hackerul a sărit ca ars şi s-a grăbit să se retragă din reţea, în timp ce cupla în viteză cel de-al doilea computer la adresa la care tocmai ne aflam. De când descoperisem vizitele oculte ale negativului meu, cel de-al doilea computer funcţiona mereu în gol, conectat la alt server, special pentru situaţii de acest gen.

„Fir-ar să fie!" spuse hackerul după câteva minute. „Ne-a prăjit de tot! Le închid pe amândouă! Le închid şi o lăsăm baltă!"

A doua zi, m-a vizitat Christian şi prima întrebare pe care mi-a pus-o a fost:

„Ce-i cu muntele ăla?"

Deja începusem să-i ascund mare parte din ceea ce căutam aşa că am făcut pe prostul:

„Care munte?"

„Cel în care v-aţi poticnit aseară."

„Cel în care ne-am poticnit aseară, mda." Christian avea o privire imperativă şi mi se părea că are chef să mă ia peste picior. Şi dacă, mi-am spus, dacă Christian mă pune să caut astfel de informaţii pentru că...

În ziua aceea m-am purtat excelent cu el şi n-am mai făcut nici obişnuitele nazuri lucrând cu hackerul pe care mi-l trimitea pe cap. În ziua aceea, tu, Cyrus Fugger, ţi-ai atins scopul în ce mă priveşte, pentru că niciodată nu mi-am mai recăpătat încrederea în Goldberg.

„Omul ăla... negativul tău... e foarte tare!" mi-a explicat el. „Ne-a scos azi-noapte din computer toate informaţiile, poza cu muntele inclusiv, în timp ce noi tocmai lucram pe ea. E tare de tot."

Ca de obicei, spunea *noi* pentru ceea ce făceam eu. L-am întrebat pe hackerul meu:

„Îl ştii pe tip?“

Făcu semn că nu. Era nou apărut. Bătuse toată noaptea pe la prietenii lui şi le dăduse „scamele“ lăsate de sEBASTIAN a. cORN în computerul meu, dar nimeni nu recunoscuse semnătura tipului care mă cotrobăia.

„Sper că i-ai spus lui Christian de chestia asta, nu?“

Hackerul s-a uitat la mine ca la ultimul imbecil, ceea ce mă umplu de încântare. Cred că se întreba dacă Christian nu era cumva la fel de imbecil ca şi mine, de vreme ce îl plătea ca să mă ţină sub supraveghere, deşi iată, eram cooperant şi mă interesam dacă fusesem turnat la timp.

În noaptea aceea am intrat deliberat într-un site mai vechi pe care îl montasem cu Christian. Nu mai călcasem pe acolo de ani de zile.

„Cum naiba l-ai găsit?“ se holbă hackerul, examinând toptanul de informaţii peste care dădusem. Erau acolo notiţele şi scamele mele, pozele şi documentele mele. „De unde naiba ai ştiut *tu* cum să dai de *el*?“

Nu i-am răspuns. Problema era că, pe lângă informaţiile vechi pe care le ştiam foarte bine, Christian mai stocase acolo o grămadă de alte lucruri utile, de pildă legăturile dintre BBB şi cercetările în probleme de persistenţă a conştiinţei, precum şi tot soiul de adrese, a lui Cyrus Fugger printre alţii, pe care îl urmărea de o grămadă de vreme; mai era şi adresa lui Mihrab Kader, precum şi un instantaneu de-al ei, surprins chiar când ea ieşea din cadă.

BBB! Uite că şi el începuse să se întrebe ce învârtea BBB! Pe de altă parte, Christian Goldberg ţinuse cont tot timpul de ideile mele, deşi mă lăsase să înţeleg de câteva ori că mă consideră nebun. În timp ce în faţă mă acuza că sunt naiv, prin spate îmi dosea ideile cele mai trăsnite şi le punea în ordine, ceea ce era excelent – dar *numai* pentru orgoliul meu.

Christian nu era primul om care mă minţea, dar era primul om care mă prindea extenuat când îmi dădeam seama în ce hal mă trage pe sfoară.

„O să trebuiască să-l anunţăm pe Christian. Că ţi-am găsit tizul... „râdea hackerul prosteşte. „Cum naiba ai făcut?“

„Păi, nu-l anunţi acum?“ l-am grăbit eu, speriat ca nu cumva să-şi dea seama că se pregătea să-l anunţe pe Christian că ajunsesem într-un site de-al lui Christian.

„Acum?! Mda..." admise tipul. „O s-o facem cât mai repede. Păstrezi reperele?"

Bineînțeles că aveam s-o fac. Se duse în hol și-și luă haina. După ce i-am auzit pașii îndepărtându-se, am făcut tot ce-am știut mai bine ca s-o șterg, copiind cu toptanul informații pe toate disketele și CD-romurile care îmi cădeau la îndemână. Trebuia să scap din cuibul de viespi care se dovedea a fi casa mea!

Din ziua aceea am părăsit Massonic Youth pentru totdeauna. M-am mutat într-un garaj, la subsolul unui bloc din Shimonoseki, în partea cea mai nonrezidențială a cartierului care, și așa, era considerat rău famat. Am reușit să-mi fac rost de niște conectoare artizanale și m-am legat la cablurile unui necunoscut, accesând rețeaua pe numele și banii lui. Apoi, a trebuit să fiu atent să-mi schimb obiceiurile: cum navigam, pe unde lăsam semne, setul de cuvinte-cheie și așa mai departe.

Am început să accesez documentele Corporației BBB. Odată, fiind cufundat în studiul băncii lor de date – citeam un raport privind delirurile induse de febră – am primit iarăși un mesaj de la sEBASTIAN a. cORN.

Ca să reușească să mă depisteze, amplasase clandestin avertizoare informaționale în banca de date BBB. Dar, de ce să fi amplasat el *clandestin* avertizoare în banca de date BBB, dacă ar fi fost un Welser? Îmi era din ce în ce mai clar că negativul meu și BBB aveau interese deosebite.

Până una-alta, sEBASTIAN a. cORN îmi dădea asigurări că n-avea să-i furnizeze nici un fel de date lui Christian, despre care știa că mă urmărește prin oraș și prin rețea și îmi mai spunea că lăsase avertizoarele cu pricina în sistemul Corporației pentru că își imaginase că un om cu preocupările mele n-avea *cum* să nu fie obligat să încalce securitatea BBB pentru a afla ce îl interesează...

Pentru seara aceea, asta a fost tot. După ce mi-a dat aceste mesaje, tizul meu a dispărut din rețea. Mi-am chemat prietenii, iar ei mi-au confirmat că sEBASTIAN a. cORN profitase de scurtul contact ca să-mi devalizeze din nou informațiile. Chestia nu mă enerva doar pe mine, punându-mă în situația de a pierde monopolul asupra ideilor ce decurgeau din căutarea *mea*, dar îi scotea din sărite și pe prietenii mei, hackerii, care nu înțelegeau să accepte cu brațele încrucișate ca un necunoscut să fure date dintr-un computer artizanal configurat de ei, conectat prin proxy-uri mascate de ei, cu accese clandestine oferite unuia de-al lor – totul având loc sub ochii și protecția lor, ca să zic așa.

M-au îndemnat să lucrez mai departe, ceea ce am şi făcut în zilele următoare, accesând, bineînţeles, datele BBB. Era plin de delicatese pe acolo. Am descoperit date despre viruşuri şi bacterii ca vectori de memorie dirijată, am aflat multe despre organigrama Corporaţiei şi, mai ales, te-am descoperit şi pe tine acolo. Cine eşti, din cine te tragi şi ce interese ai...

Atunci am aflat despre tine tot, absolut tot. Nu mi-a căzut bine deloc, dar după ce păţisem cu Goldberg, o trădare în plus nu mai conta. Un singur lucru n-am aflat cu acea ocazie...

Între timp, amicii mei luaseră urma lui sEBASTIAN a. cORN şi aflaseră că opera de undeva din afara oraşului. Cu *mult* din afara oraşului, de vreme ce numerele lui de apel erau semnalate ca venind din Hong Kong şi Vancouver. Cu toate astea, numerele negativului meu nu figurau ca atare nici la Hong Kong, nici la Vancouver. Tipul lăsase, pur şi simplu, nişte *iepuri* care te conduceau aiurea prin reţelele telefonice internaţionale.

„Cea mai tare chestie însă," continuă hackerul, „e că insul are şi un număr local de apel, la care culmea, răspunde cineva. Vrei să verifici?" făcu el şi începu să tasteze numărul în computer. „Poftim! Vorbeşte cu el!"

Am privit cifrele şi am clătinat din cap. La celălalt capăt al firului n-aş fi auzit decât gemete şi cuvinte monosilabice – interjecţii de satisfacţie se cheamă şi mimează comunicarea la un anumit nivel. Îl parcurgem cu toţii.

Eram deja obosit de atâta navigaţie şi, câteva zile, am lucrat pe un computer mort, organizând şi sistematizând informaţia. N-a fost nici un fel de mirare când, studiind ceea ce eu denumesc noduri istorice, am ajuns să văd că respectivele informaţii aveau într-un fel sau altul legătură cu Corporaţia BBB. Datele scoase din computerul lui Christian erau şi ele legate de Corporaţie şi mă întrebam, pe vremea aceea, dacă Christian avea de gând să lucreze cu BBB, sau să le propună chestia *cealaltă* pe care o făcea Massonic Youth...

Mă mutasem în Westview – îmi cumpărasem o casă modestă, cu uşi şi mobilier din lemn natur care nu-mi plăceau şi cu grădină la stradă. Într-o după-amiază, mi-am cumpărat un binoclu şi m-am amuzat să privesc pe fereastră, iscodind casele din jur. Primul loc în care m-am uitat, cu pasiunea de voyeur care mă caracterizează, a fost o clădire situată peste stradă, oblic faţă de a mea, o chestie mare, albă, lăbărţată şi înconjurată de jnepeni. Acolo locuiau Patra Nogales şi Eric Welser – pe vremea aceea habar n-aveam că eram vecini – şi ochii mi-au căzut asupra Patrei care se foia dintr-o cameră în alta, de una singură. Mi s-a părut că dansează şi, ca să fiu sigur,

am solicitat de la... prieteni numărul de telefon al casei pe care o vedeam şi am sunat.

Patra a deschis. Din fundal se auzea muzică. Piesa tocmai se închcia şi am auzit vocea DJ-ului – mi-a venit să vărs când te-am recunoscut. Spuneai: „Odată, Ravi Shankar şi-a acordat sytharul la începutul unui concert. Spre surprinderea sa, spectatorii l-au aplaudat frenetic, semnând o dată pentru totdeauna nivelul de înţelegere al occidentalilor faţă de..."

Nu te-am mai ascultat. Trebuia să dau o explicaţie pentru telefonul intempestiv. Patra a zis că nu face nimic. Eu am pretins că nu-mi pasă că închid telefonul şi mi-am spus că, în mod sigur, *soţul* fusese cel care alesese casa aia searbădă şi am continuat să mă chiorăsc la ea cu binoclul.

Atunci mi-a venit ideea să-i trimit mesaje pe e-mail. Ştiam deja foarte mult despre *cum* doreşti Baabylon şi mai ştiam că fuseseşi la fel de ipocrit ca Goldberg. Ştiam că te pot distruge doar dacă mă amestecam printre evenimentele pe care le programaseşi de atâta vreme. Doar aşa poate să lupte cineva cu tine: parazitându-te informaţional. N-ar fi trebuit să te foloseşti de mine, Cyrus! Mai bine mi-ai fi spus de la început ce urmăreşti şi poate că am fi devenit aliaţi!

Mintea mi-a lucrat febril toată ziua! Spre seară, mi-am dat seama că mesajele transmise Patrei nu aveau să fie suficiente şi aşa am ajuns să schiţez ideea filmului. Doar un film putea să te facă ţăndări fără discuţie, din moment ce avea să-ţi facă planul cunoscut în cele mai mici amănunte, unui număr imens de oameni! Un film care să te dezvăluie parcelar, aşa cum ai apărut şi tu în viaţa mea, un film care să nu-ţi dezvăluie motivele, un film care să nu dea explicaţii despre tine şi despre drepturile tale, un film în care să nu fie vorba despre familia şi simţămintele tale – la fel cum tu însuţi te-ai înfăţişat în faţa celor care te-au cunoscut.

Abia după ce s-a întunecat mi-am luat antibioticele de la Okazaki, după cum sigur ai făcut şi tu dacă ai ajuns să citeşti aceste rânduri. Cam patru ore după aceea am trebăluit prin casă, ştergând ferestre şi podele, aruncând antiseptice în baie, în rezervorul de la WC şi în chiuvete, pulverizând sprayuri prin toate camerele.

N-am putut să adorm, aşa că am luat un tranchilizant. Acum, că aveam timp să gândesc cu creierul meu şi nu doar să caut prin reţea, ca năucul adăpat cu idei preformate, îmi tot aminteam de cartea ce purta numele muntelui după care umblase Cyrus cel Mare: *Cel mai înalt Turn din Baabylon*, sau *Bozorgharin Borj Babilu* în farsi.... Îmi aminteam de cartea aia şi de ce se întâmpla în ea, dar nu mai eram în stare să-mi amintesc când şi unde o citisem. Văzând că

nu adorm, m-am sculat şi mi-am făcut ordine în amintiri. Ştiam cum arată coperta cărţii, ştiam că era o carte veche – paginile îi erau îngălbenite – iar caracterele cu care fusese tipărită erau extrem de stilate, cam în felul în care tipăreau cei de la *Taussig* pe la începutul secolului – dar îmi era imposibil să-mi amintesc numele autorului.

Spre dimineaţă, ajunsesem să rememorez toate întâmplările din carte, ba mai mult, puteam chiar să citez începutul ei, care mie îmi părea destul de ciudat, anunţător de mari necazuri:

... şi aşa se face că am văzut prima zăpadă pe doi septembrie. Era nouă dimineaţa, eram sub Turnurile Ţigăneşti şi urcam spre Vârful Omu, iar peticele de zăpadă deodată au apărut dindărătul unei stânci.

Am reuşit să adorm doar vreo două ore. La opt fix, amicul meu a venit să mă conducă la subsolul cel nou în care instalase computerul securizat. Am intrat în reţea fără nici cel mai mic gând de a o lua pe urmele documentelor abandonate cu zile în urmă şi m-am apucat să caut cartea la care mă gândisem în timpul nopţii.

Am căutat-o după titlu, dar n-am găsit nici o intrare cu această denumire. Am spart titlul în bucăţi, dar primeam de fiecare dată relaţii despre alte subiecte. Am luat legătura cu nişte biblioteci universitare, dar primul lucru care i-a interesat a fost numele autorului. Nu-l ştiam. Mi-au cerut să aştept. Eram pe fir cu patru sau cinci biblioteci importante şi a trebuit să sparg displayul în tot atâtea imagini ca să comunic deodată cu toţi bibliotecarii.

Pe la prânz nu căpătasem încă răspuns. Doi bibliotecari mi-au spus că nu auziseră niciodată despre vreun astfel de roman şi au întrerupt legătura. Ceilalţi mi-au cerut date suplimentare, iar eu li le-am dat, deşi erau teribil de aproximative:

„Îmi amintesc perfect începutul, fraza de început."

Mi-au cerut-o, iar eu am scris fraza care îmi pulsa în creier de opt-nouă ore încoace, după care le-am dat detalii despre aspectul tipăriturii: caractere mici, ronde, hârtie poroasă, marginile paginilor late – elemente de tehnoredactare ce permiteau o localizare în timp. M-au rugat să le descriu coperta, ceea ce am fost în stare să fac, dar ei tot n-au descoperit cartea şi m-au abandonat, pe rând, cu scuzele de rigoare. După-amiaza, mai rămăsese un singur bibliotecar – am aflat că era o femeie care, locuind singură, nu avea mare lucru de făcut acasă aşa că-şi pierdea timpul cu mine. M-a rugat să-i povestesc cartea, eu i-am povestit-o, iar ea a continuat să se intereseze într-o parte şi în alta.

Când am închis computerul, trebuia să accept că nu aveam cum să aflu nimic. Hackerul a venit să inspecteze scula şi, oarecum înciudat, izbi cu palma în birou:

„Iar a fost pe aici... Ce-ai lucrat azi?"
„Nu cred că îl interesa... Mi-am adus aminte de un roman pe care l-am citit de mult. L-am căutat toată ziua."
„Ce roman?"
„*Cel mai înalt Turn din Baabylon...*"
„B*aa*bylon? De ce îl pronunţi aşa?"
„Pentru că e scris cu doi *a*."
„N-am auzit de el. Vrei să spui că ai pierdut o zi întreagă căutându-l?"
Am recunoscut că asta făcusem, drept pentru care nu-mi puteam imagina ce interes să fi avut sEBASTIAN a. cORN să piardă cu mine atâta timp.
„Poate că nu e interesat de ce *anume* cauţi tu... Poate că îl interesează chiar *persoana* ta."
N-am vrut să recunosc că avea dreptate. Am tăcut şi, din acea zi, m-am apucat s-o urmăresc pe Patra aproape clipă de clipă, având în vedere cât de importantă era în economia evenimentelor programate de tine. Aşadar, ziua o urmăream, iar noaptea, ca s-o capacitez pentru scopurile mele, îi trimiteam e-mailuri şi-i ascultam convorbirile telefonice înregistrate cu ajutorul amicilor mei.... Am făcut asta până ce, spre disperarea mea, te-am simţit îndărătul acestor pulsiuni ale mele, iar când în sfârşit, am realizat *cum* de mi-am amintit de cartea *Cel mai Înalt Turn* şi cât de legat erai de chestia asta, mi-am pus în mişcare toate resursele, scriind în sfârşit filmul care te va parazita, măcar el, în clipele când citeşti aceste rânduri. Iar după ce am apucat să pricep cum de ai reuşit să te reverşi în mine şi cum eu nu eram altceva decât gazda unui Cyrus care nu-şi păstrase decât o falsă carcasă, am ales să...

*

„Unde-o fi restul scrisorii?" întrebă Eric. Împături hârtiile şi le puse la loc sub capacul urnei de oţel.
Patra se zgâi la pereţii de beton ai subsolului, zgribulindu-se.
„Făcea ceva drum din Westview până aici." zise ea ea şi se opri în faţa urnei – Sebastian fusese incinerat... Cine dumnezeu îi mai trimisese ei emailuri în ultimele zile?
Îl privi pe Eric. Era din ce în ce mai nesigură. „Putea s-o fure oricine," răspunse ea într-un târziu. „După ce primele copii ale filmului au ieşit pe piaţă, Sebastian a trăit clipă de clipă cu spaima să nu păţească ceva... Îi era teamă de Mihrab. Scria că suntem

răspunzători de artefactele istorice pe care le dezvăluise el şi era sigur că dezvăluirile astea o vor pune pe Mihrab pe urmele lui. Mai scria că îl trădase pe Goldberg şi că de aici o să i se tragă moartea... Dar poate că nu Massonic Youth l-au ucis!"

„Cu moartea lui... N-am nici o legătură!"

Iar Patra: „Ştiai şi tu de cei ce trag cu ochiul la noi, de acolo de pe munte?"

„Abia azi am aflat de existenţa lor..." şopti Eric. „Nici tata, nici Mihrab nu mi-au suflat un cuvânt despre ei..."

„Dar ştii cine sunt, nu?"

„Sunt cei pentru care a fost inventat Alexandru Macedon, de pildă. Pe ei îi scriem acolo jos, în subsoluri..." mărturisi el, contrazicând definitiv predicţiile lui Sebastian.

„Noi scriem şi operatorii?" scrâşni Patra.

„Operatorii.... Nu ştiu de când au căpătat asemenea putere..."

„Dar pe Patra Nogales? Tot *noi*, Welserii, o scriem?"

„Of, Patra, te rog, nu trece acum în tabăra cealaltă! Nu acum! Mai ai răbdare câteva ore! Sau, dacă vrei s-o faci, treci măcar de partea lui Joseph, nu a lui Goldberg!"

Patra tăcu. Ridică urna de pe policioara de lemn şi-i deschise capacul. Scoase scrisoarea şi-o frunzări, presărând în aer un nor fin de cenuşă. Scrisul lui Sebastian nu aducea nici pe departe cu al lui Cyrus. Puse scrisoarea la loc şi cântări urna în mâini, dezorientată. Ce-ar fi fost să-l pună pe Eric să scrie ceva de mână?

„Spune..." o iscodi Eric. „Sebastian ţi-a dat în clar adresa acestui loc?"

„Eşti un tip deştept... Uită-te prin e-mailurile lui şi o să deduci singur."

„Trebuie să aflu cât mai multe! Vezi bine că parte din scrisoare a dispărut şi vreau să ştiu cine mai putea să-şi dea seama că pe Fugger îl aştepta un mesaj aici!"

„Nimeni! Sebastian şi cu mine aveam limbajul nostru. O chestie care s-a născut în doi ani de corespondenţă! Ne scriam în aluzii. Le pricepeam doar eu şi el!"

„Totuşi, lipsesc nişte hârtii! Cineva le-a luat! Trebuie să aflu cine..."

„O fi fost Joseph! Îi urmăreşti telefoanele şi îi scotoceşti hârtiile... De ce n-ar face la fel?"

Eric luă urna de pe policioară, o deschise şi răvăşi cenuşa cu un pix. Pufni înciudat şi o puse la loc.

„Nu mai avem ce căuta aici." stabili el.

Ieşiră pe strada îngustă din Shimonoseki şi trecură pe lângă Hummer fără să se urce în el. Patra tresări, dar Eric îi făcu semn să nu privească în urmă şi opri un taxi. Urcară chiar când pe deasupra vui un convoi de elicoptere cu cruce roşie.

De astă dată, Patra simţi că deriva dintre întâmplări şi ceea ce programase Sebastian se mărise într-atât încât ea nu se mai putea baza decât pe ea însăşi.

*

Ieşiră din taxi şi o luară spre *Adrar*. Deodată, Patra se cutremură şi răRi paşii: Hummerul lui Cyrus! Aştepta la colţ, cu farurile stinse... Parbrizul îi era acoperit cu stropi fini, pulverizaţi din spuma oceanului. *Îngheţaseră* deja, de parcă maşina ar fi aşteptat aici de ore în şir...

„O să fie riscant pentru tine în restaurant." reproduse Eric cuvintele pe care, deodată, i le şopti *celălalt*.

„Cum adică?" înţepeni Patra.

„Oscar?" – făcu Eric semn către Hummer. Portiera se deschise şi Oscar coborî. „E prietenul meu şi îl cheamă Oscar Richthofen! O să aştepţi cu el până ies..."

Şi Oscar, surâzător: „Doamna Nogales?"

„Ascultă!..."

„Ai grijă de ea!" o întrerupse Eric, o luă de cot şi o forţă să meargă lângă Hummer.

Artefacte? Cuvântul invadă mintea lui Eric, fără explicaţie. Sunt încă aici, îl anunţa *celălalt*. Ai să trăieşti un artefact aici, la restaurant.

Şi Patra: „Sebastian... a avut dreptate... Te bănuiam, Eric, ştii? De luni de zile te bănuiam..."

„Eşti sigură că bănuiai pe cine trebuie?" veni în sfârşit întrebarea pe care o aştepta de ore în şir.

Venea prea târziu. De altfel, operatorul îşi făcea simţită prezenţa tot mai pregnant: de jur împrejur se auzea muzică orientală, atât din maşinile care treceau pe stradă, precum şi din localurile apropiate.

Dar Patra nu mai apucă să reflecteze la nimic. Oscar o îmbrânci în maşină, iar Eric o luă agale spre *Adrar*. Ajuns în faţa intrării, simţi un bulgăre de gheaţă în capul pieptului. Un tânăr în costum tradiţional tunisian şi kipa răsări deodată lângă el:

„Sunteţi d-l Welser, presupun." spuse, dar Eric nu răspunse, de parcă luxul şi candelabrele aurii din hol l-ar fi amuţit... „Sunteţi aşteptat?" se înăspri glasul tânărului.

„Sunt Eric Welser." păru el să se trezească.
„Perfect! Urmaţi-mă!"
Porniră pe culoar, călcând pe ibişii ce păreau să-şi ia zborul de sub paşii lor. Intrară într-un salon uriaş care n-avea cum să încapă în interiorul clădirii, dar lui Okazaki mereu îi plăcuseră metaforele. Şi ibişii. Tânărul îl conduse printre mese – se vorbea peste tot în şoaptă – până în spatele unui leandru uriaş ce masca intrarea într-un separeu. Se auzea un comentariu în arabă, dat în surdină – semn că operatorul se infiltra deja în amănuntele proxime.
Eric era aşteptat. Joseph stătea în capul mesei, în stânga lui se afla Medici, primarul oraşului – iar lângă el stătea un ins palid, cu cărare într-o parte, despre care Eric bănui că e Christian Goldberg. La dreapta lui Joseph stătea Cheyenne care îl privea drept în ochi.
„Patra n-a venit?..." întrebă Medici. „Acum o oră am vorbit cu Vincent. I-am promis că o să am grijă de fiică-sa. Unde e?"
„A fugit... Cyrus a dat buzna la mine acasă acum două ore... L-am împuşcat. Patra s-a speriat şi a fugit... imediat după ce am tras în Fugger. Am căutat-o, dar degeaba... Însă, din câte o cunosc, o să apară cât de curând."
Cheyenne îi strecură ceva la ureche lui Joseph, iar acesta se răsuci către Medici:
„Ce ţi-am spus?"
„Îl ştii pe Vincent Nogales, d-le Medici?" se interesă Eric.
„Eu cunosc pe toată lumea. Mai ales pe cei care au interese comune cu mine: Joseph, Vincent... La fel şi tu. Cyrus Fugger, în schimb, vroia *altceva*."
„Şi Sebastian A. Corn vroia *altceva*." se auzi Christian, sec. „Acum e mort."
Iar Medici: „Aşa le-a fost scris..."
Cineva sparse un pahar la o masă alăturată. Răsuciră cu toţii capul, iar Eric simţi cum îngheaţă. Fatima ieşea din spatele leandrului şi se apropia de ei.
„Bună seara! Pot să mă aşez, nu-i aşa?"
„Bineînţeles!" zise Cheyenne privind ţintă la Eric. *Celălalt* păru să se scuture, surprins, dar Eric reuşi să zâmbească.
„Fatima! Cyrus... e mort!" îi spuse Joseph privind-o în ochi.
Fatima strânse pleoapele: „Fir-ar să fie! Chiar nu s-a putut altfel?"
Iar Eric: „N-am avut de ales!"
„Bietul de el!" răsuflă Fatima. „Mi-a scăpat din mână... *O dată cu el, s-a stins stirpea Fuggerilor...*" zise ea cuvintele pe care le aştepta *celălalt*, iar Eric îşi pipăi, reflex, buzunarele. Simţi tubul cu Berotec şi flacoanele pe care scria *Joe Welser*.

Iar Joseph: „Păcat că Cyrus e mort! Poate că am fi reuşit să ne înţelegem! Aşa, n-o să mai aibă cine să... *demonteze* epidemia asta! La problema asta, nici măcar filmul nu dă vreo soluţie."

„Sebastian a avut şi el scăpări..." sesiză Goldberg.

Cheyenne scrâşni: „Aşa l-a programat creatorul lui. Dar ţi-a scăpat şi asta din mână, nu-i aşa, Fatima? N-ai controlat nici o clipă felul în care Cyrus îl mişca pe Sebastian de colo-colo!"

Se făcu linişte. Peste câteva secunde, o să urmeze o buclă-artefact, îi şopti *celălalt* lui Eric.

Un chelner tuşi uşor şi le întinse meniurile. Eric se strădui să-şi controleze tremurul degetelor şi să respire mai rar. Şi atunci, o văzu pe Martha ieşind din spatele leandrului. Strănută când trecu prin faţa Fatimei, făcând-o să ridice privirea. Se strecură către toalete şi, când să intre pe uşa vopsită în negru, întoarse capul spre Fatima.

Bucla-artefact! anunţă *celălalt*. Fatima o s-o ia spre toalete, după Martha, aşa scria în flacoanele lui Okazaki. Eric le scoase pe cele cu eticheta *Joe Welser* şi, ascuns de faţa de masă le dădu drumul în poala Fatimei.

Ea atâta aştepta. Le strânse în palmă şi-şi luă poşeta:

„Scuzaţi-mă!"

„Te conduc eu!" se ridică Cheyenne, privind la Joseph, care încuviinţă, clipind speriat.

„Situaţia e atât de încurcată, încât n-o să fim în stare să ne luăm toate precauţiile." explică Joseph în timp ce Fatima o luase către toalete, urmată de Cheyenne. „Aş zice că Axelrod a obţinut un rezultat bun în ce-l priveşte pe Cyrus. Ne-a oferit un răgaz suficient. Dacă n-am avut timp să declanşăm noi epidemia, am putut măcar să plănuim atribuirea unui operator..."

Felipe ieşi din bucătărie şi îi făcu lui Eric un semn discret cu ochiul. Aducea tava cu băuturile comandate. Aşeză sondele şi ridică meniurile. Pe al lui Joseph îl puse deoparte.

Eric zâmbi spre Felipe.

„Vă rog?" se aplecă mexicanul.

„Suntem grăbiţi... Dar de mâncat vrem să mâncăm..."

„Oh! Bucătarul nostru este neîntrecut. Dar se mişcă încet. Lumea," privi el surâzător, „lumea s-a obişnuit cu fast food şi nu mai are răbdare... Am să-l zoresc!"

După o jumătate de minut, o piccoliţă ieşi din bucătărie şi o luă spre toalete. Eric clătină cuburile de gheaţă din pahar. Fatima reapăru, urmată de Cheyenne. Când se aşeză la locul ei, Joseph îi spuse:

„Spuneam că ai obţinut un rezultat remarcabil în ce-l priveşte pe Cyrus."

„Doar vreme de zece ani, mulţumesc." răspunse ea. „De câteva zile însă..."

Iar Medici: „Oricum, în ce te priveşte, ţi-ai atins scopurile."

Fatima strâmbă din nas. „Numai parţial."

Chiar în secunda aceea, Martha, secretara lui Cyrus, se apropie de ei. *Venea tot dinspre leandru, de parcă n-ar fi fost niciodată la toaletă.* Strănută când trecu prin faţa Fatimei, făcând-o să ridice privirea. Gestul Marthei – identic cu cel de acum câteva minute – a fost aproape imperceptibil; se strecură printre chelneri, privind spre Fatima, după care dispăru pe uşa vopsită în negru.

Bucla-artefact! îşi spuse Eric. O va lua Fatima iarăşi după Martha? Aşa scria în flacoanele preparate de Okazaki.

Iisuse! Dar m-am mai gândit o dată la asta... Plonjă mâna în buzunar după flacoanele pe care scria *Joe Welser*. Nu le găsi şi răsuflă uşurat. Oare câte feluri de întâmplări încăpeau în flacoanele lui Okazaki?

„Scuzaţi-mă!" zise Fatima şi se ridică. Îl tot iscodea pe Eric, de parcă îl aştepta să facă ceva, orice, numai să poată s-o ia odată pe urmele Marthei.

„Te conduc eu!" se repezi Cheyenne, privind la Joseph, care încuviinţă, clipind speriat.

„Situaţia e atât de încurcată, încât n-o să fim în stare să ne luăm toate precauţiile" explică Joseph în timp ce Fatima o luă către toalete, urmată de Cheyenne.

Dumnezeule! Era aproape la fel! Eric îi privi pe ceilalţi de parcă s-ar fi uitat la proiecţia dintr-o sală părăsită de cinematograf. Apoi se uită la Fatima cum dispare pe uşa vopsită în negru.

Joseph continuă, făcând semn cu bărbia spre scaunul Fatimei: „Aş zice că Axelrod a obţinut un rezultat bun în ce-l priveşte pe Cyrus. Ne-a acordat un răgaz suficient. Dacă n-am avut timp să declanşăm o epidemie, am putut măcar să plănuim atribuirea unui operator..."

„Aşa crezi? Eu zic că *Cyrus* a obţinut un rezultat bun în ce ne priveşte." se înnegură Eric şi simţi că ia foc: gândise cu aceleaşi cuvinte două situaţii ce difereau discret şi în plus, acum nu reuşise să tacă.

Doamne! se cutremură, cum ies din bucla asta?

Felipe apăru dinspre bucătărie şi îi făcu cu ochiul. Ţinea în mână tava cu băuturile comandate. Eric se chiorî pe masă şi nu mai gândi nimic: deşi primiseră o dată vinul şi apa minerală, masa era goală. Iar lui îi era sete. Atât de sete încât abia aştepta să-i servească Felipe!

Aferat, Felipe îi servi el însuşi şi făcu semn unui piccolo să ridice meniurile. Termină repede să umple paharele şi reuşi, în ultimul moment, să fie *el* cel care ia meniul din faţa lui Joseph.

Asta, îşi spuse Cyrus, o să fie o matriţă. Joe Welser fundamental. Neafectat încă. Mda. Dacă se gândea bine, nu-şi amintea ca Martha să se fi întors de la toalete după ce se dusese prima oară... Care să fi fost artefactul? Prima oară, sau acum? Depindea de intenţiile operatorului... Sau ale celor ce-l dirijau.

Îi făcu semn lui Felipe.

„Vă rog?" se apropie mexicanul. Ochii lui Eric se opriră asupra meniului luat din faţa lui Joseph. I se păru că vede urmele lucioase ale amprentelor bătrânului pe ţipla vişinie.

„Suntem grăbiţi." zise Eric, temător să nu clatine fragila succesiune a întâmplărilor din bucla precedentă. Dacă le dezechilibra, dându-i semn lui Joseph că aceste minute erau în neregulă? „Dar de mâncat, vrem să mâncăm..." reuşi el să-şi amintească, cuvânt cu cuvânt, cele zise mai devreme.

„Bucătarul nostru este neîntrecut, dar se mişcă încet. Lumea," îi privi el cu reproş, ceea ce nu făcuse data trecută, „lumea s-a obişnuit cu fast food şi nu mai are răbdare... Am să-l zoresc!"

Trecu doar o jumătate de minut înainte ca o femeie în jeanşi să iasă din bucătărie şi s-o ia spre toalete. Eric clătină cuburile de gheaţă din pahar, speriat din ce în ce. Apoi, Fatima ieşi pe uşa vopsită în negru, urmată de Cheyenne. Când se aşeză, Joseph îi spuse:

„Ai obţinut un rezultat remarcabil în ce-l priveşte pe Cyrus."

„Doar vreme de zece ani, mulţumesc." răspunse ea. „De câteva zile însă, mi-a scăpat de sub control..."

Eric simţi un hârâit discret în piept. I se făcu jenă şi respiră adânc deşi nu-l auzea nimeni. Se înroşi la faţă. Se gândi să se ridice şi să iasă, dar Fatima îl strânse discret de genunchi, cu un gest încurajator.

Iar Medici: „În ce te priveşte însă, ţi-ai atins scopurile."

Fatima strâmbă din nas. „Doar parţial. Cred."

Joseph îşi drese vocea şi se uită, trist, la Eric.

„Cyrus ştia că te plătim?" o întrebă pe Fatima.

„Cred că ceva-ceva a bănuit el." se uită ea lung la Eric.

Apoi tăcu, uitând parcă, ce avea să mai spună. Între timp, femeia în jeanşi ieşi de la toalete. Se grăbea să ajungă în bucătărie. Ţinea ceva strâns în pumn.

Eric răsuflă uşurat, simţind că bucla se încheie. Îşi drese vocea.

„De ce nu ne-ai anunţat că Cyrus a declanşat traversada?"

„Nu mi-am dat seama când a declanşat-o... Sincer! Abia dacă am avut timp să organizez recrutarea unui nou operator!"

„Oricum, acum Cyrus e mort şi nu mai are ce să facă," interveni Christian. „Puteţi să-mi puneţi la dispoziţie probele lui de ADN?"

Iar Cheyenne: „La ce-ţi trebuie?"

„Pentru că știu ce a făcut Cyrus, pentru că știu că a fost prieten cu Sebastian și pentru că mă întreb dacă Sebastian e cu adevărat mort."

Cheyenne se uita la Joseph și bătrânul încuviință cu un gest abia vizibil, evitând privirea lui Eric.

„În regulă... O să-ți pun la dispoziție probele de ADN..." spuse Cheyenne. „La ora asta, Mihrab trebuie să le recolteze..."

„I-ai dat prea multă putere lui Mihrab, tată..." zise Eric.

„Eric, Eric... Ți-am spus să vezi filmul!" se întristă Joseph. Apoi îl întrebă pe Christian: „Cât de bine îl cunoștea Sebastian pe Cyrus?"

„Aș vrea s-o aflu și eu. Mie mi se pare că Cyrus acționa de parcă *ar fi fost* Sebastian... Pe Sebastian îl știam de când eram copii și știam ce-i poate pielea, dar am acceptat să lucrăm împreună pentru că îl ducea mintea. Însă, cineva tot l-a terminat până la urmă..."

„*Cineva*?" zâmbi Eric.

„Producătorul filmului, cine știe?..." făcu Christian fără să clipească. „Sebastian a fost găsit în Hale acum trei săptămâni, lângă un restaurant indian, cu fața făcută terci și cu o gaură în cap. Reclamă mai bună pentru *Cel mai înalt Turn din Baabylon*, nici că se putea... Lucrurile însă sunt mai încurcate. Știați că Sebastian A. Corn era preocupat de... de niște documente foarte vechi? Din câte știu, cu trei luni înainte să fie ucis, a dat peste conținutul unei tăblițe de lut, scrisă acum 2500 de ani... Dacă vă spune ceva..." zise Christian, scoțând din buzunar o hârtie trasă la imprimantă. „Iată traducerea."

Și Cheyenne: „Documentele vechi sunt și pasiunea ta, pricep."

„Fără îndoială." recunoscu Christian și privi cu coada ochiului la Eric. Cum acesta nu zise nimic, Goldberg îi înmână hârtia lui Joseph.

.................înainte de toate vrem să amintim pe preacinstitul Gajun care, plecat din orașul nostru la regele masag, obținu pentru noi toți liniște și încredere, iar regele masag ne-a transmis prin Gajun să fim împăcați, căci nu el e cel care dă să ne .... și de acum încolo, n-o va mai face nicicând, gândindu-se mai ales cum să iasă din țara lui dintre munți ca să se strecoare undeva la Soare Apune, unde se zice că ar fi un om, Zamolxis, care trăiește pe muntele Kogaion, sau al Omului. Acest Zamolxis nu moare niciodată. Iar regele masag crede că acel om nu moare pentru că pământul țării lui îl face nemuritor așa că ....

.... despre Gajun, odată solia pe lângă rege terminată, a plecat către miazănoapte și s-a întâlnit cu alți .... se ia după regele masag. Acolo l-a întâlnit el pe .... așteaptă plecarea masagului ca să ne calce. Însă Gajun, om cu stare și cu înțelegere, aflase deja că Peloio vrea să izbească în țara Babylonului pe ....mele lui, pe Cyr,

duşmanul de moarte al lui Nebuchadnezzar, iar Pe.................. re Cyr, iar Gajun s-a dus peste *munţi până în ţara lui Cyr. Acolo, ce să vezi? La fel cum regele masag căuta la Soare Apune un om nemuritor, erau un fel de oameni de-ai lui Cyr care nici ei nu mureau şi care spuneau că se întâmplă aşa din cauză că au fost odată în ţara aceea pe care vroia s-o supuie masagul............ ei credeau în sufletul nestins, aşteptând.............. dintr-un trup în altul........ ba nici chiar boala asta nu se putea stăpâni, pentru că-i zicea viaţă fără de moarte....... mai multe averi decât puteau să încapă în sipetele lui Cyr şi ale lui Siddharta din Lumbini înainte să ia calea celor opt adev............*

„Nu înţeleg mare lucru." zise Joseph.

„Nici eu. Noroc că nici Sebastian A. Corn n-a priceput cine ştie ce. N-a mai avut timp." zise Christian.

„Zici că ai lucrat cu el... Cât de apropiaţi eraţi?"

„Până acum cinci ani, ne vedeam zilnic. Mai bine zis, discutam cu el şi cu nişte prieteni..."

„Discutaţi?!"

„Da. Fundamental, discutam. Într-un fel, pregăteam o campanie publicitară extrem de amplă. Pe termen foarte lung. Maximal, aş zice."

Christian îşi privea dunga impecabilă a pantalonilor. Brusc, culese de pe material o scamă inexistentă.

„Şi consultaţi documente vechi pentru asta?"

„Printre altele. Unele dintre ele ne-au pus pe urmele voastre... mai ales cele referitoare la bolile care fac lumea să uite. Ştiaţi că sifilisul, netratat, poate să dea amnezie?"

„Ah!" se amuză Eric. „Dar ce documente studiaţi? Mai bine zis, Sebastian cu ce documente se ocupa?"

„Cu cele legate de boli şi de moarte. Ne dădea rapoarte despre documentele pe care le studia şi dacă ni se păreau relevante, ni le prezenta ca atare. De la un moment dat însă, ne-a adus informaţii din ce în ce mai nesemnificative, pe urmă a început să ne evite, iar după un timp, a dispărut cu totul: n-a mai venit la întâlniri, iar la telefon nu mai răspundea. Am bănuit că luase urma unor documente pe care nu dorea să ni le pună la dispoziţie. Ne-am ambalat. Însemna că găsise un filon suficient de puternic pe care vroia să-l exploateze de unul singur, pentru că ăsta e necazul când lucrezi cu informaţia – deodată te trezeşti că ai în mână pâinea şi cuţitul şi că restul lumii nu-i decât poligonul tău de încercare. Am încercat să dăm de el pentru că băgasem prea mulţi bani în afacere ca să ne permitem luxul să-l pierdem din mână... L-am căutat acasă, dar dispăruse şi de

acolo, de parcă l-ar fi înghiţit pământul. Nu pentru mult timp însă. Nişte prieteni i-au luat urma: se mutase undeva în Hale, vizavi de blocul Condict. Asta s-a întâmplat acum patru ani şi jumătate. Nu ne-a luat mult până ce i-am localizat locuinţa şi i-am pus-o sub observaţie. Nenorocitul îşi cumpărase un binoclu cu care studia un apartament de vizavi*. L-am urmărit câteva săptămâni la rând şi ne-am dat seama că îndeplinea un ritual ciudat: vreme de câteva minute pe zi îi examina cu binoclul pe Cyrus Fugger şi pe Fatima Axelrod. Am aflat în scurt timp ce hram purtau cei doi şi, tare ne-am mai mirat când am văzut că şi Cyrus avea damblaua asta a privitului prin binoclu!... Pe tine, Eric, te ştiu de multă vreme..." Christian râse. „Eu îl studiam pe Sebastian, el îl studia pe Cyrus, iar Cyrus te studia pe tine... Prietenii mei au zis că aşa ceva nu e întâmplător, cum întâmplătoare nu erau nici ultimele documente pe care Sebastian ni le pusese la dispoziţie, documente care făceau aluzie la Corporaţie, aşa că ne-am apucat să studiem în primul rând BBB şi apoi să încercăm să dăm peste documentele noi pe care le *excava* Sebastian... Între timp, Sebastian s-a mutat din nou şi nu i-am mai dat de urmă până acum trei ani, când am reuşit să-l descoperim în timp ce accesa banca de date a unei şcoli de religie de la Roma. Am profitat de faptul că a studiat ore în şir documentele respective, l-am localizat şi am reuşit să aflăm de la ce computer lucra...**"

„Ah!"pufni Eric. „Cu ce zici că te ocupi tu şi prietenii tăi?"

* Gloria avea să mă întrebe: „E doar una dintre inadvertenţele care abundă în mesajele Fatimei, sau Sebastian îl minţise pe Cyrus în scrisoarea pe care i-o lăsase în urnă?"

** În acea perioadă, menţionează un set de mesaje primite de Enpivi, Sebastian lansa în net ideea că istoria, aşa cum o ştim, e distorsionată... Era tentat să aprecieze că, în general, nu există o cauzalitate certă, dar în ciuda acestui fapt, considera că din combinaţia faptelor istorice cunoscute se poate estima cu relativă precizie plaja posibilităţilor de evoluţie într-o perioadă dată. Argumentele lui l-au condus, printre altele, la concluzia că un personaj precum Alexandru Macedon n-ar fi avut cum să apară. Pur şi simplu, condiţiile istorice impuneau o cale de evoluţie [illegible] care Alexandru Macedon n-avea ce să caute, imperiul lui nefiind decât un petic temporal aplicat artificial între puterea romană de la vest, şi cea persană de la est, care de altfel, după ce imperiul lui Alexandru s-a dizolvat, au continuat să se înfrunte până în timpul lui Traian. Cu alte cuvinte, îl considera pe Alexandru un artefact istoric, o găselniţă *adăugată* târziu de cineva care avea interesul să ne facă să *credem* în el. La fel de bizară i se părea şi dezvoltarea rapidă a creştinismului, despre care spunea că se clădise pe aer, în timp ce secolele V – X, europene, îi păreau prea sărace în evenimente şi personalităţi, de parcă ar fi fost *rarefiate*, după cum găsise el o vorbă. Chestia era imposibilă în opinia lui şi o denumea *deşert al evenimentelor*... Aşa se face că a ajuns să pretindă că anii aceia şi evenimentele corespunzătoare lor n-au existat, fiind adăugate artificial, pentru a găzdui o istorie factice, utilă celor ce o inserau alături de realitate, din subsolurile BBB, după cum s-a văzut.

Şi Christian: „Imagine publică. Promovăm proiecte pe termen lung."

„Proiecte? Ce fel de proiecte?"

„Idei. Idei şi doctrine. Strategii."

„Aveţi clienţi pentru marfa asta?"

„Dumnezeule, nu suntem idioţi! Ne-am *creat* clienţi! Sunt situaţii, şi voi o ştiţi bine, când firmele bat pasul pe loc pentru că nu au strategii adecvate. Noi depistăm firmele în criză şi ne oferim serviciile înainte ca dificultăţile lor să devină publice. Prezentăm programe salvatoare, iar ei evită crahul... E cam ce păţeşte acum BBB din cauza epidemiei Fugger. Cum să n-avem clienţi?"

„De asta ai venit aici? Ca să ne prezinţi un program salvator?"

Christian nu răspunse. Aprinse o ţigară şi îşi netezi dunga pantalonilor. Într-un târziu, spuse:

„N-am considerat niciodată BBB drept un client potenţial."

„Asta e bine. Că *nu* vrei să ne dai o mână de ajutor, vreau să spun."

„Cum aş putea s-o fac? Sebastian, deşi era un ins cu prea multă imaginaţie, avea dreptate: există nişte grafice de dezvoltare ale grupurilor pe care BBB nu le-a respectat. Când v-am studiat curbele de ocupare a pieţelor am remarcat că nu urmau nici o regulă. Se umflau prea brutal. Plecând de la producţia de vaccinuri şi medicamente, aţi ajuns să ocupaţi toate segmentele pieţei, de la bunurile de larg consum la cele de folosinţă îndelungată, trecând prin comenzi efectuate de administraţie şi guvern... Şi sunt cât se poate de convins că nu vă opriţi aici cu oferta! La fel de convins sunt că... *clienţii* voştri nu sunt persoane sau grupuri! De fapt, cred că sunteţi propriii voştri clienţi şi nici o clipă nu mi-aş permite să vă ofer cel mai mic serviciu! Sebastian ar fi făcut-o, dar iată cum a terminat-o! Eu n-am ambiţiile lui."

Joseph forfoti cu degetele în buzunar şi scoase o capsulă de nitroglicerină. O sparse în dinţi. „Eşti un tip sagace, Goldberg! Ce zici? Putem întoarce sorţii?"

„Dacă Cyrus e cu adevărat mort, cred că da."

„L-am împuşcat cu mâna mea..." făcu Eric.

Cheyenne îşi drese vocea şi îi şopti ceva lui Joseph. Între timp, Martha reapăru în salon şi dispăru în spatele leandrului. Imediat apăru şi Felipe cu mâncarea comandată.

„Norocul e dreptul Fuggerilor!... Parcă aşa spunea Cyrus..." ridică Fatima paharul.

Ceilalţi răsuflară adânc şi se priviră. „Aşa spunea." zise Joseph. „Noi şi ei... De câte secole ne pândim?"

„Gloriae Welserii non mergitur!" îl întrerupse Cheyenne, şi din nou, se priviră, mai puţin Christian.

Pe fereastră se vedea ninsoarea deasă. Vocea crainicului arab se auzi mai tare. Christian tuşi. Se şterse pe buze şi privi ţintă la Eric în timp ce Medici îi strecura ceva la ureche.

„Mai este cineva pe fir." făcu el. „Unul care semnează Sebastian A. Corn scris negativ. V-a călcat banca de date ani de zile de-a rândul. Ştie cu mult mai mult decât Sebastian în orice caz, pentru că a intrat şi acolo unde Sebastian n-a fost în stare să intre: în nucleul informaţiilor BBB..."

„Pentru asta, Mihrab o să dea socoteală!" zise Eric.

„Mihrab," începu Cheyenne potolit, „este sigură că informaţiile noastre nu pot fi accesate din afară."

„Dacă omul ăla e hacker adevărat, sparge orice protecţii, fir-ar să fie!" se ambală Eric.

„Nu şi pe ale lui Mihrab" coborî Joseph privirea şi trase cu ochiul la Cheyenne. „Protecţiile ei ţin cont de alte considerente. N-au cum să fie sparte. Sunt precum germenii Fugger..."

Eric tresăr, iar Cheyenne îl privi pieziş: „Joseph vrea să spună că nici parolele lui Mihrab, nici germenii Fugger nu sunt decodificabili. Au acelaşi *semnal de aură*, parolele în softul computerelor, germenii în codul genetic. Matriţele se şterg, spulberate de *aură*, decum încearcă cineva să le decodifice, Eric! La fel şi germenii Fugger! Când te străduieşti să-i izolezi de restul celulei, activezi o enzimă care lizează câteva zeci de kilobaze şi, o dată cu ele, pachetele de informaţie pe care le vehiculează. Ştii ce înseamnă asta, nu?... La fel se întâmplă după ce încerci să spargi codurile lui Mihrab: documentele se dizolvă. Nu mai au sens. Ştii, nu? Ştii că asta face *semnalul de aură* când este violat..."

Cum naiba să nu ştie? Eric trase cu ochiul la Fatima şi îi văzu privirea îngheţată undeva deasupra farfuriei.

„Ce e codificat acolo, în spatele semnalului de aură?" se interesă Goldberg cu voce stinsă.

Iar Cheyenne: „Ceva ce l-a făcut pe Sebastian să le ceară prietenilor lui să-l incinereze. Ştia că Cyrus îl infestase cu germenii lui şi a dorit ca nimeni să nu poată să-l citească biochimic."

Eric încremeni, privind la Cheyenne. Îşi aminti... Stiloul... Cum îl chemase pe Cheyenne în birou... Ordinele pe care i le dăduse. Semnalul pe care Cheyenne trebuia să-l aştepte în apropiere de casă...*

Ochii lui Joseph se umeziră şi mai azvârli în gură o capsulă de nitroglicerină:

---

* Se pare că, preţ de o oră după moartea lui Cyrus, Cheyenne a făcut numai ceea ce scria în lista de o pagină pe care i-o dăduse Eric în birou.

„Dumnezeu, dacă o fi *dincolo*, doar el ştie ce vremuri încurcate trăim! Mi-eşti fiu, Eric, dar încep să cred că Cheyenne are dreptate... totuşi..."

„Dar ce e codificat în spatele semnalului de aură?" insistă Goldberg.

„Accesul determinat genetic! Parolele biochimice şi comportamentale! Ele recunosc transpiraţia din buricele degetelor, saliva, limbajul gestual şi mimica... tuşeul pe tastatură, inclusiv." zise Cheyenne şi, sprijinindu-se de speteaza scaunului, se uită zâmbitor la Eric. „Telefoanele alea... Date în contul lui Cyrus când el era mort! Transpiraţia era a lui Eric Welser, dar tuşeul nu! Degetele erau ale lui Eric Welser, dar tastele erau apăsate de altcineva... Ai păcălit biochimia, dar n-ai păcălit softul... Până aici ţi-a fost, *Cyrus*!"

N-apucă să termine că geamurile restaurantului zburară în mii de cioburi, de parcă presiunea crescuse brusc cu sute de atmosfere – uşile bubuiră, candelabrele căzură din tavan, iar luminile se stinseră. Îi izbi un val de căldură, iar *Cyrus* se trezi pe jos.

O smuci pe Fatima. Un pârâit prelung crăpă zidăria, iar o cascadă de moloz se revărsă din tavan. Se făcu beznă şi se auziră urlete, iar Cyrus se repezi târâş spre bucătărie. Un miros înţepător îi făcu pe toţi să tuşească şi Cyrus îşi dădu seama că dăduse drumul dardelor Phou Long. Nu-şi amintea cum.

Să nu te sufoci! îi şuieră *celălalt*.

„Târăşte-te! Cât mai jos!" îi suflă Fatimei şi o luă spre bucătărie, şerpuind. Masa de lângă el se cutremură şi un şuvoi de cioburi se prelinse pe podea, zornăind.

„Fuge în bucătărie!" răcni Cheyenne.

Fatima strigă. Un bărbat se aruncase asupra ei. Cyrus îl izbi în faţă şi un jet călduţ îl împroşcă pe frunte – sângele celuilalt, ţâşnind prin găurile făcute de brăţările Minh.

Nici pe-astea nu ştia cum şi le pusese, dar îşi aminti că înregistrase toate gesturile proxime în rutine pe care germenii lui Okazaki le amorsau spontan.

„Ce se întâmplă?" gâfâi Fatima.

Şi Cyrus: „Te ţii de mine!" – se repezi prin uşile batante, în bucătărie. „Felipe!"

Un maldăr de carne tresări lângă ei. „Aici!"

Îi apucă pe amândoi de umăr smucindu-i după el. Se auzi un bufnet: în bezna din bucătărie se ridicară volburi de fum înecăcios, iar Cyrus simţi cum aerul i se propteşte în beregată. Se împletici, simţind că oricât ar căsca gura n-o să existe niciodată atâta aer cât să-l poată respira.

„Ține-ți respirația!“ scrâșni Felipe și-i îmbrânci afară. „Și ei știu să contamineze!“

Se treziră într-un gang răcoros. Cineva răcnea ordine, dar țipetele și interminabilul zornăit al geamurilor îi acoperi vocea. Pe Fatima o apucă tusea.

„Hai odată!“ îi îmboldi Felipe. Un curent rece de aer îi izbi pe toți trei. Erau pe faleză, dar nu vedeau nimic din cauza fumului. Fatima își acoperise fața cu amândouă mâinile.

„Oh, respiră!“ făcu Cyrus, înciudat. Își dădu seama că erau pe El Pico.

„Chestia asta *nu* era în film!“ zise Fatima, cu voce hârșâită. „Zău!“

Chestia asta poate că nu era decât în germenii Welserilor, își zise Cyrus când zări prin aburii învolburați un rug plutind deasupra falezei. Hummerul! Ardea vâlvătăi.

„Patra... Unde e Patra?...“

„Dă-o naibii! Hai odat', că ăia-s după noi!“

Felipe îi târî pe o stradelă printre două șiruri de blocuri abandonate, împiedicându-se de mormane de sârme și țevi răsucite. Smulse din țâțâni o ușă metalică și se treziră într-un coridor umed, mirosind a mucegai. Lumina unor faruri alergă pe pereți o dată cu ei, apoi se stinse brusc. Felipe mai smulse o ușă și nimeriră pe o stradă aglomerată: sute de oameni viermuiau pe carosabil, făcând o hărmălaie nemaipomenită.

„Unde suntem?“

„E loc sigur... Ăștia sunt furioși pe BBB... Au dat pe toate posturile că epidemia s-a-ntins peste tot! Cică boala pleacă de la BBB, de la un experiment scăpat de sub control. Barosanii au promis anchetă da' lumea n-a avut răbdare și a luat cu asalt birourile de pe Segundo Boulevard...“

„Pfuuh!“ răsuflă Cyrus ușurat. Se uită la ceas. Germenii preparați de Okazaki amorsau evenimentele conform programului. Se întoarse către Felipe: „I-ai turnat lui Joseph flacoanele în mâncare?“

„De ce să n-o fi făcut?“ se miră mexicanul.

„Măcar atât să fi făcut la ce doză ne-au băgat ei pe gât!“

În momentul acela, trei mașini opriră în dreptul lor. Portiera celei din mijloc se deschise, iar Oscar – dacă el era – scoase capul afară:

„Ne-a luat-o! Cheyenne ne-a suflat-o pe Patra! Sunt într-un Mercedes roșu.“

Cyrus se clătină – cel ce îi vorbea, era chiar Oscar, sau doar ieșise din încărcătura cu care abia loviseră Welserii?... *Celălalt* îi strecură, destul de sigur pe el, că trebuie să urce în mașina din mijloc. Geamul șoferului coborî.

„Rainer?“ întrebă Eric, dezorientat.

Iar cel de pe locul şoferului: „Cyrus?“

„N-am de ales!“ se trezi el că spune. Rainer clipi nedumerit şi ieşi din maşină, făcându-i semn lui Cyrus să urce în locul lui. Cyrus se apropie de portieră şi îşi plimbă palma pe deasupra ei: era rece, era lucioasă. Îngrijorat, puse mâna pe capotă – era călduţă, semn că motorul mersese de câtăva vreme. Îl atinse şi pe Rainer... Se apropie de el şi-l mirosi: desluşi parfumul de mobilă veche pe care îl simţise şi la Karinhall.

Până la urmă, cel mai probabil era ca atât Rainer cât şi maşina să provină din realitate.

Pe de altă parte, Cyrus îşi amintea prea bine de rezervorul stiloului de pe biroul lui Eric. Ştia fără dubii ce conţinuse. Se uită în jur: orele în curs şi locurile erau puse la cale de el: clădiri, străzi, oameni şi întâmplări – dar în acelaşi timp, luminile oraşului erau cu mult mai galbene decât trebuiau să fie! Luminile oraşului, agitaţia, cuvintele noi care invadau lexicul şi muzica arăbească ce se auzea de peste tot! Nu mai erau efectele germenilor Fugger! În nici un caz!

„Rainer! Spune ce-am făcut cu caseta pe care ţi-a lăsat-o Lothar pentru mine!“

„Lasă prostiile, Cyrus! Te-ai uitat în ea de parcă ar fi fost o oglindă... Ţi-ai netezit pielea de pe faţă, asta ai făcut! *Noi* suntem, nu te speria! Suntem aliaţii tăi, vechii tăi prieteni, Şamanii din Augsburg! Richthofenii!“

Aşa să-mi ajute germenii lui Okazaki! îşi zise Cyrus. Dar *celălalt*: tot aşa se roagă şi Eric – să-l ajute operatorul şi încărcătura cu care l-a sufocat pe Fugger!

„O să ţinem pe aproape!“ zise Rainer. „Vezi, de data asta nu uita ce ai de făcut! *Ea* e într-un Mercedes roşu... Şi rămâi pe radio Panoramic!“ îi reaminti, ca şi cum reluau o rutină veche, întreruptă de multă, tare multă vreme.

Întreruptă de nenorocitul de Eric Welser, îi şopti *celălalt*, iar Cyrus întinse maleta Fatimei:

„N-o lăsa din mână! Şi aşteaptă telefonul meu! Ştii că salvarea mea e în tine şi în seringile din maletă!“

*

Mercedesul roşu dispăru în şuvoiul automobilelor care se târau bară la bară pe Via Okeania. Dacă germenii lui Okazaki rezistau desantului chimic pus la cale de Welseri, în acea maşină trebuiau să se afle Patra şi Eric.

„Cyrus?... Cyrus?..." se auzi Oscar în celular.

„Sunt pe strada 20. *Eric* a luat-o pe Via Okeania, spre Shimonoseki!"

Iar Oscar: „Rainer s-a uitat în contul lui Sung. I s-au virat 2.000 de dolari la ora 22.00. Banii provin din contul unui tip, Marlon Brandeau, scris franţuzeşte. A încercat să dea de el, dar în evidenţele publice nu există un om cu un astfel de nume. Banca a cerut confirmarea transferului de la posesorul cartelei pe care l-a contactat la ora 0.30, la Hotel *Laprade*. Am intrat în centrala hotelului, am parcurs convorbirile înregistrate acolo şi l-am descoperit pe posesorul contului. Îşi spune, într-adevăr, Marlon Brandeau şi a închiriat Suita Imperială. El este omul care l-a plătit pe Sung."

„Marlon Brandeau... La ce oră a vorbit de la hotel ultima oară?"

„O face şi acum! Ascultă... Îl vezi cumva pe Eric?"

„Nu. E aglomeraţie prea mare."

Închise şi se chiorî după Mercedes. Era la numai 20 de metri în faţă, pe banda din dreapta. Deschise laptopul şi intră în Dilute Nation Alt. dar brusc, radioul din bord se auzi mai tare.

... Eric Welser şi Patra Nogales, membri în Consiliul de Administraţie BBB, încearcă să părăsească oraşul. Au asupra lor informaţii prohibite de legea sanitară din 1984, referitoare la dreptul de a copia, reproduce şi lansa germeni în afara laboratoarelor autorizate, indiferent de natura lor...

Celularul sună iar:

„Ai auzit?" întrebă Oscar.

„Mda... I-au dat cumva şi pe sticlă?"

„Da. Pe Patra..." – Cyrus trase cu coada ochiului în laptop. Un zgomot de paşi grăbiţi se îndepărta de *Dilute Nation Alt.*. „Ai reuşit să-i vezi?" întrebă Oscar.

„Nu, fir-ar să fie!" pufni Cyrus privind ţintă la ei.

Paşii în fugă răscoleau pietrişul ce înconjura *Dilute Nation Alt.*. Puse mouse-ul pe fereastră şi îşi dirijă fantoma din reţea să privească pe alee. Îl văzu pe cel care alerga – tipul îşi spunea Deep Cadillac, era Massonic Youth şi Cyrus băuse multe ceaiuri virtuale cu el. Alesese mereu Lapsang Souchong, spunând că avea un gust de cauciuc ars într-atât de pronunţat, încât era singurul pe care îl putea simţi dacă nu gusta din el.

Privi iar pe autostradă, incapabil să se sustragă imboldului care îl forţa să lase baltă laptopul. Dorinţele şi gândurile de acum... Ştia că... nu erau ale lui cu toate. Era un ocean de reflexii provenind din chimic. Cine îl bombarda cu ele? Mintea lui Eric, pe care îl parazita

prezența lui inoculată, sau germenii cu care îl echipase Okazaki? Cyrus Fugger cel de acum zece ani, sau operatorul?

Dumnezeule... mă uit în jur la lumea pe care încep s-o plăsmuiesc şi nu sunt sigur că n-o mai plămădeşte cineva alături de mine!

Iar Oscar: „Poza lui Eric n-au dat-o încă, pentru că nu ştiu ce să afişeze. Sunt derutați." Apoi: „Tot nu-i vezi pe-ăia doi?"

„Nu!"

Patra stătea nemişcată în Mercedes, în timp ce Eric aprindea două țigări. Şirul de automobile înțepenise la stop. Cyrus privi iar în *Dilute Nation Alt.*. Îşi dirijă fantoma să urce scările şi intră în biroul de la etaj. Închise uşa şi trase de-o parte canapeaua din colț.

Scoase computerul de sub canapea şi îl aşeză pe cel mai apropiat scaun: un taburet indian cu trei picioare – textura lui sugera lemnul de mahon. Trase afară tastatura computerului fantomă, plimbând spotul mouse-ului pe sticla ținută pe genunchi.

Hotel *Laprade* – tastă Cyrus pe clapele virtuale şi rulă numerele de telefon pe displayul minuscul, rătăcit în încăperea din cristale lichide. Intră în centrala hotelului, scotoci după numărul de telefon al Suitei Imperiale şi sună la recepție.

„Alo? Sunt serviciul de revizie AT & T, sectorul telefonie celulară. Aş dori să vorbesc cu d-l Brandeau, Marlon. Locuieşte la d-voastră şi trebuie să reglementăm o problemă legată de postul lui... A reclamat nişte defecțiuni..."

„D-l Brandeau nu este acum în hotel dar nu sunteți primul care s-a plâns de probleme cu telefonul lui. Îi lăsăm un mesaj. D-l şi d-na Brandeau mai au de stat două zile la noi. Nu puteți să-l prindeți prin mobil?"

„Vă mai apelam dacă puteam?" întrebă Cyrus. Închise şi formă numărul Suitei. Aşteptă ca telefonul să sune în gol de câteva ori, intră în memoria aparatului, rulă înregistrările convorbirilor, după care se opri.

Eric vorbise minute în şir de la telefonul hotelului. Mai întâi cu banca – atunci când confirmase transferul de fonduri către Sung – apoi îl sunase recepția, iar el spusese că îl primeşte pe Felipe Ugarte, apoi... – Felipe? Grăsanul de la *Adrar*?... Era de partea lui Eric? – Discuția referitoare la Felipe avusese loc la 0.50... Acum opt minute, calculă Cyrus după ce se uită la ceas.

Acum opt minute, deşi purta bandana, *Eric* se afla pe şoseaua de legătură dintre Hale şi Shimonoseki. Sub ochii lui Cyrus. Era cu doar zece metri mai în spate față de locul în care se afla acum. Cât despre Felipe, acum douăzeci de minute îl scosese pe Cyrus afară din infernul declanşat la *Adrar*, printre vaporii de inoculare...

Semafoarele trecură pe verde, iar maşinile se puseră în mişcare cu chiu cu vai pe carosabilul alunecos. Eric ambala de zor motorul, de parcă ar fi avut kilometri de şosea liberă în faţă.

„Ce dracu'..." şopti Cyrus.

Mercedesul trăgea pe banda de avarie, săltând haotic în suspensii.

„Ce dracu' face?" simţi Cyrus cum se înăbuşe.

Brusc, cauciucurile Mercedesului se rotiră în loc, azvârlind îndărăt jerbe de zăpadă fumegândă, iar maşina ţâşni, doborând balustrada.................. TRANSFER INTERRUPTED!

....

.....luă în primire primul. „Dacă vrei, poţi să rămâi în Bao Tranh şi..."

„...şi nevasta... şi banii... toţi banii... nu mai am decât asta..."

Îşi revenise, dar continua să sufle din greu şi să se ţină cu mâna de beregată, rotind ochii dintr-o parte în alta. Deschise laptopul, încă buimac.

„Astmu'? Ai rămas doar cu astmu'?" Cyrus strânse pleoapele şi făcu semn că nu. „Eşti bătrân de tot, omule... Eşti mai bătrân chiar decât băieţii ăia care au tras gaze pe nas în subteranele din adevăratul Bao Tranh..."

„Aşa o fi..." Treptele pe care şedea erau sloi. Se holbă la taburetul afişat în laptop şi scotoci iar în memoria telefonului lui Marlon Brandeau, din Suita Imperială. Ce-l apucase pe Okazaki să-l azvârle în nebunia asta? De ce îl adusese aici, în cartierul ăsta chimic, unde un şuvoi de întâmplări sintetice îl dăduseră de-a dura? Îşi privi maşina: ardea, mocnind, în mijlocul străzii, alături de tancheta poliţiei.

Apoi îşi aminti că el, Cyrus, îi dăduse comanda lui Okazaki... În plus, un operator exterior îşi băga coada, iar Welser îl cufundase într-o maree de vapori de inoculare. Se întrebă: dacă toate astea sunt chimice, ce fac eu acum cu adevărat?

Şi unde am rămas? – În farmacia lui Okazaki? În casa lui Eric? La *Adrar*?

Dar, mai ales: în *cine* vagabondăm acum? Cine găzduieşte urmărirea asta? Operatorul selectat de Fatima? Vreunul dintre agenţii Welserilor?

Nu ştia să-şi răspundă. Spera ca trupul original să se afle undeva la adăpost, iar el să nu fie prins din urmă de agenţii Welserilor.

Urmări iarăşi laptopul. Marlon Brandeau primea telefon după telefon în Suita Imperială de la Hotel *Laprade*. La 0.33, sunase Sung Ooh, iar un tip care spunea că e secretarul lui Brandeau îl invitase să aştepte. După câteva secunde, Brandeau spunea, graseind, că era greşeală, iar legătura se întrerupse. La următoarele apeluri răspunse secretarul: d-l Brandeau era foarte ocupat şi nu putea să vorbească.

Convorbirile păreau să aibă loc într-o centrală telefonică, pentru că se auzeau încă două voci care primeau apeluri şi făceau neîntrerupt comenzi. Una din ele spunea:

„...d-l şi d-na Spector sosesc la Cairo la orele..."

Cyrus rulă încă o dată convorbirile în care Brandeau îl refuza pe Sung Ooh şi auzi iar din fundal:

„...d-l şi d-na Spector sosesc la Cairo la orele..."

Lăsă să curgă restul convorbirilor. Christian Goldberg sună şi el, făcu tărăboi, dar secretarul se ţinu tare. Era o greşeală: numărul de telefon aparţinea lui Marlon Brandeau, nu lui Eric Welser.

„...Spector urcă la Reykja..." se auzi între două ieşiri nervoase ale lui Christian: trebuia să se programeze pentru o convorbire cu Brandeau.

„Spector urcă la Reykjavik..." şopti Cyrus. „Urcă la Reykjavik şi coboară la Cairo.... *Patra solicită un şofer la Reykjavik.*" îşi aminti anunţul din **Tribuna**.

Abandonă telefonul lui Brandeau şi intră în lista de rezervări pentru zborurile din noaptea de 24/25 decembrie. Însă, de pe aeroportul Palos nu pleca nici un Spector, nicăieri, în următoarele 48 de ore. Cyrus dori să vadă şi listele pasagerilor de la Purani.

Nici de acolo nu pleca nici un Spector.

„Nici n-ar fi trebuit." pufni. „Dacă e să plece de undeva vreun Spector, o s-o facă de la Reykjavik."

Intră în terminalele aeroportului din Reykjavik. Pe lista de acolo figurau doi Spectori: doi soţi, specialişti în antropologie structurală la Universitatea Beersheva din Ierusalim. Printre numele celor care ajungeau la Reykjavik figurau şi Marlon împreună cu Roberta Brandeau...

Eşti un cretin, îi strecură *celălalt*. Aici, ei încă sunt d-l şi d-na Brandeau... Ca dovadă, soţii Brandeau veneau la Reykjavik cu un aparat Lufthansa plecat de pe aeroportul Lefortovo. Aparatul trebuia să decoleze la 2.30...

Lefortovo?! *Aeroportul* Lefortovo?!...

„Te întrebi cum se ajunge la aeroportul Lefortovo, nu-i aşa?"

Cyrus întoarse capul. Cel ce vorbise era îmbrăcat în uniformă de colonel de infanterie. Înalt, tuns perie, ochi albaştri, cam 55 de ani. Stătea sprijinit de un zid scorojit, sub un afiş ce făcea reclamă spaghetelor BARILLA şi mângâia fundul tipei fotografiate cu cutia de spaghete în mână.

„Colonel Kerr!" se prezentă. „A.G. Kerr!... Mi s-a spus că mă cauţi... Ah!" se aplecă el asupra ecranului. „Se ajunge greu la aeroportul *Lefortovo*! Iar până la două jumate nu mai e mult..."

Cyrus se uită în sticlă. Era un talmeş-balmeş de nume, cifre, ore şi liste de pasageri de la trei aeroporturi.

„De unde ştii că trebuie să ajung la *Lefortovo* la două jumate?"

„M-am uitat în computerul tău. Sau poate că m-a sunat Fatima, ca să-ţi dea o mână de ajutor. Sau poate că ne-am mai întâlnit şi m-ai rugat să te ajut..."

Cyrus închise laptopul.

„Mă descurc singur..." spuse, şi dădu să se ridice. Se uită în stradă: nici urmă de Richthofeni. Îi sună prin celular. Nici un răspuns.

„Hmm... Oamenii mei mi-au spus că eşti grăbit." zise Kerr. „Te interesai cum să pui mâna pe nevastă-ta care cic-a fugit cu unu'... dacă nu m-asculţi, n-ajungi nici până mâine la *Lefortovo* şi tipii o să-ţi scape. Unde mai pui că dacă te prinde Poliţia, te-ai ars... O să vină cât de curând. Vor şi ei să vadă ce coşciuge comandă pentru colegii lor din tanchetă..."

Trecură pe lângă un alt afiş cu BARILLA. Colonelul profită ca să-şi treacă iar mâna peste fesele tipei.

„Ce zici?" îl încercă Cyrus. „Ăia doi o să ajungă la timp la aeroport?"

Kerr pufni într-un râs sănătos.

„Ei nu întârzie niciodată, chiar dacă Patra se mai uită în urmă din când în când..." îl privi pe Cyrus şi îl bătu pe umăr: „Dar ai timp să pui mâna pe ei!"

„Ar mai trebui să vină nişte amici de-ai mei... Cei cu care am pornit în urmărire. Sunt cu două maşini."

„De parcă ei ar fi în stare să vadă străzile astea... Ai intrat de unul singur în Bao Tranh, Cyrus! Ce vezi tu, nu văd ei! Ce văd ei, nu vezi tu!"

„Am nevoie de maşinile alea, fir-ar al naibii să fie! Cum să-i prind din urmă pe Patra şi pe Eric dacă merg pe jos?"

Kerr îl iscodi cu coada ochiului: „Cyrus, Cyrus!... Las' c-o să apară şi Richthofenii!... Pe străzile pe care le văd ei, nu prin Bao Tranh! Pe ăsta îl vezi doar tu, Eric, Patra şi câţiva aleşi!... Ce să-ţi fac dacă ai fost zgârcit cu flacoanele de la Okazaki? Dar stai liniştit! Eu ce treabă am? Să te conduc la străzile pe care le văd *şi* amicii tăi!"

Traversară, lasând în spate tancheta şi Royor-ul* lui Cyrus.

---

* Royor este o marcă daneză de maşini de teren. Caracteristica lor este că imită modelele de caroserie din anii '50. Această maşină a fost vedeta târgului Auto de la Frankfurt din 1997. Dacă am să pot, am să vă trimit un jpg. cu un Royor standard, ca să aveţi cu ce să faceţi comparaţia... N. Fatimei.

Iar Cyrus: „Te mişti într-o buclă chimică... Eşti doar chimic, Kerr!“

„Atunci de ce nu rămâi aici, cu mine?“ întrebă Kerr pornind spre pasajul de nivel de lângă parcare. Comunica cu o autostradă suspendată care trecea cu 20 – 30 de metri pe deasupra blocurilor joase. Lăsaseră în urmă Mercedesul roşu, proptit în balustrada ruginită, când un zgomot ritmic, ca de ciocan pneumatic, se revărsă din văzduh: două reflectoare au prins să mături strada, se opriră asupra vehiculelor ce ardeau, după care se prelinseră încoace şi încolo, decupând cilindri în ninsoare.

O bubuitură păru să fărâme faţadele cenuşii. Din cerul pufos se auzi un anunţ stârnind ecouri printre clădiri.

„Îl căutăm pe Cyrus Fugger! Lucrează sub acoperirea de DJ la postul de radio Umma Nord din Hale!“

Luminile reflectoarelor se apropiară de ei, iar Cyrus dădu să se ascundă sub o copertină de beton. Kerr însă, se mişca la fel de calm. La un moment dat, razele farurilor îi luminară faţa din plin, dar el nici măcar nu clipi. Vuietul elicopterului stârnea ecouri între faţade, iar palele prinseră să spulbere zăpada.

Kerr însă, zâmbitor, se uita nepăsător la Cyrus, care se repezise la adăpostul copertinei.

„Ce dracu' faci acolo? Trebuie să ne grăbim!“

Elicopterul se cutremură şi amorsă un viraj pe deasupra blocurilor vechi. Strada se umplu de huruitul metalic al rotoarelor, iar ferestrele intrară în vibraţie. Apoi, elicopterul păru să coboare peste ei, blocându-le accesul către şoseaua suspendată.

„Hai mai repede!“ îl îmbrânci colonelul pe Cyrus.

O luară la fugă pe trotuar, pe lângă un grafitti scris cu alb mat: FUTE-MĂ, CHRISTIAN GOLDBERG!

Şoseaua era susţinută de piloni cilindrici, iar din cel mai apropiat se iţea un şir de trepte metalice. Cyrus o luă înainte; elicopterul se lăsă deasupra parcării părăsite precum un bondar agitat, lansând anunţuri prin megafon. Reflectoarele sale îi luminau pe amândoi din plin, dar Kerr nici nu crâcni. Palele huruiau asurzitor, însă Kerr spuse cu glas potolit:

„Hai să urcăm... Richthofenii trebuie să apară dintr-un moment în altul.“

Ajunşi sus, o luară la pas de-a lungul şoselei, îndărătul balustradei din beton. Elicopterul vuia din ce în ce mai aproape şi un fascicul luminos se prelinse pe carosabil. Deodată, lansă câteva rafale – trasoarele se proptiră în marginea balustradei, împroşcând autostrada cu scântei.

Cyrus se ghemui şi-l trase pe Kerr la adăpost.

„Ce *naiba* ai?" se smuci colonelul şi se ridică la loc. „Potoleşte-te odată! Richthofenii trebuie să apară din moment în moment!"

„Elicopterul!..." strigă Cyrus, abia acoperind vuietul.

Kerr îl privi lung. Farurile orbitoare îl făcură pe Cyrus să strângă pleoapele, dar Kerr îl privea nestingherit, scăldat într-o cascadă strălucitoare de lucşi. Iar de vorbit, o făcea cu glas liniştit, abia auzit, obligându-l pe Cyrus să-i citească vorbele de pe buze:

„Elicopterul?!" preţ de câteva clipe, privi nedumerit într-o parte şi în alta. Apoi: „Ooh... E din sângele *celuilalt*, ai uitat? E din rezervorul lui Eric! Mai mult decât să copieze ce se petrece prin germenii tăi, ce crezi că poate să facă?"

„Nu te aud, al naibii să fiu dacă aud ce-mi spui! Vorbeşte mai tare!" urlă Cyrus, apropiindu-şi gura de urechea colonelului.

Elicopterul ajunsese exact deasupra lor de acum, coborând lin, gata-gata să aterizeze pe carosabil. Provoca un vacarm asurzitor.

Dar Kerr: „Nu-ţi face griji! O bucată din chimia lui Eric se plimbă prin chimia ta! Nu-i decât o iscoadă din microbii lui! Dă-l dracului de elicopter şi ascultă la mine! N-au putut ei, Richthofenii, să se ţină după tine prin hăţişul neuronilor tăi! Ba, nici tu nu eşti în stare să-l ştii amănunţit – altfel, de ce m-ai mai fi lăsat pe mine călăuză aici? Nu ca să te scot la liman? Aşa că, bagă la cap! Prietenii tăi... o să vină cu trei maşini." urlă colonelul, văzând că Cyrus cască ochii şi îşi pune palmele pâlnie la urechi, asurzit de rafalele puternice şi de motoarele ce vuiau – „Te urci în maşina din mijloc..."

Trei maşini... Maşina din mijloc... Se mai întâmplase odată – pe când nu se eliberase de crisalida Eric... Înainte ca acelaşi Eric să încerce să-şi piardă urma în străzile şi parcările chimice din Bao...

Iar Kerr: „Iei maşina din mijloc. Mergi spre Grant până dai de a doua şosea la stânga. O iei pe ea şi intri în *trecătoare*. Vezi că-i plină de mine, dar chestia se aranjează cu băieţii de la intrare dacă le dai... asta!"

Îşi desfăcu petliţa şi i-o întinse lui Cyrus. Era o inimă străpunsă de o săgeată; Fugger căscă ochii şi pufni în râs.

„Ce-i de râs?! E Purple Heart, iubitule... Nu mai ţii minte *adevăratul* Bao Tranh? Nu mai ţii minte c-am fost răniţi amândoi lângă Pak Vay?"

Pak Vay? Bao Tranh?... Nu participase la nici un război şi nu fusese rănit niciodată. Erau doar post efectele buclei-artefact!... Doamne, dar *cât* de mult scria în flacoane?

Sau erau doar inoculările Welserilor?

Dinspre Shimonoseki se apropiară umbrele unor maşini. Rulau cu lentoare, strecurându-se prin ninsoare cu farurile stinse.

„Uite-i!" făcu Kerr. „Eh, după ce străbați pasajul, dai de trei drumuri. O iei p-ăla din dreapta – e autostrada Key Largo. De acolo, circuli la vedere. La un moment dat o să vezi un marcaj mare, verde, sub care e un grafitti cu Goldberg: CE CULOARE AI, CHRISTIAN? – n-ai cum să-l ratezi pentru că există cu adevărat, e *sigur* acolo, îl vede toată lumea... – eh, imediat după marcaj faci dreapta cu maximum de viteză, fără frică... Deja o să fii afară din Bao şi acolo flacoanele lui Okazaki n-o să mai aibă efect asupra *obiectelor* – tot ce-o să vezi, o să fie real, la locul lui, cu excepția unor amănunte nesemnificative! Aşa că, apasă pe accelerație cât poți şi ieşi prin parapetul ăla nenorocit! O să zbori cam opt-nouă metri pân' la autostrada de dedesubt. Să nu te sperii: treaba-i verificată de oamenii mei, nu pățeşti nimic! De-acolo, şoseaua te duce direct la aeroport. Eric şi Patra merg pe acelaşi drum... Ştii că Sebastian A. Corn încheie filmul chiar aici, la ieşirea din Bao?"

„Poftim?!"

„Cum ai auzit, *Alexander*." rânji colonelul. „Ia să vedem cât e ceasul..."

Cyrus se uită la ceas. Tresări. Scutură mâna şi privi iarăşi ceasul.

„Ce e?" întrebă Kerr.

„Cred că mi-a stat. Ceasul tău cât e?"

„0.28."

„Cum să fie atât?! Când eram pe Via Okeania era 0.50..."

Şi Kerr: „N-avea cum. Ia verifică în scula asta!" făcu el semn spre laptop.

Îl deschise. Se uită la cifrele afişate: 0.28.

„Cum să fie atât?!" repetă, dar colonelul pufni în râs.

„Bine că măcar ceasurile au început să-ți meargă cum trebuie! Dracu' ştie ce-ai avut în cap când l-ai învățat pe Okazaki ce să programeze! Sau o fi opera lui Eric? Sau a lui Joseph? Mă rog... Ai timp suficient pân' la două jumate s-ajungi la Lefortovo... Hai că ți-au venit ajutoarele..."

Cele trei maşini opriseră în dreptul lor. Trei monster trucks. Un Portishead, un Mitsubishi şi un Daxos. Geamul Portishead-ului coborî:

„Cyrus?!" se auzi vocea mirată a lui Oscar.

Cyrus se ridică şi se repezi spre Mitsubishi. Era cățărat pe pneuri balon şi masca îi era acoperită de bare de protecție precum nişte tălpici nichelate.

„Cum... cum de ne-ai aşteptat aici?... N-am stabilit că te luăm din parcare?“ murmură Oscar.

„Tipul ăsta mi-a spus...“ se întoarse Cyrus, dar încremeni, împungând cu degetul în aerul doldora de fulgi îngheţaţi.

Era singur. Elicopterul începuse să bufnească dintr-o pereche de tunuri de bord. Fugger se azvârli asupra portierei. Trase de ea, nereuşind s-o deschidă. Lumina unui reflector patină pe deasupra lui. Cumva, Eric îşi va aminti cândva de această imagine. O va trage pe film şi-l va examina. Şi-o să vadă ce generaseră germenii lui Okazaki – labirintul pe care îl străbătuse şi el împreună cu Patra, fugăriţi de Cyrus.

„Ce naiba, Cyrus? Hai odată!“ strigă Oscar. „Elicopterul ăla e pe tine!“

„Nu se deschide, fir-ar a dracu' să fie!“

„Da' tu cum ai *vrea* să se deschidă?“ scrâşni Hugo, din Mitsubishi. „Trage-o *-ndărăt*!“ Cyrus o împinse, iar portiera culisă uşor, acoperind aripa din spate. „Nu mai ştii să deschizi o uşă?“ îi suflă Hugo în timp ce ieşea pe cealaltă parte. „Hai odată!“ făcu el semn spre elicopter şi se repezi în prima maşină.

„E tot ăla de l-am luat de la *Adrar*...“ se auzi Hugo în difuzorul din bord. Portishead-ul demară. Hugo se auzi din nou. „Bine. Ăştia îmi spun că eşti Cyrus, pe *bune*... Ai zis că vrei să fii de unu' *singur* în maşină! Da. După ce-am stabilit că ne vedem la parcare, ai tot zis chestia asta de parcă *erai* un disc stricat... Hai odată, că elicopterul ăla e pe tine! Roagă-te şi dă-i bice!“

Cyrus nu se mai ruga de multă vreme. Purta ghinion. Porni şi dădu drumul radioului. *...este şaten, cu părul drept, ochi...* – auzi în difuzor.

Elicopterul descria o voltă peste clădirile din Bao Tranh, repezindu-se razant spre şosea. Cyrus căuta Umma Nord pe scală – îi găsi şi tastă în laptop numărul de telefon din studio. În locul ţârâitului tipic se auzi jingle-ul care marca *şi jumate*. *„E ora 0.30 la Umma Nord ca şi oriunde altundeva...“* se auzi mesajul scurt şi râsetele înregistrate care nu mai încetau, transformându-se treptat în zgomotul unor pistoane de locomotivă pornind din gară.

Urmă declicul şi vocea lui Urlă Papa Dee, DJ-ul din 25 decembrie, ora 0.30 dimineaţa:

„Heeei, amice! Vrei să faci o dedicaţie, ceva? Verificăm conturile şi-i dăm drumul când vrei... Te as-cult!“

„Vreau să nu-mi pronunţi numele, prietene...“

„Ooh, înţeleeeg! Eşti un Cavaler Singuraatic... Cavalerul Singuratic vrea să facă o comandă la Um-ma Nord..." zise DJ-ul. „Ia, să văd contul!"

„Uite-l!" Cyrus tastă numărul de cont în laptop.

Legătura se întrerupse, iar Cyrus vorbi în microfon, către celelalte maşini:

„Ţinem drept înainte!" Oscar mormăi un fel de da. Iar Hugo:

„Ai devenit şi mai *celebru*, Fugger! Eşti pe toate canalele. Mutra lui Eric îngheaţă la fiecare zece minute pe toată sticla din oraş şi sub ea e afişat numele tău: şmecheru' de DJ de la Umma care a declanaşt epidemia asta de-i bagă pă toţi în spital, muzicianu' care s-a trezit peste noapte că vrea să *dea*-'n BBB... Da. *Teribilul* Cyrus Fugger care s-a sustras unui control de rutină între Shimonoseki şi Hale, ăl' de-a dat foc unei tanchete. Are astm, 67 de kile şi 48 de ani, că v-a amestecat dracului p'amândoi, iar nevastă-sa, Fatima Fugger, îngheaţă într-un apartament neîncălzit din Hale..."

„O cheamă Fatima Axelrod, nu mi-e nevastă, iar acasă la mine e cald."

„În regulă. Fatima Axelrod *nu* ţi-e nevastă da' stă la căldură." aprobă Hugo. „Şi e gata să te scoată din rahat la primul tău apel."

„Bine. Cum de m-aţi pierdut din vedere?"

„Ce naiba, Cyrus? Nu ne-ai spus tu să înconjurăm Shimonoseki prin Yvelines ca să-i tăiem calea lui Eric? Am luat-o cum ai zis tu, numai că la un moment dat ne-a prins la telefon un tip, unu' Kerr! Tu erai încă buimac după bubuiala cu poliţiştii şi el ne-a zis că trebuie să ne vedem în parcarea părăsită de lângă cimitirul de maşini."

„Adică în Bao..."

Oscar făcu o pauză. Apoi: „Lothar ne-a spus că n-o să înţelegem chiar tot, dar că să ne bazăm pe tine. Ce dumnezeu e Bao?"

„Acolo era să mă prindă tancheta poliţiei..."

„Tancheta poliţiei era să te prindă în Shimonoseki, Cyrus... Oh, las-o baltă! Las-o baltă că ne-a zis nouă Lothar cam ce fel de noapte o să fie asta! Cică n-ar semăna cu nici un fel de alt război, numai că pe atunci, n-aveam cum să ne dăm seama ce vroia să spună. Acum însă, o trăim în direct! Oh, stinge luminile, Cyrus! Stinge luminile!"

Elicopterul trecea iar la rasul şoselei, iluminând maşinile. Celularul pâlpâi, iar Papa Dee tuşi în microfon de câteva ori:

„Cavaleeerule, Cavalerule!... Zău că te înţeleg! Pricep de ce nu-ţi dai numele şi de ce telefonul tău are localizerul stri-cathhh!... Pricep şi cum se citesc numerele alea de şase cifre din contul tău. Ia zi ce vrei..."

Ce să vrea? Fusese rănit la Pak Vay. Portierele se deschideau culisând. Se îndrepta către un aeroport de care n-auzise nicicând. Îi trimisese lui Oscar instrucţiuni ca să se întâlnească, dar habar n-avea de ele. Un colonel îi ştia familia, duşmanii, relaţiile şi lăsase să se înţeleagă că l-ar fi cunoscut o dată chiar şi pe Cyrus Fugger, pe vremea când se afla în corpul lui original. În plus, un elicopter lansat din germenii lui Eric îl urmărea prin labirintul propriei chimii.

„Cavalerule, mai eşti acolo? Ai ales bine, nu te speria!" reluă DJ-ul. „Eu nu sunt *d-ăia*... Dau orice fel de mesaj pe post. Cu cine vrei să vorbeşti? Cu el, cu ea, sau cu Shabba?"

„Cu mine, în primul rând. O grămadă de lucruri mă iau prin surprindere."

„Şi pe noi ne-a luat mutra ta prin surprindere!" râse Papa. „Cred că şi pe Shabba... Ia zi ce vrei, că vorbim pe banii tăi!"

„Vreau să-mi transmiţi la fiecare 10 minute următoarea chestie: *Tipului care ia Berotec, să nu uite că drăguţa lui se duce să ia avionul de pe aeroportul Lefortovo. Vrea să meargă la frig, cu un şmecher*... Faci chestia asta pentru mine?"

„E cam încurcat, da' nu cred c-a mai rămas ceva claaar în noaptea asta... Cum naiba te simţi în... în... Of! În mă-sa! O să fac ce m-ai ru-gathhh!..."

Închiseră în acelaşi timp.

„Cyrus! Nu-i văd deloc p-ăia doi." se auzi Oscar.

„Nici nu-i nevoie. Trebuie doar s-ajungem înaintea lor la Lefortovo, la terminalul Lufthansa."

Călcă acceleraţia. Se pregătea să-i anunţe s-o ia pe şoseaua de care îi spusese Kerr când, se auzi vocea lui Oscar:

„Ăsta e drumul de care ne-ai spus?"

Nu le spusese de nici un drum, dar Cyrus zise că da, s-o ia la stânga. Maşinile s-au înscris în curba ce cobora printre clădiri, ca nişte bile de ruletă filmate cu încetinitorul. Ajunseră într-o zonă în care asfaltul se ondula, obligându-i să încetinească. Apoi se ivi un post de control.

Parcă ar fi stare de asediu – o stare de asediu fantomă în timp ce *afară*, cine ştie ce se întâmplă de fapt... Dacă aştept la *Marguerita*, e bine, dar dacă am rămas la Wou? Dacă acolo m-au inoculat Welserii?

„De unde dumnezeu au apărut toate şoselele astea?" se minuna Oscar. „Intrăm iar în Shimonoseki."

„Ştiu. Pregăteşte nişte bani. Avem de făcut o plată."

Scoase inima străpunsă de săgeată, întrebându-se dacă Kerr nu-i jucase o festă. Asfaltul dispărea în spatele unei bariere de oţel, afundându-se sub o autostradă suspendată.

În penumbră, se distingea postul de control, pictat în culori de camuflaj. Un militar se apropie de Oscar, îi luă banii, după care urmă o discuție grăbită. Alți inși ieșiră din spatele pilonilor, iar Oscar le făcu semn spre mașina lui Cyrus.

„Poftim!" le arătă el petlița colonelului.

Tipii se traseră în spate și se uitară în lumina lanternelor la inima de tablă.

„Cine merge în față?" întrebă unul.

„El!" făcu Cyrus semn spre Oscar. Auzi vocea lui Urlă Papa Dee, la Radio Umma Nord:

Cavaleeerule Singuratic, să nu uiți că ți-a fugit drăguța cu un papagal vopsit în culori de neam prost! Vor s-o taie undeva la frig... Ai milă, drăguța! Cavalerul uită de el și s-ar putea să se sufoce de atâta dragoste...

Militarii se opriră în dreptul lui Oscar și-i făcură semn că pot pleca; bariera se ridică, scrâșnind. Oscar intră în trecătoarea de sub planșeul de beton.

„Cyrus?" – Vocea lui Oscar părea trecută prin răzătoare – „Eric și Patra au trecut pe aici acum cinci minute. Aveau și ei o Purple Heart și în schimbul ei au primit harta cu amplasamentul minelor din trecătoare... Sunt într-un Grand Cherokee verde metalizat."

Un Grand Cherokee deci! Cyrus închise celularul și sună la radio.

„Cum ți s-a părut dedicația?" se interesă Urlă Papa Dee.

„Perfectă! Auzi? Poți să dai un telefon în locul meu?"

„Cu fise din același cont, da!"

Cyrus scoase **Tribuna**, o despături și găsi anunțul Patrei. Dictă numărul de telefon, apoi se uită la stopurile din fața sa. Tipul care conducea mașina aia se chema Oscar și fusese șeful unei trupe de muzică cu 15 ani în urmă. Acum ocolea niște mine chimice dintr-un pasaj sintetic.

„Sună la telefonul pe care ți l-am dat și cere cu *drăguța mea*... Zi-i că e în legătură cu anunțul... Vezi dacă o mai interesează un șofer de Rolls! Ți-ai luat banii pe prima comandă?"

„Lucrez aici ca să câștig bani pentru Shabba, nu ca să-i fac economii lu' frat-său... Știai că Shabba ține muuult la tine?" întrebă Papa deodată, dar Cyrus închise. Brusc, *celălalt* îi suflă că Oscar o să-i spună cât de curând că a văzut mașina lui Eric.

Momentan, Oscar vira spre stânga, ocolind un morman de noroi. Apoi trecu printre două șiruri de gropi. Casele din cărămidă de pe margine se răreau din ce în ce, înlocuite de blocuri lucitoare cu birouri de închiriat.

Şi Oscar: „Am văzut maşina lui Eric. A luat-o pe şoseaua din dreapta."

Cyrus se uită pe cadranele bordului. Păreau farurile unei piste de aterizare văzute din carlinga unui avion. Iar Cyrus îşi *aminti* de maşina asta... Îşi *aminti* de ce era în stare un Mitsubishi ca ăsta... Erau amintiri de care era sigur – din propriul lui *pool*, nu din cel al lui Eric, sau din vreun inocul al gazdei!

„Uite ce facem!" îi chemă el prin radio. „Ne luăm după ei şi sărim pe autostrada care duce spre Lefortovo, imediat după grafitti-ul CE CULOARE AI, CHRISTIAN GOLDBERG? În regulă?" Mormăiră un fel de da. „Cât e ceasul?"

„0.40" zise Oscar.

Exact atât arăta şi ceasul lui. Închise, pufni nesigur şi sună la Okazaki.

„Bună seala." răspunse farmacistul. „Cum meldze?"

„Am impresia că în jurul meu e doar chimie..."

„Ah... se amestecă... substanţele tale cu ale Welselilol. Si cu gândulile opelatolului... Cum alată chimia asta?"

„Mă îndrept spre un aeroport care se cheamă Lefortovo."

„N-am auzit niţiodată de el. Dal, nu uita! Numele aelopoltului o fi sintetic, dal lestul!..."

„Nu ştiu... Am început să am impresia că Patra mi-a fost soţie. Am trecut printr-un cartier de care n-am auzit până azi. Iar Oscar îmi spune că i-am transmis un mesaj deşi nu-mi amintesc să i-l fi transmis..."

„Chestia cu Patla e explicabilă... Ai uitat în ţe colp esti? Abia dacă i-ai părăsit clisalida mentală... Astea sunt doal efecte secundale."

„Efecte secundare... Nu trebuia să lucrăm mai curat?"

„Ţylus... Singul te-ai obligat să uiţi o glămadă de lucluli în ultimii zeţe ani! Spuneai că nu vlei să tlezesti bănuieli si m-ai pus să te conselv în flacoane, fiole si în amălâtul de Sebastian... Pe Fatima de ţe-ai angazat-o? Nu ca să-ţi fie peldea faţă de lealitatea de cale vloiai să uiţi? Cât de culat să fi luclat? Si în plus, clezi că Elic si Joseph au stat cu mâinile în sân în tot timpul ăsta?"

„Nu ştiu. Mi se pare că totul se diluează. Evenimentele se dizolvă pe măsură ce se nasc, fără să lase măcar umbra unor consecinţe. De parcă aş trăi o viaţă volatilă..."

„Te-ai plostit, zău! Ţitezi din Budha... Elai mai conclet acum zeţe ani... Vloiai Baabylon si gata! Off, nu uita că Elic si-a băgat coada peste tot!... Esti înconzulat nu numai de cleaţia ta, dal si de a lui Elic! Nu-ţi amintesti doal de viaţa lui Ţylus Fuggel, dal si de întâmplălile tlăite de un opelatol necunoscut!... Pot să te azut însă!

la spune-mi ţeva cale să-mi atlagă atenţia cu adevălat, dacă vlei să-mi dau seama: esti lătăţit întl-o buclă chimică sau nu?"
Cyrus privi în bord. Apoi se uită la ceas.
„Ceasul... Ceasul meu arată 0.42, deşi tot atât era acum o oră şi ceva, când plecam de la *Adrar* pe urmele lui Eric... În plus la 0.40 *pe vremea aia*, Eric vorbea la telefon de la Hotel Laprade, numai că tot atunci, eu îl vedeam pe Via Okeania... E suficient de concret?"
„Esti sigul că nu ţi s-a stlicat ţeasul?"
„Toate ceasurile de aici arată *acum* aşa."
Okazaki nu răspunse imediat. Se auzea doar respiraţia lui potolită, de parcă ar fi uitat că vorbeşte la telefon.
„Esti sigul că toate ţeasulile alată aţeasi olă?"
„Sunt sigur."
„Absolut sigul?"
„Am verificat."
Din nou se auzi respiraţia lui greoaie.
„Eh," zise el într-un târziu, „asta *e* ţeva. O astfel de olă nu există *acum*... dal dacă eu volbesc cu tine si te aud cum îmi spui de o olă cale nu există, s-al putea ca *eu* să nu exist... dacă tu esti ţel ţe există cu adevălat, ial bietul Okazaki nu-i decât o stafie?... Dacă eu sunt ţel lătăţit în chimic de fapt?"
„La tine cât e ceasul?"
Iarăşi urmă o pauză. Apoi:
„Tlei si un sfelt. Dal eu te *aud* cum îmi spui de ola aia imposibilă... Esti sigul că Elic a volbit la zelo patluzeţi de la Laplade?"
„Absolut. Şi nu l-am verificat doar eu."
„Si ziţi că îl vedeai cu ochii tăi că e în altă palte?"
„Exact."
„Aha... Ţine stie cale din ţei doi Elic există cu adevălat, si cale e doal sintetic... Plactic, cu ţel cale te găzduieste pe tine, sunt vleo tlei... Nu poţi să iei o pauză si să te extladzi afală, să vezi cât de mult mai esti ţel olidzinal? Nu uita că mai ai pe cap un opelatol si un inocul zdlavăn de tot, din câte am auzit..."
„N-am timp nici să respir, Okazaki! Urmăresc doi inşi despre care, uite, nu ştiu precis nici unde se află!"
„Atunţi cască ochii ca să stii ţe să-mi povestesti când ne-om vedea! Elic ăsta... pfuuh! Nu-l cledeam asa de... *potent*! Eh, întle timp, o să fac o velificale, să văd: eu cum sunt? Chimic, sau nu?"
„Okazaki! Se întâmplă cumva să fi coborât în vreo gazdă?"
„Ştii bine că despre asta nu putem discuta, Cyrus!"
„Trupul meu... este în siguranţă?"
„Volbim altă dată!"

Închise şi Cyrus se scutură; vocea veselă a lui Papa Dee îl făcu să dea radioul mai tare:

Un mesaaaaj pentru Cavalerul Singuratic. Am vorbit cu drăguţa ta. Mi-a zis că nici prin cap nu-i trece să te mai vadă. Pleacă acolo unde e frig şi, într-adevăr, are nevoie de un şofer. Zicea că n-ai fost în viaţa ta în stare să schimbi măcar o bu-jiiie, aşa că nu vrea să audă de tine!

Cyrus sună la radio.

„M-ai auzit?" îl luă DJ-ul în primire. „Am vorbit cu Patra şi mi-a confirmat că are nevoie de şofer. De mine n-a fost mulţumită, aşa că sun-o când vrei şi oferă-ţi serviciile..."

„Aşa o să fac. Mulţumesc."

Ajunseseră la ieşirea din trecătoare. Oscar acceleră, afundând maşina în perdelele de ninsoare. Cyrus sună la Patra. Declic:

„Alo?" dincolo de vocea ei se auzea un cor de claxoane ridicându-se în ecouri... *Ecouri?*... De unde se auzeau ecouri în jurul Patrei? Era pe autostradă, într-un Cherokee...

„Aţi dat un anunţ. Pentru un şofer disponibil 24 de ore din 24. Care să mai fi condus un Rolls. Mai e valabil?"

Se auzi un oftat. Eric întrebă dintr-un plan secund:

„Cine e?"

„Ăştia cu anunţurile..."

De la ei se auzea un post de radio care difuza rock islamic cu Rachid Taher. Dar, în ciuda radioului, Cyrus recunoscu clar vocea lui Eric. Era vocea celui *care venise la el în birou azi dimineaţă*, nu a lui Cheyenne.

„Da. Am dat acel anunţ. De unde sunaţi?" întrebă Patra.

„Lucrez la o firmă de poştă rapidă în Shimonoseki. Dar mi-ar plăcea să lucrez în Islanda. Să conduc un Rolls."

Iarăşi se auzi oftatul.

„Mă aşteptam să nu fiţi din Islanda. Am dat anunţul în ziarele islandeze de câteva ori, dar n-am primit răspuns. Nu prea sunt Rollsuri în Islanda." făcu o pauză, iar Cyrus avu impresia că trage pe nări mirosul de *Sels Arctiques*, prelins prin eter. Deodată, şi-o *aminti*: era la un dineu, ascultându-l pe Eric care descria un clip cu o eclipsă. Imaginea se şterse când Patra adăugă: „Nici eu nu sunt în Islanda. Aţi mai condus vreun Rolls?"

Dădu să răspundă când, vocea lui Oscar bubui în membrana difuzorului de sub bord:

„Le văd stopurile... sunt la o sută de metri în faţă."

„Ce-a fost asta?" exclamă Patra.

„Radioul... Pot să aduc o scrisoare de recomandare de la firma la care lucrez. Am condus tot soiul de maşini."

Oscar accelera din ce în ce. Pe geam se vedeau zgârie-norii de dincolo de estuar, iluminaţi ca nişte pomi de Crăciun din sticlă. Cyrus îi ştia bine de tot – erau clădiri reale, din cele de care îi spusese Kerr, nu artefacte prin care Eric încerca să-l dezorienteze.

„M-ai auzit? Dacă da, fă-mi semn cu farurile!" repetă Oscar. Cyrus se pregătea să închidă celularul, dar Patra întrebă iar:

„Deci aţi condus Rollsuri?" – din telefonul ei se auzi un claxon reverberând printre clădiri.

„Da."

„Sunaţi de pe o şosea?" se interesă ea.

„Da."

„Ah," – avea un aer dezamăgit, „de acolo se aude cealaltă conversaţie..."

„Staţia... Reţeaua audio a şoferilor, Speed Net. N-aţi auzit de ea?"

Vocea ei coborî subit cu un ton: „În mod cert n-am auzit de aşa ceva."

Papa Dee începuse să răcnească în difuzoare. *Isuseee! Dar asta chiar că-i tare! Cavalerule! Tre'e să-ţi zic ceva în par-ti-cu-lar!*

„Putem întrerupe puţin, doamnă?... doamnă...?"

„Nogales. Patra Nogales. Intraţi într-un pasaj?"

„Exact. O să vă sun în scurt timp..."

Închiseră. Papa Dee chiuia ca bezmeticul:

Cavalerule Singuratic! Tocmai mi-a parvenit scrisoarea pe care mi-ai trimis-o acum două ore din Shimonoseeeki! Ghici ce scri-ai! Cică, pentru mai multă siguranţă, să-ţi amintesc câteva lucruri...

Nu i-ai scris! Nu i-ai scris nici o scrisoare! se îngrijoră *celălalt*.

Cică aştepţi un anunţ la mica publicitate în ***Tribune****, că ai ascultat U2 şi că cineva de aici trebuie să-ţi difuzeze o piesă cu Dylan ca să-ţi poarte no-roc. Te recunoşti, Cavaleeerule?*

Chestiile astea ţi le trimite Eric! se agită *celălalt*. Sunt din germenii lui! Ar fi trebuit să-ţi scrii chestiile astea pe piept, cu spray, în WC-ul pizzeriei lui Michael dacă nu te-ai fi inoculat din timp, la Okazaki!*... Aşa scria în flacoanele lui Eric! aproape că strigă *celălalt*.

---

* Conform unei variante rezumate de Enpivi, Cyrus a ajuns să facă acest lucru, dar şirul întâmplărilor cu pricina n-a mai fost continuat, rătăcindu-se într-o gazdă definitivă ce n-a mai fost reactualizată nicicând.

Şi acum, că te-ai asigurat că e vorba chiar de tiine, Cavalerule, iată mesajul pe care l-ai trimis prietenului tău, Urlă Papa Dee! TREBUIE SĂ SCAP DE PRIETENII CU CARE AM PLECAT LA VÂNĂTOARE. TREBUIE SĂ PUN MÂNA PE IUBITA MEA ŞI PE PAPAGALUL CU CARE PLEACĂ LA FRIG... Ascultă, Cavalerule! Dacă pui vreodată mâna pe amica asta a ta, ad-o şi-aci, la Umma! Telefoanele zbârnâie pe toate canalele... Tot oraşul e cu urechile pe tine! Băieţii şi fetele din Hale până-n Cardinals vor să vadă de ce eşti în stare! Şi fii atent că ţi-ai trimis şi un PS: CHEIA E LA EA!

Şi acum, Don Henley îi urează Cavalerului vânătoare plăcută în Grădina Yallah...

Cyrus puse mâna pe celular, gata să sune la Radio şi se uită în faţă, după luminile de poziţie ale Cherokee-ului.

Dar n-a mai văzut nimic. Cerul se spulberă în miliarde de cioburi lucioase şi în faţa lui Cyrus apăru din nou bariera de la intrarea în pasaj.

Semnul era inconfundabil: cineva îi prelevase cu totul de unde se aflau şi îi inoculase, pe toţi, în altă gazdă intermediară. Într-un alt operator.

Eric punea iarăşi traversada în pericol.

*

Ştiu că nu văd bine şi mi-e clar că ce văd eu, nu vezi tu, şi că ce vezi tu, nu văd eu. Optica este inconsistentă şi suportă deriva aceluiaşi obiect către privitorii multiplii; e un truism binecunoscut că astfel, obiectul se multiplică: câte perechi de ochi, atâtea obiecte privite! Atunci, mă întreb, de ce am ajuns să credem că există halucinaţii? Din ce moment există ele? Care este pragul dincolo de care un anumit lucru, oricum văzut distorsionat, nu mai este considerat reflectare normală şi devine delir?

De auzit, aud mai bine. Cuvintele sunt precise: spuse, sau auzite, sunt aceleaşi – deşi, numai ca fonetică – şi sunt *comune* indiferent cine le aude. În context, muzica e perfectă pentru că nu spune nimic concret şi poate fi fredonată mental *identic* de toţi cei ce au auzit-o.

Când Cyrus s-a trezit din nou în faţa pasajului, când plăţile s-au reluat şi urmărirea cuplului Welser – Nogales pe autostrada Key Largo a luat-o de la capăt – am spus aşa: Fugger a intrat într-o nouă buclă chimică, a reparcurs câţiva kilometri şi a depăşit staza întâlnită data trecută. Pe drum, a purtat aceleaşi discuţii cu Urlă Papa Dee, cu Oscar şi cu Hugo. În plus, după ce a depăşit staza, a suportat un atac al elicopterelor Poliţiei.

A fost atacul real? A fost doar o revărsare a mesajelor din germenii lui Eric? Incredibilul construct halucinator al lui Cyrus – războiul lui extrem – suporta un desant iscoditor din partea informaţiilor lui Welser? Sau... erau amintirile tale, Enpivi, care coborau în chimia noastră?

Obiectele din jur, mai erau ele reale? Să presupunem că Cyrus ar fi pierdut controlul maşinii pe care o conducea şi ar fi izbit un alt vehicul – s-ar fi făcut ţăndări, sau ar fi trecut prin el ca printr-o boare?

Sau: câte din obiectele din jur mai erau reale şi câte erau constructuri generate de cei doi beligeranţi şi/sau de tine? Câtă substanţă mai persista în halucinaţiile pe care le parcurgeam cu toţii în acele ore, halucinaţii care nu erau altceva decât câmpul de bătălie al Welserilor şi al Fuggerilor?

Baabylon, şi noi o dată cu el, devenisem o epidemie. Vedeam, auzeam, pipăiam, miroseam – ceea ce ne programau germenii puşi la cale de Cyrus şi Eric, precum şi amintirile tale pe care, fără ştirea ta, le pusesem la lucru în scopul meu, Enpivi. Îmi venea să râd... Oare nu asta fusese Baabylon tot timpul? Nu asta căutam eu? Nu asupra acestui fapt mi-ai atras atenţia şi tu, Enpivi?

La asta ne gândisem mereu, şi eu, şi tu – numai că nu ştiam *cum* şi *unde* se întâmplă o asemenea grozăvie. Şi tare mult am mai fi vrut să aflăm *cine* întreţine o atare lume, pentru că *de ce* o făcea, începusem amândoi să pricepem...

Cu alte cuvinte, singurul lucru sigur din acele clipe este că cineva ne inoculase cu totul în altă gazdă intermediară. Eu, Cyrus, urmărirea, Baabylon, ba chiar şi tu, fuseserăm extraşi din gazda care ne convenise şi injectaţi într-o alta, preparată de casa Welserilor. Un astfel de proces, o ştiu bine, durează ceva mai bine de o oră, dar o oră e mai îngustă decât o fracţiune de secundă dacă programezi chimia să afişeze un *gap*...

Odată, Cyrus îmi spusese în timpul unei şedinţe de psihanaliză – pe vremea când încă se mai prefăcea handicapat de inadecvare primară – că totul e iluzie. Substanţa, fie ea şi cea mai lentă, cea geologică adică, e fluidă, sistemele patinează mai repede sau mai încet şi nimic nu e stabil – din păcate, totul ajunge să se termine la un moment dat, subjugat inexorabilei entropii. Bănuiesc că făcea o confuzie între iluzie şi haos însă.

De aceea, mi-e imposibil să trasez cu exactitate întâmplările care au avut loc pe Key Largo, *după reluarea lor* (o subtilă tactică de amânare pusă la cale de Eric prin transferul în alt operator, pe care tu l-ai invadat, după cum vei vedea, extrem de pregnant, cu constructurile propriei tale minţi. Îmi pare rău că m-am folosit astfel

de tine, dar abia aşa mi-am dat seama *unde* ne aflăm cu adevărat; totdată, a fost unica modalitate prin care mi-am asigurat condiţii să pot acţiona ulterior...).

Din ce am aflat, reiese că pentru a scăpa de atacul elicopterelor, devenite *ucigător* de reale după schimbarea gazdei, Cyrus a fost obligat la un moment dat să ruleze pe contrasens, astfel încât racheta care îi era destinată a izbit un camion cu însemnele lui Christian Goldberg.

Camionul s-a făcut bucăţi, balustradele autostrăzii s-au îndoit sub suflul exploziei şi au luat foc iar şoferul s-a amestecat cu ninsoarea... Posturile TV şi de radio au anunţat că nu s-a mai găsit nimic din şofer. După două zile, când am trecut pe Key Largo, nu rămăsese nici urmă de accident: balustradele erau la locul lor şi aveau rosturile ruginite, semn că nu fuseseră schimbate recent, cât despre resturile camionului, am rătăcit după ele pe câmpul din jurul autostrăzii o zi întreagă şi n-am descoperit nici măcar un şurub...

Mă rog... Cred că începi să înţelegi cum stau lucrurile. Cyrus mi-a spus că spre sfârşitul urmăririi de pe Key Largo, Oscar se referea la el cu numele de „Mallory“... După ce a scăpat de primul atac al elicopterelor, Cyrus a sărit pe autostrada din Purani, luându-se după Cherokee-ul Patrei şi al lui Eric. Aterizând cu zece metri mai jos, maşina lui a luat foc, iar fraţii Richthofen şi colonelul Kerr l-au considerat pe Cyrus mort.

De ce se refereau la el cu numele de Mallory? Până atunci, în cursul celor zece minute de urmărire pe Key Largo, îi spuseseră Lili, de la Lili Marlene, melodia pe care Cyrus o difuza sâmbăta la Umma Nord.

Pe fraţii Richthofen nu i-am mai văzut niciodată, ca să-i întreb... La câteva zile după întâmplări, au vândut White Sands Radio şi Karinhall, dispărând o dată pentru totdeauna din Baabylon, în cine ştie ce nişă financiară, sau dumnezeu ştie prin ce cartier al oraşului, dacă nu cumva au fost *retraşi în chimia din care fuseseră generaţi*... Cumpărătorul celor două proprietăţi, fost broker de bursă, n-a fost în stare să-mi spună nimic de soarta celor trei fraţi şi a vărului lor, care a dispărut o dată cu ei.

Nici pe colonelul Kerr din Bao nu l-am descoperit. De fapt, însuşi Bao este dificil de definit ca localizare. Cred că este cartierul aşa-zis „al veteranilor“ – o zonă cu blocuri sordide, fără verdeaţă, unde locuiesc amărâţii presupus întorşi din război, întreţinuţi din fonduri publice. Am fost acolo trei zile la rând, între 27 şi 30 decembrie, însă mi-a fost imposibil să-l descopăr pe colonelul Kerr. Cei pe care i-am întrebat de el se uitau la mine bizar înainte să-mi

întoarcă spatele, fără un cuvânt – dar e lucru ştiut că acei oameni au un comportament teribil de ciudat.

Am văzut, în schimb, staţia lor de ascultare de lângă parcarea părăsită: o clădire cenuşie cu patru etaje, având forma unui cub, dar nu mi s-a permis să intru în ea. Se spune că prin acea staţie îşi plătesc veteranii datoriile faţă de administraţie.

De acolo ne ascultă pe toţi.

Am interceptat convorbirile lui Cyrus cu Patra. După cum ţi-am spus, cuvintele sunt aceleaşi, atât pentru cel ce le pronunţă cât şi pentru cel ce le ascultă. Ele pot denumi lucruri şi întâmplări diferite, dar cât timp funcţionează *între* noi au aceeaşi formă. Ce vedem însă, e cu adevărat numai *în* noi şi niciodată nu voi şti cât de mult cele văzute de mine seamănă cu cele văzute de tine.

Despre asta însă, ţi-am mai scris.

Aşadar, iată convorbirile telefonice dintre Cyrus şi Patra. Ele au avut loc între 0.38 şi 2.17, în noaptea de 24/25 decembrie 1999, în timp ce Cyrus alerga cu maşina pe autostrada Key Largo şi apoi în Purani, către aeroport. După ce maşina lui s-a distrus la trecerea dintre autostrăzi, a furat un Volvo din faţa unei case. Nu ştiu cum se face că până la urmă a mai pus mâna pe o maşină – pe un Daxos. Se spune că i-ar fi ucis ocupanţii, cel puţin aşa pretind anumiţi anchetatori din Poliţie şi la fel avea s-o spună şi primarul Medici – dar nici eu, nici altcineva din grupul meu nu se pricepe să coboare în germeni, ca să citească ce s-a petrecut, cu adevărat, atunci.

Patra nu i-a recunoscut vocea lui Cyrus – şi nici eu n-am făcut-o când am ascultat înregistrarea: Cyrus vorbea pe nas. Din câte am aflat, îşi îndesasc şerveţele în nări şi a vorbit mai tărăgănat, astfel încât să nu fie recunoscut.

Şmecheria a ţinut doar pentru o vreme.

Pe lângă cele vorbite de ei, am să adaug câte ceva despre *fundalul* sonor al convorbirilor. El este foarte important pentru cele ce aveau să se întâmple mai departe. Ai să înţelegi de ce, dragul meu Enpivi.

O ultimă explicaţie: prima convorbire dintre Cyrus şi Patra va relua ceea ce ei mai discutaseră deja, fără ca Patra să dea semne că şi-ar da seama că relua nişte replici. Cred că şi asta e semnificativ pentru cele petrecute în acea noapte.

Aş dori să pot explica acest rateu al Patrei, incapacitatea ei de a-şi aminti ceea ce discutase cu numai câteva minute înainte – ne-ar spune mai mult, poate, despre pragul dincolo de care experienţa trăită se transformă în halucinaţie. Dar întâmplările sunt parazitate de germenii lui Eric, de chimia ta şi, mai ales, de transferul în altă

gazdă, fiind relevante, astfel, doar pentru subtilitatea pedantă a ultimului Welser. Rezultatele tacticii lui se vor vădi în cursul acestor convorbiri.

Iată-le:

a)

Cyrus: *Aţi dat un anunţ. Pentru un şofer disponibil 24 de ore din 24. Unul care să conducă un Rolls. Oferta mai e valabilă?*

Patra: *Da! De unde sunaţi?*

Cyrus: *De pe autostrada Key Largo. Lucrez la o firmă de poştă rapidă... Dhyana Postal Services. Mi-ar plăcea să lucrez în Islanda.*

Patra oftează. Încă de acum ne-a atras atenţia faptul că în celularul ei era teribil de linişte, şi că avea un *alt* fundal sonor decât Cyrus de care n-o despărţeau, de fapt, decât vreo sută de metri.

Patra: *Mă aşteptam să nu fiţi din Islanda. Am dat anunţul în ziarele locale de câteva ori, dar n-am primit răspuns. Aţi mai condus un Rolls până acum?*

În celularul lui Cyrus se auzi o altă voce; se pare că era a colonelului Kerr: *În trei minute ajungeţi la trecerea spre Lefortovo!*

Patra: *Ce-a fost asta?*

Cyrus: *Radioul... Ştiţi, pot să aduc o scrisoare de recomandare de la firma la care lucrez. Am condus o grămadă de chestii în viaţa mea.*

Din celularul lui Cyrus se auzi o altă voce, probabil a lui Oscar: *Lili, dacă mă auzi, clipeşte cu farurile!*

Se auzi iarăşi prima voce: *Am primit un raport. Poliţia v-a localizat şi a trimis patru elicoptere de asalt după voi. Tocmai au decolat din Shimonoseki.*

Patra: *Ce se întâmplă? Aţi auzit, domnule... cum aţi spus că vă numiţi?*

Cyrus: *Kurt... Kurt Weiss. E staţia de radio a şoferilor. Speed Net.*

Patra: *De unde sunaţi?*

Cyrus: *De pe autostrada Key Largo. Trebuie să livrez ceva în Hale...*

Patra: *În Hale... ah.*

Din celularul Patrei se auzi huruitul unor elicoptere, în timp ce din celularul lui Cyrus nu se auzeau decât claxoane deşi, Cyrus era în contact vizual cu Cherokee-ul celor doi, după cum avea să spună şi vocea auzită în celularul lui Cyrus (cred că era Oscar) *Lili! Nu lăsa din ochi farurile mele! Kerr spune că în Purani ninge de nu vezi la un metru. Eu sunt chiar în coada amicilor noştri. Dacă mă auzi, clipeşte din faruri!*

Patra: *Ce amuzant! Am dat peste vreo misiune de-a poliției?*
Cyrus: *Habar n-am. Spuneți, vă rog! Când doriți să iau în primire Rolls-ul?*
Patra: *Să mă prezint, în primul rând... Sunt Patra Nogales... Mașina se află la Londra. Trebuie s-o ridicați de acolo și abia apoi să mergeți la Reykjavik. Vă e peste mână?*
Cyrus: *Nu. Pot face o escală la Londra.*
În celularul lui Cyrus se auzi o explozie urmată de un scrâşnet de frâne. Apoi se auzi vocea lui Oscar: *O rachetă! Ce naiba, Kerr? Au și ajuns elicopterele?*
Patra: *Dar are loc un război în toată regula acolo. De unde spuneați că sunați?* (În tot acest timp, în celularul ei nu s-a auzit decât vocea unui crainic care citea ştirile.)
Cyrus: *De pe Key Largo.*
Patra: *Asta e prin partea de est, nu?*
Cyrus: *Exact. Mă apropii de podul Grant. Dumneavoastră unde sunteți?*
Patra: *Cum adică, unde sunt?*
Cyrus: *Mă întrebam dacă sunați din Islanda...*
Patra: *Nu. Nu sun din Islanda.*
În celularul lui Cyrus se auzi vocea lui Oscar: *Bao? Oscar sunt. Am contact vizual cu elicopterele. Sunt chiar în fața noastră. Ce facem?*
Cyrus: *O să trebuiască să închid. Intru într-un pasaj...*
Patra: *În regulă. Vă rog să reveniți. Cred că o să batem palma...*

b) (Primele replici lipsesc)
Patra: *Domnule Weiss... știu că vorbim... pe banii d-voastră, dar aş vrea să nu întrerupem legătura... Discuția pe care o auzim este extrem de incitantă.*
Cyrus: *Nici o problemă.*
În celularul lui se auzi altă voce (probabil a lui Hugo): *Era și timpul, Lili! Da. Ce naiba n-ai intrat în GONION până acum? Chiar ai uitat cum se face treaba?*
Patra: *Spuneți-mi, domnule Weiss... De ce vreți să veniți în Islanda?*
În celularul lui Cyrus se aude o deflagrație urmată de zgomotul unor motoare ambalate.
Patra: *Cred că am nimerit peste afacerea BBB, d-le Weiss... Sunteți la curent, nu-i aşa?*
O voce în celularul lui Cyrus: *Ce naiba faci, Lili? Centrează odată! Elicopterele sunt pe noi!*
Patra: *Hei! asta s-a auzit chiar la d-voastră!*

În celularul lui Cyrus se aude o nouă explozie şi huruitul unor elicoptere.*

Patra: *Nu mi-aţi răspuns la întrebare, d-le Weiss. De ce vreţi să mergeţi în Islanda?*

Cyrus: *Recomandare medicală. Sunt alergic la praf şi la 50% din flora de pe coastă.*

Din celularul lui Cyrus se aude colonelul Kerr: *Racheta asta e pentru tine, Lili. Ai anclanşat?*

Patra: *Înseamnă că interesele noastre concordă întru totul, d-le Weiss! De ce aţi ajuns atât de târziu la concluzia asta?*

Cyrus: *Ce vreţi să spuneţi?!...*

Din celularul lui Cyrus se aude Oscar, răcnind: *Treci înapoi, Cyrus! Treci odată!* Apoi se aude un motor ambalat, un huruit de fiare rupte şi un cor de claxoane derapând de la acute spre bass.

Patra: *Cyrus?! Cyrus Fugger?!* (în scris n-am cum să-ţi redau uluiala – e cea mai uluită exclamaţie pe care am auzit-o vreodată... De menţionat că în tot acest timp, în celularul Patrei nu se aude altceva în afara vocii ei, în ciuda hărmălaiei care se desfăşura la cel mult o sută de metri în spatele Cherokee-ului.)

Tot din celularul lui Cyrus, vocea lui Urlă Papa Dee, DJ la Umma Nord: *Aflăm că pe Key Largo are loc un intens schimb de focuri. Sursele incriminează afacerea BBB. Poliţia a detaşat patru elicoptere în zonă. Vom reveni. Ne întrebăm dacă nu cumva e implicat în afacere şi Cavalerul nostru singuratic care a pornit la vânătoare de...*

Patra: *Eşti Cyrus Fugger?*

Cyrus: *Da. Sunt tipul cu care ai vorbit la celular de la tine de acasă. Tipul pe care l-a împuşcat Eric... Tipul cu binoclul, fir-ar al dracului să fie!*

Oscar: *Trage, Cyrus! De data asta n-o să te ierte!*

Cyrus: *O să trag! O să trag!*

Patra: *De ce spui că te-a împuşcat Eric? Ce vrei, de fapt?*

Din celularul lui Cyrus se aude iar zgomotul unor motoare ambalate şi plesnetul unor piese de metal doborâte. Mi s-a spus că semăna cu bubuitul unui parapet culcat la pământ de o maşină, dar când am fost pe Key Largo n-am văzut nici urmă de aşa ceva...

Patra: *De ce nu răspunzi, Cyrus?*

---

* În acele momente Cyrus s-a întrebat pentru prima oară dacă Patra nu se afla, de fapt, la hotel *Laprade*, el însuşi aflându-se într-o *buclă chimică* lansată de Welser „într-atât de profund" încât să-l lanseze pe o pistă închisă, într-o gazdă definitivă.

Oscar: *Bag? Oscar sunt! Arză-i-ar focul pe idioţii de la întreţinere! Pe Mallory l-au lăsat sistemele GONION! Dacă puştiul nu scapă, vă belesc pe toţi!*

Patra: *Unde eşti, Cyrus? De ce spui că Eric te-a împuşcat? Ce urmăreşti?*

Urmează o pauză lungă în convorbire. Cel mai probabil, Cyrus a lăsat celularul deschis, iar acesta a înregistrat auditiv întâmplările de pe autostradă. Am auzit acele zgomote. Sunt cât se poate de reale. Explozii şi scrâşnete de fiare rupte, huruitul unor motoare şi vuietul unor frâne. Dintr-un ziar, am chiar un scurt fragment care descrie, extrem de sugestiv, momentul:

„*Zbraaf!* Air-bagul se destinse ca un boboc uriaş din plastic, iar Cyrus îl sfâşie de parcă ar fi fost hârtie şi izbi volanul cu fruntea. Oglinda retrovizoare crăpă, şiroind pe bord într-o cascadă de cioburi. Pentru o fracţiune de secundă, reflectase elicopterul lansând o rafală sfârâitoare. Portiera se deschise ca trăsnită de fulger."[1]

Mallory? se auzi în celular vocea îngrijorată a lui Oscar urmată de rafalele unei mitraliere. Apoi am auzit gâfâitul lui Cyrus.

Cyrus: *Sunt aici! Sunt aici, Oscar!*

Se aude vuietul unor elicoptere

Patra: *E o situaţie disperată, nu-i aşa, Cyrus? De-asta vrei să vii în Islanda...*

Se aud gâfâiturile lui Cyrus. Apoi se aude un lucru bizar. Cineva strigă de undeva de departe, chiar cu vocea lui Cyrus: *Sunt Mallory! Încerc să trec...* dincolo.... *Îmi amintesc, fir-ar să fie!*

Apoi se aude o bubuitură, iar vuietul elicopterelor se îndepărtează. Înregistrarea b) se încheie aici.

c)

Patra: *Nu fi prost! Oricine poate să conducă un Rolls... Cu tine vreau să cădem la un altfel de învoială.*

Cyrus: *Unde ziceai că te afli?*

Din celularul Patrei se aude scârţâitul unui fotoliu şi vocea unui crainic TV.

Patra: *Sunt la un hotel în Casbah. Eşti dispus să discutăm serios? Dacă da, uităm de scrisorile tale.*

Cyrus: *Un hotel în Casbah? Laprade?*

Patra: *De unde ştii că suntem la hotel Laprade?*

Cyrus: *Am fost bolnav de febră angiomatoasă.*

Din celularul Patrei se aude o voce neclară: *D-l şi d-na Edvard Dmytrik vor ajunge la Hotel Kefren la şase dimineata. Dr. Dimakopoulos va trebui să-i aştepte acolo...*

Pauză.

Cyrus: *Știi că trebuie să pun mâna pe copilul tău?*
Patra: *Copilul?! De unde știi de copil?*
Cyrus: *Știu multe lucruri... Te cheamă Roberta Brandeau și o să pleci la Reykjavik cu o cursă Lufthansa. Pe urmă o să te duci în Egipt, unde o să te cheme Deborah Spector. De acolo ai să ajungi la Durban, Africa de Sud. Ca Milena Dmytrik. Copilul din tine e un memento... un tipar. E o bună bucată de vreme de când am aflat chestia asta...*
Patra: *De-aia ne-ai trimis scrisorile de amenințare?*
Cyrus: *Nu! Scrisorile vi le-am trimis pentru că sunt un Fugger!*
În celularul ei se aud vocile unor tipi care vorbeau la alte telefoane. În celularul lui Cyrus se aude un zgomot de geam spart și alarma unei mașini. Apoi, o voce, îndepărtată, acoperită de vaietul ritmic al alarmei.
Sara! E cineva în mașină! Eu cobor, tu cheamă poliția!
Eric: *De unde știi ce nume ne luăm?* Are un ton bizar: nervos, amestecat cu o undă de curiozitate nestăpânită. Era vocea lui cea *veche*. Identică cu a lui Fugger vorbind acum în aparat...
În celularul lui Cyrus se aude un motor demarând și sirenele pompierilor.
Eric: *De ce nu răspunzi? De unde știi ce nume ne luăm?*
Cyrus: *Spuneai că sunteți la hotel Laprade? Ei bine, acum zece minute erați pe autostrada Key Largo, într-un Grand Cherokee verde metalizat. Vă grăbeați spre Lefortovo, pentru că la două și jumătate aveți avion pentru Reykjavik.*
Eric: *Vrei să repeți, Cyrus? De unde luăm avionul?*
Cyrus: *De la aeroportul Lefortovo. Mergeți la Reykjavik ca să deveniți Deborah și Emil Spector. Profesori de antropologie structurală la Beer Sheba, Ierusalim.*
Patra: *Mă gândisem cu Eric să cădem la pace. Îmi spuneam că ajung atâția ani de ură între casele noastre... Că ar trebui să împărțim ceea ce am stăpânit într-o vreme, și unii și alții... De ce îți bați joc, Cyrus? Eric n-a tras în tine, iar aeroportul Lefortovo nu există!*
Despre glasul Patrei: era dispusă să cadă la învoială, iar tăcerea lui Eric părea să indice că și el e dispus să meargă pe mâna ei... Uitaseră că Cyrus Fugger nu cade la învoială decât cu el însuși. Niciodată n-am să știu ce i-a scris Sebastian A. Corn Patrei, de a făcut-o să fie la un pas să accepte alianța cu Cyrus, care alianță era sinonimă cu trădarea lui Eric. Din câte mi s-a spus însă, cuvântul a *trăda* n-avea semnificație pentru Patra. Moștenise din familie un simț practic deosebit și alegea mereu soluțiile care presupuneau un minim de efort.
Din celularul lui Cyrus se aude Urlă Papa Dee: *Cavaleeerule Singuratic! Ai o tipă nerecunoscătoare în față! Una care vrea să se care*

în Ultima Thule cu un reclamant mai şme-cherrrr ca tine. Tu nu mai poţi de dorul ei şi trebuie să-ţi dai cu Berotec în gât din cauza asta.

Aşa spu-ne povestea... Că există un Cavaler Singuratic care trebuie să pună mâna pe un copil secret. Am o mulţime de mesaje pentru tine! Oraşul a lăsat baltă Crăciunul şi s-a cuplat la aventura Cavalerului Singuratic care vrea să-şi smulgă iubita din ghearele unui poltron şi să afle *ce se petrece cu prinţul ei moştenitor... Şi dacă tu eşti tatăl cooopilului, Cavalerule?*

Urlă Papa Dee puse o piesă de acid jazz, iar Cyrus dădu radioul mai încet.

Cyrus: *E două şi un sfert, Patra! Nu mai prindeţi avionul!*

Patra: *N-avem de prins nici un avion în seara asta. De altfel, nici n-am avea cum să-l prindem, dacă pleacă la două jumate... E patru fără un sfert.*

Din mobilul lui Cyrus se aude zgomotul unor vreascuri ce pocnesc sub roţi.

Eric: *Ce spunea omul ăla la radio că a lăsat lumea baltă?*

Cyrus: *Crăciunul, Eric. Pe aici, noi toţi sărbătorim Crăciunul...*

Eric: *Minţi! Am trecut şi noi pe Umma Nord... Nici gând să fie vorba de aşa ceva... E altă emisiune. Cum să fie azi Crăciunul? Eşti sigur că pe noi ne-ai văzut pe Key Largo?*

Cyrus: *Da. Eraţi într-un Grand Cherokee. Maşina a ars, dar voi aţi scăpat. Mă întreb dacă...* ei *or fi ajuns la Lefortovo?*

Eric: *Lefortovo, zici?*

Cyrus: *Lefortovo. Aeroportul de la sud-est de Purani.*

Eric: *Palos, adică.*

Cyrus: *Şi eu ştiam că-i zice Palos. Dar acum, toţi îi spun Lefortovo! Ar fi trebuit ca tu să ştii cum îi zice dacă eu n-o ştiu!*

Din celularul Patrei se aude o voce răstită: *Durban? Aţi verificat? Înţeleg. Ne-aţi prins uşor?... Ştiţi, din Polonia e mai greu să suni în afară decât din afară în Polonia...*

Urmează o pauză de câteva secunde în care se aude doar respiraţia precipitată a lui Cyrus. Apoi, îl auzim spunând: *Să fii atent când iei Grand Cherokee-ul din Bao Tranh, Eric! Atinge-l cu ceva pe A.G. Kerr! Tipul a fost dispus să mă ajute... cică aş fi avut un aranjament mai vechi cu el...*

Se aude plesnetul unor artificii.

Eric: *Bao? Am închiriat un Grand Cherokee de la A. G., aşa e! Dar mă aşteaptă în Shimonoseki. Nu ştiu ce e Bao. N-am auzit până acum.*

Cyrus: *O să afli. Nu eşti imun la febra angiomatoasă.*

Eric: *Nici nu credeam!... Fatima te-a învăţat să faci asta?*

Cyrus: *Prostii! Ştii bine ce înseamnă un Fugger, nu?*

Eric: *Degeaba, Cyrus! Oraşul e al Welserilor şi tu nu mai ai ce să faci! N-o să obţii nimic cu epidemia asta!*

Cyrus pufni: *Întreab-o pe Patra cât de sigură e de chestia asta... Acum trebuie să închid.*

Din cele ce s-au petrecut după aceea, am înţeles că în cursul ultimei convorbiri, în mintea lui Cyrus încolţise gândul să-l înveţe pe Eric Welser cum să scape de *celălalt* Cyrus Fugger. Cel care încă se mai uita cu binoclul în aşteptarea discuţiei de a doua zi.

Avea chef să-i tragă covorul de sub picioare numai şi numai ca să fie sigur că *el* – cel ce luase deja locul lui Eric – va fi cel ce va ajunge faţă în faţă cu Patra Nogales, de unul singur... Trecutul e o problemă la fel de încurcată ca şi viitorul, iar Cyrus era dispus să dea orice ca să-l recupereze. Dar asta o ştii foarte bine din celelalte documente.

Aşa că Cyrus Fugger îl jertfea pe cel care dormea acum în blocul Condict, alături de o altă Fatima, cel ce visa înainte să se trezească şi să meargă la biroul unde să se pomenească deodată că Patra şi Eric îi fac vizita aşteptată de zece ani... Îl jertfea pe cel din *ceilalţi germeni*, pe cel găzduit de alt operator, fără remuşcări, numai să ajungă primul la potou.

Aşa se *văd* lucrurile şi, după cum ţi-am scris la începutul acestui mesaj, e greu de spus cât de mult se îndepărtează lucrul văzut de lucrul în sine. Ca psihanalist, problema are o consecinţă practică. Ţi-am scris şi despre ea. Mi-e greu să stabilesc punctul din care ceea ce vezi, sau ceea ce reflectezi, sau ceea ce sălăşluieşte în mintea ta se *cheamă* halucinaţie. Mi-e greu să stabilesc dacă cele trăite alături de Cyrus sunt chiar aşa cum ţi le descriu, dar oraşul în care trăim e atât de bizar încât m-am decis să nu mai interpretez nimic, să las lucrurile să fie şi să se scurgă, fără ca raţiunea mea să mai intervină. Mi-e teamă să mai caut răspunsuri – sunt, totdeauna, mult prea fluide.

Am nevoie de ochiul tău îndepărtat ca să înţeleg – şi sper că mă vei ajuta şi de aici înainte, deşi m-am folosit de tine... De fapt, trebuie să mă ajuţi! Trebuie s-o faci, mai ales acum, din moment ce ai intrat şi tu în joc, nemijlocit. Aşa că, în următoarele ore, nu mai închide computerul şi nu mai pleca din faţa lui! Presimt că am să te rog să te implici şi mai mult în cele ce se întâmplă în... Baabylon!

*

„Nu avem nevoie decât de o estimare în linii mari..." zise Mihrab, deschizând în ecran harta oraşului. „Tu îl cunoşti cel mai bine pe Cyrus. Pe unde poate să fie acum?"

Goldberg își puse ochelarii și parcurse bulevardele, parcurile și cvartalurile. Joseph se aplecă lângă el, mai-mai să intre cu ochii în computer.

„În viața mea n-am schimbat o vorbă cu Cyrus!" zise Goldberg, „De unde ai scos-o că l-aș cunoaște cel mai bine?"

Mihrab îi întinse o hârtie de imprimantă. Era plină cu desenele unor molecule de A.D.N. – semănau cu niște fermoare viermuinde.

„Sunt probele de A.D.N. ale lui Cyrus și Sebastian. Nu se suprapun întru totul... Dar au nenumărate asemănări. Mai ales în zona controlată de noi. E zona de A.D.N. recent și stochează... hm... informațiile cotidiene. E matrița adaptabilității. Vrei să-ți spun mai mult?"

„Nu!" se apără Goldberg. „Nu vreau să știu amănunte despre BBB! Spune pe scurt ce vrei!

„Bănuielile tale erau întemeiate. Sebastian n-a murit cu adevărat. Aș zice că s-a scurs în Cyrus. Sunt amestecați. Au amintiri, dorințe și planuri comune. Biochimie, comune!" sublinie Mihrab.

Iar Goldberg: „Crezi că asta mă ajută să-l localizez? Cyrus nu poate să fie decât pe urmele lui Eric, iar pe Eric, voi îl știți cel mai bine... El pe unde poate să fie?"

„Nici eu nu-l cunosc, deși mi-e fiu! De la o vreme încoace nu-mi mai spunea nimic pentru că i-am simțit ambițiile." spuse Joseph. „Tu, în schimb, îl știi bine pe... Cyrus, să-i zicem? Îi cunoști reacțiile și tipicurile... Într-un fel, ești expert în Cyrus Fugger!"

„Să sperăm!" zise Goldberg și se uită la Mihrab. „Ești ultima care l-a avut pe Cyrus sub ochi. Din ce moment l-ai pierdut?"

Mihrab puse degetul pe dunga roșie ce figura Via Okeania.

„Aici încă îi vedeam pe amândoi. Pe urmă... pe urmă s-a spart *oglinda*! S-au schimbat culorile, preț de câteva clipe. Când lucrurile s-au reașezat, șirul de mașini se pusese în mișcare de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat, dar Mercedesul și Royer-ul nu mai erau pe autostradă. Pe frecvența pe care discuta Cyrus cu Richthofenii nu s-a mai auzit decât un fâșâit și n-a mai fost chip să dăm de comunicațiile lor. Agenții au reținut perfect poziția mașinilor dinainte... să se spargă imaginile. În mai puțin de un minut, au împânzit locul, sperând că Cyrus și Eric ieșiseră cumva din autostradă. N-au dat nici măcar de vreo urmă de-a lor! Puseserm o altă echipă să-i aștepte la capătul dinspre Yvelines al autostrăzii însă ei n-au apărut nici acolo! S-au dizolvat, pur și simplu. Apoi, cei de la laboratoare m-au anunțat că am fost cu toții transferați..."

Se auzi telefonul de pe birou. Joseph deschise. Se posomorî imediat, de parcă trăsăturile i-ar fi fost din ceară ce se topea.

„De vreo jumătate de oră nu mai știm nimic, Vincent." Ecranul computerului deschise un screen în care apăru figura bătrânului Nogales: mesteca o pipă stinsă, plimbând-o dintr-un colț în altul al gurii.

„Și când te gândești că nu sunt alții decât copiii noștri, Joseph!"

„Și noi am fost copiii părinților noștri, ai uitat?"

„N-am uitat! Dar ne-am așteptat rândul. Și am respectat tot ce însemna BBB!"

Joseph azvârli o capsulă cu nitroglicerină în gură.

„Eu unul voi merge până la capăt, Vincent."

„Ai de ales?" întrebă bătrânul Nogales, zâmbind amar.

Joseph făcu semn că nu. Apoi: „Christian Goldberg e aici cu noi. Știm că Eric, Patra și Cyrus sunt *efectiv* pe undeva prin oraș. N-au *cum* să iasă din el, știi bine! Dar nu suntem în stare să ne dumirim *unde* s-au vârât! Și nici unde *ne*-au vârât pe toți!"

„Oamenii mei îmi spun că a avut loc un transfer, acolo la voi."

„Echipa care monitorizează mediul i-a confirmat lui Mihrab că transferul a avut loc. Cel mai probabil, a fost pus la cale de Eric."

„La voi ce s-a schimbat?"

„Luminile orașului, în primul rând." explică Mihrab. „Și am început să folosim cuvinte și asocieri de cuvinte pe care, înainte, nu le utilizam mai deloc. Radioul emite alt fel de muzică. Ușile se deschid altfel, s-a făcut îngrozitor de frig și pe bulevarde e vijelie ca pe munte."

„Înțeleg..." oftă bătrânul Nogales. „Ești un bărbat deștept, Goldberg! Te urmăresc de câțiva ani. Tu ce crezi?"

„Cred că e o soluție." zise Goldberg. Ochii îi sclipeau. „Dar s-ar putea să ne ia cel puțin două ore! Trebuie doar ca Mihrab să mi-l arate pe... Ziwad Bani Sadr!"

Joseph se uită la ceas.

„Ce zici, Mihrab? Avem șanse?"

Tuarega se înfășă în djellaba. Fornăi și se uită la ceas.

„BBB e copiat, în întregime, așa cum a fost el în dimineața asta, la ora 7.00. E într-o gazdă definitivă pe care n-o știu decât eu. Putem relua ziua oricând din acel moment, ca și cum orele ce s-au scurs de atunci nici n-ar fi existat vreodată..."

„Mihrab!" ridică Joseph vocea.

„Știu, știu... Și Eric, și Cyrus sunt în stare să ruleze Baabylon *încă o dată*, de unde l-au programat ei, de parcă *anii* de dinainte n-ar fi fost niciodată... Nu știu dacă germenii lor sunt mai puternici decât ai noștri, dar putem forța norocul... Eric și Cyrus vor fi obligați să iasă de unde s-au vârât! Nu pot să se ascundă la infinit în chimic...

De altfel, pe Cyrus l-am surprins de câteva ori din momentul dispariţiei... Alerga pe lângă o parcare părăsită împreună cu un colonel. S-a urcat într-o maşină pe o autostradă suspendată. Dar imaginile au o rezoluţie prea slabă şi n-am recunoscut locurile respective. De altfel, poate că acestea durează doar cât boala lui Cyrus. Poate că sunt locuri care o să se dizolve o dată cu... reasamblarea *oglinzii*. De-asta l-am chemat pe Goldberg: îl cunoaşte pe Cyrus mai bine decât oricare dintre noi! Rătăcit printr-o geografie chimică sau reală, Cyrus totuşi există, iar trupul lui *trebuie* să se afle undeva. Dacă îi găsim trupul, îi vom controla viziunile. Şi epidemia. În plus, ne-ar conduce la Eric. Dar am nevoie de un om care să ştie în ce fel se plimbă Cyrus pe nişte străzi pe care nu le-a mai văzut niciodată. O să scotocim prin germenii epidemiei. Numai că în ei e altă topografie. Pentru asta am nevoie de tine, Goldberg! Trupul lui Cyrus e şi aici, în oraş," arătă ea harta, „dar unde *anume*, n-am cum s-o aflu. O să trebuiască să coborâm în germeni ca să dăm de trupul şi mintea lui!"

„N-o să fie nevoie de trupul lui, dacă putem să dăm de mintea lui *acolo* unde bântuie... Zi, mi-l arăţi pe Bani Sadr?"

Mihrab pufni în râs.

„Ai să fii dezamăgit." zise, deschizând încă un screen în computer.

Apăru imaginea scannată a unui bărbat pictat în acuarelă. Avea ochi aurii, nas subţire şi mustăcioară, şalvari portocalii. Stătea turceşte în faţa unui pergament şi mângâia pe spate un câine lup. Deodată, adresă un salut celor din faţa computerului.

„Bani Sadr a scris atât de mult, încât a ajuns un fel de oracol. Dacă te pricepi la programare, poţi să-i mimezi viaţa şi deciziile pe care le-ar lua doar sistematizând ce a scris... Poţi să-l faci să răspundă la orice întrebare.... Ei... hai că pierdem timpul! Acum că l-ai văzut pe Bani Sadr: spune cum îl blocăm pe Cyrus!"

Iar Goldberg: „Îl vom ucide! L-ai iscodit cu imagini, sau cu altceva?"

„*Bismillah!* Cu imagini, bineînţeles! Cum să umblu prin mintea unui om altfel decât cu imagini?"

„Puteai să-l faci să audă voci! Spune! Cyrus a văzut acele imagini?"

„Din cum a reacţionat în înregistrări, le-a văzut. Cred că şi-a dat seama şi ce sunt, pentru că a încercat să-şi acopere faţa de vreo două ori."

„Avea toate motivele! Imaginile cu pricina pot să ucidă." spuse Goldberg şi scoase din buzunarul sacoului două flacoane. „Iată-l pe

Sebastian A. Corn! Aici sunt amintirile şi întâmplările pe care le-a trăit. Experienţele lui şi tot ce a citit. Viaţa lui întreagă – amestecată cu a lui Cyrus cu tot. După cum i-a cerut Cyrus Fugger lui Okazaki acum zece ani, când a pregătit traversada."

Puse flacoanele pe biroul lui Joseph. Vincent tuşi, Joseph îşi drese vocea, ba chiar şi Bani Sadr, din stampa lui pictată, ridică sprâncenele.

„E doar un desen!" remarcă Mihrab, „însă l-am învăţat de toate, ca şi cum ar fi viu. Ei." schimbă ea vorba. „Deci aici, în flacoanele astea, e şi Cyrus Fugger cel real!"

„Cel original. Cel care a plecat la drum acum zece ani. Deşi nu ştiu să mă folosesc de aşa ceva, mi-am spus că s-ar putea vreodată să am nevoie de un Fugger tras în chimic!"

„Flacoanele astea ţi le-a dat Okazaki?" se interesă Nogales, privind din ecran pe sub sprâncene.

Goldberg se uită drept în ochii lui Vincent, fără să răspundă.

„Înţeleg." făcu bătrânul. „Mihrab! Tamponează-l odată pe Cyrus!"

„Să mi-l localizeze Goldberg!"

Bani Sadr păru să încreţească pleoapele. Christian îl găsi chiar prea viu pentru o acuarelă transferată în binar, mai ales când îl văzu pe câinele de lângă el cum îşi zbârleşte părul.

„Autostrada aia suspendată, Mihrab..." făcu Goldberg. „Parcarea aia părăsită... Nu le-ai recunoscut. Poţi măcar să-mi spui dacă erau în câmp deschis, sau nu?"

„Ningea prea tare! Nu se vedea mare lucru în jur."

„Cyrus rula de unul singur, sau mai era însoţit şi de alte maşini?"

„Germenii abia au fost transcrişi... Se vede rău, îţi spun. Se pare însă că s-a urcat în maşina din mijloc a unui convoi alcătuit din trei maşini. Dar nu sunt sigură..."

„Ştii, filmul lui Sebastian se termină când Alexander Orloff coboară de pe o autostradă suspendată, însoţit de alte două maşini, ca să intre într-un pasaj subteran. Acolo dă bani unor militari şi filmul se termină, cu cele trei maşini dispărând în pasaj..."

„Ştim asta foarte bine, Goldberg!" interveni Joseph. „Cu ce ne ajută? Nu există nici o autostradă suspendată care să dea într-un pasaj subteran în tot oraşul ăsta!"

„În film, există însă! Sebastian îi imaginase şi sfârşitul, numai că, în ultimul moment, l-a scos afară! Dar eu i-am citit toate variantele. Alexander Orloff îi urmăreşte pe Gabriel şi Patricia care fug să prindă un avion la aeroport! Caută *aeroportul* în flacoanele astea şi localizează-l, Mihrab! Dracu ştie pe unde-o alerga Cyrus

acum, dar în halucinația lui *trebuie* să existe un aeroport similar! Pândește-l în germeni, așteaptă-l în aeroportul de acolo și inoculează-l cu... cu ce știi mai bine! Niște persoane bine antrenate ar trebui să-l facă țăndări... Mai ai timp să-l programezi?"

„I-am programat deja. Dar nu știam unde să-l trimit!" zise Mihrab și puse mâna pe telefon. „De data asta, al nostru e! Îl spulberăm pe Fugger, blestemat fie-i numele!"

Iar Joseph: „Nu te grăbi, Mihrab! Spulberă-l numai după ce-și duce la bun sfârșit treaba pe care i-am dat s-o facă."

„Ba o s-o fac cât mai repede!" îl contrazise Mihrab și se grăbi să iasă. „Și ca să fiu sigură, cobor și eu acolo, în chimia lui de la aeroport!"

Îl mai privi o dată pe Goldberg, dar el se apropiase de computer, examinând imaginea lui Bani Sadr. Se mișca în timp real, de parcă se pregătea să intre în fereastra ocupată de Nogales.

„Mihrab nu mai are de ales, Joseph!" se auzi vocea cu accent a lui Ziwad în timp ce tuarega ieșea din încăpere.

În același timp, câinele de lângă Bani Sadr se ridică și o tuli afară din camera albastră a madrasului.

*

Se uită după un aparat de taxat. Nici urmă. Scoase din bord o bucată de piele, șterse capota, parbrizul, și privi mașina în lumina ce se revărsa din aeroport: era curată – nu rămăsese nici picătură de sânge.

Abia atunci înregistră claxoanele, vacarmul mulțimii și motoarele vuitoare ale avioanelor. Turnurile de control sclipeau în ninsoare. Simți mirosul sărat al oceanului. Îl învioră.

„Face patru unități de cont pe oră." zise cineva din spate.

Se răsuci. Un bărbat în pelerină neagră tăia o chitanță.

„Unde sunt aparatele de taxat?"

Bărbatul îl privi lung: „Ce aparate?! Patru unități, vă rog."

Cyrus scoase banii și se trezi cu chitanța în mână. O răsuci pe o parte și pe alta, apoi o puse în buzunar. Era o bucată cât se poate de palpabilă din noaptea aia chimică, tocmai bună s-o dea lui Okasaki după ce-o să se termine totul.

Dădu să intre în holul central al aeroportului, dar ușile nu se deschideau. Pe cel mai apropiat geam era lipit un bilet scris de mână. Se chiorî la el. DESCHIDEȚI SINGURI UȘILE! – proclama

Goldberg, dar Cyrus recunoscu paraziți de-ai lui Eric în aceste cuvinte.

Trase într-o parte ușa din sticlă. Culisa. Nu trebuia să se învârtă în niște balamale?

Intră în holul aeroportului și văzu televizoare nenumărate: pe toate programele vorbeau despre Patra Nogales, Eric Welser și Cyrus Fugger. În schimb, nu văzu panourile de afișaj ale curselor. Cât despre muzica ce se ridica din difuzoarele aeroportului... era heavy metal cu Megadeth.

Ceva... era în neregulă – Cyrus se uită de-a lungul culoarelor: erau infecte, pline de noroi, cu dalele sparte ici-colo. Își aminti că plătise în unități de cont. Adulmecă aerul de pe culoare și atunci, înțelese: în afara lui Eric, mai coborâse cineva în germenii lui.

Opri o femeie îmbrăcată în uniformă verde, cu bonetă militară prinsă sub epolet.

„Am bilet pentru Reykjavik. Avionul pleacă peste zece minute, dar nu știu de la ce terminal."

Tipa îl privi lung.

„Scrie pe bilet." îi strecură ea. Parcă se pregătea să-i vândă un plic cu Ecstasy.

„N-am biletul la mine. Mi l-a cumpărat un prieten care mă așteaptă la terminalul Lufthansa."

„Atunci folosiți telefonul!" îi arătă ea cabinele.

Cyrus plonjă mâna în buzunar. Scoase un pachet de cartele cu marginile crăpate. Femeia aproape că i le smulse din mână și le examină în lumină. Își umezi degetul mare și se apucă să le frece colțurile.

„Sunt cam vechi, dar merg." i le înapoie ea, micșorând ochii și se îndepărtă.

Avionul pleca de la Terminalul 14W, dar asta nu era tot... Cyrus se clătină, speriat, și se încovoie în fața telefonului. Sună la Fatima.

„Ai acces la vreun computer?" o întrebă. „Trebuie să trimiți mesaj afară!"

„Ți-au inoculat germenii?"

„Exact! Am încasat un transfer din partea lui Eric, dar nu asta e problema... Cineva coboară aici, acum!"

„S-au schimbat spațiile? Obiectele de uz curent? Fundalul sonor? Mirosurile? Accentul oamenilor?"

„Obiectele, fundalul sonor, dar, mai ales, mirosurile!"

„S-ar putea să fie prea târziu... Dacă s-au modificat și mirosurile, înseamnă că au coborât în masă peste tine. Dar, știi ce înseamnă dacă te contaminez și eu."

„Ştiu! Temporar, o să mutăm traversada afară! Ai acces la un computer?"

„Am şi o să trimit mesajul afară... Ne vedem în lumea următoare, Cyrus!"

Cyrus închise şi o luă agale pe culoar. Deodată, un funcţionar săltă capul în urma lui şi puse mâna pe telefon. Chiar atunci, difuzoarele au răsunat în toate sălile:

Cyrus Fugger, DJ-ul implicat în declanşarea epidemiei, se află în incinta aeroportului. Vom afişa portretul lui pe monitoare. Anunţaţi serviciile de securitate deîndată ce îl vedeţi. Cyrus Fugger a ucis în această seară echipajul unei tanchete de poliţie, a distrus un camion aparţinând firmei United şi a furat cel puţin un automobil.

Lumea continua să-şi vadă mai departe de treabă. Cyrus se opri la un automat de ziare şi scoase primul jurnal care îi pică în mână.

Ochi terminalul Lufthansa, în spatele unui şir de bănci acoperite cu piele scorojită, sub nişte tablouri imense în ulei, întinse pe pereţii igrasioşi... *Tablourile n-aveau ce să caute în germenii programaţi de el, iar pereţii ar fi trebuit să lucească.* Intră în terminal şi privi de jur împrejur. Patra şi Eric nu erau nicăieri.

Se aşeză pe o bancă, astfel încât să vadă intrarea în burduful ce ducea la avion şi deschise jurnalul. Era un jurnal de pescuit şi vânătoare cu coperţi scămoşate. Oh! Cei care îl contaminaseră recent se infiltrau tot mai profund în realitatea proximă...

„O chestie promoţională..." auzi deodată un râs plictisit. Părea râsul gros al lui Cheyenne. Privi pe deasupra ziarului.

Nu era Eric. Se prefăcu din nou cufundat în lectură când cineva trânti o valiză metalică lângă barul din terminal. Toată lumea întoarse capul, Cyrus inclusiv.

„Uite-l!" răcni o grăsană care rumega un hamburger.

Se produse agitaţie. Cineva strigă de pe un culoar lateral: „El e!"

Abia atunci îl văzu pe Eric. Cuprinsese umerii Patrei şi o împingea în burduful ce ducea la avion – părul negru îi juca de sub bandana, bătut de curent. Dincolo de ei se vedea ninsoarea, apoi flancul argintiu al avionului acoperi ieşirea din burduf. Patra privi peste umăr.

„Tipul de pe sticlă! Ăla cu epidemia! Criminalul!" striga grăsana. Întinsese hamburgerul spre Cyrus şi ketchupul i se scurgea de pe degete pe dalele de marmură, amestecându-se cu băltoacele cenuşii.

Cyrus se ridică de pe bancă.

Pe pasarela care înconjura sala de aşteptare se auzi tropotul unor paşi. O sirenă ascuţită răsună pe culoare.

„Fugger! N-ai cum să ieşi de aici! Stai pe loc!" bufniră megafoanele.

Eric o smuci pe Patra, dar ea privi iar peste umăr. Cyrus se repezi după ei, sărind peste un şir de banchete din piele. Pentru o fracţiune de secundă, înregistră, extrem de pregnant, mirosul lor greu.

„Eric!" strigă el cât îl ţineau puterile şi băgă mâna în buzunar... Unde pusese pistolul cu care trăsese în *trupul* lui Cyrus?

Îl găsi în buzunarul de la sacou.

Un grilaj ruginit i se prăvăli în faţă. Eric se opri la mijlocul burdufului ce ducea la avion şi se uită lung la Cyrus, zâmbind ciudat, de parcă i-ar fi părut rău, dar mai mult ca sigur că mimica îi era parazitată de a lui Cheyenne. Patra se repezise spre avion.

„De ce nu tragi, Cyrus?" – auzi brusc din spate. „Sunt două ore de când vreau să-ţi găuresc scăfârlia. Nu simţi o căldură în ceafă?"

Patra se opri şi dădu să strige, dar Eric o prinse din urmă şi o îmbrânci în avion. Oricum, habar n-avea să facă tărăboi.

„Simţi căldura din ceafă, Cyrus?" repetă vocea.

Cyrus Fugger se răsuci brusc, gâfâind. Căldura din ceafă era dată de un spot cu infraroşii. Îi lumina bărbia acum. Îl văzu pe cel care vorbise: un grăsan cu fălci căzute şi ochi urduroşi.

„Ce vrei?" îl întrebă.

„În primul rând să nu te mişti."

Clac-clac-clac! – asta se auzea de sus. Câţiva tipi în negru puseseră armele la ochi. Călătorii se trântiseră pe jos şi se chiorau la Cyrus, curioşi să vadă ce urma. Printre ei, grăsana. Îşi cufundase mutra în hamburger şi continua să mestece, urmărind acţiunea.

Uşa WC-ului era la trei-patru metri. Cyrus nu ştia dacă o să-i iasă figura şi din cauza asta simţi cum craniul i se încinge. Ca atunci când se întâlnise pentru prima dată cu o femeie. Ca atunci când prizase zăpadă.

Ca atunci când o privise cu binoclul pe Patra Nogales.

„E-n regulă, Feodor?" se auzi o voce din burduful ce ducea la avion.

„Nu încă... Opriţi avionul şi controlaţi călătorii! Eric Welser şi Patra Nogales... Sunt în avion."

Oamenii din sala de aşteptare începuseră să se ridice de jos.

„De ce mă reţii? Ai mandat?" – Cyrus schiţase gestul de a porni spre ieşire. Feodor se mişcă însă neaşteptat de repede şi se postă în faţa lui.

„Mandat? Eşti cretin dacă-ţi imaginezi o singură secundă că am să-ţi arăt vreun mandat! Nu *ţie*, pricepi?"

Cyrus încuviinţă. Deşi slavii se bătuseră ca chiorii de când existau ei, rezerva lor tradiţională de scandal era inepuizabilă.

„Eşti rus cumva?" se interesă Cyrus.

Feodor căscase gura pe jumătate, dar întârzia să vorbească. Vocea tipului care striga din burduf îl scoase din impas.

„Am verificat lista de pasageri! N-avem nici un Eric Welser și nici o..."

Feodor mugi de zăngăniră ferestrele:

„*Eu* nu ți-am spus să verifici *lista* de pasageri! Ți-am spus să verifici *pasagerii!*"

„Colegul tău, tot rus e?" se prefăcu Cyrus intrigat.

„Ce dracu' crezi tu că faci, Cyrus?" se strâmbă grăsanul.

„Uite, asta!" răspunse Fugger și, brusc, scoase brățara Minh din buzunar.

Feodor se repezi spre Cyrus. Era cu un cap mai înalt, cântărea cel puțin 120 de kilograme și vroia să-l sugrume ca pe un pui – avea zeci de martori care văzuseră că Cyrus atacase primul – numai că astfel, îl acoperi cu totul.

O brățară Minh este mai dură decât o rotulă. Cyrus se ghemui, lovi, și Feodor rămase cu brațele întinse; luminile pâlpâitoare de deasupra intrării în burduf îi alergau, roșii și albastre, pe figura uluită.

„Acum, fața!" făcu Fugger, ridicându-se brusc – craac! – Feodor nici măcar nu strigă.

Cyrus se azvârli spre WC și nimeri între pisoare. *Pluuff!* – ușa culisă îndărătul lui, făcându-l stăpân pe zece metri pătrați de spațiu vital. O privire rapidă în jur: peer-fect! În WC-uri existau mereu guri de aerisire.

Stunk! Stunk! Stunk! – trei găuri perforară lemnul vopsit în alb și Cyrus se repezi spre gura de aerisire – se cățără pe panoul din lemn crăpat care despărțea toaletele. Un blond deșirat înțepenise pe WC, cu pantalonii în vine. Privea spre Cyrus cu capul dat pe spate.

„Semeni cu..."

N-apucă să-i spună cu cine seamănă. Ușa culisă și doi tipi se rostogoliră pe pardoseala crăpată. Armele lor bufniră metalic lovind plăcile de gresie. Cyrus remarcă preț de o fracțiune de secundă o chiuvetă care curgea: era plină de tartru roșietic.

„Nu trageți!" răcni blondul de pe WC. „Sunt și eu aici."

Cyrus se lăsă să cadă lângă el. Pe dalele crăpate, în fața WC-ului, cineva scrisese cu un marker:

NE-AI ARĂTAT CALEA, CHRISTIAN!

„Sunt și eu cu el." îi anunță Cyrus pe polițiști.

Tipii înlemniră și strigară peste umăr:

„A luat un ostatic."

„Nu trageți, dar rămâneți pe loc!" se auzi Feodor. Molfăia zgomotos, nu striga. Polițiștii înțepeniră pe dalele umede ale toaletei.

„Porним!" spuse Cyrus. „Vezi gura de aerisire?" Blondul dădu din cap. „O luăm pe acolo. Pantalonii îi lași pe loc."

„Pantalonii?!..."

„Da. Îi lași pe loc. Te rog."

Tipul se apucă să-și împăturească jeanșii, dar Cyrus îl scutură și-l trase după el. Se urcă pe panoul de lemn și smulse grătarul de sârmă care masca intrarea în gura de aerisire. Mirosea a grăsime rânceдă – dumnezeule! – dacă mirosurile se modificau atât de mult, însemna că Eric, Mihrab, sau cine-o fi fost, lua un avans mult prea mare! Dacă Fatima nu se mișca mai repede, propria chimie va deveni un labirint de nedescurcat pentru Cyrus!

Se afundă de-andaratelea pe culoar, apoi întinse mâna spre blond:

„Vino! Fără frică! Te ajut eu!"

„Cyrus Fugger!" se auzi o voce filtrată prin megafoane. „Lasă-l pe omul ăla să iasă! Îți agravezi situația!"

„Hai odată, te rog!" îl îmboldi Cyrus pe tip și porni.

„Cyrus Fugger? Ești chiar Cyrus Fugger?"

„Îți pasă?"

Vocea din sala de așteptare se auzea din ce în ce mai îndepărtat:

„Cyrus Fugger! I-am prins pe Eric și pe Patra. N-are rost să mai fugi..."

Cyrus se strecură de-a lungul tunelului. Se opri și scoase un șiret din buzunar. Îl trecu pe după încheietura blondului și îl legă strâns de mâna stângă. Apoi o luă iar târâș până ce dădu de un grilaj de sârmă. Auzi un șuvoi de apă curgând dintr-un robinet.

„Te ții după mine... Nu te mișca brusc, te rog!"

Lovi cu călcâiele în grilaj și ieși din tunel. O femeie tocmai își usca mâinile în fața unei oglinzi crăpate.

„Ooh!"

Dădu să se repeadă afară, dar Cyrus îndreptă pistolul spre ea.

„E încărcat." o anunță. „Nu te supăra, n-am de ales..."

Coborî, trăgându-l pe tip după el și se apropie de ea. Era o brunetă înaltă, cu fața prelungă, în jur de 25 de ani.

„Poți să te bazezi pe mine." se grăbi ea să zică, privindu-l cu ochii goi.

„N-ai de ales, fir-ar să fie." îi remarcă Cyrus mișcările sacadate, semn că tocmai fusese *descărcată* în realitatea proximă.

Cineva încerca să deschidă ușa toaletei. Fugger se repezi cu toată greutatea în ea, blocând-o. Desfăcu șiretul din jurul mâinii și îl trecu în jurul pumnului femeii, legând-o de mâna deșiratului.

„Ce terminal e aici?"
„South African Airlines." scandă ea.
„E vreun avion la plecare?"
Femeia rămase stană de piatră. Privea în gol.
„Peste trei minute." veni răspunsul ei după câteva clipe. Femeia îi aruncă o privire, apoi râse scurt, relaxându-se deodată. „Deci! Eşti chiar Cyrus Fugger... DJ Fugger..." păru ea că-şi consolidează o informaţie. „Ce naiba n-ai găsit alt ostatic? Şi de ce nu i-ai lăsat pantalonii pe el?"
„Mă întreb şi eu. Acum o să ieşim. Să nu faceţi prostii."
„Ţi-am spus că poţi să te bazezi pe mine!" zâmbi bruneta. „De-ai şti de unde vin ca să te scot de-aici..." zise ea după care se cutremură scurt, ca parcursă de un curent electric. Ochii îi redeveniră goi.
„Mai vrei să pui mâna pe gagica aia care te-a lăsat cu curu-n baltă?" întrebă lunganul.
Cyrus nu răspunse. Deschise uşa şi ieşiră din toalete.
Cyrus Fugger este înarmat şi a doborât trei poliţişti. A luat cel puţin un ostatic: Edward O'Brien! – anunţau megafoanele din sala de aşteptare.
„Edward O'Brien!" şopti Cyrus. „Treci în spatele doamnei! Vreau să facem cât mai mulţi paşi."
Dar, cât se poate plimba un tip în chiloţi pe culoarele unui aeroport fără să fie băgat în seamă? Nu prea mult. O puştoaică cu ochelari strigă şi toate privirile se aţintiră asupra lor. Edward era priceput la situaţii delicate: făcu un gest larg cu mâna şi înclină capul.
„Doamne," pufni bruneta, „om fi în direct?"
„Gloria!" ţâşni un bărbat în picioare. „Ţi-am *spus* să nu te duci la toaletă."
„E prietenul tău?" întrebă Cyrus.
„Mai rău! E *soţul* meu! E speriat că pierde avionul. Nu-l băga în seamă!"
Nici n-avea de gând. Momentan continua să se prelingă de-a lungul peretelui.
„Un' te duci, Gloria? Pierdem avionul, Gloria..."
„Tipu' a zis că mă împuşcă, Dan!..." spuse ea.
Dan încremeni. Cyrus mătură cu privirea prin sală. Pe pasarela de deasupra se auzi un ropot de paşi.
„Cyrus Fugger?"
„Aici! Îi vedeţi pe cei doi de lângă mine?"
Îi vedea toată lumea. Un grup de poliţişti se năpusti în sală. Se opriră, alunecând pe marmura lucioasă, ca nişte copii dându-se pe gheţuş. Un far din planşeu plesni. Se făcu linişte.

„Are doi ostatici, locotenente." strigă polițistul de sus.

Cyrus se afla la trei metri de noul venit. Un tip slab şi scund. Hainele atârnau pe el. Nu-l învățase nimeni cum să se îmbrace. Se tot uita la ceas. Apoi puse celularul la ureche.

„Am doi ostatici, locotenente! Te rog să mă înțelegi!"

„Spune că are doi ostatici!" repetă polițistul în telefon. Urmară câteva clipe în care polițistul ascultă – avea ochii la fei de goi precum ai Gloriei. Deodată se cutremură, ca parcurs de un frison scurt, şi pufni în râs: „Ostaticii tăi, Cyrus! Şefii mei îmi spun că sunt chimici... că au coborât aici la fel ca şi mine!"

„Pe care vrei să-l probăm primul?" întrebă Cyrus şi armă pistolul. „Arată-l tu!"

Polițistul încremeni – avea celularul lipit de ureche şi se uita undeva pe fereastră. Din telefon se auzea vocea şefului lui: auzise tot ce spusese Cyrus. După ce şeful termină ce avea de spus, polițistul continuă să privească, înghețat parcă, afară. Păru să-şi revină abia după câtva clipe:

„În regulă, Cyrus, dar să ştii că n-ai scăpare! O să coboare tot mai multă lume aici!"

„Oh, nu uita că eu am inventat chimia asta... Acum, o să fug un pic."

Se repezi spre benzile rulante, târându-i pe cei doi după el. Se ciocni de un grup de turişti care veneau de la tropice – purtau hanorace peste care puseseră coliere de flori. Ajuns în holul central, trecu fără să-i pese prin fața armelor ațintite de un grup de polițişti. Difuzoarele din hol erau date la maximum.

Îmi pare rău, Cavalerule! Tipii ăştia mi-au in-trat în studio şi m-au forțaaat să le dau numărul celularului tău... Ascultătooorii să rămână cuplați! Saga Cavalerului Singuratic prin Baabylon continuă pe Umma Nord şi e din ce în ce mai fierbinte. Ultimele acte se consumă chiar a-cum la Lefortovo...

„Sper ca Shabba să le-o tragă..." scrâşni Cyrus şi se repezi spre ieşire.

Celularul țârâi întrerupt, ca şi cum contactele i-ar fi jucat în lăcaşuri. Îl sunau din camera de emisie, de lângă Urlă Papa Dee. Şmecherul lăsase sculele în funcțiune şi țârâitul telefonului era preluat de toate radiourile din oraş. Se auzea excelent.

Cyrus se aşeză între ostatici şi duse celularul la ureche.

„Cyrus Fugger."

„Ne cunoaştem, într-un fel. Am luat masa împreună. Sunt primarul Medici."

Difuzoarele aeroportului bubuiau; vocea rugoasă a lui Medici reverbera între pereții sălii.

„Of, tu ce mai vrei?"

„Mașina ta e de nefolosit. E un Daxos pe care l-ai lăsat lângă un panou Ogilvy. Proprietarul mașinii e mort. La fel și însoțitoarea lui."

Cyrus privi în jur. Călătorii stăteau cu burta pe marmura rece; printre ei se foiau tipi în uniformele negre ale securității aeroportului. In ferestrele largi se reflectau dârele girofarurilor din parcare. De pe pasarele pândeau trăgătorii poliției. Un difuzor intră în microfonie, semn că Okazaki era obsedat de amănunte.

„Unde sunt Patra și Eric?"

Cyrus vorbise atât de tare în celular încât geamurile clădirii vibrară sub vocea sa preluată de difuzoare. Urlă Papa Dee făcea emisiunea vieții lui.

„Patra și Eric sunt într-un camion blindat. Te așteaptă." zise Medici, cu voce scandată, semn că polițistul nu mințise și că tot mai multe persoane coborau în chimia lui Fugger...

Cyrus făcu un pas, provocând un cor de plesnete metalice. Clac-clac-clac! Toți tipii ăia își armau puștile.

Cyrus mai făcu un pas. Clac-clac!

„Vreau să vorbesc cu Papa Dee." spuse el, făcând să răsune megafoanele din aeroport. „Nu te supăra!"

„Poftim?!" – vocea lui Medici se subțiase.

„DJ Urlă Papa Dee! E lângă tine. Vreau să vorbesc cu el."

În difuzoare se auzi un foșnet, amplificat de holurile înalte din aeroport. Cyrus se uită la ceas. 2.34.

„Salut, Cavalerule... Ce mai faci? Ți-ai luat Berotecul?"

„N-a fost nevoie. Vezi că ăștia o să ne decupleze convorbirea!"

„Ăștia sunt niște prooosti și Shabba o să-i ardă de n-o să se vadă... Cine dracu' mai ține cont de poliție?... Problema e că au arme la ei! Nu pot să mă pun cu niște tipi care ațintesc armele spre mineee, Cavalerule!"

Papa Dee era amărât deși era clar că la ora asta toată lumea comutase pe Umma Nord. Mai mult ca sigur că lăsaseră și televizoarele deoparte – numai ca să asculte sfârșitul aventurii din radio.

„N-o să întrerupă nimic, Papa Dee. Îți promit! Dă-mi-l pe idiotul ăla de Medici!"

Câțiva călători întinși pe parchet pufniră în râs. Polițistul care vorbise la celular se înroși la față și întinse degetul spre Cyrus:

„O să-ți mesteci dinții cu gingiile, tipule! Cu fiecare clipă tot mai mulți de-ai noștri împânează aeroportul ăsta!"

Gloria îl strânse de mână pe Cyrus. „Nici tu nu ești singur!" îi șopti. „Mesajul Fatimei a ajuns afară..."

„Aici e idiotul ăla de Medici!" răsunară difuzoarele. „Ce vrei, Cyrus?"

„Lângă mine sunt doi oameni. Edward O'Brien și Gloria nu-știu-cum. Sunt vii și merg pe picioarele lor. Întrebare: pentru câtă vreme de acum încolo?"

O luă spre ieșire. Dan, soțul Gloriei se oprise pe culoar în fața lor, îi făcu cu ochiul lui Cyrus și începu să vorbească, grăbit, în mobil. Mai făcură șapte-opt pași... Mișcările lui îi făceau pe polițiști să se ridice, să alerge câțiva metri și să se trântească din nou la pământ. Toată lumea asta din jur... i-o adusese Okazaki pe cap sau o scrisese Mihrab?

„Dacă o să-ți meargă rău, o să tragi?" întrebă Edward, oftând.

Replicile lor fuseseră înregistrate de celular și se auziseră în tot orașul.

„Bineînțeles că am să trag." șopti Cyrus, tărăgănat. „Am să trag dacă nu mi se dă o mașină. Am să trag dacă n-o să mi se dea o blindată în care să aștepte Eric și Patra. Am să trag dacă îi întrerupe cineva emisiunea lui Papa Dee. Așa am să fac. Îmi pare rău."

Ajunsese în dreptul ieșirii. Încă puțin, și traversada o să se termine! Încă puțin și Eric Welser o să muște din țărână! El era. Ceilalți puteau să fie, sau nu. Nu contau, pentru că dacă el era, poate că erau și ceilalți, dar dacă el nu era, atunci nu mai era nimic.

„Cyrus?" – vocea lui Medici suna plat. „Unde vrei să pleci? Lumea o să te sfâșie... În definitiv, ești responsabil de epidemie..."

Dar Cyrus: „Îmi dai blindata? Mi-l dai pe Eric? Dar pe Patra?"

O femeie de serviciu ieși dintr-o toaletă cu aspiratorul pornit, gata-gata să dea peste Cyrus. Îl opri imediat și duse mâna la gură, îngrozită pasămite, dar Cyrus îi auzi șoapta: „Încearcă să-l cruți pe Eric, indiferent ce s-o întâmpla! Joseph e băgat și el pe fir!"

„Îi eliberezi pe cei doi?" întrebă Medici.

Un singur pas îl mai despărțea pe Cyrus de ieșire. Privi în parcare. „Să-i întreb."

Gloria izbucni în râs și-i strecură la ureche:

„Vezi că o să se strângă o grămadă de lume în parcare!... Nu trebuie decât să te miști repede, să ieși dintre ei și s-o iei spre Purani! Cineva, afară, programează o diversiune pe autostradă, în beneficiul tău..."

Cyrus se uită la ceasul de deasupra intrării. Era 2.36. Se opinti în uși, dar își aduse aminte că în germenii lui Okazaki, ușile culisau. Trase de ele. „Ascultă, Medici! O să le dau drumul celor doi când

o să urc în blindată! După ce-i văd pe Patra şi pe Eric înăuntru, pricepi?“

„Cum crezi.“

„Încă ceva. Schimbul îl vom face la...“ – privi în imaginile care i se descopereau în minte, pe rând, de parcă cineva i le pompa cu țârâita. *Mulțumesc, Okazaki! Chiar dacă o să mă doară atât de tare, mulțumesc!* – Gloria avusese dreptate în legătură cu diversiunea... Nu-i rămase decât să-i strige lui Medici: „Schimbul îl vom face la 2.38 fix. Ai notat?“

Medici tuşi mirat. Probabil că se uita şi el la ceas.

„La 2.38 fix? Fie!... Mi se pare, sau eşti mai nesigur?“

Nu era nesigur.

„Vreau să-mi arăți maşina ta *blindată* chiar acum.“

„Cum vrei.“ – vocea primarului era din ce în ce mai fermă. O să-i dea maşina, pe Patra şi pe Eric; o să-i ia ostaticii şi după aia o să aibă el grijă de Cyrus! O să-l facă una cu pământul. O să-l împuşte, o să-i dea foc, o să-l tragă pe roată şi o să-l spânzure. După aia o să-l treacă printr-un tocător de hârtie cu lamele boante.

„Vezi maşina?“

Ninsoarea încetase şi se făcuse un ger uscat. Un avion venea la aterizare dinspre ocean.

„Vezi maşina, Cyrus?“ – vocea lui Medici devenise mai neliniştită.

„O văd.“

Polițiştii aprindeau şi stingeau farurile de parcă s-ar fi aflat pe autostradă, semnalizând să li se facă loc. Cyrus îmbrânci ostaticii spre mijlocul parcării. De acum, trebuia să calculeze perfect. Simțea că timpul se scurge prea repede şi se întreba dacă la mijloc nu era chimia Welserilor... Germenii lor care îi încetineau cronometrul biologic. O boare ameţitoare păru să-i învăluie ochii.

„Vreau să-mi spui tot timpul cât e ceasul.“ o rugă pe Gloria.

„Vrei să fac pe secundarul?“

Iar Cyrus: „Da. Vreau să faci pe secundarul. Nu te supăra!“

Gloria începu să numere. Fugger îşi ajustă paşii. Nu trebuia să ajungă prea repede în dreptul maşinii. Nu mai devreme de 2.38, fir-ar să fie de oră chimică!

„Vreau să vorbesc cu Papa Dee.“ ceru el.

„Ce e, Cavalerule?“

„Notezi un mesaj pentru mine?“

DJ-ul nu-i răspunse decât după o pauză:.

„Am auzit că-ți place Steve Vai. *Nu vrei să asculți o baladă cu el?*“

„Ba da." tresări Cyrus recunoscând parola de la Okazaki – îl anunţa că în curând avea să primească un mesager. „Notezi mesajul meu?"

„Spune-l!"

„Dimineaţă la 8.30, vreau să mă anunţi că trebuie s-o scannez pe Patra Nogales. O să trebuiască să-mi mai aminteşti că are un copil foarte important. Ai înţeles, Papa Dee?" reproduse el mesajul *celuilalt*.

„În regulă. Te-am trecut pe lista din computer..."

Cyrus răcni ca un animal rănit de moarte:

„Nu în computer, fir-ar al dracului! Scrie pe hârtie!"

„Hei! Ce naiba ai? De ce să nu..."

„Scrie cu creionul pe hârtie, Papa! Şi mai scrie la sfârşit de tot că trebuie să arzi hârtia după ce-o să vorbeşti cu mine! Fă aşa şi nu mai pune întrebări!"

„Cum vrei, Cyrus! Cum vrei!... Da' oricum ne-a auzit toată lumea..."

„Mă crezi prost! Problema e dacă o să am *eu* suficiente... *indicaţii* mâine dimineaţă... Mă laşi să ascult Steve Vai, acum?"

2.37. Ajunsese lângă blindată, mai-mai s-o atingă cu mâna.

„Patra? Eric?"

Văzu o mişcare pe bancheta din spate. Ca şi cum cineva ar fi agitat o batistă albă. Apoi, vocea lui Cheyenne:

„Suntem aici, Cyrus. Am pierdut. Şi noi, şi tu!"

Patra se prefăcea că se uită pe fereastră. Câteodată, făcea aceleaşi gesturi pe care le făcea Fatima. Poate că se contaminase de la ea. Sau poate că aşa funcţionau ele în bucla asta.

„Ţi i-am arătat pe Welseri, Cyrus." spuse Medici. „Dă-ne ostaticii!"

„Şi eu vă arăt ostaticii de vreo cinci minute. Tuturor."

Şoferul deschise uşa blindatei şi făcu un pas spre Cyrus.

„Noi am respectat înţelegerea. Respect-o şi tu! Dă-le drumul!"

„După ce plecaţi. Atunci o să le dau drumul!"

Un Cadillac apăru în celălalt capăt al parcării. Conştiincioasă, Gloria continua să numere secundele. 25... 24... 23... 22... Vântul era tăios. Cadillacul opri şi stinse farurile.

Iar poliţistul, cu voce scandată: „Eric o să-ţi pună un trailer de-a curmezişul drumului! Fă ce ştii ca să treci de el şi abandonează maşina la primul panou publicitar... E o reclamă la pastă de dinţi Sensodyne... Acolo o să vină să te ia un taxi! O să te scoată în..." poliţistul se cutremură, privind la Cyrus cu ochii goi, „... o să te

scoată în alt *loc*, dar nu ai de ales! Eric şi Mihrab sunt pe urmele tale şi tu trebuie să-ţi pierzi urma!"

Cyrus îl împunse cu pistolul în piept, iar poliţistul se dădu la o parte, privind în gol peste umărul lui. 13... 12... 11.... Steve Vai găsise o progresie superbă. Se asorta perfect cu vântul în rafale. Şi cu luminile îndepărtate ale Grantului. Şi cu ce făcea Cyrus. Şi cu situaţia în general.

„Ai greşit când m-ai ucis, Eric! Dacă n-ai fi făcut-o, aş fi rămas doar cu ce ştiam eu. Glonţul tău m-a contaminat cu tine..."

Eric înghiţi în sec. Parcă vroia să schiţeze un zâmbet.

Chiar atunci, poliţiştii îi smuciră pe ostatici. O rafală pârâi de pe acoperişul aeroportului, împroşcând botul maşinii. Cyrus dădu să tragă portiera, dar poliţistul care îi vânduse pontul cu taxiul se trânti pe asfalt agăţându-se de ea cu amândouă mâinile.

O talpă în frunte. Ce naiba plesnise? Faţa tipului sau gamba lui Cyrus? Avu impresia că îl izbeşte pumnul unui boxer de categorie grea şi gura i se umplu de un gust sărat. Parcă ar fi mestecat chewing-gum de peşte. Trânti portiera şi răsuci cheia în contact. Prin parbriz, o văzu pe Gloria ca prin ceaţă: întinsă pe asfalt, continua să numere pe degete. 4... 3... – Ce trebuie să fac? Ce dumnezeu trebuie să fac acum? – 1... 0...

OK! – îşi împreună ea degetul mare cu arătătorul.

Să dispar! Să fug! Atâta mai rămăsese scris în germenii lui Okazaki.

Maşina ţâşni, iar ferestrele înalte ale aeroportului alunecară în afara parbrizului. Cadillacul! Aprinzând farurile, demara, intrând în trena blindatei. Apoi, Cyrus îşi văzu celularul pâlpâind.

„Mai eşti?..." – mai eşti pe fir? – asta dorea să întrebe. Bordul se umpluse cu stropi de sânge, ca împroşcaţi dintr-un aerograf cu tuş roşu.

„Cavalerule!... Oraşul abia aşteaptă să audă continuarea sagăi tale..."

Îi veni să vomite. Greaţa îi inunda gura cu valuri de salivă sărată...

Sau nu era salivă?

Se năpusti pe autostrada care ducea spre Grant de parcă s-ar fi înşurubat în puful din sute de perne sfâşiate. Vibraţia şasiului îi dezghioca carnea, gata să-l pulverizeze în habitaclul ăla nenorocit. Cyrus esenţial. Cyrus gata de strâns de pe parbriz cu o cârpă umedă.

Şi Eric: „Cavalerul e plin de sânge, Papa Dee... Fir-ar să fie! Aş fi vrut să-l termin eu!"

Nimeni nu auzi răspunsul lui Papa Dee: derapând, un camion se punea de-a curmezişul în faţa blindatei, blocând şoseaua.

ISUS SE DĂDEA CU ROLELE, CHRISTIAN!
TU NU-ȚI IEI PATINE?
Asta scria pe flancul camionului.

„Tipule! Mai faci dedicația aia, sau ce?" schimbă Papa Dee tonul. „Ții linia ocupată! Ai bani de virat la Umma Nord sau tu votezi..."

Cyrus nu auzi sfârșitul întrebării. Eric țipa la el, din spate:

„Frânează odată! Frânează!..."

Săltase deasupra capului mâinile prinse în cătușe. Cyrus apăsă cu toată puterea în frână. Blindata se răsuci pe asfaltul acoperit cu polei. Văzu în retrovizoare doi inși într-un Cadillac: o femeie în gallabia și un spilcuit cu cărare într-o parte.

Zblaam! – drept în CHRISTIAN! Cyrus izbi cu capul în parbriz și volanul i se afundă în burtă. Acum o să verse!

N-a apucat.

„Șobolan împuțit!" strigă bărbatul din spate, ridicându-se peste spătarul scaunului. Femeia de lângă el dori să-l împiedice, dar ceafa lui Cyrus păru că plesnește. Lovi iar cu fruntea în parbriz. De ce naiba nu se spărgea odată geamul ăsta? De ce nu-i crăpa capul odată?

Bărbatul îl izbi iar.

„Îl omori!" strigă femeia, iar Cyrus se gândi că hanoracul roșu îi venea perfect. În plus, mirosea a *Sels Arctiques*. „Îl omori!"

Eric îl plesni iarăși, izbindu-l cu capul de parbriz și Cyrus, buimac, reuși să scoată seringa din buzunar. Din camion coborâră câțiva inși care se repeziră spre portierele blindatei. Cadillacul oprise în spate, iar Mihrab alerga spre ei cu faldurile albastre fluturând în ninsoare.

Eric dădu să-l mai izbească o dată, dar Fugger atât aștepta. Aștepta asta din flacoanele lui Okazaki. Aștepta asta de zece ani – din moleculele pe care le ascunsese în cele mai profunde straturi ale cortexului. Aștepta asta de când un Welser pronunțase pentru prima oară numele de Fugger!

Eric se ridicase de pe banchetă, gata să dea lovitura de grație. Acul unei seringi însă, e teribil de ascuțit. Pătrunde direct în inimă când e ghidat cumsecade. După aceea, nu trebuie decât să-l răsucești într-o parte și în alta, după care lași omul să se prăvălească, scuipând clăbuci roșii și tresărind cu ochii larg deschiși.

Ce vânzoleală! Eric se prăvălise pe banchetă, zvâcnind, Cyrus demară în marșarier, Christian striga din Cadillac, cei din camion săriră în lături, iar Mihrab încercă să se agațe de blindată. Nu reuși, iar Cyrus țâșni înainte, trecând la mustață de bara de protecție a trailerului, într-o volbură de zăpadă.

Sângele prinse să-i curgă gârlă pe bărbie. Preț de o clipă își văzu în retrovizoare ochii privind în gol... Se cutremură, ca parcurs de un curent electric... Îl ucisese pe Eric Welser! Îl ucisese deși...

Te-am avut, Cyrus, se auzi vocea răgușită a *celuilalt*

„M-ai avut, Joseph." remarcă Fugger cu glas tare.

„Ce-ai spus?" întrebă Patra, privindu-l cu ochii măriți. „L-ai... l-ai ucis!" murmură Patra, aplecată asupra lui Eric.

Cyrus făcu semn că nu. Nu mințea prea mult: avusese răbdare, pregătise noaptea asta, se prefăcuse că uitase tot – și uite că până la urmă, Joseph Welser își ucisese fiul prin mâna lui!

„L-ai ucis... Îți spun că l-ai ucis..."

„Eric doarme acum... Treci lângă mine! De acasă, am plecat împreună... Îți amintești, nu? Cred că te ajută, nu?"

N-avu curaj s-o privească. Ea se strecură pe scaunul din față, de parcă habar n-avea ce trebuie să facă. Îl privi, buimacă. Îi recunoștea perfect trăsăturile. Dormise, mâncase, se certase și făcuse sex cu acest om. În trupul lui însă, era celălalt.

„Nu... pricep!" Stătea dreaptă și îl scotocea cu ochii măriți. „N-am vrut decât să... împac pe toată lumea, fir-ar să fie!"

„Nu asta trebuia!" i-o reteză Cyrus și acceleră. A fost odată ca niciodată, începu *celălalt*, un prinț pe care îl chema Arjuna. Ucidea, distrugea, incendia, știind sigur că n-o să plătească pentru nimic. Chiar Krshna, despre care lumea spunea că este zeu, îl învățase că-și poate permite orice dacă nu se gândea la fructele ce i se cuveneau de pe urma faptelor sale. Lucrurile se întâmplau, iar el nu trebuia decât să respecte rolul modest de articulație între cauză și efect.

Cyrus scoase pe rând două seringi din sacou și le puse pe bord.

Iar Patra: „Ce vrei să faci?"

„Aș putea să te mint. Aș putea să zic că vreau să te adorm."

Patra aplecă fața spre el, de parcă ar fi încercat să-i citească pe buze. O seringă pentru ea. O alta pentru copilul din uter. Patra desfăcu hanoracul și-l trase peste cap. Se strâmbă: putoarea i se părea insuportabilă, dar n-avusese de ales – Eric o pusese să poarte un pulover nenorocit pentru că un antropolog venit din Groenlanda mută oricui nasul din loc. Așeză hanoracul pe bancheta din spate, apoi se lăsă din nou pe spătar.

„Sper că n-o să tremur, sau așa ceva..." spuse.

Cyrus îi făcu semn că nu. „Embrionul... Să-i găsesc o purtătoare?" întrebă.

Patra clătină din cap. Apoi, zise:

„I-am spus lui Eric că totul o să se termine prost. *Tu* nu-ți amintești?"

„Oh, îmi amintesc, fir-ar să fie... Ce vârstă precisă are embrionul? Asta n-am cum să știu..."

„Are exact 41 de zile. E prea devreme?"

„Cu numai o zi!"

Pe marginea autostrăzii, apăru panoul publicitar pentru pastă de dinți și Cyrus opri.

„Brațul." ceru el cu voce înceată. Îl părăseau puterile. Totul era s-o perforeze odată pe Patra cu substanțele alea. „Îți promit că n-o să te doară."

Îi străpunse vena și apăsă pistonul cu un gest brusc.

„N-a durut de loc." remarcă Patra și trase cu ochiul în retrovizoare.

Departe, în spate, se văzură mai multe perechi de faruri gonind pe autostradă. Patra dădu să râdă, dar căscă ochii, privind uluită la Cyrus. Se clătină. O altă pereche de faruri se văzu în față.

Cyrus sună la Fatima. Declic.

„Fă injecția aia odată, Fatima! *Ei* sunt peste tot! Nu mai am ce să fac! Ai trimis mesajul afară, cum ți-am spus?"

„Am făcut-o!"

Cyrus privi din nou în retrovizoare. De acum se vedeau și girofarurile alergând de-a lungul autostrăzii.

„Tu unde-ai ajuns?" întrebă Fatima deodată.

„Sunt pe autostrada care duce de la Lefortovo la Grant! Fă injecția, Fatima!"

„Degeaba o fac dacă n-ai ajuns unde trebuie! Eu nu știu unde vine asta, Cyrus! Aici unde sunt eu nu există nici Lefortovo, nici Grant!"

Patra se apucă de bord cu ambele mâini. Abia se mai ținea în capul oaselor. Se auzi zăpada scârțâind. Un taxi trăgea lângă ei.

„M-am dus unde mi-au spus mesagerii! M-am oprit acolo unde mi-au spus ei! Fă injecția odată, Fatima!"

„I-ai ascultat deci..." Preț de câteva clipe păru să se sfătuiască cu cineva. Patra aproape că se prăbuși pe banchetă. „Ce vezi lângă tine?"

„Văd nenorocitele de girofaruri care se apropie... Văd nu știu câte mașini... Un panou care face reclamă la Sensodyne... Și un taxi!"

„Un taxi?! De la ce firmă?"

Cyrus se zgâi pe fereastră. Abia vedea literele de pe portiera taxiului. Girofarurile se apropiau din ce în ce. Taxiul aprinse farurile de câteva ori la rând și atunci, Cyrus citi pe portieră: „*Meridian!* Firma se cheamă *Meridian*, Fatima!"

„Meridian? E perfect! Ia-o pe Patra și urcă în taxi, că o să fac injecția! Ai ajuns unde trebuie, Cyrus Fugger!"

*

Intermezzo: peste mai mulţi ani, am să mă întâlnesc cu Gloria în Bucureşti. O să se întâmple într-o seară de iarnă, pe Calea Victoriei şi o să ningă viscolit. E acolo un local care dă jazz, iar *tu* vei pândi din maşină, cu ochii tăi afurisiţi, aurii şi strălucitori şi ne vei urma doar după o bucată de vreme – cât să găseşti un loc liber, ferit de priviri. Numai că ochii – ochii tăi nu pot fi ascunşi.

Vei sta la o masă retrasă, cu privirea aţintită asupra mea. Pe vremea aia o să am mulţi bani, pentru că de-asta s-a născut Dietrich – ca să-mi dea şansa să câştig bani. Iar Gloria o să fie mai împlinită, o să fie la fel de subliminală în conversaţie şi o să aibă ceva mai multe riduri la colţurile ochilor – întâlnirea noastră nu va întârzia mai mult de trei-patru ani.

O să bem gin, ce altceva... Gin tonic. Gloria o să se uite la mine, zâmbind. Ferestrele cafenelei se vor zgâlţâi, bătute de crivăţul specific Bucureştiului – oraşul construit alandala, în care vara e fierbinte de se topeşte asfaltul şi în care iarna e ger de crapă ţevile. E un oraş de-adevăratelea, pe cuvânt că există, dar altminteri, parcă nici n-ar fi acolo, ridicat între mlaştinile alea nenorocite... Se integrează perfect în peisaj câtă vreme nu anulează prin nimic anotimpurile şi fenomenele meteo. Vânturile vuiesc pe bulevarde de parcă ar coborî din defileuri, iar soarele îţi intră în ochi la amiază de parcă ai fi în plin deşert.

Iar Gloria: „Ştiai că Andrei a făcut revelionul anului 2000 acolo sus, la mine? Nici până acum n-am înţeles ce l-a făcut să urce la cabană... Dar a picat la ţanc! A fost omul potrivit la momentul potrivit!"

Nu mai ştiam nimic de fratele meu. Se manifesta doar sub forma unei voci la nu ştiu ce post de radio.

„Andrei... s-a uitat şi el în computer cu voi?"

„După ce ai plecat tu am... reconstruit cabana. Am deschis câteva dormitoare noi. Computerul l-am păstrat în camera mea."

„Pe Dan unde l-ai pus?"

„Tot acolo. Adaugă şifonierul, lampa de gaz şi o sticlă de Tanqueray! Ştii, am tendinţa să nu mai simt întâmplările trăite mai înainte; mi le amintesc, dar nu le mai *simt*... Din cauza asta pun bine tot soiul de lucruri. Ştii că mi-a plăcut de Andrei?"

„Cât a stat la cabană?"

„A plecat repede-repede. N-a fost nevoie să conserv nici un fetiş după el. Slavă domnului – simţeam cum mă transform în depozit!"

Abia atunci, la Club 22, la ora 19.35, în 18 decembrie, a recunoscut Gloria că îl menţinuse viu pe Enpivi... Viu, adică responsiv

în computer, cum altfel... Îl înlocuise cu Dan, cu ea însăşi, dar mai ales cu mine, astfel încât pentru Fatima, tot Enpivi să rămână interlocutorul ei.

Iar fratele meu nu găsise alt loc unde să petreacă schimbarea mileniului decât la Vârful Omu... Cheful a fost nemaipomenit, iar Andrei era să moară în ziua următoare, sub avalanşe...

Pe când el bea vin şi discuta cu ceilalţi turişti despre trupele româneşti de muzică, Gloria s-a retras în camera ei şi a deschis computerul. A stat în Internet până i s-au înroşit ochii. Şi, pe când Andrei dansa şi chefuia, Gloria a primit mesajul Fatimei.

„Îţi aminteşti ultima noapte petrecută la mine?" mă va întreba Gloria. „Îţi aminteşti cum Cyrus, după ce a scăpat de la aeroport, deodată s-a trezit direct în oraş?... Nu ţi s-a părut că lipsea ceva din înlănţuirea întâmplărilor?"

„Ba da. Am crezut însă că era ceva ce ţinea de... programarea lui Okazaki..."

„Eh, întâmplările s-au consumat atunci, în noaptea pe care o ştii şi tu, însă veriga lipsă dintre fuga de la aeroport şi reîntoarcerea în oraş, a avut loc... la mine, după trei luni şi 23 de zile..."

„Ah... Cum dumnezeu...!"

„Noi credem într-un Dumnezeu mai mărunt!" mă întrerupse Gloria. „Unul pentru care timpul înseamnă doar cronologie, ordine şi înşiruire... Numai că Dumnezeu e cu adevărat fastuos: pentru el timpul e ca o bibliotecă, sau ca o bancă. Ai nevoie de o carte? O scoţi de unde se află şi o citeşti!"

Am gustat din gin.

„Nu te cred." i-am spus.

„Ba mă crezi. Sunt patru ani de când lucrezi cu Dietrich!N-am pretenţia să recunoşti ce şi cui vinzi şi ce nume poartă afacerile pe care le faceţi! Contează doar că Fatima mi-a trimis în noaptea de revelion un document care descria întâmplări petrecute aproape de cabana mea. A doua zi, întâmplările au avut loc ca atare, doar numele persoanelor se schimbaseră! Şi dacă mai ţin cont şi de persoana care l-a găzduit pe Fugger, ai să vezi de ce nu te cred când spui că nu mă crezi!"

„Cine l-a găzduit pe Fugger?"

„Scrie aici, de ce te prosteşti? Am transcris documentul pe colile astea! Poftim!" îmi întinse ea un vraf de hârtii îngălbenite. „Atunci, în 1 ianuarie, am încasat... un *desant* chimic cu toţii: eu, Dan, Andrei, că altfel cum să se urmărească Cyrus şi ai lui prin văile muntelui meu? – iar germenii i-ai adus tu! Dar, despre asta, ştii mai multe decât oricine, că lângă tine a fumat Dietrich ţigări Sobrania!

N-ai fumat şi tu cu el? Ia spune! Nu cumva, chiar şi acum, două personaje din Baabylon îşi transmit mesaje codificate prin cuvintele noastre?"

„Nu!" am sperat eu că nu o mint şi m-am apucat să frunzăresc hârtiile.

Andrei apăruse la cabană pe la ora cinci după-amiaza, plin de zăpadă şi de gheaţă, cu ochii duşi în fundul capului. Habar n-avea cum scăpase din vijelia care începuse în jurul prânzului. A încercat să intre în vorbă cu Dan, însă acesta nu l-a băgat în seamă şi atunci, fratele meu a azvârlit în zăpada din faţa cabanei sticla de Finlandia pe care o adusese ca s-o bea cu vechiul lui amic şi s-a alăturat chefului celorlalţi.

Primul semn că Andrei a fost captat în calitate de gazdă s-a manifestat abia în dimineaţa de 1 ianuarie, pe când se pregătea să coboare la „loc în urbii", după cum se exprima Fatima. Era nouă dimineaţa când fratele meu a simţit cum privirea i se împăienjeneşte, după care se cutremură scurt şi simţi o durere ascuţită în antebraţ. Îşi suflecă puloverul şi zări pe piele un minuscul punct roşu, ca de injecţie intravenoasă.

Oare or şti să trimită pe cineva după mine? – se întrebase, privind cu ochi goi spre Gloria. Îngrijorată, ea îi trecu mâna prin faţa ochilor, dar Andrei nici nu clipi. Oare or şti să mă aducă înapoi? – se întrebă el, privind îngrijorat la lucrurile din jur de parcă nu ar fi ştiut cum să se mişte printre ele.

La revelion, Andrei se împrietenise cu un ins ciudat care se chema Berril, un montaniard experimentat. Gloria, care primise mesaj de la Fatima în cursul nopţii, *ştia* deja care era rolul lui Berril şi îl pândea, aşteptând semnele care să certifice că i se atribuia rolul de gazdă, dar până să plece de la cabană, respectivele semne nu se manifestaseră.

„Eram îngrijorată, pentru că ştiam sigur că printre noi se afla unul gata captat de Mihrab..."

Tipul era un blond care umbla mai mult dezbrăcat, iar Gloria remarcase că ieşise din cabană în seara de 31 şi se uitase prin ceaţă undeva sub Vârful Ocolit, într-un loc în care teoretic n-avea pe cine să vadă, drumul fiind interzis iarna. Gloria nu l-a mai urmărit atunci, însă el a rămas pe loc suficient timp ca să zărească silueta tremurată a lui Andrei. La un moment dat, Andrei alunecă şi se dusese la vale, dispărând în perdelele ninsorii care abia începea. Se întuneca deja aşa că Mihai răsuflă uşurat şi se întoarse relaxat în cabană...

Abia după ce a parcurs mesajul Fatimei, şi-a dat Gloria seama ce iscodise blondul în pantaloni scurţi. Dimineaţa, a devenit evident

că între cei doi funcţiona o relaţie conflictuală din momentul în care Andrei a rămas *deodată* cu ochii pironiţi la insul acela dezbrăcat: îl privea absent, mestecând sacadat, de parcă ar fi citit ceva ce rula doar prin faţa retinelor sale. La rândul lui, blondul privea la Andrei, urmărindu-i extrem de atent piciorul stâng, *de parcă ar fi pândit un semn de recunoaştere.*

„Chiar atunci, fratele tău s-a ridicat şi şi-a masat glezna stângă, strângând pleoapele. Aflasem că se lovise când alunecase sub Vârful Ocolit, muntele de care vorbea Sebastian A. în scrisoare... Eu l-am privit cu coada ochiului pe cel în pantaloni scurţi: pufnea, uitându-se cu ochii goi la fratele tău. Berril era încă inert. Îşi pregătea echipamentul pentru coborâre şi atât. Mă rog... L-am însoţit pe Andrei afară. Se pregătea să plece cu grosul grupului dar, am reuşit să-i strecor că trebuie să se grăbească astfel încât nu care cumva să nu fie la locul potrivit în clipa în care avea să aibă loc avalanşa. Cel cu pantalonii scurţi îl pândea dindărătul unui geam îngheţat şi, văzând că Andrei a pornit, s-a grăbit să plece după el."

Pe la zece şi jumătate, plecaseră deja cu toţii, respectând orarul scris de Fatima. Fuggerii şi Welserii erau găzduiţi de acum pe versanţii muntelui, bântuind noii lor operatori, privind cu ochi buimaci panorame bizare, necunoscute, simţind gerul şi vijelia cumplită care le biciuia feţele, departe de Baabylon, după cum îi comunicase Fatima lui... Enpivi.

Abia pe la jumătatea coborârii, Berril se trezi că este invadat de... gânduri inexplicabile. Traseul era dificil, dar încă nu se petrecuse nimic deosebit. Cu toate astea, Berril se trezi că-şi spune că trebuie să-l scoată pe Andrei viu şi nevătămat de pe munte, indiferent de ce o să păţească el, Berril. Nu-şi dădu seama cum, dar pe când îşi spunea asta, văzu un interior japonez tradiţional. Întrebă pe cineva din apropiere dacă nu-l zărise cumva pe Andrei, după care se trezi că-şi examinează mânecile, *în căutarea unui vultur auriu cu aripile desfăcute.*

La scurt timp după aceea, Andrei s-a apropiat de el. Berril îl scotoci din cap până în picioare. Era din ce în ce mai mirat. Figura lui Andrei nu-i spunea nimic, abia dacă băuseră două-trei votci împreună şi, cu toate astea, el, Berril, trebuia să-l scoată pe Andrei viu şi nevătămat de pe munte! Cu orice preţ, de parcă însăşi viaţa lui Berril atârna de asta.

„Transmite-le celorlalţi să lase zece metri distanţă unu' faţă de altu'..." îi spuse lui Andrei sfatul pe care i-l strecura cineva din acea încăpere cu tatami pe jos. Îl cuprinse o linişte inexplicabilă decum zise asta. „Şi mai spune-le să nu mai strige, că-i risc de avalanşă!

Ştii de ce-ţi spun asta tocmai ţie, nu?" Andrei încuviinţă, buimac. „Vezi şi tu aceleaşi chestii ciudate pe care le văd şi eu?"

„Nu ştiu... Eu văd un panou care face reclamă la Sensodyne şi un taxi."

„Ah... Eu văd o casă japoneză şi nişte computere care se cheamă... *multicath*-uri... Ţine aproape de mine, frate!" încheie Berril, scuturând capul a neînţelegere şi reluă coborâşul.

La scurt timp după aceea, au ajuns în dreptul unei săritori. Atunci i-a ajuns din urmă şi blondul care îl urmărise pe Andrei. Fără să-i pese de cei din jur care îşi aşteptau rândul să coboare, s-a repezit spre treptele săpate de Berril, strecurându-i lui Andrei, în trecere:

„Mă înţelegi că n-am de ales... N-o să ajungi niciodată în taxiul ăla!"

Se cutremură discret când rosti asta şi emise un geamăt scurt, gutural, recepţionând imaginile unor locuri despre care nici el, nici Andrei, nici Berril nu ştiau unde se află... Simţeau doar că, toţi trei, privesc muntele şi vijelia în contul cuiva care trăia în acel oraş bizar.

Deodată, întâmplările din Baabylon s-au revărsat în ziua de 1 ianuarie, pe muntele Kogaion... Se auzi un zgomot profund, ca de falii tectonice frecându-se cu lentoare, discret, făcându-i pe Andrei şi Mihai să se uite brusc în sus. Zăpada şiroi gros de pe stânci – se scurse precum o cascadă solidă, izbi fundul văioagei cu un bufnet înfundat, se umflă precum aburul dintr-o tigaie încinsă pusă sub un jet de apă rece şi se rostogoli huruind, acoperindu-i pe cei de pe săritoare într-o deflagraţie îngheţată.

Avalanşa a luat trei persoane cu ea. Două dintre ele au reuşit să se elibereze, dar cea de-a treia, o femeie, a rămas îngropată în zăpadă. Instantaneu, Andrei, Berril şi tipul în pantaloni scurţi s-au repezit să vadă ce e de făcut, dirijaţi de germenii lui Okazaki. S-au apucat să sape cu braţele în zăpada pulver, sufocându-se, căutând-o pe femeia dispărută, de parcă ar fi fost obligaţi la o competiţie *sui generis*. La un moment dat, ajungând foarte aproape unul de celălalt, blondul îi suflă lui Andrei:

„N-o să ajungi nici jos, nici la cabana aia nenorocită, Cyrus! Eşti în mâinile mele... E doar o chestiune de ore ca să termin cu tine o dată pentru totdeauna..."

„Şi tu vezi autostrada aia?"

Berril se strecură între ei şi îi privi cu ochi scăpărători. Îşi dădu seama însă că nu putea să-l sprijine pe Cyrus decât chemându-i pe ceilalţi lângă ei, să-i ajute la săpat.

„Până la urmă, noi o să părăsim muntele acesta, *Berril*," începu blondul, „dar tu vei rămâne să trăiești, mai departe, aici! Nu vrei s-o faci în calitate de om *extrem* de bogat?"

„Nu zău, *Mihrab*!" pufni Berril. „Femeia asta luată de zăpadă... Patra e în ea, nu-i așa?"

Tipul în pantaloni scurți mârâi ceva și privi cu ochi goi la zăpada umflată și grea, ca o blană gigantică, pândind deasupra lor. Scoase celularul și se trezi tastând un număr de 28 de cifre. Se încordă ca un arc. Trebuia să facă ceva astfel încât mormanul acela uriaș de zăpadă să-l îngroape pe Cyrus dacă pe Patra nu reușise s-o găsească.

Îi trebuia un operator pentru acel morman de zăpadă. Se întoarse cu spatele la Berril și tastă un mesaj în celular: *Trebuie să-l duc sub grămada asta de zăpadă. O vedeți?* – o privi, se simți parcurs de un tremur discret și realiză că imaginile se descărcau pe o autostradă, lângă un aeroport. *Nu cred că Patra mai poate fi recuperată vie, iar moartă, n-o vom găsi mai devreme de aprilie.*

Andrei îi făcu semn lui Berril să nu-l scape pe blond din ochi și începu să coboare. După mai puțin de o sută de metri, auzi un strigăt slab. Habar n-avea cum o chema pe cea pe care o căutau – știa doar că cel ce privea prin ochii lui îi spunea Patra, dar lui Andrei îi era interzis să-i pronunțe numele. O auzi din nou cum strigă și se strecură pe marginea unei viroage, de unde o văzu.

E Patra! o recunoscu *celălalt. Scoate-o odată de acolo! Altfel o pierzi din mână!*

Celălalt îi pompă lui Andrei cuvintele: *cordelină* și *asigurare*, după care îi „aminti" cum se procedează. Andrei se cutremură, mușchii îi tresăriră ritmic și, deodată o revăzu pe Patra... Era adormită în taxi, dar ceilalți erau mult prea aproape de ei, undeva pe autostrada care ducea de la aeroport în oraș. Înghețaseră parcă, gata-gata să coboare din mașinile lor. Nu-i ținea în loc decât saltul în chimia care îi adusese aici, pe muntele scris de Okazaki.

Andrei îl căută din priviri pe cel în pantaloni scurți. Era suficient de departe, așa că îi chemă pe ceilalți și o scoaseră pe femeie din viroagă. Chiar atunci, vijelia a reînceput, iar Andrei a povestit cum deodată a simțit că s-au schimbat *mirosurile*, semn că mesajul blondului ajunsese la Mihrab... Ninsoarea s-a întețit și ea, iar celularele tuturor au pierdut semnalul. După o jumătate de oră de mers chinuit, constatând că nu mai aveau pe unde coborî din pricina zăpezii prea adânci, Berril a întors grupul din drum, încercând să-i ducă pe toți înapoi la cabană.

Abia acum însă, când hotărâseră să se întoarcă, Andrei îl recunoscu în Berril pe farmacistul care îl injectase în laboratorul din

Shimonoseki cu zece ore în urmă. Şi se întrebă dacă operatorul de jos nu putea să programeze la fel de uşor o altă avalanşă sau un lunecuş de câteva sute de metri, după cum făcuse şi ieri după-amiaza.

Viscolul se înteţi, iar aerul se umplu de vuiet, dar Berril a reuşit să evite maldărul de zăpadă care, într-adevăr, a prins să curgă în şuvoaie ucigătoare. După două ore de urcuş prin ger şi furtună, Berril i-a dus pe toţi înapoi la cabană, unde Gloria aştepta cu sufletul la gură. Blondul în pantaloni scurţi a ajuns primul, obosit şi buimac, încă urmărindu-l pe Andrei cu ochi lucitori, dar când Andrei a ajuns şi el, inoculul din Baabylon se dilua deja... Simţea cum taxiul pe care îl tot văzuse de câteva ore încoace, se pusese în mişcare, debuşând deodată în oraşul pe care începuse deja să şi-l amintească, vag.

„Asta e veriga lipsă din întâmplările pe care le ştiai..." a încheiat Gloria. „Mă crezi, nu?"

„Bineînţeles! Numai cine crede în Baabylon există cu adevărat."

„Ai zis o tâmpenie. Oricum, Baabylon, îţi rămâne ţie! Şi acelui domn care te plăteşte. Spălaţi-vă pe cap cu el! Am obosit. Fatima m-a înnebunit în noaptea aia în care mi-a povestit ce se va întâmpla în ziua următoare... Se întreba dacă Mihrab nu acţiona, de fapt, în contul celor de afară? Poate chiar în contul lui Enpivi... Dar, dumnezeule, lansa ea în reţea, tu ştii bine, Enpivi, care a fost adevăratul meu rol în toată povestea! Tu ştii bine că l-am acceptat numai şi numai ca să citeşti şi tu aceste lucruri şi să-mi spui dacă oraşul în care trăiesc există, şi în ce fel există el. Iar acum, iată că mă trezesc cum mă întreb: dacă, de fapt, l-ai creat chiar tu? Dacă de tine trebuie să-mi fie cel mai frică? Uite, îţi spun ce se va petrece mâine, lângă cabana ta, când Cyrus va încerca să scape de urmăritorii lui! Mâine vei avea confirmarea că nu te mint şi că, şi tu faci parte din poveste! De ce nu-mi dai răspuns? Tu ai făcut oraşul ăsta? Dacă da, tu m-ai făcut şi pe mine? Şi dacă m-ai scris pe mine, Fatima Axelrod, de ce m-ai lăsat să-mi pun întrebări după întrebări când tu ştiai răspunsul tot timpul? Asta tot scria ecranul ăla, cristalele alea lichide, semnele alea în formă de litere după care umblase, luni de zile, Enpivi..."

„Oh, dar o urai pe femeia aceea!"

„Asta o să ţi-o spună *el*, că ştie tot!" o să-mi zică Gloria şi o să mi *te* arate înainte să schimbe vorba, abrupt, că doar asta vroiam amândoi: „N-ai chef să mai facem chestia aia?"

Ne-am aplecat peste masă, fiindcă la Club 22 au mese tare înguste... Cât să ne simţim răsuflările. Miroseam amândoi a gin tonic. Chick Correa cânta Vulcan Words. Se auzeau conversaţii în şoaptă şi clinchete de pahare.

Aşadar, am rămas doar aşa, aproape lipiţi, câteva secunde, cât să ne analizăm aromele fără să finalizăm – ea mirosea a Sonia Rickyel, iar eu a Drakkar Noir – şi am zâmbit: măcar pentru câteva clipe şi tot ieşisem din tabelele *tale*.

„Patra, Patra..." i-am spus. „Fără Dan prin apropiere, n-are nici un şarm."

„Cyrus, Cyrus... tocmai ai spus o minciună! Te-ai jucat cu focul, şi uite unde ai ajuns! Într-un local pe Calea Victoriei. Bei gin tonic. Ţii în mână un document despre o avalanşă petrecută lângă Vârful Omu... Cui îi foloseşte?"

*

Zgribulit şi buimac, Cyrus ieşi din magazinul lui Wou şi o potrivi pe Patra în spinare. Când să pornească, i s-a părut că doi tipi se apropie de el mai repede decât ar fi trebuit. O luă pe o intrare îngustă, pe sub nişte rufe întinse la uscat. Din câţiva paşi se trezi pe un teren viran. Privi înapoi. Tipii ăia doi nu se vedeau...

Se strecură pe lângă un perete. Mirosea a bere trezită. Ba nu. Aici urinase cineva care *băuse* bere trezită. Se vedea urma lichidă, îngheţată pe peretele scorojit, ca o umbră fără obiect rămasă pe zidurile Hiroshimei.

Traversă o curte interioară. O femeie între două vârste trăgea cu ochiul după el de la o fereastră coşcovită. Era o portoricană care îi făcea semne, fir-ar să fie! El căra o moartă în spate, iar tipa aia pusese un picior pe pervaz şi îşi trecea degetele de-a lungul coapsei, privind ţintă la Fugger.

Cyrus intră cu Patra cu tot într-un gang cenuşiu. Nu-şi amintea cum ajunsese în magazinul lui Wou... ţinea minte doar că-i era cumplit de frig şi că reuşise să scape de Eric... Fusese gata-gata să fie prins într-o avalanşă, fusese cât pe ce să îngheţe de vreo două ori, scăpase dintr-un alunecuş de vreo douăzeci de metri – dar Welserii îi pierduseră urma! Trimiseseră pe cineva după el, dar Cyrus se descurcase – în ultima clipă, şoferul taxiului reuşise să sune la Fatima ca să se pună odată în mişcare, după cum scria în germenii lui Okazaki.

„Rahat!" pufni Cyrus după ce se obişnui cu întunericul. Se opri să-şi sufle în palmele făcute căuş. Mâinile încă îi erau îngheţate. Omul lui Mihrab.... Urcase şi el din locurile acelea din care îl adusese înapoi telefonul şoferului?

Cyrus privi la treptele înalte. Urcă primele două etaje, târând-o pe Patra în spinare. Se opri să-şi tragă sufletul şi se sprijini de balustrada ruginită. Nenorocitele alea de scări miroseau a rahat

înghețat. La mai puțin de 100 de metri în linie dreaptă era pizzeria lui Michael Richthofen. Acolo era cald și mirosea a semipreparate proaspăt scoase din cuptor.

Continuă să urce. La următorul etaj descoperi o ușă pe jumătate sfărâmată. O așeză pe Patra pe podea și sparse ușa cu umărul. O apucă pe Patra de glezne și o târî în apartamentul părăsit, pășind printre plăci de faianță azvârlite pe jos alandala. Intră în camera următoare. Găsi un dulap cu balamalele ruginite, acoperite cu mucegai verzui.

Îl deschise, îngenunche și o înghesui pe Patra înăuntru. Verifică parametri din multicath, buteliile cu oxigen și fiolele cu neurotransmițători. Le-a cuplat la multicath apoi a scotocit în buzunare după senzorii de cuplare la rețea. Îi răspândi peste tot prin apartament și se apucă să caute un telefon.

Îl găsi în bucătăria înțesată cu veselă spartă și tacâmuri crăpate.

Cuplă senzorii la aparatul telefonic. Dădu drumul robinetelor și lăsă să curgă apa plină de mâl, luă o mână din noroiul adunat pe fundul chiuvetei, se întoarse în camera în care o lăsase pe Patra și stropi cu noroi senzorii și firele înguste, după care aruncă deasupra bucățele de hârtie și scame. Apoi, desfășură peste toată tehnica aia un covor ferfenițit pe care îl aduse din dormitor. Făcu încă un drum în bucătărie, mai luă niște mâl și mânji covorul până îl transformă într-un preș de șters picioarele. Se învârti prin apartament încoace și încolo înainte să găsească un vraf de sticle sparte sub chiuveta de la baie; le făcu țăndări, azvârli cioburile la întâmplare pe urzeala putrezită, și se plimbă într-o parte și în alta, tropăind, răspândind mizeria încoace și încolo.

Se opri. Aprinse o țigară. Acum ar fi băut un gin, din cel la care îl invitase Shabba. Se uită în jur.

Ușa șifonierului era deschisă, multicathul susura liniștitor, iar Patra respira potolit. Aparatul o respiră corect, gândi *celălalt*, gata-gata să-l facă pe Cyrus să se răsucească și s-o privească atent.

Dar el s-a prefăcut că inspectează încăperea până ce dorința de a o privi i se șterse. Și-o amintea cum ieșea dintr-un lift, într-un hol luminos unde se afla multă lume. El, Cyrus, stătea de vorbă cu doi tipi și sufla fumul de țigară spre ea.

Oh, era din altă buclă! Pufnind, Cyrus se duse în dormitor și scotoci până ce găsi o pătură dezurzită. O aduse și acoperi cu el trupul femeii... ucise? Încă avea un cord care bătea și plămâni care respirau. Moartă fiind, putea să se îmbolnăvească. Totuși.

Trânti ușa dulapului și ieși. Avu grijă să pună mucul de țigară în buzunar. Dacă veneau oamenii lui Mihrab? Dacă găseau chiștocul

şi se apucau să-i descompună saliva absorbită în filtru? L-ar fi putut citi.

Mda. N-avea de ce să se întoarcă aici mai devreme de 4 ore. Acum o să vadă ce era cu mesajul pe care şi-l lăsase în căsuţa poştală de la aeroport. Şi-l trimisese chiar el? Dacă da, când o făcuse?

Coborî un etaj, gândindu-se care era cel mai scurt drum până la aeroport. Apoi se sprijini de balustradă.

Dumnezeule, dar abia am scăpat de la aeroport! Nu trebuia să iau nici o scrisoare de acolo!

Coborî mai departe, incapabil să nu se gândească la scrisoarea pe care simţea că *trebuie* să se ducă s-o ia de la aeroport, deşi îşi amintea bine de tot că primise toate scrisorile şi toate mesajele de care avea nevoie...

O să-l sune pe Okazaki cât de curând. Şi o să ia adresa celor de pe munte, o să le spargă căsuţa de e-mail şi o să vadă cât de mult le spusese Fatima... Înţelesese că frigul pe care încă îl simţea în oase nu putea să provină decât din bucla lor.

*

„Bine." Ochii lui Mihrab puteau să zâmbească îndărătul faldurilor albastre că tot nu-ţi dădeai seama. Se întoarse către unul dintre tipii care o însoţeau şi-i făcu semn discret cu degetele – un semn *franţuzesc*, după cum simţi, uluită. „Ia *adă* tu camionul '*ncoa* '! Repede!"

Mihrab tresări: cum naiba vorbea? N-apucă să mai reflecteze la asta. Bărbatul se strecură pe uşa coşcovită a apartamentului părăsit. Se străduia să păşească cât mai încet pe treptele putrede din hol, dar zgomotul se auzea ca dracu' în toată clădirea. Martha se învârtea pe lângă trupul Patrei Nogales de parcă i-ar fi fost frică să nu se descompună.

„Stai liniştită! Nu păţeşte nimic. Joseph zice că Cyrus ar fi în stare s-o ţină în viaţă doar cu apă chioară."

„Ah... Eşti sigură că-i *grea*?" schimbă Martha vorba.

„Este. Sigur." Mihrab râse şi simţi nevoia să dea feregeaua la o parte, ca să facă cu ochiul. „Bine că am reuşit să ne ţinem după Cyrus! Pentru asta, casa Welser trebuie să-ţi mulţumească, nu?" Se întoarse către ceilalţi, cu o mână pe şold. „Daţi-i bice!"

Cuvintele astea!... Cuvintele şi gesturile! – încremeni Mihrab. Cyrus a schimbat iarăşi operatorul!

O apucară pe Patra de mâini şi de picioare şi o aşezară pe o pânză întinsă pe duşumea. Micropompele bâzâiau ritmic, injectând-o, dar traseul EEG rămăsese plat tot timpul de când o găsiseră. Mihrab oftă îngrijorată, îşi împreună mâinile şi făcu temenele, discret, în faţa multicathului – îl atinse de parcă ar fi fost o ofrandă şi duse palma la inimă.

„Să mergem!" le făcu semn celorlalţi.

Ieşiră pe culoarul întunecos, cu pereţi scorojiţi. Martha clipi mai des. Mai avea ceva de rezolvat.

„Mihrab!..." o chemă şi scoase din buzunar flaconul de la Eric. „E pentru tine. Din partea lui *Christian*."

Tuarega se opri pe culoar. „Din partea lui Christian sau a lui Eric?"

„N-are importanţă." spuse gura Marthei înainte ca ea să gândească ceva, iar Mihrab îşi dezveli antebraţul uscat. Avea o flexulă verde fixată în venă, cu o semilună aurie încrustată pe căpăcel. Se zgâi, atentă, în ochii căprui ai Marthei. Aproape că nu-i venea să creadă. Nici chiar ei.

„Prin Martha, sau Fatima?" se clătină tuarega.

„De parcă mai ştie careva cine care e în oraşul ăsta..." făcu Martha. „Oricum, e doar un dar."

Iar Mihrab: „Am mai primit unul asemănător aseară. Poftim!" zise ea şi întinse antebraţul spre Martha. „Sper să fie un dar plăcut lui Allah!"

„N-ai spaimă?" se interesă Martha, fixând seringa în flexulă.

Tuarega îngheţă auzind cuvintele Marthei. Unde îi inoculase Cyrus? În cine?

Martha o injectă cu un gest brusc. Mihrab se scutură. Palmele ce îi ieşeau de sub djellaba se acoperiră brusc cu broboane de transpiraţie. Murmură o incantaţie surdă.

„*Inch'Allah!* Îmi place! Zău că-mi place... ţine tu scula asta, câtă vreme cobor să văd dacă pândeşte careva..." O luă grăbită pe scări şi, ajunsă jos se aplecă, trecând pe sub nişte cabluri căzute. Faldurile djellaballei i se târau prin noroiul de pe coridor. Doamne, cum mirosea gangul ăsta!

Se uită într-o parte şi în alta şi le făcu semn să coboare.

„Mergem la BBB?" întrebă Martha, umezindu-şi buzele.

„Glumeşti? Cu *ea* în spate? Cu lumea aia zbuciumată strânsă acolo?" zise Mihrab, scoţând pieptul înainte, fără să se poată stăpâni.

Pricepu că Cyrus alesese o femeie ca operator, o femeie mai degrabă voluptuoasă, dar presimţi că n-avea cum să ajungă *iarăşi* la ea înainte de sfârşitul traversadei.

*

Cyrus dădu să tragă uşa – numai că uşa culisa, precum cele japoneze. Nu se miră... Oferise Baabylon spre creaţie lui Okazaki, iar el îşi făcuse treaba ca un japonez. Îi făcu semn Fatimei să se aşeze lângă computer. Computerul care, obligatoriu, conţinea *Cel mai înalt Turn din Baabylon*...

Fatima se prăbuşi în scaun. „Şi acu'?" îl întrebă.

Cyrus deschise computerul. Abia atunci văzu că cineva mutase urna de pe locul în care o lăsase aseară. Îi deşurubă capacul. Nu mai găsi decât câteva firimituri din cenuşa lui Sebastian A. – până şi pe-asta o săltaseră deşi n-o să-i ajute la nimic.

Cyrus lăsă baltă urna şi se grăbi să se uite în computer. Pe aleea ce ducea spre *Dilute Nation Alt.* ningea, iar copacii copiaţi din tabloul lui Palmer îşi pierduseră frunzele şi florile exuberante din crengi. *Cyrus n-a mai fost aici de 19 ore, 14 minute şi 24 de secunde... Cyrus n-a mai fost aici de...* – afişa un icon minuscul.

Ohh... Sebastian fusese mereu cu ochii pe el. Era tot ce mai putuse să facă! Să-l urmărească din computer şi să-şi dea cu pumnii în cap, fără să poată afla cât din el însuşi rămăsese Sebastian A. Corn.

Iar Cyrus: „Ai lucrat pentru Welseri, pentru Mihrab, sau te-a interesat doar rolul de operator pentru... lumea din jurul acelui munte?"

„Află singur, Cyrus!..."

„Ce să mai aflu?... La restaurant nu mi-ai dat nici un avertisment... Joseph era gata să mă ucidă, iar tu n-ai scos o vorbă!"

„Nu ştiam că Joseph e dispus să ucidă... *trupul* fiului său! De ce s-o facă? Pentru un oraş care nu figurează pe nici o hartă?"

„Doar nu crezi că merita să imaginez epidemia pentru un oraş care apare în hărţi!"

„Of, Cyrus!... Nimeni n-a auzit de febra angiomatoasă! Nu există nicăieri, înţelegi? Enpivi a căutat-o în toată reţeaua şi n-a găsit-o!"

„Enpivi a murit!" şopti Cyrus şi, discret, făcu semnul crucii cu degetele împreunate, *după cum era obiceiul acolo, pe munte*. „Enpivi a murit şi nu mai e pe munte, că eu de acolo mă întorc! Lucrurile sunt mai încurcate decât crezi, Fatima! Cei de pe munte reprezintă alte interese decât ale Welserilor sau ale Fuggerilor şi te mint! Iar febra angiomatoasă există, e creaţia mea şi a lui Eric! De ani de zile ne pândeam unul pe celălalt cu boala asta..."

„Excelent!... Tu şi Eric aţi *făcut* o epidemie! Sunteţi *straşnici*, sunteţi cei mai *straşnici*!..."

Iar Cyrus: „Pot să-ţi dovedesc, Fatima... Ai fost operatoarea celor din lumea lui Enpivi, dar asta nu înseamnă că ştii tot!"

„Cât ştiu, mi-ajunge! Nu sunt tovarăşa celor de pe munte, da' ştiu bine că eşti în mâinile *altora*! Nu-i pot arăta cu degetul, nu ştiu pe unde se *pitesc*, da' ştiu că Cyrus Fugger şi Eric Welser fac ceea ce vor alţii să facă!... A declanşat Cyrus Fugger o epidemie? Înseamnă că au plănuit-o alţii! A vrut Eric Welser să-şi... *transcrie* copilul ca să creeze alt Baabylon? L-a pus jigodia aia de taică-său!... Sau Nogales, bătrânul! Sau cine ştie cine, care ne pândeşte! Suntem *moroii* lor, pricepi? Ne mută de colo-colo! Ne fac să credem că punem la cale epidemii. Îl fac pe Medici să-şi imagineze că e primar, iar pe noi, ceilalţi, că l-am ales... Ne imaginăm că bem apă, că mâncăm şi că facem copii – din cauză că aşa ne programează operatorii lor! Nu mai fi atât de prost încât să crezi că *tu* ai pus o epidemie în mişcare... L-am cercetat pe Okazaki!" răbufni Fatima. „Nu e decât un impostor! Îl plăteşte Yakuza, dacă vrei să ştii! Îl plăteşte Yakuza transcrisă *aici*, ca să te stoarcă de bani care au circulaţie numai în băncile noastre, pentru nişte antibiotice false şi pentru nişte culturi microbiene care nu există decât aici, în acest oraş, dacă oraş o fi! Yakuza ştie bine câţi bani ai! Şi la fel ştiu şi cei de afară! Yakuza de aici, cei de afară, Okazaki, BBB şi Joseph – se folosesc cu toţii de tine! Dacă nu mă crezi, citeşte-te, Cyrus!"

„O să-ţi dau dovada!" zise el brusc, ridică telefonul şi sună la Okazaki. Depărtă receptorul, astfel încât Fatima să audă convorbirea. Declic.

„Cyrus sunt..."

„Oh, Ţylus san! Te-ai întols?"

Se întorsese, bineînţeles! Fusese într-o ţară chimică, dar iată-l înapoi, viu şi nevătămat! Se ascunsese în subsolul lui Sebastian A. – singurul loc în care Mihrab n-avea cum să-l caute. Încă.

„Ai primit telefonul meu azi-noapte?"

„Da. Mi-ela teamă că n-o să iesi niţiodată din buclă." Okazaki îşi drese vocea. „Mi-ela teamă că n-o să coboli din vijelia aia... Dal acum, că ai iesit, nu te asteaptă o lealitate comodă..."

„De ce nu? Azi-noapte l-am ucis pe Eric!" – Cyrus făcu iar semnul crucii, discret, din arătător. Okazaki tăcea. Bea ceai, pentru că sorbitura zgomotoasă – semn japonez de bună creştere – se auzi până la Cyrus.

„Ţe olă e la tine, Ţylus san?"

„E 8.20 seara. Timpul e la locul lui, fii sigur!"

„Timpul o fi! Dal luclulile, nu!... La mine aiţi n-a mulit niţi un Elic..."

„Okazaki!“ i-o reteză Cyrus. „Nu uita că Eric are un trup de împrumut acum!“

„Oh, asa mi-am spus si eu... Că i-ai luat locul în toate țele si că i-ai pieldut până si ulma gelmenilol acolo pe munte... Numai că sunt semne cale nu însealā. Stiam țe dlumuli ai, că doal eu le-am sclis, cu saltuli de lezelvă cu tot!... Te-am pândit. Te-am văzut cum alăți. Pe ulmă m-am dus să-l văd pe Elic... Si l-am văzut cu ochii mei. Îți spun că n-a mulit... E viu si îl văd chial acum. Sunt ascuns întl-un subsol din Shimonoseki... Stii la ține...“ făcu Okazaki, jenat.

„La Sebastian.“ se cutremură Cyrus şi se uită în computerul la care lucrase Sebastian şi la urna lui cu cenuşă. Putea să le atingă cu mâna.

„Chial la Sebastian în subsol. Si mă uit la Elic – dă o dezminţile la TV, pe canalul de stili... E în dilect. Țică BBB n-ale nici o legătulă cu epidemia. E si Patla cu el... Nu stiu cum de-am scăpat-o din mână, că o văd acum alătuli de el tlup si suflet!“

„Aha... Ce zi e la tine?“

„Cum, țe zi? 25 dețemblie... Clățiunul, pe stilul vostlu...“

„Eşti sigur?“

„Bineînțeles... De țe întlebi? La tine țe zi e?“

„Tot Crăciunul...“ era gata-gata să-i spună că şi el se afla în subsolul lui Sebastian, şi că azi-noapte stătuse de vorbă cu un Eric care acum trăia ziua de *24* decembrie sau de 1 ianuarie. Fir-ar să fie, dar *câţi* erau?

„Țe să-ți zic, Țylus san? Ai timp să te țitesti? Fă-o, până nu înnebunesti de tot!... N-o să mai stii niți cum te cheamă...“

„Eşti sigur că cel care te-a sunat aseară sunt tot eu?“

„Ți-as pune înledzistlalea, dal n-ale să te convingă. Stii de țe.“

Cyrus înţepeni cu telefonul în mână. Căută ţigările. Aprinse una. Tutunul ardea şi ustura ca de obicei. Numai volutele fumului se diluau mai lent, sub forma unor fuioare spiralate – urmă a schizofrenicului de Okazaki.

Fatima deschisese televizorul şi baleia după Eric dând dezminţirile. Însă, canalul de ştiri dădea informaţii numai despre extinderea epidemiei – cuprinsese şi nordul Africii – iar speakerul aminti la un moment dat că Eric Welser fusese ucis cu o noapte în urmă.

„Dumnezeule!“ exclamă Okazaki, auzind ştirile pe care le găsise Fatima „Țiteste-te, nu mai pielde timpul!“

„Ascultă! Sună acasă la mine şi vezi cine-ţi răspunde!“

„Cum să sun la tine? Telefonul tău e ulmălit! Mihlab mi-al lua ulma... Înțeledze că te-am văzut cu ochii mei!“

„Unde eram şi ce făceam?“

„Te ascundeai întl-un gang în spatele magazinului lui Wou..."
„Şi nu căram nimic?"
„Fudzeai de oamenii lui Mihlab, ţe să cali?... Ai înnebunit, sau ţe naiba ai?" izbucni Okazaki. „Volbesc cu tine acum, nu? Cledeam că *tu* esti ţel din olasul pe cale îl văd eu... Hei! Opleste-te! Pield si eu lodzica..."
„Okazaki!" scrâşni Cyrus. „*Tu* ai scris întâmplările astea... Tu le-ai încurcat aşa? Tu ai vrut ca lucrurile să iasă astfel?"
Iar farmacistul, pufnind: „Eu ţi-am dat o glămadă de lumi ca să câstidzi! Si o glămadă de lumi ca să te salvezi! Acum, ţiteste-te odată!"
Îi trânti telefonul în nas, contrar bunelor lui maniere.
„Ai vrut dovada! Ai găsit-o!" îi spuse Fatima şi închise televizorul. „Unde dumnezeu crezi că suntem acum? În ce casă? Pe ce stradă? În ce oraş? Şi cu cine vorbim? Îmi vine să pun mâna pe tine ca să văd că exişti, dar sunt sigură că până şi asta au programat: ce trebuie să simtă pielea mea!"
Cyrus nu răspunse. Scoase din geanta metalică flacoanele ce îi purtau numele şi pe cel cu Arduvan sodic garantat pentru Cyrus Fugger. Apoi cuplă multicath-ul de la Okazaki la computerul lui Sebastian. Îşi aminti că în timpul transferului nu era în stare să facă nimic – că o să zacă, înspăimântat, incapabil să se apere sau să se pună la adăpost.
„De banii ăia pe care ţi-i dau Welserii, trebuie să mă şi ucizi cumva?" o întrebă pe Fatima.
„Crezi că m-ar ajuta să aflu mai mult?"
Cyrus îşi făcu injecţiile. Oricum, n-avea de ales dacă vroia să-şi amintească absolut tot – iar dacă nu-şi amintea, era ca şi mort.

*

Era ora 9.00 când Cyrus se strecură pe furiş în *Dilute Nation Alt.*, deschizând uşă după uşă. Pătrunse în aşa-zisul fumoar – acolo cuplase senzorii din apartamentul părăsit în care o ascunsese pe Patra Nogales.
Se auzi scârţâitul unei podele şi nişte gâfâituri. Apoi, cineva înjură în spaniolă.
„Patra." şopti Cyrus, înciudat. „Au găsit-o! Acum o saltă..."
Fatima se aşeză în spatele lui şi se zgâi în computer.
În fumoar, lângă o lampă de Murano, se afla un telefon de care Cyrus agăţase un icon pe care scria AUDIO. Puse mouse-ul pe el. Clic!

Soundblaster-ul se umplu de zgomote. Se auzeau mai mulţi oameni – paşii lor forfoteau pe podeaua care scârţâia.

„Eşti sigură că-i grea?" se auzi vocea sigură a unei femei.

Cyrus privi cu coada ochiului la Fatima. Nici nu tresărise.

„Ce e?" întrebă ea, dar Cyrus îi puse degetul pe buze.

„Este. Sigur e grea." Urmă o pauză în care se auzi respiraţia grea a unor bărbaţi. *„Bine că am reuşit să-l filăm pe Cyrus..."* reluă vocea lui Mihrab, guturală. Se auzi fâşâitul gros al dejellabalei. *„Coborâm?"*

O uşă scârţâi. Se auzi din nou Martha. Vorbea în şoaptă:

„Mihrab!... Asta e pentru tine. Din partea lui Christian."

„Din partea lui Christian? Sau a lui Eric?"

„N-are importanţă."

Urmă o pauză. Cineva icnea din greu. Se auzi scârţâitul podelei.

„Prin Martha, sau Fatima?" întrebă tuarega într-un târziu.

„N-are importanţă. E un dar."

„Mulţumesc! Am mai primit unul aseară. Sper să fie un dar plăcut lui Allah!"

„Nu ţi-e teamă?"

Cyrus se răsuci spre Fatima:

„Cea care vorbeşte cu Mihrab... Nu-i recunoşti vocea?"

„E Martha!" zise Fatima. „Dar cum adică, *prin Martha, sau Fatima?* Ce-a vrut să spună Mihrab?"

„Din partea lui Christian, sau a lui Eric?..." întrebă şi Cyrus. „Chiar aşa! Ce-o fi vrut să spună Mihrab?" Se auzi o foială, ritmată de respiraţii precipitate. „O saltă pe Patra. O saltă şi pleacă cu ea."

Duşumeaua pârâia din ce în ce mai tare. Se auzi Mihrab:

„Inch' Allah! Îmi place! Zău că-mi place... Ţine tu aparatul, câtă vreme cobor înainte să văd dacă pândeşte careva."

Paşii se îndepărtară. Uşa scârţâi, apoi cineva o trase de câteva ori, reuşind s-o închidă. Cyrus puse mouse-ul pe telefon. Clic! Rulă înregistrarea de câteva ori de la cap la coadă. N-a aflat în plus decât că aveau să plece cu un camion.

Şi încă ceva. Rulă iar înregistrarea şi ascultă cu atenţie:

„N-are importanţă. E un dar."

„Mulţumesc!" zise Mihrab. *„Am mai primit unul aseară. Sper să fie un dar plăcut lui Allah!"*

„Nu ţi-e teamă?" se interesa Martha. Avea o intonaţie mirată.

Se mai auzeau doar respiraţiile lor şi scârţâitul duşumelei. Apoi, Mihrab râse: *„Inch' Allah! Îmi place! Zău că-mi place..."*

Mihrab... de data asta nu băuse flacoanele!... Şi le injectase? Ce fel de mesaj aştepta de la Goldberg?

Sau de la Eric?

Cyrus închise computerul şi se duse la baie. Câţi şi unde erau? Care, pe cine bântuia? – Germenii se contaminaseră între ei şi, până la urmă, îi scăpaseră din mână... Dădu drumul la apă şi îşi privi chipul. Încă nu se obişnuise cu ochii mici care îl priveau din oglindă. Şi nici cu bătăile de inimă, mult mai rapide. Se spălă, grăbit. Apoi pregăti seringile. Una pentru embrionul Patrei şi alta pe care tocmai o extrăsese din el, din Cyrus Fugger, varianta originală – avea nevoie de un Cyrus neparazitat ca să-l aştepte după lectură. Ieşi din baie. Se duse la şifonierul vechi, îl deschise şi scoase dinăuntru un cufăr îngust, pluşat. Îl desfăcu şi găsi costumul negru care îl aştepta de atâta amar de vreme.

Bietul Sebastian! Cărase toate alea peste tot după el şi le ţinuse în ordine, după cum îi dictaseră germenii lui Okazaki...

Cyrus îşi puse cămaşa albă, strălucitoare. Mirosea a *Drakkar Noir*, parfumul lui preferat.

„Nu mi-a mai rămas decât să inoculez Baabylon în omul pe care l-am ales!" zise şi-şi trase pe el haina neagră, prea largă. „Scrie-le afară că-mi iau oraşul înapoi! O să-l ascund bine de tot, nu ca Welserii... Urmaşii lui Enpivi n-o să mai dea de Baabylon niciodată! N-o să fie al lor niciodată!"

„Nu-i cunoşti!"

„Nici tu. Sunt doar fantome în reţea. Molecule rămase în chimia ta. La fel vor fi şi Welserii! *Moroi* bântuind în reţea!"

Iar Fatima: „Ai scris cartea aia ca să-l provoci pe Eric, aşa e?" Nu primi nici un răspuns. „Vroiai să ne provoci pe *toţi*, nu-i aşa? Să ne întrebăm: de unde naiba ştie tipul ăsta cum decurg lucrurile?" Cyrus tăcea, examinându-se în oglindă. „Ai scris cartea, ai tipărit-o, i-ai dat patină şi ai rătăcit-o prin biblioteca prăpăditului de Sebastian ca s-o citească acum nu ştiu câtă vreme şi după aia i-ai subtilizat-o şi te-ai apucat să te mişti după cum ai scris acolo... Lumea e suficient de proastă ca să se încreadă în cuvinte scrise, iar tu ai studiat personajele bine, nu-i aşa, Cyrus? Pe Sebastian, inclusiv! Ştiai ce e în capul lui, aşa că ţi-ai atribuit rolul principal în carte şi l-ai aşteptat să scrie un film! Un film care nu are sfârşit, pentru că nici chiar un pervers ca tine nu poate imagina toate consecinţele când se apucă să mişte oamenii de colo-colo, de parcă ar fi cubuleţe de zahăr pentru cafea... L-ai aşteptat să scrie filmul şi i-ai trimis pe cap pe amicii tăi din cinematografie să-l momească şi să-i facă filmul, numai ca să începi tu să te joci cu binoclul, cu scrisorile şi cu o nenorocită de epidemie care te-a costat imens de mult... te-a costat o avere, Cyrus! Te-a costat postul de radio Umma Nord ca să obţii

boala şi s-o lansezi peste oraş când avea să-ţi pice bine! Şi aşa m-ai angajat pe mine, să te acopăr, să creadă lumea că eşti psihopat... Nu te interesa să cureţi oraşul de ciuma care îl bântuie cu adevărat, tu vroiai să-l păstrezi aşa cum este, pentru că doar aşa ţi-e de folos şi pentru asta am semnat eu contract cu Cyrus Fugger, ca să-i fac psihanaliza creierului lui de mincinos nenorocit! Ca să-i fac psihanaliza, să-i povestesc despre oraşul Baabylon şi să-i deschid calea către cei care trag cu ochiul la el... Ze-ce-ani! Zece ani m-ai ţinut lângă tine numai ca să fraiereşti lumea din jur şi ca să ai un barometru, sau o bursă despre ce află lumea de afară despre „oraşul ascuns".... Ca să obţii ce, Cyrus? Ce?... Un simulacru de oraş! Asta e Baabylon şi nimic mai mult! Un imperiu informaţional... Bulevarde întinse pe nu ştiu câţi terrabiţi, parcuri proiectate în Adobe Illustrator şi magazine rătăcite prin circuite integrate! Săli de teatru aglomerate în fişiere, blocuri construite cu mouse-ul şi oameni care merg, vorbesc, palpează şi miros digitizat! Totul transferat în chimic şi apoi transcris în mintea unor operatori, conştienţi sau nu, după cum o dictau interesele celor care tot scriu experimentul ăsta! Atât! Atât e Baabyon şi e al altora!"

„A *fost* al altora! Şi nu e doar chimic!... E peste tot. E absolut peste tot. Vreau doar să spun că nişte oameni se gândesc la noi! Doar atât: se gândesc, când şi când, la noi!... Aşa arată imperiul lui Fugger!"

Înţepenise în faţa oglinzii. Fatima se înroşise toată şi tremura, scăpărând din priviri.

„Cine s-a folosit de cine, Cyrus?"

„Tu de mine, eu de tine, Joseph de mine, Mihrab de Joseph, Eric de Mihrab, Joseph de tine, Eric de Patra, tu de Enpivi, Enpivi de tine... Dracu' ştie! Fiecare s-a folosit de cine a avut nevoie de câte ori a putut!"

Fatima răsuflă adânc. Cazul Fugger era închis, ea se aflase mereu alături de cel ce putea să-i dea răspunsul pe care îl căutase ani de zile, iar Cyrus n-avea să-i zică nici măcar acum în ce fel stau lucrurile şi de aceea, voi, cei de pe munte, nu căpătaţi decât această lungă epistolă în care ne-am străduit să vă spunem tot ce ştie operatoarea voastră despre întâmplările acestor zile şi despre oraşul căruia Cyrus îi spune Baabylon...

Fugger dădu s-o ia din loc.

„O secundă." îl opri Fatima. „Eşti sigur că Baabylon merită preţul *ăsta*?"

Iar Cyrus: „Crezi că îl merită *altcineva*?"

*

„Înțepenește aici!... Te rog!"

Semaforul trecuse pe verde, mașinile din spate claxonau, dar șoferul nu schiță nici un gest. Întrebă:

„Să opresc și motorul?"

„Nu. Și bagă mai multă căldură că înghet!... Mulțumesc."

Erau la doi pași de pizzeria lui Michael. În fața ei parcase un Mercedes negru cu însemnele Primăriei. Ningea de parcă s-ar fi surpat cerul.

„Ha!" exclamă șoferul. „Ăștia-s pe urmele tipului cu epidemia... Știi povestea, nu?"

Cyrus se uita spre gangul în care o ascunsese pe Patra. Pe trotuar era agitație: Medici însuși o zgâlțâia pe bruneta coaptă care îi făcuse semne lui Cyrus de la fereastră.

„O știu."

„Ăla-i primaru'..." făcu șoferul. „S-au împotmolit. DJ-u' ăla, Cyrus Fugger, le-a scăpat! Ce naiba l-o fi apucat să îmbolnăvească lumea? Îl ascultam... Un tip haios. Treaba e că tot mai mulți înnebunesc. Așa o fi pățit și el."

Cyrus n-a mai fost atent la șofer. Deschise geamul și se zgâi prin ninsoare la Medici care o întreba pe portoricancă:

„Pe la ce oră?"

„*A las siete*... Mi se pare... *Siete menos* cinșpe, poate."

„Era singur?"

„El și *una mujer*, v-am zis, *señor*. *Pero* ea era *muerta*. *Muer-ta*!"

Doi tipi coborâră din Mercedes și se apropiară de taxi. „Trage în spate! Ăla e Medici și securitatea lui vrea să facem loc..."

„Da' și clientu' meu vrea să..."

„Nici o problemă. Trage în spate." consimți Cyrus.

„Acu'," zise șoferul, „poate c-o avea și Cyrus dreptate să le-o tragă! De ce dracu' tre'e să ne dăm la o parte din calea lu' Medici? De ce?"

Medici o întrebă pe portoricancă la ce oră apăruseră ceilalți. Pe la nouă, spunea ea. Două femei, o albă scundă și blondă și una îmbrăcată ca o arăboaică; ele două și cinci-șase tipi în salopete negre. O luaseră pe femeia aia care era *muerta* și plecaseră cu un camion *muy grande* spre Casbah...

Șoferul zise brusc:

„Păcat că s-a apucat să ne îmbolnăvească pe toți, că altfel cine s-ar fi supărat că o persoană particulară pune bețe în roate Corporației?"

Lângă Medici oprise un Ford verde. Feodor coborî şi-i spuse lui Medici că Patra fusese ridicată de nu-ştiu-câţi tipi – o băgaseră într-un trailer uriaş pe care era scris numele unei firme cu litere mari, roşii. Nu putea preciza numele firmei, ştia doar că începe cu litera *L*.

„S-au dus în Casbah?“ întreba Medici.

Brusc, lămpile de iluminat se stinseră în pâlpâiri ce păreau să anunţe o pană generală de curent.

„Paştele mă-sii!“ exclamă şoferul. „Poate că DJ-u' ăla a trimis şi ceva comandouri p'în oraş. N-a pus el doar microbi în apă...“

„Am să cobor.“ zise Cyrus. „Cât face?“

Ieşi din taxi şi se grăbi să intre în pizzerie, însoţit de o violentă pală de fulgi de zăpadă. Până şi uşa asta culisa! Michael îl simţi de cum a intrat, lăsă baltă televizorul şi se apropie de el:

„Ce doreşte domnu'?“

„O pizza marguerita şi un telefon.“

Michael era la fel de transpirat ca şi ieri. Numai că râdea mai larg şi nu-şi mai amintea de nimic.

„Un telefon?“ – îi făcu cu ochiul, ca şi cum aştepta o poantă: clientul lui îmbrăcat în haine prea largi tocmai facuse un banc.

„Da. Vreau să dau un telefon.“

Doi tineri de la o masă alăturată se răsuciră pe scaune şi-l priviră pe Cyrus dintr-o parte.

„Ce-i, Michael? Credeai că boierii iau telefoane ca garnitură la pizza?“

„Ciocu' mic!“ le aruncă Michael peste umăr. „Îmi pare rău, domnu'. N-am decât un singur telefon. E lângă WC.“

„Mulţumesc.“ zise Cyrus şi se ridică. Dintr-un radio se auzea: *...iar primarul Medici a moblizat toate forţele pentru...*

Cyrus intră pe culoarul ce ducea la WC, ridică receptorul şi se uită la ceas. 21.45. Formă numărul publicat în anunţul pentru şoferul de Rolls. Plasticul în care era învelit cablul telefonului se desprindea în fărâme decolorate. Lui Cyrus i se păru că aude o fereastră zgâlţâindu-se violent sub izbiturile viscolului. Întoarse capul, dar nu văzu nimic – în schimb, auzi extrem de clar cum cineva se plângea că *marcajele fuseseră acoperite de chiciură.*

Răspunse robotul. Era vocea lui Eric, înregistrată cu un ton sec: *„Lăsaţi mesajul după bip."* spunea el cu voce plată, mascând un zgomot de fond discret, ca o microfonie rătăcitoare prin cablurile din Baabylon.

„Sunt tipul care a sunat aseară pentru anunţ. Sunt Cyrus Fugger. Pot să-ţi spun cum veţi fi prinşi la aeroport. Te interesează?“

Declic. Se auzi vocea Patrei Nogales.

„Cyrus? Lasă fleacurile! Ştim că aveai cum să afli ceea ce pasămite ne-ai dezvăluit aseară! *Tu* poţi face asta. Aşa eşti *tu* făcut."
„Puteam să vă şi torn, nu? Dacă vroiam, acum aţi fi dat interviu la Poliţie în loc să staţi în Suita Imperială..."
„Cum să amesteci Poliţia în problemele caselor noastre, Cyrus? E ca şi cum te-ai da în spectacol în faţa servitorilor!" scandă ea, rar.
„Patra... Ştiu cum vei muri. Dacă nu mă asculţi, mai ai de trăit doar câteva ore."
Vizavi, se aprinse un uriaş panou publicitar din neoane verzi: Napoleon, la volanul unui GMC Hummer, demara într-o jerbă de nisip. AR FI CUCERIT URSS, LA VOLANUL MEU!
„E ceva de care trebuie să mă feresc acasă, pe drum, sau la aeroport?"
„O să ajungi cu bine la aeroport! Acolo însă, n-ai să scapi decât dacă faci ce-ţi spun eu."
„Dar de unde?..." dădu ea să întrebe, însă acoperi receptorul. Eric o întreba ceva.
O ţeavă plesni în WC-ul pizzeriei. Apa şiroi pe zid şi o baltă se lăţi pe ciment, gata-gata să atingă pantofii lui Cyrus. Michael trecu valvârtej pe culoar şi scoase o mătură dintr-o debara. *Sunt minus nouă grade*, se auzi vocea unei femei, venind de undeva de sub tavan, iar Cyrus recunoscu vocea Gloriei.
Iar Patra, cu glas sacadat: „De ce n-ai spus nimic dimineaţă, la birou? Când am adus vorba despre convorbirea de aseară, ai spus că ne batem joc... Cum să am încredere în cineva care mă ajută doar la telefon?"
„Nu pe mine m-ai văzut azi-dimineaţă."
„Cum să cred aşa ceva? Eric spune că... el zice că..."
„Eric zice că puteam să programez toate astea, ştiu! Întreabă-l de ce o fac!... Vezi, o să-ţi spună ceva?"
„Şi atunci, de ce ne... de ce *mă* ajuţi?"
„Pentru că şi eu sunt undeva în tine. Cineva m-a ascuns odată acolo. Ştii unde. Bănuieşti cum. Nu şti de ce. Mă şi mir că pleci cu Eric..."
De pe stradă se auziră vaierele sirenelor. Medici pleca. Iar Patra: „Eu înţelesesem că tu... Of, nu pot să cred într-un Cyrus Fugger care mă sună din... Tu vrei să spui că suni din ziua de 25 decembrie?"
„Da. Te sun din ziua de 25 decembrie. Te sun dintr-o zi în care ţi-am provocat deces cerebral printr-o supradoză de stringalazină, tamponată cu dobutamină, glucoză, bicarbonat de sodiu, insulină şi potasiu, ca să nu crăpi de tot. Te sun dintr-o zi în care te-am *pitit* într-un apartament părăsit din Shimonoseki din cauză că embrionul

tău nu putea fi scannat: îi lipseau douăsprezece *ceasuri* ca să împlinească 42 de zile şi să-şi completeze maturizarea cortexului! Altfel, nu permite ataşarea coloniilor la informaţiile din creierul lui. Vezi bine că ştiu despre ce vorbesc... Eh, în curând, cele douăsprezece *ceasuri* vor trece. De unde naiba crezi că am aflat că l-*aţi* conceput în 13 noiembrie, la 22.35 seara?"

„De la binoclul ăla al tău!"

În receptor se auzi un fâşâit: Eric smulsese telefonul din mâna Patrei şi sufla printre dinţi:

„Crezi că ne sperii? Nu mai eşti cel de acum zece ani, Cyrus! Ai îmbătrânit, ochii îţi sunt apoşi şi n-ai avut curaj să mă ameninţi în faţă, aşa cum ai făcut atunci!... Cyrus Fugger de acum zece ani n-ar fi pierdut ocazia! Ăla îl ameţise pe tata de tot şi, când am dat eu de el, mi-a spus clar ce fel de război o să ne lege... Acum însă... Ai intrat la apă, Cyrus şi nu mai eşti în stare să muşti! Zău dacă n-aş onora invitaţia ta la *Adrar*, dar sunt foarte grăbit! Ţi-aş da o lecţie să n-o uiţi toată viaţa!"

„Eu nu sunt Cyrus Fugger cu care te-ai văzut azi! Până mâine o să te convingi că aşa e, dar o să fie prea târziu. Acum, *eu* ştiu mai mult decât tine. Ţi-am luat-o înainte, Eric... De ce nu asculţi?"

„Eşti idiot!" pufni Eric şi dădu să trântească receptorul, dar Patra îl opri.

„Cyrus?" întrebă ea. „Chiar m-ai ucis?"

„Nu pe *tine* te-am ucis, ci pe Patra din 25 decembrie! Dar tipul pe care l-ai vizitat dimineaţă o să te ucidă chiar pe tine dacă nu asculţi... El nu are de ales! Pot să te ajut să pleci din Baabylon. Pot să te învăţ cum să-l ucizi pe Cyrus Fugger din 24 decembrie."

Nu se auzi decât respiraţia ei grea. Şi vocea lui Eric, comandând un taxi: *Trebuie să ajung în Shimonoseki!* spunea el în alt receptor.

„Să-l ucid pe Cyrus Fugger din 24 decembrie? *Aşteptam să-mi spui altceva...* De ce faci asta, Cyrus?"

„Vreau să-ţi cer un serviciu. Vreau ca Eric să-ţi dea agenda Marthei Zimmermann şi să-mi citeşti nişte numere de telefon. Pricepi?"

„Ah... Mă înveţi cum să te ucid pentru că ai nevoie de nişte telefoane..."

„Chiar aşa. Sebastian A. nu te-a învăţat ca s-ar putea să fii nevoită să faci un astfel de târg?"

„El nu m-a învăţat decât să ghicesc ce e în spatele unor trăsături bine cunoscute!"

„Ţi-a spus că tot ce vezi e iluzie şi că nu trebuie decât să te laşi condusă de aparenţe, nu-i aşa?"

Preț de câteva clipe nu se auzi decât respirația Patrei. Apoi:

„Ce naiba!... Cuvintele... Acestea sunt cuvintele! Știu ce înseamnă... Dar fir-ar să fie! Ar fi trebuit să le aud... *aici, în camera asta*!"

„Atunci, ascultă-mă! N-am reușit să ajung acolo, la *Laprade*, dar îți spun cuvintele de aici! Încă pot să întorc roata! Accepți târgul, sau nu?"

De afară se auziră sirenele poliției, asurzite în ninsoare.

„Să zicem... Cum o cheamă pe tipa aia cu telefoanele?"

„Martha Zimmermann. Agenda ei trebuie să fie la Eric. Cere-i-o!"

Patra acoperi receptorul. Cyrus se uită la tinerii din pizzerie. Se dăduseră aproape și-și vorbeau la ureche. Michael îi adusese pizza și curăța masa cu un șervețel. Farfuria aburea.

Iar Patra: „Eric s-a dus să aducă agenda! Ascultă Cyrus... Oamenii noștri au găsit cartea... *Cel mai înalt Turn din Baabylon*... E un fals nemaipomenit: pare veche, tipărită în serie și așa mai departe! Am citit-o și în ea nu figurează acest apel telefonic! De ce ai sunat acum? De ce te-ai abătut de la text? Sebastian îmi scria că toate astea au importanța lor... Că doar așa pot să-mi recunosc aliații."

„Nu ți-a spus că îți recunoști aliații prin frazele-cheie? Cine ți le-a spus până acum? Eric, sau eu?"

„Mi-a spus că la ora asta, Eric și tu trebuia să fiți totuna... Ah, habar n-am dacă am ales bine! Totul se dizolvă și nu știu dacă ce văd e adevărat... Nu mă mai interesează decât copilul meu, înțelegi? Nu mă mai interesează cine s-a folosit de mine și de ce a făcut-o, știu doar că aș trăda pe oricine i-ar pune nașterea în pericol, înțelegi?"

„Pe asta m-am bazat și eu. Numai că la tine, acolo, s-a produs o desincronizare. N-am ajuns la timp. Altfel, ai fi auzit cuvintele-cheie în Suita Imperială..."

„Ascultă!" suflă Patra, coborând vocea. „BBB a fost vreodată a casei Fugger?"

„Dintotdeauna a fost a noastră! Noi am creat-o. Dar nu ne-a purtat noroc!"

„Să vă poarte noroc?!"

Nu-i răspunse. Sunt lucruri care nu pot fi explicate la telefon. Cuvintele nu ajung, nu. Cuvintele, nu.

„... parcă poți să știi?" întrebă Patra aiurea. „Poate că o Corporație ar trebui să poarte noroc." Se auzi zgomot de pași și o ușă *trântită*. O ușă europeană. Iudeo grecească, fir-ar a naibii! Oh, Cyrus era în

urmă rău de tot *acolo*... „Eric! A adus agenda. Ce numere te interesează?"

„Cele de pe prima pagină."

Patra dictă telefoanele. Dintre toate, Cyrus îl notă pe al lui Goldberg.

„Bine." spuse el. „Fii atentă acum. În jurul orei 0.30 veţi ajunge cu maşina la ieşirea din Bao Tranh, la un pasaj..."

„Pasaj?! Bao Tranh?!"

„N-am timp de explicaţii... Ai să vezi că nu te mint, aşa că bagă la cap! La cinci minute după voi o să vină trei monster trucks: un Portishead, un Mitsubishi şi un Daxos. Eu o să fiu singur în Mitsubishi. Vezi că la Mitsubishi scaunul este mai coborât faţă de acoperiş decât la alte maşini, iar Eric va trebui să ochească doar cu puţin deasupra şi la dreapta butucului în care e prins ştergătorul de parbriz. N-are dreptul la mai mult de un foc. Tipii din Bao sunt antrenaţi şi v-ar face bucăţi. Aveţi grijă să telefonaţi imediat la primărie şi să-l cereţi pe Medici! Cazul nostru îl umple de o plăcere aproape sexuală..."

„Cazul nostru?! Tu chiar vrei să spui..."

„Eric să facă bine şi să-l sune pe Medici!" se răsti Cyrus. „Să-i spună că Cyrus Fugger a fost împuşcat la ieşirea din Bao Tranh spre Key Largo. Ai înţeles? Asta o să vă asigure timp suficient să luaţi avionul spre Reykjavik. *Ei* încă habar n-au de planul vostru! M-ai înţeles?"

Iar Eric: „Cu ce rimează chestia asta, Cyrus?"

„E un târg cinstit! Căpătăm amândoi ceea ce căutăm şi n-o să ne mai întâlnim niciodată. Nici măcar la telefon. O să ne dizolvăm în zone unde *ceilalţi* n-o să ne ajungă niciodată. Nici chiar Joseph. Nici Nogales. Nici cei de pe munte. Nici eu n-o să ajung la tine, nici tu la mine!"

Se uită cu coada ochiului la pizza adusă de Michael. Nu mai aburea. Automatul de bere se blocase, spuma se scurgea pe tăblia lucioasă a tejghelei şi Michael izbea robinetul cu un ciocan. „Al naibii să fiu, Michael..." zicea unul dintre tineri, după care se apropie de el şi-i strecură ceva la ureche. Se uita cu coada ochiului la Cyrus.

Şi Patra: „Nu înţeleg de ce ai sunat acum..."

„Am dat telefon pentru că nu risc nimic. Acum trebuie să închid. Noroc!"

Declic. Michael trase uşa la o parte şi băgă capul pe culoar.

„Pizza... S-a răcit!" zise el cu voce tare, apoi se apropie de Cyrus şi-i şopti: „Fii atent la ăia doi... Sunt nişte derbedei ordinari."

Cyrus dădu din cap şi rămase cu privirea ţintă la Michael, ţinând receptorul lipit de ureche.

„Ah, mă scuzi." se aplecă Michael din şale şi dispăru.

Formă numărul lui Goldberg. Răspunse robotul. *„Pentru d-l Goldberg, ziua s-a încheiat. Lăsaţi mesajul după semnal."*

Se auzi ţiuitul. Iar Cyrus:

„Ascultă, Goldberg! Te sun de la..." făcu o pauză şi citi numărul de sub aparat, „... 392016454. Ai habar cum se citeşte în carnea pe care ţi-a adus-o Martha în ditamai camionul?"

Închise şi se duse la masă. Se apucă să mănânce din pizza cu înghiţituri măsurate. Nu mâncase decât jumătate din ea când, sună telefonul. Michael se repezi să deschidă.

„Stai pe loc. E pentru mine." zise Cyrus şi continuă să mănânce.

Telefonul sună de câteva ori şi se opri. Un camion parcă în faţa pizzeriei. Ningea din ce în ce mai tare, iar vântul spulbera troienele de pe trotuare. De cealaltă parte a străzii, reclama la Mitsubishi se stinse.

Telefonul sună din nou. De data asta, Cyrus se ridică de la masă şi se duse să deschidă.

„Tu ai sunat mai devreme, Goldberg?" întrebă de cum puse receptorul la ureche.

*

Intrând în studioul de înregistrări al postului de radio Umma Nord, privirea lui Cyrus căzu asupra Patrei. Era palidă, abia respira şi ţinea ochii mijiţi. Îngenunche lângă ea pe parchetul antifonat. Îi trecu degetul peste gene. Patra strânse pleoapele cu lentoare.

Îi lipi pleoapele cu leucoplast şi scoase din maletă un set de seringi. Trupul ei frisonă, iar pielea i se acoperi de broboane fine de transpiraţie. Dădu să deschidă ochii, cât pe ce să-şi smulgă genele şi îşi încordă braţele, de parcă ar fi vrut să îndepărteze leucoplastul de pe ochi. Cyrus îi injectă câteva micrograme de curara în vene şi ea se înmuie.

„Ştii câte ţevi sunt aţintite spre tine?" întrebă Goldberg.

Cyrus se ridică. Îşi scoase haina, se apropie de unul dintre oamenii lui Goldberg şi-şi agăţă haina de cătarea armei. Apoi îngenunche iar lângă Patra.

Patra respira prea des. Umblă la multicath şi respiraţiile ei se potoliră. Muşchii din jurul buzelor i se destinseră într-un fel de zâmbet.

N-o crezu: Patra era în stare să te fraierească şi când era pe trei sferturi moartă.

Puse casca multicathului pe cap şi o văzu descompusă numeric. Respira de 18 ori pe minut, pulsul era 109, tensiunea era 9/6, oximetria era de 97% şi aşa mai departe – totul afişat pe fundalul celui mai estetic vagin din natură, după cum spusese odată Okazaki: aorta... Aorta Patrei se dilata ritmic, într-un orgasm perpetuu, în tonurile umede ale unui apus văzut de sub apă.

Cuplă seringa cu germenii în care avea să descarce embrionul Patrei şi apăsă brusc pe piston. Soluţia precum chihlimbarul se scurse în multicath şi, de acolo, în Patra. Apoi luă o altă seringă şi-şi făcu injecţia ce-l aştepta de mai bine de zece ani. Se cuplă şi el la multicath, aşteptând descărcarea germenilor.

Se holbă iar în aorta Patrei: era mai cuprinzătoare decât întreg universul, cu dumnezei sau fără, cu legi, forme şi întâmplări sau fără. Pulsa. Unde putea să rătăcească soarele apunând, câtă vreme de 36 de ore ceasurile din lumea întreagă se opriseră, iar lumea însăşi, îngheţată într-o secundă, se restrânsese la Baabylon? Unde să fie sistemul solar câtă vreme BBB aglomera milenii în genomuri virale, secole în epidemii periodice cu contagiune hidrică şi comprima decenii în guturaiuri şi gripe, tocmai bune de azvârlit în lume?

Soluţia lui Okazaki alerga deja prin sângele Patrei. Îi descărca embrionul de ce avea el mai sfânt: parametri, cifre şi relee de feedback, fişiere moleculare doldora de limbi şi obiceiuri, succesiuni de aminoacizi dospind de tradiţii şi evenimente istorice, enzime ce aduceau la viaţă personalităţi sub forma unor pâlpâiri neuronale, kilobaze purinice şi pirimidinice care stocau migraţia unor populaţii întregi, endorfine în care zăceau hărţile ţărilor, regatelor şi ale imperiilor. O să le citească, asta o să facă, apoi va lansa celălalt set de culturi în Patra. Să-i anuleze banca de date. Să-i dizolve copilul nenăscut. Să-l spulbere în molecule dezarticulate care nu vor spune nimănui nimic. Mda. Să-l anuleze o dată pentru totdeauna, să nu mai aibă nimeni chef să alerge după el.

Numai să şi-l inoculeze Cyrus Fugger înainte! Numai să-l transcrie Cyrus Fugger în Noul Baabylon!

Lunecă prin artere precum un păstrăv înotând între două ape printr-un uriaş tub flexibil, privind de la mii de metri depărtare către pereţii purpurii şi moi în bătaia mareei sanguine. Se afla pe undeva printre gura şi urechea stângă a Patrei şi, dacă ar fi avut chef, ar fi putut să copieze în multicath valorile numerice ale debitelor de sânge, rezistivitatea electrică a plasmei, presiunile pe pereţii arterelor şi, mai târziu ar fi sunat-o la telefonul unde aştepta ea oferta pentru

un şofer de Rolls, sau i-ar fi trimis un fax cu întreaga înregistrare a peregrinării lui prin vasele ei de sânge – cu cote metrice, presionale, compoziţie chimică, velocitatea fluxului, imagini doppler şi tot ce mai vroia ea – numai şi numai ca să-i dea peste nas şi să-i arate că e totuşi cifrică, chiar şi în timp ce se elibera zburând către Reykjavik – oraşul din milioanele de seringi de unică utilizare din dotarea departamentului de microbiologie BBB.

Oh, încet-încet, Patra însăşi vira din instrument în informaţie...

Sondele din vârful cateterului dispărură, aspirate de sutele de vase sanguine ce înfăşau creierul Patrei într-un năvod mai fin decât pânza de păianjen. Undele EEG... erau plate – în creierul Patrei era calm plat de douăzeci de ore.

A coborât spre uterul ei. Aorta se încovoia ca bastonul unui bătrân, îngustându-se treptat, lansând alte şi alte canioane circulare într-o parte şi în alta ca într-o ţevărie de carne. Sângele se auzea pulsând precum curentul pe sub uşă când era viscol.

Embrionul aştepta. Un snop de sonde izvorî din cateterul multicathului ca o salvă de trasoare incandescente... Copilul Patrei Nogales şi al lui Eric Welser tresări. Semăna cu un caşalot eşuat pe plajă. Moby Dick înfrânt, perforat de harpoane nanoelectronice, gata să fie despicat de Cyrus Fugger.

Înainte de toate, să văd cât e ceasul! – gândi el.

22.35. Ora concepţiei embrionului.

La 22.36 punct, imaginile ca de televizor parazitat se adunară într-o uriaşă structură arborescentă. Chiar atunci, cineva îl bătu pe umăr.

Era Goldberg: „Cum e, Fugger?"

„Ai răbdare!"

Dădu un impuls sondelor. Arborele se clătină, ca plesnit de o pală de vânt şi un frison o scutură pe Patra. Se rostogoli pe o parte, încovoindu-se ca un făt în uter. Un film rulă în ocularele căştii înainte să se dizolve într-o maree de paraziţi.

Cyrus dădu un nou impuls sondelor, iar imaginea reveni, concretizându-se sub forma unui tavan înalt, cafeniu, iluminat de o lampă Tiffany. Se simţea la îndemână; ca şi cum parcurgea un *déjà vu*, ca şi cum gesturile privitorului din memoria reziduală a embrionului ar fi avut întocmai ritmul de mişcare al lui Cyrus.

„Patra?" întreba cel prin ochii căruia privea Cyrus spre tavanul cafeniu, cu un ton familiar.

E vocea ta, îi spuse *celălalt*. Ştii bine că n-ai cum s-o recunoşti.

„Patra?"

Nu primi nici un răspuns.

Şi atunci, primele rânduri ale unui text scris cu peniţa i se deversară tumultuos în creier...

Era o cronică scrisă tare de mult, iar Cyrus se întrebă de câtă vreme bântuiau literele acelea caligrafice în trupul femeii... Pentru ele, pentru un mesaj scris ca pe pergament, îşi cumpărase el binoclul Zeiss?

În acea clipă însă, simţi jetul pe care multicathul i-l lansa în venă, inoculându-l cu embrionul Patrei transcris în aminoacizi şi neurotransmiţători.

*

Şi când te gândeşti că târgul de-i zice Babylon, Babel, sau chiar Vavilu, ascuns tocmai hăt, dincolo de cele mai dese păduri de pe faţa pământului, târgul acela dar, n-ar fi fost în veci dacă oamenilor nu le-ar fi plăcut să-şi văpsească stofele! De vrei ca văpseaua să ţină, valurile de stofă trebuie îndelung înmuiate în piatră acră căreia văpsitorii îi mai spun şi alaun de potasă pe care noi, creştinii, o aduceam tocmai din Cappadochia şi Pamfilia. Mai erau mine de piatră acră pe lângă Antiochia, dar cetatea ceea s-a fărâmat după ce saracenii şi-au luat înapoi Pământul Sfânt şi nici că s-a mai vorbit vreodată de piatră acră de Antiochia, măcar că bani mulţi de-ai Cavalerilor din Krak de acolo se trăgeau, alaunul acela nefiind o simplă pulbere pentru văpsitori.......................................

Pe urmă însă, la 1453, Ţarigradul căzu, izbit din cale afară de trupele necredinciosului de Mehmet al II-lea, slăvit fie numele Dumnezeului lui de-i zice Allah, de-l lăsă până la urmă să moară în cuşcă, dus de colo-colo prin Anatolia, precum un urs nedomesticit din cei ce bat şi satele noastre. Aşadar, Ţarigradul căzut, creştinii aceia făloşi şi femeile lor din Evropa ar fi trebuit să rămână făr de văpsea şi să poarte numai haine cenuşii, albe, sau negre şi, cinstit să fiu, cu cred că până la urmă n-ar mai fi purtat decât haine cenuşii pentru că cele albe s-ar fi umplut de jeg, iar cele negre, lipsite de piatră acră, şi-ar fi pierdut coloarea, şi în ce fel s-ar mai fi deosebit făloşii ăia de Cavaleri de noi ăştelalţi, de stăm toată ziulica în chilii? Iară femeile lor, cum de s-ar mai fi urcat, care mai de care, în carăle lor de le zice caleşte?

Aşa că, cineva trebuia să vadă de piatra ceea acră şi prin părţile lor, de vroiau să rămâie la fel de făloşi, pentru că Turcul nu-i mai lăsa să calce nici în Pamfilia, nici în Cappadochia şi atunci au găsit piatră din asta prin cizma italică. În ţara italică au fost multe familii de au umblat după piatra acră de a născut până la urmă târgul

Babylon, sau Vavilu, pentru care odată şi odată se vor lupta nespus nişte oameni tare puternici în sinea lor, însă mai slabi decât cei mai bolunzi copii în alte privinţe.

Familiile de-au umblat după alaun de potasă se trag de prin părţile Florenţei şi se cheamă Medici, Chigi, Gualterotti şi Frescobaldi. Cum piatra acră se găsea mai ales la Volterra şi Tolfa, familiile astea florentine au pus de s-au ocupat târgurile Volterrei şi Tolfei, ca să nu mai poată nimeni să poarte haine colorate fără să nu-i vămuiască ei, florentinii.

Şi poate că doar florentinii ar fi umblat cu piatra acră şi atunci, poate că nici Vavilu sau Baabylon, cum scrie că o să-i zică *aleşii*, n-ar mai fi fost, dacă la 1367, Hans Fugger, ţesător de-şi aducea piatra acră din Pamfilia şi Antiochia, nedoborâte încă de Turc, nu s-ar fi aşezat la Augsburg. Fraţii lui, Cavaleri din Krak, îi trimiteau o mulţime de piatră acră prin portul Veneţiei şi, când Antiochia se prăbuşi, cavalerii fură alungaţi dară nu se putură întoarce în Francia pentru că Filip cel Frumos le făcuse felul şi-i umpluse de ocară, iar în Inghilterra nu puteau călca, fiind frământări. Aşadar, fraţii lui Fugger trecură prin Augsburg şi-i lăsară lui Hans o scrisoare încifrată ca să-l înveţe ce are de făcut de atunci încolo.

Apoi ei au plecat, nu se ştie unde, pentru că au trecut, se zice, Marea-Ocean, măcar că pe vremurile acelea nimeni n-o trecuse vreodată şi nici regii chiar nu ştiau s-o fi trecut careva, dară Cavalerii din Krak, crezând şi în Dumnezeul creştin şi în Cel mahometan, ba chiar şi în alţii şi alţii, ca să nu mai vorbim că veneau şi pe muntele nostru de la Kogaion, n-aveau frică de nimenea şi de nimica, aşa că dispărură în negurile viforoase ale Mării-Ocean şi nu mai auzi nimeni de ei.

Pentru o bună bucată de vreme.

Hans Fugger era bătrân de acum, iar ţesătoria n-avea cum să-i aducă atâta bănet cât i-ar fi făcut lui şi Cavalerilor trebuinţă, după cum fusese învăţat în cea scrisoare... Aşa că îşi puse fiii să se ocupe de negustoria cu stofe, văpsele şi piatră acră şi deschise un magazin la Veneţia, unde încă primea alaun de potasă din Pamfilia şi Cappadochia, necucerite pe vremea ceea de necredincioşi. Magazinului îi ziceau Fondana dei Tedeschi pentru că n-aveau curajul să vorbească în gura mare de Cavaleri, care tare prigoniţi mai erau atunci, iar Hans şi fiii lui nu erau Cavaleri adevăraţi, ci doar câştigau bani pentru ei.

Când Hans muri, acum mai bine de două sute de ani, lăsă urmaşilor o avere peşin de 3000 de florini şi o sumedenie de hârtii de le dădea voie să aducă la Veneţia bumbac, aromate, lenjuri şi

mătăsuri. Banii s-au înmulţit şi aşa se face că strănepoţii lui Hans Fugger aveau la 1488 atâtea bănci şi mine, de-l împrumutară pe ducele Sigismund cu 150.000 de florini, doar să le dea voie să sape după aramă şi argint în minele Schwarz, din Tirol.

Era chiar când bancherii florentini se întăreau, cotropind Volterra şi Tolfa, după minele de piatră acră, care florentini nu erau tocmai străini de căderea Ţarigradului şi a Antiochiei, ba chiar şi a Locurilor Sfinte, pentru că lor numai pagubă le făceau tărâmurile alea, ca şi Cavalerii din Krak ce umblau pe acolo. Iată dar cum florentinii îi goniseră cu bună ştiinţă pe Cavaleri de la minele de piatră acră, iar acum, cotropind Volterra, îl obligau la cheltuieli pe urmaşul lor, Jakob Fugger. Pe lângă că florentinii îl forţau la cheltuieli, Jakob citi şi scrisoarea încifrată care abia de nu-i blestema pe florentini, aşa că se hotărî să se războiască în bani cu ei, ceea ce pe noi miratu-ne-a foarte, de vreme ce ştiam că războaiele se fac cu paloşe, arcuri şi suliţi, dar, după cum ne-a spus chiar Jakob, şi astea costă tot bani. Zicea Jakob: „va veni ea vremea în care totul, nu numai armele, dar şi mâncarea şi îmbrăcămintea, o să se schimbe în nişte bani ciudaţi care sunt doar din hârtie, ţinând loc de aur şi argint."

Aşadar, după ce vor apărea banii ceia nemaivăzuţi, lumea o să înceapă să se lupte doar prin ei, pentru că vor ţine loc de orice, chiar şi de oameni, ne speria Jakob, iar Cavalerii se vor duela tot în bani, lăsând săbiile şi pumnii pentru proşti, măcar că aici, Jakob Fugger o recunoştea cinstit, un om care se luptă cu bani e privit cu frică, ba chiar cu respect, dar nu e iubit aşa cum sunt cei ce mânuiesc paloşul, iar el ştia ce zicea, de vreme ce citise scrisoarea încifrată de la străbunii lui Cavaleri, ăia de încă se băteau cu spade deşi, spre ciuda lor, n-avuseseră ce face şi luaseră calea banilor...

Dar, aşa e lumea asta, iar eu cred că acei Cavaleri, care la fel ca şi Jakob Fugger, spuneau că sunt catolici, dar credeau în toţi Dumnezeii de pe faţa pământului, acei Cavaleri deci, credeau şi în toate felurile de luptă, respectabilă, sau nu, dătătoare de onoare şi iubire, sau nu.

Toate astea ni le-a povestit Jakob Fugger care, deşi trebuia să se facă popă catolic, făcea ce făcea şi venea o dată la doi ani la mănăstirea noastră ortodoxă din Zărand, cea purtând Hramul Adormirii Maicii Domnului.

Aşadar, Jakob, apucându-se de negoţ, se pomeni el însuşi un fel de paloş ce se lupta cu florentinii. Pentru început, în 1488 i-a dat bani cu camătă lui Sigismund şi i-a cerut în schimb concesionarea minelor din Schwarz. Apoi, împrumutându-l şi pe Maximilian I, i-a

cerut mine în Țara Zărandului și la Abrud, iar apoi a bătut palma cu Ioan Thurzo și a luat niște mine de aramă și argint în Slovacia, la Nauschl. Și uite așa, împrumutând pe unul și pe altul, Fuggerii au ajuns să aibă mine peste tot: în Stiria săpau după pirită, în Saxa căutau aur și fier, iar în Spania umblau după argint viu și după argint din ăstălalt.

Cât despre Zărandul nostru, l-a cumpărat cu totul pentru că aici e metal din cel de te umple de bube și-ți dă jos părul de pe cap, bărbat sau femeie deopotrivă și, măcar că nimeni nu știe la ce folosește asemenea scorneală diavolească, Jakob a zis că mai bine să fie al lui metalul ăla decât al florentinilor. Dar eu mai cred că el luase Țara Zărandului și din cauza Sfintei Mănăstiri a Adormirii Maicii Domnului, pe care, cum v-am spus, Jakob o vizita cel mult la doi ani ca să-și ia vlaga, căci de Mănăstire a auzit și el că nu-i numai a Maicii Domnului, după cum lumea știe bine pe aici, dar despre asta n-am curaj încă să pun pe hârtie pentru că ce e pus pe hârtie, nu știu cum face de trece aievea în lume și atunci, de n-ar fi adevărat ce scriu, se cheamă că eu am chemat lucrurile să fie, ceea ce tot un fel de Dumnezeire este, și asta nu-i un lucru bun.

Să mai vedem, însă.

Între timp, Jakob Fugger strânsese bani destui ca să se lupte cu florentinii. Întâi de toate, Jakob s-a băgat pe sub pielea Papei și, înaintea florentinilor, căpătă numai pentru el dreptul de a lua în păstrare banii marilor ecleziaști spre a-i duce la Curia Pontificală, la fel cum florentinii, tot numai pentru ei, luaseră toate minele de piatră acră, măcar că de-acum, piatra acră nu mai interesa pe niminea. Jakob era om deștept: ca să nu pară prea hapsân, clădi pentru săracii din orașul lui de baștină, Augsburg, clădi deci case pentru ei, într-un loc de-i zise Fuggerei, și închirie casele cu 1 marcă pe an, așa, ca să nu zică sărăcanii că au primit ceva pe degeaba, ceea ce la ei acolo e lucru de mare rușine dacă nu cumva ești popă catolic.

Dar nici florentinii nu se lăsară mai prejos. Între timp, Medicii moșteniseră o afacere frumoasă, începută la 1325 de Bardi cel Scurt, bancher uns cu toate alifiile. El se târguise cu regele Inghilterrei și îl împrumutase cu 900.000 de lire sterline, care bani cu dobânda lor, nici că mai puteau fi înapoiați de engleji de și-ar fi vândut țara cu totul, pe vremea când Jakob venea să dea roată bisericii noastre în coate și genunchi. Bardi pierduseră însă mulți bani la Medici după o târguială cu mătăsuri din cele chinezești pe care n-avuseseră cum să le aducă la timp la Veneția și, întreaga lor afacere cu regii Inghilterrei, care le dădea voie să ducă la ei în regat stofe, coloniale

şi văpseluri, căzu în mâinile Medicilor, care o cumpărară în contul datoriei ca şi cum ai bate din palme...

Bardi rămaseră săraci lipiţi, iar Medicii se îmbogăţiră şi mai şi, numai că nici Jakob Fugger nu stătea cu mâinile în sân. În anul când se căsători, pe vremea când ducea viaţă de mare curtean şi făcea cadouri peste cadouri logodnicei sale – printre altele, chiar satul Zam, cel pe unde se găseşte metalul acela ucigător – Medicii încheiară un târg cu Carol al Burgundiei şi se puseră zălog să-l ajute împotriva Francilor. Carol însă pierdu războiul cu Francii şi toate concesiunile promise de el Medicilor se duseră de râpă. Banii lor cei mulţi zăceau acuma rătăciţi pe câmpurile de bătaie; Jakob ne arătă astfel, cum banii devin orice, în astă situaţie, tunuri făcute ţăndări, muschete frânte şi arbalete fărâmate, ba chiar şi oameni putreziţi.

Medicii se speriară aşadar şi, strânşi cu uşa, făcură un târg cu Maximilian, Împăratul de la Viena, fără să ştie că Jakob Fugger deja îl împrumutase cu bani în momente de mare cumpănă, dacă nu-i şi iertase cumva nişte datorii, după cum se spune, deşi noi nu credem asta şi o să vedeţi de ce, mai ales că Maximilian nu era Papă.

Cum-necum, cu banii de la Carol pierduţi, cu Maximilian care uita să le plătească mărfurile – mătăsuri din care nevasta unui Medici s-a jurat că n-o să-şi croiască nicicând rochii – cu alţi negustori care aşteptau degeaba bani de la ei, Medici se văzură obligaţi să-şi închidă banca de la Brugge, port plin cu marfă de-a lor, dar pe care ei n-aveau cu ce s-o plătească.

Fuggerii redeschiseră banca pe numele lor, în aceeaşi săptămână, preluând hârtiile şi sconturile şi tot ce mai însemnau Medicii, la cuvântul bun pus negustorilor din Brugge de Carol Quintul. Asta dovedea, dacă mai era nevoie, că Maximilian, bunicul lui Carol, hotărâse să-i lase de izbelişte pe Medici în favoarea lui Jakob. Şi, de ce să n-o spunem, motivele lui Maximilian erau întemeiate, pe bani, după cum se va vedea. Şi asta ni se pare un lucru bun, căci Dumnezeu ne-a lăsat banii drept urmare a celor şapte zile de Facere semn că banii şi ceea ce fac ei au rostul lor în încrengătura lucrurilor.

Lupta dintre Medici şi Fuggeri nu încetează aici. Lumea ştie mai puţin că, în aceeaşi săptămână, decum puse mâna pe banca de la Brugge, Jakob trimise o scrisoare în Regatul Portugaliei, la o mănăstire în care slujeau Cavalerii de Rhodos, undeva pe un ţanc de piatră albă, vântoasă rău, spânzurând deasupra Mării Oceanice. De la mănăstire, scrisoarea a fost dusă de un învăţăcel la Lisabona şi pusă pe o corabie care dispăru în larg, către insulele Azore. Cine ştie cum, oamenii Medicilor aflară de scrisoare şi, bănuind ceva necurat, încercară să-i ia urma, trimiţând un velier rapid de la

Sanlucar de Barrameda să prindă corabia despre care aveau semn că e a Cavalerilor din Krak – cei ce-i făcuseră pe Fuggeri să fie ce erau. Omul lor de încredere se grăbi foarte şi crezu că velierul său a ajuns în Azore înaintea corăbiei plecate de la Lisabona, pentru că, odată acostat, nu dădu peste corabie şi nici semne nu erau ca ea să fi mas cumva acolo, iar apoi, o săptămână încă, nici că apăru deşi era vreme frumoasă şi Marea Oceanică era ca sticla de care noi am auzit că ar fi, dar n-am prea văzut-o.

Omul Medicilor cutreieră apoi toate porturile cunoscute: Madera, Fuerteventura şi Gran Canaria, ba chiar şi Aghadir, dar corabia Cavalerilor nu ajunsese nicăieri.

Atunci, omul Medicilor încercă să convingă echipajul s-o ia de-a dreptul peste Marea Oceanică, pentru că acea corabie – brigantină după cum îi zice – n-avea unde să se ducă în altă parte decât în cine ştie ce porturi de peste ape, despre care porturi începuse să se vorbească în acea vreme, însă echipajul se răsculă, iar omul Medicilor, un oarecare Amerigo Vespucci, abia dacă scăpă cu viaţă lăsând velierul să se întoarcă la Sanlucar.

Medicii începură să simtă cum, rămaşi doar cu piatra acră şi cu mărfuri pe care le putea cumpăra orice prostălău punând ceva bani deoparte, începe să le fugă pământul de sub picioare, în timp ce Fuggerii căpătau tot mai multe pământuri, care pământuri aveau mine de tot felul şi mărfuri rare. Atunci, Medicii, pentru că n-aveau o armată a lor şi depindeau din ce în ce de capete încoronate care, fie din rea credinţă, fie pentru că pierdeau războaiele, fie că aşa aveau chef, nu le înapoiau banii – Medicii, aşadar, se aliară cu familia Welser, care nu vedea cu ochi buni ridicarea Fuggerilor, fiind ca şi ei tot din Augsburg. În semn de bună-credinţă, Medicii îi puseră pe Welseri în legătură cu casa regală a Lisabonei, care pe vremea aceea era în plin avânt şi, în plus, le dădură o hartă străveche de-a Cavalerilor care căzuse în mâinile lor şi care arăta că, într-adevăr, dincolo de Marea-Ocean erau porturi şi le mai arătară şi tot ce ştiau şi aflaseră despre Fuggeri şi târgurile lor cu capetele încoronate şi cu Papalitatea. Harta cu porturile de peste Marea Oceanică însă, ziceau Medicii Welserilor, harta ceea e cheia puterii, ea era cheia doborârii Fuggerilor.

Şi aşa credem şi noi.

Pe atunci, Inghilterra, Francia, Portugalia şi Spania erau pline de astfel de hărţi, care mai de care mai nebuneşti, ca să nu mai vorbim de tot soiul de oameni loviţi de boale la cap care-i îndemnau pe regi să treacă Marea Oceanică. Aşa că, Welserii nu se folosiră de harta cu pricina ca să încerce o plecare cu corăbiile; pe ei îi interesau

afacerile obişnuite doar, şi pentru asta, vorba bună pusă de Medici la Lisabona îi ajută nespus.

De altfel, nici n-aveai cum să-i judeci: nemţi fiind, ca şi Jakob, când era vorba de bani nu credeau decât în lucrurile pe care le vedeau sau pe care le atingeau cu mâna, măcar că altminteri, mintea le umbla peste tot şi erau în stare să creadă orice dacă nu-i costa, numai pentru ca ei să se aplece asupra acelui orice, să-l înveţe bine şi să se gândească la el când n-aveau ce face – şi dacă vreodată or fi să fie ceva bani de scos de acolo, ei vor fi făcut planul deja, iar de nu, se vor fi simţit bine gândindu-se la ceva fără scop, lucru care nu te face să pierzi foarte mulţi bani.

Aşa că Welserii se folosiră de curtea de la Lisabona cum ştiură mai bine; prin ea şi prin cea spaniolă luară legătura cu Frescobaldi şi Gualterotti, florentini care nu avuseseră încă timp să piardă bani de la capetele încoronate. Scopul acestei legături era unul singur: să-i pună jos o dată pentru totdeauna pe înfumuraţii de Fuggeri, să le ia minele şi pământurile.

Adică, marea lor putere.

Din acel an au început călătoriile peste Marea-Ocean, iar Welserii, măcar că n-aveau legături cu Cavalerii din Krak – dar cine îi ştia în afara Fuggerilor? – de cum văzură corăbiile care aduceau aur adevărat din acele porturi, începură să se gândească şi ei la pământurile descoperite, strângând din dinţi pentru încetineala cu care se mişcaseră în anii trecuţi, mai ales că Jakob şi ai lui se fereau şi acum ca de alte alea de orice avea legătură cu Lumea Nouă. Temerea lor era de înţeles pentru cine ştie cum stăteau lucrurile: Vavilu, Babel, sau Baabylon cum aveau să-i spună *aleşii* odată şi odată, era bine ascuns, iar Fuggerii l-ar fi dorit să rămână astfel, cum încă mai este şi despre care nici noi n-am putea scrie de n-am avea dezlegarea Fuggerilor, care până la urmă, au dus acolo o grămadă de metal din acela de la Zam. Aurul? Sclavii? Pământurile din Lumea Nouă? – Nu îi interesau... Doar oraşul, doar oraşul trebuia să rămână ascuns!

Dar cum să-l ţii ascuns când regi, bancheri, aventurieri şi negustori dădeau iama într-acolo?

Vremurile începuseră să se strice pentru Fuggeri, deşi nu mai rău decât pentru alţii. De pildă, Carol Quintul, luptând cu Francisc al Franciei, au prădat şi au ocupat atâtea pământuri şi oraşe şi s-au luptat aşa de tare încât banii, ţinând de oameni, sufereau soarta oamenilor. Astfel, Gualterotti fugiră de la Anvers, alungaţi de Carol, părăsind banca şi factoria de acolo, iar Jakob, la rându-i, fu obligat să închidă sucursala de la Lyon, alungat fiind de Francisc.

Numai Welserii au ieşit cu bine din războiul ăsta, pentru că i-au luat imediat locul lui Gualterotti la Anvers, sprijiniţi de un Carol căruia îi plăceau şi banii lor. Şi, cum ei n-aveau nimic de ascuns în Lumea Nouă, au plănuit cum să scoată de acolo bănet. Pentru început au cumpărat oameni care nu erau sclavi, numai ca să le spună cum arăta acea Lume, ce fel de vieţuitoare trăiesc pe acolo, dacă aveau blană sau pene, dacă dădeau lapte sau mosc, ce fel de plante creşteau pe acele pământuri, ce fel de pietre ascundeau acele tărâmuri în măruntaiele lor, era aur şi argint, sau fier şi bronz? – ce fel de oameni trăiau în porturile nou descoperite, ce ştiau să facă, dacă ştiau a scrie, dacă ştiau a construi, a săpa, dacă locuiau în oraşe sau în bordeie, dacă erau veseli sau trişti, dacă aveau patima beţiei sau a sodomiei, în câţi dumnezei credeau şi tot aşa.

Până la urmă, tot omul Medicilor le dădu cele mai multe răspunsuri. Vespucci, luându-şi un nume fals, se alătură călătoriei unuia Grijalva şi ajunse cu o corabie într-un loc din Lumea Nouă de-i zice San Juan şi s-a mirat foarte când i-a văzut pe oamenii de acolo – cică sunt înalţi, arămii, pletoşi, nu beau şi cred în vreo cincizeci de idoli de piatră – cum se pleacă în faţa făloşilor de creştini. Vespucci şi-a luat un tălmaci şi i-a întrebat pe localnici de ce se plecau astfel în faţa lor şi a fost şi mai mirat când oamenii aceia i-au spus că îi aşteptau de mult, că astfel de bărbaţi cu piele albă şi barbă mai veniseră pe la ei şi că le promiseseră că se vor întoarce, aduşi de nişte păsări uriaşe cu aripi albe, ceea ce se şi întâmplase, ziceau ei, arătând corăbiile cu pânzele întinse care, într-adevăr, seamănă cu un fel de albatroşi tare mari, cu condiţia să ţii cu tot dinadinsul să crezi asta.

„Unii dintre oamenii aceia plecaseră înapoi pe apele de unde veniseră, dar alţii au luat-o pe pământ, către miazăzi." a scris Vespucci în hârtiile sale şi aşa scriem şi noi acum, după cum le-am cetit fiindcă Jakob le-a ascuns în mănăstirea noastră, el însuşi punând mâna pe ele – tot cu bani – de la nişte veneţieni scăpătaţi care deloc nu-l aveau la suflet pe acel Vespucci.

Vespucci mai află că albii veniseră pe un fel de bărci cu foarte multe vâsle, despre care el zice că se cheamă galere; cică bărboşii aceia purtau mantii albe pe care străjuiau nişte desene roşii ce tare mult semănau cu crucile, numai că erau puţin altfel, iar Vespucci le desenă localnicilor câteva feluri de cruci, iar ei o recunoscură fără greş pe a Templului, pe care sigur am fi recunoscut-o şi noi de vreme ce Cavalerii din Krak au venit şi pe la Kogaion, precum am mai spus.

Când îi întreba unde s-au dus însă, bieții sălbatici încremeneau de spaimă și spuneau: *Ullua*, *Ullua*, așa că acel loc s-a numit de atunci San Juan de Ullua, iar corăbiile cu care umbla Vespucci au plecat în căutarea adevăratului Ullua, cel despre care băștinașii spuneau că e plin de aur și pe care alți creștini îl vizitaseră deja din câte se părea.

Cu cât se scoborau spre miazăzi, cu atât aflau mai mult despre acel loc plin de bogății unde se adăpostiseră de mult albii cu barbă, purtători de mantii cu crucea Templului; deopotrivă, semnele de respect cu care erau înconjurați călătorii se înmulțeau, iar băștinașii întâlniți întrebau, fericiți de revedere: „de ce ne-ați uitat și de ce n-ați mai trecut pe la noi de atâta amar de vreme?“

Și le tot ziceau de Ullua cea plină de aur, căreia îi mai ziceau și Chibcha, sau Muisca și, câteodată, chiar Vavilu, lucru care îl punea pe gânduri pe Vespucci, om citit altminteri. Ei, dar gândurile de bărbat învățat repede îl părăseau când auzea că Vavilu e așa plin de aur încât, la fiecare apus de soare, locuitorii trebuie să intre într-un lac să se spele de tot praful de aur pus pe ei în timpul zilei și că acolo, în Vavilu, aurul nu mai are de mult căutare pentru că ulițele târgului, șindrilele de pe case, canaturile porților și cercevelele ferestrelor, numai din aur curat sunt.

Cum însă târgul era tare departe, iar ei își umpluseră corăbiile cu bogății de pe acolo, dar mai ales pentru că erau tare puțini, iar pădurile le ridicau în față nepătrunse văluri de verdeață și negură, și pentru că li se făcuse dor de casă, corăbiile făcură cale întoarsă cu Vespucci cu tot care, om pățit, „nu s-a mai străduit să-i facă să stea pe acolo“ după cum Jakob a scris cu însăși mâna lui.

După ce se întoarse la Sevilla, Vespucci scrise o carte lungă pe care o dădu Welserilor, spunându-le tot ce aflase, așa că Welserii se încruntară și se puseră pe studiat hărți și câte și mai câte, ca să echipeze pe socoteala lor corăbii care să plece în căutarea Ulluei, sau Vavilului cel plin de aur.

Și așa se făcu că Welserii și Fuggerii ajunseră într-o dușmănie tăcută, pe care nici unii nici alții n-aveau curaj s-o dea la iveală, drept pentru care se îmbrățișau la curțile regale, își trimiteau cadouri scumpe și se plecau, curtenitori, unii în fața celorlalți când dădeau .... erau putrezi de bogați. Pe atunci, Fuggerii se întinseseră cu banii lor peste întreaga Lume Veche, din Transilvania până în Inghilterra și din Andaluzia, trecând prin Napoli, până în Danzigul Hansei; Jakob ne-a lăsat scris că în 1527, Fuggerii aveau 142 de mine, țineau cu bani grei curtea și armatele lui Maximilian I, plătiseră sute de mii de florini când Carol Quintul fusese pus împărat

peste cea mai mare Împărăţie a tuturor vremilor, măcar că a fost cucerită cu bani şi nu prin arme, precum făcuse Machedon, iar banii cu care se făcuse cotropirea cu pricina erau în mare parte ai Fuggerilor...

Dar şi ai Welserilor. Cu toate astea, tot lui Jakob se înghesuiau creştinii şi păgânii să-i trimită ambasadori, tot pe el l-a îmbrăţişat Papa, deşi ştia că merge de-a buşilea în jurul mănăstirii noastre ortodoxe la fiecare doi ani, iar cardinalii îl primeau cu ovaţii nesfârşite, ceea ce făcu din Fuggeri cei mai mari negustori ai Papei, aşa cum au rămas până în zilele noastre, la anul ăsta, 1620, care cică nici n-ar fi anul 1620, aşa cum nici Machedon n-ar fi, după cum veţi vedea.

Cam asta se petrecea în Lumea noastră cea Veche, în timp ce în cealaltă, Welserii şi prietenii lor cheltuiau tot mai mulţi bani. În 1503, agentul Welserilor puse pecetea familiei pe un act de.............. împreună cu regele Manoel al Portugaliei, oferind 20.000 de florini numitului Almeida, care trebuia să traverseze Marea-Ocean şi să ridice un târg la miazăzi de San Juan de Ullua, într-un port de-i zice Santa Maria de Bahia .... aflată din timp de Fuggeri şi, datorită apropierii ameninţătoare a Welserilor de Vavilu, au schimbat tactica şi s-au decis să participe şi ei la .... călătoriilor...................... de Marea-Ocean şi au dat şi ei 7.000 de florini acelui Almeida, mai mult ca să stea cu ochii pe Welseri şi, după cum i-a povestit Jakob stareţului nostru, „pentru că ne era aşa de frică de ce-ar putea descoperi Welserii acolo şi, la fel ca ei, şi alţii care nu ştiau aşa multe ca noi." Stareţul ne-a povestit la rându-i că în acele timpuri, chiar şi mai-marii mănăstirii noastre erau tare îngrijoraţi şi-i ceruseră lui Jakob să le dea de ştire ce se petrece, deşi eu nu ştiu ce anume îi putea interesa pe ai noştri într-atât...................

Mai bine zis, nu mi-e permis să scriu atât de mult, însă ceva-ceva bănuiesc eu, mai ales de când Cavaleri din cei cu crucea Templului au mai venit pe aci, cu gând să se ascundă tocmai pe vârful Kogaionului nostru care o fi el pe undeva, că sunt mulţi munţi, dar cine ştie unde e cu adevărat Acela?

Noi nu, pentru că doar cei ce-i ştiu puterile au voie să se avânte pe el, măcar că ciobani de-ai noştri trebuie să fi ajuns şi ei, din neştiinţă, pe culmea lui, dar ....cât să ducă oile de colo-colo.

Oricum ar fi, în 1503, Welserii s-au priceput să întoarcă întrega călătorie în folosul lor, îndemnându-i pe vechii lor aliaţi, Gualterotti şi Frescobaldi şă pună şi ei bani jos, iar ei aşa au făcut, oferind lui Manoel 29.600 de florini, astfel că, singurul lucru pe care îl mai puteau face Fuggerii era „să trimită scrisori de înştiinţare prin oameni siguri până hăt! tocmai în Babel", la fraţii lor Cavalerii, care

de acum, după ce ridicaseră – bag samă că asta făcuseră – cel mai frumos târg din toate Lumile pământului, nu mai aveau unde fugi pentru că lucrarea lor ar fi fost găsită și citită.

De altfel, ei nu aveau de gând să plece iarăși în pribegie, pentru că trecuseră mai bine de 300 de ani de la prigoana lor și se bizuiau pe averea Fuggerilor, la care, de bine de rău puseseră umărul, iar acum, era rândul Fuggerilor să-i ajute și să-i țină ascunși dacă noii veniți vor fi avut atâta vârtoșenie să ajungă până unde ridicaseră ei Babelul.

Și Cavalerii, și Fuggerii, ba noi zicem că și Welserii, au mai câștigat un răgaz când s-a pus Împărat pe tronul Sfântului Imperiu German, după cum am mai amintit. Maximilian I lucrase dintotdeauna cu Fuggerii, însă Welserii erau din ce în ce mai puternici, iar pământurile puse la bătaie erau tare bogate și împărțite între cele două familii care săpau și construiau prin toate regatele. Numai că Împăratul trebuia ales de electori și, pe lângă Carol Quintul, mai luptau pentru aceeași succesiune Francisc I al Franciei și Frederic cel Înțelept de Saxa.

Luther spune că banii nu fac pui însă, nici măcar cei ce l-au urmat, cum ar fi acel Calvin, nu l-au crezut o singură clipă măcar și iată cum se dovedea acum că acel popă prăpădit din Wittemberg nu avusese dreptate: banii Fuggerilor și ai Welserilor aveau să facă pui și, mai ales, să zămislească un Împărat. Adevărul adevărat este că Maximilian I i-a pregătit succesiunea cu dibăcie, prezentând celor două familii de negustori o stare de lucruri care le plăcu foarte.

Prin el însuși, Maximilian I, care îi era bunic dinspre tată, Carol urma să moștenească Austria, Stiria, Carinthia și Canichia. Prin soția lui Maximilian, Maria de Burgundia, fiica lui Carol Temerarul, avea să moștenească Țările de Jos, și Franche-Comté. Bunicii din partea mamei erau regii preacatolici ai Spaniei, Ferdinand de Aragon și Isabella de Castilia, părinții Ioanei Nebuna. Prin ei, Carol moștenea Spania, coloniile spaniole din Lumea Nouă, Italia, cea precum cizma afundându-se în mare, Sicilia, Sardinia și Napoli. Prin alegerea ca Împărat, Carol urma să primească pe deasupra și Germania.

Francisc I al Franciei, jinduind foarte după tronul Imperial, se opuse din răsputeri, însă Fuggerii făcură în așa fel încât băncile florentine din Anvers, care îl creditau pe Francisc, să nu mai aibă de unde-i trimite bani – cică ar fi umplut portul cu mărfuri la fel ca ale florentinilor, prețul lor prăbușindu-se, iar florentinii n-au mai fost în stare să-și ia înapoi banii băgați în acele mărfuri. Până și stareţului nostru i se păruse de neînțeles lucrătura Fuggerilor, având în vedere că la atâta pământ cât îi revenea lui Carol, și la cât bănet aveau

Fuggerii, puteau fi cumpăraţi toţi electorii de pe pământ, iar concesiuni puteau fi obţinute cu nemiluita, ceea ce Francia toată şi toţi florentinii n-ar fi fost în stare să cumpere sau să ofere vreodată. Ei, Francii, nu însemnau nici un fel de pericol, dar lucrurile aşa s-au petrecut, pentru că negustorii din Augsburg nu lăsau nimic la voia întâmplării.

De fapt, după cum însuşi Iakob ne-a spus, „noi aveam mai mulţi bani de împrumutat decât puteau capetele încoronate să ne dea concesiuni, chiar de ne-ar fi vândut ţările lor cu totul, aşa că ne trebuia un Imperiu croit anume pentru banii noştri, ca să avem de unde să obţinem concesiunile cu pricina şi după aceea, gata, putea să se aleagă praful de toate... Iar pentru asta eram în stare să investim oricât, chiar mai mult decât trebuia, mai ales că banii tot nouă aveau să ne curgă în buzunare până la urmă."

Ceea ce nu prea s-a întâmplat, nici măcar după abdicarea lui Carol Quintul, care a lăsat în urmă-i un Imperiu împovărat de datorii, el unul retrăgându-se la o mănăstire catolică, să-şi petreacă ultimii ani într-un fel de închisoare a datornicilor, numai că era păzită de popi în loc de lefegii înarmaţi. Dar, în anii de dinaintea urcării lui pe tron, nimeni nu se gândea că se va ajunge până acolo şi aşa se face că Fuggerii şi Welserii au oferit lui Carol 850.000 de florini returnabili *după* alegerea acestuia ca Împărat, care se şi înfăptui la 28 iunie 1519.

Francisc I s-a luptat până în ultimul moment, însă poarta norocului i s-a închis. La îndemnul lui Jakob, Papa Leon al X-lea s-a aliat cu Carol Quintul pentru stârpirea lutheranismului. Alianţa s-a pecetluit, iar Francisc, până atunci un rege de nădejde pentru Papalitate, s-a trezit singur, în timp ce Carol Quintul s-a pomenit că Vaticanul îi deschise drumul pentru supuşi şi mărfuri prin Milano şi Genova, şi aşa se născu o legătură trainică între Spania şi Germania: una alcătuită din drumuri, bani, negustori, hanuri, depozite, cai de poştă şi mărfuri.

După aceasta însă, căile Fuggerilor şi ale Welserilor s-au despărţit pentru totdeauna, fiecare familie ocupându-se de partea de lume unde se înstăpânise mai bine, ceea ce îl îngrijora pe Jakob Fugger din ce în ce, mai ales când vedea cât bănet plăteau Welserii pentru călătoriile peste Marea-Ocean. Între timp, acelaşi Jakob primea scrisori peste scrisori din acel Vavilu, sau Babel, prin care i se cerea măcar să se alăture Welserilor în acele călătorii, dacă nu se simţea în stare să-i ţină deoparte de Lumea cea Nouă. „Căci puterea noastră riscă să cadă în mâinile lor, deşi cel ce-a primit cartea Cavalerilor din Krak a fost un Fugger care ne-a fost frate bun, iar

nu un Welser, şi ne miră foarte când vedem cum stai cu mâinile încrucişate şi-i laşi să trimită spre noi brigantine, caravele, lefegii, muncitori, popi şi bezmetici de peste tot. Ai uitat oare că puterea noastră e şi a ta? Sau nu te mai interesează?“

Însă, ce însemna puterea Cavalerilor, o putere cu atât mai ciudată cu cât nu puteai pune mâna pe ea, pentru un om ca Jakob? Puterea lui însuşi i se părea cu mult mai mare şi, pe aceasta, chiar o stăpânea. Pe de altă parte, pe acei oameni care îi scriau nu-i văzuse niciodată – el unul nu citise decât scrisoarea încifrată dată de ei lui Hans, strămoşul său! „Nu eram în stare pe atunci să pricep chiar tot ce puteau face Cavalerii de peste Marea Oceanică...“ îi mărturisise Jakob stareţului nostru odată.

Şi aşa se face că atunci când un Cavaler a reuşit să se strecoare înapoi în Lumea Veche la bordul unui galion portughez, omorând apoi câţiva cai de poştă şi ajungând la Augsburg cu sufletul la gură, îl găsi pe Jakob dictând liniştit o misivă către Carol Quintul, prin care îi cerea să recunoască o datorie de 600.000 de florini. Nici gând să stea cu mintea la ei, pe care Welserii îi împresurau din ce în ce...

Eu puteam să aleg Francia, Sire, care îmi promisese să-mi treacă banii, oamenii şi băncile peste Marea Oceanică, aşa cum Înălţimea Voastră o face prea ades pentru alţi bancheri, însă eu v-am ales pe Înălţimea Voastră, în virtutea...

Scrisoarea continua pe acelaşi ton, ceea ce îl făcu pe Carol Quintul să recunoască datoria, dar Jakob şi-a dat seama prea târziu de greşeala făcută şi ne-a mărturisit-o aici, venind să dea ocol mănăstirii noastre. Căci unui principe îi poţi aminti o grămadă de lucruri, mai puţin faptul că îţi e dator cu ceva. Jakob n-a ştiut niciodată ce diavol a pus stăpânire pe el în 1523, de l-a făcut să nu aleagă calea bătătorită de atâtea ori, când preschimbase datoriile în concesiuni, lucru pe care Welserii îl făceau în continuare cu izbândă pentru ei, ajungând să semene, în acelaşi an, un fel de trestii dulci de dau zahar în ostroavele Canare şi să ia în arendă mine de aramă în Santo Domingo.

La fel îl certă şi Cavalerul venit din Vavilu, dar greşeala fusese împlinită şi, după cum nici Dumnezeu nu poate îndrepta ceea ce s-a făcut o dată, cu atât mai puţin putea unul ca Fugger, şi astfel, când după o lună îl vizitară trei Cavaleri din Vavilu, le spuse că oraşul lor nu putea fi ascuns la nesfârşit şi că singurul lucru pe care îl nădăjduia era să cadă la învoială cu Welserii, fără ştirea lui Carol Quintul care, le dădea concesiuni cu amândouă mâinile în Lumea Nouă.

„Şi noi unde să mai pribegim?“ întrebară Cavalerii, dezamăgiţi. „O să părăsim oraşul... Ne vom afunda în păduri, dar Welserii, sau

alții ca ei vor veni după noi, din ce în ce mai adânc... Până la urmă ne vor afla taina..."

„Vă plângeți ca niște babe neputincioase!" le-o reteză Jakob. „Aveți toată puterea în mâinile voastre! Carol Quintul nu-i decât un fiu de prăvăliaș pe lângă voi, care ați strâns secretele magilor din Pundjab, ale Mezilor și ale preoților de pe Kogaion! Dar ați plecat din Lumea Veche și ați uitat cum e să luptați... Pentru ce ați adunat toate științele astea care nu sunt scrise nicăieri? Ce faceți acum cu ele?" – îi certă la rându-i deși, după cum avea s-o recunoască, habar n-avea *cât* de mult puteau Cavalerii...

Cavalerii îi răspunseră că aveau puteri mari, într-adevăr, însă dacă Welserii sau alții i-ar fi găsit, puterile acelea n-ar mai fi rămas numai ale lor, iar când Jakob i-a întrebat la ce folosea o putere pe care o poți pierde oricând, ei i-au spus că nu venise încă vremea acelei puteri, că mai mult decât preoții de pe Kogaion nu puteau face încă, mai având ei de lucru la acea putere și că, oricum, a face un suflet să treacă dintr-un trup în altul, la nesfârșit, nu era o putere ca celelalte: în zilele alea puteai, cel mult, s-o *lucrezi* la adăpost de oamenii care cucereau tărâmuri după tărâmuri, *s-o cauți* încercând să vezi cât de mare e și cât de multe poți face cu ea.... Dar, ce-ar fi fost dacă ar fi aflat Welserii despre puterea Cavalerilor, chiar așa șchiopătândă, cum mai era pe vremea aia? S-ar fi înmulțit la nesfârșit, ei și alții ca ei, iar fața pământului ar fi devenit de nesuportat.

„Bine." le zise Jakob, dându-le ghes. „Dar atunci, ce-i cu puterea cealaltă, cea care îi face pe oameni să-și amintească de lucruri netrăite niciodată? De ce n-o folosiți pe aceea? De ce nu-i momiți pe Welseri cu ea? De ce nu-i izbiți cu minciuna de te face să crezi că ai trăit aievea lucruri netrăite și să uiți ceea ce ai văzut cu ochii tăi? De ce nu ne izbiți pe toți cu minciuna asta strașnică, să uităm dumnezeului că există Marea Oceanică și Lumea Nouă, să uităm că amiralul Columb a trecut Sargasele... Făceți-ne să credem că pământurile noi sunt ale Mikadoului și că n-avem nici un drept asupra lor și așa vă veți căpăta liniștea!..."

Cavalerii i-au spus că nu era timpul ei. Era o putere așa de mare încât putea să-i cotropească pe toți, pe cei ce se foloseau de ea laolaltă cu cei ce cădeau sub ea. Puterea ceea mai fusese scăpată o dată din mână, când niște descreierați au pus de s-a scris o listă cu Papi de n-au fost niciodată, începând cu Homisdas și Sfântul Ioan I, și terminând cu Pascal al II-lea, timp în care s-ar fi petrecut lucruri într-atât de nebunești, precum invaziile unor popoare care n-au fost nicicând, sau înălțarea unor regi care, nici ei, n-au fost niciodată, când, de fapt, după căderea ultimului Împărat Roman, lumea se

apucase degrabă să pregătească Cruciadele alea nenorocite, pentru recăpătarea Locurilor Sfinte, şi asta, nu din dragoste pentru Cel de Sus, ci pentru că Imperiul Roman dorea să-şi recapete provinciile de Răsărit... Cât despre Alexandru Machedon de care se mirau foarte toţi regii şi împăraţii, făcuseră la fel ca şi cu acele popoare de care n-auzise nimeni, îl zămisliseră din vorbe şi amintiri netrăite doar ca să le vină bine acelor descreieraţi să...

Jakob le-a retezat-o şi le-a spus că nu vrea să ştie nimic din toate astea. Dacă ei credeau că puterile de taină nu-i ajută, să fugă dumnezeului în altă parte, până ce vor reuşi să le stăpânească după cum trebuia, pentru că altfel nu înţelegea de ce se chinuiseră atât, ca acum tot ei să vină şi să se plângă că zămisliseră oameni, regi, întâmplări şi câte şi mai câte...

Pentru ce? Aduceau bani? Şi de ce îi spuneau oraşului Babylon?

„Pentru că în Babylon a murit, pasămite, Alexandru Machedonul, care nu s-a născut nicicând, dar noi v-am făcut să credeţi aşa ca să aveţi curaj să porniţi Cruciadele... Babylonul nostru este casa de fum în care poate locui unul ca Alexandru, un nenăscut încă, dar unul care să cucerească imperiul pe care învăţăm noi acum, să-l clădim din abur şi cuvinte....“

„Lucrurile astea n-aduc nici bani, nici siguranţă! Zău dacă înţeleg ce vreţi... Veniţi la mine ca să vă pun la adăpost de Welseri! Vă e frică să nu dea lefegiii şi bezmeticii lor peste voi... Pe de altă parte îmi spuneţi că puterile vă sunt nemăsurate, într-atât de nemăsurate încât vă scapă printre degete... De fapt, de ce aveţi voi nevoie cel mai mult?“

„De timp! Ca să învăţăm să stăpânim puterea...“

Cică, odată, nişte oameni vor spune că timpul înseamnă bani. Cel ce-avea s-o spună habar n-avea că Jakob îi croise pe Cavaleri cu vorba asta:

„Timp? Păi timpul vostru înseamnă banii mei!“

Cavalerii au plecat nelămuriţi de la Jakob, ca oricare alţi oameni care lăsaseră de multă vreme sabia din mână; singurul lucru asupra căruia se înţeleseră fiind ca Fugger să-i ia părtaşi pe Welseri la tainele din scrisoarea cea veche fără să le spună chiar totul, bineînţeles. După părerea lui Jakob, banii puteau să rezolve asemenea încurcătură, dar nici el, nici Cavalerii nu erau foarte siguri de aşa ceva, astfel că între ei, Cavalerii îşi spuseră să urmeze sfatul lui Jakob şi să câştige timp cu banii lui înainte să vadă ce le rămânea de făcut. Li se părea un motiv de mare tristeţe ce se petrecuse cu Fuggerii, în care avuseseră atâta încredere, iar Jakob, la rândul lui, tare mai era scârbit de decăderea acestor oameni, atât de făloşi odată, mai ales

că în cărţile lor era adunat chiar tot ce era de trebuinţă unor oameni pricepuţi. Se zice că ei puteau să ia locul Domnului dacă ar fi avut chef, numai că tare cucernici erau, chit că se rugau la un Dumnezeu despre care eu unul nu prea ştiu în ce fel arată şi ce doreşte de la noi, oamenii.

Dar, înţelegerile sunt înţelegeri, mai ales când te leagă tainele. Pentru Jakob, ocazia de a se ţine de ele s-a ivit o dată cu venirea la Vienna a unui doftor cam scrântit de pe la Geneva sau de pe la Basel. Acel doftor îl vindecase pe Jakob de trânji, care sunt o boală omenească, dar bolile despre care îi povestea acum îl făcură pe Jakob să se ia cu mâinile de cap până ce, acel doftor vorbi despre cum putea el să plămădească oameni care să nu mai ştie cum sunt ei de fapt şi care să fie de fapt alţi oameni, morţi deja, dar cu suficienţi bani ca să cumpere corpuri în care să tot sălăşluiască. Vorbele astea îl făcură pe Fugger să ciulească urechile. Oare doftorul ăla era plătit de Welseri? Nu încerca oare să-l tragă de limbă?

Cu doftorul acela mai venise un om pe care Jakob îl cunoştea din pruncie, un negustor din Augsburg, evreu creştinat, pe care îl chema Aloys Dietrich. Negustorul acela, om cu scaun la cap până mai deunăzi, ca orice evreu care duce banii de colo-colo, lăsase toată averea copiilor şi se luase după doftor, în pribegie. Era un slăbănog şi unul care nu te privea în ochi, dar câştigase mulţi bani în felul ăsta. El îi spuse lui Jakob aşa:

„Nici n-aş avea cum să nu-l urmez, întrucât sunt clipe în care nu mai ştiu dacă eu sunt Aloys Dietrich, sau dacă nu cumva în Aloys nu sălăşluieşte şi o parte din numitul Paracelsus. De altfel, dragul meu Jakob, tu ai avut în două rânduri trânji şi ai fost tratat cu pulbere de cinabru amestecată cu leuştean tocat şi cu extract de fraligora, prima oară, iar a doua oară ţi s-au făcut aplicaţii cu sublimat de mercur şi cu tinctură de aloe şi, pentru că n-a mers, ţi s-a dat să bei belladonă după care ai fost cauterizat."

Jakob i-a spus însă că până şi el, neguţător fiind, putea să înveţe o asemenea poezie pe de rost, însă Aloys îi răspunse astfel:

„Atunci, încearcă-mi arta doftoricească! Acum două luni, încă vindeam pânzeturi la Brugge şi diamante la Amsterdam, iar azi, dacă îmi arăţi un bolund, eu am să ţi-l vindec, dacă ştiinţa doftoricească primită de-a gata îl poate lecui."

Cum bătrâna soţie a lui Jakob se plângea că o doare sânul, Fugger îi duse pe amândoi, pe doftor şi pe Dietrich, în iatacul ei, dar asta numai după ce a avut grijă să trimită un om de încredere acasă la Dietrich să întrebe ce se petrecuse cu acesta. Nu cumva dăduse faliment şi de-aia plecase hai-hui cu Paracelsus?

„Nevasta ta are un schir." spuse Aloys după ce o consultă de unul singur pe soţia lui Jakob şi, cum omul trimis acasă la Dietrich se întorsese deja cu veşti care îi arătară că Aloys nu-şi pierduse averea deşi dădea semne de scrânteală, se hotărî să-l asculte până la capăt, fiindcă aşa se cuvine cu unul care are bani risipiţi prin factorii, bănci şi depozite, chiar dacă nu mai e interesat de soarta lor, a banilor.

„În plus, nevasta ta are o calviție nelalocul ei... I-ai făcut cumva cadou o piatră de Zam?" întrebă Aloys, stând singur cu Fugger în salonul de ospeţe, în aşteptarea doftorului care o vedea, la rândul lui, pe femeie.

Revenind, Paracelsus spuse cam aceleaşi cuvinte ca şi Aloys, iar Jakob se înfurie, crezând că cei doi îşi bat joc de el şi că la mijloc trebuie să fie niscaiva şarlatanie. Jidovul însă, tot jidov rămâne şi îl întrebă pe Jakob:

„A avut, sau n-a avut femeia ta o piatră de Zam?"

Şi pentru că Jakob a spus că da, atunci Aloys i-a spus să mai cheme încă un doctor s-o vadă.

Jakob l-a chemat pe însuşi Vesalius, marele chirurg al lui Carol Quintul, cel care a scris *De Humanis Corpori Fabrica*, iar acesta, decum văzu femeia, spuse:

„Îmi pare atât de rău, herr Fugger! Soția d-voastră are un schir. Probabil că de aceea îşi pierde părul..."

Jakob l-a plătit pe Vesalius, mirându-l foarte că nu-l lasă s-o şi lecuiască pe biata femeie, după care se duse la cei doi, recunoscând că greşise faţă de ei şi că, în ultima vreme, greşelile lui în fața oamenilor se tot înmulţiseră, ca să nu mai pună la socoteală şi greşelile din faţa Domnului...

„Vesalius nici n-a ştiut că Maria are o piatră de Zam!" tună el. „Dacă i-o iau, îi trece?"

Aloys îi spuse că piatra apucase să facă răul şi că mare lucru nici că se putea îndrepta, că doar n-o să mai bolească aşa de rău dacă va lua fiertura pe care i-o vor prepara ei doi, cât despre plată, îi cerea să meargă la Carol Quintul şi să-i arate o altă băutură doftoricească, cea care făcuse din Aloys Dietrich, fost negustor de postavuri, diamante şi coloniale, un doftor aproape la fel de deştept ca şi Paracelsus, lucru care nici nu era de mirare, de vreme ce Dietrich îşi amintea de pruncia şi tinereţea lui Paracelsus.

„Căci nemurirea asta e şi pe ea vrem să i-o dăm Împăratului! O minte bătrână şi încercată adăpostită într-un trup tânăr şi viguros, o minte ce-şi aminteşte tot, şi cele bune şi cele triste, vie încă după ce trupul în care s-a zămislit a putrezit cu totul..."

Jakob le ceru o noapte de gândire şi, ca un om dibaci ce era, s-a gândit că nicicând Împăratul Carol, care era un datornic făr' de pereche, n-o să-l poată plăti pe Paracelsus cum se cuvine şi că cel care era în stare s-o facă, era chiar el, Jakob Fugger... Asta şi-a spus atunci, deşi, după vreo câteva luni a venit înainte de vreme la mănăstirea noastră şi s-a spovedit, pentru că ştia că mare păcat făcuse cu lucrătura asta, dar, pe deasupra, fiertura de care vorbeau Aloys şi Paracelsus, nu era cumva oare chiar taina minunată după care plecaseră Cyrus cel Mare, Alexandru Machedonul – deşi se spune că el nici n-ar fi fost aievea – Zamolxis al nostru, Cavalerii din Krak, Pythagora, ba chiar şi indul acela sucit, de-i zice Siddhi? O lume întreagă plecase pe urma elixirului, cucernicii noştri călugări îi tot povestiseră despre el şi uite, elixirul se afla acum la câţiva paşi doar de Jakob, cel ce moştenise din strămoşi o scrisoare în care era vorba tot despre elixirul cu pricina pe care, ca un făcut, îl putea cumpăra imediat, cu banii jos, şi fără amestecul plângăcioşilor de Cavaleri. Unde mai pui, că dacă puterea lui Paracelsus se dovedea aşa de straşnică, atunci Cavalerii puteau să-şi vadă liniştiţi de treabă, fără să mai aibă nevoie să se ascundă... Jakob o s-o cumpere de-a gata şi-o să le-o dea, că mult îl ajutaseră, însă avea să le-o trimită numai după ce o va încerca şi el.

Jakob se tot gândi la minunăţia de potrivea lucrurile aşa – nu era el omul care venea mereu la mănăstirea noastră, pentru că aşa făcuseră toţi ai lui după ce primiseră scrisoarea? Nu era el cel care venea să se uite la muntele Kogaion pentru că nădăjduia, ca şi Cavalerii aceia, să-i destăinuiască odată tainele nemuririi?

Oricum o dădea însă, lui Jakob tot i se părea că săvârşeşte un păcat luând pentru el elixirul lui Paracelsus, dar ce să mai facă? O să-i ducă de nas pe cei doi, pentru că păcatele sunt trebuincioase atunci când ai nevoi, aşa că a doua zi dimineaţă le spuse că o să le înlesnească întâlnirea la Carol Quintul, cu condiţia ca, aşa cum Paracelsus intrase în Aloys, Maria Fugger să intre în trupul unei tinere pe care o va alege el, Jakob, iar el însuşi, Jakob, să treacă în trupul soţului tinerei cu pricina după ce el, Jakob, va fi murit.

Paracelsus şi Aloys hotărâră că e bine aşa, că orice înlesnire trebuie răsplătită şi se apucară de lucru.

Peste o săptămână, Paracelsus şi Aloys au fost gata cu totul, iar Jakob i-a dus într-o casă ascunsă de-a sa – acolo se întâlnise şi cu trimişii din Vavilu – unde aşteptau doi tineri care habar n-aveau ce-i aşteaptă. Femeia, o evreică ladino din Barcelona, se chema Gloria Nogales, iar bărbatul, un eşchenaz alungat din Galiţia, purta numele

de Dan, nume pe care şi l-a păstrat, dar la care, din pricini neîndoielnice, l-a adăugat pe cel de Fugger.

„Era o zi atât de însorită," i-a spus Jakob stareţului la spovedanie, „încât, vai, îmi închipuiam că totul o să fie cum nu se poate mai frumos, drept pentru care le-am cerut celor doi să prepare nenumărate flaconaşe cu fiertura cu pricina, numai şi numai ca să trăiesc eu şi Maria veşnic şi să fim alături pentru că în viaţa asta, stătusem mai mult despărţiţi din pricina negoţului meu... Pe când aşa, aflat în nişte trupuri care au de toate, pururi moştenind din averea pe care am făcut-o, aveam să fiu liniştit şi iubitor cu prea încercata mea soaţă..."

Din câte am aflat, stareţul l-a întrebat atunci pe Jakob dacă nu cumva sufletul lui răzbătător, chiar ajuns într-un trup de om care nu mai are nevoie de nimic, plin de putere lumească, n-o să-l facă pe cel bântuit de Fugger să se zbată iarăşi, la fel ca în viaţa petrecută în trupul ce-i fusese dat de Arhitect, iar Jakob, se zice că ar fi lăcrimat auzind asemenea întrebare şi că ar fi spus că de asta îi e frică cel mai mult, că el nu cunoaşte altfel de trai decât cel arzător, că focul îl mistuie deopotrivă pentru afaceri, pentru Maria şi pentru nişte gânduri despre nemurire şi că de ars, o să ardă până la sfârşit, de parcă cineva lăsase anume pentru el un Iad aici pe pământ, numai că era prea târziu, că nu mai avea ce să facă şi că nici măcar nu-l mai interesa dacă acel gând, de blestem parcă, era adevărat sau nu – de unde şi convingerea că săvârşea un păcat luând elixirul şi că acei Cavaleri avuseseră dreptate când îi spuseseră că taina şi puterea muntelui nostru nu sunt pentru oricine.

Cum-necum, Gloria a băut fiertura şi a început să-şi amintească de trecutul Mariei Fugger, iar Maria însăşi începuse să .... obligată să le facă Gloria, care, la rândul ei, începuse să simtă durerile Mariei şi oboseala ei... întâmplă cu Maria după moartea ei, Jakob nu avea să afle niciodată, de vreme ce nu dorea să dea ochii cu Gloria cu nici un preţ înainte să-i vină sorocul să intre în trupul lui Dan, pe care, altminteri, nu-l lăsa să se apropie de soaţa lui cu nici un chip. Dar asta se va petrece mai târziu.

Între timp, Paracelsus şi Aloys respectară înţelegerea şi îi prepararā lui Jakob nenumărate flaconaşe, iar acesta le trimise celor doi soţi, să le dea din tată în fiu. Femeia Nogales şi bărbatul Fugger nu trebuiau decât să aibă la îndemână flaconaşele şi să se supună aceluiaşi procedeu la care îi supusese Paracelsus pe cei doi soţi, pentru a le transmite minţile mai departe. Atunci, Fugger l-a întrebat reţeta, cu gând s-o trimită în Vavilu, dar Paracelsus – învăţat de negustorul ăla, Aloys – i-a spus că o va da doar lui Dan şi Gloriei

după ce el însuşi va fi prezentat lui Carol Quintul. Pe deasupra, Jakob n-avea de ce să se teamă şi să ceară reţeta pentru că cei doi aveau atâtea flaconaşe încât soţii Fugger ar fi prins şi Judecata de Apoi în trupurile de împrumut, deşi el unul, Paracelsus, nu credea în aşa ceva, în Judecată adică.

Jakob s-a ţinut de cuvânt şi, sperând astfel să pună mâna pe reţetă, i-a dus pe cei doi la Carol Quintul, nu înainte să trimită oameni de încredere în Vavilu, sau Babel, sau chiar Baabylon după cum o să i se spună, să le dea de veste Cavalerilor că taina lor căzuse în mâinile unui doftor, dar că va fi cu totul a lor, cât de curând. Ajuns în faţa Împăratului, Jakob i-a povestit ce i se întâmplase şi minţi, spunând că încercase poţiunea şi pe el însuşi, în afara tinerei, şi că dorinţa lui fierbinte era să-l pună pe Alteţa Sa la adăpost de primejdii, la care Carol îl întrebă dacă n-o făcea doar ca să se asigure că un debitor aşa de important n-avea să moară înainte să-şi plătească datoriile, dar Jakob răspunse că datoriile nu mai aveau mare greutate de vreme ce creditorul, adică el, obţinuse deja un câştig pentru că băuse fiertura lui Paracelsus; discuţie care semăna tare bine cu negoţul pe care îl mai făcuseră ei doi, când ieşiseră câştigaţi şi unul şi celălalt.

Carol îi ceru, pentru siguranţă, să-i aducă în faţa lui pe cei doi jidovi, ceea ce Jakob făcu deîndată. După ce îi văzu, Carol strâmbă din nasul lui ăla borcănat şi spuse că încă nu-l crede pe Fugger. După el, Gloria trebuia să stea în faţa lui şi să-i spună ce vede şi ce face Maria, în timp ce un secretar de-al lui avea să meargă în iatacul Mariei şi să scrie tot ce va face ea în cursul discuţiei.

Făcură aşa şi, pe la orele prânzului, când studie hârtiile pe care scrisese secretarul, văzând că lucrurile............................ Maria Fugger povestise secretarului şi ce făcuse el însuşi, Carol adică, Împăratul se uită cu luare aminte la Fugger şi îl întrebă ce părere ar avea Leon al X-lea al Vaticanului despre o asemenea păţanie?

Fugger pronunţă, fără înconjur, două cuvinte, câtă vreme nu vedea picior de soldat în apropiere. Cuvintele erau *vrăjitorie* şi *erezie*, iar Carol recunoscu că, într-adevăr, aşa era. După care întrebă deodată de ce nu-i povestise Jakob şi lui, suveranului său, despre oraşul Vavilu, sau Babel, sau chiar Baabylon, cum avea temei să creadă că i se va spune odată. Ar fi avut datoria să-i povestească despre el, câtă vreme era un oraş de pe pământurile lui, ale lui Carol Quintul, şi că nimeni de acolo nu-i plătise măcar un florin impozit, de când se ştia.

Jakob înlemni. Deşi umbla toată ziua prin bănci şi se uita de dimineaţa până seara pe hârtii de contabilitate, nu-i dăduse nici o

clipă prin cap că orașul și oamenii de care știa, erau datori față de coroană. Până la urmă însă, găsi un răspuns pe potriva minții sale agere:

„E un oraș atât de bine ascuns, încât abia știu că există, Sire! Și asta, mai mult din auzite, de la doi-trei oameni pentru care habar n-am dacă merită să pun mâna în foc! Dacă m-au mințit?"

„Dar Hans Fugger, dacă ar mai trăi, ar pune sau nu mâna în foc pentru ei? Sau v-a lăsat moștenire o scrisoare în care erau scrise doar baliverne?"

Jakob privi în pământ, iar Carol Quintul îi spuse că doar dușmănia față de Welseri îl adusese aici, făcându-l să ascundă suveranului său existența unui oraș. „Pe de altă parte," continuă Împăratul, „oamenilor din acel oraș sau le este frică de mine, de vreme ce n-au trecut să mă vadă, sau sunt foarte zgârciți... Probabil că le e frică de toți oamenii cu excepția ta, de vreme ce tu, Jakob, ești singura persoană care primește soli de la ei."

Carol pretindea că știe de ce se tem cel mai mult și mai mult Cavalerii aceia. Ar fi vrut să afle însă cât de bine ascuns era orașul lor și dacă nu cumva putea fi ascuns mai bine decât era acum...

Asta trebuia să afle Fugger, cât mai repede, în contul suveranului său și, până la căpătarea răspunsului, Carol avea să-i ia ostatici pe cei doi evrei și avea să confiște flacoanele din casa lor, ba chiar și orice fel de lichid s-ar mai fi găsit pe acolo, fiertură, sau nu, precum și orice fel de vas, chiar și oalele de noapte, carafele și ghivecele de flori.

Așa îl pedepsi pe Fugger, în timp ce celor doi doftori le puse la îndemână beciurile în care lucrau alchimiști preocupați până atunci doar de aur, iar lui Paracelsus îi promise că Vesalius nu va afla niciodată că el, Carol, îl angajase la curte.

„Ah, chirurgul ăla al Majestății Voastre, bun numai de trânji și de buboaie..." spusese Paracelsus rânjind.

Pentru Jakob, lunile care au trecut până la primirea răspunsului din Vavilu au fost cele mai cumplite din viață; cei doi ostatici nu erau alții decât Maria, care între timp își dădu obștescul sfârșit, și un Jakob nenăscut încă dacă-mi sunt permise paradoxurile, așa că răspunsul celor din Vavilu îl umplu de bucurie și se grăbi să-l ducă la Carol Quintul.

Dacă asta e voia Majestății Voastre, scriau Cavalerii, *ne vom strădui să ascundem orașul pe mai departe, pe cât de bine ne pricepem, însă ne întrebăm: cât va ține asta? Noi, ca niște oameni care am aflat multe prin peregrinările noastre, ne putem gândi la cele ce au fost și le-am uitat, cum ar fi zborul oamenilor în păsări*

de fier, oameni care se uită la stele printr-un fel de tuburi, sau la chivoturi care te înțepenesc, dumnezeiești sau nu...

Dar nu ne putem gândi și nu suntem în stare să punem mâna în foc pentru acele lucruri pe care nu ni le amintim și care n-au fost încă făcute de mâna nici unui om. Nu putem să promitem nimic din ceea ce va fi...

Așadar, ce altceva putem promite Majestății Voastre, decât că o să ne facem una cu pământul, aici sau, cine știe, poate chiar într-un oraș pe care Majestatea Sa îl știe foarte bine, să vedem dacă o mai da vreodată de noi cineva, sau nu. Din cele ce le-am discutat cu Jakob, am înțeles cât se poate de bine că trebuie să ne târâm departe de lumina zilei, dacă vrem să ne ducem lucrarea la bun sfârșit. Și o vom face, găsind un loc în care să fim aidoma celorlalți oameni, dar fără ca cineva în afara Majestății Voastre să ne știe, așa cum Ordinul nostru a mai făcut-o, în ciuda voinței domnului... Un oraș din fum și cuvinte, asta vom face, ceea ce nici domnul de care îți citesc episcopii și cardinalii n-a mai făcut, nu face și nu va face nicicând. El, domnul, sau a obosit, sau ne-a lăsat nouă puterile lui, dar noi, oameni fiind, ne deprindem mai greu cu instrumentele lui dumnezeiești...

Carol ridicase sprâncenele când văzuse că acei Cavaleri scriau numele Domnului fără majusculă, luându-l în deșert pe deasupra, dar îi zise lui Jakob că cel mai bine ar fi fost ca oamenii din Vavilu să se țină de cuvânt, pentru că el tare mult avea nevoie de un oraș ascuns, fie că era un oraș în toată puterea cuvântului, fie că era „un oraș ascuns într-un oraș bine cunoscut, adică un loc în care, la o adică, să mă pot ascunde și eu dacă o fi vreodată nevoie, sau dacă am să doresc cândva să trag cu ochiul la ce vor face copiii, nepoții, strănepoții și toți ceilalți urmași ai mei până la spița aceea care n-o să-și aducă nicicând aminte că odată a domnit un Împărat pe care îl chema Carol Quintul..."

Dar, încă și mai mult, Carol avea nevoie de un astfel de oraș, fie el „chiar din fum și cuvinte", pentru că, aflase el de un altul, Audhia, de la un rajah care îi trimisese o misivă foarte lungă unde îi vorbea despre nouă pundiți, adică înțelepți, care încă de pe vremea lui Chandragupta Ashoka, făcuseră un astfel de târg în care răspândeau zvonuri din cele mai felurite, asta când nu puneau sufletele oamenilor la păstrare, numai și numai ca să vadă ce făcea lumea în cutare sau cutare situație, iar ei, rajahii, de la Ashoka încoace, să afle ce aveau de făcut cu oamenii cei adevărați pe care îi cârmuiau sau cu care purtau război.

„E ca şi cum ai juca şah cu oameni vii..." zâmbi Carol, că asta dorea cel mai mult, venirea lui Paracelsus fiind mană cerească, de vreme ce putea să înmulţească oamenii cu totul. Ar fi fost un fleac pentru el şi pentru Cavaleri să lanseze zvonuri aşadar şi, dacă puteau să zămislească amintiri, de ce să nu fi făcut unele din care să lipsească Carol Quintul, sau Francisc I, ba chiar Cidul, Cezar, sau Alexandru Machedonul, ca să nu mai vorbim şi de...

Numai că o teamă atotstăpânitoare îl cuprinse pe Carol şi se opri aici.

„Dar de ce aveţi nevoie de oameni atât de dezrădăcinaţi, Sire?" îl privise Jakob cu ochii holbaţi, aflând pe pielea lui că un păcat atrage după sine un altul mai mare şi tot aşa, pururi.

„Din cauza lui Hans Fugger." răspunse Carol şi, văzând că Fugger nu înţelege, el pricepându-se la bani mai ales, îi spuse că Fuggerii uitaseră în ce fel trebuie citită scrisoarea primită de Hans, unde se spunea că e mult mai uşor să mişti dintr-o parte în alta un om despovărat de amintiri şi obiceiuri pentru că el se purta mai mult ca om decât ca membru al unei comunităţi, devenind uşor şi fragil, precum o pană fină bătută de föhnul coborând de pe crestele Alpilor – fel de om care pe el unul, pe Quintul, îl interesase încă de când îl citise pe Aristotel.

Îl duse pe Fugger în beciurile fastuoase în care lucrau Paracelsus şi Aloys, spunându-i că pe undeva, Cavalerii aveau tot dreptul să scrie numele Domnului fără majusculă, de vreme ce acum, până şi el, Carol, putea să ceară să i se *scrie* un anumit fel de oameni, iar aceştia să-i fie zămisliţi întocmai, motiv pentru care se gândea să facă unii care să nu mai...

Iar se opri, pentru că în ce-l privea, avea să-I mai scrie Numele cu majusculă căci dacă pe Francisc îl bătuse de atâtea ori, ceea ce dorea acum semăna prea mult cu a-L bate pe El, şi asta numai Satana mai cutezase, cu rezultate bine ştiute de toţi.

„Şi cum dumnezeu," se sperie Jakob, „cum dumnezeu o să-i *scrieţi*, Sire, pe aceşti oameni?"

„Prin Gloria! Prin Gloria Nogales! Ea şi urmaşele ei vor fi plămada amintirilor cele noi, scrise de sfetnicii mei doar pentru Vavilu, oriunde o să se afle acesta..."

„N-o să se afle nicăieri." se băgă Paracelsus. „O să fie răspândit... un oraş din fum nu poate fi decât răspândit: pe toată faţa Pământului şi de-a lungul întregii scări ce urcă de la minuscul la nesfârşit..."

„Iisuse, tu ce vrei să zici?" se cutremură Jakob.

„Un oraş din fum e plin cu oameni de peste tot. Cu *aleşi*. Fiecare va trăi în casa lui şi-şi va duce viaţa lui de fiecare zi. Vor locui departe unii de alţii, fără să se ştie... Dar, de câte ori o să vrem noi, *alesul* va primi Baabylon în sângele lui, sau va respira alături de alţii aerul unui Baabylon ce aleargă în sângele unui alt *ales*, acum şi în vecii vecilor, că atât o să dureze oraşele din fum..."

„Amin!" făcu jidovul.

Jakob simţi că se scufundă pământul cu el. Ce mai rămânea din Maria, de vreme ce Carol dorea să facă din ea plămada în care să toarne nişte oameni nenăscuţi şi risipiţi pe întreg Pământul şi în nişte oraşe suprapuse la infinit? Simţi un junghi în inimă. Asta să fie Baabylonul din fum? Unul care să fiinţeze în sângele unui om care trăia în alt Baabylon ce fiinţa în sângele unui *ales* trăitor în alt Baabylon, alături de alţi aleşi în care fiinţau alte Baabyloane şi tot aşa.

Un oraş ca fumul... Oameni în care să trăiască alţi oameni, mişcaţi de colo-colo prin cuget... Doamne, şi Cavalerii mi-au spus că puterea asta e prea năprasnică, îşi spuse Jakob, numai că deja nu mai avea ce face.

Asta era pedeapsa lui, chiar prea uşoară, chit că Împăratul îi spuse că pe deasupra va oferi Baabylon şi Welserilor, să-l împartă cu Fugger, drept pedeapsă că îi ascunsese existenţa oraşului care pe atunci încă era din piatră, lemn, case şi uliţe...

„Dar de ce B*aa*bylon şi nu simplu, Babylon?"

„Pentru ca aleşii să se recunoască între ei la o adică..." zise Paracelsus.

De atunci a început războiul dintre Fuggeri şi Welseri. În acel an, adică în 1537 după Naşterea Domnului, conquistadorii lui Quintul din Lumea Nouă s-au certat între ei, iar călătoriile şi cuceririle au început să bată pasul pe loc. Soliile nu mai prididea între Peru, care e o ţară muntoasă dincolo de Marea Oceanică şi Spania, iar sfătuitorii Împăratului îi spuseră acestuia că dihonia dintre conquistadorii Pizarro şi Almagro, nu se datora decât tonelor de aur şi de giuvaeruri găsite în acel colţ de lume. Numai că trimişii de taină ai lui Carol aflaseră deja că pe Almagro îl plăteau nişte mauri ciudaţi, care trăiau tocmai la Basra, ca să-i pună beţe în roate marelui Pizarro, care din porcar în Extramadura, devenise guvernatorul Perului.

Degrabă, Carol trimise pasămite neguţători în ţara Turcului, să-i cumpere cât mai multe valuri de muselină, iar viclenia Cavalerilor fu dată pe faţă, de vreme ce maurii aceia erau urmaşi ai lui Salah-ed-Din, cel ce ne alungase de pe Tărâmurile Sfinte. În ce fel

se înţeleseseră Cavalerii din Krak cu maurii, noi nu ştim, mai ales că armatele lor stătuseră de multe ori faţă în faţă la Antiochia, Ierusalim şi Saint Jean D'Accre, dar fapt este că urmaşii saracenului de îi alungase de pe Pământurile Sfinte le dădea acum bani cu toptanul, ca să-şi poată ascunde oraşul din Lumea Nouă.

Văzând că n-are sorţi de izbândă cu frumosul, toate soliile lui fiind ignorate de maurii din Basra, ei trimiţând şi mai mulţi bani lui Almagro, Carol îi trimise carte lui Francisco Pizarro şi-l înstăpâni viceregе peste Peru, iar acesta îl descăpăţână pe Almagro chiar la Cuzco, un oraş nemaivăzut, aninat de munţi înalţi şi pietroşi cum picior de creştin nu mai bătuse.

După cum îmi spune stareţul însă, cel mai de mirare a fost că Jakob, care se afla atunci la mănăstirea noastră, află într-o noapte de moartea lui Almagro, fără să fi venit vreun sol de nicăieri. Cică se trezise supărat foarte, cu ochii înlăcrimaţi, de toţi ai noştri au crezut că-şi amintise iar de soaţa lui, numai că el făcuse legământ de tăcere parcă şi nu răspundea întrebărilor, ba chiar dădu încă o roată bisericii, deşi doar ce-o făcuse cu trei zile în urmă, după care se duse aţă la stareţ şi-l rugă să i se mai spovedească o dată şi, pentru ca nu cumva să se uite ceva, spovedania lui să fie trecută în catastifele mănăstirii, s-o poată citi *aleşii* ce vor trăi risipiţi în Baabylonul din fum, ceea ce eu nefiind, nu pot decât să vă spui pe apucate.

Se zice că binele făcut se întoarce însutit, dar asta e o mare minciună, pentru că doftorii pe care Jakob îi dusese la curtea lui Carol, în loc să-l ajute pe binefăcătorul lor, acum numai rău îi pricinuiau, învăţându-l pe Împărat ce se putea face cu puterea pe care i-o tăinuise Fugger atâta timp. Foc şi pară pe Cavalerii care nu se lăsau găsiţi, furios pe Fugger pentru ascunzişuri, Împăratul îl chemase pe mai-marele Welserilor şi-l învăţase ce auzise de la Paracelsus, de la Aloys şi de la iscoadele trimise în ţara Turcului şi, fără să-şi mai ţină cuvântul, pe Jakob nu-l mai chemă să-l facă părtaş la stăpânirea oraşului, dându-l Welserilor întru stăpânire, în veci.

Moartea lui Almagro deschise porţile Welserilor, care, prin Pizarro, reuşiră să găsească oraşul ascuns, să-i ia prinşi pe Cavaleri şi să trimită câţiva, drept dovadă, la Curte. Aşa se face că parte din secretele bătrânilor preoţi de Kogaion s-au întors de peste Marea Oceanică tocmai la Vienna, aproape de locul de unde plecaseră, timp în care Cavalerii îşi găsiră scăparea risipindu-se în cele patru zări.

Vâna lor abia acum dacă se deşteptă. Văzând că nu pot obţine nici cu bani şi nici cu diplomaţia ceea ce stăpâniseră odată cu sabia, i-au trimis vorbă – dacă vorbă o fi fost – lui Jakob, care nu numai că ştia .... Carol, nerecunoscător pentru toţi banii cu care fusese

suit pe tron, îl trăda ori de câte ori avea prilejul, dar mai ştia şi ce o să fie, şi vroia să ne înveţe şi pe noi asta, pentru că toate aceste puteri se datorau şi preoţilor noştri şi ştiinţei lor, precum şi faptului că atâta vreme Cavalerii din Krak se ascunseseră la noi.

Aşa că Jakob a început să vorbească şi, prin gura lui vorbeau Cavalerii, care de la bun început, şi-au cerut iertare pentru trufia lor prea multă şi pentru faptele lor de care li se făcuse teamă prea târziu. Avuseseră puterea în mână, se făliseră cu ea, o puseseră de lucrase în folosul lor, dar iată ce li se întâmpla acum! Măcar să se spovedească cui trebuia, pentru că netrebnicii ăia de catolici uitau prea uşor!

Jakob îşi ceru iertare aşadar, în numele lor, pentru cei 575 de ani adăugaţi din burtă, cu pleiada lor de Papi care n-au existat, între 514 şi 1099 după Naşterea Domnului, îşi ceru iertare şi pentru popoarele năvălitoare de care n-auzise nimeni, nicicând, dar care apăreau prin mii şi mii de cronici răspândite de-a lungul şi de-a latul Evropei: gepizi, avari, cumani şi pecenegi, unguri şi vandali, dar mai ales goţi – oamenii din popor îşi sperie şi acum plozii cu ei, pentru că fuseseră învăţaţi să creadă că îi călcaseră oameni cu astfel de nume; îşi mai ceru iertare şi pentru conciliile bisericeşti nenumărate, pentru Schisme, pentru certurile dintre iubitorii de icoane şi dreptcredincioşi ca şi pentru toate credinţele pe care ni le săpaseră astfel în suflet, când de fapt, nimic din toate astea nu se petrecuse, dar altfel le-ar fi fost cu neputinţă să-şi înstăpânească marea lor putere căreia, zice-se, îi trebuie vechime ca noi să credem în ea.

Cât despre Alexandru Machedonul, care ne-a înfiorat atâta, cum de putusem să credem într-un asemenea om? Îi dăduseră puteri de Dumnezeu şi-l puseseră să subjuge ţări nesfârşite, către Răsărit, numai şi numai pentru că ei, Cavalerii, doreau să ne dea exemplu cum că acele ţinuturi care adăposteau Pământurile Sfinte mai fuseseră cucerite plecând din Evropa, că asemenea lucrare se putea face de mâna omenească şi că astfel, tot ei, Cavalerii, puteau să ajungă înapoi pe acele tărâmuri pe care nu umblase numai Christos, dar şi spurcatul de Mahomet, iar înaintea lor Moise şi Mithra, Osiris, Cyrus Ahemenidul şi prinţul Siddhi de la Benares, care cică tot pe acolo s-ar fi aflat...

Dar, mai ales, ei încercaseră pe noi acea istorie care nu se petrecuse nicicând – să vadă cum va fi să croiască una cu totul, din rădăcini, pentru Baabylon... De asta îl scriseseră ei pe Machedonul în cărţi, şi-l dăduseră elev lui Aristotel, şi-l puseseră să-l înfrângă pe Darius.

„Căci, cine ştie ce a fost? Trecutul e la fel de încurcat ca şi viitorul, pentru că noi nu trăim în el şi, spre deosebire de viitorul pe care ni-l ghicesc şarlatanii, dar pe care ajungem să-l vedem de e adevărat sau nu, trecutul nici că mai poate fi pus la îndoială; el rămâne aşa după cum ţi-l aminteşti sau după cum ai fost învăţat. Asta e!"

Stareţul rămase pe gânduri. După câteva clipe, îl întrebă pe Jakob:

„Şi ce s-a făcut cu anii musulmani?" Fugger nu înţelese, iar stareţul îi explică: „Anii lui Mahomet se potrivesc cu anii noştri aşa cum îi ştim... Ce îmi spui tu e păcat tare năprasnic, dar n-ar fi mai bine să nu iei asupră-ţi păcate care nu-s ale tale? Păcate care s-ar putea să nu fie ale nimănui? Căci Mahometanii numără veacurile de la Hegira, adică de la 622 după Christos. Pentru ei, acum suntem în 914. Tu-mi spui că nu suntem în 1536, ci în 961. Eu ce să cred? Anii musulmanilor spun că la prima cruciată, erau prin anul 400, iar noi spunem că era prin anul 1000 şi ceva, ceea ce ne arată că nu s-a minţit cu calendarul, cu Papii şi cu tot ce-mi mai spui tu..."

„Abia atunci au hotărât Cavalerii cum să fie calendarul... La prima cruciată... Adevărul e că Hegira a avut loc la anul 48 de la Naşterea Domnului şi sunt sigur că înţelegi bine cum s-a întâmplat atunci, când fiecare Apostol cutreiera aiurea prin lume şi predica ce-şi mai amintea din cuvântul Domnului. Djabrail, care i-a dat lui Mahomet cuvântul Domnului, era fratele lui Iuda şi plecase să predice în Arabia, numai că l-a convertit pe Mahomet la creştinism cam în acelaşi fel în care fratele lui l-a ajutat pe Iisus să-şi împlinească misiunea, urcând pe cruce: adică trădând."

„Cu toate astea," spuse stareţul, „maurii au ajuns până în Spania. Iar în 732 pe stilul nostru şi în 110 pe stilul lor, Carol Martel i-a învins la Poitiers.... Eh? De asta ce mai zici, că datele se potrivesc?" credea stareţul nostru că l-a înfundat pe Jakob Fugger.

Numai că un om care urcase un Împărat pe tron nu era aşa uşor de înfundat, mai ales dacă ştia atât de bine că are dreptate.

„Cum se uita Carol Martel la oameni? Era scurt, sau mare?" întrebase Jakob. Stareţul se încruntase. „Cine i-a fost tată? Dar mamă? Unde s-a născut? Cine i-a fost fiu? – Toate astea le găseşti în cronici... Adevărul de care îmi spui tu e scris pe pergament. Dar asta putem să facem şi noi doi, pe loc! Scrie tu ceva şi roagă-mă pe mine să scrie Cavalerii, pe unde or fi ei, acelaşi lucru. Şi mai roagă-i pe călugării tăi să scrie şi ei la fel. Peste două sute de ani, lumea o să citească cronicile de le-am pus la cale de la Londra până la Kiev şi de la Danzig până la Tunis şi ne vor crede cu toţii... De altfel," încheie Jakob misterios, „asta o să şi facem acum, că Împăratul a

găsit Vavilu, că i-a răspândit prin lume pe fraţii mei Cavaleri şi că a pus să fie ucis Almagro..."

„Dar maurii?" nu se lăsă stareţul. „Şi ei au scris de bătălia de la Poitiers, nu doar Cavalerii!"

„Tot pe pergament au scris despre ea! Şi pe urmă, nu vezi că tot mauri sunt şi cei ce l-au plătit pe Almagro? De ce crezi că ne ţin partea tocmai urmaşii lui Salah-ed-Din?"

„Aha..." făcu stareţul. Înţelese abia atunci că toate faptele acelea care nu fuseseră ne dăduseră pentru totdeauna în mâinile lor, ale celor ce ne ţineau în frâu de la Vatican, Ţarigrad şi din cine ştie ce locuri ascunse. Şi tot asemenea întâmplări, nepetrecute, erau puse la cale pentru Baabylon, lumea cea nouă... „Mari păcate, frate Jakob! Ce-o să faci de-aci înainte?"

„N-am de ales! Trebuie să pun mâna pe oraşul din fum. Până atunci însă, să mă spovedesc!"

Stareţul i-a primit spovedania. La început a fost Cuvântul, precum bine ştim, numai că secretul e să ştii cum să-L rosteşti ca să te creadă lumea. Şi, pentru că Jakob apucase să-i povestească despre cei Nouă Înţelepţi de la Audh, care şi ei scriau cuvinte pe care le urmau popoarele, aidoma Domnului nostru, stareţul l-a descusut mai mult despre ei pentru ca la sfârşit să-i spună că, cine ştie cum, de la o vreme se aciuiase prin preajma mănăstirii un solomonar, unul din cei nouă vrăjitori care sparg gheţurile cerului şi care scriu şi ei cartea lumii, după ce o buchisesc în peşterile cele depărtate de la Răsărit, de parcă toţi Înţelepţii s-ar fi vorbit între ei să scrie Cuvântul după chipul şi asemănarea lor, pentru ca şi noi, oamenii cei simpli, să fim după chipul şi asemănarea lor de Înţelepţi care lasă urme sub formă de vorbe.

Jakob a cerut să-l cunoască pe vrăjitorul cu pricina, şi tare l-a mai bucurat arătarea: se zicea că e fiul unui ţăran din Lunca Cernii, unul care trăise atât de demult că nu-l ştia nimeni; solomonarul fusese luat de acasă de mic şi dus în peşterile de pe tărâmul celălalt, care ar fi undeva la Răsărit, sub pământ. Era înalt şi roş, cu părul aspru ca la porc, purta bardă la brâu, haine trenţăroase şi un sac în care ţinea o carte. Nu se atinsese de femeie nicicând şi din cauza asta zicea că are 999 de ani şi că o să mai trăiască încă pe atâta, deşi călugării spuneau că arăta de 33 – ceea ce eu cred pentru că nimic nu trage mai greu la anii unui bărbat decât o femeie, fie ea şi cu scaun la cap, ceea ce nu prea am auzit să fie.

Nimeni nu ştia cum îl cheamă pe solomonar, iar întâlnirea lui cu Jakob Fugger s-a petrecut cam aşa. Cică avea o casă din lemn, strâmbă, la marginea pădurii de fag de lângă Certej – o casă

înconjurată de lanțuri grele din fier, petrecute ca niște brâie prin jurul zidurilor și peste acoperiș.

Jakob se duse la el într-o dimineață de gustar și-l găsi trebăluind la un lanț din acela ce păreau mai mult să țină casa în loc să nu fugă Dumnezeu știe unde... Se opri la mai puțin de un stânjen de solomonar, iar acesta se întoarse alene, de parcă abia l-ar fi simțit, și-l cântări din cap până în picioare:

„Ai venit, Jakob, în sfârșit! *Care din voi doi sunteți?*"

Jakob dădu să zâmbească; de fapt, spun ai noștri, nu știa ce să facă cu mâinile, de parcă ar fi fost un copilandru prins cu ocaua mică.

„Cum, *care din noi*?" găsi Jakob de cuviință să întrebe.

„Jakob, Jakob, de ce te prefaci și acum?" Solomonarul se holbă fioros către preotul bătrân care se apropiase, gata să se bage în vorbă. „Mai târziu!" îl goni.

„Vroiam să-ți spun că omul ăsta e străin și nu știe obiceiurile..."

„Am spus: *mai târziu*!" se înforțoșă solomonarul. „Valea! Rămâne doar Jakob Fugger, că mult l-am mai așteptat!" și-l apucă pe Jakob de braț, trăgându-l la o parte, în timp ce preotul se uita la ei fără o vorbă. „Hai în casă! Mult ți-a mai luat până ai ajuns... Să știi că fratele Almagro n-a suferit, dar cumva trebuie să le-o coacem și noi, mai ales acelui încrezut de Paracelsus, care, chit c-a fost p-aci și-a deslușit totul cu mintea lui deșteaptă, tot nu-i de-al nostru și-n veci n-o să fie!"

„N-o fi! Dar uite-l că acum el construiește orașul din fum..."

„Ei, și? Orașul o să fie al tău! Și laolaltă cu orașul, ai tăi o să fie și *aleșii*!"

Solomonarul desfăcu lanțurile din jurul casei și-l pofti pe Jakob înăuntru. Apoi trase ușa după el, iar ce au discutat ei acolo n-o să se știe niciodată că a fost chiar așa cum o să scriu eu acum, măcar că am ascultat pe mulți care au auzit povestea în fel și chip.

Cică la început, lui Fugger i-a trecut prin cap că solomonarul din Certej semăna cu un tovarăș de-al lui de prin Amsterdam, care-i un târg pe ape reci și cenușii – omul acela aducea tutun din Lumea Nouă, adică un fel de frunze care se răsucesc, le pui în nas așa răsucite și le dai foc, trăgând fumul pe nas, cam cum făceau și kapnobataii noștri cei vechi, numai că ei trăgeau pe nas fumul din cânepa arzând pe jos, în foc. Când tragi fum de tutun pe nări, se zice că fumezi și, deși n-am văzut în viața mea asemenea lucru, așa am să vă spun că se zice.

„Și de unde știi că eu nu fumez tutun d-ăla?" cică ar fi râs solomonarul. „Eh?" schimbă el vorba – „Ești mândru de tine? *De data asta*, ești mândru de tine?"

„Când ar mai fi trebuit să fiu mândru de mine?“ Solomonarul se aşeză pe marginea unui pat din butuci groşi de lemn şi se scutură. „Când ar mai fi trebuit să fiu mândru de mine?“ repetă Jakob întrebarea.

„Când! Atunci când te-ai *mai* luptat cu Welserii, bineînţeles! Aici, în lumea din fum care ne înconjoară, că doar n-oi crede şi tu că Baabylon e prima făcătură din fum şi cuvinte! Te-am auzit, cum îi povesteai stareţului de anii scoşi de Papi din burtă pe vremea când încă ascultau de ai noştri! Păi da' la ce credeai că au avut nevoie de toate întâmplările, năvălitorii şi anii ăia, dacă nu ca să ne plămădească pe noi, poporul lor ascultător? Cu o făcătură de istorie au pus lumea asta peste cealaltă, de care nici chiar eu nu-mi mai amintesc cum arată şi ce se petrece prin ea, decât că ei n-au avut cele şase veacuri şi nici pe Alexandru Machedonul... Eh, în lumea asta a noastră te-ai mai luptat tu cu Welserii şi câteodată au câştigat ei, iar alteori ai câştigat tu... Acu' au câştigat ei. Şi netrebnicul de Paracelsus... Ce zici? Te-or fi înfrânt de tot? Ai aflat că l-au descăpăţânat pe Almagro şi că i-au risipit pe Cavaleri... Crezi că asta te-a terminat o dată pentru totdeauna?“

Cică solomonarul ar fi râs după care ar fi săltat capacul unei lăzi din lemn. Scoase dinăuntru un pachet de cânepă, legat cu sfoară, îl desfăcu cu grijă şi scoase din el câteva *iconiţe* pe care le întinse lui Jakob. Acesta, nici că mai văzuse lucrătură aşa fină vreodată – se zice că chipurile desenate acolo se vedeau de parcă ar fi fost aievea şi că solomonarul le adusese tocmai de sub munţii cei îndepărtaţi unde buchisise el Cartea Lumii Solomonăreşti, la un opaiţ care abia dădea lumină, stând pe o vârtelniţă ce nu se oprea nicicând.

„Ăsta de-aci e Almagro şi ţi-l arăt acum nu pentru că vreau să te sperii.“ îi arătă solomonarul o iconiţă.

Nouă zile încheiate a stat Jakob Fugger închis în casă cu solomonarul, timp în care n-a mâncat şi n-a băut. Atunci, s-au pus amândoi să scrie lucrurile pe care aveam să le trăim şi noi mai apoi, doar-doar Vavilu, sau Baabylon, să fie iarăşi cetatea Cavalerilor din Krak, prin Fuggeri. Că lucrurile s-au petrecut aşa cum au scris ei până acum, dacă le spun, s-ar putea să ziceţi că sunt mincinos şi că ce poţi să crezi într-un biet pergament, aşa că am să vă spun lucrurile ce se vor petrece de aici încolo după cum au scris ei în Cartea Lumii Solomonăreşti, iar voi să vedeţi de aşa se vor petrece.

Aşadar, vă zic pentru început ce-o să fie la anul, când silnicii de cazaci se vor năpusti pe cetatea de Azov şi-o vor face praf şi pulbere, iar un Frânc o să încerce să vadă cât de repede merg sunetele de colo-colo. Pe urmă, să ştiţi că peste 13 ani, regele Inghilterrei o

să fie descăpăţânat de nişte târgoveţi care cred într-un altfel de Dumnezeu, mai ceva ca Luther, şi că un doftor, tot britan, o să ne arate cum curge sângele prin noi – cică e împins de inimă şi ajunge în bojoci, unde se amestecă cu aerul şi de acolo iar intră în inimă şi după aia se revarsă în tot trupul nostru, de ne dă viaţă.

Pe urmă, să ştiţi că o să vină vremea ceea în care Veneticii o să-l înfrângă pe Turc, dar asta va fi pe mare mai întâi şi că un om din Olanda va desena cum arată o stea din cea fixă, care îi spune planetă, fiind ea ca un fel de tărâm al nostru, de parcă olandezul acela ar ar fi văzut-o de pe un munte ceva mai depărtat, cu ochii lui! Mai apoi, o să vină un neamţ care o să vrea să măsoare cât de repede merge lumina, dar n-o să poată face aşa ceva, iar un alt neamţ o să se apuce să facă nestemate la el în beci, de-o să se aleagă praful de diamantlâcuri şi alte asemenea pentru o bucată de vreme...

Apoi, în anul în care Austriacii o să ocupe Buda, Frâncii se vor apuca să gătească un fel de băutură cafenie, dulce şi care te ţine treaz multă vreme, chiar şi pe bărbaţii mai obosiţi. Şi mai iată cum ce ne-a prevestit Fugger o să se întâmple cu adevărat la 1716, când se vor scoate un fel de bani din hârtie, de se vor chema bancnote.

Dar toate astea sunt năzbâtii, faţă de ce se va mai întâmpla. Cică n-o să mai fie regate aşa cum le ştim acum, ci un fel de ţări făr de regi, care vor avea fruntariile după cum sunt răspândiţi vorbitorii unei anume limbi, dacă poate cineva să înţeleagă asemenea nebunie, şi n-o să poţi umbla cum vrei peste cele fruntarii. Din cauza asta o să fie nişte războaie nemaipomenite şi o să moară mulţi regi – descăpăţânaţi sau împuşcaţi cu muschetele. Tot aşa, alţi împăraţi şi regi vor fi alungaţi de gloate, alţii o să fie închişi şi câte şi mai câte, că mare a fost supărarea Cavalerilor şi a lui Fugger!

Pe urmă, oamenii o să meargă cu un fel de care iuţi din fier, ba chiar o să şi zboare cu un fel de aripi, iar cu unele dintre-acestea vor urca atât de sus că o să se aşeze pe lună, care şi ea cică-i tot ca un fel de pământ de-al nostru, numai că mai uscat, cam cum e pustia în care s-a ascuns Domnul nostru, doar că pe lună cică n-ar fi aer de nici nu poţi să răsufli. O să mai fie şi un fel de hârtii ca nişte ucaze, de le-or citi toţi oamenii, să afle ce se întâmplă acolo unde nu văd cu ochii şi ca să nu mai vorbească atâta unii cu alţii, şi-o să mai fie şi nişte cutii care o să ducă vorbele de colo-colo...

Şi o să fie şi un fel de sfârşit al lumii, iar bătălia lui se va da, când altcândva, decât când cea mai mare eclipsă de soare va cădea chiar peste muntele Kogaion, când o să se învolbure vremile şi o să se clatine şi pământul în toate părţile. Of, şi ce mai sfârşit al lumii o să fie – de oamenii nici n-o să ştie de el, pentru că lupta se va da

în Vavilu, care oglindă a noastră va fi, unii dintre aleşi tot gândindu-se la el, după cum i-a lăsat Paracelsus, până ce târgul va deveni cumva *aievea*, în nişte cutii de-o să se uite lumea la ele. Cică abia atunci unul dintre urmaşii lui Jakob o să se lupte să recapete Vavilu cel din fum, numai că el o să-i zică Baabylon, ca oricare *ales*, iar lumea o să-l creadă scrântit; în ziua când va lupta pentru cetatea Cavalerilor, va avea de plătit din greu, pentru că fratele lui o să fie în mare pericol, gata să fie ucis de cei ce-l ajută din umbră pe urmaşul Welserilor. Şi cică ziua ceea nu va fi o singură dată pentru că nici Baabylon nu-i într-un singur om...

Aşa o să fie, zice-se, iar eu vă chem să vedeţi de-i ceva adevărat în ce au pus la cale solomonarul dimpreună cu Jakob. Ce-o să fie după aia, aproape că nici nu mai cutez să crez, pentru că e vorba ca sufletele oamenilor să nu mai umble doar între trup şi trup, după cum prea puţină lume crede şi astăzi, ci între trup şi un fel de lăzi dintr-un fel de fier, şi în lăzile alea o să ne putem păstra pe noi înşine pururi, vorbind cu copiii noştri, ba chiar şi cu strănepoţi născuţi cu multă vreme după ce trupul ne va fi murit, dară noi vom aştepta în acele cutii prinse cu un fel de sfori din fier, care ne vor lăsa să ne bucurăm de toate alea, numai că vom sta în ele, fără putinţa de a ne plimba decât între o ladă şi alta, prelingându-ne printre sforile de fier de care v-am spus şi printr-un fel de furtunuri, ceea ce tot un fel de întoarcere în ţărână e, de vreme ce vom fi ţinuţi în fierul care, scos din ţărână e, precum ştim.

Cu asta, închei. Până şi Dumnezeul ăsta cuminte al nostru, care ne lasă să zicem vrute şi nevrute, ar fi în stare să se răscoale împotriva cuvintelor mele, fiindcă nici chiar El n-ar crede acum aşa ceva, însă, din ce scrie Jakob şi solomonarul de la Certej, chiar şi Dumnezeu o să crească alături de noi, fiii Lui, învăţând să se bucure de ce ne trece nouă prin cap.

Asta, doar dacă e Om de înţeles, că nici nu ştiu cum să zic altfel.

Se mai zice că înainte să plece din casa solomonarului, Jakob a căutat din ochi o Biblie, a găsit-o rătăcită printre velinţe şi a deschis-o, crezuse el, la întâmplare. Se uită să vadă unde o deschisese şi o închise imediat după care o trânti cu putere pe masă.

„Aici se deschide mereu, Jakob! Mereu!“ cică i-ar fi spus solomonarul cu voce tristă. „Şi gândeşte-te, Biblia nu-i decât o biată carte... Aici însă, aici şi în alte cărţi, ale altor neamuri, e vorba mereu despre voi doi, un Fugger şi un Welser... fraţii care vă ucideţi. Vă urmăriţi şi vă ucideţi de dinainte de cărţi, Jakob! De dinainte de oameni... Vă ţineţi unu' după altu' şi vă ucideţi de pe vremea când nu eraţi nici pietre!“

Şi i-a mai zis că aşa va fi, că urmaşul lui va da drumul în lume unui om în oglindă, care seamănă cu un fel de Golem, despre care un jidov, unul Meyrinck, o să scrie chiar şi o carte pe un fel de pânză subţire de-i zice hârtie şi se rupe uşor. Un frate geamăn, alcătuit din vorbe şi carne de împrumut, la aşa ceva o să-i dea drumul în lume urmaşul lui Fugger.

Un frate geamăn care o să-l bântuie pe cel ce i-a fost tiparniţă.

„Pricepi?“ cică l-ar mai fi întrebat.

Şi Jakob clătinase din cap. Cele nouă zile petrecute în casa de la Certej îl sleiseră de tot şi nu putea să priceapă cum de va câştiga acel stră-strănepot al lui războiul de mirare pe care-l pusese la cale cu solomonarul – un război care se va da iarăşi şi iarăşi, în aceeaşi zi care o să înceapă mereu şi mereu, până ce fie Welser, fie Fugger va muri în sfârşit pentru totdeauna, iar celălalt va căpăta astfel Baabylon pentru el.

N-am să mai zic mare lucru, pentru că prea fioroase sunt toate astea şi, după cum v-am spus, tare mi-e teamă ca cele scrise de mine o să devină aievea odată, de parcă *eu* le-aş fi zămislit, nu ei doi!

Pe de altă parte, să fie păcatul Celui-de-Sus, de nu se va petrece aşa!

*

Toate astea le-am încredinţat pergamentului, dar ştiu bine că vor ajunge să fie citite nu doar pe petecele pe care scriu acum, nici măcar pe hârtie din aceea cum Jakob îi spunea stareţului că ar fi apărut deja prin ţara lui, ba chiar nici în tiparniţele lor minunate nu vor fi puse – Jakob e cel ce a lăsat cu limbă de moarte că tot ce e scris aici va ajunge în trupurile stră-strănepoţilor lui din Baabylon. Şi ca dovadă că aşa va fi, cel ce va da peste cuvintele mele în trupul sau mintea unuia din stirpea Fuggerilor .... dar şi spre luminarea sa, căci le va citi în clipă de cumpănă, voi încheia prin a povesti ce au pus la cale Jakob şi solomonarul pentru urmaşul lui Fugger în cele nouă zile petrecute în casa de lângă Certej. Pe cât voi putea, am să dau socoteală de anume vorbe ce îmi par neînţelese, de celelalte însă nu voi spune nimic, chit că unii dintre preoţii noştri le rostesc în barbă la rugăciunile de taină, după cum le-a lăsat stareţul, ca nu cumva să se uite vreodată, fără să ştie de-o fi plăcut sau urât Domnului nostru Cel luminat printr-o ferestruică doar de Preaiubitul Hristos.

Aşadar, ia aminte la ce se va petrece, dacă tu eşti cel aflat în cumpănă, iar de nu eşti tu cel ce citeşti, minunează-te de cele ce se

petrec şi bucură-te de cuvintele astea pe care nu le pricepi, căci tare frumos se mai potrivesc, chiar de par scoase din mintea unuia făr' de minte!

Cyrus va fi numele acelui urmaş al lui Fugger aflat în cumpănă. Iar el va fi mai mereu însoţit de un fel de soaţă ce se cheamă Fatima, precum fiica lui Mahomet – soaţă ce va trimite cărţi unora din afara Baabylonului, cerşindu-le ajutorul. Pe Cyrus l-aş sfătui să fie cu luare aminte foarte – citind mai departe, o să priceapă de ce. Nu ştiu ce anume va fi încheiat el de făcut în clipele când va citi; ştiu doar că va fi la sfârşitul unei zile de-acelea care o să se nască iarăşi şi iarăşi şi mai ştiu că se va afla dimpreună cu o femeie Martha şi cu un bărbat viclean, Christian Goldberg, într-o încăpere nemaipomenită în care oamenii vor pune să li se cânte făr de oameni, dar despre asta am să mai scriu eu, căci Jakob a lăsat vorbă despre asemenea lucruri.

Deci: lui Cyrus îi va mai fi rămas doar puţin de trăit şi moartea lui se va întâmpla la scurt răstimp după ce va termina de citit *chiar aceste cuvinte*, iar Jakob şi solomonarul spun că dacă va asculta totul cum trebuie, atunci Cyrus se va apuca deîndată să facă ceea ce citiţi şi voi acum, încă citind pentru o vreme ce face şi ce se petrece în jurul său, spre înştiinţarea lui că alesese calea dreaptă şi se putea apropia de izbândă.

Pe aceasta o va dobândi însă numai de va fi ştiut cum să potrivească lucrurile încă din ziua de Ajun, dacă vrea ca după Crăciun să nu înceapă iarăşi Ajunul, după cum cred că va bănui că se întâmplă.

Aşadar, voi cetitori, şi tu chiar, Cyrus de trăieşti acum precum e scris în plămădeala Mariei, tu, Cyrus Fugger vei întinde un fel de sticluţă – Jakob îi spune *flacon* – spre Martha şi Goldberg.

„Nu vă interesează?“ o să-i întrebi.

O să le iscodeşti oglindirea din sticlă în timp ce o să scoţi dintr-o cutie din aceea de care am scris mai sus, lumea o va cunoaşte sub numele de *multicath*, restul flacoanelor.

„Ai vorbit tot timpul... Ne-ai citit tot ce scria acolo.“ o să-ţi surâdă Martha amar, dar tu să nu te încrezi în ea, căci *doar trupul va fi al ei*. „Crezi că n-ai fost suficient de clar?“ – adică: tu crezi că a rămas ceva neînţeles între noi şi tine?

Vei înşira flacoanele pe duşumeaua unui fel de cancelarii căreia oamenii de atunci îi vor spune *studio*, pentru că acolo vor strânge cântece, chiar şi de-ale noastre, bisericeşti, pe un soi de talgere rotunde care se sparg uşor. Te vei uita la acele flacoane şi-ţi vei spune: *sunt prea multe, mai multe decât trebuie, în orice caz*, şi când

îți vei spune asta, să fii iarăşi cu luare aminte, pentru că mult nu vei mai avea dacă doreşti cu adevărat să izbândeşti.

„Poate că simțiți nevoia unei dovezi.“ o să le zici. „Să fiți siguri că ce ați auzit e adevărat.“

„Dovadă?!“ o să tresară Goldberg.

„Dacă uitați ce-am spus? Flacoanele nu se şterg niciodată.“

„O să ținem minte! Nu crezi că flacoanele ne-au ajuns până peste cap?“ o să întrebe el, supărat, iar tu o să pricepi că Goldberg vroia să scape o dată pentru totdeauna de ce însemna acel plod al Patrei. Lui n-o să-i fie de trebuință, ba dimpotrivă.

O să te uiți de jur împrejur atunci şi o să vezi că bărbații cu care venise Goldberg în *studio* rămăseseră pe loc, ațintind armele spre tine. Armele acelea, după cum spune Jakob, vor scuipa foc şi pară împotriva oricui, aşa că o să te pregăteşti să arunci undeva flacoanele, că nici ție n-o să-ți trebuiască – şi ăsta e semn că vei fi pus lucrurile la cale temeinic.

O să zici:

„BBB e iar proprietatea Fuggerilor. Să n-aveți niciodată dubii!“ – *dubii* e un cuvânt care vine din latină şi înseamnă *îndoieli*.

O să fii leoarcă de sudoare când o să spui asta. Eu cred că din cauza fricii, dar Jakob se pare că ar fi spus că o să fii lac de apă din cauza unei boale făcute de tine însuți. Apoi o să culegi flacoanele şi o să te duci la fereastră, o să deschizi geamurile larg – pale de ninsoare vor intra în studio – şi vei deşerta *culturile* afară, după cum va fi dorit acel Goldberg.

În cât timp aveau să ajungă pe carosabil? Pulverizate, se vor răspândi în viscolul ce vuia printre clădirile de pe bulevard şi în acest fel, copilul Patrei va contamina aerul din Baabylon, după cum era scris. Acestea sunt vorbele prin care Jakob şi solomonarul spun ce vei gândi, iar eu nu ştiu ce pot să însemne ele, după cum nici *culturi* nu ştiu ce-s alea, cât despre *contaminat*...

O să-ți iei haina rămasă pe țeava armei unui bărbat din acela, prinsă de cătare ca într-un cuier. *Gorila* lui Christian – aşa îi spune Jakob bărbatului – nu se va clinti decât ca să îndrepte arma, cu tot cu haină, către tine.

„E voie?“ te vei întoarce către Goldberg, încercând să deslușeşti vreun semn al deznodământului. Goldberg o să încuviințeze, iar tu, Cyrus, o să-ți tragi haina pe tine.

„O să cobor în *birou*. După aceea, o să mergem *vizavi*, la Corporație. Notează, Martha! E 23.55. În 25 decembrie, la ora 23.55, BBB revine iarăşi Fuggerilor! Ne vedem în hol peste un sfert de oră! În regulă?“

„În regulă." o să încuviinţeze Christian, iar tu, încrezător în steaua ta, n-o să-l mai bagi în seamă şi o s-o iei spre *birou*, adică spre un fel de chilie din cele în care scriem sau citim şi noi.

Ceea ce nu ştiu de nu va fi o mare greşeală.

După o vreme, o să tragi uşa *biroului* în urma ta. O să aprinzi o *ţigară* şi o să te aşezi în cel mai apropiat scaun, trăgând cu urechea pe culoar. Nu ştiu cât durează să fumezi o ţigară, dar după ce vei fi terminat s-o pufăi, o vei strivi în scrumieră şi te vei împinge cu picioarele în podea, ca un copil care tocmai rămâne singur acasă şi *scaunul cu rotile va aluneca până în dreptul telefonului* – ceea ce îmi pare de neînţeles, dar Jakob pretinde că n-are cum să se petreacă altfel. O să dai radioul la maximum – *dacă asta mai avea vreo importanţă, câtă vreme Branford Marsalis făcea un tărăboi infernal în studioul de alături, cântând la două saxofoane deodată*. Radioul este un altfel de cutie minunată, în care unii oameni vor vorbi pentru alţi oameni, iar telefonul tot aşa: o cutie, şi din el se vor auzi tot oameni, de-mi vine să cred că pe vremea lui Cyrus oamenii vor fi înconjuraţi de cutii vorbitoare, dar Jakob şi solomonarul spun că în acest fel lumea o să uite de depărtări, de trecut şi de viitor şi că aşa va fi cel mai bine. Cât despre Marsalis, el o să fie un saxofonist faimos, iar saxofonul e un fel de caval încovoiat.

Eh, o să fii cât pe ce să închizi radioul când, auzind că dă *ştiri*, te vei hotărî să-l laşi să meargă şi vei suna – adică o să vrea să vorbească – la directorul postului de radio. N-o să-ţi răspundă nimeni. Nu vei auzi decât robotul care *solicita un mesaj* – cică roboţii din telefoane mereu *solicită mesaje* – apoi, vei suna la Vladimir Baronu', prietenul tău cred.

Nici el n-o să-ţi răspundă. Nu te vei îngrijora nici acum şi, în timp ce vei forma numărul Fatimei, o ştire îţi va atrage atenţia:

....iar zborurile dinspre şi către Baabylon se suspendă, indiferent de destinaţie, datorită epidemiei de febră angiomatoasă. Totodată, legăturile telefonice şi radio cu exteriorul au căzut în proporţie de 90%, din cauza viscolului puternic. Actualmente, singurele mijloace de comunicare sunt utilizate de administraţie. Repetăm, pe teritoriul Baabylonului s-a decretat starea de urgenţă...

Acea ştire va fi dovada că, pentru tine, clipele vor fi numărate. Goldberg şi Martha vor intra la tine şi te vor certa, *după cum tu însuţi vei aştepta*... Nu ştiu cum vor face asta, dar vor intra în amintirile telefonului tău, dacă aşa ceva poate fi priceput de vreun om cu mintea întreagă... Acolo, ei vor afla că ai dorit să vorbeşti cu soaţa ta, ceea ce va fi însemnat o uriaşă greşeală.

Te vei uita la ceasul tău – adică un fel de ornic ținut pe pumn – și-ți vei da seama că totul e în program, că totul s-a petrecut la timp și că *traversada* s-a încheiat. N-o să te mire decât un singur lucru și anume acela că cel ce te va omorî va fi chiar Hugo Richthofen, vechiul tău prieten din tinerețe!

Însă n-o să te superi pentru atâta lucru, mai ales că Cyrus Fugger, așa cum se știa el, fusese pus la păstrare de mult de tot, la loc sigur, într-o sticluță din aceea, denumită *flacon*!

Aici se încheie povestirea lui Jakob, după cum mi-a dat a înțelege starețul nostru de acum că trebuie s-o scriu. Aceste ultime întâmplări cari vor fi, i-au fost istorisite starețului Ioanichie de însuși Jakob, cari la rândul lui le-a pus la cale cu solomonarul, iar ei amândoi au afurisit pe oricine va cuteza să nu lase lucrurile să se întâmple astfel, fie el chiar Cel-de-Sus!

„Ați sosit, domnule plesedinte? Elam înglijzolat!“ se auzi Okazaki de pe treptele ce duceau la primul etaj al Corporației. Holul central nu era luminat decât de becurile de pe Segundo Boulevard. Neoanele de deasupra scărilor se aprinseră brusc, pâlpâind anemic, dar nu din cauza asta părea farmacistul atât de palid. Mai făcu doi pași și Joseph desluși că făcea eforturi ca să-și aducă în față piciorul înțepenit. „Vreau să mergem într-un loc liniștit, Okazaki. Să sărbătorim.“

„Ah... ați găsit-o pe Patla, până la ulmă?“ se bucură japonezul, șchiopătând pe covorul mucegăit. Palele viscolului cutremurară ferestrele. Okazaki se oprise sub un lampadar plin de praf, acoperit de pânze de păianjen, iar Joseph observă că era transpirat leoarcă. Pielea cenușie de sub bărbie îi atârna ca o pungă veche de tutun, iar ochii i se afundaseră în fundul orbitelor.

„Am găsit-o pe Patra.“ recunoscu Joseph.

„Ați țitit-o?“ fornăi Okazaki și-și trase brusc capul în spate, ca și cum cineva i-ar fi aprins o lanternă în ochi. „Țe e?“

„Nimic.“ se scuză Joseph, fără să înțeleagă ce se petrecuse. Se întoarse către Martha și Goldberg. „Pe Patra au scannat-o... dumnealor.“

Părul Marthei era dezordonat, de parcă abia s-ar fi dat jos din pat. O boare subtilă îi răvășea șuvițele uscate, iar Joseph realiză că geamul de la intrare era crăpat de sus până jos. Dincolo de geam: Baabylon, cu zidurile acoperite de gheață și țurțuri. Lumina lunii se târa peste troienele de pe carosabil, iluminând fațada clădirii Umma Nord.Un camion se opintea printre nămeți. Motorul îi vuia, făcând să trepideze geamurile. Okazaki ridică telefonul și ceru să se asigure biroul lui Joseph. Vocea lui trezea un ecou sec în holul liniștit al Corporației.

„Până plimim confilmalea, o să vă log să asteptăm aici! Ultimele ole au fost agitate. Se pale că Ţylus e molt, ţel puţin asa pletindea Elic înainte să moală, dal Elic... mm... înţeledzeţi! Ohh... Uite-l si pe plimal!“

Joseph se întoarse. Medici ar fi avut nevoie de un baston... Abia vedea să meargă prin bezna din hol.

„Am auzit că Patra e la loc sigur. Am auzit că ai citit-o, Giuseppe. Aşa e?“

„Aşa e. Am rămas singurul stăpân.“

„Ţi-am spus că o să câştigi! Om fi noi bătrâni, dar încă ştim cum se fac lucrurile astea, Giuseppe!“

Joseph căută în buzunar o capsulă cu nitroglicerină. Abia aştepta s-o zdrobească în dinţi. Pişca precum sifonul de odinioară. Îi spuse lui Medici:

„Eu nu sunt Giuseppe...“

Okazaki se apropie de Medici şi-i strecură ceva la ureche. Medici dădu din cap şi zâmbi. Cutele de pe obraz îi alergară pe faţă ca spicele unui lan bătut de vânt.

„În regulă, *Joseph*! Nu eşti Giuseppe. Embrionul e al nostru?“

„Embrionul n-o să mai fie niciodată al nimănui.“

„Ah, nu?... Dar l-am înfrânt pe Cyrus, nu-i aşa?“

Joseph îşi trecu degetele prin părul rar. Se uită de jur împrejur. Dori să mai ia o capsulă de nitroglicerină, dar medicul îi interzisese să ia mai mult de două pe oră. Eh, câştigase, dar nu *aşa* îşi imaginase victoria...“ N-o să ne mai ameninţe niciodată... Cyrus e de-a dreptul mort!“

„Bine că s-a terminat, Joseph! Noi doi plus Christian, n-aveam cum să dăm greş!“

Aşa era, ei trei n-aveau cum să dea greş. Joseph se uită pe geamurile largi. Rămăsese singur, singur de tot, înconjurat de tot ce însemna BBB. Doar un deget să ridice, şi Baabylon s-ar fi mişcat, domesticit pentru totdeauna, încotro îl îndrepta el...

Cu condiţia s-o înveţe mereu pe Patra cum să-l ucidă la intrarea în pasaj.

De afară se auzi murmurul unui motor. O maşină opri sub un felinar clătinat de viscol, lângă o cabină telefonică cu geamuri sparte. Portiera dinspre trotuar se deschise şi o siluetă înaltă, învelită în falduri ce fluturau în ninsoare, ieşi din maşină, strecurându-se anevoie prin viscol. Intră în cabina telefonică.

Telefonul începu să ţârâie, poticnit. Okazaki duse receptorul la ureche.

„E pentlu dvs, d-le plesedinte.“

Joseph luă receptorul. La ora asta nu putea să sune decât... *Eric*. Când dădu să vorbească, avu aceeaşi senzaţie ca în clipa în care pusese binoclul pentru prima oară la ochi, privind peste bulevard în biroul Patrei Nogales.

„Eric?“ întrebă Joseph, făcându-i pe ceilalţi să se uite unii la alţii.

„Joseph?“ se auzi vocea guturală a lui Mihrab. *„Am auzit că ai citit-o pe Patra.“*

„Am citit-o mereu pe Patra.“

„Ce să-ţi urez pentru mâine, Joseph? Un Crăciun, sau un An Nou fericit?“

„Urează-mi ce vrei. La revedere, Eric!“

„Îţi urez să îmbătrâneşti atât de mult încât să te plimbi sănătos prin noul Baabylon! La mulţi ani, tată!“

Cei doi tăcură, preţ de câteva secunde, iar Joseph pufni, amuzat:

„Mihrab, Mihrab! De când urează o musulmană la mulţi ani de Crăciun, unui evreu?“

„De când am încasat în vene un flacon de Providencia.“ spuse ea sec. *„Cum e vremea pe la tine?“*

„Am auzit că sunt minus zece grade Celsius. Dar ştii... nici pe mine nu m-ai convins cu figura asta. Cum e timpul la tine?“

„Ninge.“

„Ooh! Să vezi mâine seară... Sunt troiene aşa de mari pe Segundo Boulevard încât au scos buldozerele ca să facă loc. Patra mai e acolo, sau a ieşit?“

„Am convins-o să rămână.“

„Asta e bine! Zău că-i bine! Spune-i şi ei şi lui Eric că s-ar putea să aibă noroc de data asta. Totul depinde de operator şi de felul în care o să fie contaminat, la rândul lui, Fugger! Tu n-ai să-mi spui nimic, Mihrab?“

„Ba da... Te-a căutat Dietrich! Bătrânul Dietrich...“

„Ah... Ce dorea?“

„Îl îngrijorează dispariţia ta. Cheltuie o grămadă de bani ca să te găsească.“

„Şi tu ce i-ai spus?“

„Să stea liniştit, că o să te întâlneşti cu Gloria peste câţiva ani la Club 22. Că o să uiţi ce e mai important şi că o să cobori la loc, în urbii. Ce mai tura-vura, i-am spus că i-ai acceptat propunerea... Acum închidem?“

„Închidem!“ Joseph se uită lung la ceilalţi şi le zise că era obosit şi că avea chef să doarmă. Zile în şir. Undeva la munte, eventual. Sau, şi mai bine, ce-ar fi fost să facă un drum până la Londra?

Ce să cauți la Londra? – îl întrebă Medici, fără să priceapă. Londra se afla numai în A.D.N.-ul pe care BBB îl injectează publicului. Acolo era Londra. În creierele lor doar.

serios? cunosc acolo un tip simpatic. vincent nogales îl cheamă. cred că am poftă să mai stau de vorbă cu el, spuse joseph în timp ce ieşea din hol, în ninsoare. e la fel de bătrân ca mine.

nu mai meldzem în biloul dvs, să sălbătolim?

la ce bun? nepotul meu e rătăcit în aerul din oraş... fiul meu e mort, nora mea la fel... ce să mai sărbătorim

ieşiră. joseph se uită după mihrab şi o descoperi stând în maşină, pe locul de lângă şofer, de unde îl privea neclintită. joseph îi făcu semn, iar daxosul porni cu greu printre troiene, de parcă atâta aştepta.

înainte ca maşina să dispară în ninsoare mihrab îi răspunse fluturând din mâneca djellabalłei ca şi cum n-ar fi existat niciodată cuvinte

şi chiar că nu existaseră de vreme ce în sfârşit *celălalt* tăcea mâlc

Viitoare apariţie în colecţia NAUTILUS

Dean R. Koontz

SĂLAŞUL RĂULUI

Traducere din limba engleză de Cezar Ionescu

Binc aţi vcnit într-un nou coşmar imaginat de Dean Koontz!

Lui Frank Pollard îi este teamă să mai adoarmă. În fiecare dimineaţă când se trczcştc descoperă ceva ciudat. Un mister straniu îi torturează suflctul.

Doi dctcctivi au fost angajaţi să-l urmărească pe cel „vânat". Dar o singură persoană – un tânăr care suferă de sindromul Down – poate şti unde se va sfârşi această călătorie. Probabil că în acel loc de unde nimeni, niciodată, nu s-a mai întors... SĂLAŞUL RĂULUI.

Apariţie recentă în colecţia COMANDO

Chiril Tricolici

NEBUNUL DIN DALLAS

– Los Alamos –

Povestea vieţii aviatorului american cunoscut sub numele de Pilotul de la Hiroşima, a dramei sale şi, în paralcl, istoria adevărată a primelor bombe atomice americane construite în laboratorul ultrasecret de la Los Alamos...

Chiril Tricolici semnează această carte excelent documentată, fără să se sfiască a folosi citate din presa vremii. Personajele reale conferă senzaţia de istorie vie – o istorie care a marcat atât de profund secolul trecut –, de participare a cititorului la evenimente.

Sebastian A. Corn

CEL MAI ÎNALT TURN DIN BAABYLON

O LUME PARALELĂ „GENERATĂ" DELIBERAT DE PERSONAJE, PRIN TEHNICI ȘAMANICE, ALCHIMICE, ȘI SUSȚINUTĂ PRIN COMUNICAREA DIGITALĂ, ANEXĂ A WEB-ULUI PE CARE ÎL CUNOAȘTEM.
CINE DEȚINE PUTEREA? CINE ESTE SORTIT SĂ PREIA PUTEREA CELOR DOUĂ LUMI, ÎNTRU TOTUL ASEMĂNĂTOARE CA RECUZITĂ, IATĂ ÎNTREBAREA... MOMENTUL ALES: ECLIPSA TOTALĂ DE SOARE CARE MARCHEAZĂ ÎNCHEIEREA UNUI MILENIU. NODUL DE COMUNICAȚIE: UN MUNTE SACRU DE PESTE DOUĂ MILENII. MIZA ENORMĂ: SCHIMBAREA TRECUTULUI ȘI A VIITORULUI. ...TOATE PERCEPUTE CA LIMITE ALE CUNOAȘTERII ȘI FIINȚĂRII.

ISBN 973-569-527-8 www.nemira.ro